Dansk oversættelse

KORANEN

Med Surah introduktioner og bilag

THE QUR'ĀN PROJECT
www.quranproject.org

Dansk oversættelse

Koranen

Med surah introduktioner og bilag

Koranen

Med surah introduktioner og bilag

Koran Projektet Oversættelse

Redigeret af

A.B. al-Mehri

The Qur'an Project

www.quranproject.org

Publiceret af

The Qur'an Project
PO BOX 13976
Birmingham
B11 9DQ
United Kingdom

info@quranproject.org
www.quranproject.org
Tlf: 0800 228 9421

Omslagsdesign: H. Jundi

Oversat til dansk af T. Cenikli

Koran oversættelse baseret på '*Koranen på dansk*' 1. udg. Ankara 2015. Diyanet - direktoratet for religiøse anliggender. Redigeret af T. Cenikli

Ingen rettigheder forbeholdt. Enhver del af denne udgivelse må gengives på ethvert sprog, lagres i et søgesystem eller overføres i enhver form eller på enhver måde, elektronisk, mekanisk, ved fotokopiering, optagelse eller andet, uden forlagets udtrykkelige tilladelse, så længe der ikke foretages ændringer i materialet, og forlaget modtager meddelelse herom til deres arkiv. Tilbud om at assistere med udgivelsen af denne bog på andre sprog modtages gerne.

Katalogiseringsdata fra det britiske nationalbibliotek
Katalogpost for denne bog er tilgængelig i det britiske nationalbibliotek

1. udgave – September 2026

For rettelser, stavning eller andet, kontakt os venligst på: info@bookenmuslim.dk

Indholdsfortegnelse

Introduktion 5

Redaktørens forord 7

Kort biografi om Profeten Muhammad 11

Koranen

Surah 1: al-Fatihah (Åbningen) 30
Surah 2: al-Baqarah (Koen) 32
Surah 3: Ale-'Imran (Imrans familie). 56
Surah 4: an-Nisa' (Kvinderne) 72
Surah 5: al-Ma'idah (Bordet) 88
Surah 6: al-An'am (Det græssende besætning). 101
Surah 7: al-A'raf (Højderne) 115
Surah 8: al-Anfal (Krigsbyttet) 130
Surah 9: at-Tawbah (Angeren) 141
Surah 10: Yunus (Jonas) 156
Surah 11: Hud (Hud) 165
Surah 12: Yusuf (Josef). 174
Surah 13: ar-Ra'd (Lynet) 184
Surah 14: Ibrahiim (Abraham) 189
Surah 15: al-Hijr (Klippedalen) 194
Surah 16: an-Nahl (Bien) 199
Surah 17: al-Isra' (Nattefærden) 208
Surah 18: al-Kahf (Hulen) 216
Surah 19: Maryam (Maria) 224
Surah 20: Ta Ha (Ta Ha) 231
Surah 21: al-Anbiya' (Profeterne) 240
Surah 22: al-Hajj (Pilgrimsfærden) 248
Surah 23: al-Mu'minun (De troende). 256
Surah 24: an-Nur (Lyset) 262
Surah 25: al-Furqaan (Kriteriet) 274
Surah 26: ash-Shu'ara' (Digterne) 279
Surah 27: an-Naml (Myrene) 289
Surah 28: al-Qasas (Historien) 297
Surah 29: al-'Ankabut (Edderkoppen) 305
Surah 30: ar-Rum (Romerne) 311
Surah 31: Luqman (Luqman) 318
Surah 32: as-Sajdah (Prostrationen) 322
Surah 33: al-Ahzab (De forenede styrker) 325
Surah 34: Saba' (Saba') 339
Surah 35: Fatir (Skaberen) 344
Surah 36: Ya Siin (Ya Siin) 348

Surah 37: as-Saffat (De der står på række) 353
Surah 38: Sad (Sad) 360
Surah 39: az-Zumar (Grupperne) 366
Surah 40: Ghafir (Den tilgivende) 372
Surah 41: Fussilat (Udførligt forklaret) 378
Surah 42: ash-Shura (Rådslagningen). 385
Surah 43: az-Zukhruf (Ornamenterne) 392
Surah 44: ad-Dukhan (Røgen). 398
Surah 45: al-Jathiyah (Knæle) 402
Surah 46: al-Ahqaf (Sandklitterne) 407
Surah 47: Muhammad (Muhammad). 412
Surah 48: al-Fath (Erobringen). 417
Surah 49: al-Hujurat (Kamrene) 426
Surah 50: Qaf (Qaf) 429
Surah 51: adh-Dhariyat (De spredende vinde) . . . 432
Surah 52: at-Tur (Bjerget) 435
Surah 53: an-Najm (Stjernen) 438
Surah 54: al-Qamar (Månen) 443
Surah 55: ar-Rahman (Den Nådigste) 448
Surah 56: al-Waqi'ah (Den uundgåelige begivenhed) . . 452
Surah 57: al-Hadiid (Jernet) 457
Surah 58: al-Mujadilah (Diskussionen) 462
Surah 59: al-Hashr (Samlingen) 466
Surah 60: al-Mumtahinah (Udspørgningen). . . . 475
Surah 61: as-Saff (Rækkerne) 478
Surah 62: al-Jumu'ah (Fredag). 480
Surah 63: al-Munafiqun (Hyklerne) 483
Surah 64: at-Taghabun (Tabet) 488
Surah 65: at-Talaq (Skilsmissen) 492
Surah 66: at-Tahriim (Forbuddet) 496
Surah 67: al-Mulk (Herredømmet) 499
Surah 68: al-Qalam (Pennen) 503
Surah 69: al-Haqqah (Den sikre Sandhed) 506
Surah 70: al-Ma'arij (Himlens stiger) 509
Surah 71: Nuh (Noah) 512
Surah 72: al-Jinn (Jinn) 515
Surah 73: al-Muzzammil (Den indhyllede) 520
Surah 74: al-Muddathir (Den tildækkede) 523
Surah 75: al-Qiyamah (Genopstandelsen) 527
Surah 76: al-Insan (Mennesket) 530
Surah 77: al-Mursalat (De udsendte) 534
Surah 78: an-Naba' (Nyhederne) 538
Surah 79: an-Nazi'at (De som trækker ud) 542
Surah 80: 'Abasa (Han rynkede panden) 546
Surah 81: at-Takwiir (Det som foldes sammen) . . . 550
Surah 82: al-Infitar (Spaltningen) 552
Surah 83: al-Mutaffifiin (De gerrige) 554
Surah 84: al-Inshiqaq (Kløvningen) 557
Surah 85: al-Buruj (Konstellationerne). 559

Surah 86: at-Tariq (Morgenstjernen) 561
Surah 87: al-A'la (Den mest Ophøjede). 563
Surah 88: al-Ghashiyah (Den omsluttende) 566
Surah 89: al-Fajr (Daggryet) 568
Surah 90: al-Balad (Byen) 570
Surah 91: ash-Shams (Solen) 572
Surah 92: al-Layl (Natten) 574
Surah 93: adh-Dhuha (Morgenlyset) 576
Surah 94: ash-Sharh (Udvidelsen) 578
Surah 95: at-Tiin (Figen) 580
Surah 96: al-'Alaq (Den klæbende substans) . . . 582
Surah 97: al-Qadr (Skæbnen) 585
Surah 98: al-Bayyinah (Det tydelige bevis) 587
Surah 99: az-Zalzalah (Jordskælvet) 589
Surah 100: al-'Aadiyat (De galoperende). 591
Surah 101: al-Qari'ah (Den slående katastrofe) . . . 593
Surah 102: at-Takathur (Konkurrence i forøgelse) . . . 595
Surah 103: al-'Asr (Tiden) 597
Surah 104: al-Humazah (Bagtaleren) 599
Surah 105: al-Fīl (Elefanten) 601
Surah 106: Quraysh (Quraysh) 606
Surah 107: al-Ma'un (Velgørenheden) 609
Surah 108: al-Kawthar (Overflod) 611
Surah 109: al-Kafirun (De vantro) 614
Surah 110: an-Nasr (Sejren) 617
Surah 111: al-Masad (Palmefiberen) 620
Surah 112: al-Ikhlas (Oprigtigheden). 624
Surah 113: al-Falaq (Dagskæret) 628
Surah 114: an-Nas (Menneskene) 628

Bilag:

Introduktion til studiet af Koranen 634

Den unikke Koraniske generation 645

Koranens bevarelse og litterære udfordring . . . 650

Koranens videnskabelige mirakler 660
Koranen om 'Big Bang-teorien' 661
Koranen om universets oprindelse 663
Koranen om universets udvidelse 664
Koranen om solens og månens kredsløb 665
Det laveste punkt på Jorden 666
Koranen om dualitet i skabelsen 667
Koranen om livets oprindelse fra vand 670
Koranen om have og floder 670
Jernets mirakel 673
Koranen om bjerge 675
Koranen om menneskets embryonale udvikling . . . 677
Videnskabsfolks anerkendelse af Koranens mirakler . . 692

Udførte mirakler 696

Gamle og Nye Testamentes profetier om Muhammad . 700

Kvinder i islam 715

Hvordan bliver jeg muslim? 723

Kort vejledning i afvaskning og bøn 726

Ofte stillede spørgsmål om islam 732

Indeks 742

Om Book en muslim. 770

Introduktion

Koranen er den Evigtlevende, Allahs ord. Den er nedsendt for at vejlede menneskeheden til alle tider; ingen bog kan måle sig med den. Når du træder mod Koranen, taler Allah til dig. Når man læser Koranen, lytter man til Ham; man indtræder en dialog og følger Hans vej. Det er livets møde med livets Giver. **"Allah! Der er ingen anden Gud end ham, Den levende, Opretholderen. Han har sendt Bogen ned til dig med sandheden… som en retledning for menneskene…"** (Koranen 3:2-4)

For dem, der først hørte det fra Profetens mund, var Koranen en levende virkelighed. De havde absolut ingen tvivl om, at Allah gennem ham talte til dem. Deres hjerter og sind blev overvældede, deres øjne flød over med tårer, og deres kroppe skælvede. De oplevede, at hvert ord var dybt relevant i forhold til deres bekymringer og erfaringer. Både som individer og nation blev de fuldstændigt transformerede til en helt ny, levende og livgivende enhed. De, der vogtede får, hyrdede kameler og handlede med småvarer, blev til menneskehedens ledere.

Ny verden

Når vi går mod Koranen, indtræder vi i en ny verden. Hvert enkelt vers (*ayat*) er et tegn fra Allah – der vidner om Hans uendelige nåde, magt og visdom. Intet andet foretagende i vores liv kan være så skelsættende og afgørende, så lyksaligt og belønnende, som vores rejse til og gennem Koranen. Det er en rejse med uendelige glæder og rigdomme. Disse ord er sendt til os og hele menneskeheden fra vores Skaber og Herre. Her vil vi finde en verden af uanede skatte af viden og visdom til at lede os på livets veje og til at forme vores tanker og handlinger. I den vil vi finde dybe indsigter til at berige os og lede os på den rette kurs. Fra den vil du modtage et strålende lys til at oplyse de dybere afkroge af din sjæl. Her vil vi møde dybe følelser, varme til at smelte vores hjerter og få tårer til at trille ned ad vores kinder.

Det ligger uden for menneskets evne at begribe eller beskrive den storhed og betydning, som Koranen rummer for mennesket. For det er Allahs største velsignelse for vedkommende. Det er Hans opfyldelse af sit løfte til Adam og hans efterkommere. **"...Når der så derefter kommer en retledning fra Mig, vil de, der følger Min retledning, ikke føle frygt, ej heller skal de sørge."**(2:38) Det er det eneste våben, som kan beskytte vores skrøbelige eksistens i kampen mod ondskabens kræfter og verdens fristelser. Det er vores eneste middel til at overmande vores frygt og angst. Det er det eneste lys (*nuur*), mens vi vandrer igennem mørket, i søgen efter succes og frelse. Det er den eneste helbredelse (shifa') for vores indre sygdomme og de sociale lidelser som omringer os. Det er den konstante påmindelse (*dhikr*) af vores natur og skæbne, af vores opholdssted og pligter, af vores belønninger og trusler.

Allah - den Almægtige

Koranen er bragt ned af ham, der er mægtig og troværdig som er i himlene – ærkeenglen Jibriil. Dens første bolig var det rene og sublime hjerte, hvis lige intet menneske har besiddet – hjertet af Profeten Muhammad, fred og velsignelser være over ham. Mere end noget andet er det måden, hvorpå vi drages mod og nærmer os Skaberen. Den fortæller os om Ham, om Hans

egenskaber, om hvordan Han hersker over kosmos og historie. Om hvordan Han forholder sig til os, om hvordan vi bør forholde os til Ham og os selv.

Det er vigtigt at huske, hvorfor Allah har åbenbaret Koranen på et menneskeligt sprog. Det er udelukkende et udtryk for Hans nåde, omsorg og guddommelige forsyn. **"Den Nådigste, som lærte (jer) Koranen"** (55:1-2) og i et andet vers **"En nåde fra din Herre."**(44:6). Koranens pragt er så overvældende, at intet menneske er i stand til fuldkommen at begribe den. Så meget, at Allah siger, **"Hvis Vi havde nedsendt denne Koran på et bjerg, ville du visselig se det i ydmyghed, sprække af frygt for Allah."** (59:21). Denne guddommelige barmhjertighed og storhed er nok til at fylde os med ærefrygt. Den overvælder os og inspirerer til dyb taknemmelighed og længsel efter at træde ind i Koranens verden. Der findes ingen skat, mere værdifuld og dyrebar for os end Koranen, som Allah siger om Sin generøsitet **"O i mennesker! Sandelig, der er kommet formaning til jer fra jeres Herre og en kur for alle de sygdomme, som er i brystet, og retledning og nåde for de troende."** (Koranen 10:57)

Udfaldet af hele vores liv afhænger af, hvordan vi giver agt til Allahs kald. Rejsen er derfor altafgørende for vores eksistens, for menneskeheden og for den menneskelige civilisations fremtid. Hundredvis af nye verdener ligger i dens vers, hele århundreder er indesluttet i dens øjeblikke. Vid i så fald at det er Koranen og udelukkende Koranen som kan lede os mod succes og ære i denne verden og i den kommende verden.

Vi afslutter ved at citere et digt:

'Mit sind grubler og overvejer,
Dvæler ved livets virkelighed
Skønt intet er så skræmmende som virkeligheden af den Evigt-Levende.

Hans nærhed,
Hans kendskab til mit indre,
Det indre skælver og frygter ved denne virkelighed.

Jeg vågner,
Somme tider,
Hører jeg intet end mit hjerteslag,
Slag efter slag slår det,
En tanke flyder i mit sind,
Alt som mit sind og krop ønsker dette øjeblik,
Er at stå,
At stå foran Ham.

Denne følelse vil jeg ikke bytte for verden,
At falde på knæ og prise Ham, fortælle Ham at jeg elsker Ham og længes efter at møde Ham.

Livet er en rejse med mange ambitioner
Dog er min enkel.... At møde min Herre, når jeg er tættest på Ham.'

Redaktørens forord

Tidligt i 2008 besøgte en ven mig i mit hjem i Birmingham, Storbritannien. Han var tydeligt følelsesladet og spurgte om jeg kunne give ham en oversættelse af Koranen på engelsk. Han fortalte mig, at han havde en ikke-muslimsk kollega, som var fortryllet af Koranen, og at han som muslim skammede sig over ikke at have læst den. Jeg gav ham et ekstra eksemplar, jeg havde liggende. Samtidig fortalte jeg ham om nogle af de grundlæggende fakta, man bør kende som søger efter sandheden.

Koranen er nemlig en unik bog af mange årsager. Her er blot nogle få:

- Den læses ikke efter åbenbaringens kronologi
  - Dvs. Den første ayat (vers) fra surah (kapitel) 1 ikke er det første åbenbarede vers.
  - Ej heller er det sidste ayat fra surah 114, det sidste åbenbarede vers.

- Koranen blev åbenbaret over en periode på 23 år til Profeten Muhammad –
  - Somme tider få ayah (flertal af ayat) af gangen - (første åbenbaring startede med 5 ayah, derefter 7 osv.) og nogle gange, blev hele suraer åbenbaret på en gang.

    Ayah oversættes sædvanligvis som 'vers', men 'tegn' (fra Allah), vil være mere lingvistisk korrekt.

- Ærkeenglen Jibriil informerede Profeten om, at han skulle inddele de forskellige ayah i suraer, efter instruks fra Allah.

- Disse suraer opdeles i to kategorier:
  - De som blev åbenbaret før migrationen af det muslimske samfund – Mekka-perioden
  - De som blev åbenbaret efter migrationen Medina perioden.

- Særtegnene ved de to perioder:
  - I **Mekka** var kaldet til én Gud noget nyt. De troende blev modarbejdet, banket og undertrykt af mekkanerne, som var de primære fortalere for afgudsdyrkelse i Arabien. Åbenbaringerne i Mekka omhandlede blandt andet monoteisme, Paradis, Helvede, Dommedag osv. Det var en periode med mange prøvelser og lidelser for Profeten Muhammad og de troende.
  - I **Medina** var Profeten Muhammad leder af den islamiske stat. Åbenbaringerne var centreret omkring etablering af religion, bekæmpe Allahs fjender, samt sociale og juridiske afgørelser/love inden for ægteskab, arv, straf osv.
  - Udfordringerne for begge perioder var forskellige og de mange ayah reflekterer dette.

Jeg forklarede først vigtigheden af at kende Profetens biografi for at forstå Koranen dybere. Herefter fortalte jeg, hvor fantastisk det er, at Koranen er blevet bevaret ord for ord i over 1400 år. Denne bedrift har ingen anden bog opnået, heller ikke Det Gamle eller Det Nye Testamente.. Derefter nævnte jeg de videnskabelige mirakler som Koranen indeholder, samt profetierne i Biblen omhandlende Profeten Muhammad.

Alle disse oplysninger som jeg videregav til min ven, var spredt over mange bøger og ikke samlet i en enkelt udgivelse som jeg kunne give ham. På dette tidspunkt indfandt erkendelsen sig: Der var brug for en oversættelse af Koranen, som kunne give læseren en både komplet og oplysende introduktion til dette mirakuløse værk. Således blev **The Qur'an Project** skabt.

Oversættelsen

Af alle publicerede værker, er Koranen måske den mindst oversættelige. Arabisk er slet ikke let at oversætte til et sprog, der i struktur og ånd er så vidt og radikalt forskelligt som engelsk eller dansk, medmindre det sker ved hjælp af løse omskrivninger og fri fortolkning.

Selv om så, er originalens ild blevet slukket, dens livlige klarhed er gået tabt, og den såkaldte bogstavelige oversættelse fremstår ru og trist. At arabernes sprog er rigt i sine nuancer og at både substantiver og verber er ekstremt fleksible, er et faktum som enhver studerende af sproget er bekendt med. Opgaven bliver hundrede gange sværere, når man med præcision skal oversætte et værk som Koranen. Det er et værk, der er utroligt rigt på betydning, koncis i sit udtryk, kraftfuld i sin stil og subtilt i sine implikationer. Det bringer enhver oversætter til fortvivlelse at skulle gengive selv en brøkdel af Koranen eksotiske skønhed, vidunderlige storhed og magiske livskraft. Det er et uopnåeligt ideal at gøre det uden at gå på kompromis med sprogets regler og brug. Hvert nyt forsøg på at oversætte det hellige skrift bekræfter det gamle ordsprog: *kopien når aldrig originalen til kanten.*

Trods opgavens vanskeligheder blev 23 Koran oversættelser konsulteret i et forsøg på at oversætte Koranens ord til engelsk. Resultatet er, hvis det er Allahs vilje, en oversættelse, der er letlæselig for de fleste. Læseren bør være opmærksom på, at der findes en række andre oversættelser, som er mere veltalende og rigere i sproget. Selvom denne oversættelse for nogle kan være mere passende, er den måske ikke ideel for andre.

Surah introduktioner og bilag

Det blev besluttet at tilføje M. Mawdudis surah introduktioner, fra hans kommentarværk af Koran *'Towards Understanding the Qur'an'* (Tilgængeligt online – www.quranproject.org). Disse er blevet redigeret og forkortet for at inkludere den mest relevante information for en begynder. Følgende kapitler blev efterfølgende også udvalgt.

- Kort biografi af Profeten Muhammad
- Introduktion til studiet af Koranen
- Den unikke Koraniske generation
- Bevarelse og Koranens litterære udfordring
- Koranens videnskabelige mirakler
- Udførte mirakler
- Det Gamle og Det Nye testamente Profetier af Muhammad
- Kvinder i islam
- Hvordan bliver jeg muslim?
- En kort vejledning til afvaskning renselse og bøn
- Ofte stillede spørgsmål om islam - korte svar

Koran projektet hjemmeside

Hjemmesiden www.quranproject.org blev oprettet for at ledsage publikationen. Her ville læsere kunne læse det hele online, downloade det, bestille deres gratis kopi, og gå gennem de mange yderligere sektioner herunder, gratis online bibliotek, lyde, videoer mv.

Afsluttende note

Mange af de involverede er dybt ydmyge over for den mulighed, Allah har givet dem for at deltage i dette projekt. Al pris og tak tilkommer Ham og Ham alene, verdens Herre. Ofte anvender Allah forskellige og talrige mennesker til at udføre Hans arbejde, og denne bestræbelse har ikke adskilt sig. Så mange mennesker har givet deres tid, hjælp og tjenester til dette projekt, at der er for mange til at nævne her. Allah kender hver eneste af dem, og vi beder Ham om at acceptere denne gerning og gøre det til et middel for os at opnå Hans kærlighed, nåde og i sidste ende Paradis. En særlig tak går til Dr. Magdy al-Mahdy fra Ægypten, som arbejdede tæt med mig på oversættelsen. Han var en inspiration med sine dybe refleksioner på Koranen, og han hjalp mig på så mange måder. Han var en kær ven, en bror og vigtigst af alt en mentor i min Koraniske rejse. Han forlod os i 2022 - må Allah skænke ham den højeste plads i Paradis (amen).

Alt der er godt og korrekt som i denne publikation og enhver som efterfølgende bliver vejledt af det, Dette er fra Allah og en nåde fra Ham. Alle fejl og mangler er fra os selv, og vi søger Allahs tilgivelse for dem.

> Åh Allah, Skaberen af himlene og jorden, acceptér denne gerning fra os og tilgiv vores mangler. Indlem os og vores familier i det højeste niveau af Paradis og beskyt os mod at blive rørt af ilden, selv for et øjeblik. Vores bønner, ofringer, liv og død er alle for dig. Velsign os med Din kærlighed, kærligheden til dem Du elsker og kærligheden for gerninger som bringer os tættere på Din kærlighed. Åh Allah, vis os nåde gennem Koranen og gør den for os et lys, nåde og vejledning. Gør den sidste del af vores liv til den bedste, den sidste gerning til den bedste og den bedste dag i vores liv til dagen, vi møder Dig (amen).

A.B. al-Mehri
Rajab 1444 AH / januar 2023
Birmingham, Storbritannien

Kort Biografi om Profeten Muhammad

Selvom vi kan finde Allah ved at reflektere over naturens fænomener, har vi brug for en profet. Han skal lære os, hvorfor vi er skabt, hvor vi kommer fra, hvor vi skal hen, og hvordan vi tilbeder vores Skaber korrekt. Profeter har vejledt menneskeheden gennem deres personlige eksempel og den guddommelige religion de formidlede. Formålet var at udvikle menneskets medfødte evner og lede dem mod meningen med skabelsen. Havde det ikke været for dem, havde menneskeligheden været overladt til forfald. Menneskeheden har brug for social retfærdighed, præcis lige så meget som indre fred. Derfor underviste Profeten i livets love og lagde reglerne for et fuldkomment socialt liv baseret på retfærdighed. Således blev profeter sendt gennem historien, og hver gang menneskeheden faldt i mørke, sendte Allah en ny en for at oplyse dem igen. Sådan fortsatte det, indtil ankomsten af den sidste Profet.

Det kan godt være, at der er adskillige forskelle blandt verdens forskellige religioner. De er dog alle enige om, at der vil fremstå en verdenslærer – en skikkelse, der omtales som den særlige Profet, kendt som "Slaven" af Esajas, "Den hellige med 10.000 helgener" af Moses og som "Parakleten" af Jesus.

Profetens fødsel

Muhammad, søn af Abdullah, søn af Abdul Muttalib, af Quraysh-stammen, og blev født i år 571 e.v.t. Hans fader døde før han blev født, og han blev opfostret af sin bedstefar Abdul Muttalib, og efter bedstefaderens død af sin onkel Abu Talib.

Som en ung dreng rejste han med sin onkel i købmændenes karavane til Syrien, og nogle år senere lavede han samme rejse i tjeneste af en rig enke ved navn Khadijah. Han varetog hendes forretninger på den mest loyale måde. Da hun hørte sin gamle tjeners fremragende og rosende beskrivelse af ham efter deres rejse, valgte hun kort efter at gifte sig med ham. Selvom hun var femten år ældre end ham, blev deres ægteskab meget lykkeligt. Gennem deres 25 år lange ægteskab forblev han hende tro og hengiven. Selv efter hendes død, og da han senere giftede sig igen, omtalte han hende altid med den største kærlighed og ærbødighed. Dette ægteskab gav ham rang blandt Mekkas notabiliteter, mens hans opførsel gav ham titlen al-Amin, "den troværdige."

Fysisk beskrivelse

En af de mest omfattende og detaljerede beskrivelser vi har af Profeten Muhammad, kom fra en beduinkvinde som ville tage sig af rejsende som passerede forbi hendes telt. Profeten stoppede med sine følgesvende en gang for mad og drikke. Profeten spurgte om de kunne købe noget kød eller dadler fra hende, men hun kunne ikke finde noget. Profeten så mod et får ved siden af teltet. Han spurgte hende: "Hvad er der galt med dette får?." Hun svarede: "Fåret er udmattet og svagere end de andre får." Profeten spurgte: "Kan det malkes?." Hun svarede: "Jeg sværger ved din moder og fader, hvis jeg så mælk fra den, ville jeg malke den." Han kaldte dernæst fåret og bevægede sin hånd over dets yver, han udtalte Allahs navn og priste Ham. Så kaldte han kvinden, da fåret stod fast på sine ben og dets yver fyldt. Han bad om en stor beholder og malkede den til den var fyldt. Kvinden drak til hun ikke kunne mere, og det samme gjorde hans følgesvende. Så blev den malket en anden gang indtil beholderen

var fuld og de forlod hende og fortsatte deres rejse. Kort tid efter kom beduinkvindens mand tilbage, da han var færdig med at hyrde gederne. Han så mælken og spurgte sin kone: "Hvorfra har du denne mælk?" Hun svarede: "Jeg sværger ved Allah, en velsignet mand kom til os i dag." Han sagde: "Beskriv ham for mig."

Hun begyndte: "Jeg så en mand med en åbenlys pragt og en flot figur. Han havde et smukt ansigt og en slank krop. Hans hoved var ikke for lille og var elegant og flot. Hans øjne var store og sorte, hans øjenvipper lange. Han havde en dyb stemme, høje buede bryn og flettet hår. Hans hals var rank og skægget tæt. I sin tavshed udstrålede han værdighed, og når han talte, var det med stor visdom. Hans tale var vægtig og afklaret – aldrig overfladisk – og hans tanker faldt som perler på en snor. Han virkede som den mest pragtfulde og flotte mand på afstand og som den bedste af alle, når man så ham tæt på. Mellemhøj, øjet fandt ham hverken for høj eller for lav. Han var som en gren mellem to andre, men han var den flotteste af de tre. Den bedst proportionerede. Hans følgesvende omgav ham, og når han talte, lyttede de opmærksomt til hans tale…"

Den første åbenbaring

Mekkanerne hævdede at nedstamme fra Ibrahiim gennem Ismail, og traditionen sagde, at deres tempel, Ka'baen, blev bygget af Ibrahiim til tilbedelse af den ene Gud. Det blev stadig kaldt Allahs hus. Men de vigtigste genstande for tilbedelse her var en række afguder, som blev kaldt Allahs "døtre" og forbønner.

Det var Profetens praksis at trække sig tilbage til en grotte i ørkenen for at meditere. Hans tilflugtssted var Hira, en grotte i et bjerg som kaldes Lysets Bjerg, ikke langt fra Mekka, hans udvalgte måned var ramadan, hedens måned. Her kom den første åbenbaring til ham en nat mod slutningen af måneden. Han var på det tidspunkt fyrre år gammel.

Han hørte en stemme sige: "Læs!" Han sagde: "Jeg kan ikke læse." Igen sagde stemmen "Læs!" Han sagde: "Jeg kan ikke læse." For tredje gang kommanderede stemmen, mere frygtindgydende: "Læs!" Han sagde: "Hvad skal jeg læse?" Stemmen sagde:

> "Læs i din herres navn! Han, som skabte.
>
> Han skabte mennesket af en klæbende substans.
>
> Læs! Din Herre besidder uendelig nåde.
>
> Han er Den, som lærte (mennesket at skrive) med pennen.
>
> Han lærte mennesket, hvad det ikke kendte til." (Koranen 96:1-5)

Synet i Hira grotten

Han gik ud af grotten og ud på bjergskråningen og hørte den samme ærefrygtindgydende stemme sige "Åh Muhammad! Du er Allahs Sendebud, og jeg er Jibriil." Så løftede han blikket og så englen stå på himlen over horisonten. Igen sagde stemmen: "Åh Muhammad! Du er Allahs Sendebud, og jeg er Jibriil." Muhammad stod ubevægelig og vendte ansigtet bort fra

det strålende syn. Men uanset hvor han vendte blikket hen, stod englen foran ham. Sådan blev han stående i lang tid, indtil englen forsvandt, dernæst vendte han tilbage til sin kone Khadijah i stor fortvivlelse. Hun gjorde sit bedste for at berolige ham. Hun forsikrede ham om, at Allah aldrig ville lade en ond ånd skade ham, da han var et oprigtigt godt menneske. Samtidig udtrykte hun håbet om, at han skulle blive sit folks Profet. Da han vendte tilbage til Mekka, tog hun ham med til sin fætter, Waraqa ibn Nawfal. Han var en gammel mand med dybt kendskab til jødiske og kristne skrifter. Waraqa erklærede sin tro på, at det samme himmelske Sendebud, som førhen kom til Moses, nu var kommet til Muhammad, og at han var udvalgt som sit folks Profet.

Islams budskab

Selvom de fleste mennesker i Mekka som kendte ham som den troværdige (al-amin) og den sandfærdige (as-sadiq), kunne de ikke få sig selv til at tro på ham. Ej heller kunne de fleste jøder og kristne, som længe havde levet i forventning om hans ankomst. Det skyldtes ikke tvivl om hans oprigtighed eller integritet. De var derimod ikke parate til at omlægge hele deres livsførelse, ved at underkaste sig hans enkle, men radikale budskab. Han fortalte dem;

> Når jeg reciterer Koranen, finder jeg følgende klare instruks: Allah har skabt jer, himlene og jorden. Han er jeres eneste Herre og Hersker. Overgiv jeres legeme og liv fuldstændigt til Ham alene, tilbed og tjen ingen andre end Ham. Lad Allah være den eneste Gud.
>
> Ordene jeg taler, placerer Han i min mund, og jeg taler på Hans vegne, adlyd mig og forlad falske krav på menneskelig lydighed. Alt i himlene og jorden tilhører Allah; ingen har ret til at herske over en anden person eller at sprede undertrykkelse og korruption på jorden. Et evigt liv hinsides, hvor du vil møde Allah ansigt til ansigt, og dit liv vil blive dømt; dét, skal du forberede dig på.

Dette enkle budskab rystede selve grundlaget for det mekkanske samfund såvel som verden i det syvende århundrede. Verden levede dengang, præcis som i dag, under åget fra mange falske guder og magthavere. Dette gjaldt alt fra konger og kejsere til præster, munke og lensherrer samt rige forretningsfolk, fortryllere og sandsigere. De påstod alle at besidde en viden, som andre ikke havde, og de gjorde sig alle til herrer over menneskeheden.

Profetens budskab udfordrede dem alle, afslørede dem alle og truede dem alle. Hans umiddelbare modstandere i Mekka kunne ikke stille andet op end på uoverbevisende vis at stemple ham som en løgner, digter, sandsiger og som en besat mand. Hvordan kunne en ulærd mand, der aldrig havde skrevet et vers eller vist tegn på at ville lede andre, pludselig tale med så stor visdom? Fra hans læber flød ord fulde af lys. De var så moralsk opløftende, så specifikt oplivende, så smukke og magtfulde, at de begyndte at ændre tilhørernes hjerter, sind og liv? Hans kritikere og modstandere havde intet svar. Selv når de blev udfordret til at skabe noget, der blot mindede om de ord, Muhammad modtog fra Allah, kom de til kort. De kunne ikke måle sig med Allahs ord.

Forkyndelsens stadier

Først privat, derefter offentligt, fortsatte Profeten med at forkynde sit budskab. Han havde selv et intenst, levende forhold til Allah og var fuldstændig hengiven over for det budskab og den mission, der var betroet til ham. Langsomt og gradvist trådte folk frem og omfavnede islam. De kom fra alle samfundslag – ledere og slaver, forretningsfolk og håndværkere, mænd og kvinder – og de fleste af dem var unge. Nogle hørte blot Koranen, hvilket var nok til at transformere dem. Andre så Profeten og blev øjeblikkeligt bjergtaget af det lys af barmhjertighed, generøsitet og hans menneskelighed, som var synligt i hans manerer og moral, i hans ord og gerninger, og selv i hans ansigt.

Modstanden fortsatte med at hærdes og skærpes. Den blev rasende og voldsom. De der sluttede sig til Profeten, blev tortureret på utallige måder; de blev hånet, misbrugt, banket, pisket, fængslet og boykottet. Nogle blev udsat for grusom og umenneskelig tortur. De blev tvunget til at ligge på glødende kul, indtil deres eget kropsfedt slukkede ilden, eller blev slæbt hen over brændende sand og klipper. Men deres tros styrke var så stor, at ingen af dem opgav troen, trods sådanne prøvelser og trængsler.

Flugten til Abessinien

Men efterhånden som forfølgelserne blev uudholdelige, rådede Profeten dem, der var i stand til det, at emigrere til Abessinien. Det viste sig, at den kristne konge dér gav muslimerne fuld beskyttelse, på trods af bønnerne fra de udsendinge, som Quraysh-lederne havde sendt. Dette var islams første emigration.

I mellemtiden fortsatte Profeten og hans fæller med at berige deres sjæl og intellekt. De styrkede deres karakter og beslutsomhed, forud for den store opgave der ventede dem. De mødtes jævnligt i et hus nær Ka'baen ved navn Dar al-Arqam. Her studerede de Koranen, bad sammen og bandt broderskabets bånd.

I Mekka

Årene gik, og befolkningen i Mekka ville hverken give deres troskab til Profetens budskab eller vise tegn på, at deres forfølgelse var aftagende. Samtidig mistede Profeten sin nærmeste ledsager, sin hustru Khadijah, samt sin onkel Abu Talib, som var hans vigtigste beskytter i Mekkas stamme-baserede verden. Profeten besluttede nu at bringe sit budskab til indbyggere i den nærliggende by Ta'if, som var kendt for sin velstand. I Ta'if blev han ligeledes hånet og spottet af stammelederne, der afviste hans budskab. De ophidsede desuden deres slaver og de unge til at håne ham og overfalde ham med stenkast. Han blev således stenet, indtil han blødte, og blev drevet ud af Ta'if. Da Allah stillede bjergenes engel til hans rådighed for at knuse Ta'if-dalen, hvis han ønskede det, bad han udelukkende om, at de måtte blive vejledt. Sådan var barmhjertigheden og medfølelsen hos ham, der er "en barmhjertighed for alle verdener."

Dette år er af historikere kendt som "Sorgens år", grundet den sorg, som Profeten led som følge af alle disse verdslige modgange. Koranen fastslår, at der efter modgang følger medgang. Som bekræftelse på dette blev Profeten velsignet med en fantastisk rejse, der kulminerede i et møde med Almægtige Allah selv.

En nat blev Profeten vækket og ført, i selskab med englen Jibriil, først til Jerusalem. Her blev han mødt af alle profeterne. De samledes bag ham, da han bad på klippen i midten af Masjid al-Aqsa-området. Stedet hvor Klippehelligdommen står i dag. Fra klippen, ledet af ærkeenglen, steg han op gennem de syv himle og hinsides. Således så han alt, hvad Allah lod ham se, de himmelske verdener, som intet menneskeligt øje kan se, og som var fokus for dette budskab og denne mission. Desuden pålagde Allah her de troende de fem daglige bønner.

Glæde efter sorg

Inden for kort tid led Profeten to smertelige tab. Først mistede han sin hustru, Khadijah, der havde været hans fortrolige støtte gennem 25 år. Dernæst mistede han Abu Talib, sin beskytter mod de blodtørstige fjender i Mekka. Desuden havde han truffet den værste afvisning, ydmygelse og forfølgelse nogensinde i det nærliggende Ta'if. Da Profeten nåede det laveste punkt i sit kald, bragte Allah ham trøst og lindring. På den ene side, spirituelt, tog Han ham under himmelfarten til det højeste af det høje, realiteter og guddommeligheder, ansigt til ansigt med det usete. På den anden side, materielt, åbnede Han hjerterne hos folket i Yathrib for Profeten Muhammads budskab og mission.

Budskabet som Mekka og Ta'if afviste, fandt modtagelige hjerter i Yathrib, en lille oase omkring fire hundrede kilometer nord for Mekka. Nu kendt som "Madinah al-Nabi" (Profetens by), eller "Madinah al-Munawwarah" (den strålende by), var skæbnebestemt til at være centrum for det guddommelige lys, der skulle sprede sig til alle dele af verden i al tid.

Mændene fra Medina

Kort efter Profeten Muhammads tilbagekomst fra Ta'if og nattefærden, ved tiden for pilgrimsrejsen, omfavnede seks mænd fra Yathrib islam. De overbragte budskabet om islam til så mange, som de kunne, og ved tiden for næste pilgrimsrejse i år 621 e.v.t kom der 12 personer. De afgav et løfte til Profeten om, at de ikke ville tilbede andre guder end Allah. De svor, at de hverken ville stjæle, begå utugt eller dræbe deres spædbørn. Desuden ville de afholde sig fra bagvaskelse og aldrig være ulydige mod ham i det der er retfærdigt. Profeten sagde: " Hvis I opfylder dette løfte, så er Paradiset jeres." Denne gang sendte Profeten Mus'ab ibn 'Umayr med dem for at lære dem Koranen og islam og for at sprede islams budskab.

I løbet af et år blev flere og flere mennesker muslimer, både stammeledere, mænd og kvinder. Ved tiden for den næste pilgrimsrejse besluttede de at sende en delegation til Profeten. De ønskede at afgive en ed og invitere ham og alle muslimerne i Mekka til Medina. Byen skulle tjene som et fristed og som en base for at sprede islams guddommelige budskab. I alt kom der 73 mænd og 2 kvinder. De mødte Profeten ved Aqabah. De svor at beskytte Profeten ligesom deres egne kvinder og børn. De var villige til at kæmpe mod hver mand, rød eller sort, selv hvis det kostede dem deres ledere eller alt, hvad de ejede. Da de spurgte, hvad deres belønning ville være, hvis de opfyldte deres løfte, sagde Profeten: "Paradiset." Således blev begyndelsen skabt og fundamentet for det islamiske samfund, staten og civilisationen lagt.

Vejen var nu åbnet for de forfulgte og torturerede følgesvende af Profeten, til at drage mod islams land, som skulle blive til Medina. Gradvist fandt de fleste troende deres vej til Medina. Deres fjender i Mekka kunne ikke bære at se muslimerne leve i fred. De kendte styrken i Profetens budskab og de troendes dedikation. Disse muslimer lod sig ikke begrænse af gamle

arabiske skikke eller slægtsbånd. Hvis det blev nødvendigt, var de parate til at kæmpe for deres tro. Mekkanerne fornemmede den fare, som muslimernes tilstedeværelse i Medina udgjorde for deres nordlige handelsruter og karavaner. De så ingen anden udvej for at stoppe alt dette end at dræbe Profeten.

Komplottet om at myrde Profeten

De udtænkte derfor en sammensværgelse: Hver klan skulle udvælge en stærk og velforbundet ung mand. En morgen, idet Profeten trådte ud af sit hus, skulle de alle overfalde ham og dræbe ham. På den måde ville alle klaner have del i drabet og bære ansvaret for hans blod. Således ville Profetens klan være tvunget til at acceptere blodpenge i stedet for hævn. Da englen Jibriil informerede Profeten om komplottet og bad ham forlade Mekka til fordel for Medina, gik han straks til Abu Bakrs hus for at færdiggøre rejseplanerne. Abu Bakr var fyldt med glæde over at være blevet valgt til denne ærefulde opgave. Det var en stor velsignelse at være Profetens ledsager på en rejse, der var både hellig og historisk skelsættende. Han tilbød sin hun-kamel til Profeten, men Profeten insisterede på at betale dens pris

På den skæbnesvangre nat, da mørket faldt på, rykkede Quraysh-ledernes udvalgte mænd frem og omringede Profetens hus. De besluttede sig for at overfalde ham, når han skulle træde ud af sit hus til daggrybønnen. Imens overdrog Profeten alle de penge, som mekkanerne havde efterladt hos ham til opbevaring, til Ali. Ali tilbød at lægge sig i Profetens seng. Profeten smuttede ud af sit hus, kastede en smule støv i deres retning og gik forbi sine fjender, hvis øjne stadig var rettet mod huset. Han mødte Abu Bakr ved hans hus, og de rejste begge til en nærliggende grotte. Da Quraysh indså at Profeten havde undveget dem, blev de rasende. De ledte efter ham overalt uden succes og udlyste derefter en belønning på 100 hun-kameler til enhver, der ville bringe dem Profeten, død eller levende. En stammeleder, Suraqah, fik øje på Profeten og fulgte efter ham i håbet om at gøre sig fortjent til belønningen. Profeten, med blodtørstige fjender i hælene og en usikker fremtid foran sig i Medina, sagde til Suraqah; En dag vil snart komme, hvor Kisras guldarmbånd (kongen af Persien) vil være i Suraqahs hænder. Derefter trak Suraqah sig tilbage og Profeten fortsatte mod Medina.

Fire stadier af Profetens liv i Mekka

Den mekkanske periode kan opsummeres i fire stadier:

1. Det første stadie begyndte med hans udnævnelse som Sendebud og sluttede med proklamationen af profetskabet tre år senere. I denne periode blev budskabet givet i skjul til nogle få udvalgte personer, mens den brede befolkning i Mekka ikke var bekendt med det.

2. Det andet stadie varede i to år efter udnævnelsen af hans profetskab. Det begyndte med modstand fra enkeltpersoner; derefter tog det form af fjendtlighed, spot, hån, beskyldninger, misbrug og falsk propaganda. Herefter blev der dannet bander for at forfølge de muslimer, som var forholdsvis fattige, svage og hjælpeløse.

3. Det tredje stadie varede i omkring seks år, fra forfølgelsens begyndelse til Abu Talibs og Khadijahs død i det tiende år af profetskabet. I denne periode blev forfølgelsen af muslimerne så grusom og brutal, at mange af dem blev tvunget til at emigrere til

Abessinien, mens en social og økonomisk boykot blev iværksat mod de tilbageværende troende.

4. Det fjerde stadie varede i omkring tre år, fra det tiende til trettende år af profetskabet. Dette var en periode med hårde prøvelser og tunge lidelser for Profeten og hans følgesvende. Livet var blevet uudholdeligt i Mekka, og der syntes ikke at være noget fristed, selv uden for byen. Dette var i en sådan grad, at da Profeten drog til Ta'if, tilbød byen hverken ly eller beskyttelse. Foruden dette, i forbindelse med hajj, appellerede han til hver eneste arabiske klan om at acceptere hans invitation til islam, men blev mødt med blank afvisning fra alle sider. Samtidig holdt folket i Mekka rådslagninger for at skille sig af med ham ved at dræbe, fængsle eller forvise ham fra deres by. Det var på dette mest kritiske tidspunkt, at Allah åbnede hjerterne hos folket i Yathrib for islam, hvortil han emigrerede efter deres invitation.

Hijrah (622 e.v.t.)

Dette var året hvor Profeten emigrerede fra Mekka til Medina – en kort rejse geografisk, men et mægtigt spring i historien. Denne begivenhed blev et vendepunkt i skabelsen af den islamiske ummah (nation). Dette er grunden til, at muslimerne daterer deres kalender fra Hijrah og ikke fra åbenbaringens begyndelse eller fra Profetens fødsel.

I Qubah, 10 kilometer uden for Medina, gjorde Profeten sit første ophold. Her byggede han den første masjid. Her holdte han også sin første offentlige tale: "Spred fred iblandt jer, giv mad til de trængende, bed, mens folk sover – og I vil træde ind i Paradiset, fredens bolig."

Tre dage senere drog Profeten ind i Medina. Hele befolkningen, mænd, kvinder og børn gik ud i gaderne og bød ham jublende velkommen. Aldrig havde der været en dag med større fryd og lykke. "Profeten er kommet! Profeten er kommet!" sang de små børn.

Det første Profeten gjorde efter ankomsten til Medina, var at sammensveje Muhajirun (emigranterne) og værterne, kaldet Ansar (hjælperne), til ét broderskab. Endnu i dag forbliver dette broderskab kendetegnet for muslimerne. En person fra emigranterne blev gjort til bror med en fra hjælperne – hvilket skabte et bånd stærkere end blod. Hjælperne tilbød at dele alt hvad de ejede ligeligt med deres nye brødre.

Broderskab

Således blev muslimerne smedet sammen til et tætknyttet fællesskab af tro og broderskab, og strukturen i deres samfund var ved at blive opbygget. Den første bygning blev også rejst. Dette var masjiden, bygningen dedikeret til tilbedelsen af den ene Gud – kaldet Masjid al-Nabawi, Profetens Moske. Siden da har masjiden været hjertet i muslimernes kollektive og sociale liv. Den udgør det naturlige rum, hvor de religiøse og politiske dimensioner forenes, og den fungerer som en kilde til identitet og et vidne om muslimsk tilstedeværelse.

Sideløbende blev de nødvendige institutioner etableret. Målet var at samle hele samfundslivet omkring tilbedelsen af den ene Gud som det centrale omdrejningspunkt. Til dette formål blev de fem daglige bønner i menighed etableret. Ramadan, fasten hver dag fra daggry til solnedgang i en hel måned, blev ligeledes foreskrevet. Tilsvarende blev zakat, en procentdel

af ens formue som gives for Allahs sag i velgørenhed, gjort obligatorisk for at etablere det "at give" som en livsform.

Jøderne og hyklerne

I det første år af sit lederskab i Medina indgik Profeten en højtidelig traktat med de jødiske stammer, som sikrede dem borgerrettigheder og fuld religionsfrihed til gengæld for deres støtte til den nye stat. Deres forestilling om en profet var en leder, der ville sikre dem magt og herredømme. De kunne ikke acceptere en profet, der gjorde hans jødiske følgere til brødre med enhver araber, der tilsluttede sig troen.. Da de indså, at Profeten ikke lod sig bruge til deres formål, forsøgte de at undergrave hans tro og mission samt vildlede hans følgere. Denne adfærd blev i hemmelighed støttet af visse selverklærede muslimer. Disse bar nag over Profetens ankomst, fordi den havde kostet dem deres lokale magt. I de medinensiske suraer er der hyppige omtaler af disse jøder og hyklere.

De første ekspeditioner

Profetens første prioritet som leder var at etablere den offentlige tilbedelse og fastlægge statens forfatning. Dog glemte han ikke at Quraysh havde svoret at gøre ende på hans budskab. Ej heller at han havde fået befaling om at kæmpe mod dem, indtil de ophørte med deres forfølgelse. Efter tolv måneder i Medina drog adskillige små ekspeditioner ud, ledet af enten Profeten selv eller andre emigranter, med formålet at spejde og fraråde andre stammer at slutte op om Quraysh. Et af de andre formål med disse ekspeditioner kan have været at vænne de mekkanske muslimer til at gå i kamp mod fjendtlige styrker. Gennem tretten år havde de udelukkende levet som pacifister. Flere passager i Koranen viser tydeligt, at mange af dem var modvillige over for tanken om kamp og gradvist skulle vænnes til det.

Felttoget ved Badr

To år efter hijrah var den mekkanske handelskaravane på vej hjem fra Syrien. Den fulgte den sædvanlige rute tæt forbi Medina og medbragte de ejendele, som muslimerne var blevet tvunget til at efterlade i Mekka. Da dens leder, Abu Sufyan, nærmede sig Medinas territorium, hørte han om Profetens plan om at kapre karavanen. Han sendte straks en rytter mod Mekka. Da rytteren ankom, udmattet og desperat, råbte han til Quraysh, at de straks skulle komme til undsætning, hvis de ikke ville miste både deres rigdom og ære. En styrke på tusind mand drog hurtigt mod Medina. Deres mål var tilsyneladende ikke så meget at redde karavanen som at straffe de muslimske angribere. Profeten kunne nemlig have overtaget karavanen, længe før undsættelsesstyrken overhovedet nåede at forlade Mekka.

Havde Profeten nogensinde i sinde at kapre karavanen? I Ibn Hishams beretning om Tabuk-ekspeditionen anføres det, at Profeten ved den ene lejlighed ikke skjulte sit egentlige mål. Karavanen var påskuddet for Badr-felttoget; det egentlige mål var den mekkanske hær.

Han havde fået befaling om at bekæmpe sine forfølgere. Med løftet om sejr var han parat til at trodse enhver overmagt, hvilket tydeligt sås ved Badr. Men muslimerne som var dårligt udrustet til krig, ville have fortvivlet, hvis de fra første færd havde vidst, at de skulle stå over for en velbevæbnet styrke på tre gange deres eget antal. Quraysh-hæren var rykket mere end halvvejs mod Medina, før Profeten drog ud. Alle tre parter – Quraysh-hæren, den muslimske

hær og karavanen – havde retning mod vandet ved Badr. Abu Sufyan, lederen af karavanen, hørte fra en af sine spejdere, at muslimerne var nær vandet og vendte om mod kystsletten. Dette ledte til at muslimerne mødte Quraysh-hæren ved brønden i Badr.

Før slaget var Profeten indstillet på at øge oddsene imod sig yderligere. Han gav alle de indfødte fra Medina (Ansar) lov til at vende hjem uden bebrejdelser, eftersom deres ed ikke indeholdt pligten til at kæmpe på slagmarken. Men hjælperne (Ansar) blev dybt såret over antydningen af, at de overhovedet kunne finde på at svigte ham i en farefuld stund. Slaget gik i begyndelsen imod muslimerne, men mod alle odds og med en langt svagere hær var de sejrrige.

Sejren ved Badr gav Profeten ny prestige blandt de arabiske stammer, men fra da af eksisterede der en blodfejde mellem Quraysh og den islamiske stat oven i det gamle religiøse had. De passager i Koranen, der refererer til slaget ved Badr, advarer om en langt større kamp, der endnu var i vente.

Det følgende år kom en hær på tre tusind mand fra Mekka for at ødelægge Medina. Profetens første tanke var blot at forsvare byen; en plan, som Abdullah ibn Ubayy, lederen af "hyklerne" ("muslimer af navn"), støttede kraftigt. Men de mænd, der havde kæmpet ved Badr og troede på, at Allah ville hjælpe dem mod enhver overmagt, mente det var en skam hvis de skulle holde sig bag murene.

Slaget ved bjerget Uhud

Da Profeten anerkendte deres tro og iver, føjede han dem. Han drog mod bjerget Uhud med en hær på tusind mand for at møde fjenden, der havde slået lejr dér. Abdullah ibn Ubayy var meget krænket over ændringen af planen. Han anså det for usandsynligt, at Profeten virkelig havde i sinde at levere et slag under forhold der var så ufordelagtige for muslimerne, og han ønskede ikke at deltage i en magtdemonstration, der blot havde til formål at behage muslimerne. Således trak han sig tilbage med sine mænd, hvilket udgjorde omkring en fjerdedel af hæren.

Trods de svære odds kunne slaget ved Uhud være blevet en endnu større sejr end Badr. Dette blev dog forhindret, da en gruppe på 50 bueskytter udviste ulydighed, selvom Profeten havde sat dem til at bevogte et pas mod fjendens kavaleri. Da disse mænd så deres kammerater sejrrige, forlod de deres post af frygt for at miste deres del af krigsbyttet. Qurayshs kavaleri red gennem åbningen og overfaldt de jublende muslimer.

Profeten selv blev såret, og råbet lød, at han var blevet dræbt, indtil nogen genkendte ham og råbte, at han stadig var i live; et råb som muslimerne samlede sig omkring. De samlede sig omkring Profeten og trak sig tilbage, mens de efterlod mange døde på bjergskråningen.

Den følgende dag vovede Profeten sig igen frem med det, der var tilbage af hæren, med den hensigt at Quraysh skulle høre at han var i felten, og således måske blive afskrækket fra at angribe byen. Den strategiske manøvre lykkedes takket være en venligsindet beduin. Han mødte først muslimerne og talte med dem, hvorefter han opsøgte Quraysh-hæren. Da han blev udspurgt af Abu Sufyan, sagde han at Muhammad var i felten, stærkere end nogensinde,

og tørstede efter hævn for gårsdagens hændelse. På baggrund af denne oplysning besluttede Abu Sufyan at vende tilbage til Mekka.

Massakren på muslimerne

Nederlaget ved bjerget Uhud svækkede muslimernes prestige blandt de arabiske stammer og jøderne i Medina. Stammer der tidligere havde lænet sig op ad muslimerne, begyndte nu i stedet at søge mod Quraysh. Profetens følgere blev overfaldet og myrdet, når de drog ud i mindre grupper. Khubayb, en af hans udsendinge, blev taget til fange af en ørkenstamme og solgt til Quraysh, som torturerede ham til døde ved en offentlig henrettelse i Mekka.

Fordrivelsen af Banu-Nadiir

Jøderne skjulte nu knap nok deres fjendtlighed, til trods for den indgåede traktat. De gik endda så vidt i deres smiger af Quraysh, at de erklærede de hedenske araberes religion for at være bedre end islam. Profeten så sig derfor nødsaget til at gribe ind over for nogle af dem med straffeaktioner. Stammen Banu-Nadiir blev belejret i deres fæstningstårne, overmandet og tvunget til at emigrere. Hyklerne havde sympatiseret med jøderne og opildnet dem i hemmelighed.

Voldgravskrigen

I det femte år efter hijrah gjorde afgudsdyrkerne et ihærdigt forsøg på at tilintetgøre islam i det, der kaldes klanernes krig eller Slaget ved Graven. Her drog Quraysh og Ghatafan-stammen sammen med alle deres allierede klaner mod Medina med en hær på ti tusinde mand. Efter råd fra perseren Salman beordrede Profeten, at der blev gravet en dyb voldgrav foran byen, og han ledte selv gravearbejdet.

Klanernes hær blev stoppet af voldgraven, som var en nyskabelse i den arabiske krigsførelse. Graven virkede uigennemtrængelig for kavaleriet, som ellers var fjendens største styrke. De slog lejr inden for dens synsvidde og lod dagligt deres pile regne ned over byens forsvarere. Mens muslimerne afventede angrebet, kom nyheden om, at Banu-Quraythah – en jødisk stamme fra Medina, som indtil da havde været loyal, var gået over til fjenden. Situationen virkede desperat. Men forsinkelsen som følge af voldgraven havde dæmpet klanernes iver. Samtidig lykkedes det en mand, der i hemmelighed var muslim, at så splid mellem Quraysh og deres jødiske allierede, så begge parter tøvede med at handle. Derefter kom en bidende kold vind fra havet. Den blæste så voldsomt i tre døgn, at intet telt kunne stå fast, ingen ild kunne tændes, og ingen mad kunne tilberedes. Stammekrigernes tilstand var elendig. Til sidst, en nat, besluttede lederen af Quraysh, at lidelserne ikke længere var til at bære, og gav ordre til tilbagetog. Da Ghatafan-stammen vågnede næste morgen, opdagede de at Quraysh var væk, hvorefter de også pakkede deres forsyninger og trak sig tilbage.

Straffen af Banu-Quraythah

Samme dag som de vendte tilbage fra voldgraven, beordrede Profeten et opgør med de forræderiske Banu-Quraythah. Stammen var bevidst om deres skyld og havde allerede søgt tilflugt i deres fæstningstårne. Efter en belejring på næsten en måned måtte de overgive sig

betingelsesløst. Deres eneste bøn var at de måtte blive dømt af et medlem af den arabiske stamme, som de var allieret med. Profeten imødekom deres ønske. Men dommeren, hvis gunst de havde regnet med, dømte deres krigere til døden, mens kvinderne og børnene blev taget som fanger.
Tidligt i det sjette år efter hijrah ledede Profeten et felttog mod Banu-al-Mustaliq; en stamme, der var ved at forberede et angreb på muslimerne.

Al-Hudaybiyyah

Samme år havde Profeten et syn, hvor han så sig selv træde uforstyrret ind i det hellige område i Mekka. Han besluttede derfor at forsøge at gennemføre pilgrimsrejsen. Klædt som pilgrimme og medbringende de sædvanlige offergaver drog et følge på fjorten hundrede mod Mekka. Da de nærmede sig den hellige dal, mødte de en ven fra byen. Han advarede Profeten om, at Quraysh havde iført sig deres leopardskind – et tegn på tapperhed – og havde svoret at forhindre ham i at træde ind i helligdommen. Deres kavaleri ventede allerede på vejen foran dem. Som reaktion herpå beordrede Profeten en omvej gennem snævre bjergkløfter. Muslimerne var fuldstændig udmattede, da de endelig nåede ned i Mekkas dal og slog lejr ved et sted kaldet al-Hudaybiyyah. Herfra forsøgte han at indlede forhandlinger med Quraysh for at forklare, at han udelukkende var kommet som pilgrim.

Den første udsending, han sendte mod byen blev mishandlet, og hans kamel fik haserne skåret over. Han måtte vende tilbage uden at have overleveret sit budskab. Fra deres side sendte Quraysh en udsending der optrådte både truende og meget arrogant. En anden af deres udsendinge var alt for familiær i sin opførsel. Han måtte irettesættes strengt og mindes om den respekt, man skylder Profeten. Det var netop ham, der ved sin hjemkomst til byen udtalte: "Jeg har set både Cæsar og Chosroes i al deres pragt. Men aldrig har jeg set en mand blive æret, som Muhammad bliver æret af sine fæller."

Profeten søgte en budbringer, der ville indgyde respekt. Valget faldt til sidst på Uthman på grund af hans slægtskab med den magtfulde Umayyad-familie. Mens muslimerne afventede hans hjemkomst, nåede nyheden frem om, at han var blevet myrdet. Det var i den stund, mens Profeten sad under et træ i al-Hudaybiyyah, at han tog en ed fra alle sine fæller om, at de ville stå og falde sammen. Efter et stykke tid kom det dog frem, at Uthman ikke var død. En trop der var rykket ud af byen for at chikanere muslimerne i deres lejr, blev taget til fange, før de kunne gøre skade. De blev ført frem for Profeten, som tilgav dem mod et løfte om at opgive deres fjendtlighed.

Våbenhvilen ved al-Hudaybiyyah

Omsider ankom officielle udsendinge fra Quraysh. Efter en række forhandlinger blev våbenhvilen ved al-Hudaybiyyah underskrevet. Aftalen indebar, at der ikke måtte forekomme krigshandlinger mellem parterne i ti år. Profeten skulle vende tilbage til Medina uden at besøge Ka'baen. Til gengæld måtte han året efter udføre pilgrimsrejsen sammen med sine fæller. Quraysh lovede at forlade Mekka i tre dage for at gøre dette muligt. Folk der flygtede fra Quraysh til muslimerne under våbenhvilen, skulle udleveres. Det gjaldt dog ikke for dem, der forlod muslimerne til fordel for Quraysh. Enhver stamme eller klan, der ønskede at tilslutte sig traktaten som Profetens allierede, havde lov til det. Det samme gjaldt for dem, der ønskede at alliere sig med Quraysh.

Der var utilfredshed blandt muslimerne over disse vilkår. De spurgte hinanden: "Hvor er sejren, vi blev lovet?" Det var under hjemrejsen fra al-Hudaybiyyah, at suraen med titlen "Sejren" (surah 48) blev åbenbaret. Denne våbenhvile viste sig faktisk at være den største sejr, muslimerne indtil da havde opnået. Krigen havde udgjort en barriere mellem dem og afgudsdyrkerne. Men nu kunne parterne mødes og tale sammen, hvilket fik religionen til at sprede sig hurtigere. I de to år der gik mellem underskrivelsen af våbenhvilen og Mekkas fald, var antallet af folk der accepterede islam, større end det samlede antal fra alle tidligere år. Profeten var draget til al-Hudaybiyyah med 1.400 mand. Da mekkanerne to år senere brød våbenhvilen, marcherede han mod dem med en hær på 10.000.

Felttoget mod Khaybar

I det syvende år efter Hijrah ledte Profeten et felttog mod Khaybar. Dette var de jødiske stammers højborg i Nord-Arabien, og stedet havde udviklet sig til en hvepserede af fjender. Khaybars forter blev indtaget ét efter ét. Herefter fik jøderne lov at blive boende som fæstebønder under muslimerne, indtil de blev udvist fra Arabien under Umars kalifat. Samme dag som det sidste fort overgav sig, ankom Ja'far, søn af Abu Talib og Profetens fætter. Han ankom sammen med de sidste af de muslimer, der var flygtet til Abessinien for at undslippe forfølgelse i den tidlige tid.

De havde været væk fra Arabien i femten år. Det var ved Khaybar, at en jødisk kvinde tilberedte forgiftet kød til Profeten. Han smagte kun en lille bid uden at sluge det, hvorefter han advarede sine fæller om, at det var giftigt. En muslim, som allerede havde slugt en mundfuld, døde øjeblikkeligt. Selvom Profeten kun havde smagt på kødet, pådrog han sig den svækkelse, der senere skulle blive årsag til hans død. Kvinden, der havde tilberedt kødet, blev ført frem for ham. Da hun forklarede, at hun havde gjort det på grund af sit folks ydmygelse, tilgav han hende.

Pilgrimsrejsen til Mekka

Året efter gik Profetens syn i opfyldelse. Han besøgte helligdommen i Mekka uden at møde modstand. I overensstemmelse med våbenhvilens vilkår forlod afgudsdyrkerne byen. Fra de omkringliggende højder betragtede de muslimernes ritualer. Da de aftalte tre dage var gået, sendte Quraysh-lederne bud til Profeten for at minde ham om, at deres tid var udløbet. Han trak sig straks tilbage, hvorefter afgudsdyrkerne vendte tilbage til byen.

Ekspeditionen ved Mu'tah

I det ottende år efter Hijrah modtog Profeten efterretninger om, at den byzantinske kejser var ved at samle en hær i Syrien for at knuse islam. Han sendte derfor tre tusind mand mod Syrien under ledelse af Zayd, sin frigivne slave. Felttoget var ingen militær succes. Til gengæld efterlod det syrerne dybt imponerede over muslimernes dødsforagtende mod. De tre tusind mand tøvede ikke et øjeblik med at tage kampen op mod en styrke på hundrede tusind. Da alle de tre ledere, som Profeten havde udpeget, var faldet, overtog Khalid ibn al-Walid kommandoen over de overlevende. Takket være sin strategi og sit mod lykkedes det ham at redde resterne af hæren og føre dem tilbage til Medina.

Quraysh bryder våbenhvilen

Samme år brød Quraysh våbenhvilen. De angreb en stamme, der var allieret med Profeten, og massakrerede dem – endda inde på det hellige område i Mekka. Bagefter frygtede de konsekvenserne af deres handling. De sendte Abu Sufyan til Medina for at anmode om en fornyelse og forlængelse af den eksisterende traktat. De håbede, at han ville nå frem, før nyheden om massakren slap ud. Men en budbringer fra den angrebne stamme var kommet ham i forkøbet, og hans mission var derfor forgæves.

Erobringen af Mekka

Derefter kaldte Profeten alle våbenføre muslimer sammen og marcherede mod Mekka. Quraysh var lammet af frygt. Deres kavaleri ydede kun symbolsk modstand foran byen, men blev drevet på flugt, uden at nogen mistede livet. Profeten red ind i sin fødeby som sejrherre, med hovedet bøjet i ydmyghed over for Allah. Indbyggerne forventede hævn for deres tidligere ugerninger, men Profeten proklamerede generel amnesti. Kun få kendte forbrydere var undtaget fra amnestien, og de fleste af dem blev i sidste ende tilgivet. I deres lettelse og overraskelse skyndte hele Mekkas befolkning sig at sværge troskab. Profeten beordrede alle afguder i helligdommen ødelagt, idet han sagde: "Sandheden er kommet, mørket er svundet bort." Det muslimske kald til bøn lød dernæst over Mekka.

Slaget ved Hunayn

Samme år samledes en vred skare af hedenske stammer, der var opsatte på at generobre Ka'baen. Profeten førte tolv tusind mand imod dem. Ved Hunayn blev hans tropper fanget i et baghold i en dyb kløft og nær drevet på flugt. Det lykkedes kun med besvær at samle dem igen omkring Profeten og hans livvagt af trofaste fæller, som var de eneste, der stod fast. Men da sejren endelig kom, var den total, og krigsbyttet var enormt. Mange af de fjendtlige stammer havde nemlig medbragt alt, hvad de ejede.

Erobringen af Ta'if

Thaqif-stammen var blandt fjenderne ved Hunayn. Efter sejren blev deres by, Ta'if, belejret af muslimerne og til sidst indtaget. Derefter udpegede Profeten en guvernør for Mekka og vendte selv tilbage til Medina. Det vakte grænseløs glæde hos Ansar. De havde frygtet, at han ville forlade dem og gøre Mekka til hovedstad, nu hvor han havde genvundet sin fødeby.

Tabuk ekspeditionen

I det niende år efter Hijrah hørte Profeten, at en hær igen var ved at blive samlet i Syrien. Han kaldte derfor alle muslimer til at støtte ham i et stort felttog. Den store afstand, den varme årstid og da det var høstens tid, var der mange som tøvede. Dertil kom frygten for fjendens ry. Mange fandt på undskyldninger, mens endnu flere blev hjemme uden gyldig grund. De der svigtede, bliver fordømt i Koranen. Selve felttoget endte dog uden kamp. Hæren rykkede frem til Tabuk ved grænsen til Syrien, hvor de opdagede, at fjenden endnu ikke var samlet.

Immunitetserklæringen

Selvom Mekka var erobret, og indbyggerne nu var muslimer, var selve afviklingen af pilgrimsfærden uændret. De hedenske arabere udførte ritualerne på deres måde, mens muslimerne gjorde det på deres. I det niende år efter Hijrah, da islam dominerede det nordlige Arabien, forlod pilgrimskaravanen Medina. Først herefter blev "Immunitetserklæringen", som den kaldes, åbenbaret (surah 9). Profeten sendte en kopi med bud til Abu Bakr, der ledede pilgrimsfærden. Han gav instruks om, at Ali skulle læse den højt for folkemængden i Mekka. Erklæringen fastslog, at kun muslimer måtte udføre pilgrimsrejsen efter dette år. Der var dog en undtagelse for de afgudsdyrkere, der havde en traktat med muslimerne, og som aldrig havde brudt den eller støttet fjenden. Disse grupper skulle beholde deres rettigheder, indtil aftalen udløb. Herefter ville de blive betragtet på lige fod med andre afgudsdyrkere. Denne proklamation markerede afslutningen på afgudsdyrkelse i Arabien.

Delegationernes år

Det niende år efter Hijrah kaldes for Delegationernes År. Fra alle dele af Arabien strømmede delegationer til Medina for at sværge Profeten troskab og lytte til Koranen. Profeten var nu i realiteten Arabiens hersker, men hans levevis forblev lige så enkel som før. Han førte personligt tilsyn med alle detaljer i styret, dømte i enhver tvist og var tilgængelig for enhver, der søgte hans hjælp. I løbet af de sidste ti år udryddede han afgudsdyrkelse i Arabien. Han hævede kvindens status fra at blive betragtet som ejendom til at have juridisk ligestilling med manden. Han satte en stopper for den beruselse og umoralitet, der indtil da havde været en skamplet på araberne, og indgød dem i stedet kærlighed til tro, oprigtighed og ærlighed. Stammer der i århundreder havde levet i uvidenhed, blev forvandlet til et folk med en enorm tørst efter viden. For første gang i historien gjorde han universelt menneskeligt broderskab til en realitet og et grundprincip i loven. Gennem hele dette virke var Koranen hans støtte og vejleder.

Afskedsvalfarten

I det tiende år efter Hijrah rejste Profeten Muhammad til Mekka som pilgrim for sidste gang. Denne rejse er kendt som "Afskedsvalfarten." Fra Arafat-bjerget holdt han en prædiken for en enorm skare af pilgrimme. Han mindede dem om alle de pligter, islam pålægger dem. Han understregede, at de en dag vil stå ansigt til ansigt med deres Herre, som vil dømme hver enkelt af dem ud fra deres gerninger. Han sagde:

> "I mennesker, lyt opmærksomt til mine ord. Jeg ved ikke, om jeg efter dette år nogensinde vil være iblandt jer igen. Lyt derfor nøje til det, jeg siger til jer, og bring disse ord videre til dem, der ikke kunne være til stede her i dag.
>
> I mennesker, ligesom I betragter denne måned, denne dag og denne by som hellige, skal I også betragte enhver muslims liv og ejendom som ukrænkelige. Giv det gods, der er blevet jer betroet, tilbage til dets retmæssige ejere. Behandl andre retfærdigt, så ingen begår uret mod jer. Husk på, at I skal møde jeres Herre, og at Han vil stille jer til regnskab for jeres gerninger. Allah har forbudt jer at tage renter (riba). Derfor er alle forpligtelser om renter herefter ophævet. Jeres kapital er dog jeres egen. I skal hverken gøre uret eller lide uret…

...Vogt jer for djævelen for jeres religions skyld. Han har mistet alt håb om nogensinde at kunne lede jer på afveje i de store spørgsmål. Vær derfor på vagt, så I ikke følger ham i de små ting.

I mennesker, det er sandt, at I har visse rettigheder over jeres kvinder, men de har også rettigheder over jer. Husk på, at I har taget dem til ægte som en betroelse fra Allah og med Hans tilladelse. Hvis de overholder jeres rettigheder, har de til gengæld ret til at blive forsørget og klædt på en værdig og venlig måde. Behandl jeres kvinder godt og vær venlige imod dem, for de er jeres partnere og trofaste støtter. Det er jeres ret, at de ikke indgår venskaber med nogen, I ikke godkender, og at de aldrig begår utugt…

I mennesker, lyt oprigtigt til mig. Tilbed Allah (Universets ene Skaber), bed jeres fem daglige bønner (salah), fast i måneden ramadan, og opfyld jeres finansielle forpligtelser af jeres formue (zakah). Udfør pilgrimsrejsen (hajj), hvis I har råd til det.

Hele menneskeheden stammer fra Adam og Eva. En araber har intet fortrin frem for en ikke-araber, og en ikke-araber har intet fortrin frem for en araber. Ligeledes har en hvid intet fortrin frem for en sort, og en sort har intet fortrin frem for en hvid, undtagen ved gudsfrygt og gode handlinger. Vid, at enhver muslim er bror til enhver muslim, og at muslimerne udgør ét broderskab. Intet, der tilhører en anden muslim, er lovligt at tage, medmindre det er givet frivilligt og af et godt hjerte. Gør derfor ikke uret mod jer selv.

Husk på, at I en dag skal stå frem for Allah og stå til regnskab for jeres gerninger. Vogt jer derfor, og vig ikke fra den rette vej, efter at jeg er borte.

I mennesker, ingen profet eller Sendebud vil komme efter mig, og ingen ny tro vil opstå. Tænk jer derfor godt om, I mennesker, og forstå de ord, jeg overbringer jer. Jeg efterlader jer med Allahs Bog (Koranen) og min sunnah (min praksis). Hvis I følger dem, vil I aldrig fare vild.

Alle, der lytter til mig, skal bringe mine ord videre til andre, og de skal bringe dem videre igen. Måtte de sidste forstå mine ord bedre end dem, der lytter direkte til mig. Vær mit vidne, åh Allah, at jeg har overbragt Dit budskab til Dit folk."

Profetens sygdom og død

Det var under denne sidste pilgrimsrejse, at suraen med titlen "Hjælpen" (surah 110) blev åbenbaret. Han modtog den som et varsel om sin nært forestående død. Kort efter sin hjemkomst til Medina blev han syg. Nyheden om hans sygdom vakte forfærdelse i hele Arabien og stor sorg hos indbyggerne i Medina, Mekka og Ta'if. I det tidlige daggry på den sidste dag i sit jordiske liv trådte han ud fra sit værelse ved siden af moskeen i Medina. Han sluttede sig til fællesbønnen, som Abu Bakr havde ledet, siden han blev syg. Dette vakte stor lettelse blandt folk, som troede, at han var blevet rask igen.

Senere på dagen tog rygtet om hans død til. Umar truede dem, der spredte rygtet, med streng straf og erklærede, at det var en forbrydelse at tro at Allahs Sendebud kunne dø. Han stod og

tordnede mod folk på denne måde, da Abu Bakr trådte ind i moskeen og hørte ham. Abu Bakr gik ind i sin datter Aishas kammer hvor Profeten lå. Da han havde bekræftet sandheden, kyssede han Profetens pande og gik tilbage til moskeen. Folk lyttede stadig til Umar, der insisterede på, at rygtet var en ond løgn. Han fastholdt, at Profeten, som betød alt for dem, umuligt kunne være død. Abu Bakr gik hen til Umar og forsøgte at standse ham med en hvisken. Da han så, at Umar ignorerede ham, kaldte Abu Bakr på folk. De genkendte hans stemme, forlod Umar og flokkedes om ham. Først priste han Allah, og derefter sagde han: "I mennesker! Hør! Hvis nogen tilbeder Muhammad, så vid, at Muhammad er død. Men hvis nogen tilbeder Allah, så er Allah Levende og dør aldrig." Derefter reciterede han verset fra Koranen:

Muhammad er intet andet end et Sendebud. Og talrige andre Sendebude er kommet og gået før ham. Hvis han nu dør eller bliver dræbt, vil i da vende om på jeres hæle? Den, der vender om, vil på ingen måde skade Allah, men Allah vil belønne de taknemmelige.

Koranen 3:144

"Og," siger fortælleren, et øjenvidne, "det var, som om folk ikke vidste, at et sådant vers var blevet åbenbaret, før Abu Bakr reciterede det." Et andet vidne fortæller, hvordan Umar plejede at sige: "Da jeg hørte Abu Bakr recitere det vers, blev benene slået væk under mig, og jeg faldt til jorden, for jeg vidste, at Allahs Sendebud var død. Må Allah velsigne ham!" Det sidste Sendebud sendt til menneskeheden døde i en alder af 63 år i det tiende år efter Hijrah (emigrationen) – 632 e.v.t.

Sådan var Profeten Muhammad. Målt efter enhver målestok for menneskelig storhed var han uden lige; aldrig har noget menneske været større.

Opsummering

- Profeten Muhammad er den mest dokumenterede mand i historien. Vi ved mere om ham end om nogen anden person, der nogensinde har levet.
- I et stærkt undertrykkende og elitært samfund grundlagde han et retfærdigt samfund, der gav rettigheder til de fattige, til kvinder og til folk af alle racer.
- Hans grundlæggende budskab var at kalde folk til tilbedelsen af den ene sande Gud, uden partnere eller jævnbyrdige.
- De tidlige muslimer blev tortureret og forfulgt af befolkningen i Mekka. Profeten Muhammad og hans følgesvende reagerede ved at udholde denne forfølgelse med tålmodighed og overbærenhed. Denne periode i Profeten Muhammads liv varede i tretten år.
- I den mekkanske periode led Profeten Muhammad fysisk overlast. Han fik smidt kamel indvolde på sig under bønnen, blev stenet, indtil han blødte voldsomt, og nogle af hans følgesvende blev endda tortureret til døde. Alligevel tog Profeten ingen personlig hævn.
- Da han erobrede byen Mekka, udviste han – i modsætning til andre erobrere, der dræbte og plyndrede – en af de største handlinger af barmhjertighed og nåde i menneskehedens historie. Han tilgav netop de mennesker, der havde bekæmpet ham, og tusindvis af liv blev sparet den dag.

Refleksioner over Profetens liv

Pastor Bosworth Smith, *Mohammed and Mohammadanism, London 1874*

> "Han var både Cæsar og pave i én person; men han var pave uden pavens prætentioner, og Cæsar uden Cæsars legioner: uden stående hær, uden livvagt, uden palads, uden faste indtægter. Hvis nogen mand nogensinde havde ret til at sige, at han herskede ved guddommelig ret, så var det Muhammad, for han besad hele magten uden dens instrumenter og uden dens støtte."

George Bernard Shaw, *The Genuine Islam, 1936*

> "Jeg tror, at hvis en mand som ham skulle påtage sig diktaturet over den moderne verden, ville det lykkes ham at løse dens problemer på en måde, der ville bringe hårdt tiltrængt fred og lykke… Jeg har studeret ham – manden – og efter min mening er han langt fra at være en antikrist. Han bør kaldes menneskehedens frelser."

Alphonse de Lamartine, *Histoire de la Turquie, Paris 1854*

> "Hvis formålets storhed, midlernes lidenhed og resultaternes forbløffende omfang er de tre kriterier for menneskeligt geni, hvem ville så vove at sammenligne nogen stor mand i moderne historie med Muhammad? De mest berømte mænd skabte kun våben, love og imperier. De grundlagde, om noget overhovedet, intet andet end materielle magter, som ofte smuldrede for øjnene af dem. Denne mand satte ikke blot hære, lovgivninger, imperier, folk og dynastier i bevægelse, men millioner af mennesker i en tredjedel af den dengang beboede verden… Filosof, taler, apostel, lovgiver, kriger, erobrer af ideer, genopretter af rationelle dogmer, af en gudsdyrkelse uden billeder; grundlæggeren af tyve jordiske imperier og af ét åndeligt imperium – det er Muhammad. Målt efter alle standarder for menneskelig storhed kan vi med rette spørge: "Er der nogen mand større end ham?""

Mahatma Gandhi, *Young India, 1924*

> "Jeg ønskede at kende det bedste af livet hos ham, der i dag har et ubestridt herredømme over millioner af menneskers hjerter… Jeg blev mere end nogensinde overbevist om, at det ikke var sværdet, der vandt en plads for islam i de dage… det var Profetens strenge enkelthed, hans fuldstændige selvudslettelse – hans samvittighedsfulde respekt for løfter, hans intense hengivenhed over for sine venner og følgesvende, hans dristighed, hans frygtløshed, hans absolutte tillid til Allah og til sin egen mission… Da jeg lukkede det andet bind (af Profetens biografi), var jeg ked af, at der ikke var mere for mig at læse om dette storslåede liv."

Michael H. Hart, *The 100; A Ranking of the Most Influential Persons in History*

> "Mit valg af Muhammad som den øverste på listen over verdens mest indflydelsesrige personer vil måske overraske nogle læsere og blive draget i tvivl af andre, men han

var den eneste mand i historien, der var suverænt succesfuld på både det religiøse og det sekulære plan."

Kilde: A.B al-Mehri redigeret fra følgende kilder -

- *'Introduction - The Glorious Koran'* af M. Pickthall
- *Who is Muhammad?'* af K. Murrad.'
- *Tafhim al-Koran'* af M. Mawdudi.

Videre læsning:

- *'The Life of the Prophet Muhammad'* [4 udg.] af Ibn Kathir.
- *'The Noble Life of the Prophet'* [3 udg.] af Dr. Ali Muhammad as-Sallaabii.
- *'Muhammad: Man and Prophet'* af Adil Salahi.
- *'Zad al-Maad'* [Forsyninger til det hinsidige] af Ibn Qayyim al-Jawziyyah.

Koranen

Koran projektet oversættelse

Surah 1: al-Fatihah

Åbenbaringsperiode

Det er en af de allertidligste åbenbaringer til Profeten. Faktisk lærer vi fra autentisk hadith, at det var den første fuldstændige surah, som blev åbenbaret til Profeten Muhammad. Før dette blev kun et par vers åbenbaret, som udgør dele af surah 96: al-'Alaq, surah 68: al-Qalam, surah 73: al-Muzzammil og surah 74: al-Muddathir.

Tema

Denne surah er faktisk en bøn, som Allah har lært alle dem, der ønsker at studere Hans Bog. Den er blevet placeret helt i begyndelsen af Bogen for at lære læseren denne lektie: Hvis du oprigtigt ønsker at drage fordel af Koranen, bør du tilbyde denne bøn til Universets Herre.

Dette forord er tænkt til at skabe et stærkt ønske i læserens hjerte om at søge vejledning fra Universets Herre, som alene kan skænke den. Således lærer al-Fatihah indirekte, at det bedste for et menneske er at bede om vejledning til den lige vej, at studere Koranen med den mentale indstilling som en sandhedssøgende samt at anerkende den kendsgerning, at Universets Herre er kilden til al viden. Han bør derfor begynde studiet af Koranen med en bøn til Ham om vejledning.

Ud fra dette tema bliver det klart, at den virkelige relation mellem al-Fatihah og Koranen ikke er som en introduktion til en bog, men som en bøn og dens svar. Al-Fatihah er bønnen fra tjeneren, og Koranen er Herrens svar på hans bøn. Tjeneren beder til Allah om at vise ham vejledning, og Herren placerer hele Koranen foran ham som svar på hans bøn, som for at sige: "Dette er den Vejledning, du bønfaldt Mig om."

Surah 1: al-Fatihah

1. I Allahs navn, Den Nådigste, Den Barmhjertigste
2. Al pris tilkommer Allah, universets Herre,
3. Den Nådigste, Den Barmhjertigste
4. Dommedagens Hersker
5. Dig (alene) tilbeder vi, og Dig (alene) beder vi om hjælp.
6. Led os til den rette vej.
7. Vejen, som følges af dem, Du har vist din nåde; ikke vejen, som følges af dem, som har vakt (Din) vrede eller er vildfarne

Surah 2: al-Baqarah

Rækkefølge

Selvom det er en medinensisk surah, følger den naturligt efter en mekkansk surah, surah 1: al-Fatihah, som sluttede med bønnen: **"Led os til den rette vej."** Den begynder med svaret på den bøn: "**Dette er Bogen (som)... er vejledning."** Størstedelen af al-Baqarah blev åbenbaret under de første to år af Profetens liv i Medina. Den mindre del, som blev åbenbaret i en senere periode, er blevet inkluderet i denne surah, fordi dens indhold er tæt relateret til det, der behandles i denne surah.

Historisk baggrund

For at forstå meningen med denne surah, bør vi kende dens historiske baggrund:

1. I Mekka henvendte Koranen sig generelt til de polyteistiske Quraysh, som var uvidende om islam, men i Medina beskæftigede den sig også med jøderne, som var bekendte med trosbekendelsen om monoteisme, Profetskab, åbenbaring, det hinsidige og engle. De hævdede ligeledes at tro på den lov, som blev åbenbaret af Allah til deres Profet Musa, og i princippet var deres vej den samme (islam), som blev undervist af Profet Muhammad. Men de var faret vild fra den i løbet af århundredernes degeneration og havde tillagt sig mange uislamiske trosretninger, riter og skikke, som der ikke var nogen omtale af, og som der ikke var nogen tilladelse til i Toraen.

   Ikke nok med dette. De havde manipuleret med Toraen ved at indsætte deres egne forklaringer og fortolkninger i dens tekst. De havde forvrænget selv den del af Allahs ord, som var forblevet intakt i deres skrifter, og havde fjernet den virkelige ånd af sand religion fra den og klyngede sig nu til en livløs ramme af ritualer. Som følge heraf var deres tro, deres moral og deres adfærd sunket til de laveste dybder af degeneration. Det sørgelige er, at de ikke blot var tilfredse med deres tilstand, men elskede at klynge sig til den. Derudover havde de ingen intentioner om eller tilbøjelighed til at acceptere nogen form for reform. Således blev de bitre fjender af dem, der kom for at lære dem den lige vej, og de gjorde deres yderste for at forpurre enhver sådan indsats.

   Selvom de oprindeligt var muslimer, var de afveget fra den virkelige islam og havde foretaget nyskabelser og ændringer i den, og var faldet som ofre for ordkløveri og sekterisme. De havde glemt og forladt Allah og var begyndt at tjene materiel rigdom. I en sådan grad, at de endda havde opgivet deres oprindelige navn "muslim" og i stedet antaget navnet "jøde", og gjort religion til et monopol for Israels børn. Dette var deres religiøse tilstand, da Profeten drog til Medina og inviterede jøderne til den sande religion. Det er grunden til, at mere end en tredjedel af denne surah er blevet rettet mod Israels børn.

   Der er foretaget en kritisk gennemgang af deres historie, deres moralske degeneration og deres religiøse perversioner. Side om side med dette er den høje moralske standard og den rene religions fundamentale principper blevet fremsat for klart at fremhæve karakteren af degenerationen i en Profets samfund, når det farer vild, samt for at trække klare skillelinjer mellem ægte fromhed og formalisme, og mellem det essentielle og det ikke-essentielle i den sande religion.

2. I Mekka var islam hovedsageligt optaget af udbredelsen af sine fundamentale principper og den moralske træning af sine følgere. Men efter Profetens emigration til Medina, hvor muslimer fra hele Arabien var kommet for at bosætte sig, og hvor en lille islamisk stat var blevet oprettet med

hjælp fra de 'lokale støtter' (Ansar), måtte Koranen naturligvis ligeledes rette sin opmærksomhed mod de sociale, kulturelle, økonomiske, politiske og juridiske problemer. Dette forklarer forskellen mellem temaerne i de suraer, der blev åbenbaret i Mekka, og dem i Medina. I overensstemmelse hermed omhandler omkring halvdelen af denne surah de principper og forordninger, som er essentielle for integrationen og solidariteten i et samfund samt for løsningen af dets problemer.

Efter emigrationen til Medina var kampen mellem islam og vantro (kufr) ligeledes trådt ind i en ny fase. Før dette måtte de troende, som udbredte islam blandt deres egne klaner og stammer, stå ansigt til ansigt med dens modstandere på egen risiko. Men forholdene havde ændret sig i Medina, hvor muslimer fra alle dele af Arabien var kommet og havde bosat sig som ét samfund og havde etableret en uafhængig bystat. Her blev det en kamp for selve samfundets overlevelse, for hele det ikke-muslimske Arabien var opsat på og forenet om at knuse det totalt. Derfor blev de følgende instruktioner, som ikke blot dets succes, men selve dets overlevelse afhang af, åbenbaret i denne surah:

1. Samfundet burde arbejde med den yderste nidkærhed for at udbrede sin ideologi og vinde det størst mulige antal mennesker over på sin side.

2. Det burde udstille sine modstandere således, at der ikke levnes plads til tvivl i sindet på noget fornuftigt menneske om, at de holdt fast i en absolut forkert position.

3. Det burde indgyde sine medlemmer (hvoraf størstedelen var hjemløse og fattige og omgivet på alle sider af fjender) det mod og den åndsstyrke, som er så uundværlig for selve deres eksistens under de ugunstige omstændigheder, de kæmpede under, og forberede dem på at møde disse modigt.

4. Det burde ligeledes holde dem parate og forberedte på at imødegå enhver bevæbnet trussel, som måtte komme fra en hvilken som helst side for at undertrykke og knuse deres ideologi, samt at modsætte sig den med næb og kløer uden at bekymre sig om fjendernes overvældende numeriske styrke og materielle ressourcer.

5. Det burde ligeledes skabe det mod i dem, som er nødvendigt for udryddelsen af onde veje og for etableringen af den islamiske vej i stedet. Det er grunden til, at Allah har åbenbaret sådanne instruktioner i denne surah, som kan hjælpe med at opnå alle de ovennævnte formål.

På tidspunktet for åbenbaringen af al-Baqarah var alle mulige slags hyklere begyndt at dukke op. Allah har derfor kortfattet udpeget deres karakteristika her. Senere, da deres onde karakteristika og ondsindede gerninger blev åbenlyse, sendte Allah detaljerede instruktioner om dem.

Tema: vejledning

Denne surah er en invitation til den guddommelige vejledning, og alle historierne, hændelserne osv. kredser om dette centrale tema. Da denne surah især har været rettet mod jøderne, er mange historiske begivenheder blevet citeret fra deres egne traditioner for at formane og råde dem til, at deres eget bedste ligger i at acceptere den vejledning, der blev åbenbaret til Profeten. De burde derfor være de første til at acceptere den, fordi den grundlæggende var den samme, som blev åbenbaret for Profeten Musa.

Surah 2: al-Baqarah

I Allahs navn, Den Nådigste, Den Barmhjertigste.

1. Alif, lam, Mim[1]

2. Dette er Bogen, derom hersker der ingen tvivl. (Den er) en retledning for de gudfrygtige

3. som tror på det usete (al-ghaib)[2], udfører bønnen, og som giver bort af det, Vi har forsynet dem med,

4. dem, som tror på det, der er åbenbaret for dig, og det, der er åbenbaret før dig, og som har en fast tro på det hinsidige.

5. Det er dem, der er retledt af deres Herre. De er de frelste.

6. Sandelig, de vantro, for dem er det ligegyldigt, om du advarer dem eller ikke. De vil ikke tro.

7. Allah har forseglet deres hjerter og ører, og over deres øjne ligger der et slør. Den største straf er deres.

8. Blandt menneskene er der nogle, der siger: "Vi tror på Allah og Dommens Dag;" men de er ikke troende.

9. De forsøger at bedrage Allah og de troende, men de bedrager kun sig selv, og de indser det ikke.

10. I deres hjerter er der en sygdom, og Allah lader deres sygdom forværre. De har en smertefuld straf i vente, fordi de har løjet.

11. Og når det bliver sagt til dem: "Stift ikke ufred på jorden," så siger de: "Vi forliger blot!"

12. Sandelig, de er stiftere af ufred, men de indser det ikke.

13. Og når der bliver sagt til dem: "tro, som menneskene tror," siger de: "Skal vi tro, som tåberne tror?" Sandelig, de er tåberne, men de indser det ikke.

14. Og når de møder de troende, siger de: "Vi tror," men når de er alene med deres sataner, siger de: "Vi er med jer; vi drev bare spot."

15. Det er (i virkeligheden) Allah, der driver spot med dem, og Han lader dem for en tid fortsætte med deres overtrædelser og vandre rundt i blinde.

16. Det er dem, som har accepteret vildfarelse på bekostning af retledning. Men de har ikke vundet ved deres handel, og de bliver ikke retledte.

17. De kan sammenlignes med dem, der tænder en ild, hvorefter, præcis når den har oplyst alt omkring dem, Allah tager deres lys bort og efterlader dem i mørket, så de intet kan se.

18. De er døve, stumme og blinde, så de kan ikke vende om.

19. Eller med dem, der ved et voldsomt uvejr fra himlen, med mørke, torden og lyn, stikker fingrene i ørerne for tordenskraldene i dødsangst. Allah omringer de vantro.

20. lynet river næsten deres syn bort. Hver gang det lyser for dem, går de fremad, og når mørket falder på omkring dem, står

[1] Mange af Koranens suraer starter med visse bogstaver. Disse bogstaver er blandt Koranens mirakler, og ingen andre end Allah selv kender til deres betydning.

[2] Al-ghaib betyder bogstavelig talt en ting, som er skjult, uset. I islam omfatter begrebet troen (iman) på Allah, engle, Dommedag osv.

de stille. Hvis det var Allahs vilje, kunne Han fratage dem både deres hørelse og syn. Sandelig, Allahs almagt omfatter alt.

21. O mennesker! tilbed jeres Herre, som har skabt jer og dem, der levede før jer – så at I måtte blive gudfrygtige.

22. Han, som sender regn ned og dermed frembringer frugter til underhold for jer. Sæt derfor ingen ligemænd for Allah, når nu I ved!

23. Hvis I tvivler på noget af det, som Vi har sendt til Vor tjener, så kom med en surah magen til, og kald de vidner, I har, frem, ud over Allah, hvis I er ærlige.

24. Hvis I ikke gør det, og I kommer aldrig til at gøre det, så frygt ilden, hvis brændsel er mennesker og sten, gjort klar til de vantro.

25. Og giv dem, som tror og gør gode gerninger, det glædelige budskab, at der for dem er haver med strømmende floder. Hver gang de derfra forsynes med frugter til underhold, vil de sige: "Det er det, som vi blev forsørget med tidligere," og det, de bliver forsynet med, ligner det. Og der er rene ægtefæller for dem. Og de vil forblive der til evig tid.

26. Sandelig, Allah generer Sig ikke for at bruge den mindste myg eller det, der er større, som eksempel. De troende ved, at det er sandheden fra deres Herre. De vantro siger derimod: "Hvad kan Allah have villet sige med dette eksempel?" Med dette vildleder Han mange og retleder mange; men Han vildleder kun de syndefulde,

27. dem, som bryder deres løfte til Allah efter at have afgivet det, (og) som adskiller det, som Allah har befalet skal høre sammen, og som stifter ufred på jorden. Disse er taberne.

28. Hvordan kan I fornægte Allah? Da I var døde, gav Han jer liv. Så vil Han lade jer dø, så vil Han atter give jer liv, og så vil Han lade jer vende tilbage til Ham.

29. Han er Den, som har skabt alting på jorden for jer, og som derefter vendte Sig mod himmelhvælvingen, og (Han) formede den til syv himle. Hans viden omfatter alt.

30. Og da din Herre sagde til englene: "Jeg vil sætte en forvalter på jorden," svarede de: "Vil Du indsætte en, som stifter ufred og udgyder blod, mens vi lovpriser Dig og Din hellighed? (Allah) svarede: "Jeg ved, hvad I ikke ved."

31. Allah lærte Adam alle tingenes navne; derefter viste Han dem til Englene og sagde: "Nævn disse ting ved deres navne for Mig, hvis I siger sandheden."

32. Englene sagde: "lovet være Du. Vi ved ikke andet end det, Du har lært os! Du er Den Alvidende og Den Alvise."

33. Han sagde: "O Adam! Meddel dem deres navne." Og da han havde meddelt dem deres navne, sagde Han: "Sagde Jeg ikke til jer, at Jeg kender det skjulte i himlene og på jorden? Jeg ved, hvad I siger åbent, og hvad I holder hemmeligt."

34. Og husk, da Vi sagde til englene: "Kast jer ned i sujuud[3] for Adam." Og de kastede sig ned i sujuud, undtagen Ibliis. Han nægtede og var hovmodig. Han var en af de vantro.

35. Og Vi sagde: "O Adam! Du og din ægtefælle skal bo i Paradis. Spis der alt,

[3] Ordet sujuud betegner en handling, den troende gør af respekt for Allah. sujuud foretages ved, at personen bøjer sig helt ned, så fødder, knæ, hænder, næse og pande kommer i kontakt med jorden.

hvad I end ønsker, og hvor I end vil, men kom ikke nær dette træ, for så bliver I blandt dem, der handler uret."

36. Derpå fik Satan dem til at miste fodfæstet og blive forvist fra, hvor de var. Vi sagde: "Gå ned! Nogen blandt jer skal være andres fjende. På jorden vil der være et bosted og underhold for jer for en tid."

37. Derefter modtog Adam ord fra sin Herre. Og Han tog imod Adams anger. For Han er Den, der tilgiver den angerfulde. Han er Den Barmhjertigste.

38. Vi sagde: "Gå ned alle sammen. Når der så derefter kommer en retledning fra Mig, vil de, der følger Min retledning, ikke føle frygt, ej heller skal de sørge."

39. Og de, der er vantro og benægter Vore tegn, tilhører ilden, og der skal de forblive til evig tid.

40. Israels børn! Husk Min gunst, som Jeg har vist jer, og opfyld jeres pagt med Mig, ligesom Jeg opfylder Min pagt med jer. Så frygt Mig!

41. Og tro på det, som Jeg har åbenbaret, som stadfæster det, I har; vær ikke de første til at afvise det. Byt ikke Mine åbenbaringer ud for en ringe pris. Frygt Mig alene.

42. Og iklæd ikke sandheden løgn, og skjul ikke sandheden, når nu I ved!

43. bed bøn (salat), giv almissen (zakat), og bøj jer sammen med dem, som bøjer sig.

44. Pålægger I andre retskaffenhed og glemmer jer selv? Og det, mens I læser Bogen? Vil I da ikke bruge jeres forstand?

45. Og bed om hjælp i tålmodighed og bøn; det er sandelig meget hårdt, undtagen for de ydmyge.

46. Det er dem, som ved, at de skal møde deres Herre, og at de skal vende tilbage til Ham.

47. Israels børn! Husk Min nåde, som Jeg har vist jer, og Jeg udvalgte jer frem for alle andre folkeslag.

48. Og frygt den dag, hvor ingen vil kunne hjælpe en anden, hvor ingen mægling vil godtages, hvor ingen løsesum kan betales, og hvor ingen hjælp skal gives.

49. Og husk, da Vi reddede jer fra Firauns (farao) folk, som påførte jer den største plage, som dræbte jeres sønner og lod jeres kvinder leve. I dette lå en stor prøvelse fra jeres Herre.

50. Og husk, da Vi delte havet i to for jer; Vi reddede jer og druknede Firauns folk for øjnene af jer.

51. Og da Vi havde aftalt fyrre dage med Musa, tilbad I kalven i hans fravær, og I handlede uret.

52. Derpå tilgav Vi jer igen, så at i måtte vise taknemmelighed.

53. Og (husk) dengang Vi gav Musa Bogen og Kriteriet, så at i måtte finde den rette vej.

54. Og da Musa sagde til sit folk: "Mit folk! Sandelig, ved at tilbede kalven har i krænket jer selv. Vend jer derfor i anger mod jeres Skaber, og dræb jeres selv. Det er bedst for jer i jeres Skabers åsyn." Og han tog imod jeres anger. han er Den, der går den angerfulde i møde, Den Barmhjertigste.

55. Og da i sagde: "Musa! Vi vil aldrig tro dig, før vi ser Allah med vore egne øjne." Men da blev i ramt af lynet, mens i så til.

56. Derpå genoplivede Vi jer, efter at i døde, så i måtte vise taknemmelighed.

57. Og Vi lod skyerne skygge for jer og nedsendte manna og vagtler: "Spis af de gode ting, som Vi har skænket jer til jeres underhold." Det var ikke Os, de handlede uret imod, men de handlede uret mod sig selv.

58: Og (husk) dengang da Vi sagde: "Gå ind i denne by, og forsyn jer, hvor i måtte ønske, i rigelig mængde. Gå ind gennem porten, bøjet i ydmyghed, med ordet 'tilgivelse', og Vi vil tilgive jeres synder, og Vi vil forøge belønningen for dem, som gør vel."

59. Men de, som handlede uret, ændrede ordet til noget andet end det, der blev sagt til dem. Så sendte Vi fra himlen en plagsom straf over dem, der handlede uret, for deres syndefuldhed.

60. Og (husk) da Musa bad om vand til sit folk, og Vi sagde: "Slå med din stav på stenen," så strømmede tolv kilder ud af den. alle stammer lærte, hvor de skulle hente deres vand. "Spis og drik af det, som Allah har forsynet jer med, og synd ikke ved at stifte ufred på jorden."

61. Og da i sagde: "Musa! Vi vil ikke udholde (blot) en slags mad. Bed derfor på vore vegne din herre om at frembringe noget af det, som vokser af jorden, for os, urter, agurker, hvidløg, linser og løg." han sagde: "Vil i erstatte det gode med det lavere? Gå da ned til en by, der kan i sikkert finde det, i har bedt om." Og de blev indhyllet i ydmygelse og elendighed, de blev ramt af Allahs vrede. Det var fordi, de benægtede Allahs tegn og uretmæssigt dræbte profeterne. Det var fordi, de havde været oprørske og havde syndet.

62. Sandelig! De, som tror, og de, som er jøder og kristne, og sabæere, alle, som tror på Allah og på Dommens Dag, og som gør det gode, de skal få deres belønning fra deres herre. De skal ikke føle frygt, ej heller skal de sørge.

63. Og (husk) da Vi indgik en pagt med jer, og Vi rejste Bjerget over jer: "hold godt fast ved det, Vi har givet jer, og husk, hvad der er i det, så at i måtte blive gudfrygtige."

64. Efter det havde i igen vendt jer bort. Og havde det ikke været for Allahs velvilje og nåde mod jer, ville i have været blandt de fortabte.

65. Og visselig, i kendte dem iblandt jer, som begik overtrædelser, hvad angår sabbatten. Vi sagde til dem: "Bliv som afskyelige aber."

66. Vi gjorde dem til et afskrækkende eksempel både for samtiden og eftertiden og en formaning til de gudfrygtige.

67. Og da Musa sagde til sit folk: "Sandelig, Allah befaler jer, at i slagter en ko," sagde de: "Gør du nar ad os?" han sagde: "Må Allah bevare mig fra at være blandt de uvidende."

68. De sagde: "Bed din herre om at gøre det klart for os, hvilken slags det skal være." han svarede: "han siger: 'Det skal være en ko, ikke for gammel, heller ikke for ung, men midt imellem.' Gør nu, som i er blevet befalet at gøre."

69. De sagde: "Bed din herre om at tydeliggøre dens farve for os." han svarede: "han siger: 'Det skal være en gul

ko, bemærkelsesværdig i lød, behagelig at beskue.'"

70. De sagde: "Bed din herre om at gøre det klart for os, hvilken slags det skal være. For køerne ligner hinanden i vore øjne, og sandelig, om Allah vil, vil vi blive retledte."

71. han svarede: "han siger: 'Sandelig, det skal være en ko, som ikke har været anvendt til pløjning af marker og vanding af afgrøder, fejlfri og ikke broget.'" De sagde: "Nu kom du med sandheden." Så slagtede de den, selvom de var tæt på ikke at gøre det.

72. Og dengang i så dræbte en mand og skændtes med hinanden derom; Allah afslørede det, som i forsøgte at holde skjult –

73. da sagde Vi: "Slå ham med en del af den!" Således opvækker Allah de døde til livet og viser jer Sine tegn, så i skal kunne forstå."

74. Derefter blev jeres hjerter forhærdede. De er som sten eller endnu hårdere. For der findes sten, ud af hvilke der strømmer floder frem, der findes sten, der sprækkes, hvoraf der strømmer vand ud, og der findes sten, der styrter ned af frygt for Allah. Og Allah er ikke uvidende om, hvad i gør.

75. hvordan kan i håbe, at disse vil bekende sig til jeres tro, når en del af dem hører Allahs ord og, efter at have forstået det, forvansker det vel vidende?

76. Og når de møder dem, der tror, siger de: "Vi tror," men når de er alene med hinanden, siger de: "Fortæller i dem, hvad Allah har åbenbaret for jer, så de kan anvende det som argument mod jer over for jeres herre? Forstår i da ikke?"

77. Ved de ikke, at Allah ved, hvad de hemmeligholder, og hvad de tilkendegiver?

78. Der er også iblandt dem ulærde, som ikke kender Bogen, men alene stoler på falske ønsker. De kommer blot med løse formodninger.

79. Derfor, ve dem, som skriver Bogen med egne hænder og derefter siger: "Dette er fra Allah," for at sælge det for en lille fortjeneste. Ve dem for det, deres hænder har skrevet. Ve dem for, hvad de dermed har pådraget sig.

80. De siger: "ilden kommer ikke til at røre os i mere end et begrænset antal dage." Sig: "har i fået et sådant løfte fra Allah?" for Allah bryder aldrig Sit løfte. Eller siger i om Allah noget, i ikke kan vide?

81. Javist! De, som begår onde handlinger og er omsluttet af deres synd, de tilhører ilden; der skal de forblive til evig tid.

82. Men de, som tror og gør gode gerninger, de tilhører Paradiset, og der skal de forblive til evig tid.

83. Og (husk) dengang Vi sluttede pagt med Israels børn: "tilbed ikke andre end Allah, og vis godhed mod forældre og nærtstående, mod faderløse og fattige, fortæl menneskene gode ting, hold bøn, og giv almisse." Men i vendte jer bort, undtagen få af jer, og i er frafaldne.

84. Og da vi sluttede pagt med jer: "i skal ikke udgyde hinandens blod, og fordriv ikke jeres eget folk fra jeres bosteder," så bekræftede og bevidnede i (den).

85. Efter dette, er det jer, der dræber hinanden, og i fordriver en gruppe blandt jer fra deres hjemegn. i støtter hinanden, forenet i synd og fjendskab, mod dem. Og hvis de kommer til jer

som fanger, så betaler i løsepenge for dem, selvom det var blevet jer forbudt at fordrive dem. tror i på visse dele af Bogen og benægter andre dele? Der bliver ingen belønning for dem, som handler sådan, andet end vanære i det jordiske liv. Og på Dommedag bliver de overgivet til den strengeste straf. Og Allah er ikke uvidende om, hvad i gør.

86. De, som har købt det jordiske liv på bekostning af det hinsidige, deres straf skal ikke lettes, ej heller skal de hjælpes.

87. Sandelig, Vi gav Musa Bogen, og efter ham sendte Vi andre budbringere. Og Isa, Maryams søn, gav vi klare beviser og støttede med Den Hellige Ånd (Ruh al-Quds). Er det ikke sådan, at hver gang en budbringer kom til jer med noget, som ikke behagede jer, var i hovmodige, afviste nogle af dem og dræbte andre?

88. De sagde: "Vore hjerter er indhyllet." Sandelig, Allah forbander dem for deres vantro. Derfor er det blot få af dem, der tror.

89. Og da der kom en bog til dem fra Allah, som bekræftede det, de allerede havde – og de havde påkaldt Allah for derved at opnå sejr over de vantro – da der så kom noget, som de kendte, benægtede de det. Måtte Allahs forbandelse være over de vantro!

90. Hvilken ussel pris de har solgt sig selv for ved at fornægte Allahs åbenbaring i deres uvilje over, at Allah sender Sin nåde over hvem, der passer ham. De har pådraget sig vrede på vrede. Der venter de vantro en ydmygende straf.

91. Og når det siges til dem: "tro på det, som Allah har åbenbaret," så svarer de: "Vi tror på det, som er åbenbaret for os." De fornægter det, som er kommet senere, selvom det er sandheden, som bekræfter det, de allerede har. Sig: "hvorfor dræbte i da i tidligere tider Allahs profeter, hvis i var troende?"

92. Musa kom til jer med klare beviser og i hans fravær tog i kalven til jer, og i begik uret.

93. Og da Vi sluttede en pagt med jer, og Vi rejste Bjerget over jer: "hold godt fast i det, Vi har givet jer, og hør!" De sagde: "Vi har hørt, (men) vi adlyder ikke." Og deres hjerter absorberede kalven på grund af deres vantro. Sig: "Det er sandelig det værste jeres tro kræver af jer, hvis i er troende."

94. Sig: "hvis den hinsidige bolig hos Allah alene er forbeholdt jer og ikke er for alle andre mennesker, så ønsk i da døden, hvis i taler sandt."

95. Men de vil aldrig længes efter den på grund af det, deres hænder har udført tidligere. Allah er vidende om dem, der handler uret.

96. Sandelig, du vil finde, at de er de grådigste af alle mennesker efter liv, endnu grådigere end flergudsdyrkerne. hver og en af dem ville ønske, at der måtte skænkes ham et liv på tusind år. Men hvis han fik skænket et sådant liv, ville det ikke befri ham fra straf. Allah ser alt, hvad de gør.

97. Sig: "Den, som er fjende af Jibriil – for det var ham, der med Allahs tilladelse bragte Koranen ned til dit hjerte som bekræftelse på, hvad der kom før den, og som vejledning og et glædeligt budskab for de troende –

98. den, som er fjende af Allah, hans engle, hans budbringere, Jibriil og Mikail, visselig, (han skal vide, at) Allah er de vantros fjende.

99. Og sandelig, Vi har åbenbaret klare tegn for dig, og ingen andre end de syndefulde vil benægte dem.

100. Er det ikke sådan, at hver gang de sluttede en pagt, så forkastede en gruppe blandt dem den? Nej, det fleste af dem tror ikke.

101. Og da der kom et Sendebud til dem fra Allah, som stadfæstede det, de allerede havde, kastede en gruppe blandt dem, til hvem Bogen blev givet, Allahs Bog om bag ryggen, som om de ikke vidste.

102. De fulgte satanernes løgne om Sulaimans vælde. Sulaiman var ikke vantro, men satanerne var vantro. De lærte folk trolddom og det, som var blevet åbenbaret for de to engle Harut og Marut i Babylon. Men disse to underviste ingen deri, uden at de sagde: "Vi er blot en prøvelse, så vær ikke vantro!" Og fra disse engle lærte folk det, som ville så splid mellem en person og dennes ægtefælle. Men de kunne ikke skade nogen med det uden Allahs tilladelse. De lærte blot det, der skadede dem, og ikke det, der var til nytte for dem. Og sandelig, de, som erhvervede noget af dette, vidste, at de ikke fik nogen andel i det hinsidige. Og sandelig, hvor slemt det var, at de solgte sig selv for en ussel pris. hvis de blot vidste det!

103. Hvis de blot havde troet og vist gudsfrygt, ville Allahs belønning have været bedre. hvis de blot vidste det!

104. O i, som tror! Sig ikke "raina", men sig "unzurna"[4], og hør. For de vantro er der en smertelig straf.

105. hverken dem, som er vantro blandt Bogens folk, eller flergudsdyrkerne ønsker, at der fra jeres herre skal.

106. Hvilket vers, Vi end ophæver eller lader gå i glemme, erstatter Vi med et endnu bedre eller et tilsvarende. Ved du ikke, at Allahs almagt omfatter alt?

107. Ved du ikke, at Allah visselig har herredømmet over himlene og jorden, og at I foruden Allah hverken har en beskytter eller hjælper?

108. Vil I da også afhøre jeres Sendebud, ligesom Musa i sin tid blev afhørt? Og den, som bytter tro bort mod vantro, er sandelig afveget fra den rette vej.

109. Mange blandt Bogens folk ønsker, på grund af misundelse i deres indre, at få jer til at vende tilbage til vantro, efter at I har troet, selvom sandheden er blevet helt tydelig for dem. Så tilgiv dem, og lad dem være, indtil Allah sender sin befaling. Sandelig, Allahs almagt omfatter alt.

110. Udfør bønnen, og giv almissen. Alt det gode, I sender i forvejen, vil I finde igen hos Allah. Visselig, Allah ser alt, hvad I gør.

111. Og de sagde: "Ingen kommer i Paradis ud over dem, som er jøder eller kristne." Det er deres egne ønsker. Sig: "Fremlæg jeres bevis, hvis I taler sandt."

112. Tværtimod, den, som hengiver sig til Allah og gør det gode, får sin belønning hos sin Herre. De vil ikke føle frygt, ej heller skal de sørge.

113. Jøderne sagde: "De kristne har intet at bygge på," og de kristne sagde: "Jøderne har intet at bygge på," selvom de begge læser Bogen. De, der ikke ved, sagde det samme som dem. Allah vil træffe

[4] Ordet "raina" var et nedsættende udtryksform, anvendt af jøderne i Medina. Med betydningen "Vent et øjeblik!" eller "Intet hastværk!" Allah påbyder i stedet at anvende ordet "unzurna" med samme betydning, men med en positiv konnotation.

afgørelse mellem dem på Genopstandelsens Dag i det, hvorom de var uenige.

114. Og hvem er mere uretfærdig end dem, som forbyder, at Allahs navn bliver påkaldt i Allahs moskeer, og tilstræber deres ødelæggelse? Disse kan kun gå ind i dem med rædsel. For dem er der vanære i denne verden og en stor straf i det hinsidige.

115. Øst og vest tilhører Allah. Hvor I end vender jer, er Allah der. Allah omfatter alt (i Sin nåde), Han er alvidende.

116. De sagde: "Allah har avlet en søn." Lovet være Ham! Nej, tværtimod tilhører alt, som er i himlene og på jorden, Ham. Alt bøjer sig for Ham i underdanighed.

117. Han er himlenes og jordens skaber. Når Han beslutter noget, siger Han blot: "Bliv!," og så er det.

118. Og de, der ikke ved, siger: "Hvorfor taler Allah ikke til os og giver os et tegn?" Sådan sagde også andre før dem. Deres hjerter ligner hinanden. Sandelig, Vi har gjort vore tegn tydelige for dem, der vil tro.

119. Sandelig, Vi har sendt dig med sandheden, en bærer af et glædeligt budskab og en advarer. Og du vil ikke blive stillet til regnskab for ildens folk.

120. Hverken jøderne eller de kristne vil nogensinde komme til at være tilfredse med dig, før du følger deres religion. Sig: "Sandelig, Allahs retledning er den eneste sande retledning. Og hvis du retter dig efter deres ønsker på trods af den kundskab, du har modtaget fra Allah, da vil du ikke finde nogen beskytter eller hjælper mod Allah.

121. Dem, som Vi har givet Bogen, og som læser den, som den bør læses; de er dem, der tror på den. Og dem, der ikke tror på den, de er taberne.

122. Israels børn! Husk Min nåde, som Jeg har vist jer, og at Jeg udvalgte jer frem for alle andre folkeslag.

123. Og frygt den dag, hvor ingen vil kunne hjælpe en anden, hvor ingen løsesum vil blive godtaget, hvor ingen mægling vil nytte, og hvor ingen hjælp skal gives.

124. Og (husk) da Ibrahiims Herre satte ham på prøve gennem visse befalinger, som han opfyldte. Allah sagde: "Sandelig, Jeg vil gøre dig til leder for menneskene." Han (Ibrahiim) sagde: "Også mine efterkommere?" Han (Allah) sagde: "Min pagt indbefatter ikke dem, der handler uret."

125. Og da Vi gjorde Huset til et forsamlingssted for menneskene og et sikkert tilflugtssted: "Tag I stedet, hvor Ibrahiim stod, som et bønnested," og Ibrahiim og Ismail havde Vi befalet: "I skal rense Mit Hus til fordel for dem, der går rundt om det, opholder sig der, bøjer sig eller kaster sig ned i bøn."

126. Og da Ibrahiim sagde: "Herre, gør denne by til en tryg by, og giv dem, der blandt dens folk tror på Allah og på det hinsidige, frugter til underhold." Han sagde: "Også til den vantro vil Jeg give for en kort tid, derefter vil Jeg forvise ham til ildens straf." Hvor sørgeligt et endeligt!

127. Og da Ibrahiim og Ismail byggede Husets fundament: "Vor Herre! Tag imod dette fra os. Du er Den, der hører alt, Den Alvidende.

128. Vor Herre! Gør os til to mennesker, der er Dig hengivne troende, og vore

efterkommere til et folk, der er Dig hengivne. Vis os vore ritualer. Tag imod vor anger; Du er Den, der går den angerfulde i møde, Den Barmhjertigste.

129. Vor Herre! Send dem et Sendebud af deres egne, der vil recitere Dine vers for dem og lære dem Bogen og visdommen, og (som kan) rense dem. Du er Den Almægtige, Den Alvise."

130. Og hvem andre end den, der bedrager sig selv, vender sig bort fra Ibrahiims tro? Sandelig, Vi udvalgte ham i denne verden, og visselig vil han være blandt de retfærdige i det hinsidige.

131. Da hans Herre sagde til ham: "Hengiv dig!" sagde han: "Jeg hengiver mig til universets Herre."

132. Og Ibrahiim pålagde sine sønner dette, ligesom Yaqub: "Mine sønner! Allah har valgt troen for jer; så gå derfor kun i døden som hengivne!"

133. Eller var I til stede, da Yaqub lå for døden, og han sagde til sine sønner: "Hvem vil I tilbede, når jeg er borte?" De sagde: "Vi vil tilbede din Gud, dine fædres, Ibrahiims, Ismails og Ishaqs Gud, Den ene Gud, og vi hengiver os til Ham."

134. Det er et folk, som er gået bort. De skal få, hvad de har fortjent, og I, hvad I har fortjent. Og I vil ikke blive stillet til regnskab for, hvad de har gjort.

135. Og de siger: "Bliv jøder eller kristne, så vil I være retledte." Sig: "Tværtimod, tilslut jer den rettroende Ibrahiims folk, han som ikke dyrkede flere guder."

136. Sig: "Vi tror på Allah og på det, som er blevet sendt ned til os, på det, som er blevet sendt ned til Ibrahiim, Ismail, Ishaq, Yaqub og stammerne, på det, som blev givet til Musa og Isa, og på det, som blev givet til profeterne af deres Herre. Vi gør ingen forskel på nogen af dem, og vi har hengivet os til Ham."

137. Og hvis de tror på det samme, som I tror på, så er de retledte; men hvis de vender sig bort, er de blot i splid. Mod dem er Allah dig nok. Han er Den Althørende, Den Alvidende.

138. Vi er farvet med Allahs farve. Hvis farve er smukkere end Allahs? Ham tilbeder vi.

139. Sig: "Vil I strides med os om Allah, Han, som er vor Herre lige såvel som jeres Herre? Og vore gerninger er vore, jeres gerninger er jeres. Vi er Ham oprigtigt hengivne."

140. Siger I, at Ibrahiim, Ismail, Ishaq, Yaqub og stammerne var jøder eller kristne? Sig: "Ved I bedst, eller gør Allah?" Hvem er mere uretfærdig end den, der skjuler et vidnesbyrd, han har fra Allah? Og Allah er ikke uvidende om, hvad I gør.

141. Det er et folk, som er gået bort. De skal få, hvad de har fortjent, og I, hvad I har fortjent. Og I vil ikke blive stillet til regnskab for, hvad de har gjort.

142. De tåbelige blandt menneskene vil sige: "Hvad har fået dem til at vende sig bort fra den bederetning (qiblah), som de havde?" Sig: "Østen og vesten tilhører - Allah. Han leder den, Han vil, til den rette vej."

143. Således har Vi gjort jer til en mådeholdende nation, så I kan stå som vidner for menneskene, og Sendebuddet som vidne for jer. Og Vi fastlagde den bederetning, som du vender dig mod, blot for at skelne dem, der følger Sendebuddet, fra dem, der på deres hæle

vender om. Og sandelig var dette vanskeligt, undtagen for dem, som Allah leder til den rette vej. Og Allah ville aldrig lade jeres tro være forgæves. Visselig, Allah er velvillig, Den Nådigste mod menneskene.

144. Visselig! Vi ser, at du vender ansigtet gang på gang mod himlen, så Vi vender dig nu i en bederetning, som vil behage dig. Så vend dit ansigt mod Den hellige Moske (al-Masjid al-Haram). Og hvor I end måtte være, vend jeres ansigt (under bøn) mod den. Og de, til hvem Bogen blev givet, ved, at dette er sandheden fra deres Herre. Og Allah er ikke uvidende om, hvad de gør.

145. Og selvom du bragte Bogens folk alle mirakler, ville de ikke følge din bederetning. Ej heller skal du følge deres qiblah. De følger heller ikke hinandens qiblah. Skulle du imødekomme deres ønsker efter den viden, du har modtaget, så ville du sandelig være blandt dem, der handler uret.

146. De, som Vi gav Bogen, genkender ham (Profeten), som de genkender deres sønner. Men en gruppe blandt dem skjuler sandheden imod bedre vidende.

147. Sandheden kommer fra din Herre, så vær ikke blandt dem, der tvivler.

148. For enhver er der en retning, mod hvilken han vender. Så konkurrer i at gøre det gode. Hvor I end måtte være, bringer Allah jer frem. Sandelig, Allah formår alt.

149. Og hvorfra du end tager af sted, vend dit ansigt mod Den hellige Moske. Dette er sandheden fra din Herre. Og Allah er ikke uvidende om, hvad I gør.

150. Hvorfra du end tager af sted, vend dit ansigt mod Den hellige Moske. Hvor I end måtte være, vend jeres ansigt mod den, sådan at menneskene ikke kan rette beskyldninger imod jer, undtagen dem, som handler uret. Frygt dem ikke, men frygt Mig, så jeg kan fuldbyrde Min nåde mod jer, og for at I må finde den rette vej.

151. Ligesom Vi har sendt jer et Sendebud af jeres egne, som reciterer Vore tegn til jer og renser jer, lærer jer Bogen og visdommen og lærer jer det, som I ikke vidste.

152. Så husk på Mig – så husker Jeg på jer. Og vær Mig taknemmelig, og vær Mig ikke utaknemmelig (og afvis Mig ikke).

153. I, som tror! Søg hjælp i tålmodighed og bøn. Sandelig! Allah er med de tålmodige.

154. Og sig ikke om dem, der bliver dræbt for Allahs sag, at de er døde. Nej, de lever, men I erkender (det) ikke.

155. Og Vi vil visselig sætte jer på prøve med dele af frygt, sult, tab af rigdom, liv og frugt. Og bring de tålmodige det glædelige budskab.

156. De, som, når ulykken rammer dem, siger: "Sandelig, vi tilhører Allah, og til Ham skal vi vende tilbage,"

157. det er dem over hvem, der hviler velsignelser og nåde fra deres Herre. Og disse er de retledte.

158. Visselig! al-Safa og al-Marwah er blandt Allahs tegn. Så for den, som udfører hajj eller umrah ved Huset, er det ingen synd også at vandre imellem dem. Om nogen frivilligt udfører en god gerning, så er - Allah sandelig værdsættende og alvidende.

159. Dem, som skjuler de tydelige tegn og retledningen, som Vi har nedsendt, efter at Vi har gjort det tydeligt for folk i Bogen, dem forbander Allah, og de forbandes af alle, som forbander.

160. Men dem, som angrer og gør retfærdige gerninger og åbent erklærer (sandheden), deres anger vil Jeg tage imod. Jeg er Den mest Tilgivende, Den Barmhjertigste.

161. Dem, som er vantro og dør, mens de er vantro, over dem hviler Allahs, englenes og menneskehedens forbandelse.

162. Under denne skal de forblive. Deres straf vil ikke blive lettet, ej heller vil de få henstand.

163. Jeres gud er Gud, (Han er) én. Der findes ingen anden gud end Ham, Den Nådigste, Den Barmhjertigste.

164. I himlenes og jordens skabelse og i dagens og nattens vekslen, i skibene, der sejler på havet med det, der er til nytte for menneskene, og i vandet, som Allah sender ned fra skyerne og derved gør jorden levende efter dens død og udbreder alle slags levende skabninger på den, og i den stadige vekslen af vindene og de underdanige skyer mellem himmel og jord er der sandelig tegn for mennesker, som har forstand.

165. Blandt menneskene er der visse, som sætter andre ved siden af Allah. De elsker dem, som de elsker Allah. Men de troendes kærlighed til Allah er stærkere. Hvis bare de, der handler uret, ville indse, som når de skal stå over for straffen, at al magt tilhører Allah, og at Allah straffer strengt,

166. så ville de, der blev fulgt, tage afstand fra deres efterfølgere, når de har set straffen, og alle bånd mellem dem vil være brudt.

167. Og de, der fulgte efter, ville sige: "Hvis bare vi kunne gøre det om, så ville vi tage afstand fra dem, som de har taget afstand fra os." Således vil Allah vise dem deres gerninger til deres fortrydelse, og de vil ikke komme ud af ilden.

168. O mennesker! Spis af det tilladte og rene på jorden, og følg ikke i Satans fodspor. Sandelig, han er jeres åbenlyse fjende.

169. Han befaler jer kun at gøre det, som er ondt og skamfuldt, og at sige det om - Allah, som I ikke ved noget om.

170. Når der siges til dem: "Følg det, som er sendt ned af Allah," siger de: "Nej, vi følger dem, som vore forfædre fulgte." (Vil de så alligevel gøre) dette, selvom deres forfædre intet forstod og ikke var retledte?

171. De vantros tilstand er som den råbende, der ikke hører andet end råb og skrig. (De er) døve, stumme og blinde. Så de forstår ikke.

172. O I troende! Spis af de gode ting, som Vi har forsynet jer med, og vis Allah taknemmelighed, hvis det virkelig er Allah, I tilbeder.

173. Han har forbudt jer det selvdøde (dyr), blod og svinekød og det, som er ofret til andre end Allah. Men hvis nogen er tvunget af nød, og der hverken er tale om ulydighed eller overtrædelse af grænserne, for ham vil det ikke være nogen synd. Sandelig, Allah er tilgivende, barmhjertig.

174. Sandelig, de, der skjuler noget af Bogen, som Allah har åbenbaret, og giver den i bytte for en ussel pris, fylde

ikke deres maver med andet end ild. Allah vil ikke tale til dem på Genopstandelsens Dag, ej heller rense dem. De har en smertefuld straf i vente.

175. Det er dem, som har byttet sig til vildfarelse på bekostning af retledning og straf på bekostning af tilgivelse. Hvor må de udholde ilden meget!

176. Det er, fordi Allah har åbenbaret Bogen med sandheden. Og sandelig, de, der strides om Bogen, befinder sig i voldsom splid.

177. Gudfrygtighed er ikke, at I vender jeres ansigter mod øst eller vest. Men den gudfrygtige er den, der tror på Allah, på Dommens Dag, englene, Bogen og profeterne og giver bort af det, han ejer, af kærlighed til Ham, (giver) til slægtninge, faderløse og fattige, vejfarende og tiggere, til frikøb af slaver, og som udfører bønnen og giver almissen. (De gudfrygtige) holder deres løfte, når de lover noget, viser tålmodighed under nød og sygdom og under modgang. Disse er de sande (i troen). Disse er de sande gudfrygtige.

178. O I troende! Hvad angår drab, er der foreskrevet jer gengældelse, en fri person for en fri person, en slave for en slave og en kvinde for en kvinde. Men hvis nogen bliver tilgivet for noget af det af den afdødes broder, så bør det følges op på rette vis, og der bør erstattes på sømmelig måde. Dette er en lettelse og en nåde fra jeres Herre. Men den, som efter dette overskrider grænsen, han har en smertefuld straf i vente.

179. I gengældelsen er der liv for jer, som har forstand, så I må blive gudfrygtige.

180. Det er foreskrevet jer, når en af jer ligger for døden – hvis han efterlader sig nogen ejendom – at testamentere på tilbørlig vis til forældre og nærtstående slægtninge.

181. Og hvis nogen, efter at have hørt det, ændrer det, hviler skylden alene på dem, der foretager denne ændring. Sandelig, Allah er althørende, alvidende.

182. Men hvis nogen frygter partiskhed eller synd hos testatoren og tilvejebringer forlig, er der for ham ingen synd. Visselig, Allah er tilgivende, barmhjertig.

183. O I troende! Det er foreskrevet jer at faste, sådan som det blev foreskrevet dem før jer, så at I må blive gudfrygtige.

184. (Det er) et bestemt antal dage. Den af jer, som er syg eller på rejse, (skal) så (faste) et tilsvarende antal andre dage. De, som ikke kan det, må bespise en fattig. Men for dem, der frivilligt udfører en god gerning, er det bedre. Det, at I faster, er bedre for jer, hvis I bare vidste.

185. Ramadan er den måned, hvor Koranen blev åbenbaret som retledning for menneskene, med tydelige beviser på den rette vej og kriteriet, der adskiller sandheden fra falskhed. De af jer, som oplever denne måned, skal faste i den. Men den, der er syg eller på rejse, skal faste et tilsvarende antal andre dage. Allah ønsker lethed for jer og ønsker ikke vanskelighed for jer, så fuldfør samme periode, og lovpris Allah, fordi Han retledte jer, så I kan blive Ham taknemmelige.

186. Når Mine tjenere spørger dig om Mig, er Jeg visselig nær. Jeg besvarer den bedendes bøn, når han anråber Mig. De må så besvare Mig og tro på Mig, for at de må finde den rette vej.

187. Det er gjort lovligt for jer at gå til jeres hustruer om natten under fasten. De er som klædning for jer, og I som klædning

for dem. Allah ved, at I plejede at udvise svaghed over for jer selv, og Han godtog jeres anger og tilgav jer. Så vær nu sammen med dem, og søg efter det, som Allah har bestemt for jer. Spis og drik, til I kan skelne den hvide tråd fra den sorte tråd, og fuldfør så fasten indtil aften. Og hav ikke omgang med jeres kvinder, mens I har trukket jer tilbage til moskeerne. Dette er grænser, Allah har sat, så kom dem ikke nær. Således tydeliggør Allah Sine tegn for menneskene, så de må blive gudfrygtige.

188. Fortær ikke hinandens ejendom på uretmæssig vis, og giv ikke bestikkelse til dommere, så at I ved synd vel vidende fortærer en del af andres ejendom.

189. De spørger dig om nymånerne. Sig: "De er tidsbestemmelser for hajj og til nytte for menneskene." Det er ikke gudfrygtighed, at I går ind i husene fra bagsiden. Derimod er gudfrygtighed at frygte Allah. Gå ind i husene gennem dørene. Frygt Allah, så I må opnå fremgang.

190. Kæmp for Allahs sag mod dem, som kæmper mod jer, men overskrid ikke grænserne. Sandelig, Allah kan ikke lide dem, som overskrider grænserne.

191. Og dræb dem, hvor I end finder dem, og driv dem ud hvorfra, de har fordrevet jer. For at skabe splid er værre end drab. Og kæmp ikke mod dem ved Den hellige Moske, medmindre de kæmper mod jer der. Men hvis de angriber jer, så dræb dem. Sådan er de vantros straf.

192. Men hvis de holder op, så er Allah tilgivende, barmhjertig.

193. Kæmp mod dem, indtil der ikke længere findes ufred, og religionen er for Allah alene. Hvis de holder op, skal der ikke mere være fjendskab, undtagen over for dem, der handler uret.

194. Den hellige måned for den hellige måned. De hellige ting kræver gengældelse. Så hvis nogen angriber jer, så angrib dem på samme måde, som de angreb jer. Frygt Allah, og vid, at Allah er med de gudfrygtige.

195. Og giv ud af jeres ejendom for Allahs sag. Kast ikke jer selv i undergang. Gør altid det gode. Sandelig, Allah holder af dem, som gør det gode.

196. Fuldfør på tilbørlig vis hajj og umrah for Allah. Men hvis I bliver forhindret, så bring et offer, som er overkommeligt for jer. Og barber ikke jeres hoveder, før offerdyret er nået frem. Men hvis nogen blandt jer er syg eller har en lidelse på hovedet, så kan han betale en løsesum ved at faste, give almisse eller bringe et offer. Og hvis I er i sikkerhed, og nogen vil udføre umrah inden hajj, så lad ham bringe et offer, som er overkommeligt for ham. Men hvis det ikke er overkommeligt for ham, skal han faste tre dage under hajj og syv dage, når han vender tilbage. Det er ti dage i alt. Dette gælder dem, hvis familie ikke er bosat ved Den hellige Moske. Frygt Allah, og vid, at Allah er streng i sin straf.

197. Hajj finder sted i de velkendte måneder. Så den, som i den tid sætter sig for at udføre hajj, for ham er det forbudt at komme nær kvinder, begå synd og komme i stridigheder. Hvilken god gerning, I end udfører, kender Allah til den. Og forbered jer med nødvendige forsyninger, men den bedste fornødenhed er gudfrygtighed. Frygt Mig, I, der har forstand!

198. I begår ingen synd, hvis I søger jeres Herres gunst. Når I, i strømme, går fra Arafat, husk Allah ved De hellige

Mindesmærker (Mashar al-Haram). Og husk Ham, sådan som Han har retledt jer. Sandelig, førhen var I blandt de vildfarne.

199. Vend tilbage, i strømme, fra det sted, hvorfra folket vender tilbage, og bed Allah om tilgivelse. Sandelig, Allah er tilgivende, barmhjertig.

200. Når I har fuldført ritualerne, så husk Allah, som I husker jeres forfædre eller med endnu større inderlighed. Blandt mennesker er der nogle, der siger: "Vor Herre, giv os i denne verden." De vil ikke få andel i den hinsidige verdens goder.

201. Og der er nogle blandt dem, som siger: "Vor Herre, giv os det gode i denne verden og det gode i den hinsidige, og beskyt os mod ildens plager."

202. Det er dem, som vil få en andel af det, de har fortjent, og Allah er hurtig til at gøre regnskabet op.

203. Og husk Allah i det fastsatte antal dage. Hvis nogen skynder sig videre efter kun to dage, så er der for ham ingen synd. Hvis nogen vil dvæle, er der heller ingen synd for ham. Men dette gælder den, der er gudfrygtig. Frygt Allah, og vid, at I vil samles hos Ham.

204. Blandt menneskene er der den, hvis tale om livet på jorden behager dig, og han tager Allah til vidne for, hvad han har i sit hjerte. Alligevel er han den ivrigste af modstanderne.

205. Når han vender sig væk, så iler han med at stifte ufred og ødelægge afgrøder og afkom. Allah kan ikke lide stiftelse af ufred.

206. Når der siges til ham: "Frygt Allah!", driver hovmod ham til at begå synder. For sådan en er Helvede nok. Hvor er det et elendigt bosted!

207. Blandt menneskene er der også nogen, der ofrer sit liv for at opnå Allahs velbehag. Allah har medlidenhed med Sine tjenere.

208. O I troende! Træd alle sammen ind i fred. Følg ikke i Satans fodspor. For han er jeres åbenlyse fjende.

209. Hvis I mister fodfæstet, efter så mange tydelige tegn er kommet til jer, så vid, at Allah visselig er almægtig, alvis.

210. Venter de, at Allah skal komme til dem under skyernes dække, med englene, og at sagen dermed skulle være afgjort? Alting bliver bragt tilbage til Allah.

211. Spørg Israels børn, hvor mange tydelige tegn Vi sendte dem. Og hvis nogen bytter Allahs gunst bort, efter at den er kommet til ham, er Allah Den, der straffer med strenghed.

212. Det jordiske liv forekommer de vantro smukt, og de gør nar ad de troende. Men de, som har opnået gudfrygtighed, skal stå højt hævet over dem på Dommedag. Allah giver (af Sine velsignelser) til hvem, Han vil, uden regnskab.

213. Menneskene var ét folk. Allah sendte Sendebude som bringere af glædelige budskaber og advarsler, og Han åbenbarede gennem dem Bogen med sandheden til at dømme mellem menneskene i sager, hvorom de var uenige. Men dem, der modtog, blev uenige, af uvilje og misundelse mod hinanden, til trods for, at der var kommet klare tegn til dem. Allah ledte, med Sin vilje, de troende til den rette vej, som

214. Eller tror I, at I vil træde ind i Paradis, før I har gået igennem tilstande som dem, der er gået bort før jer, gik igennem? Nød og modgang ramte dem – så rystede var de, at Sendebuddet og de, der troede med ham, sagde: "Hvornår kommer Allahs hjælp?" Sandelig, Allahs hjælp er nær. de var blevet uenige om. Allah leder den, Han vil, til den rette vej.

215. De spørger dig om, hvad de skal give bort. Sig: "Hvad I end giver bort skal gå til jeres forældre, slægtninge, de forældreløse, de fattige og de vejfarende." Hvad I end gør af godt, så er Allah vel vidende om det.

216. Det er foreskrevet jer at kæmpe, selvom I afskyr det. Og det kan være, at I føler modvilje mod noget, som er godt for jer, og at I kan lide noget, som er dårligt for jer. Allah ved, men I ved det ikke.

217. De vil spørge dig om kamp i den hellige måned. Sig: "At kæmpe i den er en stor synd. Men at blokere Allahs vej og fornægte Ham, at afskære Den hellige Moske og fordrive dens folk derfra, er en større synd i Allahs øjne." At skabe splid er værre end drab. Hvis de vantro kan, vil de fortsætte med at bekæmpe jer, til de får jer vendt bort fra jeres religion. Men skulle nogen blandt jer vende sig bort fra sin religion og dø som vantro, er hans gerninger nytteløse i denne verden og den hinsidige. Han(s slags) tilhører ilden, og der skal de forblive til evig tid.

218. Sandelig, de, der forblev troende, og de, der drog ud og kæmpede for Allahs sag, de kan gøre sig forventninger om Allahs nåde. Og Allah er tilgivende, barmhjertig.

219. De spørger dig om vin og lykkespil. Sig: "I dem ligger både stor synd og gavn for menneskene. Men synden i dem er større end gavnligheden." De vil spørge dig, hvad de skal give bort. Sig: "Det overskydende." Sådan gør Allah Sine befalinger tydelige for jer, så I kan reflektere

220. over det jordiske liv og det hinsidige. De spørger dig om de faderløse. Sig: "At forbedre deres tilstand er godt." Hvis I blander jer sammen med dem, så er de jeres brødre. Allah kender både den, som stifter ufred, og den, som gør det gode. Hvis Allah havde villet, kunne Han have gjort det hårdt for jer. Sandelig, Allah er almægtig, alvis.

221. Gift jer ikke med kvinder, som dyrker afguder, før de er blevet troende. En troende slavepige er sandelig bedre end en afgudsdyrkende kvinde, selvom hun måtte tiltale jer. Og gift ikke (troende kvinder) bort til afgudsdyrkere, før de er blevet troende. En troende slave er sandelig bedre end en afgudsdyrker, selvom han måtte tiltale jer. Disse indbyder jer til Helvede, mens Allah indbyder jer, ved Sin vilje, til Paradis og tilgivelse. Han gør Sine tegn tydelige for menneskene, så de må tænke efter.

222. Gift jer ikke med kvinder, som dyrker afguder, før de er blevet troende. En troende slavepige er sandelig bedre end en afgudsdyrkende kvinde, selvom hun måtte tiltale jer. Og gift ikke (troende kvinder) bort til afgudsdyrkere, før de er blevet troende. En troende slave er sandelig bedre end en afgudsdyrker, selvom han måtte tiltale jer. Disse indbyder jer til Helvede, mens Allah indbyder jer, ved Sin vilje, til Paradis og tilgivelse. Han gør Sine tegn tydelige for menneskene, så de må tænke efter.

223. Jeres kvinder er en ager for jer, så gå til jeres ager, som I ønsker. Send i forvejen for jeres selv. Frygt Allah, og vid, at I

skal møde Ham, og bring det glædelige budskab til de troende.

224. Og gør ikke Allah, ved at sværge ved Ham, til en forhindring for at gøre det gode og gudfrygtige og stifte fred blandt menneskene. Allah er althørende, alvidende.

225. Allah vil ikke holde jer ansvarlige for det uoverlagte i jeres eder, men Han vil holde jer ansvarlige for, hvad jeres hjerter har optjent. Allah er tilgivende, overbærende.

226. De, der aflægger ed på ikke at ville have seksuelle forhold til deres hustruer, skal vente fire måneder. Hvis de genoptager forholdet, sandelig, så er Allah tilgivende, barmhjertig.

227. Hvis de beslutter sig for at lade sig skille, så er Allah sandelig althørende, alvidende.

228. Fraskilte kvinder skal vente tre menstruationsperioder. Hvis de tror på Allah og Den yderste Dag, er det dem ikke tilladt at skjule, hvad Allah har skabt i deres livmoder. I løbet af denne periode har deres ægtemænd mere ret til at tage dem tilbage, hvis de ønsker forsoning. Og ligesom mændene har rettigheder over kvinderne, har kvinderne tilsvarende rettigheder over dem. Men mændene står et trin højere end dem. Allah er almægtig, alvis.

229. Skilsmisse kan udtales to gange. (Derefter må man) enten holde sammen på sømmelig vis eller gå fra hinanden med godhed. Og det er ikke lovligt for jer at tage noget af det, I har givet dem, tilbage, medmindre begge parter frygter, at de ikke vil være i stand til at overholde de grænser, som Allah har sat. Hvis I frygter, at parterne ikke vil være i stand til at overholde Allahs grænser på tilbørlig vis, så skal ingen af dem bøde for det, hun giver tilbage for sin skilsmisse. Dette er grænserne, som Allah har sat, så overskrid dem ikke. De, der overtræder grænserne, som Allah har sat, er visselig de uretfærdige.

230. Og hvis han lader sig skille fra hende (endegyldigt), er hun ikke mere tilladt for ham, før hun har giftet sig med en anden mand. Hvis den anden ægtemand så skiller sig fra hende, er der ingen synd for nogen af dem, hvis de vender tilbage til hinanden, såfremt de mener, at de vil overholde Allahs grænser. Disse er grænserne, som Allah gør tydelige for et folk, som forstår.

231. Og når I har skilt jer fra kvinder, og de har nået deres foreskrevne venteperiode, så behold dem på sømmelig vis, eller lad dem gå på sømmelig vis. Men tag dem ikke tilbage for at gøre dem uret. Den, som gør sådan, vil visselig have gjort uret mod sig selv. Og gør ikke Allahs tegn til genstand for spot, men husk Allahs nåde mod jer og Bogen og visdommen, som Han har sendt ned til jer for at formane jer. Og frygt Allah, og vid, at Allah er alvidende.

232. Og når I har skilt jer fra kvinder, og de har nået deres foreskrevne venteperiode, så forhindr dem ikke i at ægte deres mænd igen, hvis de på retmæssig vis indbyrdes når frem til enighed. Dette er en formaning til den af jer, som tror på Allah og Den yderste Dag. Dette er mere gavnligt og mere rent for jer. Allah ved, men I ved ikke.

233. Mødrene skal amme deres børn i to fulde år i de tilfælde, hvor man ønsker at fuldføre ammeperioden. Omkostningerne til deres mad og klæder tilfalder på rimelig vis barnets fader. Ingen skal have pålagt en byrde, tungere end han kan bære. Ingen moder skal lide

overlast for sit barns skyld, heller ikke en fader på grund af sit barn. For faderens arvtager gælder det samme. Hvis de to ved gensidig enighed og rådslagning ønsker at afvænne barnet, er der ingen synd forbundet hermed for nogen af dem. Hvis I søger en amme for jeres barn, er der heller ikke nogen synd forbundet hermed, såfremt I betaler det, I har lovet. Frygt Allah, og vid, at Allah ved, hvad I gør.

234. Og hvis nogen af jer dør og efterlader sig hustruer, så skal disse vente fire måneder og ti dage. Når de har fuldbyrdet denne ventetid, er der ingen synd for jer i, hvad de foretager for sig selv, på retsmæssig vis. Allah er vel vidende om, hvad I gør.

235. Der er ingen synd i at tilbyde ægteskab til kvinder eller i, at I skjuler et sådant ønske i jeres hjerter. Allah ved, at I vil tænke på dem. Men lov dem ikke noget i hemmelighed, medmindre I siger noget hæderligt på sømmelig vis. Og fastsæt ingen ægteskabsaftale, før den foreskrevne frist er opfyldt. Og vid, at Allah visselig ved, hvad der er i jeres hjerter, så frygt Ham. Og vid, at Allah er tilgivende, overbærende.

236. Der er ingen synd for jer, hvis I har skilt jer fra kvinder, som I ikke har rørt eller ikke har fastsat medgift til. Men skænk dem underhold på tilbørlig vis, den rige, som han formår, og den fattige, som han formår. Dette er en pligt for dem, som vil gøre det gode.

237. Hvis I skiller jer fra dem, før I har rørt dem, og hvis I har fastsat deres medgift, da tilfalder dem halvdelen heraf, medmindre de selv giver afkald på det, eller den som har ægteskabsbåndet i sin hånd, eftergiver. Jeres eftergivelse er tættere på gudfrygtighed. Og glem ikke at være storsindede mod hinanden. Allah er seende i forhold til alt, hvad I gør.

238. Overhold bønnen, og(så) den midterste bøn. Og stå foran Allah i lydighed.

239. Men hvis I er i fare, så bed til fods eller ridende. Når I atter er i sikkerhed, så husk på Allah, som har lært jer det, I ikke vidste noget om.

240. De af jer, der dør og efterlader hustruer, skal testamentere et års underhold til deres enker, og de må ikke drives hjemmefra. Men hvis de selv flytter ud, påhviler der jer intet ansvar for, hvad de, på retsmæssig vis, gør vedrørende sig selv. Allah er Almægtig, Alvis.

241. Og fraskilte kvinder skal forsørges på sømmelig vis; dette er en pligt for de gudfrygtige.

242. Sådan gør Allah sine tegn tydelige for jer, så I må forstå.

243. Har du ikke set dem, som i tusindtal flygtede ud af deres hjem af dødsfrygt? Allah sagde til dem: "Dø!" og derefter vækkede Han dem til live igen. Sandelig, Allah viser Sin nåde mod menneskene, men de fleste mennesker er utaknemmelige.

244. Kæmp for Allahs sag, og vid, at Allah er Althørende, Alvidende.

245. Hvem vil give Allah et godt lån, så Han kan fordoble det mange gange for ham? Allah begrænser og forøger, og til Ham skal I vende tilbage.

246. Har du ikke set de fremtrædende blandt Israels børn efter Musa? De sagde til en af deres profeter: "Udnævn en konge over os, så vi kan kæmpe for Allahs sag." Han sagde: "Kan det være, at I, når det

bliver foreskrevet jer at kæmpe, ikke kæmper?" De sagde: "Hvorfor skulle vi ikke kæmpe for Allahs sag, når vi er fordrevet fra vore hjem og vore børn?" Men da det blev foreskrevet dem at kæmpe, vendte de sig bort, undtagen nogle få af dem. Allah er vel vidende om de uretfærdige.

247. Deres profet sagde til dem: "Allah har sendt jer Talut som konge." De sagde: "Hvordan kan han være konge over os, når vi har større ret til at herske end ham, og han ikke har fået tildelt tilstrækkelig formue?" Han sagde: "Sandelig, Allah har udvalgt ham over jer. Han har givet ham rigeligt med viden og kropsstyrke." Allah giver Sit herredømme til hvem, Han vil. Allah omfavner alt, (Han er) alvidende.

248. Deres profet sagde til dem: "Sandelig, tegnet på Hans herredømme er, at kisten, hvori der er en indre fred og ro fra jeres Herre og et levn af, hvad Musas og Haruns folk efterlod sig, skal komme til jer. Den vil være båret af englene. Sandelig, heri er et tegn for jer, hvis I virkelig er troende."

249. Da Talut drog ud med sin hær, sagde han: "Sandelig, Allah vil teste jer med en flod. Den, som drikker af flodens vand, hører ikke til blandt mine, og den, der ikke drikker deraf, eller som kun nøjes med en håndfuld, er en af mine." Men de drak deraf, undtagen nogle få af dem. Og da han og de, som troede sammen med ham, havde krydset floden, sagde de (andre, der ikke krydsede floden): "Vi har i dag ingen kræfter imod Jalut og hans soldater." Men dem, der havde vished om, at de ville møde deres Herre, sagde: "Hvor ofte har ikke en lille skare vundet over en stor, med Allahs vilje?" Og Allah er med de tålmodige.

250. Og da de stod over for Jalut og hans soldater, sagde de: "Vor Herre! Hæld tålmodighed ned over os. Lad vore fødder stå fast. Hjælp os mod det vantro folk."

251. Med Allahs vilje besejrede de dem. Og Dawud dræbte Jalut. Allah gav ham kongedømme og visdom og lærte ham det, som Han ville. Og hvis Allah ikke holdt nogle mennesker tilbage med andre, ville jorden visselig være fuld af uro. Men Allah er fuld af nåde mod alle verdenerne.

252. Disse er Allahs tegn, som Vi reciterer for dig med sandheden. Visselig, du er et af Sendebuddene.

253. Vi har givet nogle af disse Sendebude forrang frem for andre. Til nogle af dem talte Allah; andre ophøjede Han til en højere rang. Og til Isa, Maryams søn, gav Vi klare tegn og støttede ham med Den hellige Ånd. Hvis Allah havde villet det, ville de følgende generationer ikke have dræbt hinanden, efter at de klare tegn var kommet til dem, men de kom i strid med hinanden. Nogle af dem troede, andre var vantro. Hvis Allah havde villet, havde de ikke dræbt hinanden. Men Allah gør, hvad Han vil.

254. O I troende! Giv bort af det, hvormed Vi har forsynet jer, før der kommer en dag, hvor der ikke vil være nogen handel, venskab eller mægling. Det er de vantro, der handler uret.

255. Allah! Der er ingen anden gud end Ham, Den Levende, Opretholderen. Ham overmander hverken træthed eller søvn. Ham tilhører alt i himlene og på jorden. Hvem er det, som kan gå i forbøn for nogen hos Ham, uden Hans tilladelse? Han ved, hvad der ligger foran dem og bag dem. Og de vil ikke kunne begribe noget af Hans kundskab,

undtagen det, Han tillader. Hans højsæde omfatter himlene og jorden. At værne og bevare dem er for Ham ikke det mindste vanskeligt. Han er Den Ophøjede, Den Største

256. Der er ingen tvang i religionen. Sandelig, den rette vej og vildfarelsen er blevet helt tydeligt sondret. Den, der fornægter Det Onde (Taghut)[5] og tror på Allah, har sandelig fat i et håndtag, der aldrig brister. Allah er Den Althørende, Den Alvidende.

257. Allah våger over de troende. Han fører dem fra mørke til lys. Men de vantros beskytter er Det Onde; det fører dem ud af lyset til mørket. Disse tilhører ilden, og der skal de forblive til evig tid.

258. Har du ikke set ham, der stredes med Ibrahiim om hans Herre, fordi Allah havde skænket ham magt? Da Ibrahiim sagde: "Min Herre skænker både liv og død," sagde han: "Jeg skænker også liv og død." Da Ibrahiim så sagde: "Allah bringer solen frem fra øst, så bring du den frem fra vest," blev den vantro lamslået. Allah retleder ikke dem, som handler uret.

259. Eller som ham, der drog forbi en landsby, hvis bygninger lå omstyrtede, og sagde: "Hvordan skal Allah mon kunne give liv til dette efter dets død?" Så lod Allah ham ligge død i hundrede år, gav ham så atter liv og sagde: "Hvor længe har du ligget?" Han sagde: "En dag eller en del af en dag." Allah sagde: "Nej, du har ligget i hundrede år. Se nu på din mad og dine drikkevarer, de er ikke blevet ældede. Se nu på dit æsel – og dette for at gøre dig til et tegn for menneskene; se på disse knogler, og hvordan Vi samler dem. Derefter beklæder Vi dem med kød." Og da alt dette stod klart for ham, sagde han: "Jeg ved, at Allah formår alt."

260. Og da Ibrahiim sagde: "Herre! Vis mig, hvordan Du bringer de døde tilbage til livet?" (sagde Han:) "Tror du da ikke?" Han sagde: "Jo, jeg tror. Men det er for, at mit hjerte skal få ro." Han sagde: "Tag fire fugle. Knyt dem til dig. Derefter parter dem ud på forskellige bjerge. Kald dem derefter til dig. De vil haste til dig." Vid, at Allah er almægtig, alvis.

261. De, som giver ud af det, de ejer, for Allahs sag, er ligesom et sædekorn, der giver syv aks med hundrede korn i hver. Allah giver mangedobbelt til den, Han ønsker. Allah omfavner alt, Han er alvidende.

262. De, som giver ud af det, de ejer, for Allahs sag og derpå ikke lader det, de har givet, følges af bebrejdelser, skal få deres belønning hos deres Herre. De skal ikke føle frygt, ej heller skal de sørge.

263. Et venligt ord og tilgivelse er bedre end en velgørenhedsgave, der følges op med krænkelse. Allah er rig, overbærende.

264. I, som tror! Ødelæg ikke jeres velgørenhedsgaver med påmindelser og krænkelser, ligesom den, der giver ud af det, han ejer, for at blive set af mennesker og ikke tror på Allah og Den yderste Dag. Han er ligesom en glat sten, dækket med jord. Når en kraftig regn falder, efterlades den glat og hård. Sådanne har intet opnået med det, som de har udrettet. Allah retleder ikke vantro folk.

265. Og de, som giver ud af det, de ejer, for at opnå Allahs velbehag og for at rodfæste og styrke deres sjæl, deres tilstand er ligesom en have på et

[5] Dvs. Satan, afguder og alt andet ondt, der leder menneskene til ulydighed over for Allah og får dem til at bryde båndene til Ham.

højtliggende sted. Når kraftig regn skyller over den, giver den dobbelt så meget frugt. Hvis der ikke falder kraftig regn, er dug tilstrækkeligt. Allah ser, hvad I end gør.

266. Ville nogen blandt jer ønske, at han havde en have med daddelpalmer og druer, med rislende bække og alle slags frugter; og så, når alderdommen rammer ham, mens han har hjælpeløse og små børn, så rammer en hvirvelstorm med en ild denne have, som helt brænder op? På denne måde gør Allah sine tegn tydelige for jer, så I måtte tænke jer om.

267. I, som tror! Giv (til velgørenhed for Allahs sag) af de gode ting, I har tjent, og som Vi lader jorden frembringe for jer. Og hav ikke til hensigt at give af det, som er dårligt, og som I selv kun ville tage imod med lukkede øjnene. Vid, at Allah er rig, al pris værdig.

268. Satan skræmmer jer med fattigdom og påbyder jer afskyeligheder. Og Allah lover Sin forladelse og velvilje. Allah omfatter alt (i Sin nåde), Han er alvidende.

269. Allah giver visdom til den, Han vil. Den, som gives visdom, sandelig, han har fået skænket meget godt. Ingen andre end de forstandige tænker (nøje) over dette.

270. Og hvad I end giver, og hvad I end lover at give, ved Allah det. De uretfærdige har ingen hjælpere.

271. Hvis I giver jeres velgørenhedsgaver åbent, er det godt. Men hvis I skjuler det og giver dem til de fattige (på den måde), er dette endnu bedre for jer. For dette vil (Allah) tilgive jer nogle af jeres synder. Hvad I end gør, er Allah vel vidende om det.

272. Det påhviler dig ikke at retledte dem. Allah alene skænker retledning til den, Han vil. Og det, som I giver til velgørenhed, er til jeres egen nytte, så længe I giver det for at opnå Allahs velbehag. Hvad I end giver væk, vil I få tilbagebetalt fuldt ud. Der vil ikke blive gjort jer noget uret.

273. Det er til de fattige, som har givet sig hen til Allahs sag og ikke kan bevæge sig rundt i landet. Den uvidende (om deres tilstand) tror, at de er rige på grund af deres tilbageholdenhed (med at tigge). Du kan kende dem på deres kendetegn (særlige mærke). De tigger ikke åbent folk (om noget). Hvad I end giver (for Allahs sag) af værdier, visselig, Allah er vel vidende om det.

274. De, der giver bort af det, de ejer (for Allahs sag), både om natten og om dagen, hemmeligt og åbenlyst, skal få deres belønning hos deres Herre. De vil ikke føle frygt, ej heller skal de sørge.

275. De, som lever af åger (riba), vil ikke opstå (på Dommens Dag) på anden måde end dem, som Satan har berørt (og gjort gale). Dette, fordi de siger: "Handel er ligesom åger." Men Allah har erklæret handel lovlig og åger ulovlig. Den, som efter at have fået en formaning fra sin Herre afstår (fra åger), får lov at beholde det, som vedrører fortiden, og hans sag hviler hos Allah. Men de, som vender tilbage (til åger), tilhører ilden, og der skal de forblive til evig tid.

276. Allah tilintetgør (udbyttet ved) åger, men velgørenhedsgaver forøger Han (værdien af). Allah holder ikke af de vantro (og de) syndefulde.

277. Sandelig, de, som tror, gør gode gerninger, udfører bønnen (regelmæssigt) og giver almissen, får

deres belønning hos deres Herre. De vil ikke føle frygt, ej heller skal de sørge.

278. I, som tror! Frygt Allah, og giv afkald på udestående ågerrenter, hvis I (virkelig) er troende.

279. Hvis I ikke gør det, vid da, at I så befinder jer i krig mod Allah og Hans Sendebud. Hvis I vender om i anger, kan I beholde jeres oprindelige kapital. (På den måde) vil I hverken have gjort (andre) uret eller selv (have) lidt uret.

280. Hvis han (skyldneren) er i (økonomiske) vanskeligheder, så giv ham henstand,indtil forholdene er lettede (nok til, at han kan betale). Hvis I eftergiver (lånet) som velgørenhedsgave, er det dog bedre for jer, hvis I bare vidste.

281. Frygt den dag, på hvilken I skal blive bragt tilbage til Allah. Da vil enhver modtage fuldt ud det, som han har fortjent, og ingen skal lide uret.

282. I, som tror! Når I aftaler et lån for en bestemt periode, så skriv det ned. Lad en skriver iblandt jer skrive (det) retfærdigt ned. Skriveren skal ikke tøve med at skrive på den måde, som Allah har lært ham, at han skal skrive. Den, der pådrager sig ansvaret (låntageren), skal diktere (og derved retsgyldigt vedgå sit lån over for långiver), og han skal frygte Allah, sin Herre, og ikke formindske (lånesummen). Men hvis den, der har pådraget sig ansvaret (låntageren), er mentalt svag, hjælpeløs eller ude af stand til selv at diktere (og derved vedgå lånet), så lad hans værge diktere i retfærdighed. Og lad der være to vidner blandt jeres egne mænd. Men hvis der ikke er to mænd (tilgængelige), så en mand og to kvinder, som I kan godtage som vidner (og finder retskafne og pålidelige), sådan at hvis en af dem skulle glemme, så kan den anden påminde (hende). Vidner skal ikke nægte, når de bliver tilkaldt (til at vidne). Og vær ikke uvillig til at nedskrive det, ligegyldigt hvor stor eller lille (en sum, det måtte være), inklusive tiden for tilbagebetaling. Dette er mere retfærdigt i Allahs øjne, mere solidt for vidnesbyrdet og det bedste, I kan gøre for ikke at komme i tvivl, medmindre det gælder en handel mellem jer, som i gennemfører på stedet. Så er der ingen synd forbundet med ikke at nedskrive det. Men før vidner, når I handler indbyrdes. Ingen skrivere eller vidner skal forulempes. Hvis I gør (det alligevel), er det syndefuldt. Så frygt Allah. Allah lærer jer. Allah er velbekendt med alle ting.

283. Og hvis I er på rejse og ikke kan finde en skriver, så (kan I) tage imod pant (som sikkerhed fra låntager). Hvis I stoler på hinanden, skal den, som bliver betroet (noget), frygte Allah, sin Herre, og levere det tilbage, som er ham betroet. Skjul ikke vidnesbyrdet. Den, der skjuler det, sandelig, hans hjerte er syndigt. Allah er alvidende om, hvad I gør.

284. Alt, hvad der er i himlene og på jorden, tilhører Allah. Hvad enten I åbent tilkendegiver, hvad I har på hjerte, eller skjuler det, vil Allah stille jer til regnskab for det. Og Han tilgiver den, Han vil, og Han straffer den, Han vil. Allahs almagt omfatter alt.

285. Sendebuddet (Muhammad) tror på det, som er ham åbenbaret fra hans Herre, og de troende (gør det) også. De tror alle på Allah, Hans engle, Hans Bøger og Hans Sendebude. "Vi gør ingen forskel på Hans Sendebude." Og de sagde: "Vi har hørt (Din befaling) og adlyder. Vor Herre, (vi søger) Din forladelse. Til Dig er den endelige tilbagevenden."

286. Allah pålægger ingen en tungere byrde, end han kan bære. Fortjenesten (ved hans gode gerninger) bliver til gavn for ham selv (som belønning), og det han har gjort (af slette handlinger) bliver til skade for ham selv (som straf). "Vor Herre! Stil os ikke til ansvar, hvis vi har glemt eller taget fejl (uoverlagt). Vor Herre! Pålæg os ikke en sådan byrde, som Du pålagde dem, der kom før os. Vor Herre! Pålæg os ikke en tungere byrde, end vi kan bære. Tilgiv os, forbarm Dig over os, vær os nådig. Du er vor beskytter. Hjælp os mod vantroens folk."

Surah 3: Ale-'Imran

Åbenbaringsperiode

Denne surah består af fire diskurser: Den første diskurs (vers 1-32) blev sandsynligvis åbenbaret kort efter Slaget ved Badr. Den anden diskurs (vers 33-63) blev åbenbaret i år 9 e.H. (**e**fter **h**ijrah – emigrationen fra Mekka til Medina) i anledning af besøget fra de kristne fra Najrans deputation. Den tredje diskurs (vers 64-120) lader til at være åbenbaret umiddelbart efter den første. Den fjerde diskurs (vers 121-200) blev åbenbaret efter Slaget ved Uhud.

Emne

Selvom disse diskurser blev åbenbaret i forskellige perioder og ved forskellige lejligheder, er de så indbyrdes forbundne og sammenkædede med hensyn til deres centrale tema, at de tilsammen udgør et kontinuerligt hele. Denne surah er især blevet rettet mod to grupper: Bogens Folk (jøderne og de kristne) og Muhammads følgere.

Budskabet er blevet udstrakt til jøderne og de kristne i forlængelse af invitationen i surah 2: al-Baqarah, hvori de er blevet formanet for deres fejlagtige tro og onde moral og rådet til som et middel at acceptere Koranens sandhed. De har her fået at vide, at Muhammad underviste i den samme rette levevis, som var blevet prædiket af deres egne Profeter. At den alene var den rette vej – Allahs vej, hvorfor enhver afvigelse fra den vil være forkert, selv i henhold til deres egne skrifter.

Den anden gruppe, muslimerne, som var blevet erklæret for at være det bedste samfund i surah 2: al-Baqarah og udpeget som Sandhedens fakkelbærere. De er betroet ansvaret for at reformere verden, og har her fået yderligere instruktioner i forlængelse af dem, der blev givet i den foregående surah. Muslimerne er blevet advaret om at tage ved lære af den religiøse og moralske degeneration i de tidligere samfund og at afholde sig fra at træde i deres fodspor. Der er ligeledes blevet givet instruktioner om det reformatoriske arbejde, de skulle udføre. Derudover er de blevet undervist i, hvordan de skal håndtere Bogens Folk og hyklerne, som lagde forskellige former for hindringer på Allahs vej. Frem for alt er de blevet advaret om at vogte sig mod de svagheder, som var kommet til overfladen i Slaget ved Uhud.

Historisk kontekst

Følgende historiske begivenheder danner rammen for denne surah:

1. De troende havde mødt alle mulige prøvelser og strabadser, som de var blevet advaret om på forhånd i al-Baqarah. Selvom de var gået sejrrige ud af Slaget ved Badr, var de endnu ikke uden for fare. Deres sejr havde vakt fjendskabet hos alle de magter i Arabien, som var modstandere af den islamiske bevægelse. Tegn på truende storme var begyndt at vise sig på alle sider, og muslimerne befandt sig i en konstant tilstand af frygt og angst. Det så ud som om, at hele den arabiske verden omkring den lille stat Medina – som ikke var mere end en landsby-stat på det tidspunkt – var opsat på at udslette selve dens eksistens. Denne krigstilstand påvirkede ligeledes dens økonomi negativt, som allerede var blevet alvorligt forstyrret af tilstrømningen af de muslimske flygtninge fra Mekka.

2. Dernæst var der det foruroligende problem med de jødiske klaner, som boede i forstæderne til Medina. De tilsidesatte de alliancetraktater, de havde indgået med Profeten efter hans emigration fra Mekka. I en sådan grad, at disse Bogens folk i anledning af Slaget ved Badr sympatiserede med afgudsdyrkernes onde hensigter på trods af den kendsgerning, at deres fundamentale

trosartikler – monoteisme, Profetskab og livet efter døden – var de samme som muslimernes. Efter Slaget ved Badr begyndte de åbent at anspore Quraysh og andre arabiske klaner til at hævne sig på muslimerne. Således tilsidesatte disse jødiske klaner deres århundredgamle venskabelige naboskab og relationer med folket i Medina. Da deres ondsindede handlinger og brud på traktater til sidst blev ubærlige, angreb Profeten Bani-Qaynuqah, den mest ondsindede af alle de andre jødiske klaner, som havde konspireret med hyklerne i Medina og de afgudsdyrkende arabiske klaner om at omringe de troende på alle sider. Farens omfang kan bedømmes ud fra den kendsgerning, at selv Profetens eget liv altid var i fare. Derfor sov hans følgesvende i deres rustninger i den periode og holdt vagt om natten for at beskytte mod ethvert pludseligt angreb, og når Profeten var ude af syne, selv for en kort stund, begav de sig straks ud for at lede efter ham.

3. Denne ansporing fra jøderne bar brænde til det bål, som brændte i hjerterne på Quraysh, og de begyndte at træffe forberedelser til at hævne det nederlag, de havde lidt ved Badr. Et år efter dette marcherede en hær på 3.000 mand ud fra Mekka for at invadere Medina, og et slag fandt sted ved foden af bjerget Uhud. Profeten drog ud af Medina med et tusind mænd for at møde fjenden. Mens de marcherede mod slagmarken, deserterede tre hundrede hyklere fra hæren og vendte tilbage til Medina, men der var stadig en lille gruppe hyklere tilbage blandt de syv hundrede, som ledsagede Profeten. De spillede deres rolle og gjorde deres yderste for at skabe ulykke og kaos i de troendes rækker under slaget. Dette var den første klare indikation af den kendsgerning, at der inden for det muslimske samfunds fold var et ret stort antal sabotører, som altid var klar til at konspirere med de ydre fjender for at skade deres egne brødre.

4. Selvom hyklernes rænkespil havde spillet en stor rolle i tilbagegangen ved Uhud, bidrog muslimernes egne svagheder ikke mindre til det. Det var kun naturligt, at muslimerne skulle vise tegn på moralsk svaghed, for de var et nyt samfund, der kun for nylig var blevet dannet på en ny ideologi og endnu ikke havde fået en grundig moralsk træning. Naturligvis kom nogle svagheder til overfladen i denne anden hårde test af deres fysiske og moralske styrke. Det er grunden til, at en detaljeret gennemgang af Slaget ved Uhud var nødvendig for at advare muslimerne om deres mangler og for at udstede instruktioner til deres reform. Det bør ligeledes bemærkes, at denne gennemgang af slaget er helt forskellig fra de gennemgange, der normalt foretages af generaler ved lignende lejligheder.

Emne: Vejledning

Denne surah er efterfølgeren til surah 2: al-Baqarah, og invitationen deri fortsættes til Bogens Folk. I al-Baqarah blev jøderne udtrykkeligt inviteret til at acceptere Vejledningen, og i denne surah er de kristne især blevet formanet om at opgive deres fejlagtige tro og acceptere Koranens Vejledning. Samtidig er muslimerne blevet instrueret i at nære de dyder, som kan gøre dem i stand til at udføre deres forpligtelser og udbrede den guddommelige Vejledning.

Surah 3: Ale-'Imran[6]

I Allahs navn, Den Nådigste, Den Barmhjertigste.

1. Alif, Lam, mim.

2. Allah! Der er ingen anden gud end Ham, Den Levende, Opretholderen (som opretholder og beskytter hele Sit skaberværk).

3. Han har sendt Bogen ned til dig med sandheden. Den stadfæster det, som blev åbenbaret før den. Han åbenbarede tidligere al-Tawrat og al-Injiil

4. som en retledning for menneskene. Han åbenbarede også Kriteriet.[7] De, der fornægter Allahs åbenbaringer, har en streng straf i vente. Allah er almægtig, Gengældelsens Herre.

5. Sandelig, intet er skjult for Allah, hverken på jorden eller i himlen.

6. Han er Den, som former jer i livmoderne, som Han vil. Der findes ingen anden gud end Ham, Den Almægtige, Den Alvise.

7. Det er Ham, som åbenbarede Bogen til dig. Deri findes en del entydige vers, og disse er Bogens grundlag; og andre vers, som er allegoriske. De, i hvis hjerter findes afvigelse, følger (kun) dens flertydige vers, idet de ønsker at stifte ufred og udlægge deres inderste betydning (for at fremme deres sag). Men ingen kender deres inderste betydning, undtagen Allah. Og de, som er fast forankret i viden, siger: "Vi tror på det; alt er fra vor Herre." Og ingen lader sig formane, undtagen de forstandige.

8. "Vor Herre! Lad ikke vore hjerter komme på afveje, efter at Du har retledt os, og skænk os Din nåde. Sandelig, Du er Den største Giver.

9. Vor Herre! Sandelig, Du vil samle menneskene på en dag, hvorom der ingen tvivl hersker. Sandelig, Allah bryder ikke Sit løfte."

10. Hvad angår de vantro, vil hverken deres rigdomme eller deres børn kunne frelse dem fra Allah(s straf) i mindste grad. De kommer til at være brændsel for ilden.

11. (Det skal gå dem) ligesom det gik Firauns folk og dem før dem. De fornægtede vore tegn, så Allah knuste dem for deres synder. Allah er streng i straf.

12. Sig til de vantro: "Snart skal I blive besejret og drevet i Helvede alle sammen." Et forfærdeligt leje!

13. Sandelig, der er et tegn for jer i de to hære, som mødtes (på slagmarken). Den ene kæmpede for Allahs sag, mens den anden var vantro. De (vantro) så med egne øjne de andre (muslimerne) som dobbelt så mange (som dem selv). Allah støtter den, Han vil, med Sin hjælp. Sandelig, i dette findes en lære for de indsigtsfulde.

14. Det er tillokkende for mennesket at elske alt attråværdigt: kvinder, børn, hobevis af guld og sølv, fine heste, husdyr og afgrøder. Disse er (midlertidige) glæder i det jordiske liv. Men den herligste endelige bolig er hos Allah.

[6] *Ale-'Imran:* Imrans familie.

[7] Kriteriet (al-Furqaan) er en anden betegnelse for Koranen, som adskiller sandt fra falskt.

15. Sig: "Skal jeg fortælle jer om noget, der er bedre end alt dette? For de gudfrygtige er der hos deres Herre haver[8], hvor bække rinder – og deri skal de forblive til evig tid – og rene ægtefæller og Allahs velbehag." Allah er altseende i forhold til Sine tjenere,

16. som siger: "Vor Herre. Sandelig, vi tror. Tilgiv os vore synder, og skån os fra ildens plage,"

17. (og i forhold til) de tålmodige, de sandfærdige, de lydige (over for Allah), dem, som giver (velgørenhedsgaver for Allahs sag), og dem, som beder Allah om tilgivelse ved daggry.

18. Allah bevidner, at der er ingen anden gud end Ham – det samme gør englene og de, som er forankrede i viden, i retfærdighed; der er ingen anden gud end Ham, Den Almægtige, Den Alvise.

19. Sandelig, religionen hos Allah er islam. De, som har modtaget Bogen, blev først uenige, efter at kundskaben var kommet til dem, af gensidig misundelse, og hvem, der end fornægter Allahs åbenbaringer, (skal vide, at) Allah er meget hurtig til at gøre regnskabet op.

20. Hvis de strides med dig, så sig: "Jeg har helt og holdent underkastet mig Allah, og det samme har de, som følger mig." Og sig til dem, som har modtaget Bogen, og til de uvidende også: "Har I også underkastet jer Allah?" Sandelig, hvis de underkaster sig, bliver de retledte. Hvis de vender sig bort (fra islam), er din pligt blot at overlevere budskabet. Allah er altseende i forhold til Sine tjenere.

21. (Hvad angår) dem, som ikke tror på Allahs tegn, og som uretmæssigt dræber profeterne og dræber de mennesker, der påbyder retfærdighed: Bebud dem en plagsom straf.

22. Det er dem, hvis gerninger er gået til spilde (og er værdiløse), både i denne verden og i den hinsidige. De har ingen hjælpere.

23. Har du ikke set dem, som fik en del af Bogen? De er blevet kaldt til Allahs Bog, så den kan dømme blandt dem (i deres uenigheder), og en del af dem vender den ryggen. De er trodsige.

24. Det er, fordi de siger: "Ilden kommer ikke til at røre os i mere end et begrænset antal dage." Det, som de har opdigtet, har vildledt dem om deres religion.

25. Hvordan (vil deres tilstand være), når Vi samler dem på Dagen, hvorom der ingen tvivl hersker, og enhver vil få fuld betaling for, hvad han har fortjent? De skal ikke lide uret.

26. Sig: "O Allah! Rigets Hersker. Du skænker herredømmet til den, Du vil, og Du tager herredømmet bort fra den, Du vil. Du giver værdighed til den, Du vil, og Du nedværdiger den, Du vil. I Din hånd (alene) ligger det gode. Sandelig, Du har magt over alle ting.

27. Du lader natten trænge ind i dagen, og Du lader dagen trænge ind i natten. Du frembringer det levende af det døde, Du frembringer det døde af det levende. Du skænker velstand og underhold i overflod til den, Du vil."

[8] I Koranen forekommer ordet jannah (Paradis) i flertal (jannat). Således er der f.eks. jannat al-'Adn, jannat al-Ma'wa og al-Firdous.

28. De troende skal ikke tage de vantro som deres værger i stedet for de troende. De, der gør sådan, vil ikke få noget som helst fra Allah, men I bør beskytte jer omhyggeligt mod fare fra dem. Allah befaler jer at frygte Ham (Hans straf), og til Allah er den endelige tilbagevenden.

29. Sig: "Hvad enten I skjuler det, der er i jeres bryst eller åbent tilkendegiver det, ved Allah det. Han ved, hvad der er i himlene, og hvad der er på jorden. Allahs almagt omfatter alt.

30. Den dag, hvor enhver person finder alt det gode, som han har gjort (på jorden), og alt det onde, som han har gjort, vil han ønske, at der mellem ham og det (onde) var en stor afstand. Allah befaler jer at frygte Ham (Hans straf). Allah har medlidenhed med Sine tjenere.

31. Sig: "Hvis I elsker Allah, så følg mig, og Allah vil elske jer og forlade jer jeres synder." Allah er tilgivende, barmhjertig.

32. Sig: "Adlyd Allah og Sendebuddet." Men hvis de vender sig bort – Allah holder sandelig ikke af de vantro.

33. Sandelig, Allah udvalgte Adam og Nuh og Ibrahiims familie og 'Imrans familie frem for alle universets folk

34. (som) efterkommere af hinanden. Og Allah er Althørende, Alvidende.

35. Da 'Imrans hustru sagde: "Herre! Jeg lover Dig det, som er i mit skød, til (at være en tjener for) Dig, så godtag dette (offer) fra mig. Sandelig, Du er Den Althørende, Den Alvidende."

36. Og da hun fødte hende, sagde hun: "Herre, jeg har født en pige," og - Allah vidste godt, hvad hun havde født. "En dreng er ikke det samme som en pige. Jeg har navngivet hende Maryam. Jeg overgiver hende og hendes afkom til Din beskyttelse fra Satan, den forviste."

37. Da tog hendes Herre imod hende med velvilje og gav hende en skøn opvækst. Han betroede hendes formynderskab til Zakariyya. Hver gang Zakariyya trådte ind i det bedekammer (hvor hun befandt sig), fandt han ved hendes side madvarer: "Maryam, hvorfra kommer disse ting til dig?" Hun sagde: "De kommer fra Allah. Sandelig, Allah skænker underhold i overflod til den, Han vil."

38. Der bad Zakariyya til sin Herre: "Herre, skænk mig fra Dig en god efterkommer. Sandelig, Du er Den, som hører alle bønner."

39. Og mens han stod bedende i kammeret, råbte englene til Ham: "Allah giver dig det glædelige budskab om Yahya, som skal bekræfte ordet fra Allah, (og han vil blive) en leder, afholdende, en profet blandt de retskafne."

40. Han sagde: "Herre, hvordan skal jeg kunne få en søn, når alderdommen har indhentet mig, og min hustru er gold?" Han (Allah) sagde: "Således (vil det være); Allah gør, hvad Han vil!"

41. Han (Zakariyya) sagde: "Herre, giv mig et tegn." (Allah) sagde: "Dit tegn er, at du i tre dage ikke skal tale med menneskene, undtagen ved tegn, og du skal mindes din Herre meget, og lovpris Ham om aftenen og om morgenen."

42. Og da englene sagde: "O Maryam! Sandelig, Allah har udvalgt dig, gjort

dig ren, og udvalgt dig frem for alle universets kvinder.

43. O Maryam! Bed til din Herre (i ydmyghed). Kast dig ned, og bøj dig i bøn med dem, som bøjer sig."

44. Dette er beretninger fra det usete, som Vi åbenbarer for dig. Du var ikke hos dem, da de kastede lod om, hvem af dem der skulle drage omsorg for Maryam; og du var heller ikke hos dem, da de stredes med hinanden.

45. Englene sagde: "O Maryam! Allah giver dig det glædelige budskab om et Ord fra Ham: Hans navn skal være Messias, Isa, Maryams søn, højagtet både i denne verden og i det hinsidige, han vil være en af dem, som står mest nær (til Allah).

46. Han vil tale til menneskene både i vuggen og som voksen. Han vil være en af de retfærdige."

47. Hun sagde: "Min Herre! Hvordan skal jeg kunne få en søn, når ingen mand har rørt mig?" (Englen) sagde: "Sådan (bliver det). Allah skaber det, Han vil. Når Allah bestemmer noget, siger Han blot 'Bliv!' også er det.

48. Allah vil lære ham Bogen, Visdommen, og At-Tawrat og al-Injiil.

49. (Allah) vil sende ham til israelitterne som Sit Sendebud." (Han vil sige til dem): "Sandelig, jeg er kommet til jer med et mirakel fra jeres Herre. Jeg former for jer af ler en fuglelignende figur, og jeg puster på den, og straks bliver den til en (levende) fugl, med Allahs tilladelse. Og med Allahs tilladelse helbreder jeg den, som er født blind, og den spedalske, og jeg genopliver de døde. Jeg fortæller jer, hvad I har spist og det, I opbevarer i jeres hjem. Sandelig, i alt dette er der et klart tegn for jer, hvis I er troende.

50. Og (jeg er kommet) for at bekræfte al-Tawrat, som foreligger før mig, og erklære nogle af de ting, som blev forbudt jer, for tilladt. Jeg er kommet til jer med et tegn fra jeres Herre. Så frygt Allah, og adlyd mig.

51. Sandelig, Allah er min Herre og jeres Herre. I skal tjene Ham alene. Det er den rette vej."

52. Og da Isa mærkede deres vantro, sagde han: "Hvem er mine hjælpere på Allahs vej?" Disciplene sagde: "Vi er Allahs hjælpere! Vi tror på Allah. Vær du vidne på, at vi underkaster os Allahs vilje."

53. "Vor Herre! Vi tror på det, Du har åbenbaret, og vi følger Sendebuddet, så skriv os op blandt dem, som bærer vidnesbyrdet."

54. Og de lagde listige planer, og Allah lagde en plan (for at redde Isa). Allah er Den bedste Planlægger.

55. (Og husk) da Allah sagde: "O Isa, det er Mig, der skal afslutte dit liv (og ikke dem); Jeg vil løfte dig op til Mig, Jeg vil rense dig for de vantro og ophøje dem, der følger dig, over dem, der er vantro, til Dommens Dag. Da skal I alle vende tilbage til Mig, og Jeg vil dømme mellem jer i alt det, som I var uenige om.

56. Hvad de vantro angår: Jeg vil straffe dem med en smertefuld straf i denne verden og den hinsidige. De har ingen hjælpere (som kan redde dem fra denne straf)."

57. Hvad angår dem, der tror og udfører gode gerninger: Han (Allah) vil give

dem deres belønning til fulde. Allah holder ikke af de uretfærdige.

58. Dette, Vi reciterer for dig, er fra åbenbaringerne og den vise påmindelse (Koranen).

59. Sandelig, Isas eksempel i Allahs syn, er det samme som Adams. Han skabte ham af jord. Derefter sagde Han (blot): "Bliv!", og han var.

60. Sandheden er fra Herren, så vær ikke en af dem, som tvivler.

61. Hvis nogen vil strides med dig, efter at (denne) viden er kommet til dig, så sig: "Kom, lad os kalde på vore sønner og jeres sønner, vore kvinder og jeres kvinder, os selv og jer, lad os så (sammen) påkalde Allah og nedkalde Allahs forbandelse over løgnerne."

62. Visselig, dette er den sande beretning (som er blevet dig meddelt om Isa). Der er ingen anden gud end Allah. Sandelig, Allah er Den Almægtige, Den Alvise.

63. Hvis de vender sig bort (fra troen og sandheden), sandelig, så har Allah fuld kundskab om dem, som stifter ufred.

64. Sig: "O Bogens folk! Kom til et ord, som er fælles (og retfærdigt) for os og jer: Vi tilbeder ikke andre end Allah. Vi sætter ingen ligemænd ved siden af Allah, ej heller tager nogen af os andre mennesker som vore herrer i stedet for Allah." Hvis de (på trods af dette) igen vender sig bort, så sig: "Vær vidne til, at vi er dem, som har underkastet sig."

65. O Bogens folk! Hvorfor strides I om Ibrahiim, når al-Tawrat og al-Injiil blev sendt ned efter hans tid (og ikke før)? Forstår I da ikke?

66. Sådanne er I, at I strides om noget, som I har viden om, (men) hvorfor diskuterer I ting, hvorom I ingen viden har? Allah ved (alt), men I ved ikke.

67. Ibrahiim var hverken jøde eller kristen. Men han var gudhengiven (hanif), underkastede sig Hans vilje. Han var ikke en af afgudsdyrkerne.

68. Sandelig, de mennesker, som står Ibrahiim nærmest, er dem, som har fulgt ham, dernæst denne profet og de troende. Allah er de troendes beskytter.

69. En gruppe blandt Bogens folk ønsker at vildlede jer. Men de vildleder ikke andre end sig selv, men de indser det ikke.

70. O Bogens folk! Hvorfor fornægter I Allahs åbenbaringer på trods af, at I (selv) ved det (fra al-Tawrat og al-Injiil)?

71. O Bogens folk! Hvorfor blander I sandheden med falskheden, og hvorfor skjuler i sandheden, når I ved bedre?

72. En gruppe blandt Bogens folk siger: "Tro på det (Koranen), som er sendt ned til de troende, ved dagens begyndelse, og fornægt det ved dagens slutning, så de (troende) måske vender sig bort.

73. Og hav ikke tillid til andre end dem, som følger jeres religion." Sig: "Sandelig, den eneste retledning er Allahs retledning." (Og videre siger de:) "(Tro ikke på, at) det, der blev givet jer, også kan blive givet til andre, eller at de (muslimerne) skal fremføre argumenter mod jer hos jeres Herre?" Sig: "Al gunst ligger i Allahs hånd.

Han giver det til den, Han vil. Allah omfavner alt, Han er Alvidende.

74. Han skænker Sin nåde særligt til den, Han vil. Allah besidder uendelig nåde."

75. Blandt Bogens folk er der den, som – hvis du betror ham læssevis (af guld) – vil give det tilbage til dig. Og der er den, som – hvis du betror ham en enkel dinar – ikke vil betale den tilbage, medmindre du udsætter ham for vedholdende påmindelser. Dette, fordi de siger: "Vi kan ikke drages til ansvar, når det gælder uvidende (folk). De lyver mod Allah, og det ved de godt."

76. Jo, den som opfylder sit løfte og er gudfrygtig, sandelig Allah holder af de gudfrygtige.

77. Sandelig, de, som sælger deres løfter og eder bort til en ussel pris, de har ingen del i det hinsidige. Allah vil ikke tale til dem, se på dem eller rense dem på Dommens Dag. De har en smertefuld straf i vente.

78. Blandt Bogens folk er der en gruppe, som forvrider deres fremstilling af Bogen, for at I skal tro, at den er fra Bogen, selvom den ikke er fra Bogen. De siger: "Dette er fra Allah," selvom det ikke er fra Allah. De lyver mod Allah, og det ved de godt.

79. Det tilkommer intet menneske, som Allah har givet Bogen, visdommen og profetværdigheden, at sige til folk: "Vær mine tjenere ved siden af Allahs." Men derimod: "Vær gudhengivne, idet I lærer (folk) Bogen og studerer den."

80. Ej heller at befale jer at tage englene og profeterne som herrer (guder). Skulle han befale jer vantro, efter at I er blevet troende?

81. Og da Allah sluttede pagt med profeterne og sagde: "Når jeg har givet jer Bogen og visdommen, kommer der en profet til jer og stadfæster det, som (allerede) er hos jer, ham skal I tro og støtte i alt." (Og Han) sagde: "Bekræfter I dette, og tager I denne Min tunge byrde på jer (dette ansvar, Jeg pålægger jer)?" De sagde: "Vi bekræfter!" (Allah) sagde: "Bevidn da dette, og Jeg vil være blandt dem, der bevidner."

82. De, som efter dette, vender sig bort fra det, er i sandhed de syndefulde.

83. Søger de en anden religion end Allahs? Alt i himlene og på jorden underkaster sig Ham, med eller mod sin velvilje. Til Ham skal de blive bragt tilbage.

84. Sig: "Vi tror på Allah, på det, som er blevet sendt ned til os, og på det, som er blevet åbenbaret for Ibrahiim, Ismail, Ishaq, Yaqub og stammerne, og på det, som blev givet Musa, Isa og profeterne fra deres Herre. Vi gør ingen forskel på nogen af dem. Vi har hengivet os til Ham (Allah)."

85. vis nogen søger en anden religion end islam, vil det ikke blive godtaget, og han vil være blandt taberne i det hinsidige.

86. Hvordan skulle Allah kunne retlede et folk, som bliver vantro, efter at klare beviser er kommet til dem, og efter at de har antaget troen og aflagt vidnesbyrd om dette Sendebuds sandhed og de tegn, han har bragt? Allah retleder ikke det uretfærdige folk.

87. Sandelig, Allahs, englenes og alle menneskers forbandelse skal (komme over dem og) blive deres belønning.

88. Under den skal de blive i evig tid; deres straf vil ikke blive lindret, ej heller får de udsættelse (fra det).

89. Undtaget er de, som efter dette omvender (og forbedrer) sig. Allah er tilgivende, barmhjertig.

90. Sandelig, de, som er blevet vantro efter at have antaget troen og derefter vokser i vantro, deres anger vil ikke blive godtaget. De hører til de vildfarne

91. Sandelig, de, som er vantro, og de, der dør som vantro, om hver af dem ofrede en verden fuld af guld, ville det på ingen måde blive godtaget fra dem. Dem venter en smertefuld straf. De har ingen hjælpere.

92. I kommer aldrig til at opnå fromhed, før I giver ud af det, I holder af. Og hvad I end giver til velgørenhed, så ved Allah det.

93. Før al-Tawrat blev åbenbaret, var al føde tilladt Israels børn, undtagen de ting, som Israel (Yaqub) forbød sig selv. Sig: "Tag al-Tawrat frem og læs op fra Den, hvis I er sandfærdige."

94. De, som opdigter løgne om Allah efter dette, de er sandelig de uretfærdige.

95. Sig: "Allah har talt sandheden. Så følg Ibrahiims religion, (han var) hanif (gudhengiven). Han var ikke afgudsdyrker."

96. Sandelig, det første (tilbedelses) hus, som blev etableret for menneskene, er det, som er i Mekka, en velsignelse og retledning for universet.

97. I det er der tydelige tegn. Det er Ibrahiims sted. Enhver, der går ind i det, er i sikkerhed. Pilgrimsfærden til Huset er menneskenes pligt over for Allah, hvis de er i stand til det. Hvis nogen er vantro, er Allah sandelig uafhængig af (alle Sine) skabelser.

98. Sig: "O Bogens folk! Hvorfor fornægter I Allahs åbenbaringer, når Allah er vidne til alt, hvad I gør?"

99. Sig: "O Bogens folk! Hvorfor hindrer I de troende i at følge Allahs vej ved at forsøge at forvanske den, når I selv er vidner? Intet af det, I gør, går Allah forbi."

100. O I troende! Hvis I adlyder en gruppe af Bogens folk, vil de igen gøre jer vantro, efter at I har antaget troen.

101. Og hvordan kan I undlade at tro, når Allahs vers bliver reciteret for jer, og Hans Sendebud er blandt jer? Den, der holder fast ved Allah, er sandelig blevet ledt til den rette vej.

102. O I troende! Vær bevidst[9] om Allah, som det er Hans ret, og dø ikke i et andet tilstand end underkastelse[10] (til ham)

103. Hold fast i Allahs reb og lad jer ikke splittes. Husk Allahs gunst mod jer, da I var fjender, og Han forenede jeres hjerter, ved Hans gunst blev I brødre. Og da I var på kanten af ildens afgrund, reddede Han jer fra den. På den måde gør Allah sine tegn tydelige for jer, for at I må blive retledte.

104. Lad der fra jer opstå et samfund, som kalder til det gode, påbyder det rette

[9] Dvs. vær opmærksom på Ham; adlydende og taknemmelig overfor ham.
[10] Dvs. som muslim.

og forbyder det urette. Det er de sikre vindere.

105. Vær ikke som dem, der splittede sig op og blev uenige, efter at klare tegn var kommet til dem. De har en stor straf i vente

106. på den dag, hvor nogle ansigter vil lyse, og andre vil være formørkede. De, hvis ansigter vil være formørkede (vil blive spurgt): "Fornægtede I troen, efter at I havde antaget den? Smag så straffen for jeres vantro!"

107. Men de, hvis ansigter lyser, vil være i Allahs nåde. Der vil de forblive til evig tid.

108. Dette er Allahs tegn, som Vi opremser for dig i sandhed. Allah ønsker ingen uret mod alverden.

109. Alt, hvad der er i himlene og på jorden tilhører Allah. Til Allah skal alle sager bringes tilbage.

110. I er det bedste folk, som er opstået blandt mennesker. I påbyder det rette og forbyder det urette og tror på Allah. Og hvis Bogens folk også havde troet, havde det visselig været bedre for dem. Blandt dem er der nogle, der tror, men de fleste er syndefulde.

111. De kan ikke påføre jer nogen skade andet end fornærmelser. Hvis de kæmper mod jer, vender de ryggen til jer og flygter. Og de får ingen hjælp.

112. Hvor de end befinder sig, rammes de af ydmygelser, medmindre de finder tilflugt hos Allah eller får frit lejde fra (troende) mennesker. De pådrager sig Allahs vrede, og de er overladt til dyb elendighed. Dette, fordi de blev vantro ved at fornægte Allahs åbenbaringer og uretmæssigt dræbte profeterne. Og de var ulydige og (sædvanligvis) overskred grænserne.

113. De er ikke alle på samme måde. Blandt Bogens folk er der en gruppe, som er retskafne. De reciterer Allahs ord i nattetimerne, og de bøjer sig (for Ham).

114. De tror på Allah og Den yderste Dag; de påbyder det rette og forbyder det urette, og de kappes med hinanden om gode gerninger. Det er dem, der handler retskaffent.

115. Hvad de end gør af gode gerninger, vil det ikke blive dem fornægtet. Allah er Alvidende om de gudfrygtige.

116. Hverken de vantros rigdom eller deres børn vil kunne beskytte dem mod Allahs straf. De tilhører ilden, og der skal de forblive til evig tid.

117. Hvad disse end bruger af velstand i dette liv er ligesom en isnende kold vind, der rammer og ødelægger afgrøder tilhørende et folk, der gør sig selv uret. Allah har ikke gjort dem uret. Men de gør uret mod sig selv.

118. O I troende! Tag ikke andre end jeres egne (troende) som jeres fortrolige. De (andre) vil gøre deres bedste for at stifte ufred blandt jer, de ønsker at plage jer. Deres vrede kommer ud af deres munde, og det, som deres hjerter skjuler, er endnu større. Vi har gjort Vore tegn tydelige for jer, så I kan forstå.

119. Se, I vil holde af dem, men de kan ikke lide jer. I tror på hele Bogen, og når de møder jer, siger de: "Vi tror!" Men når de er alene, bider de sig i fingerspidserne af had. Sig: "Dø i jeres had!" Sandelig, Allah er Alvidende om

alt, hvad der rører sig i deres hjerters inderste.

120. Hvis noget godt overgår jer, bliver de misfornøjede, men hvis I rammes af noget ondt, glæder de sig over det. Men hvis I er tålmodige og gudfrygtige, vil deres list ikke volde jer den mindste skade. Sandelig, hvad de end gør, så omgiver Allah dem.

121. Og (husk) da du tidligt om morgenen forlod dit hjem for at arrangere de troende i kampstillinger. Allah er Althørende, Alvidende.

122. Dengang var to grupper blandt jer ved at miste modet, selv med Allah som beskytter. Til Allah må de troende sætte deres lid.

123. Sandelig; Allah gav jer sejr ved Badr, da I var underlegne. Frygt Allah, så I må blive taknemmelige.

124. Dengang sagde du til de troende: "Er det ikke nok for jer, at jeres Herre støtter jer med tre tusinde nedsendte engle?"

125. Ja, hvis I er tålmodige og gudfrygtige, og de så pludselig skulle angribe jer, vil jeres Herre støtte jer med fem tusinde engle, der skaber kaos.

126. Allah lod alene dette ske som et glædeligt budskab til jer, og for at jeres hjerter skulle falde til ro derved. Sejr kommer alene fra Allah, Den Almægtige, Den Alvise,

127. for at udslette en gruppe blandt de vantro, eller ydmyge dem, så de måtte vende om uden at have opnået deres mål.

128. Denne sag hviler ikke i din hånd; om Allah godtager deres anger eller straffer dem, fordi de er uretfærdige.

129. Alt, hvad der er i himlene og på jorden, tilhører Allah. Han tilgiver den, Han vil. Han straffer den, Han vil. Allah er tilgivende, barmhjertig.

130. O I troende! Lev ikke af renteåger, der fordobles og mangedobles. Frygt Allah, så det må gå jer vel.

131. Og frygt ilden, som er gjort klar til de vantro.

132. Adlyd Allah og Sendebuddet, så I må opnå nåde.

133. Skynd jer hen til jeres Herres tilgivelse og til Paradiset – hvis omfang er som himlene og jorden – gjort klar til de gudfrygtige.

134. Det er dem, som giver ud i velstand og nød, som lægger bånd på deres vrede, og som tilgiver mennesker. Allah elsker dem, som gør det gode.

135. Og det er dem, som, når de har begået en usædelighed eller gjort uret mod sig selv, husker på Allah og straks beder om deres synders forladelse og hvem tilgiver synder undtagen Allah? og som ikke holder fast ved de synder, de har begået, imod bedre vidende.

136. Det er dem, hvis belønning er deres Herres tilgivelse og haver med rislende bække; der skal de forblive til evig tid. Hvilken stor belønning for dem, som handler (ret)!

137. Før jer er passeret mange levevis. Rejs rundt på jorden og se, hvad enden blev for dem, som løgnagtigt fornægtede.

138. Dette er en erklæring for menneskene, og en retledning og formaning til de gudfrygtige.

139. I skal ikke miste modet, ej heller skal I sørge. Hvis I er troende, er I overlegne.

140. Hvis I er blevet såret i kamp, er de andre blevet såret ligesådan. Sådanne dage giver Vi menneskene fra tid til anden, så Allah kan synliggøre de troende og tage sig vidner – Allah kan ikke lide de uretfærdige –

141. og så Allah kan rense de troende(gennem prøvelser) og ødelægge de vantro.

142. Eller troede I, at I kunne komme ind i Paradis, uden at Allah kender dem blandt jer, der kæmper for Allahs sag, og kender de tålmodige?

143. Inden I havde mødt døden, længtes I efter den. Nu har I set den med egne øjne.

144. Muhammad er intet andet end et Sendebud. Og talrige andre Sendebude er kommet og gået før ham. Hvis han nu dør eller bliver dræbt, vil I da vende om på jeres hæle? Den, der vender om, vil på ingen måde skade Allah, men Allah vil belønne de taknemmelige.

145. Ingen sjæl dør uden Allahs tilladelse, tidspunktet er forudbestemt, og den, som ønsker sig det jordiske livs belønning, ham giver Jeg deraf. Og den, som ønsker sig det hinsidiges belønning, ham giver Jeg deraf. Og Jeg vil belønne de taknemmelige.

146. Hvor mange profeter har ikke ført krig med talrige troende ved deres side? De mistede ikke modet og viste ikke svaghed på grund af det, der ramte dem for Allahs sag, ej heller gav de efter. Og Allah elsker dem, som holder ud i tålmodighed.

147. De sagde intet andet end dette: "Vor Herre! Tilgiv os vore synder og vore overtrædelser i vores gerninger. Lad vore fødder stå fast, og hjælp os mod de vantro folk!"

148. Så Allah gav dem det jordiske livs belønning og det hinsidige livs skønneste belønning. Allah elsker dem, som gør godt.

149. O I troende! Hvis I adlyder de vantro, vil de få drive jer tilbage. Da vil I stå tilbage som tabere.

150. Nej, Allah er jeres beskytter, og Han er Den bedste Hjælper.

151. Vi vil sætte skræk i hjertet på de vantro, fordi de ligestiller Allah med det, som Han ikke har nedsendt nogen bemyndigelse til. Deres bosted er ilden; hvor elendigt de uretfærdiges opholdssted er!

152. Sandelig, Allah holdt Sit løfte til jer, da I nær havde udslettet dem med Hans vilje, indtil I mistede modet, blev ulydige og stredes om (Sendebuddets) befaling, efter at Han havde vist jer det, som I ønskede. Blandt jer var der nogle, der ønskede sig denne verden, og nogle, der ønskede sig den hinsidige. Så førte Han jer bort fra dem for at sætte jer på prøve. Så tilgav Han jer. Allah er nådefuld mod de troende.

153. Da I flygtede og ikke så jer tilbage efter nogen, mens Sendebuddet råbte efter jer, påførte (Allah) jer sorg på sorg. Det var for, at I ikke skulle sørge over det, som I var gået glip af, og det,

som var overgået jer. Allah er vel vidende om alt, hvad I gør.

154. Efter denne sorg sendte Han jer en sådan tryghed, at en dyb ro lagde sig over en gruppe af jer, mens en anden gruppe var bekymret for deres eget liv og i uvidenhed tænkte urette tanker om Allah. De sagde: "Hvad har vi egentlig med denne sag at gøre?" Sig: "Hele sagen hviler i Allahs hånd." De skjuler i deres inderste de ting, som de ikke vil afsløre for dig. De siger: "Hvis vi havde noget med denne sag at gøre, ville vi ikke blive dræbt her." Sig: "Selvom I var blevet tilbage i jeres hjem, så ville de, som døden var bestemt for, alligevel have begivet sig til det sted, hvor døden ville indfinde sig." Dette for, at Allah skal teste det, I har i jeres hjerters inderste, og for at rense jeres hjerter. Allah er Alvidende om, hvad der findes i hjertets inderste.

155. Hvad angår de af jer, der trak sig tilbage den dag, da de to hære mødtes, så ønskede Satan at vildlede dem på grund af noget, de havde gjort, men Allah tilgav dem. Allah er tilgivende, overbærende.

156. O I troende! Vær ikke som de vantro, som siger om deres brødre, når disse drager ud på en rejse eller går i kamp: "Hvis de var blevet hos os, ville de ikke være døde eller blevet dræbt." Allah gjorde dette til en sorg i deres hjerter. Allah giver liv og død. Allah er altseende i forhold til, hvad I gør.

157. Hvis I bliver dræbt eller dør for Allahs sag, er tilgivelse og nåde fra Allah langt bedre end (alt) det, som de skraber til sig.

158. Når I dør eller bliver dræbt, er det hos Allah, I vil blive forsamlet.

159. Det var ved Allahs nåde, at du var overbærende mod dem. Havde du været streng og hårdhjertet, ville de have forladt dig. Så tilgiv dem, og bed om tilgivelse for dem. Rådfør dig med dem. Når du har bestemt dig, så sæt din lid til Allah. Allah elsker dem, som sætter sin lid til Ham.

160. Hvis Allah hjælper jer, kan ingen besejre jer. Men hvis Han svigter jer, hvem vil så kunne hjælpe jer? Til Allah skal de troende sætte deres lid.

161. Det er helt utænkeligt, at en profet skulle bedrage. Den, som begår et sådan bedrageri, skal fremlægge det, han bedrog med, på Genopstandelsens Dag. Da vil enhver modtage fuldt ud det, som han har fortjent, og de skal ikke lide uret.

162. Er den person, som søger Allahs velbehag, ligesom den, som pådrager sig Allahs vrede? Helvede er hans bosted, et elendigt sted at havne!

163. Der er forskellige grader hos Allah. Allah er altseende i forhold til, hvad de gør.

164. Sandelig, Allah viste stor nåde mod de troende, da Han sendte dem et Sendebud af deres egne, som reciterer Hans åbenbaringer for dem og renser dem og lærer dem om Bogen og visdommen, skønt de før det befandt sig i åbenlys vildfarelse.

165. Da I blev ramt af et tilbageslag, sagde I, selvom I havde påført dem dobbelt så meget skade: "Hvorfra kom dette?" Sig: "Det kom fra jer selv!" Sandelig, Allahs almagt omfatter alt.

166. Det, som ramte jer den dag, da de to hære mødtes, skete med Allahs viden, så Han kunne kende de sande troende,

167. og så Han kunne kende hyklerne. Og det blev sagt til dem: "Kom og kæmp for Allahs sag, eller i hvert fald forsvar jer." De sagde: "Havde vi vidst noget om at kæmpe, ville vi helt sikkert have fulgt jer." Den dag var de nærmere vantro end tro. Deres læber udtalte det, som ikke var i deres hjerter. Allah ved ganske vel, hvad de skjuler.

168. De, som sagde om deres brødre, mens de selv blev siddende: "Havde de blot hørt på os, ville de ikke være blevet dræbt." Sig: "Hold da døden borte fra jer selv, hvis I taler sandt!"

169. Og tænk ikke på dem, som blev dræbt for Allahs sag, som døde. Nej, de er levende hos deres Herre, som sørger for dem.

170. De glæder sig over det, Allah har skænket dem af Sin nåde, og over dem, der endnu ikke er fulgt efter dem, som skal have det glædelige budskab, at de ikke skal føle frygt, ej heller skal de sørge.

171: Og de glæder sig over Allahs gunst og over, at Allahs belønning til de troende ikke går tabt.

172. Og de, som besvarede Allahs og Sendebuddets kald, efter at de var blevet såret, og som gjorde det gode og udviste gudfrygtighed, skal få en meget stor belønning.

173. Det er dem, som, da folk sagde til dem: "Folk har samlet en hær mod jer, så frygt dem!" blev stærkere i troen og sagde: "Allah er nok for os. Han er Den bedste Beskytter!"

174. De kom tilbage, med Allahs velsignelse og nåde, uberørt af noget ondt. De fulgte Allahs ønske, og Allah besidder uendelig stor nåde.

175. Sandelig, det er Satan, som gør sine tilhængere skrækindjagende, men frygt dem ikke. Frygt Mig; hvis I er troende.

176. Lad ikke dem, der skynder sig til vantro, gøre dig sørgmodig. De kan ikke skade Allah det mindste. Det er Allahs vilje ikke at give dem andel i det hinsidige liv, og de har en stor straf i vente.

177. De, som køber vantro på bekostning af tro, vil aldrig kunne skade Allah det mindste. De har en smertefuld straf i vente.

178. De vantro må ikke tro, at den frist, Vi giver dem, er til deres fordel. Vi giver dem denne frist, så de kan forøge deres synder, og de har en ydmygende straf i vente.

179. Allah vil ikke efterlade de troende i den tilstand, I er i nu, uden at skille de onde fra de gode. Og Allah vil ikke afsløre det usete for jer. Men Allah udvælger den, Han vil, blandt Sine Sendebude. Så tro på Allah og Hans Sendebude. Hvis I tror og frygter Allah, har I en stor belønning i vente.

180. Og lad ikke dem, som er nærige med det, som Allah har givet dem af Sin velvilje, tro, at det er godt for dem. Tværtimod, det er et onde for dem. Det, som de var nærige med hensyn til, vil sno sig rundt om deres halse på Genopstandelsens Dag. Himlenes og jordens arv tilhører Allah. Allah er fuldt vidende om, hvad I gør.

181. Sandelig, Allah har hørt ordene fra dem, som siger: "Allah er fattig, og vi rige." Vi vil nedskrive det, de sagde, og at de uretmæssigt dræbte

profeterne. Og Vi vil sige: "Smag på den brændende straf!

182. Dette er for det, som jeres hænder har sendt i forvejen." Sandelig, Allah gør ingen uret mod sine tjenere.

183. Det er dem, som sagde: "Allah har befalet os ikke at tro på et Sendebud, før han bringer os et offer, som ilden opæder." Sig: "Der kom mange Sendebude før mig med klare tegn og med det, som I taler om. Hvorfor dræbte I dem så, hvis I taler sandt?"

184. Hvis de fortsat skulle afvise dig, (så husk, at) også før dig blev mange Sendebude, som kom med tydelige tegn, skrifterne og den oplysende Bog[11]

185. Ethvert menneske vil smage døden. På Genopstandelsens Dag vil I blive betalt fuldt ud. Den, som fjernes fra ilden og bliver budt ind i Paradiset, har sandelig sejret. Og det jordiske liv er ikke andet end bedragerisk nydelse.

186. Sandelig, I vil blive prøvet på jeres ejendom og jeres liv, og I vil høre mange krænkende ord fra dem, som blev givet Bogen før jer, og dem, som tilbeder mange guder. Men hvis I holder ud i tålmodighed og er gudfrygtige, så er dette en stor bedrift.

187. Og dengang Allah indgik en pagt med dem, som blev givet en bog: "I skal vise den til folk og ikke skjule den," så kastede de den om bag ryggen. De solgte den for en ussel pris. Hvor elendigt er det, som de købte!

188. De, som glæder sig over det, de har formået, og ønsker at blive rost for det, de ikke har gjort, skal ikke tro, at de er undsluppet straffen. De har en smertefuld straf i vente.

189. Herredømmet over himlene og jorden tilhører Allah. Allahs almagt omfatter alt.

190. Sandelig, i skabelsen af himlene og jorden og i dagens og nattens vekslen er der tegn for dem, som har forstand,

191. dem, som husker Allah, når de står og sidder, og mens de ligger på siden, og som reflekterer dybt over skabelsen af himlene og jorden: "Vor Herre! Du har ikke skabt alt dette forgæves. Lovprist være Du. Beskyt os mod ildens straf!

192. Vor Herre! Den, Du kaster i ilden, sandelig, ham har Du vanæret. Og de uretfærdige har ingen hjælpere.

193. Vor Herre! Vi har hørt den, der kalder os til troen: 'Tro på jeres Herre!' og vi har antaget troen. Vor Herre! Tilgiv os vore synder, dæk over vore misgerninger, og lad os dø blandt de gudfrygtige!

194. Vor Herre! Skænk os det, som Du har lovet os gennem Dine Sendebude, og vanær os ikke på Genopstandelsens Dag. Sandelig, Du bryder aldrig Dit løfte!"

195. Og deres Herre besvarede dem: "Visselig, Jeg lader ikke belønningen for nogen af jeres anstrengelser gå tabt, om det så er en mands eller en kvindes." Hvad angår de, som er udvandret og er blevet fordrevet fra deres hjem, de, som har lidt skade og krænkelser for Min sag, og som fører krig og bliver dræbt, sandelig, deres synder vil Jeg udviske, og jeg vil føre dem ind i haver, hvorunder floder

[11] De originale skrifter fra Musa og Isa

strømmer, en belønning fra Allah. Den bedste belønning findes hos Ham.

196. Lad aldrig de vantros knejsen rundt omkring i landet bedrage dig.

197. Det er en kortvarig glæde, og deres bosted vil være Helvede. Hvor er det et elendigt hvilested!

198. Men de, som frygter deres Herre, for dem er der haver, hvorunder floder strømmer. Der skal de forblive til evig tid som en gæstfrihed fra Allah. Det, som er hos Allah, er det bedste for de gudfrygtige.

199. Sandelig, blandt Bogens folk er der også dem, som hengivent tror på Allah og på det, som blev åbenbaret for jer, og det, som blev åbenbaret for dem. De bytter ikke Allahs åbenbaringer bort for en ussel pris. For dem er der belønning hos deres Herre. Allah er meget hurtig til at gøre regnskabet op.

200. O I troende! Vær tålmodige, udholdende og forberedte. Frygt Allah, så i må blive succesfulde.

Surah 4: an-Nisa'

Åbenbaringsperiode

Denne surah består af adskillige diskurser, som blev åbenbaret ved forskellige lejligheder i løbet af den periode, der sandsynligvis strækker sig fra slutningen af år 3 e.H. til slutningen af år 4 e.H. eller begyndelsen af år 5 e.H. Selvom det er vanskeligt at fastslå de nøjagtige datoer for deres åbenbaring, er det muligt at tildele dem en ret præcis periode ved hjælp af de befalinger og begivenheder, der nævnes deri. Et par eksempler er givet nedenfor som illustration:

1. Vi ved, at arveloven for de martyrdræbte og beskyttelsen af de forældreløses rettigheder blev nedsendt efter Slaget ved Uhud (hvori 70 muslimer led martyrdøden). Ud fra dette konkluderer vi, at vers 1-28 blev åbenbaret ved denne lejlighed.

2. Vi lærer fra traditionerne, at kendelsen vedrørende bønnen (salah) under krigstid blev givet i anledning af ekspeditionen til Zat-ur-Riqa'aan. Denne fandt sted i år 4 e.H. Ud fra dette konkluderer vi, at diskursen indeholdende vers 102 blev åbenbaret ved den lejlighed.

3. Den sidste advarsel til jøderne blev givet, før Banu-Nadiir blev forvist fra Medina i rabi'-ul-awwal år 4 e.H. Det kan derfor antages, at diskursen indeholdende vers 47 blev åbenbaret før den dato.

4. Tilladelsen til at udføre renselse med støv i tilfælde af mangel på vand (tayammum), vers 43, blev givet under ekspeditionen mod Bani-al-Mustaliq, som fandt sted i år 5 e.H.

Emner og deres baggrund

Lad os nu betragte periodens sociale og historiske omstændigheder for at forstå suraen. Alle diskurserne i denne surah omhandler tre hovedproblemer, som konfronterede Profeten på det tidspunkt. Først og fremmest var han engageret i at skabe en alsidig udvikling af det islamiske samfund, som var blevet dannet på tidspunktet for hans emigration til Medina. Til dette formål introducerede han nye moralske, kulturelle, sociale, økonomiske og politiske veje i stedet for de gamle fra den præ-islamiske periode. Den anden ting, der optog hans opmærksomhed og bestræbelser, var den bitre kamp, som fandt sted mod de polyteistiske arabere, de jødiske klaner og hyklerne, som med næb og kløer modsatte sig hans reform. Frem for alt var han nødt til at udbrede islam i lyset af den bitre modstand fra disse onde magter med henblik på at vinde flere og flere sind og hjerter.

I overensstemmelse hermed er der blevet givet detaljerede instruktioner for konsolideringen og styrkelsen af det islamiske samfund i forlængelse af dem, der blev givet i surah 2: al-Baqarah. Principper for en gnidningsløs afvikling af familielivet er blevet fastlagt, og måder at løse familie tvister på er blevet undervist. Regler er blevet foreskrevet for ægteskab, og hustruens og ægtemandens rettigheder er blevet fordelt retfærdigt og rimeligt. Kvinders status i samfundet er blevet fastslået, og erklæringen om forældreløses rettigheder er blevet fremsat. Love og forordninger er blevet fastlagt for fordelingen af arv, og instruktioner er blevet givet for at reformere økonomiske anliggender. Grundlaget for straffeloven er blevet fastlagt, indtagelse af alkohol er blevet forbudt, og instruktioner er blevet givet for renlighed. Muslimerne er blevet undervist i den form for relationer, som gode mennesker bør have til Allah og deres medmennesker. Instruktioner er blevet givet for opretholdelsen af disciplin i det muslimske samfund.

Den moralske og religiøse tilstand hos Bogens Folk (jøder og kristne) er blevet gennemgået for at lære muslimerne en lektie og for at advare dem på forhånd om at afholde sig fra at træde i deres fodspor. Hyklernes adfærd er blevet kritiseret, og de særprægede træk ved hykleri og sand tro er blevet klart afmærket for at gøre muslimerne i stand til at skelne mellem de to.

For at håndtere eftervirkningerne af Slaget ved Uhud blev inspirerende diskurser nedsendt for at anspore muslimerne til at møde fjenden modigt, for nederlaget i slaget havde i den grad opmuntret de polyteistiske arabiske klaner, de tilstødende jøder samt hyklerne derhjemme, at de truede muslimerne fra alle sider. Ved dette kritiske tidspunkt fyldte Allah muslimerne med mod og gav dem sådanne instruktioner, som der var behov for under denne periode med krigsskyer. For at modvirke de frygtindgydende rygter, der blev spredt af hyklerne og muslimerne med svag tro, blev de bedt om at foretage en grundig undersøgelse af dem og informere de ansvarlige folk om dem.

Desuden oplevede de visse vanskeligheder med at forrette deres bøn under ekspeditionerne til steder, hvor der ikke var noget vand tilgængeligt til at udføre deres renselse osv. I sådanne tilfælde fik de tilladelse til at rense sig selv med ren jord og at forkorte bønnen eller at forrette "frygtens bøn", når de stod over for fare. Der blev ligeledes givet instruktioner til løsningen af det forvirrende problem med de muslimer, som var spredt blandt de vantro arabiske klaner og ofte var involveret i krig. De blev bedt om at emigrere til Medina, islams domæne.

Denne surah omhandler ligeledes tilfældet med Banu-Nadiir, som udviste en fjendtlig og truende attitude på trods af de fredstraktater, de havde indgået med muslimerne. De tog åbent parti for islams fjender og udklækkede komplotter mod Profeten og det muslimske samfund i selve Medina. De blev stillet til ansvar for deres fjendtlige adfærd og fik en sidste advarsel om at ændre deres holdning, og blev til sidst forvist fra Medina på grund af deres dårlige opførsel.

Problemet med hyklerne, som var blevet meget besværlige på det tidspunkt, bragte de troende i vanskeligheder. Derfor blev de inddelt i forskellige kategorier for at gøre muslimerne i stand til at håndtere dem på passende vis. Der blev ligeledes givet klare instruktioner vedrørende den holdning, de burde indtage over for de ikke-krigsførende klaner. Det vigtigste, der var behov for på det tidspunkt, var at forberede muslimerne på den bitre kamp med islams modstandere. Til dette formål blev der tillagt deres karakterdannelse den største betydning, for det var åbenlyst, at det lille muslimske samfund kun kunne komme succesfuldt ud af det, ja, overleve, hvis muslimerne besad en høj moralsk karakter. De blev derfor pålagt at tillægge de højeste moralske kvaliteter og blev strengt kritiseret, når der blev opdaget nogen moralsk svaghed hos dem.

Selvom denne surah hovedsageligt omhandler de moralske og sociale reformer, er der alligevel blevet ofret behørig opmærksomhed på udbredelsen af islam. På den ene side er den islamiske morals og kulturs overlegenhed blevet fastslået over jødernes, de kristnes og polyteisternes. På den anden side er deres forkerte religiøse opfattelser, deres forkerte moral og deres onde handlinger blevet kritiseret for at berede vejen for at invitere dem til Sandhedens vej.

Emne: Konsolidering af det islamiske samfund

Hovedformålet med denne surah er at lære muslimerne de veje, der forener et folk og gør dem faste og stærke. Instruktioner for stabiliteten af familien, som er samfundets kerne, er blevet givet. Derefter er de blevet opfordret til at forberede sig på forsvar. Side om side med disse er de blevet undervist i vigtigheden af udbredelsen af islam. Frem for alt er vigtigheden af den højeste moralske karakter i planen for konsolideringen af samfundet blevet indskærpet.

Surah 4: an-Nisa' [12]

I Allahs navn, Den Nådigste, Den Barmhjertigste.

1. O mennesker! Frygt jeres Herre, som skabte jer af én enkelt person og fra ham skabte hans mage og fra de to udbredte utallige mænd og kvinder. Frygt Allah, ved Hvem I søger (at afdække) jeres behov hos hinanden, og (vis trofasthed) mod jeres slægt. Visselig, Allah våger over jer.

2. Giv de forældreløse deres ejendom, og giv ikke det dårlige i stedet for det gode. Fortær ikke deres ejendom ved at blande den sammen med jeres ejendom. Sandelig, det er en stor synd.

3. Og hvis I er bange for ikke at behandle de forældreløse retfærdigt, så gift jer med de kvinder, som er tilladt for jer; to, tre eller fire. Men hvis I frygter, at I ikke vil kunne yde retfærdighed, så kun én kvinde eller de, som er i jeres besiddelse. Dette er det mest nærliggende for at undgå at gøre uret.

4. Giv kvinderne deres brudegave velvilligt af hjertet. Men hvis de af egen fri vilje giver afkald på en del af den, så nyd den med god samvittighed.

5. Giv ikke de mentalt hæmmede råderet over ejendom, som Allah har givet jer til forvaltning, men sørg for deres underhold, og klæd dem på deraf, og tiltal dem på venlig vis.

6. Sæt de forældreløse på prøve, indtil den giftefærdige alder. Hvis I da finder sund dømmekraft hos dem, giv dem deres ejendom. Sløs den ikke bort i hast (af frygt), fordi de er ved at blive myndige. Den velstående (værge) må afstå (fra at bruge af den forældreløses ejendom), men den (værge), som er fattig, bør forbruge af den i retfærdighed. Når I giver dem deres ejendom, så hav vidner til stede. Allah er tilstrækkelig til at gøre regnskabet op.

7. Mænd skal have en andel af, hvad forældre og nære slægtninge efterlader, og kvinder skal have en andel af, hvad forældre og nære slægtninge efterlader – det være sig lidt eller meget – en andel foreskrevet af Allah.

8. Hvis slægtninge, forældreløse og fattige er til stede under arvefølget, så giv dem deraf, og tiltal dem venligt.

9. De, som er bekymrede for, at de (dør og) efterlader sig hjælpeløse, små børn, bør frygte Allah (når det gælder de forældreløse børn, som de er værger for) og være oprigtige i deres tale.

10. Sandelig, de, som uretmæssigt tager til sig af de forældreløses ejendom, fylder kun deres maver med ild. De vil havne i en flammende (Helvedes) ild.

11. Allah foreskriver jer vedrørende jeres børn: En søns andel er lig to døtres; men hvis der er flere end to døtre, så er to tredjedele af arven deres; hvis der kun er en, så er halvdelen hendes. Moderen og faderen (til afdøde) skal hver have en sjettedel af arven. Hvis der ikke er nogen børn, og forældrene arver, er en tredjedel moderensandel; men hvis der er søskende, så er moderens andel en sjettedel, efter legater og gæld (er dækket). Fædre eller børn, I ved ikke, hvem af dem, som er nærmest i nytte for jer. (Dette er) en forordning fra Allah. Sandelig, Allah er Alvidende, alvis.

[12] *An-Nisa.* Kvinderne.

12. Halvdelen af, hvad jeres hustruer efterlader, er jeres, såfremt de ikke har nogen børn; men hvis de har børn, er en fjerdedel af arven jeres, efter legater og gæld (er dækket). Såfremt I ikke har nogen børn, tilhører en fjerdedel af det, I efterlader, jeres hustruer; men hvis I har børn, er deres andel en ottendedel af det, I efterlader, efter legater og gæld (er dækket). Hvis den afdøde, mand eller kvinde, hverken har forældre eller børn, men har en broder eller en søster, er deres andel en sjettedel hver; men hvis de er flere, får de tilsammen en tredjedel til deling, efter legater og uskadelig gæld (er dækket). Dette er en befaling fra Allah. Allah er Alvidende, overbærende.

13. Dette er Allahs grænser. Den, som adlyder Allah og Hans Sendebud, ham fører Han ind i haver, hvorunder floder strømmer, og der skal han forblive til evig tid. Dette er den store sejr.

14. Men den, som er ulydig mod Allah og Hans Sendebud og overskrider Hans grænser, ham fører Han ind i ilden, hvor han skal forblive til evig tid. Han har en ydmygende straf i vente.

15. Og angående de af jeres kvinder, som har bedrevet immoralitet (utugt), skal I kalde fire vidner frem mod dem. Hvis de afgiver vidnesbyrd, så hold dem i husarrest, indtil døden tager dem bort, eller Allah åbner en udvej for dem.

16. Og hvis to personer blandt jer bedriver hor, skal i straffe dem begge. Men lad dem være, hvis de angrer og forbedrer sig. Allah er Den, der tilgiver den angerfulde, Den mest Barmhjertige.

17. Hos Allah gælder anger fra dem, som begår fejl i uvidenhed, og som lige efter angrer. Det er dem, Allah vil tilgive. Allah er Alvidende, alvis.

18. Men angren godtages ikke fra dem, som bliver ved med at udføre onde handlinger, indtil hver enkelt af dem står over for døden, og han da siger: "Jeg angrer nu!" Heller ikke fra dem, som dør som vantro. For dem har Vi klargjort en smertefuld straf.

19. O I troende! Det er ikke tilladt for jer at overtage kvinder ved arv mod deres vilje. Og udsæt dem ikke for en hård behandling for at kunne tage en del af det, I har givet dem, medmindre de bedriver åben immoralitet. Behandl dem vel. Hvis I ikke synes om dem, så kan det forholde sig således, at I ikke synes om noget, som Allah har lagt meget godt i.

20. Hvis I ønsker at erstatte én hustru med en anden, og I har givet den ene i hobevis, så tag intet tilbage af det. Ville I da tage det (tilbage) på grundlag af falske anklager (mod hende) og ved åbenbar synd?

21. Hvordan kan I tage det (tilbage), når I har været intime med hinanden, og de har fået et solidt løfte fra jer?

22. Gift jer ikke med kvinder, som har været gift med jeres fædre, ud over, hvad der allerede er sket. Sandelig, det var umoralsk og afskyeligt! Hvor var det en ond skik!

23. Forbudt for jer er jeres mødre, jeres døtre, jeres søstre, jeres fastre, jeres mostre, jeres brødres døtre og jeres søstres døtre, ligeledes mødrene, som har ammet jer, jeres ammesøstre og jeres svigermødre, jeres steddøtre, som står under jeres formynderskab, og som er født af jeres kvinder, som I har haft samleje med – men hvis I

ikke har haft samleje med dem, så er der ingen synd for jer. Ligeledes forbudt for jer er jeres kødelige sønners hustruer og at være gift med to søstre samtidigt. Men det, der er sket, er sket. Allah er tilgivende, barmhjertig.

24. Kvinder, som har ægtemænd, er gjort forbudt for jer, undtagen dem, som jeres højre hånd besidder[13]. Således har Allah forordnet det. Bortset fra disse er alle kvinder gjort lovlige for jer (at ægte), (så længe I lever) ærbart, ikke i utugt, med de midler, I har. (Angående) de af dem, som I har ægtet og fået nytte af, giv dem deres retmæssige brudegave. Efter at have fastsat brudegaven er der ingen synd forbundet med det (beløb), som I derudover bliver gensidigt enige om. Sandelig, Allah er Alvidende, alvis.

25. De af jer, som ikke har råd til at gifte sig med en fri troende kvinde, må tage en af de troende slavinder, som jeres højre hånd besidder. Allah kender bedst til jeres tro. I er alle fra samme slægt. Gift jer med disse, med tilladelse fra deres familie, og giv dem deres brudegave på retmæssig vis som kvinder, der ikke begår utugt og ej heller har hemmelige elskere. Hvis de begår utugt efter at have indgået ægteskab, vil deres straf være halvdelen af en fri kvindes. Denne tilladelse er for ham blandt jer, som frygter synden. Men det er bedre for jer, hvis I er tålmodige. Allah er tilgivende, barmhjertig.

26. Allah ønsker at tydeliggøre for jer og lede jer til de veje, som fulgtes af dem, der var før jer, og tage imod jeres anger. Allah er Alvidende, alvis.

27. Allah ønsker at bære over med jer. Men de, som følger lysterne, ønsker, at I kommer på vildspor i en stor vildfarelse.

28. Allah ønsker at aflaste jer. Mennesket er blevet skabt svagt.

29. O I troende! Fortær ikke hinandens ejendom på uretmæssig vis, medmindre det er en handel mellem jer, som I er blevet enige om. Dræb ikke hinanden. Sandelig, Allah er barmhjertig over for jer.

30. Den, som gør dette, i fjendskab og uret, vil Vi kaste i ilden. Dette er meget let for Allah.

31. Hvis I holder jer fra de store (synder), som er forbudte, vil Vi dække over jeres dårlige handlinger og føre jer til et ærefuldt sted.

32. Begær ikke det, som Allah har begunstiget nogle med frem for andre. Mændene får andel i det, de optjener, og kvinderne får andel i det, de optjener. Bed Allah om Hans gunst. Sandelig, Allahs alviden omfatter alt.

33. For hver af dem har vi fastsat arvinger af ejendom til det, som efterlades af forældre og nære slægtninge. Og I skal give dem, som I med højre hånd har indgået en aftale med, deres andel. Sandelig, Allah er vidne til alt.

34. Mænd er kvinders formyndere, for så vidt at Allah giver nogle fortrin frem for andre, og at de spenderer af deres ejendom. De retskafne hustruer er lydige og vogter over det, som Allah har holdt hemmeligt. Men de kvinder, hvis ulydighed og opsætsighed I frygter, forman dem, derpå gå fra dem i sengen, så tugt dem (blidt). Hvis de bliver jer lydige, så gør ikke noget

[13] Dvs. krigsfanger.

mod dem. Sandelig, Allah er ophøjet, stor.

35. Hvis I frygter et brud mellem parret, så udpeg en mægler fra ægtemandens familie og en fra hustruens familie. Hvis begge ønsker forsoning, vil Allah lade dem opnå dette. Sandelig, Allah er Alvidende og har kendskab til alt.

36. Tilbed Allah, og sæt intet ved Hans side. Vis godhed mod forældre, slægtninge, forældreløse, nære naboer, fjerne naboer, vennen ved jeres side, den vejfarende og dem, som I har formynderskab over. Allah kan visselig ikke lide dem, som er indbildske og pralende,

37. dem, som er nærige og påbyder andre nærighed, dem, som skjuler det, Allah har tildelt dem af Sin gunst – Vi har forberedt en ydmygende straf for disse vantro –

38. og dem, som giver ud af det, de har, for at vise sig for folk, selvom de ikke tror på Allah og på Den yderste Dag. Den, som Satan bliver ledsager til; hvor ond en ledsager han er!

39. Og hvad kunne de have mistet, hvis de havde troet på Allah og Den yderste Dag og givet ud af det, som Allah havde skænket dem? Allah er Alvidende om dem.

40. Sandelig, Allah gør ikke et atoms vægt uret. Hvis det er en god gerning, mangedobler Han den, og Han giver i Sin nåde en meget stor belønning.

41. Hvordan vil det være, når Vi bringer et vidne fra hvert samfund, og Vi bringer dig som vidne mod dem alle?

42. På den dag vil de, som var vantro og var ulydige mod Sendebuddet, ønske, at jorden var blevet jævnet over dem. Og de vil ikke kunne skjule et eneste ord for Allah.

43. O I troende! Gå ikke nær bønnen, når I er berusede, før I er i stand til at forstå, hvad I siger, og heller ikke i en tilstand af urenhed, før I har vasket hele kroppen, medmindre I befinder jer på en rejse. Men hvis I er syge eller er på rejse, kommer tilbage efter at have forrettet jeres nødtørft eller har haft seksuelt samkvem med kvinder og ikke finder vand, så rens jer med ren jord; gnid jer i ansigtet og på hænderne[14]. Allah er nådefuld, tilgivende.

44. Har du ikke set dem, som blev givet en del af Bogen? De køber vildfarelse, og de ønsker, at I også skal fare vild.

45. Allah kender bedst til jeres fjender. Allah er tilstrækkelig som beskytter, og Allah er tilstrækkelig som hjælper.

46. Nogle blandt jøderne tager ordene ud af deres sammenhæng, og de siger, idet de vrider deres tunger og håner religionen: "Vi har hørt (dine ord), men vi er ulydige!" "Hør. Måtte du intet høre!" "Raina!" Hvis de havde sagt: "Vi har hørt, og vi adlyder," "Hør os!" og "Unzurna!"2[15] ville det visselig have været bedre for dem, og det ville have været mere retfærdigt. Men på grund af deres vantro har Allah forbandet dem, så de tror ikke, undtagen nogle få.

[14] I situationer, hvor det er umuligt at finde eller bruge vand, udføres tayammum ved, at man, som det første, berører noget rent jord og gnider sig i ansigtet, dernæst berører jorden igen og gnider sig i hænderne og op til albuerne. Tayammum gælder i så fald som rituel afvaskning.

[15] Raina anvendes i betydningen "Se os", mens unzurna bruges i betydningen "se på os."

47. O I, som har modtaget Bogen! Tro på det, som Vi har åbenbaret, som stadfæster det, som er hos jer, før Vi udvisker ansigter og gør dem bagvendte eller forbander dem, ligesom Vi forbandede sabbatbryderne. Allahs befaling bliver gennemført.

48. Sandelig, Allah tilgiver ikke, at noget bliver ligestillet med Ham. Men alt andet, undtagen dette, tilgiver Han den, Han vil. Den, der sætter andre ved siden af Allah, sandelig, han har opdigtet en stor synd.

49. Har du ikke set dem, der erklærer sig selv for rene? Nej, Allah renser den, Han vil. De vil ikke lide uret, ikke engang så meget som skindet på en daddelkerne.

50. Se, hvordan de opdigter løgne om Allah. Sandelig, dette er i sig selv en åbenbar synd.

51. Har du ikke set dem, som blev givet en del af Bogen? De vælger at tro på magi og afguder[16], og de siger om de vantro: "De er mere på rette vej end de troende!"

52. Det er dem, som Allah har forbandet, og til den, som Allah forbander, finder du ingen hjælper.

53. Har disse nogen andel i herredømmet? I så fald ville de ikke give så meget som knoppen på en daddelkerne til medmennesker.

54. Eller er de misundelige på andre for det, som Allah har givet dem i Sin nåde? Sandelig, Vi har givet Ibrahiims efterkommere Bogen og visdommen, og Vi har givet dem et stort herredømme.

55. Nogle af dem troede derpå, mens andre vendte sig bort. Helvedes flammende ild er tilstrækkelig (for dem).

56. Dem, som fornægter Vore åbenbaringer, vil Vi kaste i ilden. Hver gang deres hud er afbrændt, vil Vi erstatte den med ny hud, så de kan føle straffen vedvarende. Sandelig, Allah er almægtig, alvis.

57. Men dem, som tror og handler retskaffent, vil Vi føre ind i haver, hvorunder floder strømmer; de vil forblive der til evig tid. Der er der rene (ægte)fæller for dem. Vi vil føre dem ind i en svalende skygge.

58. Sandelig, Allah befaler jer at levere betroede ejendele tilbage til deres ejer, og når I dømmer mellem mennesker, at I dømmer retfærdigt. Sandelig, hvilken fortræffelig formaning, Allah hermed giver jer! Sandelig, Allah er Althørende, altseende.

59. O I troende! Adlyd Allah, og adlyd Sendebuddet og dem, som har autoritet blandt jer. Hvis I strides om noget, så henvis til Allah og Sendebuddet, hvis I tror på Allah og Den yderste Dag. Dette er bedre og bedre for udfaldet.

60. Har du ikke set dem, der hævder, at de tror på det, som er åbenbaret for dig, og på det, som blev åbenbaret før dig? De ønsker at indstævne hinanden for afguder for (at få) Satans afgørelse, selvom det er blevet dem befalet, at

[16] De arabiske ord herfor er jibt og taghut. Jibt betegner afgudsbilleder, magikere, orakler o.a. og anvendes om ting, der tilbedes ud over Allah. Taghut angiver overtrædelse af grænser og at føre mennesker på afveje. I Koranen anvendes ordet i betydningen afgudsbilleder, magikere, menneskets selv og Satan.

de skal fornægte ham. Satan ønsker at forlede dem til en stor vildfarelse.

61. Og når det bliver sagt til dem: "Kom til det, som Allah har åbenbaret, og til Sendebuddet," ser du hyklerne vende sig fra dig, fuld af uvilje.

62. Hvordan vil de have det, når en ulykke rammer dem på grund af det, de selv har begået? Derefter kommer de til dig og sværger ved Allah: "Vi havde kun det gode og fordragelse til hensigt."

63. Det er dem, om hvem Allah ved, hvad de har i deres hjerter. Tag afstand fra dem, forman dem, og tal virkningsfulde ord til dem om dem selv.

64. Og Vi har ikke sendt noget Sendebud, uden at han skulle blive adlydt med - Allahs tilladelse. Hvis de var kommet til dig, når de havde gjort uret mod sig selv og havde bedt om Allahs tilgivelse, og Profeten også havde bedt om tilgivelse for dem, så ville de bestemt have fundet, at Allah er tilgivende, barmhjertig.

65. Nej! Ved din Herre! De tror ikke oprigtigt, før de gør dig til dommer i alle de sager, hvorom de strides, og før deres hjerter ikke føler utilfredshed med den afgørelse, du har truffet, og de accepterer med fuld hengivelse.

66. Hvis Vi havde foreskrevet dem: "Ofr jer selv, eller forlad jeres hjem," så ville de ikke gøre dette, undtagen meget få af dem. Hvis de havde gjort det, som de bliver formanet til, ville det helt sikkert have været bedre for dem og have styrket dem (i deres tro).

67. Og da ville Vi have skænket dem en meget stor belønning fra Os.

68. Og Vi ville visselig have ledt dem til den rette vej.

69. Og de, der adlyder Allah og Sendebuddet, skal være i selskab med dem, som Allah har velsignet med Sin nåde blandt profeterne, de sanddru (as-siddiq), martyrerne og de retskafne. Og hvor fortræffelige disse ledsagere er!

70. Dette er en gunst fra Allah, og Allah er tilstrækkelig som Alvidende.

71. O I troende! Tag jeres forholdsregler, og drag ud i mindre enheder, eller mobiliser jer i samlet trop.

72. Og visselig, der er nogen blandt jer, som sakker bagud. Hvis en vanskelighed rammer jer (i kamp), siger han: "Sandelig, Allah viste mig gunst, for jeg var ikke til stede med dem."

73. Hvis en gunst fra Allah kommer til jer, sandelig, så vil han sige – som om der intet venskab havde været mellem ham og jer: "Hvis bare jeg havde været med dem, så ville jeg nok også have fået en stor berigelse."

74. De, der vil sælge det jordiske liv i bytte for det hinsidige, bør kæmpe for - Allahs sag. Og hver og en, der kæmper for Allahs sag og bliver dræbt eller sejrer, vil Vi skænke en stor belønning.

75. Hvad er årsagen til, at I ikke kæmper for Allahs sag? Og for de forsvarsløse mænd, kvinder og børn, som siger: "Vor Herre! Før os ud af denne by, hvis folk er uretfærdige, og send os en beskytter!"

76. De, som tror, kæmper for Allahs sag, og de, som er vantro, kæmper for

afgudernes sag. Så bekrig Satans venner! Sandelig, Satans list er svag.

77. Har du ikke set dem, til hvem det er blevet blev sagt: "Hold hænderne væk (fra krig), og hold bøn, og giv den obligatoriske almisse?" Men når nu det bliver dem foreskrevet at kæmpe, så frygter nogle af dem mennesker lige så meget, som de frygter Allah, eller endnu mere. Og de siger: "Vor Herre! Hvorfor har Du foreskrevet os at kæmpe? Kunne Du ikke have givet os udsættelse for en kort periode?" Sig til dem: "Ringe er det jordiske livs nydelse, mens det hinsidige visselig er bedre for den gudfrygtige. I vil ikke lide uret, ikke engang så meget som skindet på en daddelkerne.

78. Uanset, hvor I er, vil døden nå jer, om I så befinder jer i høje tårne. Og hvis noget godt sker dem, siger de: "Dette er fra Allah." Men hvis noget dårligt overgår dem, siger de (til Sendebuddet): "Dette er fra dig." Sig: "Alt er fra Allah!" Hvorfor formår dette folk ikke at forstå det mindste af, hvad der bliver sagt?

79. Alt godt, der kommer til dig, er fra Allah. Og alt dårligt, der rammer dig, er fra dig selv. Vi har sendt dig som et Sendebud til menneskene. Og Allah er tilstrækkelig som vidne.

80. Sandelig, den der adlyder Sendebuddet, adlyder Allah. Men hvad angår den, som vender sig bort, så har Vi ikke sendt dig som en vogter over dem.

81. De siger: "Vi adlyder!" Men når de går væk fra dig, planlægger en gruppe af dem om natten noget helt andet end det, du har sagt. Allah skriver ned, hvad de planlægger om natten. Vend dig derfor bort fra dem. Sæt din lid til Allah. Allah er tilstrækkelig som værge.

82. Tænker de ikke over Koranen på tilbørlig vis? Hvis den var fra andre end Allah, ville de visselig have fundet mange modsigelser i den.

83. Når der kommer en nyhed om tryghed eller frygt til dem, så spreder de den overalt. Men havde de overladt den til Sendebuddet og til dem, som har autoritet blandt dem, visselig, så ville de, som vurderer, få viden om den. Havde det ikke været for Allahs gunst og nåde mod jer, ville I visselig have fulgt Satan, undtagen nogle få af jer.

84. Kæmp så for Allahs sag! Du vil ikke blive holdt ansvarlig for nogen anden end dig selv. Og tilskynd de troende. Det kan vel være, at Allah knuser de vantros kampvilje. Allah er formidabel i Sin magt og streng i Sin straf.

85. Enhver, der kæmper for en god sag, har en andel i den. Og enhver, der kæmper for en uretfærdig sag, har en andel i den. Og Allah har magt over alle ting.

86. Når I bliver hilst på, så besvar denne hilsen med en endnu bedre (hilsen) eller med en tilsvarende. Sandelig, Allah fører regnskab med alle ting.

87. Allah! Der er ingen anden gud end Ham. Han vil visselig samle jer alle på Genopstandelsens Dag; det er der ingen tvivl om. Hvem er mere sandfærdig i ord end Allah?

88. Hvorfor deler I jer op i to grupper, når det gælder hyklerne, selvom Allah har fordømt dem for det, de har gjort? Ønsker I at retlede den, som Allah lod havne i vildfarelse? Den, som Allah lader havne i vildfarelse, kan du aldrig finde en vej for.

89. De ønsker, at I skal være vantro, ligesom de er vantro, sådan at I bliver lige. Tag dem ikke som jeres fæller, før de går over til Allahs sag. Hvis de vender sig bort, så pågrib dem, og dræb dem, hvor I end finder dem, og tag ingen af dem som fæller og ej heller som hjælpere.

90. Undtaget er dem, som har allieret sig med et folk, som I har en fredsaftale med, eller dem, som kommer til jer med sorg i hjertet over at føre krig mod jer eller deres egne folk. Hvis Allah havde villet, kunne Han visselig have givet dem magtover jer, og da ville de have kæmpet mod jer. Men hvis de trækker sig tilbage og ikke kæmper mod jer og tilbyder fred, så har Allah ikke ladet en vej stå åben for jer imod dem.

91. I vil finde andre, som ønsker at leve i fred for jer og at leve i fred med deres eget folk. Hver gang de forledes til anstiftelse af ufred, bliver de kastet i den. Hvis de ikke trækker sig tilbage, ikke tilbyder fred eller holder hænderne væk fra krig, så pågrib dem, og dræb dem, hvor I end finder dem. Over for dem har Vi givet jer en klar fuldmagt.

92. Det er ikke (tilladt) for én troende at dræbe en anden, medmindre det er ved en fejl. Og den, som dræber en troende ved en fejltagelse, må befri en troende slave og betale blodpenge, som skal gives til den dræbtes familie, medmindre denne eftergiver dem (som en velgørenhedsgave). Hvis (den dræbte er) troende og fra et folk, som er jeres fjender, så skal en troende slave befries. Men hvis (den dræbte er) fra et folk, som I har fredsaftale med, så skal der betales blodpenge til hans familie og befries en troende slave. Den, som ikke finder (mulighed herfor), må faste to måneder efter hinanden for at søge Allahs tilgivelse. Allah er Alvidende, alvis.

93. Men den, som forsætligt dræber en troende, hans straf er Helvede, og der skal han forblive til evig tid. Allahs vrede og forbandelse vil være over ham, og Han har beredt en smertefuld straf for ham.

94. O I troende! Når I rykker ud (til krig) for Allahs sag, så afvent vished, og sig ikke til den, som hilser på jer: "Du er ikke troende," idet I søger det jordiske livs krigsbytte. Hos Allah er der en mangfoldighed af bytte. Før dette var I også sådan, men så viste Allah jer stor nåde. Så afvent vished. Sandelig, Allah har kendskab til alt, hvad I gør.

95. De af muslimerne, som bliver hjemme uden nogen hindrende grund, og de, som kæmper for Allahs sag med deres ejendom og liv, er ikke ligestillede. I rang har Allah stillet dem, som kæmper med deres ejendom og liv, over dem, som bliver hjemme. Allah har lovet alle godhed. (Men) hvad angår belønning, har Allah ophøjet dem, der kæmper, i forhold til dem, som bliver siddende hjemme.

96. De høje trin fra Ham er tilgivelse og nåde. Allah er tilgivende, barmhjertig.

97. Sandelig, til dem, som er uretfærdige over for deres egne sjæle, siger englene, som kommer for at tage deres liv: "I hvilken (tilstand) var I?" De siger: "Vi var magtesløse!" Englene vil så sige: "Var Allahs jord ikke vidtstrakt nok? Kunne I da ikke udvandre på den?" Det er dem, hvis endelige bosted er Helvede – hvilket elendigt sted det er!

98. Undtaget er de mænd, kvinder og børn, som er efterladt magtesløse og hjælpeløse, ikke er i stand til at udtænke en løsning og ikke kan finde en vej frem.

99. Det er dem, som Allah måske vil tilgive. Allah er benådende, tilgivende

100. Den, som udvandrer for Allahs sag, han vil finde mange steder at drage hen og søge ophold og rigelige forsyninger. Og den, som forlader sit hus som en udvandrer til Allah og Hans Sendebud, men så bliver indhentet af døden, visselig, hans belønning bliver Allahs ansvar. Allah er tilgivende, barmhjertig.

101. Når I drager ud og frygter, at de vantro kan påføre jer skade, så er der ingen synd for jer, hvis I forkorter bønnen. Sandelig, de vantro er jeres åbenlyse fjende.

102. Når du er blandt dem, og du leder dem i bønnen, så lad (først) en gruppe af dem stille sig hos dig (i bønnen), idet de tager deres våben med sig. Når de har knælet med ansigtet ned i tilbedelse, skal de stille sig bag jer. Så skal den anden gruppe, som ikke har bedt, komme og bede sammen med dig, og de skal tage deres forholdsregler og tage deres våben med sig. De vantro ønsker, at I lægger jeres våben og jeres udrustning fra jer, sådan at de kan udføre et overraskelsesangreb mod jer. Hvis I oplever vanskeligheder på grund af regn eller sygdom, er der ingen synd for jer, hvis I lægger jeres våben fra jer. Men tag alle forholdsregler. Sandelig, Allah har forberedt en ydmygende straf for de vantro.

103. Når I har fuldført bønnen, så husk på Allah, uanset om I står, sidder eller ligger på siden. Og når I befinder jer i ro og sikkerhed, så udfør bønnen. Sandelig, bønnen er pålagt de troende med fastsatte tider.

104. Og I skal ikke vakle, når det gælder om at lede efter fjenden. Hvis I lider, så lider de på samme måde, som I lider. Men I kan håbe på noget fra Allah, som de ikke har håb om. Allah er Alvidende, alvis.

105. Sandelig, Vi har åbenbaret Bogen med sandheden for dig, så du kan dømme mellem folk i henhold til det, som Allah har vist dig. Og bliv aldrig talsmand for de svigefulde.

106. Bed om tilgivelse fra Allah. Sandelig, Allah er tilgivende, barmhjertig.

107. Og forsvar ikke dem, som bedrager deres egen sjæl. Allah kan ikke lide de syndige, som begiver sig langt ud i forræderi.

108. De prøver at skjule sig fra mennesker, men de skjuler sig ikke fra Allah, og Han er hos dem, når de i samråd lægger planer om natten om det, som Allah misbilliger. Allahs viden omslutter alt, hvad de vil gøre.

109. I forvarer dem i det jordiske liv, men hvem skal tage dem i forsvar over for Allah på Genopstandelsens Dag? Hvem skal være deres beskytter?

110. Den, som begår noget dårligt, eller gør sig selv uret, og derefter søger Allahs tilgivelse, han vil finde Allah tilgivende, barmhjertig.

111. Den, som begår en synd, gør det kun imod sig selv. Allah er Alvidende, alvis.

112. en, som begår en fejl eller en synd og derefter skyder skylden på en uskyldig,

vil bære på en falsk beskyldning og en åbenlys synd.

113. Havde det ikke været for Allahs gunst og nåde mod dig, så havde en gruppe af dem besluttet at vildlede dig. Men de vildleder kun sig selv, og de kan umuligt påføre dig nogen skade. Allah har åbenbaret Bogen og visdommen for dig, og Han har lært dig alt det, du ikke vidste. Allahs velvilje mod dig er stor.

114. Der er intet godt i de fleste af deres hemmelige samtaler, undtagen hvis nogen påbyder velgørenhed, godhed eller forsoning blandt mennesker. Enhver, som gør dette søgende Allahs velbehag, vil Vi belønne med en meget stor belønning.

115. Men den, som modsætter sig Sendebuddet, efter at retledningen er blevet helt tydelig for ham, og følger en anden vej end de troendes, vil Vi efterlade til det, han har vendt sig til. Og Vi vil kaste ham i Helvede. Hvilket elendigt sted det er!

116. Sandelig, Allah tilgiver ikke, at noget sættes ved siden af Ham. Men andet, undtagen dette, tilgiver Han over for den, Han vil. Den, der sætter andre ved siden af Allah, sandelig, han er kommet på vildspor i en stor vildfarelse.

117. De tilbeder ikke andet ved siden af Ham end kvindelige (afguder), og de påkalder ikke andet end den opsætsige Satan,

118. som Allah har forbandet, og som sagde: "Jeg vil visselig overtage en bestemt del af Dine tjenere.

119. Jeg vil visselig vildlede dem, og jeg vil visselig vække forfængelige håb i dem, og jeg vil visselig beordre dem, så de kommer til at skære ørene af kvæg, og jeg vil visselig beordre dem, så de vil lave om på det, som Allah har skabt." Og den, som giver slip på Allah og tager Satan som sin velynder, har sandelig lidt et tydeligt tab.

120. Satan giver dem løfter og vækker forfængelige håb i dem. Men Satan lover dem intet andet end bedrag.

121. Det er dem, hvis bosted er Helvede, og fra det vil de ikke finde et sted at flygte til.

122. Men dem, som tror og handler retskaffent, vil Vi føre ind i haver, hvorunder floder strømmer, og der skal de bo i evig tid. Dette er Allahs sande løfte. Og hvem er mere sandfærdig i ord end Allah?

123. (Det kommer) hverken (an på) jeres forfængelige ønsker eller det, som Bogens folk forfængeligt ønsker. Enhver, der begår en ond gerning, vil blive straffet for det, og han vil ikke få en eneste ven eller hjælper, undtagen Allah.

124. Og enhver, der gør gode gerninger, mand eller kvinde, skal træde ind i Paradiset, og de vil ikke lide den mindste uret.

125. Hvem har en bedre religion end den, som overgiver sig fuldt ud til Allah og følger Ibrahiims, den rettroendes, tro? Allah gjorde Ibrahiim til Sin elskede ven.

126. Alt, som er i himlene og på jorden, tilhører Allah. Allahs magt omfatter alt.

127. Folk spørger dig til råds vedrørende kvinder. Sig: "Allah giver jer befalinger vedrørende dem (i) åbenbaringerne i

Bogen; vedrørende de forældreløse kvinder, som I ikke giver det, der er foreskrevet for dem – selvom I ønsker at gifte jer med dem – og vedrørende hjælpeløse børn. (Allah befaler yderligere, at) I skal holde jer til retfærdighed, når det gælder de forældreløse." Og hvad I end gør af godt, er Allah vel vidende om det.

128. Hvis en kvinde frygter ligegyldighed fra sin mand, eller at han vender sig bort fra hende, er der ingen synd forbundet med, at de forsoner sig på fredelig vis. Forsoning er bedre. Og der er blevet lagt grådighed i menneskets væsen, men hvis I udviser godhed (mod andre) og gudfrygtighed, sandelig, så har Allah kendskab til alt, hvad I gør.

129. I er ikke i stand til at udøve retfærdighed mellem jeres hustruer, uanset hvor meget I måtte ønske det. Men vis ikke den ene fuld opmærksomhed, mens I lader den anden tilbage som hægtet af. Hvis I retter op på jer selv og viser gudfrygtighed, sandelig, så er Allah tilgivende, barmhjertig.

130. Hvis de skal skilles, så vil Allah sørge for dem begge. Allah omfatter alt, (Han er) alvis.

131. Alt, som er i himlene og på jorden tilhører Allah. Vi har pålagt dem, som fik Bogen før jer, at de skulle være gudfrygtige. Men hvis I viser ulydighed, så (husk, at) alt, som er i himlene og på jorden, tilhører Allah. Allah er uafhængig, al pris værdig.

132. Alt, som er i himlene og på jorden, tilhører Allah. Allah er tilstrækkelig som beskytter.

133. O I mennesker! Hvis Han vil, kan Han tage jer bort og bringe andre (i jeres sted). Allah har magten til det.

134. Enhver, som ønsker belønning i denne verden, (skal huske, at) hos Allah er både den jordiske og den hinsidige belønning. Allah er Althørende, altseende.

135. O I troende! Vær opretholdere af retfærdighed som vidner foran Allah, selvom det skulle være imod jer selv, (jeres) forældre eller (jeres) slægtninge – uanset om de er rige eller fattige. For Allah er Den bedste Beskytter for begge. Så følg ikke jeres lyster, da I kunne gå vild. Men hvis I vakler eller forvilder jer, sandelig, så har Allah kendskab til alt, hvad I gør.

136. O I troende! Tro på Allah og Sendebuddet og på Bogen, som Han åbenbarede for Sit Sendebud, og Bogen, som Han åbenbarede før den. Den, som fornægter Allah, Hans engle, Hans bøger, Hans Sendebude og Den yderste Dag, sandelig, han er på vildspor i alvorlig grad.

137. Sandelig, de, som tror og så bliver vantro, tror (igen) og så bliver vantro (igen) og forøges i vantro, dem vil Allah aldrig tilgive og heller ikke lede til den rette vej.

138. Meddel hyklerne, at der venter dem en smertefuld straf!

139. Dem, som bliver fæller med de vantro i stedet for de troende, er det værdighed, de søger, i deres selskab? Men al værdighed tilhører Allah.

140. Sandelig, Allah har åbenbaret for jer i Bogen, at når I hører, at Allahs åbenbaringer bliver fornægtet og latterliggjort, så sid ikke med dem (der

gør det), før de bliver optaget af et andet samtaleemne; ellers vil I blive som dem. Sandelig, Allah vil bringe alle hyklerne og de vantro sammen i Helvede.

141. De, som iagttager jer, vil sige, hvis I bliver tildelt sejr af Allah: "Var vi da ikke med jer også?" Og hvis de vantro får en andel, siger de (til dem): "Havde vi ikke magten over jer, og reddede vi jer ikke fra de troende?" Allah vil dømme mellem jer på Genopstandelsens Dag. Og aldrig vil Allah give de vantro en udvej imod de troende.

142. Sandelig, hyklerne ønsker at narre Allah, men Allah vender deres list mod dem selv. Når de stiller op til bøn, så gør de det uvilligt (og kun) for at vise sig for folk. Og de husker ikke på Allah, kun meget lidt.

143. De vakler; hører hverken til på den ene side eller på den anden side. Og du kan aldrig finde en udvej for ham, som Allah lader fare vild.

144. I troende! Bliv ikke de vantros fæller i stedet for de troendes. Ønsker I at give Allah et tydeligt bevis mod jer?

145. Sandelig, hyklerne vil være i Helvedes dybeste afgrund, og du vil aldrig finde nogen til at hjælpe dem.

146. Men dem, som angrer og forbedrer sig og knytter sig til Allah, og som vier deres religion til Allah, de vil være i de troendes selskab. Og Allah vil tildele de troende en meget stor belønning.

147. Hvorfor skulle Allah straffe jer, hvis I er taknemmelige og tror? Allah er værdsættende, Alvidende.

148. Allah kan ikke lide, at der bliver talt grimt åbent, undtagen af dem, som er blevet udsat for uret. Allah er Althørende, Alvidende.

149. Hvis I synliggør en god gerning eller holder den skjult, eller hvis I tilgiver noget dårligt, sandelig, så er Allah tilgivende, almægtig.

150. Sandelig, de, som fornægter Allah og Hans Sendebude, og som ønsker at gøre forskel på Allah og Hans Sendebude, siger: "Vi tror på nogle af dem og fornægter andre," idet de søger en mellemvej (mellem tro og vantro),

151. de er i sandhed vantro. Og Vi har forberedt en ydmygende straf for de vantro.

152. De, som tror på Allah og Hans Sendebude og ikke gør forskel på dem, de vil få deres belønning. Allah er tilgivende, barmhjertig.

153. Bogens folk beder dig om at få nedsendt en bog til dem fra himlen. Sandelig, de bad Musa om noget endnu større, idet de sagde: "Vis os Allah åbenlyst," hvorefter de blev ramt af lynet for deres brøde. Så tog de kalven (til sig som guddom), efter at tydelige tegn var kommet til dem. Men Vi tilgav (dem), og Vi skænkede Musa tydelig autoritet.

154. Vi hævede Bjerget over dem ved deres pagtslutning, og Vi sagde til dem: "Gå ind gennem porten (til byen), foroverbøjede," og Vi sagde til dem: "Bryd ikke sabbatten!" Og Vi sluttede en højtidelig pagt med dem.

155. Fordi de brød deres pagt, fornægtede Allahs åbenbaringer og dræbte profeterne uretmæssigt, og fordi de

sagde: "Vore hjerter er tilslørede." Nej, Allah forseglede deres hjerter på grund af deres vantro. Så de vil ikke tro, undtagen nogle få af dem.

156. Og for deres fornægtelse, og for deres ytringer af alvorlige falske beskyldninger mod Maryam.

157. Og for deres udtalelser: "Vi har dræbt Allahs Sendebud, Messias, Isa, søn af Maryam!" Men de dræbte ham ikke, og de korsfæstede ham ikke. Men det fremstod for dem som sådan. Og dem, som er uenige deri, er fulde af tvivl. De har ingen viden og følger kun antagelser. For, sandelig, de har ikke dræbt ham.

158. Tværtimod, Allah har løftet ham op til Sig. Allah er almægtig, alvis.

159. Sandelig, blandt Bogens folk findes ingen, der før deres død, ikke vil have troet fuldt ud på dette. Han (Isa) vil vidne imod dem på Dommens Dag.

160. Derfor, på grund af jødernes uretfærdighed, og fordi de hindrer mange fra Allahs vej, forbød Vi dem rene ting, som (før) var dem tilladt,

161. og fordi de tager åger, selvom det blev dem forbudt, og fortærer folks ejendom på uretmæssig vis, har vi forberedt en smertefuld straf for de vantro blandt dem.

162. Men de blandt dem, som er vel forankrede i viden og er troende og tror på det, som er åbenbaret for dig, og det, som blev sendt ned før dig, forretter bøn, giver den obligatoriske almisse og tror på Allah og Den yderste Dag, dem vil Vi give en stor belønning.

163. Sandelig, Vi har givet åbenbaringer til dig, ligesom Vi gav Nuh og profeterne efter ham åbenbaringer. Vi har givet åbenbaringer til Ibrahiim, Ismail, Ishaq, Yaqub, stammerne, Isa, Ayyub, Yunus, Harun og Sulaiman, og til Dawud gav Vi Zabur[17].

164. Og (Vi har sendt) Sendebude, som Vi visselig har fortalt dig om, og profeter, som Vi ikke har fortalt dig om, og Allah talte til Musa direkte.

165. Vi har sendt Sendebuddene som bærere af glædelige budskaber og advarsler, så mennesker ikke skulle have en undskyldning over for Allah efter disse Sendebud. Allah er almægtig, alvis.

166. Men Allah bevidner med det, som Han har åbenbaret, at Han har åbenbaret det med Sin viden. Englene bevidner det også. Og Allah er tilstrækkelig som vidne.

167. Sandelig, de vantro og dem, der spærrer for Allahs vej, er visselig vildfarne i alvorlig grad.

168. Sandelig, de vantro og de uretfærdige; dem vil Allah ikke tilgive, og (Han vil) heller ikke vise dem vej;

169. undtagen vejen til Helvede, hvor de skal forblive til evig tid. Dette er let for Allah.

170. O I mennesker! Sandelig, der er kommet et Sendebud til jer med sandheden fra jeres Herre, så tro (på ham), dette er bedre for jer. Hvis I fornægter, sandelig, alt hvad der er i himlene og på jorden tilhører Allah. Allah er Alvidende, alvis.

[17] Åbenbaringen; 'Salmerne'.

171. O Bogens folk! Overtræd ikke grænserne i jeres religion. Sig ikke om Allah andet end det, som er sandt. Messias, Isa, Maryams søn, var (blot) Allahs Sendebud, Hans ord, som Han overførte til Maryam, og en ånd fra Ham. Så tro på Allah og Hans Sendebude, og sig ikke: "(Allah er) tre!" Bring det til ophør, det er bedre for jer. Allah er Den eneste Gud, priset være Ham, (ophøjet over) at Han skulle have en søn. Alt, hvad der er i himlene og på jorden, tilhører Ham. Allah er tilstrækkelig som formynder.

172. Messias vil aldrig ringeagte at være Allahs tjener, og ej heller vil Hans nærmeste, englene. De, der ringeagter at tjene Ham og viser hovmod, dem vil Allah samle hos Sig.

173. Men (hvad angår) de, som udfører gode gerninger, dem vil Allah give deres belønning fuldt ud, og Han vil give dem endnu mere af Sin velvilje. Men de, som viser hovmod og ringeagt, dem vil Han udsætte for en smertefuld straf, og de vil ikke finde nogen velynder eller hjælper ud over Allah.

174. O I mennesker! Der er sandelig kommet et bevis til jer fra jeres Herre. Vi har sendt et klart lys ned til jer.

175. De, der tror på Allah og holder fast ved Ham, dem fører Han ind i Sin nåde og velvilje og leder dem til Sig ad den rette vej.

176. De beder dig om vejledning. Sig: "Allah forklarer jer tydeligt om arven fra den, som ikke efterlader sig forældre eller børn: Hvis en mand dør barnløs, men har en søster, så er halvdelen af den arv, han efterlader, hendes. Hvis det er en broder, så vil han arve alt, som en barnløs søster efterlader. Hvis det er to (eller flere) søstre (der arver en afdød broder), får de to tredjedele af, hvad broderen efterlader. Hvis (arvingerne er) brødre og søstre, så er en mands andel lig to kvinders." Allah forklarer det tydeligt for jer, for at I ikke skal fare vild. Allahs viden omfatter alt.

Surah 5: al-Ma'idah

Åbenbaringsperiode

Temaet for denne surah indikerer, og traditioner støtter det, at den blev åbenbaret efter Hudaybiyyah-traktaten i slutningen af år 6 e.H. eller i begyndelsen af år 7 e.H.

Profeten begav sig afsted sammen med 1.400 muslimer til Mekka i år 6 e.H. for at udføre umrah (den lille pilgrimsrejse). Selvom det var imod alle de ældgamle religiøse traditioner i Arabien, forhindrede Quraysh dem. Efter en hel del forhandlinger blev der indgået en traktat ved Hudaybiyyah. Ifølge denne blev det aftalt, at han ville få tilladelse til at udføre umrah det følgende år. Dette er grunden til, at de indledende vers omhandler pilgrimsrejsen til Mekka, og det samme tema er blevet genoptaget i vers 101-104. De andre emner i denne surah lader ligeledes til at tilhøre den samme periode.

Anledning for åbenbaring

Den generelle holdning til muslimerne havde nu ændret sig siden åbenbaringen af de foregående suraer, 3: Ale-'Imran og surah 4: an-Nisa'.

Islam var blevet en magtfaktor, og den islamiske stat havde strakt sig til Najd i øst, til Rødehavet i vest, til Syrien i nord og til Mekka i syd. Det tilbageslag, som muslimerne havde lidt ved Uhud, havde ikke brudt deres beslutsomhed. Det havde snarere ansporet dem til handling. Som et resultat af deres kontinuerlige kamp og enestående ofre var magten hos de omkringliggende klaner inden for en radius af over 300 kilometer blevet underkuet. De jødiske stammers konspirationer – som altid havde truet Medina – var fuldstændig fjernet, og jøderne i andre dele af den Arabiske Halvø (Hijaz) var blevet skattepligtige undergivne af staten Medina. Qurayshs sidste indsats for at undertrykke islam var blevet forpurret i Slaget ved Graven. Efter dette var det blevet ganske åbenlyst for araberne, at ingen magt kunne undertrykke den islamiske bevægelse.

Islam var ikke længere blot en trosbekendelse, der herskede over menneskers sind og hjerter, men var også blevet en stat, der dominerede over ethvert aspekt af livet for de mennesker, der boede inden for dens grænser. Dette havde gjort det muligt for muslimerne at leve deres liv uden nogen hindring i overensstemmelse med deres overbevisninger.

En anden udvikling havde ligeledes fundet sted i denne periode. Den muslimske stat havde udviklet sig i overensstemmelse med islams principper, og den adskilte sig tydeligt fra alle andre civilisationer i alle dens detaljer. Det adskilte tydeligt muslimerne fra ikke-muslimerne i deres moralske, sociale og kulturelle adfærd. Moskeer var blevet bygget i alle territorier, bønnen var blevet etableret, og en leder (imam) for hver bebyggelse og klan var blevet udpeget. De islamiske civil- og straffelove var blevet formuleret i detaljer og blev håndhævet gennem de islamiske domstole. Nye og reformerede måder at drive handel og forretning på havde overtaget pladsen fra de gamle. De islamiske love om ægteskab og skilsmisse, om adskillelse af kønnene, om straffen for ægteskabsbrud og bagtalelse og lignende havde støbt muslimernes sociale liv i en særlig form. Deres sociale adfærd, deres samtale, deres påklædning, selve deres levemåde, deres kultur osv. havde antaget sin helt egen og bestemte form. Som et resultat af alle disse ændringer kunne ikke-muslimerne ikke forvente, at muslimerne nogensinde ville vende tilbage til deres tidligere veje.

Før Hudaybiyyah-traktaten var muslimerne så engagerede i deres kamp med de ikke-muslimske fra Quraysh, at de havde meget lidt tid til at udbrede deres budskab. Dette blev løst ved, hvad der tilsyneladende var et nederlag, men i virkeligheden en sejr ved Hudaybiyyah. Dette gav ikke kun

muslimerne fred i deres eget territorium, men også et pusterum til at sprede deres budskab i de omkringliggende territorier. I overensstemmelse hermed adresserede Profeten breve til lederne i Arabien samt herskerne over Persien, Egypten og det Romerske Imperium og inviterede dem til islam. Samtidig spredte islams missionærer sig blandt klanerne og stammerne og inviterede dem til at acceptere Allahs guddommelige vej. Dette var omstændighederne på det tidspunkt, hvor al-Ma'idah blev åbenbaret.

Emner

Følgende tre hovedemner diskuteres:

1. Befalinger og instruktioner om muslimernes religiøse, kulturelle og politiske liv. Det vil sige kendelser angående hajj, overholdelse af streng respekt for de hellige steder samt forbuddet mod enhver form for forhindring eller indblanding over for pilgrimmene til Ka'bah. Bestemte regler og bestemmelser er blevet fastlagt for, hvad der er tilladt og forbudt, når det gælder mad. Der er givet tilladelse til at spise maden fra Skriftens Folk (jøderne og de kristne) og til at gifte sig med deres kvinder. Regler og bestemmelser for udførelsen af den rituelle afvaskning (wudu), og renselse med støv (tayammum) er blevet foreskrevet. Straf for oprør, forstyrrelse af freden og tyveri er blevet specificeret. Indtagelse af alkohol og hasardspil er blevet absolut forbudt. Afsoning ved brud på ed er blevet fastlagt, og loven om bevisførelse er blevet udvidet.

2. Formaning til muslimerne. Nu hvor muslimerne var blevet en herskende magt, frygtede man, at magten kunne korrumpere dem. I denne periode med stor prøvelse havde Allah formanet dem igen og igen til at holde fast i retfærdigheden og til at vogte sig mod den forkerte adfærd hos deres forgængere, Skriftens Folk. De er blevet pålagt at forblive standhaftige over for pagten om lydighed mod Allah og Hans Sendebud samt at overholde deres befalinger og forbud strengt. Dette for at redde sig selv fra de onde konsekvenser, som overgik jøderne og de kristne, der havde overtrådt dem. De er blevet instrueret i at overholde befalingerne i Koranen med hensyn til deres verdslige anliggender og advaret mod hykleri.

3. Formaning til jøderne og de kristne. Da jødernes magt var blevet fuldstændig svækket, og næsten alle deres bebyggelser i det nordlige Arabien var kommet under muslimernes styre, er de igen blevet advaret om deres forkerte holdning og inviteret til at følge den rette vej. Samtidig er en detaljeret invitation ligeledes blevet rakt ud til de kristne. Fejlene i deres trosbekendelser er blevet tydeligt påpeget, og de er blevet formanet til at acceptere Profetens vejledning. I øvrigt kan det bemærkes, at der ikke er blevet rettet nogen direkte invitation til ildtilbederne (majoos) og afgudsdyrkerne, som boede i de tilstødende lande, fordi der ikke var behov for en særskilt henvendelse til dem, da deres tilstand allerede var blevet dækket af henvendelserne til de polyteistiske arabere.

Konsolidering af det islamiske samfund

I forlængelse heraf er muslimerne blevet pålagt at overholde og opfylde alle deres forpligtelser. De er ligeledes som magthavere blevet særligt advaret om at vogte sig mod magtens korruption og pålagt at overholde Koranens pagt. De er også blevet opfordret til at drage lære af deres forgængeres (jødernes og de kristnes) fejl.

Surah 5: al-Ma'idah[18]

I Allahs navn, Den Nådigste, Den Barmhjertigste.

1. O I troende! Opfyld (jeres) løfter. Tilladt for jer er (at spise kødet fra) kvæg, undtagen det, som (her) vil blive nævnt for jer, og driv ikke jagt, mens I har anlagt ihram[19]. Sandelig, Allah befaler det, Han vil.

2. O I troende! Vær ikke opsætsige mod Allahs tegn, den hellige måned, ofrene eller offerdyr med halskranse og dem, der er på vej til Det hellige Hus, idet de søger deres Herres velvilje og gunst. Når I har trådt ud af pilgrimsklæderne, så kan I drive jagt. Lad ikke jeres had drive jer til overgreb mod et (andet) folk, fordi de holdt jer ude af Den hellige Moske. Hjælp hinanden i fromhed og gudfrygtighed, ikke i synd og overtrædelse. Frygt Allah. Sandelig, Allah er streng i Sin straf.

3. Forbudt for jer er selvdøde dyr, blod, svinekød og dyr, slagtet i andres navn end Allahs – ligeledes det dyr, som er kvalt eller dræbt af slag, og det, som dør ved et fald eller er blevet stanget ihjel, og det, som er blevet flænset ihjel af et rovdyr, bortset fra det, som I slagter (mens det stadig er i live), og (forbudt er kødet fra) dyr, som bliver slagtet på offerstedet tilegnet afguder. Og det er blevet jer forbudt at søge lykke med spådomspile. Alt dette er syndefuldt. I dag har de vantro mistet alt håb om jeres religion. Så frygt dem ikke; frygt Mig. I dag har Jeg gjort jeres religion fuldkommen; Jeg har fuldbyrdet Min gunst mod jer, og Jeg har udvalgt islam som religion for jer. Hvis nogen skulle lide stærk sult og nød, uden tilbøjelighed til synd, så er Allah tilgivende, barmhjertig.

4. De spørger dig, hvad der er blevet gjort tilladt for dem, sig: "Alle gode og rene ting er blevet jer tilladt. De jagtdyr, som I har trænet til at jage, og som I har lært (noget af) det, som Allah har lært jer, spis det, som jeres jagtdyr fanger til jer, og udtal Allahs navn over det." Frygt Allah. Allah er meget hurtig til at gøre regnskabet op.

5. I dag er alle gode og rene ting blevet gjort tilladt for jer. Mad fra Bogens folk er tilladt for jer, og jeres mad er tilladt for dem. Og (tilladt er) ærbare kvinder blandt de troende og ærbare kvinder blandt Bogens folk, såfremt I giver dem deres medgift, (idet I ægter dem) og lever sammen (med dem) som ærbare (mænd), der ikke bedriver utugt og ikke holder (dem som) hemmelige elskerinder. Den, der fornægter troen, hans gerninger er blevet nytteløse, og han er blandt taberne i det hinsidige.

6. O I troende! Når I stiller op til bøn, så vask ansigtet og hænderne op til albuen, og stryg jer over hovedet, og vask fødderne op til anklerne. Hvis I er i en tilstand af urenhed, så rens jer selv. Men hvis I er syge, på rejse, kommer tilbage efter at have forrettet jeres nødtørft eller efter seksuel samkvem med kvinder, og I ikke finder vand, så brug rent sand, og stryg ansigtet og hænderne med det. Allah ønsker ikke at pålægge jer vanskelighed, men Han ønsker at gøre jer rene og fuldbyrde Sin nåde mod jer, så I må blive taknemmelige.

[18] Al-ma'idah, refererer til bordet hvorpå Profeten Isa anmodes om mad af sine disciple i vers 112.

[19] Den rituelle indvielse og tilstand nødvendig for udførelse af hajj og 'umrah.

7. Og husk Allahs nåde mod jer og Hans pagt, som Han sluttede med jer, da I sagde: "Vi har hørt, og vi adlyder!" Sandelig, Allah er Alvidende om hjerternes inderste.

8. O I troende! Stå fast ved det rette for Allah, og vær vidne i retfærdighed. Lad ikke jeres had til et folk drive jer til ikke at gøre det retfærdige. Gør det retfærdige, dét, ligger gudfrygtigheden nærmest. Frygt Allah. Sandelig, Allah har kendskab til alt, hvad I gør.

9. Allah har lovet dem, som tror og lever retskaffent, tilgivelse og en stor belønning.

10. Men de, som er vantro og forkaster Vore åbenbaringer, de er den flammende ilds beboere.

11. O I troende! Husk Allahs nåde over jer dengang, da et folk ønskede at lægge hånd på jer, og Han holdt deres hænder tilbage. Frygt Allah. De troende skal sætte deres lid til Allah alene.

12. Sandelig, Allah sluttede en pagt med Israels børn. Og Vi udnævnte tolv ledere blandt dem. Og Allah sagde: "Jeg er med jer, hvis I forretter bøn, giver den obligatoriske almisse, tror på Sendebuddene og ihærdigt støtter dem og giver Allah et skønt lån, visselig, så vil Jeg udviske jeres synder og føre jer ind i Paradisets haver, hvorunder floder strømmer. Enhver, der viser vantro efter dette, har afveget fra den rette vej."

13. Fordi de brød deres pagt, har Vi forbandet dem og gjort deres hjerter hårde. De har taget ordene ud af deres (rette) sammenhæng, og de har glemt en del af det, som de fik formaning om. Du vil altid blive mødt med forræderi fra dem, undtagen fra nogle få. Men tilgiv dem, og bær over (med dem). Sandelig, Allah elsker dem, som gør det gode.

14. Vi sluttede (også) en pagt med dem, som siger: "Vi er kristne." Men også de negligerede en del af det, som de fik formaning om, så Vi skabte fjendskab og had mellem dem indtil Genopstandelsens Dag. Og Allah vil underrette dem om det, som de plejede at gøre.

15. O Bogens folk! Sandelig, Vort Sendebud er nu kommet til jer for at synliggøre mange af de ting, I har holdt skjult af Bogen, og bære over med mange andre. Sandelig, fra Allah til jer er der (nu) kommet et lys og en tydelig bog,

16. hvormed Han leder dem, som søger Hans velbehag, til fredens veje. Han fører dem, med Sin vilje, ud af mørket og ind i lyset og leder dem til den rette vej.

17. Sandelig, de som siger: "Allah er Messias, søn af Maryam," er blevet vantro. Sig: "Hvem har nogen som helst magt over Allah (til at kunne forhindre), hvis Allah ønskede at tilintetgøre Messias, søn af Maryam, og hans moder og alle, som er på jorden?" Herredømmet over alt, hvad der er i himlene og på jorden og det, der er imellem, tilhører Allah. Han skaber det, Han vil. Allahs almagt omfatter alt.

18. Jøderne og de kristne siger: "Vi er Allahs sønner og dem, Han elsker." Sig: "Hvorfor straffer Han jer så for jeres synder? Tværtimod, I er bare mennesker (ligesom alle andre), Han har skabt. Han tilgiver dem, Han vil, og Han straffer dem, Han vil."

Herredømmet over alt, hvad der er i himlene og på jorden og det, der er imellem, tilhører Allah. Til Ham er den endelige tilbagevenden.

19. O Bogens folk! Vort Sendebud er (nu) kommet til jer for at forklare (sandheden) tydeligt for jer, efter et brud i (rækken af) Sendebude, så I ikke skal kunne sige: "Der er ikke kommet nogen budbringer til os med gode nyheder og ej heller nogen, som advarede (om straffen)." Der er nu kommet en budbringer til jer med gode nyheder, og en som advarer (om straffen). Allahs almagt omfatter alt.

20. Dengang da Musa sagde til sit folk: "O mit folk! Husk Allahs nåde over jer, at Han lod profeter fremstå blandt jer og gav jer kongedømme. Han skænkede jer det, som Han ikke gav nogen andre i alle verdenerne.

21. O mit folk! Træd ind i det hellige land, som Allah har foreskrevet jer, og vend ikke tilbage. For da vil I vende tilbage som tabere."

22. De sagde: "O Musa! Der er et mægtigt folk der. Vi kan aldrig træde ind i det, før de drager ud. Hvis de drager ud derfra, vil vi visselig gå ind."

23. Blandt dem, som var bange, var der to mænd, som Allah havde skænket af Sin nåde. De sagde: "Gå ind gennem porten (til byen) imod dem. Når I er kommet ind, vil I visselig være sejrrige. Sæt jeres lid til Allah, såfremt I er troende."

24. De sagde: "O Musa! Så længe de er der, kan vi aldrig træde derind. Gå du og din Herre derind, og kæmp I begge (mod dem). Sandelig, vi bliver siddende her."

25. (Musa sagde:) "Herre! Jeg har ikke magt over andre end mig selv og min broder, så adskil os fra dette syndefulde folk."

26. (Allah) sagde: "Sandelig, det (land) skal være dem forbudt i fyrre år, og de vil vandre (forvildede) omkring på jorden. Sørg ikke over det syndefulde folk."

27. Fortæl dem den sande beretning om Adams to sønner: Da de hver bragte et offer, og den enes (offer) blev godtaget, mens den andens ikke blev godtaget. (Denne) sagde: "Jeg vil visselig dræbe dig," (hvorpå den anden) sagde: "Allah godtager kun (ofre) fra de gudfrygtige.

28. Sandelig, hvis du løfter din hånd mod mig for at dræbe mig, så løfter jeg ikke mod dig min hånd for at dræbe dig. For jeg frygter Allah, alle verdenernes Herre.

29. Sandelig, jeg ønsker, at du skal bære mine synder i tillæg til dine og blive blandt ildens folk. Det er de uretfærdiges straf."

30. Så drev hans selv (nafs) ham til at dræbe sin broder, og han dræbte ham og blev (dermed) en af taberne.

31. Derpå sendte Allah en ravn. Den gravede i jorden for at vise ham, hvordan han skulle skjule sin broders lig. Han sagde: "Ve mig! Er jeg ikke engang i stand til at være som denne ravn og skjule min broders lig!" Og han blev en af dem, som angrer.

32. Derfor foreskrev Vi Israels børn (dette): Hvis nogen dræber en person, uden at det er (som gengæld) for drab eller (som straf for) anstiftelse af ufred på jorden, er det som at dræbe hele

menneskeheden, og hvis nogen redder et menneske(s liv), er det som at redde hele menneskeheden. Sandelig, Vore Sendebude kom til dem med tydelige beviser, men selv efter dette fortsatte mange af dem med at overtræde grænserne på jorden.

33. Sandelig, straffen for dem, som fører krig mod Allah og Hans Sendebud, og for dem, som vedvarende anstifter ufred, er, at de bliver dræbt eller korsfæstet eller får deres hænder og fødder hugget af i modsatte sider eller bliver forvist fra landet. Dette er en fornedrelse for dem på jorden. I det hinsidige er der en stor straf for dem,

34. undtagen for dem, som vender om og angrer, før I har dem i jeres magt. Vid, at Allah er tilgivende, barmhjertig.

35. O I troende! Frygt Allah! Søg efter midler til (at nærme) Ham, og anstreng [20] jer ihærdigt for Hans sag, så I må opnå en sikker sejr.

36. Hvis de, som fornægter og bliver vantro, ejede alt, hvad der findes på jorden og lige så meget dertil, ofrede det alt sammen for at komme fri af straffen på Dommens Dag, ville det visselig ikke blive godtaget fra dem. Der venter dem en smertefuld straf.

37. De vil ønske at komme ud af ilden, men de vil ikke komme ud derfra, og der venter dem en vedvarende straf.

38. Hug hænderne af tyven, mand eller kvinde, som straf for det, han (eller hun) har begået – en straf, der skal tjene som eksempel fra Allah. Allah er Almægtig, alvis.

39. Men hvis nogen angrer sin uretfærdige handling og forbedrer sig, så vil Allah visselig godtage hans anger. For Allah er tilgivende, barmhjertig.

40. Ved du ikke, at herredømmet over himlene og jorden tilhører Allah? Han straffer den, Han vil, og tilgiver den, Han vil. Allahs almagt omfatter alt.

41. O du Sendebud! Sørg ikke over dem, der ivrigt falder i vantro, og hyklerne, der med deres munde siger: "Vi tror," selvom de med hjertet ikke tror. Og blandt jøderne er der dem, som ivrigt lytter til løgne og til andre folk, som ikke er kommet til dig. De tager ordene ud af deres sammenhæng (som er fastsat af Allah), og de siger: "Hvis denne (bestemmelse) bliver givet til jer, så tag imod den, men hvis den ikke bliver givet til jer, så hold jer tilbage." Og den, som Allah har forordnet skal falde i vildfarelse, for ham kan du intet udrette imod Allah. Det er dem, hvis hjerter Allah ikke ønsker at rense. For dem er der fornedrelse i denne verden og en stor straf i det hinsidige.

42. Det er dem, som ivrigt lytter til løgne og fortærer det uretmæssige. Hvis de kommer til dig, så døm mellem dem, eller vend dig bort fra dem. Hvis du vender dig bort fra dem, kan de på ingen måde volde dig skade. Hvis du dømmer mellem dem, så døm med retfærdighed. For Allah elsker dem, som handler retfærdigt.

43. Hvordan kan det være, at de gør dig til dommer, når de har al-Tawrat, hvori Allahs dom findes, og de alligevel vender sig væk efterfølgende? De er ikke troende.

44. Sandelig, Vi har åbenbaret al-Tawrat, i den var der retledning og lys. Ved den

[20] Det at anstrenge sig for Allahs sag betegnes som *jihad*. Af den grund har jihad også fået betydningen at drage i krig.

dømte profeterne, som havde overgivet sig til Allah, mellem jøderne, og (det samme gjorde) de skriftlærde og de retslærde, som var blevet pålagt at bevare Allahs Bog. Og de var alle dens vidner. Så frygt ikke menneskene, frygt Mig! Sælg ikke Mine åbenbaringer for en ussel pris. De, som ikke dømmer efter det, som Allah har åbenbaret, det er de vantro.

45. I den (al-Tawrat) foreskrev Vi for dem: "Liv for liv, øje for øje, næse for næse, øre for øre, tand for tand og sår for sår er hinandens gengældelse." Men for den, der eftergiver (denne gengældelse) som velgørenhed (for Allah), for ham er dette en afsoning (for egne synder). De, der ikke dømmer efter det, som Allah har åbenbaret, er de uretfærdige.

46. Og i deres (Sendebuddenes) fodspor sendte Vi Isa, søn af Maryam, for at stadfæste al-Tawrat, som var før ham. Og til ham gav Vi al-Injiil, indeholdende retledning og lys, som stadfæstelse af al-Tawrat, som var før det, som en retledning og en formaning for de gudfrygtige.

47. Lad dem, som følger al-Injiil, dømme ved det, som Allah har åbenbaret deri. De, der ikke dømmer ved det, som Allah har åbenbaret, er de syndefulde.

48. Og til dig har Vi åbenbaret Bogen med sandheden, som stadfæster det af Bogen, som var før den, og vogter herover. Så døm mellem dem ved det, som Allah har åbenbaret, og følg ikke deres lyster ved at vende dig bort fra sandheden, som er kommet til dig. Til hver eneste af jer har Vi givet en lov, og hvis Allah havde ønsket, kunne Han have gjort jer (alle) til ét folk. Men Han sætter jer på prøve i det, som Han har givet jer. Så konkurrer med hinanden i at gøre det gode. Til Allah skal I alle vende tilbage. Da vil Han oplyse jer om de ting, hvorom I var uenige.

49. Døm mellem dem ved det, Allah har åbenbaret, følg ikke deres ønsker, men vær på vagt over for dem, så de ikke forleder dig fra noget af det, som Allah har åbenbaret for dig. Hvis de vender sig bort, visselig, vid da, at Allah ønsker at ramme dem med ulykker for nogle af deres synder. Sandelig, mange mennesker er syndefulde.

50. Ønsker de (at dømmes efter) loven fra uvidenhedens tidsalder? Hvem er bedre end Allah til at dømme folk, som er rodfæstede i troen?

51. O I troende! Tag ikke jøderne og de kristne som beskyttere, de er kun hinandens beskyttere. Og hvis nogen blandt jer tager dem som beskyttere, så bliver han en af dem. Sandelig, Allah retleder ikke uretfærdige folk.

52. Og du ser dem, som har sygdom i hjertet, ivrigt løbe til dem (for beskyttelse), idet de siger: "Vi frygter, at en katastrofe vil ramme os!" Men det er tænkeligt, at Allah bringer (de troende) sejr eller en befaling fra sig, og da vil de angre det, som de har holdt skjult i deres hjerter.

53. Da vil de troende sige: "Er det dem, som svor deres højtidelige eder ved Allah, at de stod sammen med jer?" Alle deres gerninger er (blevet) nytteløse, og de er blevet tabere.

54. O I troende! Hvis nogen af jer vender sig bort fra sin religion, så vil Allah bringe et folk, som Han elsker, og som elsker Ham. De vil være milde mod de troende, strenge mod de

vantro, de vil anstrenge sig for Allahs sag, og de vil ikke frygte den bebrejdendes bebrejdelse. Dette er Allahs gunst, som Han giver til den, Han vil. Allah omfavner alt, (Han er) Alvidende.

55. Sandelig, jeres beskyttere er (alene) Allah, Hans Sendebud og de troende, dem, som forretter bønnen, giver den obligatoriske almisse og bøjer sig (for Allah).

56. Dem, som tager Allah, Hans Sendebud og de troende som beskyttere – det er Allahs parti, som visselig vil sejre.

57. O I troende! Tag ikke dem, der fik Bogen før jer, og som håner og driver spot med jeres religion, og (ej heller) de vantro, som jeres beskyttere. Og frygt Allah, hvis I er troende.

58. Når I kalder til bøn, så driver de spot og pjatter med det. Det er fordi, de er et folk uden forstand.

59. Sig: "O Bogens folk! Bebrejder I os alene, fordi vi tror på Allah og på det, som er åbenbaret for os, og på det, som blev åbenbaret tidligere, og fordi de fleste af jer visselig er syndefulde?"

60. Sig: "Skal jeg fortælle jer om det, der er værre, hvad angår straf fra Allah? Dem, som Allah har forbandet og rettet Sin vrede imod, som Han gjorde til aber og svin,og dem, som tilbeder Satan, deres position er værre, og de er langt mere afsporede fra den rette vej."

61. Når de kommer til jer, siger de: "Vi tror," selvom de kom ind som vantro og visselig gik ud med den samme (vantro). Allah er Alvidende om, hvad de skjuler.

62. Du ser mange af dem konkurrere med hinanden i synd og overskridelse af grænserne og i at fortære ulovlig fortjeneste. Sandelig, ondt er alt det, som de har gjort.

63. Hvorfor forbyder de skriftlærde og de retslærde dem ikke at tale syndefuldt og at fortære ulovlig fortjeneste? Sandelig, ondt er alt, hvad de har begået.

64. Jøderne siger: "Allahs hænder er bundne!" Må deres hænder være bundne, og må de være forbandet for det, som de har udtalt! Nej, Allahs hænder er vidt åbne. Han giver af Sin gunst, som Han vil. Sandelig, den åbenbaring, som er kommet til dig fra Allah, vil forøge den stædige ulydighed og vantro hos de fleste af dem. Vi har anbragt fjendskab og had mellem dem til Genopstandelsens Dag. Hver gang de tænder krigens flamme, så slukker Allah den. De tilstræber at anstifte ufred på jorden. Allah kan ikke lide ufredsstiftere.

65. Hvis Bogens folk havde troet og var blevet gudfrygtige, ville Vi visselig have udvisket deres synder og ført dem ind i lyksalighedens haver.

66. Og havde de overholdt al-Tawrat og al-Injiil og det, som blev åbenbaret for dem af deres Herre, ville de have fået deres underhold både ovenfra og nedefra. Blandt dem er der nogle, som er mådeholdne (og er på den rette vej), men de fleste af dem gør (gerninger), som er meget onde.

67. Hør du, profet! Forkynd alt det, som er åbenbaret for dig af din Herre! Hvis du ikke gør det, har du ikke overbragt Hans budskab. Og Allah vil beskytte dig mod menneskene. Sandelig, Allah retleder ikke det vantro folk.

68. O Bogens folk! I har ikke noget fast, før I overholder al-Tawrat og al-Injiil og det, som blev åbenbaret for jer fra jeres Herre. Sandelig, det, som er blevet åbenbaret for dig fra din Herre, vil øge den stædige ulydighed og vantroen blandt mange af dem. Så sørg ikke over det vantro folk.

69. Sandelig, de, som tror, og jøderne og sabæerne og de kristne, de, som tror på Allah og Den yderste Dag og handler retskaffent, skal ikke føle frygt, ej heller skal de sørge.

70. Sandelig, Vi sluttede en pagt med Israels børn, og Vi sendte dem Sendebude. Men hver gang et Sendebud kom med noget, som de var utilfredse med, kaldte de nogle for løgnere og dræbte andre.

71. Og de regnede med, at der ikke ville være nogen prøvelse, så de blev blinde og døve. Så godtog Allah deres anger, men så blev mange af dem igen blinde og døve. Allah ser alt, hvad de gør.

72. Sandelig, de, der siger: "Allah er Messias, søn af Maryam," de er blevet vantro. Tværtimod sagde Messias selv: "O Israels børn! Tjen Allah, min Herre og jeres Herre!" Sandelig, den, som sætter andre ved siden af Allah, for Ham gør Allah visselig Paradiset forbudt, og ilden er hans endeligt. Og de uretfærdige har ingen hjælpere.

73. Sandelig, de, der siger: "Allah er den tredje af tre!" de er blevet vantro. Der er ikke andre guder end Gud, (Han er) én. Hvis de ikke bringer det, de siger, til ophør, visselig, så vil en smertelig straf ramme de vantro blandt dem.

74. Vil de da ikke vende sig i anger mod Allah og bede om Hans tilgivelse? Allah er tilgivende, barmhjertig.

75. Messias, søn af Maryam, er ikke andet end et Sendebud. Sandelig, der har været mange Sendebude før ham. Hans moder var en sanddru person. Begge spiste mad (ligesom andre mennesker). Se hvordan vi tydeliggør åbenbaringerne for dem. Men se, hvordan de vender sig bort (fra sandheden).

76. Sig: "Tilbeder I i stedet for Allah det, som ikke på nogen måde kan skade jer eller gavne jer?" Allah er Den Althørende, Den Alvidende.

77. Sig: "O Bogens folk! Overskrid ikke grænserne i jeres religion uretmæssigt, og følg ikke lysterne hos et folk, som visselig var vildfarne før, bragte mange (andre) på vildfarelsen(s veje) og (stadig) er vildfarne langt væk fra den rette vej.

78. De blandt Israels børn, som fornægtede og blev vantro, er blevet forbandet ved Dawuds og ved Maryams søn Isas tunge. Dette, fordi de var ulydige og overtrådte grænserne.

79. De bestræbte sig ikke på at afholde hinanden fra de onde gerninger, som de begik. Visselig, hvor ondt det var, det, som de gjorde.

80. Du vil se mange af dem være venner med de vantro. Hvor ondt er det, som de har sendt i forvejen for sig selv (til det hinsidiges regnskab)! Allahs utilfredshed vil ramme dem, og i den straf skal de forblive til evig tid.

81. Hvis de havde troet på Allah og Profeten og på det, som blev åbenbaret for ham, ville de ikke have

taget dem (de vantro) som beskyttere. Men mange af dem er syndefulde.

82. Visselig, hvad fjendtlighed mod de troende angår, vil du finde, at de arrigste er jøderne og afgudsdyrkerne. Og hvad angår dem, som står nærmest de troende i kærlighed, vil du visselig finde, at det er dem, som siger: "Sandelig, vi er kristne!" Det er fordi, der findes præster og munke blandt dem, og de er ikke hovmodige.

83. Og når de hører det, som er åbenbaret til Sendebuddet, ser du deres øjne fyldes af tårer på grund af sandheden, de erkender. De siger: "Vor Herre! Vi tror; skriv os op blandt vidnerne.

84. Hvorfor skulle vi ikke tro på Allah og det, som er kommet til os af sandheden, når nu vi håber, at vor Herre skal føre os ind sammen med de retfærdige?"

85. Så på grund af det, som de har sagt, har Allah belønnet dem med haver, hvorunder floder strømmer – der skal de være til evig tid. Dette er lønnen for dem, som gør det gode.

86. Men dem, som bliver vantro og fornægter Vore åbenbaringer, de er den brændende ilds beboere.

87. O I troende! Forbyd ikke de rene og gode ting, som Allah har gjort tilladt for jer. Overskrid ikke grænsen. Visselig, Allah kan ikke lide dem, som går over grænsen.

88. Spis af de tilladte og rene ting, som Allah har skænket jer. Frygt Allah, Ham, I tror på.

89. Allah vil ikke drage jer til ansvar for det utilsigtede i jeres eder, men Han vil drage jer til ansvar for jeres tilsigtede eder. Soningen for det er at bespise ti fattige med mad, som I gennemsnitligt brødføder jeres familie med, eller at beklæde dem eller at befri en slave. Men den, som ikke magter dette, skal faste i tre dage. Det er soningen for jeres eder, når I har aflagt dem. Overhold jeres eder. Allah tydeliggør således Sine åbenbaringer for jer, så I må blive taknemmelige.

90. O I troende! Berusende drikke, hasardspil, offerstene (til tilbedelse af afguder) og spådomspile er urene og af Satans værk. Hold jer borte fra dem, for at I må opnå en sikker sejr.

91. Ved hjælp af berusende drikke og hasardspil ønsker Satan kun at sætte fjendskab og had mellem jer og holde jer borte fra at huske Allah og fra bønnen. Vil I da holde jer borte (nu)?

92. Adlyd Allah og Hans Sendebud, og vær på vagt! Hvis I vender jer bort, så vid, at det visselig kun påhviler Vort Sendebud at viderebringe (budskabet) helt tydeligt.

93. For dem, som tror og gør retskafne gerninger, er der ingen synd i, hvad de (førhen) spiste og drak, hvis de frygter Allah og tror og gør retskafne gerninger og igen frygter Allah og tror og endnu engang frygter Allah og gør gode gerninger efter al evne. Allah elsker dem, som gør det gode.

94. For at synliggøre dem, som frygter Allah uden at have set Ham, vil Allah sætte jer på prøve med et jagtbytte, som jeres hænder og lanser kan nå. Den, som herefter overtræder grænsen, ham venter en smertelig straf.

95. O I troende! Dræb ikke vildt, når I har anlagt ihram (under pilgrimsfærden). Straffen for den af jer, som dræber

det med vilje, er at bringe et kvæg svarende til det (vildt), som han har dræbt – hvilket to retfærdige mænd blandt jer skal vurdere – som offerdyr til Ka'baen eller at sone ved enten at bespise fattige eller at faste tilsvarende dette. Dette er for, at han på denne måde skal smage (synden ved) det, han har gjort. Allah har tilgivet det, som tidligere er sket. (Men) den, som gør noget sådant igen, han vil få sin straf af Allah. Allah er almægtig, Gengældelsens Herre.

96. Tilladt for jer er havets fangst og det at spise den – til nytte for jer og de rejsende. Men så længe, I er under ihram, er jagt på land forbudt. Frygt Allah, til Ham skal I bringes tilbage.

97. Allah har gjort Ka'baen, Det hellige Hus, den hellige måned, offerdyrene og kransene rundt om deres halse til en forskrift for menneskene. Dette for at I skal vide, at Allah kender til alt, hvad der er i himlene og på jorden, og sandelig, Allah er vidende om alting.

98. Vid, at Allah visselig er streng i Sin straf. Og Allah er visselig tilgivende, barmhjertig.

99. Det påhviler blot Vort Sendebud at viderebringe (budskabet). Allah er Alvidende om alt, hvad I fremviser, og alt, hvad I skjuler.

100. Sig: "Det rene og det urene kan aldrig være hinandens lige, selvom det urenes rigelighed måtte behage jer. Så frygt Allah, I, som har forstand, så I må opnå en sikker sejr.

101. O I troende! Spørg ikke om ting, som vil volde jer bekymring, hvis de bliver afsløret. Hvis I spørger om dem, mens Koranen åbenbares, vil de blive afsløret for jer. Allah har tilgivet dette. Allah er tilgivende, overbærende.

102. Folk før jer stillede sådanne spørgsmål, men så blev de vantro.

103. Allah har ikke gjort nogen Bahirah, Sa'ibah, Wasilah eller Ham lovlige for jer.[21] Men de vantro opdigter løgne mod Allah. De fleste af dem har ikke forstand.

104. Når der bliver sagt til dem: "Kom til det, som Allah har åbenbaret, og (kom) til Sendebuddet," så siger de: "Det, som vore forfædre fulgte, er tilstrækkeligt for os!" selvom deres forfædre ingen viden havde og ej heller var retledte.

105. O I troende! I har ansvar for jeres sjæle. Når I er retledte, kan de vildfarne ikke volde jer skade. Til Allah skal I alle vende tilbage. Og Han vil fortælle jer om (alt) det, som I plejede at gøre.

106. O I troende! Når døden nærmer sig nogen af jer, og I testamenterer, skal der være to retfærdige mænd af jeres egne som vidner eller to andre, som ikke hører til jeres egne, hvis I er på rejse i landet, men hvis dødens lidelse skulle nå jer, så hold de to tilbage efter bønnen. Hvis I mistænker dem, så lad dem begge sværge ved Allah: "Vi vil ikke sælge det for nogen pris, om det så blot var til en slægtning, og ej heller vil vi skjule Allahs vidnesbyrd, for hvis vi gjorde det, ville vi visselig med det samme være blandt synderne."

[21] "Bahirah", "Sa'ibah", "Wasilah" og "Ham" er navne, som afgudsdyrkere blandt araberne tildelte offerdyr, som de ofrede til deres guder, eller som de satte fri for disse. Denne praksis blev ophævet af islam.

107. Men hvis man bliver klar over, at begge har været skyldige i en synd, så skal to andre blandt dem, som har fået deres ret frataget af de to første, stå frem i deres sted. Så skal de sværge ved Allah: "Sandelig, vort vidnesbyrd er mere sandfærdigt end de to andres vidnesbyrd, og vi har ikke overskredet grænsen, for så ville vi sandelig være blandt de uretfærdige."

108. Denne (ordning) gør det mest sandsynligt, at folk aflægger sandt vidnesbyrd, for de vil føle frygt for, at deres eder vil blive tilbagevist af andre eder. Frygt Allah, og adlyd! Allah retleder ikke de syndefulde.

109. Den dag, Allah vil bringe Sendebuddene sammen, vil Han sige til dem: "Hvilket svar fik I?" De vil sige: "Vi har ingen viden (derom), sandelig, Du har al viden om alt det skjulte."

110. Da vil Allah sige: "O Isa, søn af Maryam! Husk Min gunst mod dig og din moder, da Jeg styrkede dig med Den hellige Ånd, så du kunne tale til folk fra vuggen og i moden alder, og da Jeg lærte dig Skriften og visdommen, al-Tawrat og al-Injiil. Og da du af ler lavede noget, som lignede en fugl på Min befaling, så blæste du i den, og den blev en levende fugl på Min befaling. Og da du helbredte de blinde og de spedalske på Min befaling, da du fik de døde til at komme til live på Min befaling, og da Jeg holdt Israels børn tilbage fra dig, mens du bragte dem indlysende tegn, og de vantro blandt dem sagde: "Dette er ikke andet end magi."

111. Og (husk) da Jeg inspirerede disciplene: "Tro på Mig og Mit Sendebud!" De sagde: "Vi tror! Vær Du også vort vidne på, at vi har underkastet os (Din vilje)."

112. (Og) da disciplene sagde: "O Isa, Maryams søn, kan din Herre sende et bord (dækket af mad) ned til os fra himlen? Han sagde: "Frygt Allah, hvis I er troende."

113. De sagde: "Vi ønsker at spise af det, så vore hjerter finder ro, og så vi ved, at du har fortalt os sandheden og kan bevidne det."

114. Isa, søn af Maryam, sagde: "O Allah, vor Herre! Send et bord (med mad) ned til os fra himlen, så det må blive en festdag for os – for den første og den sidste af os – og som et mirakel fra Dig. Forsyn os med underhold. Du er Den bedste Forsørger."

115. Allah sagde: "Sandelig, jeg skal sende det ned til jer. Men den af jer, som bliver utaknemmelig efter det, ham vil Jeg visselig straffe med en sådan straf, som Jeg aldrig vil påføre nogen andre i alle verdenerne."

116. Da Allah sagde: "O Isa, søn af Maryam! Sagde du til menneskene: 'Tilbed mig og min moder som to guder ved siden af Allah?'" Han (Isa) sagde: "Priset være Du. Det er mig ikke passende at sige noget, jeg ikke har ret til. Hvis jeg havde sagt det, ville Du visselig have vidst det. Du har viden om alt det, som er i mig, men jeg ved ikke, hvad der er i Dig. Sandelig, Du er Alvidende om alt, hvad der er skjult og uset.

117. Jeg har ikke sagt andet til dem end det, Du befalede mig at sige: 'Tilbed Allah, min Herre og jeres Herre!' Så længe jeg var hos dem, var jeg tilsynshavende over dem. Men efter, at du kaldte mig til Dig, var kun Du

vogter over dem. Du er vidne til alle ting.

118. Hvis Du straffer dem, så er de Dine tjenere. Hvis Du tilgiver dem, så er Du visselig Den Almægtige, Den Alvise."

119. Allah vil sige: "Dette er en dag, hvor de sandfærdiges sandfærdighed vil være dem nyttig. For dem er der haver, hvorunder floder strømmer, og der skal de forblive til evig tid. Allah er tilfreds med dem, og de er tilfredse med Ham. Dette er den største sejr.

120. Herredømmet over himlene og jorden og alt, hvad der er i disse, tilhører Allah. Hans almagt omfatter alt.

Suah 6: al-An'am

Åbenbaringsperiode

Ifølge Ibn Abbas (Profetens følgesvend) blev hele suraen åbenbaret på én gang i Mekka. Asma bint Yazid siger: '*Under åbenbaringen af denne surah red den hellige Profet på en hunkamel, og jeg holdt dens næsesnor. Hunkamelen begyndte at føle vægten så tungt, at det virkede, som om hendes knogler ville knække under den.*' Vi lærer også fra andre beretninger, at den blev åbenbaret i det sidste år før udvandringen (hijrah), og at Profeten dikterede hele suraen den samme nat, som den blev åbenbaret.

Anledning for åbenbaring

Efter at have fastslået perioden for dens åbenbaring er det lettere at forestille sig suraens baggrund. Tolv år var gået, siden Profeten var begyndt at invitere folket til islam. Fjendskabet og forfølgelsen fra Quraysh var blevet yderst barbarisk og brutal, og størstedelen af muslimerne måtte udvandre til Abessinien. Derudover var de to store støttere af Profeten, Abu Talib og hans hustru Khadijah, der ikke længere til at hjælpe ham, så han var berøvet al verdslig støtte. På trods af dette fortsatte hans mission. Som et resultat af dette begyndte de gode af mennesker i Mekka og de omkringliggende klaner gradvist at acceptere islam, men samfundet som helhed var der stadig opsat på stædighed og afvisning. Derfor blev dem som viste en tilbøjelighed mod islam, udsat for hån og latterliggørelse, fysisk vold og boykot. Det var under disse mørke omstændigheder, at en håbets stråle glimtede fra Yathrib, hvor islam begyndte at sprede sig frit ved indsatsen fra nogle indflydelsesrige folk fra stammerne Aws og Khazraj, som havde accepteret islam i Mekka. På det tidspunkt kendte ingen andre end Allah det skjulte potentiale i dette.

For en tilfældig iagttager så det ud som om, at islam var en svag bevægelse uden nogen materiel opbakning, med undtagelse af en vis begrænset støtte fra Profetens egen familie og nogle få fattige følgere. Åbenlyst kunne sidstnævnte ikke give megen hjælp, da de selv blev forfulgt.

Emner

Dette var de fremherskende tilstande under åbenbaringen af denne surah. De hovedemner, som behandles i denne diskurs, kan inddeles under syv overskrifter:

1. Modbevisning af polyteisme (*shirk*) og invitation til monoteismens trosbekendelse (*tawhid*).
2. Troen på doktrinen om "livet efter døden" og tilbagevisning af, at intet findes ud over dette verdslige liv.
3. Modbevisning af den fremherskende overtro.
4. Fremsættelse af de grundlæggende moralske principper for opbygningen af det islamiske samfund.
5. Svar på de indvendinger, der blev rejst mod Profetens person og hans mission.
6. Trøst og opmuntring til Profeten og hans følgere, som på daværende tidspunkt befandt sig i en tilstand af bekymring på grund af den forfølgelse, de stod over for.
7. Formaning, advarsel og trusler til de vantro og modstanderne om at opgive deres apati og hovmod.

Baggrunden for de mekkanske suraer

Da dette er den første lange mekkanske surah i rækkefølgen af kompileringen af Koranen, vil det være nyttigt at forklare den historiske baggrund for de mekkanske suraer generelt. Der er forholdsvis meget lidt materiale tilgængeligt om baggrunden for åbenbaringen af de mekkanske suraer, hvorimod åbenbaringsperioden for alle de medinensiske suraer er kendt eller kan fastslås, med autentiske ahadith relateret til åbenbaringen af størstedelen af de medinensiske vers.

Der findes kun få mekkanske suraer og vers, som har autentiske ahadith vedrørende anledningen til deres åbenbaring. Dette skyldes, at historien for den mekkanske periode ikke var blevet kompileret i samme detaljegrad som den medinensiske periode. Vi er derfor nødt til at bero på de interne beviser i disse suraer for at fastslå perioden for deres åbenbaring, for eksempel de emner de diskuterer, indhold, stil, samt de direkte eller indirekte referencer til begivenhederne og anledningerne til åbenbaringen. Vi kan ikke med sikkerhed sige, at en bestemt surah eller vers blev åbenbaret ved en bestemt anledning, men vi kan korrelere emnerne, der adresseres i suraen, med begivenhederne fra Profetens liv og konkludere, hvilken periode den tilhører. Således, kan historien om Profetens mission i Mekka inddeles i fire faser.

1. Den første fase var udnævnelsen af Sendebuddet og slutter med proklamationen af Profetskabet tre år senere. I denne periode blev budskabet i hemmelighed givet til udvalgte individer, alt imens mekkanerne var uvidende.

2. Den anden fase varede to år efter dette, begyndende med modstand fra individer, efterfulgt af fjendskab, latterliggørelse, hån, falske anklager, overgreb og falsk propaganda. Bander blev derefter dannet for at forfølge de fattige, svage og hjælpeløse blandt muslimerne.

3. Den følgende tredje fase varede i omkring seks år frem til Abu Talibs og Khadijahs død i det tiende år af Profetskabet. Den inkluderer den barbariske forfølgelse af muslimerne, manges udvandring til Abessinien og den sociale og økonomiske boykot af dem, som blev tilbage.

4. Den fjerde fase varede i omkring tre år fra det tiende år af Profetskabet. Dette var en periode med hårde prøvelser og lidelse for Profeten og hans følgere. Livet var blevet ubærligt i Mekka, og der lod ikke til at være noget tilflugtssted. Selv da Profeten tog til Ta'if, tilbød det intet ly. Ved den årlige anledning af hajj appellerede han til enhver arabisk klan om at acceptere hans invitation, men blev mødt med blanke afvisninger. Samtidig afholdt folket i Mekka rådslagninger for at skille sig af med ham ved at dræbe, fængsle eller forvise ham fra deres by. Det var på dette yderst kritiske tidspunkt, at Allah åbnede hjerterne hos folket i Yathrib for islam, og han udvandrede på deres invitation.

I introduktionen til de efterfølgende mekkanske suraer vil vi fastslå den fase, hvori den blev åbenbaret, baseret på de karakteristiske træk for hver fase.

Islamisk trosbekendelse

Denne surah diskuterer hovedsageligt de forskellige aspekter af de store artikler i den islamiske trosbekendelse: Monoteisme, livet efter døden, Profetskab og deres praktiske relevans for menneskelivet. Den tilbageviser ligeledes de fejlagtige overbevisninger hos dem, der modsætter sig den, og besvarer deres indvendinger, idet den advarer og formaner dem. Desuden trøster den Profeten og hans følgere, som led under forfølgelse.

Surah 6: al-An'am[22]

I Allahs navn, Den Nådigste, Den Barmhjertigste.

1. Lovet være Allah, som har skabt himlene og jorden og frembragt mørke og lys. Alligevel sætter de vantro andre ved siden af deres Herre.

2. Han er Den, som skabte jer af ler, og som derefter bestemte et tidspunkt (for jeres død), og hos Ham er et fastlagt tidspunkt (for Dommens Dag). Alligevel tvivler I.

3. Og han er Allah (den eneste Gud) i himlene og på jorden. Han kender jeres hemmeligheder og det i offentliggør og han ved hvad i udretter.

4. Der kommer ikke et eneste tegn til dem (mekkanerne) fra deres Herre, uden at de vender sig bort derfra.

5. Sandelig, de har fornægtet sandheden, da den kom til dem. Sandheden om det, de plejede at håne, vil snart komme til dem.

6. Har de ikke set, hvor mange generationer Vi har tilintetgjort før dem? På jorden havde Vi skænket dem så gunstige muligheder, som Vi (end) ikke har skænket jer, og fra himlen nedsendte Vi rigelig (regn) over dem og lod bække rinde under dem. Men så tilintetgjorde Vi dem på grund af deres synder, og efter dem lod Vi andre generationer opstå.

7. Hvis Vi havde sendt dig en bog, skrevet på papir, som de kunne berøre med hænderne, så ville de vantro visselig sige: "Dette er ikke andet end åbenlys magi."

8. De siger: "Hvorfor er der ikke sendt en engel ned til ham (Profeten)?" Havde Vi sendt en engel ned, så ville sagen have været afgjort, og derefter ville de ikke have fået nogen udsættelse.

9. Og havde Vi gjort ham (Profeten) til en engel, havde Vi ligeledes givet ham skikkelse af en mand og ladet dem havne i den samme forvirring, som de er havnet i nu.

10. Sandelig, Sendebude før dig blev også hånet, men så blev de af dem, som hånede, omringet af det, som de hånede.

11. Sig: "Rejs rundt omkring på jorden, og se, hvilket endeligt der var for dem, der fornægtede (sandheden)."

12. Sig: "Hvem tilhører alt i himlene og på jorden?" Sig: "Allah!" Han har pålagt Sig selv nåde. Han vil visselig bringe jer alle sammen på Dommens Dag, hvorom ingen tvivl hersker. Men dem, som har fortabt deres sjæle, vil ikke tro.

13. Ham tilhører alt, som bor i natten og dagen. Han er Den Althørende, Den Alvidende.

14. "Skulle jeg tage nogen anden end - Allah som vogter, Skaberen af himlene og jorden, Han, som brødføder, men selv ikke indtager føde?" Sig: "Sandelig, jeg er blevet påbudt at være den første, som underkaster sig: 'Vær ikke blandt afgudsdyrkerne.'"

15. Sig: "Visselig, jeg frygter straffen på Den mægtige Dag, hvis jeg viser min Herre ulydighed."

[22] Al-An'am: Det græssende kvæg, specifikt: kameler, køer, får og geder som nævnt i vers 143-144 i denne surah.

16. Den, der bliver skånet for den dags straf, ham har Han i sandhed vist (Sin) nåde. Og dette er den sikre sejr.

17. Skulle Allah lade en ulykke ramme dig, så ville ingen kunne fjerne den, bortset fra Ham. Og skulle Han lade noget godt ske for dig, så omfatter Hans magt alt.

18. Han er Den Herskende over Sine tjenere. Han er Den Alvise, Den Medvidende.

19. Sig: "Hvad er det største, når det gælder vidnesbyrd?" Sig: "Allah er vidne mellem mig og jer, og denne Koran er åbenbaret for mig, for at jeg derved kan advare jer og enhver, som den når. Visselig, bevidner I virkelig, at der findes andre guder ved siden af Allah?" Sig: "Jeg bevidner (det) ikke!" Sig: "Sandelig, Han er Den eneste Gud, og sandelig, jeg tager klart afstand fra de afguder, som I sætter ved siden af Allah."

20. De, som Vi gav Bogen, genkender ham (Muhammad), som de genkender deres egne sønner. Men de, som påfører deres egen sjæl et tab, de vil ikke tro.

21. Hvem er vel mere uretfærdig end den, der opdigter en løgn mod Allah, og den, som lyver om Hans åbenbaringer? Sandelig, de uretfærdige vil ikke have succes.

22. Den dag, Vi samler dem alle, vil Vi sige til dem, som sætter andre ved siden af Allah: "Hvor er de partnere, som I satte ved siden af Allah?"

23. Deres eneste svar vil være: "Ved Allah, vor Herre! Vi var ikke afgudsdyrkere!"

24. Se, hvordan de fremsætter løgne mod sig selv, og det, som de plejede at opdigte, bliver borte fra dem.

25. Blandt dem er der nogle, som lytter til dig. Men Vi har lagt et slør over deres hjerter for at hindre dem i at forstå og gjort deres ører tunghøre. Og selvom de fik alle tegnene at se, ville de ikke tro på dem. Selv når de kommer til dig, strides de med dig. De vantro siger: "Dette er ikke andet end fortællinger fra vores forfædre!"

26. De vildleder (andre mennesker) og vender sig selv bort derfra. Men de tilintetgør ikke andre end sig selv, uden at de indser det.

27. Hvis du kunne se, når de bliver stillet over for ilden; da vil de sige: "Hvis vi bare kunne blive bragt tilbage, så ville vi ikke have fornægtet vor Herres åbenbaringer, og vi ville være blandt de troende!"

28. Nej, det, som de plejede at skjule, er blevet afsløret for dem, og hvis de skulle blive bragt tilbage (til jorden), ville de gentage det, som blev dem forbudt. Sandelig, de er løgnere.

29. De sagde: "Der er ikke andet liv end vort jordiske liv. Vi bliver aldrig genopvækket."

30. Hvis du bare kunne se (dem), når de bliver stillet over for deres Herre. Han vil sige: "Er dette ikke sandheden?" De vil sige: "Jo, det er det, ved vor Herre!" Da vil Allah sige: "Smag så straffen for jeres vantro!"

31. De, som benægtede deres møde med Allah, har visselig (pådraget sig) det største tab. Når Timen uventet indhenter dem, vil de sige: "Ve os for de fejltagelser, vi begik!" mens de

bærer deres (synders) byrde på deres rygge. Visselig, elendig er det, som de bærer på.

32. Det jordiske liv er ikke andet end leg og morskab, og den hinsidige bolig er visselig bedre for de gudfrygtige. Vil I da stadig ikke forstå?

33. Vi ved, at det, som de siger, gør dig sørgmodig. Men det er ikke dig, de fornægter; det er Allahs åbenbaringer, de uretfærdige fornægter.

34. Sandelig, Sendebude før dig er blevet fornægtet, men de viste tålmodighed mod fornægtelsen og forfølgelsen, indtil Vor hjælp nåede dem. Og ingen kan ændre Allahs ord. Og sandelig, en del af beretningen om Sendebuddene er kommet til dig.

35. Hvis deres afvisning bliver tung for dig at bære, så (prøv), hvis du da formår, (at) find(e) en tunnel i jorden eller en stige til himlen for dermed at bringe dem et tegn. Men havde Allah villet, kunne Han visselig have forenet dem i retledningen. Så vær du ikke blandt de uvidende!

36. Sandelig, kun de, der hører efter, godtager det (budskabet). Og de døde vil Allah genopvække, og så vil de blive bragt tilbage til Ham.

37. De sagde: "Hvorfor er der ikke blevet sendt et tegn ned til ham fra hans Herre?" Sig: "Sandelig, Allah er fuldt ud i stand til at sende et tegn ned." Men de fleste af dem ved det ikke.

38. Der findes ingen dyr, der bevæger sig på jorden, og ej heller nogen fugl, som flyver med sine to vinger, som ikke indgår i fællesskaber ligesom jer. Vi har ikke udeladt noget som helst i Bogen. Derefter vil de alle blive samlet hos deres Herre.

39. De, som har fornægtet Vore åbenbaringer, de er døve og stumme (og befinder sig) i mørke. Den, Allah vil, lader Han gå i vildfarelse, og den, Han vil, leder Han på rette vej.

40. Sig: "Sig mig, hvis Allahs straf skulle ramme jer, eller Timen indhente jer, ville I da påkalde nogen anden end Allah? (Svar), hvis I er oprigtige!

41. Nej! I vil bønfalde Ham, og så, hvis Han vil, fjerner Han det, som I påkalder Ham for, og I glemmer dem, som I satte ved siden af (Ham)."

42. Sandelig, Vi har sendt (budbringere) før dig til samfund, så angreb Vi dem med nød og sygdom, sådan at de måtte ydmyge sig selv (overfor Os)

43. Og da Vor straf ramte dem, skulle de så ikke have været ydmyge (og have bønfaldt om nåde)? Men hårde var deres hjerter, og Satan forskønnede det, som de plejede at begå.

44. Da de havde glemt det, som de blev formanet om, åbnede Vi portene til alle (behagelige og tiltalende) ting for dem. Da de så fornøjede sig ved det, som Vi havde skænket dem, greb Vi dem pludselig (med Vor straf). Da blev de dybt fortvivlede.

45. Og det syndige folks rod blev skåret bort. Al pris tilkommer Allah, universets Herre.

46. Sig: "Sig mig, hvis Allah skulle fratage jer jeres hørelse og jeres syn og forsegle jeres hjerter, hvilken guddom, undtagen Allah, kunne da give jer disse tilbage?" Se, hvordan Vi

gentager Vore åbenbaringer, og alligevel vender de sig bort (fra dem).

47. Sig: "Sig mig, hvis Allahs straf skulle komme over jer, uventet eller åbenlyst, vil da nogen andre end de syndefulde folk blive tilintetgjort?"

48. Vi sender kun Sendebuddene som bærere af et glædeligt budskab og som advarer. De, som tror og forbedrer sig, vil ikke føle frygt, og ej heller skal de sørge.

49. Men de, som fornægter Vore åbenbaringer, dem vil straffen ramme på grund af deres syndefuldhed

50. Sig: "Jeg siger ikke til jer, at jeg har Allahs skatte, ej heller kender jeg til det skjulte, og jeg siger heller ikke til jer, at jeg er en engel. Jeg følger kun det, som bliver åbenbaret for mig." Sig: "Er den blinde og den seende hinandens lige? Vil I da ikke tænke?"

51. Og advar dermed dem, som frygter at blive bragt sammen hos deres Herre. Der er hverken en beskytter eller en mægler til dem, bortset fra Ham, så de må blive gudfrygtige.

52. Bortvis ikke dem, som påkalder deres Herre om morgenen og om aftenen, søgende Hans velbehag. Du har ikke ansvaret for noget af deres regnskab, og de har ikke ansvaret for noget af dit regnskab. Men hvis du viser dem bort, vil du blive en af de uretfærdige.

53. På denne måde prøver Vi nogle af dem gennem andre, sådan at de skal sige: "Er det dem blandt os, som Allah har skænket Sin gunst?" Kender Allah da ikke bedst til de taknemmelige?

54. Når de, som tror på Vore åbenbaringer, kommer til dig, så sig: "Fred være med jer! Jeres Herre har foreskrevet Sig selv nåde. Hvis nogen af jer begår noget dårligt i uvidenhed, men angrer det og forbedrer sig, så er Han visselig tilgivende, barmhjertig."

55. Sådan tydeliggør Vi tegnene, for at syndernes vej skal blive tydelig for dig.

56. Sig: "Det er mig forbudt at tilbede dem, som I tilbeder ud over Allah." Sig: "Jeg vil aldrig følge jeres lyster, ellers ville jeg visselig være vildfaren og ikke en af de retledte."

57. Sig: "Sandelig, jeg følger et klart tegn fra min Herre, og I fornægter det! Jeg råder ikke over det, som I ønsker fremskyndet (straffen). Afgørelsen tilhører kun Allah. Han meddeler sandheden, og Han er Den bedste til at træffe afgørelser."

58. Sig: "Hvis jeg havde rådet over det, som I ønsker fremskyndet, havde sagen visselig (allerede) været afgjort mellem mig og jer." Allah er Alvidende om de uretfærdige.

59. Hos Ham alene er nøglerne til det skjulte, ingen kender til dem, undtagen Ham. Han er Alvidende om det, som er på land og i havet. Og intet blad falder, uden at Han ved det, og der findes ingen korn i jordens dybe mørke og ikke noget grønt eller tørt, uden at det er (optegnet) i en tydelig bog.

60. Han er Den, der om natten lader jer dø, og Han kender til alt, hvad I gør om dagen. Så lader Han jer stå op om dagen, sådan at det fastlagte tidspunkt bliver fuldbyrdet, derefter skal I vende tilbage til Ham, derpå vil han oplyse jer om alt det, som I plejede at gøre.

61. Han er Den Herskende over Sine tjenere, og Han sender vogtere (engle) over jer, indtil døden når en af jer. Da tager Vore udsendinge hans liv, og de begår ingen fejl.

62. Derefter vil de blive bragt tilbage til Allah, deres sande Herre. Vid, at afgørelsen er Hans alene, og Han er hurtigst til at gøre regnskabet op.

63. Sig: "Hvem redder jer fra landets og havets mørke? I ydmyghed og hemmelighed bønfalder I Ham: 'Hvis Han frelser os fra dette, vil vi visselig blive blandt de taknemmelige.'"

64. Sig: "Det er Allah, som redder jer fra det og fra andre bekymringer. Men alligevel sidesætter i andre med Ham."

65. Sig: "Han formår til fulde at sende jer straffen, oppefra eller nedefra, eller at splitte jer i grupper og lade nogle af jer smage volden fra andre af jer." Se, hvordan Vi tydeliggør Vore åbenbaringer på forskellige måder, så I må forstå.

66. Dit folk har fornægtet det, selvom det er sandheden! Sig: "Jeg er ikke jeres formynder."

67. Enhver kundgørelse har en fastlagt tid, og snart vil I blive meddelt derom!

68. Når du ser nogen, som er optaget af (at bespottende) Vore åbenbaringer, så vend dig bort fra dem, indtil de bliver optaget af et andet emne. Og skulle Satan få dig til at glemme, så sid aldrig med uretfærdige folk, når du igen erindrer.

69. Der påhviler ikke de gudfrygtige noget af de vantros regnskab, dog (må de) formane dem, så de må opnå gudfrygtighed.

70. Lad dem, som har taget deres religion som leg og tidsfordriv, og som er blevet bedraget af det jordiske liv, være. Og forman, så ingen bliver kastet ud i undergang for det, som de har begået. Der vil for ham hverken være en eneste velynder eller fortaler, undtagen Allah. Og om han så giver alt, hvad han ejer, som løsesum, vil det ikke blive godtaget. Det er dem, som er forvist til undergang for det, som de har optjent. Der venter dem kogende vand at drikke og en smertelig straf på grund af deres vantro.

71. Sig: "Skulle vi ud over Allah tilbede noget, som hverken kan gavne os eller skade os? Og skulle vi, efter at Allah har retledt os, vende om på vore hæle, ligesom den, som djævlene har fået på afveje, forvirret vandrer rundt i landet, mens hans ledsagere kalder ham til retledning: 'Kom til os!'" Sig: "Allahs retledning er Retledningen, og derfor er det blevet os befalet, at vi skal underkaste os universets Herre."

72. Og dette: "Forret bønnen, og frygt Ham. Han er Den, som I alle skal bringes sammen hos."

73. Han er Den, som i sandhed har skabt himlene og jorden. Den dag, hvor Han siger: "Bliv til!", bliver det til. Hans ord er sandheden. Hans er herredømmet den dag, hvor der vil blive blæst i Trompeten. Han kender til det skjulte og det åbenlyse. Han er Den Alvise, Den Alvidende.

74. Og husk dengang, Ibrahiim sagde til sin fader, Azar: "Tager du afgudsstatuer som guder? Sandelig, jeg ser dig og dit folk i tydelig vildfarelse."

75. Sådan viste Vi Ibrahiim alle rigerne i himlene og på jorden for dermed at

gøre ham til en af dem, som har opnået vished.

76. Da natten faldt på over ham, så han en stjerne, og han sagde: "Er dette min Herre?" Men da den forsvandt, sagde han: "Jeg kan ikke lide det, der forsvinder."

77. Da han så månen stå op, sagde han: "Er dette min Herre?" Men da den forsvandt, sagde han: "Havde min Herre ikke retledt mig, ville jeg visselig være blandt de vildfarne folk."

78. Da han så solen stå op, sagde han: "Er dette min Herre, den er større (end dem alle)?" Men da den forsvandt, sagde han: "O mit folk! Jeg tager klart afstand fra alt det, som I ligestiller (med Allah).

79. Sandelig, jeg har, som hanif[23], vendt mit ansigt mod Ham som har skabt himlene og jorden: Jeg er ikke en af afgudsdyrkerne!"

80. Så stredes hans folk med ham. Han sagde: "Strides I med mig om Allah, efter at Han har retledt mig? Jeg frygter intet af, hvad I sætter ved siden af Ham, medmindre min Herre vil (noget andet). Min Herre omfatter alt med Sin viden. Vil I da ikke vise eftertanke?

81. Hvordan skulle jeg frygte det, som I sætter ved siden af Allah, når I ikke frygter at sætte noget ved siden af Allah, hvorom Han ikke har nedsendt nogen bemyndigelse til jer? Hvilken af de to grupper er mest berettiget til at føle sig sikker, (sig det) hvis I ved?"

82. De, som tror og ikke blander deres tro med uretfærdighed, for dem er der sikkerhed, og de er de retledte.

83. Dette er Vore beviser, som Vi skænkede Ibrahiim mod hans folk. Vi ophøjer i rang den, Vi vil. Sandelig, din Herre er alvis, Alvidende.

84. Vi skænkede ham Ishaq og Yaqub; begge velsignede Vi med retledning. Og før dem velsignede Vi Nuh med retledning og blandt hans efterkommere: Dawud, Sulaiman, Ayyub, Yusuf, Musa og Harun. Sådan belønner Vi dem, som gør det gode.

85. Og Zakariyya, Yahya, Isa og Ilyas, de var alle retskafne.

86. Og Ismail, al-Yasa', Yunus og Lut; Vi foretrak dem over verdenerne

87. Og nogle af deres fædre, deres efterkommere og deres brødre; Vi udvalgte dem, og Vi ledte dem til den rette vej.

88. Dette er Allahs retledning. Han retleder den, Han vil, af Sine tjenere. Og hvis de havde sat andre ved siden af Allah, ville alle deres gerninger, som de plejede at gøre, være spildt.

89. Det var dem, som Vi gav Bogen og dømmekraften og profetskabet. Og skulle de fornægte det, så vil Vi visselig betro det til et folk, som ikke fornægter det.

90. Det er dem, som Allah har retledt, så følg deres retledning. Sig: "Jeg beder jer ikke om nogen løn." Dette er en formaning for alverden.

91. Og de værdsætter ikke Allah, som Han bør værdsættes, når de siger: "Allah har ikke sendt noget som helst

[23] Monoteist.

ned til noget menneske!" Sig: "Hvem har da sendt Bogen ned, som Musa kom med som et lys og en retledning for menneskene? I har lavet den til papirark, noget af den synliggør I, men meget af den skjuler I. Og I er blevet belært om det, som hverken I eller jeres fædre vidste!" Sig: "Allah! (har åbenbaret det)" Efterlad dem derefter til deres egen underholdning i deres (tomme) diskurs.

92. Dette er en velsignet bog, som Vi har sendt ned som bekræftelse af det, som var før den, og for at du med den skal advare byernes moder (Mekka) og alle omkring den. De, som tror på Den yderste Dag, tror på den, og de overholder deres fastlagte bønner.

93. Hvem er mere uretfærdig end den, som opdigter løgne mod Allah eller siger: "Jeg har fået en åbenbaring!" selvom intet er åbenbaret for ham, og den, som siger: "Jeg skal også åbenbare, ligesom Allah har åbenbaret!" Hvis du bare kunne se, når de uretfærdige befinder sig i dødskamp, og englene rækker deres hænder frem (idet de siger): "Overgiv jeres sjæle! I dag vil I blive straffet med en ydmygende smerte, fordi I talte usandt om Allah, og fordi I udviste hovmod mod Hans åbenbaringer.

94. Sandelig, I er kommet til os alene, ligesom første gang Vi skabte jer, efterladende bag jer alt det, Vi gav jer. Vi ser ikke jeres talsmænd, som I antog som (Allahs) partnere, sammen med jer. Sandelig, alle bånd mellem jer er blevet brudt, og borte er det, som I plejede at påstå."

95. Sandelig, Allah får frøet og kernen til at spire frem. Han frembringer det levende fra det døde, og Han frembringer det døde fra det levende. Dette er Allah! Hvordan kan I da vende jer bort (fra troen)?

96. Han er Den, som får morgenen til at bryde frem. Han har skabt natten til hvile og solen og månen til (tids)beregning. Dette er forskriften (bestemt) af Den Almægtige, Den Alvidende.

97. Han er Den, som har skabt stjernerne for jer, for at I skal finde vej ved dem gennem mørket på land og til havs. Sandelig, Vi har gjort åbenbaringerne helt tydelige for folk, som ved.

98. Han er Den, som skabte jer af en enkel sjæl. Derefter var der for jer et sted til bosættelse og ophold. Sandelig, Vi har gjort tegnene helt tydelige for folk, som forstår.

99. Han er Den, som nedsender vand fra himlen. Af det frembringer Vi al slags plantevækst, hvorfra Vi lader grønne blade spire frem og endelig stabler af korn, tæt bevokset, og af daddelpalmens blomsterstande lavthængende klaser af dadler; og haver med druer, oliven og granatæbler, de ligner hinanden, men alligevel er de forskellige. Betragt deres frugter, når de bærer, og hvordan de modnes. Sandelig, deri er utvivlsomt mange tegn for et folk, som tror.

100. De opstiller jinnerne som Allahs ligemænd, selvom det var Ham, som skabte dem. Og de digter, uden nogen viden, og tilskriver Allah sønner og døtre. Lovprist er Han og ophøjet langt over det, som de tillægger Ham.

101. Han er himlenes og jordens Ophaver! Hvordan kan Han da have børn, når Han ikke har nogen hustru? Han

skabte alting, og Hans viden omfatter alt.

102. Dette er Allah, jeres Herre! Der er ingen anden gud end Ham. Han er Skaberen af alting, så tilbed Ham. Han er formynder over alting.

103. Intet syn kan rumme Ham, men Han rummer alt syn. Han er Den Algode, Den Alvidende.

104. Sandelig, der er kommet oplysning til jer fra jeres Herre. Hvem der end ser, så gør han det for sig selv, og hvem der end forbliver blind, så gør han det imod sig selv. Og (sig) "jeg er ikke vogter over jer."

105. Og sådan tydeliggør Vi tegnene på forskellige måder, så de skal sige: "Du har læst (disse)!", og Vi vil tydeliggøre det (Koranen) for folk, som har viden.

106. Følg det, som er blevet åbenbaret for dig fra Din Herre – der er ingen anden gud end Ham! Og vend dig bort fra afgudsdyrkerne.

107. Hvis Allah havde villet, ville disse ikke have været afgudsdyrkere. Og Vi har ikke gjort dig til vogter over dem, og du er ikke formynder over dem.

108. Fornærm ikke det, som de tilbeder ud over Allah, for at de, af fjendskab, ikke skal fornærme Allah i deres uvidenhed. Sådan lader Vi hvert folks handlinger forekomme skønne for dem. Men til deres Herre skal de vende tilbage. Så vil Han informere dem om det, de plejede at gøre.

109. De aflægger deres mest højtidelige eder ved Allah på, at hvis der kommer et tegn til dem, så vil de visselig tro på det. Sig: "Tegnene er hos Allah alene!" Hvordan skulle I kunne vide, at hvis disse kom, så vil de tro?

110. Vi vender deres hjerter og øjne (bort fra retledning), ganske som da de ikke troede første gang. Og Vi lader dem vandre blindt og forvildet i deres ubeherskethed.

111. Og sandelig, hvis Vi havde sendt engle ned til dem, og de døde havde talt til dem, og Vi havde samlet alt for dem, ville de ikke have antaget troen, medmindre Allah ville dette. Men de fleste er uvidende.

112. Og således har Vi givet hver profet en fjende – sataner blandt mennesker og jinner. De inspirerer hinanden gensidigt med pyntede ord som vildledning. Hvis din Herre havde ønsket det, så ville de ikke have gjort det. Så lad dem være det som de opfinder.

113. Og (det er) for, at deres hjerte, der ikke tror på det hinsidige, skal finde behag i det, og for, at de skal begå, hvad de ønsker at begå.

114. (Sig:) "Skulle jeg vel søge en anden dommer end Allah, når Han har sendt Bogen ned til jer, forklaret udførligt?" Og de, som Vi gav Skriften til, ved visselig, at den er åbenbaret fra din Herre med sandheden. Så bliv ikke en af dem, som tvivler.

115. Og din Herres ord er fuldendt i sandhed og retfærdighed. Der er ingen, som kan ændre Hans ord. Han er Den Althørende, Den Alvidende.

116. Hvis du hører efter størstedelen af dem, der er på jorden, så vil de lede dig bort fra Allahs vej. De følger ikke andet end antagelser, og de spreder kun løgne.

117. Sandelig, din Herre er Den, som kender bedst til dem, som afviger fra Hans vej, og Han kender bedst til dem, som er retledte.

118. Og spis af det (kød), over hvilket Allahs navn er påkaldt[24], hvis I tror på Hans åbenbaringer.

119. Hvorfor skulle I ikke spise af det, som Allahs navn er påkaldt over? Han har jo udførligt tydeliggjort for jer, hvad Han har forbudt jer, undtagen hvis I bliver tvunget af nød. Sandelig, mange (mennesker) leder (folk) på vildspor uden viden ved deres lyster. Sandelig, din Herre er Alvidende om dem, som overtræder grænsen.

120. Hold jer fra synd, den åbenlyse såvel som den skjulte. Sandelig, de, som begår synd, skal blive straffet for det, de har begået.

121. Spis ikke af det, som Allahs navn ikke er nævnt over. For dette er visselig syndefuldt. Og sandelig, satanerne indgiver deres sammensvorne at strides med jer. Og skulle I høre på dem, så er I sandelig afgudsdyrkere.

122. Er den, som var død, og som Vi gav liv og lys, så han kunne vandre blandt menneskene, måske lig den, som befinder sig i mørke, hvorfra han ikke kan komme ud? På den måde er handlingerne de vantro gjorde, blevet gjort behagelige i deres øjne.

123. Således har Vi gjort hver bys største personer til de største syndere, for at de der skal smede ränker. De bedrager dog kun sig selv, men de ved de ikke.

124. Og når der kommer et tegn til dem, så siger de: "Vi vil ikke tro, før vi får et mage til det, som Allahs Sendebude har fået." Allah ved bedst, hvor Han skal placere Sit budskab. De, som begår synder, vil blive ramt af ydmygelse og en smertefuld straf fra Allah på grund af det bedrag, de plejede at udføre.

125. Og den, som Allah ønsker at retlede, hans bryst åbner Han op for islam. Og den, som Han ønsker at lade fare vild, hans bryst gør Han trangt og beklemt, som om han klatrer til himmels. På den måde lader Allah en forsmædelighed komme over dem, som ikke vil tro.

126. Denne (Koran) er din Herres rette vej. Sandelig, Vi har tydeliggjort åbenbaringerne udførligt for et folk, som vil besinde sig.

127. Dem venter fredens bolig hos deres Herre; Han er deres beskytter for det (gode), som de plejede at gøre.

128. Den dag, Han bringer dem sammen, vil Han sige: "O forsamling af jinner! I har ført mange af menneskene på afveje." Og deres venner blandt menneskene vil sige: "Vor Herre! Vi drog nytte af hinanden, og vi har nået den tidsfrist, Du har fastlagt for os." Han vil sige: "Ilden er jeres bosted – der skal I blive til evig tid, undtagen dem, som Allah vil." Sandelig, din Herre er alvis, Alvidende.

129. På den måde gør Vi de uretfærdige til hinandens støtter på grund af det, som de har gjort sig fortjent til.

130. "O forsamling af jinner og mennesker! Er der ikke kommet Sendebude til jer af jeres egne, som overbragte jer Mine åbenbaringer og advarede jer imod

[24] Ved slagtningstidspunktet.

jeres møde på denne dag?" De vil sige: "Vor Herre! Vi er vidner imod os selv!" Det jordiske liv bedrog dem, så de bevidnede imod sig selv, at de var vantro.

131. Dette, fordi din Herre ikke ødelægger byer for deres uretfærdighed, mens deres indbyggere er uvidende (om Allahs bud).

132. For alle er der grader i forhold til det, de har gjort (af godt og ondt). Og din Herre er visselig ikke uvidende om, hvad de gør.

133. Og din Herre er Den Selvtilstrækkelige, Den Nådefulde. Hvis Han vil, kan Han tilintetgøre jer og i jeres sted sætte andre som efterfølgere, ligesom Han frembragte jer som andre menneskers efterkommere.

134. Sandelig, det som I bliver lovet, vil visselig ramme jer; I kan intet stille op imod det.

135. Sig: "O mit folk! Handl, som I formår; jeg handler også (for at udføre min opgave korrekt). I vil få at vide, hvem det jordiske hjems endeligt er til fordel for." Sandelig, de uretfærdige vil ikke opnå den sikre triumf.

136. De har tildelt Allah en andel af de afgrøder og kvæg, som Han har skabt, og de sagde efter deres (falske) antagelser: "Denne (andel) tilhører Allah, og denne (andel) vore partnere (afguderne)." Det, der tilhører deres partnere, når ikke Allah, men det, der tilhører Allah, bliver givet til deres partnere. Hvilken elendig afgørelse, de træffer!

137. Og således har deres partnere fået det til det fremstå som noget skønt for mange af afgudsdyrkerne at dræbe deres egne børn, for dermed at føre dem til grunde og bringe deres religion i uorden. Hvis Allah havde villet, ville de ikke have formået dette. Så lad dem og det, som de opdigter, være.

138. I deres tomme antagelser siger de: "Dette kvæg og disse afgrøder er forbudte. Ingen skal spise af dem, undtagen dem, vi tillader." Der er også kvæg, hvis rygge er erklæret forbudte, og ligeledes kvæg, over hvilke de ikke påkalder Allahs navn: Løgne mod Allah! Han vil straffe dem for de løgne, de opdigter.

139. De siger også: "Det (kalvefoster), som er i dette kvægs mave er kun (tilladt) for vore mænd, og det er erklæret forbudt for vore kvinder. Hvis det er dødfødt, har de lige ret til det." Han vil straffe dem for deres opdigtning. Sandelig, Han er alvis, Alvidende.

140. Fortabte er de, der dræber deres børn af dårskab og uvidenhed, og som erklærer det forbudt, som Allah har forsynet dem med, ved at opdigte løgne mod Allah. De er sandelig vildfarne, og de er ikke retledte.

141. Og det er Ham, som har frembragt haver med og uden espalierer, daddelpalmer og korn af forskellig art, oliven og granatæbler, som ligner hinanden, men (dog) er forskellige. Spis af deres frugter, når de bærer frugt, og giv en passende andel væk deraf på høstdagen, men ødsl ikke. Sandelig, Han kan ikke lide dem, som ødsler (bort).

142. Og blandt kvæget er der lastdyr og andre (hvis kød og skin, der kan drages nytte af). Spis af det, som Allah har forsynet jer med. Og følg

ikke i Satans fodspor, visselig, han er en klar fjende for jer.

143. Ligeledes (frembragte Han af kvæget) otte par; af fårene to og af gederne to. Sig: "Har Han forbudt de to handyr og de to hundyr eller det, som er i begge hundyrs livmoder? Fortæl mig (det) som udtryk for kundskab, hvis I taler sandt."

144. Og af kamelerne to og af okserne to (han og hun). Sig: "Har Han forbudt begge hundyr eller det, som er i begge hundyrs livmoder? Var I til stede, da Allah befalede jer det?" Hvem kan være mere uretfærdig end den, som opdigter løgne om Allah for at føre folk i vildrede uden kundskab? Allah retleder ikke uretfærdige folk.

145. Sig: "Jeg finder ikke i det, som er blevet åbenbaret for mig, noget som helst forbudt for nogen at spise, undtagen det, som er selvdødt, rindende blod eller svinekød, for det er urent, eller det dyr, som er slagtet syndefuldt, ved at der er påkaldt et andet navn end Allahs over det under dets slagtning. Men for den, som bliver tvunget (af nød), uden ulydighed og overtrædelse af grænsen, så er din Herre tilgivende, barmhjertig.

146. Vi har for jøderne forbudt ethvert, som har klør. Og af køer og geder har Vi forbudt deres fedt, undtagen det fedt, som sidder på deres rygge, eller det, som er i indvoldene eller på knoglerne. Det har Vi givet dem for deres opsætsighed. Og visselig, Vi er sandfærdig.

147. Og hvis de kalder dig for løgner, så sig: "Jeres Herre råder over altomfattende nåde, men Hans straf kan ikke afværges fra det syndige folk."

148. Afgudsdyrkerne vil sige: "Hvis Allah havde villet, ville vi ikke have sat andre ved siden af Ham, ej heller vore fædre, og vi ville ikke have erklæret noget forbudt." Sådan fornægtede de også dem, som var før dem, indtil de fik Vor straf at føle. Sig: "Har I nogen kundskab derom, som I kan fremlægge for os? I følger kun antagelser, og I gætter kun"

149. Sig: "Allah råder over det afgørende bevis; havde Han villet det, kunne Han have retledt jer alle."

150. Sig: "Bring jeres vidner, som kan bevidne, at Allah har forbudt det (som I siger)." Hvis de afgiver vidnesbyrd, så godtag ikke deres vidnesbyrd. Og følg ikke lysterne hos dem, som fornægter Vore åbenbaringer, og ej heller hos dem, som ikke tror på det hinsidige, og som sætter andre ved siden af deres Herre.

151. Sig: "Kom. Så skal jeg recitere for jer det, som jeres Herre har forbudt jer: Sæt ikke noget lig med Ham; og behandl jeres forældre godt; dræb ikke jeres børn på grund af fattigdom – for Vi tildeler jer og dem forsyninger til underhold; gå ikke i nærheden af forkastelige gerninger – hvad enten det er åbenlyst eller hemmeligt; og dræb ikke det liv, som Allah har gjort forbudt, undtagen med ret. Dette har Han befalet jer, så I kan forstå.

152. Nærm jer ikke den forældreløses ejendom, undtagen på bedste vis, før han bliver myndig. Giv fuldt mål og med retfærdighed. Vi stiller intet menneske til regnskab for noget, som det ikke magter. Når I taler, så vis retfærdighed, selv når det er en slægtning, og opfyld løftet givet til Allah. Dette befaler Han jer, for at I må tænke efter.

153: Sandelig, dette er min rette vej, så følg den, og følg ikke (andre) veje, for de vil skille jer fra Hans vej. Dette er, hvad Han har befalet jer, så I må vise gudfrygtighed."

154. Så gav Vi Musa Bogen for at fuldbyrde (Vor nåde) mod dem, som udfører (dens bestemmelser) på en god måde, og som en grundig forklaring på alting og en retledning og nåde – for at de måtte tro på mødet med deres Herre.

155. Og dette er en bog, som Vi har åbenbaret, fuld af velsignelse. Så følg den og vis gudfrygtighed, så der må blive vist nåde mod jer.

156. Dette er for, at I ikke skal sige: "Bogen er kun blevet åbenbaret for to grupper før os, og Vi var sandelig helt uvidende om deres lære."

157. Eller: "Hvis der også var blevet åbenbaret en bog for os, ville vi med sikkerhed være mere retledte end dem." Men nu er der kommet et tydeligt tegn til jer, og retledning og nåde, fra jeres Herre. Så hvem er mere uretfærdig end den, der fornægter Allahs åbenbaringer og vender sig bort fra dem? Dem, som vender sig bort fra Vore åbenbaringer, vil Vi straffe med en streng straf for at have vendt sig bort.

158. Venter de kun på, at engle skal komme til dem, eller at din Herre skal komme, eller at nogle tegn fra din Herre skal komme? Den dag, da nogle af din Herres tegn vil komme, vil en persons tro ikke nytte ham, hvis han ikke troede før, eller hvis han ikke gjorde noget godt med sin tro. Sig: "Vent I, Vi venter også!"

159. Sandelig, dem, som har opdelt deres religion og har splittet sig i grupper, har du intet med at gøre. Sandelig, deres sag (straf) er hos Allah alene. Han vil fortælle dem, hvad de plejede at gøre.

160. Den, som kommer (til Allah) med noget godt, får tifold tilbage. Men den, som kommer med noget ondt, vil ikke blive straffet med andet end den samme mængde. De vil ikke lide uret.

161. Sig: "Sandelig; mig har min Herre ledt til den rette vej – en solidt forankret religion, Ibrahiims religion; en rettroende. Han var ikke en af afgudsdyrkerne."

162. Sig: "Sandelig, mine bønner, mine religiøse ofringer, mit liv og min død er for Allah, verdenernes Herre.

163. Han har ingen partnere. Dette er jeg blevet befalet. Jeg er den første blandt muslimerne."

164. Sig: "Skulle jeg tage mig en anden Herre end Allah, når Han er altings Herre?" Ingen sjæl tjener noget for andre end sig selv, og ingen syndig sjæl bærer en andens byrde. I skal vende tilbage til jeres Herre, og så vil Han fortælle jer de ting, hvorom I var uenige.

165. Han er Den, som har gjort jer til jordens arvtagere, og Han ophøjede nogle af jer frem for andre i grader for at sætte jer på prøve med de ting, som Han gav jer. Sandelig, din Herre er hurtig til at straffe, og Han er sandelig tilgivende, barmhjertig.

Surah 7: al-A'raf

Åbenbaringsperiode

En undersøgelse af dens indhold viser tydeligt, at perioden for åbenbaring er omtrent den samme som for surah 6: al-An'am, det vil sige det sidste år af Profetens liv i Mekka. Det kan dog ikke fastslås med sikkerhed, hvilken af disse to der blev nedsendt først. Måden for dens formaning indikerer tydeligt, at den tilhører den samme periode.

Invitation til det guddommelige Budskab

Hovedemnet for denne surah er "invitationen til det guddommelige Budskab, der blev nedsendt til Muhammad", hvilket er underforstået i en advarsel. Dette skyldes, at Sendebuddet havde brugt lang tid på at formane folket i Mekka uden nogen mærkbar effekt på dem. Tværtimod havde de vendt det døve øre til hans budskab og var blevet så stædige og fjendtlige, at Sendebuddet, i overensstemmelse med den guddommelige plan, ville få befaling om at forlade dem og vende sig mod andre folk. Det er grunden til, at de bliver formanet til at acceptere Budskabet, men samtidig bliver de i stærke vendinger advaret om de konsekvenser, der fulgte den forkerte holdning hos de tidligere folk over for deres Sendebud. Nu hvor Profeten skulle til at udvandre fra Mekka, er den afsluttende del af henvendelsen blevet rettet mod Skriftens Folk (jøderne og de kristne), som han ville komme i kontakt med.

Dette betød, at tiden for udvandringen nærmede sig, og at "invitationen" ville blive udvidet til menneskeheden generelt og ikke skulle begrænses til hans eget folk i særdeleshed som tidligere. I løbet af henvendelsen til jøderne er konsekvenserne af deres hykleriske adfærd over for Profetskabet ligeledes blevet påpeget tydeligt. For de hævdede at tro på Profeten Moses, men i praksis modsatte de sig hans lære, var ulydige mod ham og tilbad falskhed, og følgelig blev de ramt af ydmygelse og skændsel.

I slutningen af suraen er der blevet givet nogle instruktioner til Profeten og hans følgere om at udføre arbejdet med udbredelsen af islam med visdom. Den vigtigste af disse er, at de bør udvise tålmodighed og udøve tilbageholdenhed som svar på deres modstanderes provokationer. Frem for alt er de blevet rådet til, at de under presset af stærke følelser ikke bør tage noget forkert skridt, der kan skade deres sag.

Surah 7: al-A'raf[25]

I Allahs navn, Den Nådigste, Den Barmhjertigste.

1. Alif, Lam, mim, Sad.

2. Dette er Bogen, som er blevet åbenbaret for dig – lad der ikke være ubehag i dit bryst over dette – for at den kan være en advarsel og en påmindelse til de troende.

3. Følg det, som er sendt ned til jer fra jeres Herre. Følg ikke andre velyndere undtagen Ham. Hvor lidt I lader jer formane!

4. Og hvor mange byer er det, som Vi har ødelagt? Vor straf kom og ramte dem om natten eller under middagshvilen.

5. Da Vor straf kom over dem, var deres udråb ikke andet end ordene: "Vi var sandelig uretfærdige!"

6. Så vil Vi forhøre dem, som der blev sendt profeter til, og Vi vil visselig forhøre dem, som blev sendt til dem.

7. Så vil Vi fortælle dem med kundskab (om deres gerninger). (For) Vi var ikke fraværende.

8. Vejningen (af alles gerninger på jorden) på den dag er sandhed. Så de, hvis vægtskåle vejer tungt, det er dem, som har opnået en sikker sejr.

9. Men de, hvis vægtskåle vejer for lidt, det er dem, som har påført deres sjæl et stort tab på grund af deres uretfærdighed mod Vore åbenbaringer.

10. Og sandelig, Vi har etableret jer på jorden, og der har Vi skabt mange midler til livsophold for jer. Hvor lidt taknemmelighed I dog viser!

11. Og sandelig, Vi skabte jer, så formede Vi jer, derefter sagde Vi til englene: "Bøj jer ned for Adam!" Og de bøjede sig ned, undtagen Ibliis; han var ikke en af dem, som bøjede sig ned.

12. (Allah) sagde: "Hvad hindrede dig i at bøje dig ned, da Jeg befalede dig det?" (Ibliis) sagde: "Jeg er bedre end ham (Adam). (For) Du skabte mig af ild, men ham skabte Du af ler."

13. Han sagde: "Gå ned herfra! Du har ikke lov til at være hovmodig her! Gå ud! Du er visselig en af de fornedrede."

14. (Ibliis) sagde: "Giv mig frist til Dagen, hvorpå de genopvækkes."

15. (Allah) sagde: "Sandelig, du er en af dem, som har fået en tidsfrist."

16. (Ibliis) sagde: "Du har ladet mig fare vild, så derfor vil jeg visselig sidde på Din rette vej (for at lokke dem i baghold og føre dem på vildspor).

17. Så vil jeg visselig komme til dem forfra, bagfra, fra højre og fra venstre. Du vil ikke finde ret mange af dem taknemmelige (for Dine velgerninger)."

18. (Allah) sagde: "Gå ud herfra, foragtet og forvist! Sandelig, hvis nogen af dem følger dig, vil Jeg fylde Helvede med jer alle."

19. "O Adam, bo du med din hustru i haven, og spis fra, hvor I vil. (Men) kom ikke nær dette træ, så bliver I blandt de uretfærdige."

[25] *Al-A'raf*: Højderne, refererer til skillevæggen mellem Paradis og helvede.

20. Så hviskede Satan til dem for at afsløre deres skamfuldhed, som var skjult for dem, og sagde: "Jeres Herre har kun forbudt jer dette træ, for at I ikke skal blive til engle eller høre til blandt de evigt forblivende (udødelige)."

21. Og han sværgede for dem: "Jeg er visselig en af jeres velgørere!"

22. Han bedrog dem med svig. Da de havde smagt på træet(s frugt), blev deres skamfuldhed synlig for dem, og de begyndte skyndsomt at klistre Paradisets blade på sig. Og deres Herre råbte til dem: "Har Jeg ikke forbudt jer dette træ, og sagde Jeg ikke, at Satan sandelig er jeres åbenlyse fjende?"

23. De sagde: "Vor Herre, vi har begået uret mod os selv. Hvis Du ikke tilgiver os og viser os Din nåde, bliver vi visselig blandt taberne."

24. (Allah) sagde: "Gå ned! Nogle af jer vil være andres fjender. På jorden vil der være et opholdssted for jer og et livsunderhold for en bestemt tid."

25. Han sagde: "Der skal I leve, og der skal I dø, og derfra skal I igen blive ført ud."

26. O Adams børn! Sandelig, Vi har sendt klæder, som skjuler jeres skamfuldhed, også pyntende klæder, ned til jer. Men gudfrygtighedens klæde er bedre. Dette er et af Allahs tegn, så I må komme til eftertanke.

27. O Adams sønner! Lad ikke Satan vildføre jer, som da han fik drevet jeres forfædre ud af Paradiset. Han fjernede deres klæder for at vise dem deres skamfuldhed. Han og hans stamme ser jer visselig fra steder, hvor I ikke kan se dem. Sandelig, Vi har gjort satanerne til venner af dem, som ikke tror.

28. Når de begår noget uanstændigt, siger de: "Vi så vore forfædre handle på denne måde, og Allah har befalet os dette!" Sig: "Sandelig, Allah befaler ikke det uanstændige. Siger I om Allah det, I ikke engang kender til?"

29. Sig: "Min Herre befaler retfærdighed. Og ret jeres ansigt (mod Ka'baen) på ethvert bønnested. Tilbed Ham som oprigtigt hengivne i jeres religion. Som Han lod jer opstå, sådan vil I også vende tilbage!"

30. En gruppe retledte Han, andre lod Han med ret fare vild. Sandelig, de har taget satanerne som deres velyndere ved at give slip på Allah, og de tror, at de er retledte.

31. O Adams børn! Tag jeres anstændige klæder på ved ethvert bønnested. Spis og drik, men ødsl ikke. For Han kan ikke lide dem, som ødsler (bort).

32. Sig: "Hvem har forbudt jer Allahs pynt, som han har skabt for Sine tjenere? Og de gode forsørgelser?" Sig: "Disse (ting) er for dem som troede i det jordiske liv, og på Genopstandelsens Dag er de udelukkende forbeholdt dem." Sådan gør Vi vore åbenbaringer tydelige for folk, som forstår.

33. Sig: "Min Herre har kun forbudt de uanstændige handlinger, de åbenlyse af dem og de skjulte, synd og uretmæssig undertrykkelse, og at I sætter det, hvorom Han ikke har nedsendt nogen bemyndigelse, ved siden af Allah, og at I siger noget om Allah, som I ikke har viden om."

34. Ethvert samfund er underlagt en fastlagt tidsfrist. Og når jeres tidsfrist

nærmer sig, kan I ikke forsinke den et eneste øjeblik og ej heller fremskynde den.

35. O Adams børn! Hvis der fra jeres egne kommer et Sendebud, som forkynder Mine åbenbaringer for jer, så skal dem, som bliver gudfrygtige og forbedrer sig, ikke føle frygt, ej heller skal de sørge.

36. (Hvad angår) dem, som fornægter Vore åbenbaringer og er hovmodige imod dem: De tilhører ilden; der skal de forblive til evig tid.

37. Hvem er mere uretfærdig end den, der opdigter løgne om Allah eller fornægter Hans åbenbaringer? Deres andel af Bogen vil nå dem. Når vore udsendinge endelig kommer til dem, vil de sige: "Hvor er de (falske guder), som I plejede at tilbede i stedet for Allah?" De vil sige: "De er blevet borte for os!" De vil vidne mod deres egen sjæl om, at de visselig var vantro.

38. (Allah) vil sige: "Gå ind i ilden sammen med de flokke af jinner og mennesker, som er gået bort før jer!" Når et samfund går derind, vil det samfund forbande (et andet) samfund, der er lig det, indtil de alle er samlet deri. Så vil de sidste af dem sige om de første af dem: "Vor Herre! Disse fik os til at fare vild. Giv dem derfor en hårdere straf i ilden!" Han vil sige: "Det er en hårdere straf for enhver, men det ved I ikke."

39. De første vil sige til de sidste: "I er på ingen måde bedre end os. Så smag på straffen for det, I har gjort jer fortjent til!"

40. Sandelig, de, som fornægtede Vore åbenbaringer og var hovmodige, for dem vil himlens porte ikke åbne sig, og ej heller vil de kunne gå ind i Paradis, før en kamel passerer gennem et nåleøje. Sådan straffer Vi synderne.

41. For dem vil Helvede være hvilestedet og over dem et dække (ligeledes af ild). Sådan straffer Vi de uretfærdige.

42. De, som tror og gør gode (og retfærdige) gerninger – Vi pålægger ingen sjæl en byrde tungere, end den kan bære. De er Paradisets ledsagere, der skal de forblive til evig tid.

43. Vi vil fjerne ethvert nag i deres hjerte, under dem er strømmende floder. Og de vil sige: "Al pris tilkommer Allah, at Han med Sin retledning har ført os til dette. Og vi kunne aldrig have fundet vejen, hvis ikke Allah havde retledt os. Sandelig, vor Herres Sendebude kom med sandheden!" Der vil blive råbt til dem: "I er blevet gjort til arvtagere af dette Paradis for det (gode) I plejede at udføre."

44. Paradisets folk vil råbe ud til Helvedes folk: "Vi har visselig fundet vor Herres løfter sande! Har I også fundet det, som Herren har lovet?" De vil svare: "Ja!" Så vil en udråber råbe mellem dem: "Allahs forbandelse er over de uretfærdige,

45. dem, som plejede at hindre folk fra Allahs vej og lede efter fejl og mangler, og dem, der fornægter det hinsidige."

46. Mellem dem er der et slør, og på højderne vil der være nogle mænd, som vil genkende enhver på deres kendetegn. Og de vil råbe til Paradisets beboere: "Fred være med jer!" De er endnu ikke gået ind i det. Men det ønsker de inderligt.

47. Og når deres blikke når Helvedes beboere, siger de: "Vor Herre! Før os ikke sammen med de uretfærdige folk!"

48. Højdernes folk vil råbe til (de vantro) mænd, som de genkender på deres kendetegn. De vil sige til dem: "Hvad har jeres rigdom og hovmod nyttet jer?

49. Er det disse (Paradisets folk), I plejede at sværge på, at Allah aldrig ville velsigne med Sin nåde?" "Gå ind i Paradis. I skal ikke føle frygt, ej heller skal I sørge!"

50. Og Helvedes beboere vil råbe til Paradisets beboere: "Skænk os lidt af vandet eller af det, som Allah har forsynet jer med!" De vil sige: "Sandelig, det har Allah forbudt for de vantro."

51. De, som har taget deres religion for morskab og leg, dem har det jordiske liv bedraget. I dag vil Vi glemme dem, ligesom de glemte denne dags møde og fornægtede Vore åbenbaringer.

52. Og sandelig, Vi har bragt dem en bog, som Vi med viden har gjort helt tydelig – som retledning og en nåde for folk, som tror.

53. Venter de kun på det endelige udfald (af begivenhederne)? Den dag, når det endelige udfald, hvorom den underrettede dem, kommer til dem, vil de, som havde glemt det, sige: "Sandelig, vor Herres Sendebud kom med sandheden! Findes der nogen talsmænd, som kan gå i forbøn for os? Eller kan vi blive sendt tilbage (til jorden), så vi kan handle anderledes, end vi gjorde?" Sandelig, de har påført sig selv et stort tab. Og borte fra dem er det, de plejede at opdigte.

54. Sandelig, jeres Herre er Allah – Han, som skabte himlen og jorden på seks dage, så satte Han Sig på Tronen. Han lader natten dække over dagen, idet de følger i hælene på hinanden; også solen, månen og stjernerne (er) underkastet Hans befaling. Ham alene tilkommer det at skabe og at befale! Velsignelsesfuld er Allah, verdenernes Herre!

55. Påkald jeres Herre i ydmyghed i det skjulte. Sandelig, Han kan ikke lide dem, som overskrider grænsen.

56. Og stift ikke ufred på jorden, efter at alt er veltilrettelagt. Påkald Ham i frygt og håb. Sandelig, Allahs nåde er nær dem, som gør det gode.

57. Og han er Den, som sender vindene som overbringere af budskabet om Sin nåde. Når disse bærer tunge regnskyer med sig, lader Vi dem drive til en død by. Så lader Vi vand falde ned fra dem, hvorefter alle slags frugter fremvokser. På samme måde fremkalder Vi de døde, for at I må tænke efter.

58. Og det gode landskab lader sine plantevækster fremspire med sin Herres billigelse. Men af den (jord), som er dårlig, fremvokser kun lidt. Sådan gør Vi tegnene tydelige for folk, som viser taknemmelighed.

59. Sandelig, Vi sendte Nuh til sit folk, og han sagde: "O mit folk! Tilbed Allah! I har ingen anden gud end Ham. Jeg frygter en stor dags straf for jer!"

60. De ledende personer blandt hans folk sagde: "Sandelig, vi ser, at du befinder dig i tydelig vildfarelse!"

61. Han sagde: "O mit folk! Jeg er ikke faret vild; jeg er et Sendebud fra verdenernes Herre!

62. Jeg forkynder jer min Herres budskab og giver jer råd, og jeg ved fra Allah det, som I ikke ved.

63. Er I forundret over, at påmindelsen fra jeres Herre er kommet til jer fra en mand blandt jer, for at han kan advare jer, og for at I kan blive gudfrygtige, så I kan opnå nåde?"

64. Men de fornægtede ham. Så reddede Vi ham og dem, som var sammen med ham, i arken, og Vi druknede dem, som fornægtede Vore åbenbaringer. For de var visselig et blindt folk.

65. Og til 'Aad sendte Vi deres broder Hud. Han sagde: "O mit folk! Tilbed - Allah. I har ingen anden gud end Ham! Vil I da ikke vise gudfrygtighed?"

66. De ledende personer blandt hans folk var vantro, (de) sagde: "Sandelig, vi ser dig i dårskab, og vi antager, at du er en af løgnerne!"

67. Han sagde: "O mit folk! Der er ingen dårskab i mig; jeg er et Sendebud fra verdenernes Herre!

68. Jeg forkynder jer min Herres budskab, og jeg er en troværdig rådgiver for jer.

69. Er I forundrede over, at påmindelsen fra jeres Herre er kommet til jer fra en mand blandt jer, for at han skal advare jer? Husk, da Han gjorde jer til efterfølgere af Nuhs folk og skabte jer med større kropsstyrke. Husk Allahs velsignelser, så I må opnå en sikker sejr."

70. De sagde: "Er du kommet til os for at vi skal tilbede Allah alene og afstå fra at tilbede det, som vore forfædre plejede at tilbede? Så bring det, som du truer os med, hvis du er blandt de sandfærdige!"

71. Han sagde: "Visselig, I har retteligt pådraget jer en ydmygelse og vrede fra jeres Herre! Strides I med mig om (afguder, hvis) navne, I og jeres forfædre har fundet på, og hvorom Allah ikke har nedsendt nogen bemyndigelse? Så vent! Jeg venter også med jer."

72. Så reddede Vi ham og dem, som var sammen med ham, ved Vor nåde, og Vi fjernede med rod dem, som fornægtede Vore åbenbaringer, og som ikke troede.

73. Og til Thamud sendte Vi deres broder Salih, og han sagde: "O mit folk! Tilbed Allah! I har ingen anden gud end Ham. Der er visselig kommet et klart tegn til jer fra jeres Herre. Det er Allahs hunkamel, et tegn for jer! Lad den græsse frit på Allahs jord, og påfør den ingen skade, ellers vil en smertelig straf ramme jer!

74. Og husk, da Han gjorde jer til efterfølgere af 'Aad-folket og bosatte jer i landet. I bygger slotte på dets enge og hugger huse i klipperne. Så husk Allahs velsignelser, og gå ikke rundt på jorden som stiftere af ufred!"

75. De ledende personer blandt hans folk var hovmodige, og (de) sagde til de undertrykte blandt dem, som var blevet troende: "Har I virkelig fuld forvisning om, at Salih er sendt som et Sendebud af sin Herre?" De sagde: "Sandelig, vi tror på alt det, som han er sendt ned med!"

76. De hovmodige sagde: "Sandelig, vi fornægter det, som I tror på!"

77. De dræbte hunkamelen og viste hovmod mod deres Herres befaling, og de sagde: "O Salih! Bring over os det, som du truede os med (af straf), hvis du vitterlig er et af Sendebuddene!"

78. Så greb et voldsomt jordskælv dem, og om morgenen lå de sammenkrøbne i deres hjem.

79. Han (Salih) vendte sig bort fra dem og sagde: "O mit folk! Jeg forkyndte jer visselig min Herres budskab og formanede jer, men I kan ikke lide dem, som formaner."

80. Og (husk) Lut, da han sagde til sit folk: "Bedriver I en sådan afskyelighed, som ingen i hele verden har bedrevet før jer?

81. Visselig, i begær går I til mænd frem for til kvinder. I er helt sikkert et folk, som overskrider grænsen!"

82. Hans folks svar var ikke andet end det, at de sagde: "Fordriv dem ud af jeres by! Sandelig, de er mennesker, som vil holde sig rene!"

83. Så reddede Vi ham og hans familie, bortset fra hans hustru – hun var blandt dem, som blev tilbage.

84. Og Vi lod (straffen) regne ned over dem. Se så, hvad enden blev for synderne!

85. Til Madyan sendte Vi deres broder Shu'aib. Han sagde: "O mit folk! Tilbed Allah! I har ingen anden gud end Ham. Der er visselig kommet et klart tegn til jer fra jeres Herre. Så giv fuldt mål og vægt, begå ikke uret mod folks ejendom, og stift ikke ufred på jorden, efter at den er vel ordnet! Det er bedre for jer, hvis I er troende!

86. Og lig ikke på lur på nogen vej for at true dem, som tror på Allah, og for at hindre (dem) fra Allahs vej og for at søge efter fejl og mangler i den. Og husk dengang, da I var få, og Han mangfoldiggjorde jer, og se hvad enden blev for dem, som stiftede ufred.

87. Hvis en gruppe af jer inderligt tror på det, hvormed jeg er blevet sendt, og en (anden) gruppe ikke tror, så vis tålmodighed, indtil Allah dømmer mellem os. Han er Den bedste til at træffe afgørelser."

88. De ledende personer blandt hans folk var hovmodige og sagde: "Vi vil visselig fordrive dig, Shu'aib, og dem, som tror sammen med dig fra vores by, hvis I ikke vender tilbage til vor religion!" Shu'aib sagde: "Selvom vi ikke vil det?

89. Vi ville visselig være nødt til at opdigte løgne mod Allah, hvis vi skulle vende tilbage til jeres religion, efter at Allah har befriet os fra det. Det kan slet ikke komme på tale for os at vende tilbage til det, medmindre Allah, som er vor Herre, skulle ville det. Allahs viden omfatter alt. Vi sætter vor lid til Allah alene. O vor Herre! Træf afgørelse mellem os og vore folk i sandhed. Du er Den bedste til at træffe afgørelse!"

90. Og lederne blandt hans folk, som var vantro, sagde: "Hvis I følger Shu'aib, da vil I visselig blive blandt taberne!"

91. Så greb et voldsomt jordskælv dem, og om morgenen lå de sammenkrøbne i deres hjem.

92. Det var, som om de, der fornægtede Shu'aib, aldrig havde boet der. De, som fornægtede Shu'aib, blev de store tabere.

93. Så vendte han sig bort fra dem og sagde: "O mit folk! Sandelig, jeg overbragte jer min Herres budskab og gav jer råd (om at gøre det gode). Hvorfor skulle jeg nu sørge over et vantro folk?"

94. Vi har ikke sendt noget Sendebud til en by, uden at Vi påførte dens indbyggere trængsel, nød og sygdom. Måtte de lære ydmyghed!

95. Så erstattede Vi denne vanskelighed med godhed, indtil de kom sig, og de sagde: "Også vore fædre blev ramt af (den slags) trængsel og fremgang." Så greb Vi dem pludselig, mens de intet bemærkede.

96. Hvis byernes befolkninger havde troet og vist gudsfrygt, ville Vi visselig have åbnet velsignelser over dem fra himlen og jorden. Men de fornægtede (deres profeter), så Vi greb dem på grund af det, de havde begået (af vantro og trods).

97. Føler byernes befolkninger sig sikre mod, at Vor straf ikke skal ramme dem om natten, mens de sover?

98. Eller føler byernes indbyggere sig sikre mod, at Vor straf ikke skal ramme dem om dagen, mens de underholder sig selv?

99. Eller føler de sig sikre mod Allahs plan? Ingen kan føle sig sikre mod Allahs plan, andet end folk, som er fortabte.

100. Er det endnu ikke blevet åbenlyst for dem, som arver jorden efter deres forgængere, at hvis Vi vil, så straffer vi også dem for deres synder? Vi forsegler deres hjerter, så de ikke lytter.

101. Det er de byer, som Vi meddeler dig historierne om, og visselig kom Sendebuddene til dem med klare tegn, og alligevel ville de ikke tro på det, som de havde fornægtet tidligere. Sådan forsegler Allah de vantros hjerte.

102. Hos de fleste af dem, fandt Vi ikke (troskab mod) pagten, men Vi fandt de fleste af dem syndefulde.

103. Derefter sendte Vi Musa med Vore tegn til Firaun og hans folk, men så begik de uret (mod tegnene). Og se, hvad enden blev for dem, som stifter ufred.

104. Og Musa sagde: "O Firaun! Jeg er sandelig et Sendebud sendt fra alle verdenernes Herre!

105. Det passer sig for mig kun at tale sandt om Allah. Jeg er kommet til jer med et klart bevis fra jeres Herre. Så send Israels børn med mig!"

106. (Firaun) sagde: "Hvis du har medbragt et tegn, så vis det, såfremt du er en af de sandfærdige.

107. Derpå lagde Musa sin stav, og den blev tydeligt til en slange.

108. Så tog han sin hånd ud, og den var (strålende) hvid for alle tilskuerne.'

109. De fremtrædende personer blandt Firauns folk sagde: "Visselig, dette er en erfaren tryllekunstner.

110. Han ønsker at drive jer ud af jeres land." (Firaun) sagde: "Hvad anbefaler I så?"

111. De sagde: "Hold ham og hans broder hen, og send bude til byen.

112. Lad dem hente alle de erfarne tryllekunstnere til dig."

113. Og tryllekunstnerne kom til Firaun. De sagde: "Sandelig, der er vel en belønning til os, hvis vi sejrer?"

114. (Firaun) sagde: "Ja! Og I vil visselig endda blive blandt mine nærmeste!"

115. (Tryllekunstnerne) sagde: "O Musa! Vil du kaste, eller skal vi være dem, der kaster (først)?"

116. (Musa) sagde: "Kast I!" Og da de kastede, fortryllede de folks øjne, indjog frygt i dem og frembragte stor magi.

117. Og Vi åbenbarede for Musa: "Kast din stav!" Og straks slugte den alt det, som de havde frembragt ved bedrag.

118. Så var sandheden åbenbar. Og alt det, de havde gjort, blev til intet.

119. Og der led de et nederlag, og de vendte ydmyget tilbage.

120. Tryllekunstnerne kastede sig med ansigtet ned i tilbedelse.

121. De sagde: "Vi tror på alle verdenernes Herre,

122. Musas og Haruns Herre!"

123. Firaun sagde: "Tror I på Ham, før jeg tillod jer det? Sandelig, dette er ikke andet end rænker, som I smæder i denne by for at fordrive dens indbyggere fra den. Men I skal snart få at se!

124. Sandelig, jeg vil hugge jeres hænder og fødder af modsat hinanden, og derefter vil jeg visselig lade jer alle korsfæste."

125. De sagde: "Vi skal visselig vende tilbage til vor Herre!

126. Du hævner dig kun på os, fordi vi tror på vor Herres tegn, som de kom til os. Vor Herre! Øs tålmodighed ned over os. Lad os dø som underkastede!"

127. De fremtrædende personer blandt Firauns folk sagde: "Vil du lade Musa og hans folk være, så de kan stifte ufred i landet og forlade dig og dine guder?" Han sagde: "Vi vil dræbe deres sønner og kun lade deres kvinder leve. Og sandelig, vi behersker dem!"

128. Musa sagde til sit folk: "Bønfald Allah om hjælp og hav tålmodighed! Sandelig, jorden tilhører Allah. Han overlader den (i arv) til den af Sine tjenere, Han vil. Slutresultatet tilhører de gudfrygtige."

129. De sagde: "Der blev voldt os skade, før du kom til os, og efter du kom til os." (Musa) sagde: "Måske vil jeres Herre tilintetgøre jeres fjende og indsætte jer som efterfølgere i dette land – så vil Han se, hvordan I handler."

130. Og sandelig, så belastede Vi Firauns folk med årelang tørke og svigtende høst, så de måtte tænke efter.

131. Men når der skete noget godt for dem, så sagde de: "Dette er vor fortjeneste." Og hvis noget dårligt skete for dem, beskyldte de Musa og dem, som var sammen med ham, for at bringe ulykke. Sandelig, deres ulykke er fra Allah alene, men de fleste af dem ved det ikke.

132. De sagde: "Uanset hvilke tegn, du bringer os, for at tryllebinde os, så vil vi ikke tro på dig!"

133. Så sendte Vi dem storm, græshopper, utøj, frøer og blod som tydelige tegn. Men de vedblev at være hovmodige, og de var et syndigt folk.

134. Da straffen kom over dem, sagde de: "O Musa! Bed til din Herre for os ved den pagt, Han har med dig. Hvis du fjerner denne straf fra os, så vil vi visselig tro på dig og sende Israels børn med dig."

135. Men da Vi fjernede straffen fra dem, indtil en fastlagt tid, som de nok skulle nå, brød de straks deres løfter.

136. Så tog Vi hævn over dem og druknede dem alle i havet, fordi de fornægtede Vore åbenbaringer og viste ligegyldighed over for dem.

137. Og Vi lod det folk, som var undertrykt, arve landets østlige og vestlige egne, som Vi fyldte med velsignelser. Og sådan blev din Herres gode løfte til Israels børn fuldt ud opfyldt, fordi de holdt ud i tålmodighed. Og Vi tilintetgjorde det, som Firaun og hans folk havde bygget og ladet oprejse.

138. Og Vi lod Israels børn krydse havet. Så kom de til et folk, som tilbad deres afguder. De sagde: "O Musa, lav os en sådan gud som de guder, de har!" (Musa) sagde: "I er visselig et uvidende folk!

139. Sandelig, den (religion), disse (folk) har, den er dømt til undergang. Og det, som de foretager sig (som tilbedelse), er også nytteløst."

140. (Musa) sagde: "Skulle jeg søge efter en anden gud for jer end Allah, Han, som foretrak jer frem for alle skabte væsener?"

141. Og (husk) da Vi reddede jer fra Firauns folk, som påførte jer en stor lidelse – de dræbte jeres sønner og lod kun jeres døtre leve. I dette var der en stor prøvelse for jer fra jeres Herre.

142. Vi aftalte tredive nætter med Musa, og Vi lagde ti mere til. På den måde blev den af din Herre bestemte tid fuldbyrdet som fyrre nætter. Musa sagde til sin broder Harun: "Bliv min stedfortræder hos mit folk, forbedr (dem), følg ikke dem, som stifter ufred!"

143. Og da Musa kom til den af Os fastsatte tid, og hans Herre talte til ham, sagde han: "Herre! Vis mig, så jeg kan beskue Dig." (Allah) sagde: "Du vil aldrig kunne se Mig! Men se mod Bjerget der. Hvis det bliver stående på sin plads, så vil du se Mig." Så åbenbarede hans Herre Sig for Bjerget, og det blev forvandlet til støv. Og Musa faldt bevidstløs til jorden. Da han kom sig, sagde han: "Lovprist være Du. Jeg angrer over for Dig. Jeg er den første af de troende!"

144. (Allah) sagde: "O Musa! Sandelig, Jeg udvalgte dig frem for alle (andre) mennesker til Mine budskaber og Mine ord. Så tag imod det, som Jeg giver dig, og vær blandt de taknemmelige!"

145. Og Vi skrev på tavlerne en formaning til ham i enhver sag og en forklaring på alle ting: "Så hold fast ved det, og påbyd dit folk at holde fat i det bedste af det. Jeg vil vise jer de syndefuldes bosted."

146. Jeg vil vende dem, som viser hovmod på jorden uden ret, bort fra Mine tegn. Selv hvis de så alle tegnene, ville de alligevel ikke tro på dem, og hvis de ser retledningens vej, vil de ikke

følge den som deres vej. Men hvis de ser vildfarelsens vej, så vil de følge den som deres vej. Dette, fordi de fornægtede Vore åbenbaringer og viste ligegyldighed over for dem.

147. Og dem, som fornægter Vore åbenbaringer og mødet i det hinsidige, alle deres handlinger er spildt. Skulle de da blive belønnet med andet end det, som de har gjort?

148. I Musas fravær lavede hans folk, ud af deres smykker, en statue af en kalv, som udstødte en brølende lyd. Så de ikke, at den ikke talte til dem og heller ikke kunne lede dem til den rette vej? De tjente den og gjorde sig selv uret.

149. Og da de angrede og erkendte, at de visselig var vildfarne, sagde de: "Hvis vor Herre ikke viser os Sin nåde og ikke tilgiver os, vil vi visselig være blandt taberne."

150. Da Musa vendte tilbage til sit folk, vred og sørgmodig, sagde han: "Hvor elendige I var som mine efterfølgere, efter at jeg var gået. I forhastede jer (uden at vente) på jeres Herres befaling." Musa lagde tavlerne fra sig og tog sin broder om hovedet og trak ham imod sig. (Harun) sagde: "Min moders søn! Det folk anså mig visselig for svag og havde næsten dræbt mig. Lad ikke fjenderne fryde sig over mig, og sæt mig ikke blandt det uretfærdige folk!"

151. Musa sagde: "Herre! Tilgiv mig og min broder. Før os ind i Din nåde. Du er Den Barmhjertigste af de barmhjertige."

152. Sandelig, de, som tog kalven til sig, vil blive ramt af en vrede fra deres Herre og en fornedrelse i det jordiske liv. Sådan straffer Vi dem, som opdigter løgne.

153. De, som begår dårlige handlinger, men derpå angrer og tror – sandelig, din Herre er derefter tilgivende og barmhjertig.

154. Og da Musas vrede havde lagt sig, tog han tavlerne op. I deres indskrift er der retledning og nåde for dem, som frygter deres Herre.

155. Musa valgte halvfjerds mænd blandt sit folk til det af Os fastsatte møde. Da et voldsomt jordskælv tog fat i dem, sagde Musa: "Herre! Hvis Du havde villet det, kunne Du have tilintetgjort både mig og dem før dette. Vil Du lade os gå til grunde for det, som de uforstandige blandt os har gjort? Dette er intet andet end en prøvelse fra Dig. Med denne lader du den, Du vil, fare vild, og retleder den, Du vil. Du er vor beskytter. Så tilgiv os og vis os nåde! Du er Den bedste Tilgiver.

156. Og skriv for os det gode i denne verden og også i den hinsidige. Sandelig, vi har vendt os til Dig." Allah sagde: "Jeg lader min straf ramme den, Jeg vil, og Min nåde omfavner alt. Jeg vil delegere den til dem, som viser gudfrygtighed og giver den obligatoriske almisse regelmæssigt, det er dem, som tror på Vore åbenbaringer."

157. De, som følger Sendebuddet, som er den ikke-lærde (al-ummi) profet, de finder beskrevet hos sig i al-Tawrat og al-Injiil; han befaler dem det rette og forbyder dem det urette. Han gør det rene lovligt for dem og det urene ulovligt, og han fjerner deres tunge byrder og ågene, som de bar på. De, som tror på ham og ærer og hædrer ham og støtter ham og følger det lys,

som er sendt ned med ham, de vil opnå en sikker sejr.

158. Sig: "O I mennesker! Jeg er Allahs Sendebud til alle jer – Ham, som herredømmet over himlene og jorden tilhører, der er ingen anden gud end Ham. Han giver liv og forårsager død." Tro på Allah og Hans Sendebud, som er den ulærde profet, der tror på Allah og Hans ord. Og følg ham, sådan at I opnår retledningen.

159. Blandt Musas folk er der et samfund, som retleder med sandheden og udøver retfærdighed i kraft af den.

160. Og Vi delte dem op i tolv stammer. Da folket bad om vand, åbenbarede Vi for Musa: "Slå med din stav mod stenen!" Så udsprang tolv kilder fra den. Hver gruppe kendte deres drikkested; Vi gav dem skygge ved hjælp af skyerne over dem, og Vi sendte manna og vagtler ned til dem: "Spis af de gode ting, hvormed Vi har forsynet jer." De gjorde ikke uret mod Os, men de gjorde uret mod sig selv.

161. (Og husk) da det blev sagt til dem: "Slå jer ned i denne by, spis fra den, hvor I end ønsker, og sig: "Fjern byrden fra os!" Og træd ind gennem porten, mens I bøjer jer ned i ydmyghed, så vil Vi tilgive jeres overtrædelser. Vi vil skænke endnu mere til dem, der gør det gode."

162. Men de uretfærdige af dem byttede det ord, der blev meddelt dem, ud med et andet, så Vi sendte en straf fra himlen over dem for den uret, de havde gjort.

163. Og spørg dem om byen, som lå ved havet, da de begik en overtrædelse ved at bryde sabbatten. På deres sabbatdag kom fiskene til dem i massevis. Men på de dage, hvor de ikke holdt sabbat, kom de ikke til dem. På den måde satte Vi dem på prøve på grund af deres syndefulde handlinger.

164. Og da et samfund blandt dem sagde: "Hvorfor formaner I et sådant folk, som Allah vil tilintetgøre og straffe med en smertefuld straf ?" De sagde: "Som en begrundelse, vi kan anføre over for jeres Herre (for at blive fri for skyld), og for at de dermed må vise gudsfrygt."

165. Da de så glemte de formaninger, de modtog, reddede Vi dem, som forbød det onde. Og dem, som handlede uret, gav Vi en smertefuld straf på grund af de synder, de havde begået.

166. Og da de i hovmod ikke ophørte med det, de var blevet forbudt, sagde Vi til dem: "Bliv til fornedrede aber!"

167. (Og husk) da din Herre havde kundgjort, at Allah visselig vil sætte sådanne personer, som vil påføre dem en hård straf, over dem indtil Genopstandelsens Dag. Sandelig, din Herre er hurtig til at straffe, og sandelig, Han er tilgivende, barmhjertig.

168. Og Vi delte dem op i flere samfund på jorden; nogle af dem er retfærdige, mens andre ikke er det. Og Vi satte dem på prøve med medgang og modgang, så de måtte vende om.

169. Efter dem fulgte der så nogle efterkommere, som arvede Bogen. Men de valgte det jordiske livs forgængelige materielle goder, og de sagde: "Vi bliver da tilgivet." Men hvis der var kommet flere af samme slags goder til dem, ville de også have taget imod dem. Var der ikke blevet sluttet Bogens pagt med dem om, at de ikke skulle sige andet end sandheden om Allah? Og de havde

endda studeret den. Og det hinsidige bosted er bedre for dem, som viser gudsfrygt. Vil I da ikke forstå?

170. Og de, som holder fast ved Bogen og forretter den rituelle bøn – sandelig, de, som bestræber sig på at gøre godt, deres belønning lader vi ikke gå tabt.

171. Og (husk, da) Vi hævede bjerget over dem, som om det var en skyggedannelse, og de tænkte, at det ville falde ned over dem: "Hold fast ved det, som Vi gav jer! Husk det, der står deri, så I må blive gudfrygtige."

172. Og (husk, da) din Herre tog af Adams børn, fra deres lænder, efterkommere og gjorde dem til vidner for dem selv. (Han sagde:) "Er Jeg ikke jeres Herre?" De sagde: "Jo, vi bevidner det!" Dette for at I på Genopstandelsens Dag ikke skal sige: "Vi var ikke klar over det,"

173. og for at I ikke skal sige: "Det var vore forfædre, der satte andre ved siden af - Allah, og Vi var deres efterkommere. Vil Du da tilintetgøre os for det, som disse spredere af usandhed gjorde?"

174. På den måde tydeliggør Vi åbenbaringerne, så de måske vender om (fra deres vantro).

175. Og reciter for dem beretningen om ham, som Vi gav Vore tegn, men som så vendte bort fra dem. Så overrumplede Satan ham, og han blev en af de forførte.

176. Hvis Vi havde villet det, havde Vi givet ham en høj stilling derved. Men han faldt til jorden og fulgte sine lyster. Hans tilstand er nu som hundens: Hvis du jager den bort, så gisper den med tungen ud af halsen, og hvis du lader den være, vil den stadig gispe med tungen ud af halsen. Sådan er det med folk, som fornægter Vore åbenbaringer. Fortæl du (dem) nu lignelsen, så de må tænke efter.

177. Hvor elendigt det er med det folk, som fornægter Vore tegn og derved gør uret mod sig selv.

178. Den, Allah retleder, han er retledet, og dem, Han lader fare vild, de er taberne.

179. Uden tvivl har Vi skabt mange blandt mennesker og jinner til Helvede. De har hjerte, men de forstår ikke med det, de har øjne, men de ser ikke med dem, og de har ører, men de hører ikke med dem. De er som kvæg, endda mere vildfarne. Det er dem, som er forsømmelige.

180. Og Allahs navne er de smukkeste, så påkald Ham ved disse navne. Og lad dem, der afviger fra sandheden, når det gælder Hans navne, være. De vil få deres straf for det, som de plejede at begå.

181. Og blandt dem, som Vi har skabt, er der et folk, som (vej)leder til den rette vej ved sandheden og øver retfærdighed i kraft af den.

182. Og de, som fornægter Vore åbenbaringer, dem vil Vi tilintetgøre gradvist fra steder, de ikke ved noget om.

183. Og Jeg har givet dem en tidsfrist. Sandelig, Min straf er hård.

184. Har de da ikke tænkt over, at der ikke er nogen som helst galskab hos deres ledsager? Han er blot en tydelig advarer.

185. Har de ikke betragtet (Allahs) herredømme over himlene og jorden

og alle de ting, som Allah har skabt, og set, at deres endeligt muligvis er nær? På hvilken meddelelse efter denne vil de så tro?

186. Den, som Allah lader havne i vildfarelse, for ham findes der ingen vejleder. Og Han forlader dem, idet de vandrer forvildet omkring i deres trods.

187. De spørger dig om Timen: "Hvornår vil den indtræffe?" Sig: "Kundskaben derom er hos min Herre alene. Ingen kan kundgøre, hvornår den kommer, undtagen Ham. Den (viden) er for tung for himlene og jorden. Den kommer over jer pludseligt." De spørger dig om den, som om du besidder helt nøjagtig viden om den. Sig: "Den viden er hos Allah alene, men de fleste mennesker ved det ikke."

188. Sig: "Jeg er ikke herre over nogen vinding eller noget tab for mig selv, undtagen i den grad, Allah vil. Og hvis jeg havde kundskab om det usete, ville jeg af mig selv have opnået rigeligt af det gode, mens modgang aldrig havde nået mig. Men jeg er blot en advarer og bærer af det glædelige budskab for det folk, som er troende."

189. Og Han er Den, som har skabt jer af et enkelt væsen, og så skabte Han fra det dets mage, for at han skulle finde ro hos hende. Da han dækkede hende, bar hun på en let byrde, så hun bevægede sig rundt omkring med den. Og da fødslen nærmede sig, bad de en bøn til Allah: "Hvis Du skænker os et sundt barn, visselig, så vil vi være blandt de taknemmelige."

190. Men da Han gav dem et sundt barn, begyndte begge at sætte andre ved siden af Ham for det (barn), som Han havde givet dem. Uanset hvad de sætter ved siden af Ham, så er Allah højt hævet over det.

191. Sætter de noget, som ingenting kan skabe, men som selv er skabt, ved siden af Ham?

192. Noget, som hverken kan hjælpe dem eller hjælpe sig selv?

193. Og hvis du kalder dem til retledningen, vil de ikke følge jer. Om I kalder dem, eller om I forbliver tavse, er det det samme for jer.

194. Sandelig, dem, som I tilbeder ud over Allah, de er også blot tjenere som jer selv. Men påkald dem bare, og lad dem bønhøre jer, hvis I er sandfærdige.

195. Har de fødder, som de kan gå med, eller har de hænder, som de kan gribe med, eller har de øjne, som de kan se med, eller har de ører, som de kan høre med? Sig: "Påkald jeres partnere og udfør så jeres listighed mod mig, og giv mig ingen henstand.

196. Sandelig, min beskytter er Allah, som har åbenbaret Bogen, og Han er også de retskafnes beskytter."

197. Og dem, som I tilbeder ud over Ham, de kan ikke hjælpe jer og heller ikke hjælpe sig selv.

198. Og hvis I kalder dem til retledning, så kan de ikke høre. Og du ser dem kigge på dig, selvom de intet ser.

199. Søg tilgivelse. Påbyd det gode, vend dig bort fra de uvidende.

200. Og hvis en fristelse fra Satan skulle aflede dig, så søg tilflugt hos Allah! Sandelig, Han er Althørende, Alvidende.

201. Sandelig, når de, som har opnået gudfrygtighed, møder noget ondt fra Satan, så husker de (de ting, Allah påbyder og forbyder), og de indser med det samme (sandheden).

202. Deres brødre fører de (satanerne) videre ind i vildfarelsen, derefter lader de dem ikke være.

203. Og når du ikke bringer dem noget tegn, siger de: "Hvorfor har du ikke lavet et selv?" Sig: "Jeg følger kun det, som bliver åbenbaret for mig fra min Herre! Det er indsigt fra jeres Herre og en retledning og en nåde for folk, som tror.

204. Og når Koranen reciteres, så lyt opmærksomt i tavshed, så der må blive vist jer nåde."

205. Og påkald din Herre i dit indre med ydmyghed og ærefrygt og med en lav stemme om morgenen og om aftenen, og bliv ikke blandt de forsømmelige.

206. Sandelig, de, som er hos din Herre, er aldrig for hovmodige til at tjene Ham. De bøjer sig ned i ydmyghed for Ham.

Surah 8: al-Anfal

Åbenbaringsperiode

Den blev åbenbaret i år 2 e.H. efter Slaget ved Badr, det første slag mellem islam og vantro (*kufr*). Da den indeholder en detaljeret og omfattende gennemgang af slaget, lader det til, at den højst sandsynligt blev åbenbaret på én gang. Det er ligeledes muligt, at nogle af versene vedrørende de problemer, der opstod som et resultat af dette slag, kan være blevet åbenbaret senere og indarbejdet på de rette steder for at gøre den til et sammenhængende hele.

Historisk baggrund

Før vi gennemgår suraen, er det umagen værd at overveje de begivenheder, der førte til Slaget ved Badr. I løbet af det første årti eller deromkring af Profetskabet i Mekka havde Budskabet bevist sin fasthed og stabilitet. Dette var resultatet af to ting: For det første udførte Sendebuddet, som besad de højeste karakteregenskaber, sin mission med visdom, fremsyn og storsind. Han havde ved sin adfærd vist, at han havde besluttet sig for at føre bevægelsen til en succesfuld ende og derfor var klar til at møde alle slags farer og forhindringer undervejs. For det andet var Budskabet så tiltalende, at det uimodståeligt tiltrak folkenes hjerter og sind til sig. I en sådan grad, at alle forhindringer af uvidenhed, overtro og smålige fordomme fejlede i at bremse dets fremmarch. Det er grunden til, at Budskabets modstandere, som havde set ned på det i dets indledende faser, nu var begyndt at anse det for at være en alvorlig trussel og var fast besluttet på at knuse det med al deres magt. Imidlertid manglede bevægelsen, på trods af sin styrke, stadig visse evner for at føre den til sejr.

For det første var det endnu ikke fuldt ud bevist, at den havde samlet et tilstrækkeligt antal følgere, som ikke blot troede på dens sandhed, men var så intenst hengivne til dens principper, at de var klar til at bruge al deres energi og alt, hvad de besad, i kampen for dens succes og etablering. I en sådan grad, at de var klar til at ofre deres liv i kampen mod hele verden, selv hvis det skulle være imod deres egne nærmeste slægtninge. Det er sandt, at islams følgere havde udholdt de strengeste forfølgelser fra Quraysh i Mekka og havde givet et godt bevis på fastheden af deres tro og deres stærke relation til islam. Alligevel var yderligere prøvelser påkrævet for at vise, at islam var lykkedes med at erhverve sig en sådan skare af følgere, som ikke anså noget for at være mere dyrebart end dens ideal og var klar til at ofre livet for det.

For det andet, selvom islams stemme havde nået alle dele af landet, var dens virkninger endnu spredte, og dens erhvervede styrke var spredt her og der. Den havde endnu ikke samlet tilstrækkelig kraft, som var essentiel for en afgørende konflikt med den gamle etablerede orden af 'uvidenhed'.

For det tredje havde islam endnu intet eget hjem og havde ikke etableret sig fast nogen steder i landet, hvor den kunne konsolidere sin magt og gøre det til en base for yderligere handling. For muslimerne var spredt ud over hele landet og levede blandt de vantro som fremmede, som deres blodtørstige fjender ønskede at rykke op med rode fra deres egne hjem.

For det fjerde havde muslimerne endnu ikke haft mulighed for i praksis at demonstrere velsignelserne ved det livssystem, der er baseret på islam. Der var hverken nogen islamisk kultur eller noget socialt, økonomisk eller politisk system. Der var heller ikke nogen etablerede principper for krig og fred til deres vejledning. Derfor havde muslimerne ingen mulighed for at demonstrere de moralske principper, som de havde til hensigt at bygge hele deres livssystem på. Det var heller ikke blevet bevist, at muslimerne som et samfund var oprigtige i proklamationen af Budskabet.

Allah skabte muligheder for at råde bod på disse mangler. I løbet af de sidste fire år af Profetens ophold i Mekka havde islams stemme vist sig at være effektiv i Yathrib (Medina), og folket havde af forskellige årsager accepteret budskabet mere beredvilligt end andre klaner i Arabien. I en sådan grad, at en deputation på 75 personer i det tolvte år af Profetskabet i anledning af hajj mødte Profeten i nattens mørke. Disse mennesker accepterede ikke blot islam, men tilbød også at give ham og hans følgere et hjem. Da dette var en højst epokegørende mulighed tilvejebragt af Allah, drog Profeten fordel af den. Betydningen af dette tilbud var ganske klar for folket i Yathrib, og de indså fuldt ud, at dette ikke var en invitation til en blot og bar flygtning, men til Allahs Sendebud, således at han skulle blive deres leder og hersker. Ligeledes vidste de, at de ikke inviterede de muslimske flygtninge for at give dem ly for forfølgelse, men for at samle dem fra hele landet med henblik på deres integration med dem selv for at danne et organiseret samfund. Således var tilbuddet fra folket i Yathrib at gøre Yathrib til "islams by."

I overensstemmelse hermed accepterede Profeten deres invitation og gjorde den til den første "islams by" i Arabien. Folket i Yathrib var fuldt ud klar over implikationerne af dette tilbud. Det var i sandhed en krigserklæring mod hele Arabien og ligeledes en invitation til deres egen sociale og økonomiske boykot. Da Ansar fra Yathrib erklærede deres troskab til Profeten ved Aqabah, kendte de fuldt ud dets konsekvenser.

I løbet af den formelle troskabserklæring rejste Asad bin Zurarah, den yngste af alle de delegerede fra Yathrib, sig op og sagde: "*O folk af Yathrib! Lyt blot til mig og overvej sagen nøje i alle dens aspekter. Selvom vi er kommet til ham og udelukkende betragter ham som Allahs Sendebud, bør vi vide, at vi vil invitere til fjendskab fra hele Arabien. For når vi tager ham med væk til Yathrib, vil vi blive angrebet, og vores børn kan blive overgivet til sværdet. Derfor, hvis I har modet i jeres hjerter til at se det i øjnene, da og kun da bør I erklære jeres troskab til ham, og Allah vil give jer dets belønning. Men hvis I elsker jeres liv mere end ham og hans Budskab, så forlad denne sag og undskyld jer ærligt, for på dette tidspunkt vil Allah måske acceptere jeres undskyldninger.*"

Abbas bin Ubadah bin Naalah, et andet medlem af delegationen, gentog det samme og sagde: "*Forstår I implikationen af jeres troskabserklæring til denne person?" (Stemmer: "Ja, det ved vi.") "I udfordrer hele verden til krig ved jeres troskabserklæring til ham. Der er al mulig sandsynlighed for en alvorlig trussel mod jeres liv og ejendomme. Overvej det derfor nøje. Hvis I har nogen tanke lurende i jeres sind om, at I derefter vil overgive ham til hans fjender, er det meget bedre at lade ham være nu, for den adfærd vil bringe skam og skændsel over jer i denne verden og den næste. På den anden side, hvis I oprigtigt har besluttet, at I vil udholde alle slags konsekvenser, der vil følge som et resultat af denne invitation, så vil det være det bedste at aflægge troskabseden til ham. For ved Allah, dette vil visselig bringe jer godt i denne verden såvel som i den næste verden.*"

Ved dette råbte alle medlemmerne af delegationen med én stemme: "*Vi er klar og forberedte på at risikere al vores rigdom og vores ædle slægtninge for hans skyld.*" Det var da, at den berømte troskabsed, som er kendt som "Den anden troskabsed ved Aqabah", blev aflagt.

På den anden side forstod folket i Mekka ligeledes til fulde implikationerne af denne sag fra deres eget synspunkt. De indså, at Muhammad, som de kendte godt, havde en stor personlighed og besad ekstraordinære evner, ville få et stærkt fodfæste ved denne troskab. For dette ville hjælpe med at integrere hans følgere, hvis standhaftighed, beslutsomhed og urokkelige trofasthed over for Sendebuddet var blevet afprøvet, i et disciplineret samfund under hans vise lederskab og vejledning. De vidste, at dette ville betyde døden for deres gamle levevis. De indså også den strategiske betydning, som Medina havde for deres handel, hvilket var deres primære levebrød. Dens geografiske placering var af en sådan art, at muslimerne med fordel kunne angribe de karavaner, der rejste på handelsruten mellem Yemen og Syrien, og dermed ramme roden af deres og andre hedenske klaners økonomi særdeles effektivt. Værdien af den handel, der blev drevet af folket i Mekka alene på denne rute, for ikke at tælle den fra Ta'if og andre steder med, løb op i omkring to hundrede tusinde dinarer årligt.

Da Quraysh var fuldt ud klar over implikationerne af troskabseden ved Aqabah, blev de stærkt oprørte, da de fik nys om den samme nat. I første omgang forsøgte de at vinde folket i Medina over på deres side. Men da de så, at muslimerne udvandrede til Medina i små grupper, indså de, at Profeten også snart ville emigrere derfra. Derefter besluttede de at tage en ekstrem forholdsregel i brug for at forhindre denne fare. Et par dage før hans udvandring afholdt Quraysh en rådslagning for at overveje sagen. Efter en hel del diskussion besluttede de, at der skulle udvælges én person fra hver af Qurayshs familier, med undtagelse af Banu-Hashim, for at gøre en ende på Profetens liv. Dette var for at gøre det vanskeligt for Profetens familie at kæmpe alene mod alle de andre familier i Quraysh, og dermed tvinge dem til at acceptere blodpenge for mordet på ham i stedet for at tage hævn over dem. Men ved Allahs nåde fejlede deres plot mod Profetens liv på grund af hans beundringsværdige fremsyn og fulde tillid til Allah, og han nåede Medina i god behold.

Da de ikke kunne forhindre hans udvandring, faldt det dem ind at udnytte Abdullah bin Ubay, som var begyndt at nære et nag til Profeten siden hans ankomst til Medina. Han var en indflydelsesrig leder i Medina, og folket var blevet enige om at gøre ham til deres konge. Men da størstedelen af Aws- og Khazraj-klanen blev muslimer og anerkendte Profeten som deres leder, vejleder og hersker, brast alle hans håb om at blive konge. Derfor skrev Quraysh til ham: *"Da du har givet ly til vores fjende, fortæller vi dig rent ud, at du enten selv skal kæmpe mod ham eller forvise ham fra din by, ellers sværger vi ved Allah, at vi vil invadere din by, dræbe jeres mænd og gøre jeres kvinder til vores slavinder."* Dette brev kastede benzin på bålet af hans jalousi, og han blev tilbøjelig til at lave ulykker, men Profeten tog rettidige forholdsregler og forpurrede hans onde hensigter.

Quraysh fik endnu en mulighed for at fremsætte en trussel. Da Sa'ad bin Mu'adh, en anden leder fra Medina, tog til Mekka for at udføre umrah, afbrød Abu Jahl (en af lederne af Quraysh, kendt for sit had og sin forfølgelse af muslimerne) ham lige ved døren til Ka'bah med ordene: *"Tror du, vi vil lade dig udføre umrah i fred, når I giver ly og hjælp til frafaldne fra os? Havde du ikke været gæst hos Ummayyah bin Khalf, ville du ikke være kommet levende herfra."* Sa'ad svarede: *"Ved Allah, hvis du forhindrer mig i dette, vil jeg gengælde på en værre måde og blokere jeres rute nær Medina."* Denne hændelse førte i praksis til en erklæring fra folket i Mekka om, at de ville forhindre muslimerne i en pilgrimsrejse til Ka'bah, samt fra folket i Medina om, at de som gengældelse ville blokere deres handelsrute til Syrien for islams modstandere.

Faktisk var der intet andet alternativ for muslimerne end at bevare et stærkt greb om denne rute for at tvinge Quraysh og de andre klaner, hvis interesser var livsvigtigt forbundet med denne rute, til at genoverveje deres fjendtlige og antagonistiske holdning over for dem. Det er grunden til, at Profeten tillagde dette problem den største betydning. Så snart han var færdig med at træffe de indledende forberedelser til organiseringen af det nydannede muslimske samfund og fastsætte fredsbetingelser med de nærliggende jødiske stammer, tog han to forholdsregler i denne forbindelse.

For det første indledte han forhandlinger med de klaner, der boede mellem Rødehavet og denne rute, for at indgå alliancer med dem eller i det mindste overtale dem til at indgå neutralitets-traktater med muslimerne. Han havde succes med dette, og han indgik en traktat om alliancefrihed med Juhaynah, som var en meget vigtig klan i det bakkede område nær havkysten. Derefter, i slutningen af det første år af hijrah, indgik han en forsvarsalliance med Bani-Damrah. I år 2 e.H. sluttede Bani-Mudlij sig ligeledes til alliancen, da de var naboer og allierede til Bani-Damrah. Derefter skete det, at et ganske stort antal af disse mennesker vendte tilbage til islam som et resultat af det missionsarbejde, der blev udført af muslimerne.

For det andet sendte han i rækkefølge små grupper af sine mænd på denne rute for at fungere som en advarsel til Quraysh, og han ledsagede selv nogle af dem. I det første år af hijrah blev der sendt fire ekspeditioner dertil, det vil sige ekspeditionen under Hamza, ekspeditionen under Ubaydah bin Harith,

ekspeditionen under Sa'ad bin Abi Waqqas og al-Abwa-ekspeditionen under Profeten selv. I den første måned af det andet år blev der foretaget yderligere to indtrængninger på den samme rute. Disse er kendt som Buwat-ekspeditionen og Zawal Ushairah-ekspeditionen. To ting ved alle disse ekspeditioner er bemærkelsesværdige. For det første blev der ikke udgydt noget blod, og ingen karavaner blev plyndret på nogen af disse ekspeditioner. Dette beviser, at det virkelige formål med disse ekspeditioner var at vise Quraysh, hvilken vej vinden blæste. For det andet blev der ikke sendt en eneste mand fra folket i Medina af Profeten på nogen af disse indtrængninger. Alle grupperne bestod udelukkende af immigranter fra Mekka, således at konflikten skulle forblive mellem folket fra Quraysh selv og ikke sprede sig yderligere ved indblanding fra andre klaner. På den anden side forsøgte Quraysh fra Mekka ligeledes at inddrage andre i konflikten. Når de sendte grupper mod Medina, tøvede de ikke med at plyndre folket. For eksempel plyndrede en ekspedition under ledelse af Kurz bin Jabir al-Fihri kvæget fra folket i Medina i selve byens nærhed for at vise, hvad deres virkelige hensigter var.

Dette var tingenes tilstand, da en stor handelskaravane fra Quraysh i sha'baan år 2 e.H. (februar eller marts 623 e.v.t.), som medbragte varer til en værdi af over 400.000 kroner og kun havde en vagt på tredive til fyrre mænd på sin vej tilbage fra Syrien til Mekka, nåede det territorium, hvorfra den let kunne angribes fra Medina. Da karavanen var sparsomt bevogtet, frygtede Abu Sufyan, som var ansvarlig for den, naturligvis et angreb fra muslimerne ud fra sine tidligere erfaringer. I overensstemmelse hermed udsendte han, så snart han trådte ind i det farlige territorium, en kamelrytter til Mekka med en desperat appel om hjælp.

Da rytteren nåede Mekka, flængede han, i overensstemmelse med en gammel skik i Arabien, sin kamels ører, skar dens næse op og væltede sadlen. Han begyndte at råbe højt af sine lungers fulde kraft: *"O folk af Quraysh, send hjælp for at beskytte jeres karavane fra Syrien under ledelse af Abu Sufyan, for Muhammad er med sine følgere i hælene på den. Ellers tror jeg ikke, I nogensinde vil få jeres varer. Løb, løb og hjælp."* Dette forårsagede stor ophidselse og vrede i hele Mekka, og alle de store ledere fra Quraysh gjorde sig klar til krig. En hær bestående af 600 pansrede soldater og et kavaleri på 100 ryttere marcherede med stor pomp og pragt ud til kamp. De havde ikke blot til hensigt at redde karavanen, men også at gøre en ende på, én gang for alle, den nye trussel fra muslimerne, som havde konsolideret sig i Medina. De ønskede at knuse denne opstigende magt og indgyde ærefrygt i de klaner, der omgav ruten, for at gøre den absolut sikker for fremtidig handel.

Nu følte Profeten, som altid holdt sig velinformeret om tingenes tilstand, at den afgørende time var kommet, og at det var det rette tidspunkt at tage et dristigt skridt. Ellers ville den islamiske bevægelse blive livløs for evigt, og der ville ikke være nogen chance tilbage for, at den kunne rejse sig igen. For hvis Quraysh invaderede Medina, ville oddsene være imod muslimerne. Tilstanden i det muslimske samfund var stadig meget usikker, fordi immigranterne (muhajirun) ikke havde været i stand til at stabilisere deres økonomi i løbet af den korte periode (mindre end to år) af deres ophold i Medina. Deres hjælpere, Ansar, var endnu ikke blevet afprøvet, og de nærliggende jødiske klaner var fjendtlige. Desuden var der en stærk gruppe af hyklere og polyteister i selve Medina. Frem for alt levede de omkringliggende klaner i ærefrygt for Quraysh og havde alle deres religiøse sympatier hos dem. Profeten følte derfor, at konsekvenserne af denne mulige invasion ikke ville være gunstige for muslimerne.

Den anden mulighed var, at de ikke ville invadere Medina, men blot forsøge at eskortere deres karavane sikkert og trygt ved en ren magtdemonstration. Også i det tilfælde ville det påvirke deres omdømme negativt, hvis muslimerne forblev inaktive. Åbenlyst ville denne svage holdning i konflikten ligeledes opmuntre de andre arabere og gøre muslimernes position meget usikker i landet, og de omkringliggende klaner ville på foranledning af Quraysh indlede fjendtligheder mod dem. Jøderne, hyklerne og polyteisterne i Medina ville åbent rejse sig mod dem og ikke blot bringe deres sikkerhed for liv, ejendom og ære i fare, men gøre det vanskeligt for dem overhovedet at leve der. Muslimerne ville ikke være i stand

til at indgyde fjenden ærefrygt for således at holde deres liv, ejendom og ære sikre for dem. En nøje undersøgelse af situationen førte Profeten til at træffe beslutningen om at tage et afgørende skridt og gå ind i kampen med den smule styrke, han end kunne mønstre, for således og kun således kunne han vise, om det muslimske samfund havde ret til at overleve eller var dømt til at gå til grunde.

Da han nåede frem til denne skelsættende beslutning, kaldte han Muhajiriin og Ansar sammen og fremlagde hele situationen for dem uden nogen forbehold. Han sagde: "*Allah har lovet, at I vil konfrontere en af de to, handelskaravanen, der kommer fra nord, eller Qurayshs hær, der marcherer fra syd. Fortæl mig nu, hvilken af de to I ønsker at angribe!*" Et stort flertal af folket svarede, at de ønskede at angribe karavanen. Men Profeten, som havde noget andet for øje, gentog det samme spørgsmål. Ved dette rejste Miqdad bin 'Amr, en muhajir, sig op og sagde: "*O Allahs Sendebud! Marcher venligst til den side, som din Herre befaler dig. Vi vil ledsage dig, uanset hvor du går hen. Vi vil ikke sige som israelitterne: 'Gå, og lad dig og din Herre kæmpe, vi vil vente.' I modsætning til dem siger vi: 'Lad dig og din Herre kæmpe. Vi vil kæmpe ved din side til vores sidste åndedrag'.*"

Selv da annoncerede han ikke nogen beslutning, men ventede på et svar fra ansar, som endnu ikke havde taget del i noget slag for islam. Da dette var den første mulighed for dem til at bevise, at de var klar til at opfylde deres løfte om at kæmpe for islams sag, gentog han spørgsmålet uden at henvende sig direkte til dem. Ved dette rejste Sa'ad bin Mu'adh, en ansar, sig op og sagde: "… *det lader til, at du stiller spørgsmålet til os.*" Da Profeten sagde: "*Ja,*" svarede Ansar: "*Vi har troet på dig og bekræftet, at det, du har bragt, er Sandheden, og vi har aflagt et højtideligt løfte til dig om, at vi vil lytte til dig og adlyde dig. Derfor, O Allahs Sendebud, gør, hvad end du har til hensigt at gøre. Vi sværger ved Allah, som har sendt dig med Sandheden, at vi er klar til at ledsage dig til havets bred, og hvis du træder ud i det, vil vi kaste os ud i det. Vi forsikrer dig om, at ikke en eneste af os vil forblive tilbage eller svigte dig, for vi vil overhovedet ikke tøve med at gå i kamp, selvom du skulle lede os til slagmarken i morgen. Vi vil forblive standhaftige i slaget og ofre vores liv i kampen. Vi håber sandelig, at vores adfærd ved Allahs nåde vil glæde dit hjerte. Så tag os med til slagmarken i tillid til Allahs velsignelse.*"

Efter disse taler blev det besluttet, at de skulle marchere mod Qurayshs hær og ikke mod handelskaravanen. Men det skal bemærkes, at beslutningen var af en ordinær karakter. For antallet af mennesker, der trådte frem for at gå til slagmarken, var kun lidt over tre hundrede (86 Muhajir, 62 fra Aws og 170 fra Khazraj). Desuden var den lille hær dårligt bevæbnet og næppe udrustet til kamp. Kun et par af dem havde heste at ride på, mens de andre måtte skiftes i grupper af tre og fire på ryggen af en kamel, ud af de 70 de havde i alt.

Frem for alt havde de ikke fået nok våben til slaget. Kun 60 af dem havde rustning. Det er derfor intet under, at med undtagelse af dem, der var forberedte på at ofre deres liv for islams sag, var størstedelen af dem, der havde tilsluttet sig ekspeditionen, så fyldt med frygt, at de følte det, som om de bevidst gik i dødens gab. Derudover var der folk, som altid betragtede tingene fra et selvisk synspunkt. Selvom de havde omfavnet islam, indså de ikke, at deres tro ville kræve ofringen af deres liv og ejendomme fra dem. De var af den opfattelse, at det var en vanvittig ekspedition drevet af irrationel entusiasme for religion.

Men Profeten og de sande troende havde indset det presserende i denne kritiske time, som krævede, at man risikerede livet. Derfor marcherede de direkte mod sydvest, hvorfra Qurayshs hær kom. Dette er et klart bevis på den kendsgerning, at de fra selve begyndelsen var draget ud for at kæmpe med hæren og ikke for at plyndre karavanen. For hvis de havde haft til hensigt at plyndre karavanen, ville de have taget den nordvestlige retning og ikke den sydvestlige.

De to parter mødtes i kamp ved Badr den 17. ramadan. Da de to hære stod over for hinanden, og Profeten bemærkede, at Quraysh-hæren var i overtal i forhold til muslimerne med tre til en og var meget bedre udrustet, løftede han sine hænder i påkaldelse og fremsagde denne inderlige bøn med stor ydmyghed: "*O Allah! Her er Quraysh, stolte af deres krigsmateriel. De er kommet for at bevise, at Dit Sendebud er*

falsk. O Allah! Send nu den hjælp, som Du har lovet at give mig. O Allah! Hvis denne lille hær af Dine tjenere bliver tilintetgjort, vil der ikke være nogen tilbage i landet til at tilbede Dig."

I denne kamp blev Muhajirun fra Mekka sat på den hårdeste prøve, for de måtte kæmpe imod deres egne nære og kære slægtninge og overgive deres fædre, deres sønner, deres farbrødre og morbrødre samt deres brødre til sværdet. Det er åbenlyst, at kun sådanne mennesker, som oprigtigt havde accepteret Sandheden og afskåret alle relationer til falskhed, kunne komme sejrrigt ud af denne hårdeste af alle prøver. På en anden måde var den prøve, som Ansar blev udsat for, ikke mindre hård. Indtil videre havde de kun lagt sig ud med de magtfulde Quraysh og deres allierede ved at give ly til muslimerne mod deres ønsker, men nu skulle de for første gang kæmpe imod dem og så frøene til en lang og bitter krig med dem.

Dette var i sandhed en meget hård prøve, for det betød, at en lille by med en befolkning på nogle få tusinde indbyggere skulle føre krig mod hele Arabien. Det er åbenlyst, at de mennesker som tog dette dristige skridt, troede på islams sandhed så fuldt og fast, at de var klar til at ofre enhver personlig interesse. Så Allah accepterede muhajirins og Ansars selvopofrelser på grund af deres sande tro og belønnede dem med Sin hjælp. De stolte, velbevæbnede fra Quraysh blev drevet på flugt af disse dårligt udrustede hengivne af islam. Halvfjerds mænd fra deres hær blev dræbt, og halvfjerds blev taget til fange, og deres våben og udstyr faldt i hænderne på muslimerne som krigsbytte. Alle deres store ledere, som var deres bedste soldater, og som havde ledt oppositionen mod islam, blev dræbt i dette slag. Det er intet under, at denne afgørende sejr gjorde islam til en magtfaktor, man måtte regne med.

Emner

Den moralske lektie af konflikten mellem Sandheden og falskhed er blevet formuleret, og de egenskaber, der fører til succes i en konflikt, er blevet forklaret. Suraen giver anvisninger vedrørende krigsbytte. Muslimerne har fået at vide, at de ikke skal betragte dette som deres ret, men som en nåde og gave fra Allah. Derfor bør de med taknemmelighed acceptere den del, der tildeles dem, og villigt indvillige i den del, som Allah afsætter til Sin sag og til hjælp for de trængende.

Dernæst giver den også instruktioner vedrørende lovene for fred og krig, da der var et presserende behov for at få disse forklaret på det stadie, som den islamiske bevægelse var trådt ind i. Den pålagde, at muslimerne skulle afholde sig fra "uvidenhedens" veje (*jahiliyyah*) i fred og krig og således etablere deres moralske overlegenhed i verden. Den havde ligeledes til hensigt i det faktiske praktiske liv at demonstrere den moral for verden, som den havde prædiket helt fra islams begyndelse, og som den havde påbudt, at det praktiske liv skulle baseres på.

Den fastlægger også nogle artikler i den islamiske forfatning, som hjælper med at differentiere status for de muslimer, der lever inden for grænserne af "islams domæne" (Dar-ul-islam), fra de muslimer, der lever uden for dets grænser.

Surah 8: al-Anfal[26]

Allahs navn, Den Nådigste, Den Barmhjertigste.

1. De spørger dig om krigsbyttet. Sig: "Krigsbyttet tilhører Allah og Sendebuddet. Så frygt Allah, og slut forlig mellem jer, og adlyd Allah og Hans Sendebud, hvis I er troende!"

2. De troende er kun dem, hvis hjerter skælver, når Allah nævnes. Og når åbenbaringerne bliver reciteret for dem, styrkes de i troen, og til Allah sætter de deres lid.

3. (De troende er) dem, som forretter bønnen og giver ud af det, Vi har forsynet dem med.

4. Det er de sande troende. For dem er der høje stillinger hos deres Herre og tilgivelse og gavmilde forsyninger.

5. Ligesom da din Herre førte dig ud af dit hjem med sandheden, selvom en gruppe blandt de troende visselig var modvillige.

6. De stredes med dig om sandheden, selv efter at den blev synlig for dem, som om de blev drevet mod døden, mens de blot så på.

7. Og (husk) da Allah lovede jer, at den ene af de to grupper visselig ville være jeres i sejr, og I ønskede at få den gruppe, som var uden våben. Men Allah ville lade sandheden blive tydelig i kraft af Sine ord og udrydde de vantro.

8. Han ville visselig lade sandheden komme til sin ret som sand og fastslå falskheden som falsk, selvom de syndige ikke ville kunne lide det.

9. (Og husk, da) I bad til jeres Herre om hjælp, og Han godtog jeres bønner: "Jeg vil støtte jer med tusind engle på række!"

10. Og Allah gjorde kun dette som et glædeligt budskab, og for at jeres hjerter dermed skulle finde ro. Og hjælpen er fra Allah alene. Sandelig, Allah er Almægtig, alvis.

11. Og Han lod en søvnighed komme over jer – (som et tegn på) en tryghed fra Ham – og sendte vand over jer fra himlen for at gøre jer rene og for at fjerne Satans ondskab fra jer og styrke jeres hjerter og gøre jeres fødder urokkelige.

12. (Og husk) da din Herre åbenbarede for englene: "Sandelig, Jeg er med jer. Indgyd de troende standhaftighed. Jeg vil jage skræk ind i hjerterne på de vantro, så hug mod deres halse fra oven, og slå dem over alle deres fingre!"

13. Dette, fordi de modsatte sig Allah og Hans Sendebud. Og den, som modsætter sig Allah og Hans Sendebud, ham giver Allah visselig en plagsom straf.

14. Dette er (pinen), så smag den! Og for de vantro er der sandelig også ildens pine.

15. O I troende! Når I træffer de vantro i kamp, så vend dem ikke ryggen.

16. Og den, som vender ryggen til dem på sådan en dag, undtagen som led i en taktisk manøvre eller for at slutte sig til en anden hærenhed og danne ny front, han vil visselig vende tilbage med Allahs vrede (mod sig), og hans

[26] *Al-Anfal:* Krigsbyttet.

bosted vil være Helvede. Hvor elendigt et endeligt det er!

17. Det var ikke jer, som dræbte de vantro, derimod var det Allah, som dræbte dem! Og da du slog dem, var det ikke dig, som slog dem, det var Allah, som slog dem! Og det var for at velsigne de troende med god gunst. Sandelig, Allah er Althørende, Alvidende.

18. Sådan er det, og Allah svækker de vantros listige planer.

19. (O I vantro!) Hvis I bad om en dom, så er den dom kommet til jer. Og hvis I holder op (med at kæmpe), så er det bedre for jer. Hvis I vender tilbage (til kamphandlinger), vender Vi også tilbage, og jeres gruppe vil, trods dens talrige størrelse, aldrig kunne bibringe jer noget som helst. For Allah er med de troende.

20. O I troende! Adlyd Allah og Hans Sendebud, og vend ikke bort fra Ham, mens I hører.

21. Vær ikke som dem, som sagde: "Vi har hørt!" men de hørte ikke.

22. Sandelig, de værste blandt alle levende væsener i Allahs øjne er de døve og de stumme, som ikke forstår.

23. Og hvis Allah havde kendt til noget godt i dem, ville Han visselig have ladet dem høre, men hvis Han havde ladet dem høre, havde de vendt sig benægtende bort.

24. O I troende! Stil jer til tjeneste for Allah og Hans Sendebud ved at svare med lydighed, når Sendebuddet kalder på jer for en sag, som giver jer liv. Og vid, at Allah griber ind mellem en person og hans hjerte, og at hos Ham skal I alle (endeligt) samles.

25. Og søg gudfrygtighed imod falskhed, som ikke bare rammer de uretfærdige blandt jer. Og vid, at Allah visselig er streng i Sin straf.

26. Og husk, da I var få og undertrykte i landet og var bange for, at de (fjendtlige) mennesker skulle skade jer. Da gav Han jer et bosted og styrkede jer med Sin hjælp og forsynede jer med rene og skønne ting til jeres underhold, så I måtte vise taknemmelighed.

27. O I troende, forråd ikke Allah og Hans Sendebud! Og forråd ikke ting, I er blevet betroet, når I ved bedre.

28. Vid, at jeres rigdom og jeres børn (blot) er en prøvelse, den store belønning er hos Allah alene.

29. O I troende! Hvis I viser gudsfrygt over for Allah, giver Han jer et kriterium[27] og udviske jeres synder og tilgive jer. Og Allahs nåde omfatter alt.

30. Og (husk) dengang, da de vantro smædede rænker mod dig for enten at holde dig som fange, myrde dig eller landsforvise dig. De sad og smædede rænker, mens Allah lagde (mod)planer. Og Allah er Den bedste til at lægge planer.

31. Og når Vore åbenbaringer bliver reciteret for dem, siger de: "Vi har hørt! Hvis vi havde villet det, kunne vi sige det samme som dem. Det er ikke andet end skrøner fra forgangen tid."

32. Og dengang de sagde: "O Allah! Hvis denne sandhed virkelig er fra Dig, så lad der regne sten over os fra himlen, eller send en smertelig straf over os!"

[27] *'Furqaan'* Det som adskiller sandhed fra falskhed.

33. Men Allah er ikke Den, der straffer dem, mens du er blandt dem. Og ej heller vil Allah straffe dem, mens de beder om tilgivelse.

34. Og hvilken anden grund kan der være til, at Allah ikke straffer dem, når de holder folk borte fra Den hellige Moske? De er ingenlunde dens forvaltere. Dens forvaltere er kun de retledte. Men de fleste af dem ved det ikke.

35. Og deres bøn ved Allahs Hus består ikke af andet end at pifte og klappe. (O I vantro!) Smag straffen for den vantro, I begik.

36. Sandelig, de, som er vantro, giver af deres rigdom, sådan at de kan hindre (folk) fra Allahs vej. Og nu vil de fortsætte med at give den, men det vil resultere i bedrøvelse (og fortrydelse) for dem, og derefter vil de blive overvundet. Og de, som har hengivet sig til vantro, vil blive fordrevet til Helvede,

37. for at Allah kan adskille det urene fra det rene, lægge de urene oven på hinanden i en dynge og derpå kaste den i Helvede. Det er dem, som er taberne!

38. Sig til dem, som udviser vantro, at hvis de holder op, vil det, som de har gjort, blive tilgivet. Men skulle de vende tilbage, så vil de henfarnes eksempel stadig gøre sig gældende.

39. Og fortsæt med at kæmpe mod dem, indtil der ikke længere findes strid, og al religion bliver for Allah alene. Men hvis de holder op, så er Allah visselig altseende i forhold til, hvad de gør.

40. Og hvis de vender sig bort, så vid, at Allah sandelig er deres beskytter, Den bedste Beskytter og Den bedste Hjælper.

41. Og vid, at hvad I end har taget som krigsbytte, så tilhører en femtedel af det Allah, Sendebuddet, de nære slægtninge, de forældreløse, de fattige og de vejfarende, hvis I tror på Allah og på det, som Vi har åbenbaret for Vor tjener (Muhammad) på afgørelsens dag, dagen, hvor de to hære mødtes. Allahs almagt omfatter alt.

42. (Og husk) dengang, I var på den nærmeste side af dalen og de på den fjerneste side, og karavanen var længere nede (i forhold til jer). Hvis I havde indgået en aftale om at mødes på et sådant sted, ville I visselig være endt i uenighed. Men (det skete) for at Allah kunne fuldføre en sag, som var forudbestemt, sådan at den, som skulle dø, kunne dø med et tydeligt bevis, og den, som skulle leve, kunne leve med et tydeligt bevis. Og sandelig, Allah er Althørende, Alvidende.

43. (Og husk) da Allah viste dig dem i dine drømme som få. Og havde Han vist dig dem som mange, ville I visselig have mistet modet. Men Allah reddede jer (fra dette). For Han er sandelig Alvidende om det, der gemmer sig i hjertet.

44. (Og husk) da I mødtes (i krig), (hvor) Allah viste dem for jeres øjne som få, og Han viste jer for deres (de vantros) øjne som få. Dette, for at Allah skulle fuldføre sagen, som var forudbestemt. Og til Allah vil alle sager blive tilbagebragt.

45. O I troende! Når I møder en gruppe (fjender) (i krig), så stå fast imod dem, og mindes Allah ofte, så I må opnå den sikre sejr.

46. Adlyd Allah og Hans Sendebud. Lad være med at strides med hinanden, ellers vil I miste modet, og jeres styrke vil forlade jer. Sandelig, Allah er med de tålmodige.

47. Og vær ikke som dem, der forlader deres hjem i overmod og for at vise sig frem for mennesker, og som hindrer (andre) i at følge Allahs vej. Allah omslutter (i Sin alviden og almagt) alt, hvad de end foretager sig.

48. Og (husk) da Satan fik deres handlinger til at se smukke ud for dem, og han sagde: "Ingen blandt menneskene kan overvinde jer i dag. Jeg er visselig jeres hjælper." Men da to hære traf hinanden, vendte han om på sine hæle og sagde: "Sandelig, jeg tager afstand fra jer! Jeg ser visselig det, som I ikke kan se. Sandelig, jeg frygter Allah! Allah er streng i Sin straf !"

49. Og da hyklerne og de, som har sygdom i hjertet, sagde: "Disse folk er blevet bedraget af deres religion." Men hvem der end sætter sin lid til Allah, (skal vide) visselig, Allah er Almægtig, alvis.

50. Og hvis du bare kunne se de vantro, når englene tager deres sjæle, mens de slår dem i ansigtet og på ryggen: "Smag på ildens straf !

51. Dette er for det, som jeres hænder har sendt i forvejen. Og visselig, Allah er ikke uretfærdig over for Sine tjenere."

52. (Det går dem) ligesom det gik Firauns folk og dem, som var før dem. De fornægtede Allahs tegn, og så indfangede Han dem for deres synd. Visselig, Allah er mægtig, streng i Sin straf.

53. Sådan er det, fordi Allah aldrig ændrer en velsignelse, som Han har vist et folk, før de ændrer det (gode), som er i deres selv. Og Allah er visselig Althørende, alvis.

54. (Det går dem) ligesom det gik Firauns folk og dem, som var før dem: De havde fornægtet deres Herres tegn. Vi tilintetgjorde dem på grund af deres synd, og Vi druknede Firauns folk. De var alle uretfærdige.

55. Visselig, blandt alle levende skabninger er de værste i Allahs åsyn de vantro, for de vil ikke tro.

56. Det er folk, som du har indgået pagt med, men som jævnligt bryder pagten. Og de frygter ikke Allah.

57. Hvis du besejrer dem i krig, så spred dem, som er bag dem, så de må tænke efter.

58. Hvis du bekymrer dig for forræderi fra et folk, så forkast pagten på lige betingelser. Sandelig, Allah kan ikke lide forrædere.

59. Og de, som er vantro, skal ikke tro, at de kan undslippe (straffen). De kan aldrig overgå (Allah).

60. Og forbered jer til (mødet med) dem (fjenderne) med alt, hvad I råder over af krigsudstyr og styrker, så at I må skræmme Allahs fjender, jeres fjender og andre, I ikke kender til, (men) som Allah kender til. Og hvad I end giver ud for Allahs sag, vil I få fuldt ud tilbage, og der vil ikke blive gjort uret mod jer.

61. Men hvis de er tilbøjelige til fred, så vær du også tilbøjelig til det, og sæt (din) lid til Allah. Sandelig, Han er Den Althørende, Den Alvidende.

62. Og skulle de prøve at bedrage dig, sandelig, så er Allah dig nok. Han er Den, som har støttet dig med Sin hjælp og med de troende.

63. Og Han er Den, som har forenet deres hjerter i kærlighed. Hvis du havde givet alt, hvad der er på jorden, bort, ville du ikke kunne forene deres hjerter, men Allah forenede dem. Visselig, Han er almægtig, alvis.

64. O profet! For dig og de troende, som følger dig, er Allah nok.

65. O profet! Tilskynd de troende til kamp. Hvis der iblandt jer findes tyve tålmodigt standhaftige (personer), besejrer de to hundrede. Hvis der findes hundrede af jer, vil de besejre tusind vantro. For de er et folk, der ikke forstår.

66. Nu har Allah lettet byrden. Han ved, at der er svaghed i jer. Så hvis der iblandt jer findes hundrede tålmodige (personer), så vil de besejre to hundrede, og hvis der er tusind af jer, vil de besejre to tusind, ved Allahs befaling. Allah er med de tålmodige.

67. Det passer sig ikke for en profet at have krigsfanger, før han har ført krig og vundet sejre. I higer efter forgængelig jordisk rigdom. Men Allah ønsker (for jeres vel) det hinsidige. Allah er almægtig, alvis.

68. Hvis der ikke havde været en forudgående bestemmelse fra Allah, ville I visselig være blevet ramt af en stor straf for det, I tog (som løsesum).

69. Så spis af det krigsbytte, I har erhvervet, som tilladt og godt. Frygt Allah. Sandelig, Allah er tilgivende, barmhjertig.

70. O profet! Sig til fangerne i jeres besiddelse: "Hvis Allah ser noget godt i jeres hjerter, vil Han give jer noget bedre end det, der er taget fra jer, og Han vil tilgive jer." Allah er tilgivende, barmhjertig

71. Hvis de prøver at forråde dig, sandelig, de har allerede før forrådt Allah, så Han har givet dig magt over dem. Og Allah er Alvidende, alvis.

72. Sandelig, de, som har antaget troen og udvandret og kæmpet for Allahs sag med deres liv og ejendom og har hjulpet de udvandrede og givet dem husly, de er hinandens hjælpere og beskyttere. Og de, som har antaget troen, men ikke er udvandret, over for dem har I på ingen måde nogen forpligtelse som hjælpere og beskyttere, før de udvandrer. Men hvis de beder jer om hjælp angående religionen, er det jer pålagt at hjælpe, undtagen mod et folk, som I har indgået en pagt med. Allah er altseende i forhold til alt, hvad I gør.

73. Og de vantro er hinandens hjælpere og beskyttere; hvis I ikke handler på samme måde, vil der være stor uretfærdighed og ufred på jorden.

74. Og de, som har antaget troen og udvandret og kæmpet for Allahs skyld, og som har givet husly og ydet hjælp (til de udvandrede), det er de sande troende. For dem er der tilgivelse og endeløst underhold.

75. Og de, som har antaget troen senere, er udvandret og har kæmpet sammen med jer, de hører til blandt jer. Men slægtninge er mere berettiget (til arv) ifølge Allahs forordning. Sandelig, Allah er Alvidende om alt.

Surah 9: at-Tawbah

Dette er den eneste surah i Koranen, hvor 'I Allahs navn, Den Nådigste, Den Barmhjertigste' ikke er sat foran. Selvom kommentatorerne har givet forskellige grunde til dette, er den korrekte årsag den, som er angivet af Imam Razi: Nemlig, at Profeten selv ikke dikterede det ved begyndelsen af suraen. Derfor undlod følgesvendene det, og deres efterfølgere fulgte i deres spor. Dette tjener som et yderligere bevis for, at der er blevet udvist den største omhu for at bevare Koranen intakt, så den forbliver i sin fuldstændige og oprindelige form.

Diskurser og åbenbaringsperiode

Denne surah består af tre diskurser:

Den første diskurs (vers 1-37): Denne blev åbenbaret i dhul-qa'adah år 9 e.H. eller deromkring. Da emnets vigtighed krævede en proklamation under hajj, sendte Profeten Ali afsted for at indhente Abu Bakr, der allerede var draget mod Mekka som leder for pilgrimmene. Ali fik besked på at fremføre diskursen for repræsentanterne fra de forskellige klaner for at informere dem om den nye politik over for polyteisterne.

Den anden diskurs (vers 38-72): Denne blev nedsendt i rajab år 9 e.H. eller kort forinden, mens Profeten var optaget af forberedelserne til ekspeditionen til Tabuk. I denne diskurs blev de troende tilskyndet til at tage aktiv del i jihad.

Den tredje diskurs (vers 73-129) blev åbenbaret ved hans hjemkomst fra ekspeditionen til Tabuk. Der er visse dele i denne diskurs, som blev nedsendt ved forskellige lejligheder i løbet af den samme periode, og som efterfølgende blev samlet af Profeten i suraen i overensstemmelse med inspiration fra Allah. Men dette medførte ingen afbrydelse i dens kontinuitet, da de omhandlede det samme emne og udgjorde en del af den samme række af begivenheder. Denne diskurs advarer hyklerne om deres onde gerninger og bebrejder de troende, som var blevet tilbage under ekspeditionen til Tabuk. Derefter, efter at have stillet dem til ansvar, tilgiver Allah de sande troende, som af forskellige årsager ikke havde taget del i jihad på Allahs vej.

Historisk baggrund

Den række af begivenheder, der er blevet diskuteret i denne surah, fandt sted efter fredstraktaten ved Hudaybiyyah. På det tidspunkt var en tredjedel af Arabien kommet under islams herredømme, som havde etableret sig som en magtfuld, velorganiseret og civiliseret islamisk stat. Der var to vigtige begivenheder, der fulgte – den første var erobringen af Arabien. Profeten var i stand til at sende missioner ud blandt forskellige klaner for udbredelsen af islam. Resultatet var, at den i løbet af den korte periode på to år blev så stor en magt, at den fik den gamle orden af *jahiliyyah* til at føle sig hjælpeløs over for den. I en sådan grad, at de nidkære elementer blandt Quraysh var så opbragte, at de brød traktaten for at møde islam i en afgørende kamp. Men Profeten skred hurtigt til handling efter bruddet for ikke at give dem nogen mulighed for at samle tilstrækkelig styrke til dette. Han foretog en pludselig invasion af Mekka i måneden ramadan i år 8 e.H. og erobrede den.

Selvom denne erobring knækkede rygraden på *jahiliyyah*-ordenen, rettede den endnu et angreb mod islam på slagmarken ved Hunain, hvilket viste sig at være dens dødskys. Klanerne Hawazin, Thaqif, Naur Jushm og andre samlede hele deres styrke på slagmarken for at knuse den reformatoriske revolution, men de fejlede totalt i deres onde hensigter. Nederlaget for *jahiliyyah* ved Hunain banede vejen for at gøre hele Arabien til "islams domæne" (*Dar-ul-Islam*). Resultatet var, at der knap var gået et år efter Slaget ved

Hunain, før størstedelen af Arabien trådte ind i islams fold, og kun få tilhængere af den gamle orden forblev spredt i nogle afkroge af landet.

Den anden begivenhed, der bidrog til at gøre islam til en formidabel magt, var ekspeditionen til Tabuk, som blev nødvendiggjort af de provokerende aktiviteter fra de kristne, der boede inden for eller nær grænserne til det romerske imperium nord for Arabien. I overensstemmelse hermed marcherede Profeten med en hær på tredive tusind modigt mod det romerske imperium, men romerne undveg sammenstødet. Resultatet var, at Profetens og islams magt blev mangedoblet, og deputationer fra alle afkroge af Arabien begyndte at opsøge ham ved hans hjemkomst fra Tabuk for at tilbyde deres troskab til islam og lydighed over for ham. Koranen har beskrevet denne triumf i surah 110: an-Nasr: **"Når Allahs hjælp og sejren kommer, og du ser folk i massevis træde ind i Allahs religion..."**

Ekspeditionen til Tabuk

Ekspeditionen til Tabuk var resultatet af en konflikt med det romerske imperium, som var begyndt endnu før erobringen af Mekka. En af de missioner, der blev sendt efter traktaten ved Hudaybiyyah til forskellige dele af Arabien, besøgte de klaner, der boede i de nordlige områder op til Syrien. Størstedelen af disse mennesker var kristne, som var under indflydelse fra det romerske imperium. I modstrid med alle principper for almindeligt anerkendt folkeret dræbte de femten medlemmer af delegationen nær et sted kendt som Zat-u-Talah. Kun Ka'b bin Umair Ghifari, lederen af delegationen, havde held med at undslippe og rapportere den sørgelige hændelse. Desuden havde Shurahbil bin Amr, den kristne guvernør i Busra, som var direkte underlagt den romerske kejser, ligeledes henrettet Haritli bin Umair, Profetens ambassadør, der var blevet sendt til ham i en lignende mission.

Disse begivenheder overbeviste Profeten om, at der burde skrides til hård handling for at gøre territoriet op til det romerske imperium sikkert og trygt for muslimerne. I overensstemmelse hermed sendte han i måneden jamadi-ul-ula år 8 e.H. en hær på tre tusind mod den syriske grænse. Da denne hær nåede i nærheden af Ma'an, erfarede muslimerne, at Shurahbil marcherede med en hær på hundrede tusind for at kæmpe mod dem, og at kejseren, som selv befandt sig i Hims, havde sendt en anden hær bestående af hundrede tusind soldater under sin bror Theodore. Men på trods af sådanne frygtindgydende nyheder marcherede den tapre lille gruppe af muslimer frygtløst videre og mødte Shurahbils store hær ved Mu'tah.

Udfaldet af sammenstødet, hvor muslimerne kæmpede mod frygtindgydende odds (forholdet mellem de to hære var 1:33), var yderst gunstigt, eftersom fjenden fuldstændig fejlede i at besejre dem. Dette viste sig at være til stor hjælp for udbredelsen af islam. Som et resultat heraf vendte de arabere, der levede i en tilstand af halv-uafhængighed i og omkring Syrien, samt klanerne i Najd nær Irak, som var under indflydelse af det persiske imperium, sig mod islam og omfavnede den i tusindvis. For eksempel trådte folket fra Bani-Sulaim (hvis leder var Abbas bin Mirdas Sulaimi), Ashja'a, Ghatafan, Zubyan, Fazarah osv. ind i islams fold på samme tid. Frem for alt omfavnede Farvah bin 'Amral Juzami, som var øverstbefalende for det romerske imperiums arabiske hære, islam i denne periode og gennemgik sin tros prøvelse på en måde, der fyldte hele territoriet med forundring.

Da kejseren fandt ud af, at Farvah havde omfavnet islam, beordrede han ham arresteret og bragt til sit hof. Derefter sagde kejseren til ham: "Du må vælge mellem to muligheder: Enten opgiver du din islam og vinder din frihed og din tidligere rang, eller også forbliver du muslim og ser døden i øjnene." Han valgte roligt islam og ofrede sit liv på Sandhedens vej.

Det er intet under, at begivenheder som disse fik kejseren til at indse karakteren af den fare, der truede hans imperium fra Arabien. I overensstemmelse hermed begyndte han i år 9 e.H. at træffe militære forberedelser for at hævne den hån, han havde lidt ved Mu'tah. Ghassaniderne og andre arabiske ledere

begyndte ligeledes at mønstre hære under ham. Da Profeten, som altid holdt sig velinformeret om selv de mindste ting, der kunne påvirke den islamiske bevægelse gunstigt eller ugunstigt, fik kendskab til disse forberedelser, forstod han straks deres betydning. Derfor besluttede han uden den mindste tøven at kæmpe imod kejserens stormagt. Han vidste, at udvisningen af selv den mindste svaghed ville resultere i bevægelsens totale fiasko, som på det tidspunkt stod over for tre store farer. For det første kunne den hendøende kraft fra *jahiliyyah*, som næsten var blevet knust på slagmarken ved Hunain, genopstå. For det andet kunne hyklerne i Medina, som altid var på udkig efter en sådan mulighed, udnytte dette fuldt ud til at gøre den størst mulige skade på den. For de havde allerede truffet forberedelser til dette og havde gennem en munk ved navn Abu Amir sendt hemmelige beskeder om deres onde hensigter til den kristne konge af Ghassan og til kejseren selv.

Derudover havde de ligeledes bygget en moské nær Medina til at afholde hemmelige møder til dette formål. Den tredje fare var et angreb fra kejseren selv, som allerede havde besejret Persien, periodens anden stormagt – og fyldt de tilstødende territorier med ærefrygt. Det er åbenlyst, at hvis alle disse tre elementer havde fået mulighed for at foretage en samlet aktion mod muslimerne, ville islam have tabt den kamp, den næsten havde vundet. Det er grunden til, at Profeten i dette tilfælde kom med en åben erklæring om at træffe forberedelser til ekspeditionen mod det romerske imperium, som var et af de to største imperier i verden på den tid. Erklæringen blev fremsat, selvom alle de ydre omstændigheder talte imod en sådan beslutning. For der var hungersnød i landet, og de længe ventede afgrøder var ved at modnes. Den brændende varme i den bagende arabiske sommer var på sit højeste, og der var ikke penge nok til forberedelser generelt, og slet ikke til udstyr og transport. Men på trods af disse handicap tog Allahs Sendebud, da han indså sagens alvor, dette skridt, som skulle afgøre, om sandhedens mission ville overleve eller gå til grunde.

Selve den kendsgerning, at han kom med en åben erklæring om at træffe forberedelser til en sådan ekspedition til Syrien mod det romerske imperium, viste, hvor vigtigt det var, for dette var i modstrid med hans tidligere praksis. Normalt tog han alle forholdsregler for ikke på forhånd at afsløre den retning, han ville gå i, eller navnet på den fjende, som han ville angribe. Ja, han bevægede sig ikke engang ud af Medina i retning af ekspeditionen.

Alle parter i Arabien indså til fulde de alvorlige konsekvenser af denne kritiske beslutning. Resterne af tilhængerne af den gamle orden af *jahiliyyah* ventede ængsteligt på resultatet af ekspeditionen, for de havde hængt alle deres forhåbninger op på romernes nederlag af islam. Hyklerne anså det ligeledes for at være deres sidste chance for at knuse islams magt ved internt oprør, hvis muslimerne led et nederlag i Syrien. De havde derfor gjort fuld brug af den moské, som de havde bygget til at udklække komplotter, og havde anvendt alle deres midler for at få ekspeditionen til at slå fejl. På den anden side indså de sande troende ligeledes til fulde, at skæbnen for den bevægelse, som de havde ydet deres yderste for de sidste 22 år, nu hang i en tynd tråd. Hvis de udviste mod ved denne kritiske lejlighed, ville dørene til hele den ydre verden blive slået på vid gab for, at bevægelsen kunne sprede sig. Men hvis de udviste svaghed eller fejhed, så ville alt det arbejde, de havde udført i Arabien, gå op i røg. Det er grunden til, at disse elskere af islam begyndte at træffe entusiastiske forberedelser til ekspeditionen.

Enhver af dem forsøgte at overgå den anden i at yde bidrag til tilvejebringelsen af udstyr til den. Uthman og Abdur Rahman bin Awf overrakte store summer penge til dette formål. Umar bidrog med halvdelen af sit livs indtjening, og Abu Bakr med hele sit livs indtjening. De fattige følgesvende sakkede ikke agterud, men præsenterede alt, hvad de kunne tjene ved deres ansigts sved, og kvinderne skilte sig af med deres smykker. Tusindvis af frivillige, som var fyldt med et ønske om at ofre deres liv for islam, kom til Profeten og anmodede om, at der blev truffet foranstaltninger for våben og transport til dem, så de kunne tilslutte sig ekspeditionen. De, som ikke kunne forsynes med disse, fældede sorgens tårer. Scenen var så hjerteskærende, at den gjorde Profeten bedrøvet på grund af hans manglende evne til at bevæbne dem.

Kort sagt blev begivenheden prøvestenen for at skelne en sand troende fra en hykler. For at sakke agterud i ekspeditionen betød, at selve en persons relation til islam var tvivlsom. I overensstemmelse hermed ville Profeten, når en person sakkede agterud under rejsen til Tabuk, spontant sige, når han blev informeret: *"Lad ham være i fred. Hvis der er noget godt i ham, vil Allah atter forene ham med jer, og hvis der intet godt er i ham, så tak Allah for, at Han befriede jer for hans onde selskab."*

Kort sagt marcherede Profeten ud mod Syrien i rajab år 9 e.H. med tredive tusind krigere for islams sag. De forhold, under hvilke ekspeditionen blev foretaget, kan bedømmes ud fra den kendsgerning, at antallet af kameler med dem var så lille, at mange af dem var nødt til at gå til fods og vente på deres tur, for flere måtte ride ad gangen på hver kamel. For at føje til dette var der ørkenens brændende varme og den akutte mangel på vand. Men de blev rigt belønnet for deres faste beslutsomhed og oprigtige tilslutning til sagen samt for deres udholdenhed i lyset af disse store vanskeligheder og forhindringer.

Da de ankom til Tabuk, erfarede de, at kejseren og hans allierede havde trukket deres tropper tilbage fra grænsen, og at der ingen fjende var at kæmpe imod. Således vandt de en moralsk sejr, der mangedoblede deres prestige, og det endda uden at udgyde en dråbe blod. Som et resultat af dette blev den islamiske stats grænser udvidet helt op til det romerske imperium, og størstedelen af de arabiske klaner, som var blevet brugt af kejseren imod Arabien, blev muslimernes allierede imod romerne. Frem for alt gav denne moralske sejr ved Tabuk muslimerne en gylden mulighed for at styrke deres greb om Arabien, før de trådte ind i en lang konflikt med romerne. For det knækkede ryggen på dem, der stadig havde forventet, at den gamle orden af *jahiliyyah* kunne genopstå i den nærmeste fremtid, uanset om de var de åbne tilhængere af polyteisme (*shirk*) eller hyklerne, som skjulte deres shirk under islams klædedragt.

Størstedelen af sådanne mennesker blev af omstændighedernes magt tvunget til at træde ind i islams fold og i det mindste gøre det muligt for deres efterkommere at blive sande muslimer. Efter dette var der blot en afmægtig minoritet af tilhængerne af den gamle orden tilbage på banen, men den kunne ikke stå i vejen for den islamiske revolution, til hvis fuldkommengørelse, Allah havde sendt Sit Sendebud.

Periodens problemer

Hvis vi holder os den foregående baggrund for øje, kan vi let finde frem til de problemer, der konfronterede samfundet på det tidspunkt. De var:

1. At gøre hele Arabien til et fuldkomment 'islams domæne' (*Dar-ul-islam*).
2. At udvide islams indflydelse til de tilstødende lande.
3. At knuse hyklernes rænkespil.
4. At forberede muslimerne på jihad mod den ikke-muslimske verden.

Der blev fremsat en klar erklæring om, at alle traktaterne med polyteisterne var ophævede, samt at muslimerne ville blive frigjort fra traktatforpligtelserne med dem efter en frist på fire måneder (vers 1-3). Denne erklæring var nødvendig for fuldstændigt at rykke det livssystem op med rode, som var baseret på shirk, samt for at gøre Arabien udelukkende til centrum for islam, således at det ikke på nogen måde skulle forstyrre islams ånd eller blive en intern fare for den.

Der blev udstedt et dekret om, at formynderskabet over Ka'baen, som indtog en central position i alle anliggender i Arabien, skulle fravristes polyteisterne og placeres permanent i hænderne på de troende (vers 12-18), samt at alle skikke og praksisser af shirk fra perioden med *jahiliyyah* med magt skulle afskaffes. Polyteisterne skulle ikke engang tillades at komme i nærheden af Huset (vers 28). Dette var for at udrydde ethvert spor af shirk fra Huset, som var dedikeret udelukkende til tilbedelsen af Allah. For at

gøre muslimerne i stand til at udvide islams indflydelse uden for Arabien, blev de pålagt ved sværdet at knuse de ikke-muslimske magter og tvinge dem til at acceptere den islamiske stats suverænitet.

Da de store romerske og persiske imperier var de største hindringer på vejen, var en konflikt med dem uundgåelig. Formålet med jihad var ikke at tvinge dem til at acceptere islam. De var frie til at acceptere eller ikke at acceptere den, men formålet var at forhindre dem i med magt at påtvinge andre og de kommende generationer deres afvigelser. Muslimerne blev pålagt at tolerere deres vildfarelse – kun i det omfang, at de måtte have friheden til at forblive vildfarne, hvis de valgte at være det, forudsat at de betalte skatten (*jizyah*) (vers 29) som et tegn på deres underkastelse under den islamiske stat.

Det tredje vigtige problem var at knuse rænkespillet fra hyklerne, som hidtil var blevet tålt på trods af deres åbenlyse forbrydelser. Nu hvor der praktisk talt ikke var noget pres på dem udefra, blev muslimerne pålagt at behandle dem åbent som vantro (vers 73). I overensstemmelse hermed satte Profeten ild til Swailims hus, hvor hyklerne plejede at samles til rådslagning for at afholde folket fra at tilslutte sig ekspeditionen til Tabuk. Ligeledes beordrede han ved sin hjemkomst fra Tabuk at rive den 'moske' ned og brænde den, som var blevet bygget for at fungere som et dække for hyklerne til at udklække komplotter mod de sande troende.

For at forberede muslimerne på *jihad* mod hele den ikke-muslimske verden var det nødvendigt at kurere dem selv for den smule svaghed i troen, som de stadig led af. For der kunne ikke være nogen større intern fare for det islamiske samfund end svaghed i troen, især når det på egen hånd skulle engagere sig i en konflikt med hele den ikke-muslimske verden. Det er grunden til, at de mennesker, som var sakket agterud i ekspeditionen til Tabuk eller havde udvist den mindste forsømmelighed, blev stillet strengt til ansvar og blev betragtet som hyklere, hvis de ikke havde nogen plausibel undskyldning for ikke at opfylde denne forpligtelse. Desuden blev der fremsat en klar erklæring om, at det eneste kriterium for en muslims tro i fremtiden skal være de anstrengelser, han gør sig for at ophøje Allahs ord, og den rolle, han spiller i konflikten mellem islam og vantro (*kufr*). Derfor skal hans tro ikke betragtes som ægte, hvis nogen viser den mindste tøven med at ofre sit liv, sine penge, sin tid og sine energier (vers 81-96). Hvis de ovennævnte vigtige punkter holdes for øje under studiet af denne surah, vil det lette forståelsen af dens indhold.

Surah 9: at-Tawbah[28]

1. (Dette er et løfte om) frit lejde fra Allah og Hans Sendebud til afgudsdyrkerne, som I har indgået en aftale med:

2. Drag så (sikkert) omkring i landet i fire måneder. Vid, at I aldrig kan undslippe Allah(s almagt). Og sandelig, Allah vil ydmyge de vantro.

3. Og (dette er) en erklæring fra Allah og Hans Sendebud til menneskene på den store hajj-dag om, at Allah og Hans budbringer ikke har noget ansvar for afgudsdyrkerne. Hvis I vender om i anger, så er det bedre for jer. Hvis I (igen) vender jer bort, så vid, at I på ingen måde kan undslippe Allah. Fortæl dem, som er vantro, om en smertefuld straf,

4. undtagen dem blandt flergudsdyrkerne, som I har indgået en traktat med, og som ikke har krænket den, og som ikke har hjulpet nogen imod jer. Så opfyld traktaten med dem, indtil den løber ud. Sandelig, Allah elsker de gudfrygtige.

5. Når de hellige måneder[29] er til ende, så bekæmp afgudsdyrkerne, hvor I end finder dem, pågrib dem og tilfangetag dem, og læg jer i baghold mod dem ved enhver lejlighed. Hvis de angrer, forretter bønnen og giver almissen, så lad dem gå. Sandelig, Allah er tilgivende, barmhjertig.

6. Hvis nogen blandt afgudsdyrkerne søger din beskyttelse, så giv ham beskyttelse, så han kan høre Allahs ord. Før ham derefter til et sted, hvor han er i sikkerhed. Dette, fordi de er et folk, som ikke ved (sandheden).

7. Hvordan skulle der kunne være en pagt med afgudsdyrkerne hos Allah og Hans Sendebud? Undtaget er dem, som I har indgået traktat med ved Den hellige Moske. Så længe de er tro mod jer, så vær I også tro mod dem. Sandelig, Allah elsker de gudfrygtige.

8. Hvordan (kan der være en traktat), når de, hvis de får magten over jer, ikke overholder nogen pagt om slægtskab eller beskyttelsesaftale med jer? De tilfredsstiller jer med deres mund, men deres hjerter nægter (at overholde aftalen), og de fleste af dem er trodsigt ulydige.

9. De har byttet Allahs tegn bort for en ussel pris, og de har hindret folk fra Hans vej. Sandelig, ondt er det, de gjorde!

10. Når det gælder en troende, respekterer de hverken slægtskabsbånd eller aftale. Disse er de virkelige overtrædere.

11. Men hvis de vender om i anger, forretter bønnen og giver almissen, så er de jeres brødre i religionen. Vi forklarer tegnene i detaljer for et folk, som ved.

12. Men hvis de bryder deres eder efter at have afgivet et løfte og angriber jeres religion, så bekrig vantroens ledere – sandelig, de respekterer ingen eder – så de må afslutte (deres onde handlinger).

13. Vil I da ikke bekrige et sådant folk, som brød sine eder og forsøgte at fordrive

[28] *At*-Tawbah: Suraen har fået sit navn efter ayah 104, hvoraf det fremgår, at Allah vil godtage Sine tjeneres anger.

[29] De hellige måneder, hvori det er forbudt at føre krig og udgyde blod, kaldes haram-månederne. I månekalenderen er disse måneder *dhul-qa'dah, dhul-hijjah, muharram* og *rajab.*

Sendebuddet, og som var de første til at angribe jer? Frygter I dem? Den, der er mere berettiget til at blive frygtet, er Allah, hvis I er (sande) troende.

14. Bekrig dem, så Allah kan straffe dem ved jeres hænder og ydmyge dem og hjælpe jer mod dem og helbrede de troendes bryst

15. og fjerne sorgen fra deres hjerter. Allah godtager angeren fra den, Han vil. Allah er Alvidende, alvis.

16. Troede I, at I ville blive ladt i fred, mens Allah endnu ikke havde tydeliggjort, hvem af jer der ville kæmpe (for Allahs sag) og ikke tage andre hjælpere og venner til sig ud over Allah, Hans Sendebud og de troende? Allah er Alvidende om, hvad I gør.

17. Det passer sig ikke for afgudsdyrkerne at tage sig af Allahs moskeer, mens de vidner mod sig selv om deres vantro. Alle deres gerninger er gået til spilde, og i ilden skal de forblive til evig tid.

18. Kun de, som tror på Allah og Den yderste Dag, forretter bønnen, giver almissen og ikke frygter nogen ud over Allah, kan tage sig af Allahs moskeer. Så måske er disse de retledte.

19. Ligestiller I det at skænke pilgrimmene vand og vedligeholde Den hellige Moske med det, at nogen tror på Allah og Den yderste Dag og kæmper for Allahs sag? De (to ting) står ikke lige hos Allah! Allah retleder ikke uretfærdige folk.

20. De, som har antaget troen, udvandret og kæmpet for Allahs sag med liv og ejendom, har en meget høj rang hos Allah. Det er dem, som har opnået den store sejr.

21. Deres Herre giver dem det glædelige budskab om nåde og velbehag fra Ham og om Paradiset, hvori der for dem vil være evige velsignelser.

22. De vil forblive der til evig tid. Sandelig, hos Allah er der en stor belønning.

23. O I troende! Tag ikke jeres fædre og brødre som beskyttere, hvis de foretrækker vantroen frem for troen. De af jer, som tager dem som beskyttere, er de uretfærdige.

24. Sig: "Hvis jeres fædre, sønner, brødre, hustruer, slægtninge og den rigdom, I har erhvervet, og handel, hvis tab I bekymrer jer om, og boliger, I er glade for, er jer kærere end Allah og Hans Sendebud og det at kæmpe for Allahs sag, så vent til Allah bringer Sin befaling!" Allah retleder ikke syndefulde folk.

25. Sandelig, Allah har hjulpet jer mange steder, også på Hunain-dagen, da jeres overtal gjorde jer for overmodige. Men jeres overtal nyttede jer intet, og jorden, trods sin store udstrækning, blev trang for jer, så I vendte om og flygtede.

26. Derefter sendte Allah Sin beroligende nåde over Sit Sendebud og de troende og nedsendte styrker (af engle), som I ikke så, og straffede de vantro. Dette er de vantros straf.

27. Efter dette godtager Allah angeren fra den, Han vil. Allah er tilgivende, barmhjertig.

28. O I troende! Sandelig, afgudsdyrkerne er urene. De må ikke nærme sig Den hellige Moske efter dette år. Hvis I

frygter armod, så vil Allah snart gøre jer rige ved Sin gunst, hvis Han vil. Sandelig, Allah er Alvidende, alvis.

29. Bekrig dem blandt Bogens folk, som ikke tror på Allah og Den yderste Dag og ikke erklærer det forbudt, som Allah og Hans Sendebud har gjort forbudt, og ikke accepterer den sande religion, indtil de betaler skat med deres fornedrede hænder.

30. Jøderne siger: "'Uzair er Allahs søn!" og de kristne: "Messias er Allahs søn!" Det er deres ord, som de udtaler med deres munde. De efterligner de ord, som de vantro før dem udtalte. Må Allah udslette dem! Hvor de dog er kommet på afveje!

31. I stedet for Allah har de taget deres skriftlærde og deres præster og Messias, Maryams søn, som deres herrer, på trods af, at alle disse ikke blev befalet andet end at tilbede Allah, som er én. Der findes ingen gud undtagen Ham. Han er højt hævet over alt det, som de sætter ved siden af Ham.

32. De ønsker at slukke Allahs lys ved at puste det ud. Men Allah vil ikke tillade andet end at fuldbyrde Sit lys, selvom de vantro skulle foragte det.

33. Han er Den, der sendte Sit Sendebud med retledning og den sande religion for at gøre den alle andre religioner overlegen, selvom afgudsdyrkerne skulle hade det.

34. O I troende! Mange skriftlærde og munke fortærer menneskers ejendom på uretmæssig vis. De hindrer folk fra Allahs vej. De, som samler sig guld og sølv og ikke giver ud heraf for Allahs sag, bebud dem en smertefuld straf.

35. (Tænk på) den dag, hvor disse (formuer af guld og sølv) vil blive ophedet i Helvedes ild, og de vil blive brændemærket med dem på panden, siden og ryggen (og der vil blive sagt til dem): "Dette er, hvad I har samlet til jer selv! Så smag nu på det, som I har samlet sammen!"

36. Sandelig, hos Allah, i Allahs bog, er månedernes antal tolv, helt siden den dag, Han skabte himlene og jorden. Af dem er fire fredhellige måneder. Dette er den sande religion, så gør ikke uret mod jeres eget selv i disse måneder. Men før krig samlet mod afgudsdyrkerne, sådan som de samlet fører krig mod jer. Vid, at Allah er med de gudfrygtige.

37. At udskyde de fredhellige måneder forøger vantroen. Ved dette føres de vantro på afveje. De antager dem lovlige det ene år og fredhellige det andet år, sådan at det stemmer overens med antallet af hellige måneder, som er fastsat af Allah, for dermed at erklære de måneder for lovlige, som Allah har erklæret forbudt. Deres onde gerning forekommer behagelige for dem. Allah retleder ikke de vantro folk.

38. O I troende. Hvad er der med jer? Når det bliver sagt til jer: "Drag ud sammen til kamp for Allahs sag," så bliver I tunge og klamrer jer til jorden. Foretrækker I det jordiske liv frem for det hinsidige? Men det jordiske livs glæder er blot småting i sammenligning med det hinsidige.

39. Hvis I ikke drager ud (for at kæmpe), vil Han straffe jer med en smertefuld straf og erstatte jer med et andet folk. I kan ikke skade Ham på nogen som helst måde. Allahs almagt omfatter alt.

40. Hvis ikke I støtter ham (Muhammad), (så husk, da) Allah støttede ham: Da de vantro drev ham ud som den ene af de to, da de to var i hulen, da han sagde til sin ven: "Vær ikke bekymret, Allah er visselig med os." Allah sendte Sin beroligende nåde over ham og forstærkede ham med styrker (af engle), som I ikke så, og fornedrede de vantros ord. Og Allahs ord er ophøjede. Allah er almægtig, alvis.

41. Drag sammen ud til kamp for Allahs sag med jeres liv og ejendom, hvad enten I har (råd til at være i) let eller tung rustning. Dette er det bedste for jer, hvis I bare vidste.

42. Hvis der havde været en hurtig fortjeneste og rejsen var let, ville de have fulgt dig, men den besværlige rejse var for lang for dem. Og de vil sværge ved Allah: "Hvis vi bare havde kunnet, sandelig, så ville vi have draget ud med jer." (På den måde) styrter de sig selv mod undergang. Allah ved, at de visselig er løgnere.

43. Måtte Allah tilgive dig! Hvorfor gav du dem tilladelse, før det blev tydeligt for dig, hvem der talte sandt, og hvem der løj?

44. De, som tror på Allah og Den yderste Dag, vil ikke bede dig om fritagelse fra at kæmpe med liv og ejendom for Allahs sag. Allah er Alvidende om de gudfrygtige.

45. Kun de, som ikke tror på Allah og Den yderste Dag, og hvis hjerter er i tvivl, vil bede dig om tilladelse til at blive fritaget. I deres tvivl og forvirring vakler de.

46. Hvis de havde villet drage ud (i krig), ville de have gjort forberedelser. Men - Allah ville ikke have, at de skulle drage ud, så Han holdt dem tilbage. Der blev sagt til dem: "Bliv tilbage med dem, der bliver tilbage!"

47. Hvis de var draget ud med jer, ville de ikke have gjort andet end at skabe mere skade og ufred iblandt jer. De ville have bestræbt sig ivrigt på at stifte ufred iblandt jer. Og blandt jer er der nogle, som ville have lyttet til dem. Allah er Alvidende om de uretfærdige.

48. Sandelig, de har forsøgt at stifte ufred iblandt jer før og at bringe dine sager i uorden, indtil sandheden kom og Allahs befaling (religion) var tydelig at se, hvilket de foragtede.

49. Og mange af dem vil sige: "Giv mig tilladelse (til at blive tilbage)! Udsæt mig ikke for en sådan prøvelse!" Vid, at de allerede befinder sig i prøvelsen. Og sandelig, Helvede omslutter ufravigeligt de vantro.

50. Hvis noget godt kommer over dig, plager det dem. Hvis en ulykke rammer dig, siger de: "Vi har allerede taget vore forholdsregler!" Og de vender sig bort i fornøjelse.

51. Sig: "Intet kan ramme os, undtagen det, som Allah har bestemt for os! Han er vores Mester!" Til Allah alene skal de troende sætte deres lid.

52. Sig: "Forventer I andet for os end den ene af de to smukke ting (martyriet eller sejr)? Vi forventer for jer, at Allah rammer jer med en straf enten fra Ham selv eller ved vore hænder. Så bare vent, sandelig, vi venter med jer!"

53. Sig: "Giv bort velvilligt eller modvilligt; det vil aldrig blive godtaget af jer, for I er et syndefuldt folk."

54. Det, som forhindrer deres velgørenhedsgaver i at blive godtaget, er, at de fornægter Allah og Hans Sendebud, og at de, når de forretter bønnen, gør det med sløvhed, og at de, når de giver velgørenhedsgaver, kun gør det uvilligt.

55. Lad dig ikke blive forbavset over deres rigdom eller deres børn. Allah har kun til hensigt at straffe dem i det jordiske liv ved disse, sådan at deres sjæl bliver taget ud, mens de er vantro.

56. Og de sværger ved Allah på, at de er af jer, selvom de ikke er af jer. Derimod er de et sådant folk, som er frygtsomme.

57. Hvis de havde fundet et tilflugtssted eller huler eller et sted at gå i dækning, ville de have løbet i fuld fart tilbage til det.

58. Og blandt dem er der nogle, som kritiserer dig vedrørende (fordelingen af) velgørenheden. Hvis de får nogle deraf, føler de sig tilfredse, men hvis de ikke får nogle, bliver de misfornøjede.

59. Ville de bare være tilfredse med det, som Allah og Hans Sendebud giver dem, og sige: "Allah er nok for os. Snart vil Allah skænke os af Sin nåde, og Hans Sendebud ligeledes. Vi anråber Allah alene."

60. Almissen er kun til de fattige og de trængende og til dem, som er ansat for at indsamle, til dem, hvis hjerter forsøges vundet for islam, til slaver og fanger og skyldnere, til Allahs sag og til de vejfarende; (dette er) en forpligtelse pålagt af Allah. Og Allah er Alvidende, alvis.

61. Og blandt dem er der nogle, som krænker Profeten og siger: "Han er (som) et øre (der lytter til alt, der bliver sagt)!" Sig: "Han er en godhedens øre for jer; han tror på Allah og har tiltro til de troende. Og han er en nåde for dem af jer, som har antaget troen. De, som krænker Allahs Sendebud, dem venter der en smertefuld straf."

62. De sværger ved Allah over for jer for at behage jer. Men det ville være mere passende for dem, at de behagede Allah og Hans Sendebud, hvis de er troende.

63. Ved de da ikke, at den, som modsætter sig Allah og Hans Sendebud, har Helvedes ild (i vente), og at (han skal) forblive (deri) til evig tid? Dette er den største fornedrelse.

64. Hyklerne frygter, at der til dem vil blive nedsendt en surah, som tydeligt afslører, hvad der gemmer sig i deres hjerter. Sig: "Bare fortsæt med at drive spot! Sandelig, Allah vil bringe det, som I frygter, frem."

65. Og hvis du spørger dem, vil de sige: "Det er bare snak og spøg (som tidsfordriv)." Sig: "Er det Allah, Hans åbenbaringer og Hans Sendebud, I driver spot med?"

66. Kom ikke nu med undskyldninger! I er blevet vantro efter (at have fået kendskab til) troen. Hvis Vi havde tilgivet en gruppe af jer, ville Vi stadigvæk have straffet en anden gruppe, fordi de er syndere.

67. Hyklerne, mænd og kvinder, er af samme slags. De påbyder det urette og forbyder det rette, og de lukker deres hænder (af nærighed). De har

glemt Allah, og Han har glemt dem. Sandelig, hyklerne er de syndefulde.

68. Allah har lovet hyklerne, mænd og kvinder, og de vantro Helvedes ild. Deri skal de forblive til evig tid. Den er tilstrækkelig for dem. Allah har forbandet dem. Dem venter der en evig straf.

69. (O hyklere!) (I er) ligesom dem, som var før jer. De var mægtigere end jer i styrke, var rigere i ejendom og børn. De drog nytte af deres lod. Sådan drager også I nytte af jeres andel, ligesom folk før jer drog nytte af deres andel. I blev opslugt af det (jordiske livs forgængelige fornøjelser) ligesom dem, der blev opslugt (før jer). Alt deres værk (af godt) er spildt i denne verden og i det hinsidige. De er de virkelige tabere.

70. Er underretningen om dem, der var før dem, ikke nået til dem; om Nuhs folk, 'Aad og Thamud, om Ibrahiims folk, Madyans og de omvæltede byers indbyggere? Deres Sendebude kom til dem med tydelige tegn. Så det var ikke Allah, som gjorde dem uret, men de gjorde sig selv uret.

71. De troende mænd og de troende kvinder er hinandens beskyttere. De påbyder det rette og forbyder det urette, og de forretter bønnen og giver almissen. De adlyder Allah og Hans Sendebud. Dem vil Allah vise Sin nåde. Sandelig, Allah er Almægtig, alvis.

72. Allah har lovet de troende mænd og de troende kvinder haver med strømmende floder; de skal bo i dem til evig tid og i skønne boliger i det evige Paradis. Allahs velbehag er større end alt (dette). Dette er den største sejr.

73. O profet! Kæmp mod de vantro og hyklerne. Stå fast imod dem. Deres bosted er Helvede. Hvor elendigt et endemål det er!

74. De sværger ved Allah, at de ikke har sagt noget, selvom de visselig har sagt vantroens ord. De blev vantro efter at have accepteret islam, og de havde til hensigt at gøre noget, som de ikke formåede. Og de kunne ikke lide (islam og Sendebud det pga.) andet end, at Allah – og Hans Sendebud – havde gjort dem rige ved Sin velvilje. Hvis de vender om i anger, vil det være det bedste for dem. Men hvis de fortsætter med at være bortvendte, vil Allah straffe dem med en smertelig straf både i denne verden og i den hinsidige, og der vil ikke være en eneste hjælper og beskytter til dem.

75. Og iblandt dem findes der også nogle, som indgik en pagt med Allah: "Hvis Han tildeler os af Sin nåde, så vil vi visselig give velgørenhedsgaver af den og visselig blive af de retskafne."

76. Men da Han tildelte dem af Sin nåde, blev de nærige og vendte sig bort, helt afvisende.

77. Så gjorde Han hykleriet i deres hjerter til udfaldet frem til den dag, hvor de skal møde Ham, fordi de brød det, de havde lovet Allah, og fordi de løj.

78. Ved de ikke, at Allah kender deres hemmeligheder og deres hemmelige hvisken, og at Allah er Alvidende om det usete?

79. De, som beskylder de troende, der giver velgørenhedsgaver med glæde og kærlighed, og de fattige, som ikke kan finde noget at give af, samt gør nar af dem, dem vil Allah straffe for deres

hån, og der venter dem en smertelig straf.

80. Du kan bede om tilgivelse for dem, eller du kan lade være med at bede om tilgivelse for dem. Selvom du beder om tilgivelse for dem halvfjerds gange, vil Allah aldrig tilgive dem. Dette, fordi de fornægtede Allah og Hans Sendebud, og Allah retleder ikke de ulydige folk.

81. De, som blev tilbage på grund af deres modstand mod Sendebuddet, glædede sig over, at de blev tilbage. De kunne ikke lide at kæmpe for Allahs sag med deres liv og ejendom. Og de sagde: "Drag ikke ud (i krig) i denne hede!" Sig: "Helvedes ild er varmere!" Hvis de bare ville forstå!

82. Så lad dem le lidt, og (de vil) græde meget som straf for alt det, de har begået (af synder).

83. Hvis Allah lader dig vende tilbage til en gruppe af dem, og de beder dig om tilladelse til at drage ud (i krig), så sig: "Aldrig skal I drage ud sammen med mig, ej heller kæmpe mod en fjende ved min side, for I var tilfredse med at blive siddende tilbage første gang. Bliv I bare siddende tilbage sammen med dem, der bliver tilbage."

84. Og forret aldrig begravelsesbøn for nogen af dem, der dør, og stå aldrig ved hans grav. Sandelig, de har fornægtet Allah og Hans Sendebud, og de døde som ulydige.

85. Og lad dig ikke imponere af deres rigdom eller deres børn. Allah har kun til hensigt at straffe dem i denne verden ved det, sådan at deres sjæle bliver taget ud, mens de er vantro.

86. Når der er blevet nedsendt en surah, som siger: "Tro på Allah, og kæmp sammen med Hans Sendebud!" så beder de velstående og indflydelsesrige blandt dem dig om fritagelse, og de siger: "Lad os være, vi vil blive tilbage sammen med dem, der bliver tilbage."

87. De er tilfredse med at blive tilbage sammen med dem, der bliver tilbage. Der er sat segl over deres hjerter, så de begriber intet.

88. Men Sendebuddet og de, som antager troen sammen med ham, kæmper med deres ejendom og liv. For dem er de gode ting bestemt, og de er de virkeligt sejrrige.

89. Allah har for dem forberedt haver, hvorunder floder strømmer. Dette er den største sejr.

90. Nogle blandt ørkenstammerne kom med undskyldninger, sådan at de kunne få fritagelse, og dem, som løj for Allah og Hans Sendebud, blev siddende tilbage. Snart vil de, som viste vantro blandt dem, blive ramt af en smertefuld straf.

91. Det er ingen synd for dem, som er svage eller syge, eller for dem, der ikke har noget at give af, hvis de er oprigtige over for Allah og Hans Sendebud. Der er ikke noget at udsætte på de dydige, og Allah er tilgivende, barmhjertig.

92. Ej heller på dem, som kom til din tjeneste, for at du skulle udruste dem, og du måtte sige: "Jeg finder ikke noget, jeg kan udruste jer med." De vendte så tilbage med øjnene fulde af tårer af sorg over, at de intet kunne finde til udrustning.

93. Der er kun kritik til dem, som beder om din tilladelse til fritagelse, selvom de er velstående. De er tilfredse med at blive tilbage sammen med dem, der bliver tilbage, og Allah satte et segl over deres hjerter, så de intet forstår.

94. Når I vender tilbage til dem (fra krig), kommer de med deres undskyldninger. Sig: "Kom ikke med undskyldninger. Vi tror ikke på jer. Sandelig, Allah har kundgjort (sandheden) for os om (hvordan det står til med) jer. Allah og Hans Sendebud vil se jeres handlinger. Derefter vil I blive sendt tilbage til Den Alvidende om det skjulte og det synlige, og Han vil fortælle jer, hvad I har gjort."

95. Når I vender tilbage til dem, sværger de ved Allah over for jer, for at I ikke skal genere dem. Vend jer bort fra dem, for de er urene. For det, de begik, vil deres bosted blive Helvede.

96. For at I skal blive tilfredse med dem, vil de sværge over for jer. Hvis I bliver tilfredse med dem, (så vid) sandelig, Allah vil ikke være tilfreds med de syndefulde folk.

97. Beduinerne er værst i vantro og hykleri, og de er mere tilbøjelige til at være uvidende om grænserne, som Allah har åbenbaret for Sit Sendebud. Allah er Alvidende, alvis.

98. Blandt beduinerne findes der dem, som anser deres velgørenhed for at være en bøde og venter på, at ulykker rammer jer. Men ulykken skal ramme dem. Og Allah er Althørende, Alvidende.

99. Og blandt beduinerne findes der også dem, som tror på Allah og Den yderste Dag og anser deres velgørenhed som en måde at komme nær Allah og en måde at opnå Sendebuddets bønner. Vid, at dette sandelig er en måde at komme nær (Allah). Allah vil føre dem ind i Sin nåde. Sandelig, Allah er tilgivende, barmhjertig.

100. De, der opnåede første rang blandt Muhajirun[30] og Ansar[31], og de, som fulgte dem med godhed, dem er Allah tilfreds med, og de er tilfredse med Ham. Allah har for dem beredt haver, hvorunder floder strømmer, hvor de skal forblive til evig tid. Dette er den største succes.

101. Og nogle af beduinerne omkring jer er hyklere, og det samme er nogle af Medinas beboere. De er vedholdende i hykleri. Du kender dem ikke, men Vi kender dem. Vi vil straffe dem to gange. Derefter vil de blive bragt tilbage til en endnu større straf.

102. Andre af dem har bekendt deres synder. De har blandet en god gerning med en anden ond gerning. Det kan være, at Allah godtager deres anger. Sandelig, Allah er tilgivende, barmhjertig.

103. Tag af deres ejendomme, velgørenhed, så du derved kan rense dem og forøge dem med dette. Og bed for dem. For dine bønner er sindsro for dem. Og Allah er Althørende, Alvidende.

104. Ved de da ikke, at det i sandhed er Allah alene, der godtager Sine tjeneres anger og tager almisser, og at Allah er Den mest Tilgivende, Den Barmhjertigste?

[30] 'Udvandrerne' Gruppen af muslimer som udvandrede fra Mekka til Medina sammen med profeten.

[31] 'Hjælperne' Muslimerne som tog imod Muhajirun og delte alt hvad de ejede med dem.

105. Og sig: "Gør, som I vil. For det, som I gør, vil Allah, Hans Sendebud og de troende se. I vil blive bragt tilbage til Ham, der er Alvidende om det skjulte og det synlige. Han vil underrette jer om, hvad I gjorde.

106. Og der findes andre, hvis sag er udsat, til Allahs befaling kommer. Han vil enten straffe dem eller godtage deres anger. Allah er Alvidende, alvis.

107. Og der er nogle, som har bygget en moske for at påføre tab og forårsage vantro, for at skabe splittelse mellem de troende og for at lave en udkigspost for dem, som tidligere førte krig mod Allah og Hans Sendebud. Og de vil visselig sværge: "Vi har kun gode hensigter!" Men Allah bevidner, at de i sandhed er løgnere.

108. Stå aldrig i den (for at bede). Det er mere passende, at du står i den moske, som er blevet grundlagt på gudsfrygt fra første dag. I den er der sådanne folk, som elsker at være rene, og Allah elsker dem, som forpligter sig til renhed.

109. Hvem er bedst: den, som grundlægger sin bygning på frygt for Allah og Hans tilfredshed, eller den, som grundlægger sin bygning på kanten af en afgrund, sådan at den styrter ned med ham i Helvedes ild? Allah retleder ikke de uretfærdige folk.

110. Den bygning, som de har bygget, vil altid stå som en nagende uro i deres hjerte, medmindre deres hjerter brister. Allah er Alvidende, alvis.

111. Sandelig, Allah har fra de troende købt deres liv og deres ejendom i bytte for, at Paradiset vil være deres. Nu kæmper de for Allahs sag, de dræber og bliver dræbt. Dette er - Allahs løfte i al-Tawrat og al-Injiil og Koranen. Og hvem er vel mere tro end Allah, når det gælder det at opfylde et løfte? Vær I glade over den handel, I har indgået. Dette er den store succes.

112. De, som vender om i anger, som er tilbedere, lovprisere, som faster, afholder sig strengt fra verdslige nydelser, som bøjer sig, som knæler med ansigtet ned, som påbyder det rette og forbyder det urette, som overholder Allahs grænser, bebud disse troende det glædelige budskab.

113. Det passer sig ikke for Profeten og de troende, at de beder om tilgivelse for afgudsdyrkere, selvom de skulle være nærtstående slægtninge, efter at det er blevet gjort tydeligt for dem, at de er Helvedes beboere.

114. Og Ibrahiims bøn om tilgivelse for sin fader var ikke andet end et løfte, som han havde givet ham. Men da det blev gjort klart for ham, at han var en af Allahs fjender, tog han strengt afstand fra ham. Sandelig, Ibrahiim var medfølende, overbærende.

115. Og Allah lader ikke et folk fare vild, efter at Han har retledt dem, før Han har gjort det indlysende for dem, hvad de skal afholde sig fra. Sandelig, Allah er vidende om alle ting.

116. Sandelig, herredømmet over himlene og jorden tilhører Allah alene. Han giver liv og forårsager død. Og I har ingen velynder og ej heller nogen hjælper foruden Allah.

117. Sandelig, Allah tillod Profeten, Muhajirun og Ansar at vende sig i anger i vanskelighedens time, efter at hjerterne hos en del af dem var ved at vige (bort fra den rette vej). Da

godtog Han deres anger. Sandelig, Han er overbærende, barmhjertig.

118. Og de tre personer, som blev tilbage (mens de andre gik i krig), og hvis afgørelse blev udsat, indtil jorden til trods for dens store udstrækning blev for trang for dem, og deres sjæl blev en byrde for dem, og de blev sikre på, at der ikke var anden tilflugt fra Allah end at vende sig til Ham, også dem vendte Han Sig i nåde mod for at de skulle angre og vende om. Sandelig, Allah er tilgivende, barmhjertig.

119. O I troende! Frygt Allah, og vær med de trofaste.

120. Det var ikke passende for Medinas beboere og beduinerne omkring dem at blive (tilbage) bag Allahs Sendebud og ej heller at værdsætte deres liv over hans liv. For de bliver hverken ramt af tørst, udmattelse og sult for Allahs sag, betræder et sted, som gør de vantro rasende, eller vinder over fjenden uden at få godskrevet en retskaffen handling i bytte mod vanskelighederne. Sandelig, Allah lader ikke de dydiges løn gå tabt.

121. De bruger ikke lidt eller meget og krydser ingen dale for Allahs sag, uden at det godskrives dem, sådan at Allah kan belønne dem bedre for det, som de udførte.

122. Og ikke alle muslimer skal drage ud samlet. Hvis nogle fra enhver gruppe bliver tilbage, kan de tilegne sig religionens dybere kundskab og advare deres folk, når de vender tilbage til dem, sådan at de må sikre sig.

123. O I troende! Kæmp mod dem blandt de vantro, som er i nærheden af jer. Og sikr, at de finder hårdhed i jer. Og vid, at Allah er med de gudfrygtige.

124. Og når der bliver åbenbaret en surah, siger nogle af dem: "Hvem af jer har fået øget troen af denne surah?" De, som har antaget troen, er blevet styrket i troen af den, og de er fredfyldte.

125. Men de, som har sygdom i hjertet, deres ondskab vil blive forøget med mere ondskab, og de vil dø som vantro.

126. Ser de da ikke, at de bliver prøvet en eller to gange i løbet af hvert eneste år? Alligevel vender de ikke om i anger, ej heller tager de formaningen til sig.

127. Og når der bliver åbenbaret en surah, begynder de at se på hinanden: "Der er vel ikke nogen, som ser jer?" Så vender de sig bort. Allah har vendt deres hjerte bort, for de er det folk, som intet begriber.

128. Der er uden tvivl kommet et Sendebud fra jeres midte til jer. Det er tungt for ham, når I lider. Han tænker inderligt på jeres vel. Han er meget medfølende med de troende, barmhjertig.

129. Men hvis de vender sig væk, så sig: "Allah er nok for mig; der er ingen anden gud end Ham. Ham sætter jeg min lid til, og Han er Den Mægtige Trones Hersker."

Surah 10: Yunus

Åbenbaringsperiode

Vi lærer fra hadith, at suraen blev åbenbaret i Mekka. Men der er nogle folk, som er af den opfattelse, at nogle af dens vers blev åbenbaret i Medina. Dette er imidlertid et overfladisk synspunkt. Temaets kontinuitet viser tydeligt, at den ikke består af isolerede vers eller diskurser, der blev åbenbaret på forskellige tidspunkter og ved forskellige lejligheder. Tværtimod er den fra begyndelsen til enden en tæt forbundet diskurs, som må være åbenbaret i én ombæring. Desuden er selve karakteren af dens tema et klart bevis på, at suraen tilhører den mekkanske periode.

Åbenbaringstidspunkt

Vi har ingen hadith vedrørende tidspunktet for dens åbenbaring, men dens emne giver en klar indikation af, at den må være åbenbaret under den sidste fase af Profetens ophold i Mekka. For diskursens form antyder, at modstandernes antagonisme over for budskabet på tidspunktet for dens åbenbaring var blevet så intens, at de ikke engang kunne tolerere tilstedeværelsen af Profeten og hans følgere iblandt sig. Tingene var nået dertil, at der intet håb var tilbage om, at de nogensinde ville forstå og acceptere Profetens budskab. Dette indikerer, at den sidste fase af Profetens liv blandt folket var kommet, og at den endelige advarsel måtte gives.

Disse karakteristika ved diskursen er et klart bevis på, at den blev åbenbaret under den sidste fase af bevægelsen i Mekka. En anden ting, der mere specifikt bestemmer rækkefølgen af suraerne fra den sidste fase i Mekka, er omtalen (eller fraværet) af et åbent eller skjult tegn om emigration (*hijrah*) fra Mekka. Da denne surah overhovedet ikke indeholder noget tegn om dette, er det et bevis på, at den gik forud for de suraer, som indeholder det. Nu hvor vi har specificeret tidspunktet for dens åbenbaring, er der intet behov for at gentage dens historiske baggrund, fordi den allerede er blevet redegjort for i surah 6: al-An'am og surah 7: al-A'raf.

Emne

Denne diskurs omhandler invitationen til budskabet, formaning og advarsel. I selve de indledende vers er invitationen blevet fremført således: Folket anser det for en mærkelig ting, at dette budskab bliver overbragt af et menneske. De anklager ham for trolddom, derimod er der intet mærkeligt i det, og det har heller ingen forbindelse til trolddom eller spådom. Det informerer jer simpelthen om to realiteter.

For det første er Allah, som har skabt universet og styrer det, faktisk jeres Mester og Herre, og Han alene er berettiget til jeres tilbedelse. Den anden realitet er, at der efter livet i denne verden vil være et andet liv i det hinsidige, hvor I skal aflægge fuldt regnskab for livet i denne verden og blive belønnet eller straffet, alt efter om I anlagde den retfærdige holdning. Dette kræves af Ham, efter at have anerkendt Ham som jeres Mester, eller handlede imod Hans vilje.

Begge disse realiteter, som Sendebuddet præsenterer for jer, er "realiteter" i sig selv, uanset om I anerkender dem som sådanne eller ej. Han inviterer jer til at acceptere disse og regulere jeres liv i overensstemmelse med dem. Hvis I accepterer dem, vil I få en meget velsignet afslutning, ellers vil I blive mødt af onde konsekvenser.

Surah 10: Yunus[32]

I Allahs navn, Den Nådigste, Den Barmhjertigste.

1. Alif, Lam, Ra'. Dette er Den visdomsfulde Bogs vers.

2. Er det underligt for folk, at Vi har sendt åbenbaringer til en mand fra deres midte: "Advar menneskene, og bebud det glædelige budskab til de troende, at der for dem hos deres Herre er en høj status!"? De vantro siger: "Sandelig, dette er tydeligvis en tryllekunstner!"

3. Sandelig, jeres Herre er Allah; Ham, som skabte himlene og jorden på seks dage, og som derefter satte Sig på Tronen. Han tilrettelægger alle sager. Ingen kan gå i forbøn uden Hans tilladelse. Dette er Allah, jeres Herre, så tilbed Ham alene! Tænker I da ikke efter?

4. Det er til Ham, I alle skal vende tilbage – Allahs sande løfte! Sandelig, Han er den, som lader skabelsen opstå, derefter vil Han gentage den, for at Han kan give dem, som antog troen og handlede retskaffent, belønning med retfærdighed. Og de, som udviste vantro, dem venter der kogende vand som drikke og en smertefuld straf, fordi de var vantro.

5. Han er Den, som har gjort solen til lyset og ladet månen skinne og fastsat faser for den, for at I skal kende årenes antal og kunne beregne. Allah har skabt alt dette på rette vis. Han tydeliggør i detaljer tegnene for det folk, som har viden.

6. Sandelig, der er et tegn i nattens og dagens vekslen og i alt det, som Allah har skabt i himlene og på jorden, for det folk, som er gudfrygtigt.

7. Sandelig, de, som ikke håber på at møde Os og er tilfredse med det jordiske liv og finder det fyldestgørende, og de, som er forsømmelige mod vore tegn,

8. deres bosted er ilden på grund af de handlinger, som de har udført.

9. Sandelig, de som antager troen og handler retskaffent, dem vil deres Herre lede på grund af deres tro – under dem vil bække rinde i de evige, lyksalighedens haver.

10. Der vil deres bønner være: "Hellig er Du, o Allah!" Og deres hilsen til hinanden dem vil være: "Fred!" Og deres bønner vil slutte med: "Al lovprisning tilkommer Allah alene, Forsørgeren af alle verdenerne!"

11. Og hvis Allah skulle fremskynde modgang for menneskene, sådan som de har travlt med at ønske det gode, da ville deres levetid visselig have været fuldbragt for dem. Men Vi lader dem, som ikke håber på at møde Os, være, famlende omkring i blinde i deres opsætsighed.

12. Og bliver en person ramt af lidelse, så påkalder han Os, liggende på siden, siddende eller stående. Men når Vi fjerner hans lidelse fra ham, så går han videre, som om han aldrig har påkaldt Os for lidelsen, som ramte ham. Således er handlingerne, som de udfører, blevet gjort attraktive for dem, som overtræder grænsen.

13. Og uden tvivl har Vi udslettet generationer før jer, fordi de var

[32] *Yunus:* (Profeten) Jonas.

ondskabsfulde. Deres Sendebude kom til dem med tydelige tegn, men de ville ikke antage troen overhovedet. Således straffer Vi det syndige folk.

14. Derefter gjorde Vi jer til arvtagere af landet, sådan at Vi kunne se, hvordan I ville handle.

15. Og når Vore oplysende åbenbaringer bliver reciteret for dem, så siger de, som ikke håber på at møde Os: "Kom med en anden (bog) end denne Koran, eller forandr den!" Sig: "Jeg har ingen ret til at lave ændringer i den på egen hånd. Jeg følger kun det, som bliver åbenbaret for mig. Hvis jeg skulle være min Herre ulydig, så ville jeg sandelig frygte Den store Dags straf."

16. Sig: "Hvis Allah havde villet, så havde jeg ikke reciteret den for jer, og ej heller havde Han gjort den kendt for jer. Sandelig, jeg har levet blandt jer en menneskealder før den. Har I da ikke forstand?"

17. Hvem er mere ondsindet end den, som opdigter løgn om Allah eller fornægter Hans åbenbaringer? Sandelig, synderne vil aldrig opnå den sikre sejr.

18. Og de tilbeder ud over Allah det, som ikke kan skade dem og ej heller være dem til nytte, og de siger: "Det er dem, som går i forbøn for os hos Allah!" Sig: "Er det Allah, I fortæller om noget, som Han ikke kender til i himlene eller på jorden?" Hellig er Han og langt mere højtstående end det, som de sidestiller Ham med!

19. Og hele menneskeheden var ét samfund, men så blev de uenige og blev opsplittet. Og hvis det ikke havde været for et ord, som på forhånd var afgjort af din Herre, så ville sagen nok have været afgjort mellem dem om alt det, som de er uenige om.

20. Og nu siger de: "Hvorfor er der ikke nedsendt et tegn til ham fra hans Herre?" Sig: "Det usete tilhører Allah alene, så vent bare, sandelig, jeg er også blandt dem, som venter med jer."

21. Og når Vi lader menneskene smage nåden, efter at de har været plaget af lidelse, så begynder de med det samme at udtænke onde tanker mod Vore tegn. Sig: "Allahs straf mod rænkesmedene er nær!" Sandelig, Vore udsendte engle nedskriver alle de onde tanker, som de udtænker.

22. Han er Den, som lader jer rejse over land og hav. Selv når I går om bord på skibe, og de sejler af sted med folk i gunstig vind, og de (synderne) føler glæde ved det. Men pludselig kommer en voldsom vind, som tager dem, og de bliver omringet af bølger fra alle sider, og de begynder at tænke, at bølgerne har overvældet dem. Da påkalder de Ham, sandfærdige og oprigtige i troen: "Hvis Du frelser os fra dette, vil vi visselig blive taknemmelige tjenere!"

23. Men når Han så har frelst dem, så begynder de med det samme at være opsætsige på jorden på uretmæssig vis. O I mennesker! Jeres opsætsighed rammer kun jer selv. Nyd blot det jordiske liv, men til slut skal I vende tilbage til Os. Da vil Vi fortælle jer om alt det, I gjorde.

24. Det jordiske liv kan sammenlignes med vandet, Vi sender ned fra himlen. Med det er jordens afgrøder, som både mennesker og kvæg spiser af, vokset. Når jorden iører sig sin pragt og skønhed og bliver pyntet færdig, og dens beboere begynder at tro, at de

har fuldmagt over den, da kommer Vor befaling over den om natten eller dagen. Så gør Vi den til en færdighøstet mark, som om den ikke havde eksisteret dagen før. Således gør Vi vore tegn helt tydelige for et folk, som tænker dybt efter.

25. Allah kalder til fredens hjem, og Han leder, hvem Han end vil, til den rette vej.

26. For dem, som handler dydigt, venter der en skøn løn og endnu mere endda. Og deres ansigter vil ikke blive tildækket med mørke og ej heller med ydmygelse. De tilhører Paradiset, og de vil forblive der til evig tid.

27. Og de, som har begået onde gerninger, vil få en belønning af tilsvarende ondskab; ydmygelsen vil lægge sig over deres ansigter – der vil for dem ikke være en eneste som kan redde dem fra Allah. Det er, som om deres ansigter er hyllet ind i en del af nattens mørke. De tilhører ilden, og de vil forblive der til evig tid.

28. Og på den dag, hvor Vi vil samle dem alle sammen, da vil Vi sige til afgudsdyrkerne: "Hold jer på jeres pladser, I og dem, som I sidestiller med Allah." Så vil Vi adskille dem fra hinanden fuldstændigt. De, som de satte ved siden af Allah, vil sige til dem: "I tilbad ikke os (på jorden)!

29. Allah er mere end nok som vidne mellem os og jer, for vi var visselig uvidende om jeres tilbedelse!"

30. På det sted vil enhver blive vurderet i forhold til det, som han har sendt i forvejen. De vil blive bragt tilbage til Allah, som er deres sande Herre, og det, som de plejede at opdigte, vil være borte fra dem.

31. Sig: "Hvem forsyner jer fra himlen og jorden? Hvem er Herren over hørelsen og synet? Hvem frembringer det levende fra det døde og lader døden komme af det levende? Og hvem styrer alt?" Med det samme vil de sige: "Allah!" Sig: "Frygter I da ikke?"

32. Dette er Allah, jeres sande Herre. Hvad kan der være efter sandheden andet end vildfarelse? Hvordan kan I lade jer vende bort?

33. Sådan blev din Herres ord om dem, som gik i vildfarelse: "De kommer ikke til at antage troen," slået fast som sande.

34. Spørg: "Findes der nogen blandt dem, som I ligestiller (med Allah), der lader det skabte opstå og derefter genskaber det?" Sig: "Allah alene indleder skabelsen, derefter vil Han gentage den. Så hvordan kan I da vende jer bort?"

35. Sig: "Findes der nogen blandt dem, som I ligestiller (med Ham), som kan vise jer sandheden?" Sig: "Allah alene viser og leder til sandheden. Hvem har da mere ret til at blive adlydt: Ham, som retleder til sandheden, eller ham, som ikke engang finder vejen, medmindre han får den vist? Hvad er der i vejen med jer? Hvordan kan I tage sådanne (fejlagtige) afgørelser?"

36. Og de fleste af dem følger kun formodninger. Sandelig, formodninger er til ingen nytte mod sandheden. Sandelig, Allah er Alvidende om alt, hvad I gør.

37. Denne Koran er ikke sådan, at den blev dannet af noget andet end Allah, faktisk er den stadfæstelsen af det, som blev åbenbaret før den, og er en

uddybning af det, som er skrevet. I den er der intet, som kan drages i tvivl. Den er fra alle verdenernes Herre.

38. Siger de: "Han (Profeten) har selv opdigtet den?" Sig: "Så bring da en surah lig dens, og kald på alle dem, I magter, ud over Allah, hvis I taler sandt!"

39. Nej, sandelig! De fornægter det, hvis kundskab de ikke kan begribe, og den sandhed, som endnu ikke har vist sig tydeligt for dem. De, som var før dem, fornægtede ligesådan. Se, hvordan enden blev for de uretfærdige!

40. Og nogle blandt dem vil tro på den, mens andre ikke vil tro på den. Din Herre kender bedst til ufredsstifterne.

41. Og hvis de fornægter dig, så sig: "Min handling tilhører mig, og jeres handling jer! I er ikke ansvarlige for det, jeg gør, og jeg er ikke ansvarlig for det, I gør."

42. Og blandt dem er der nogle, som (tilsyneladende) lytter til dig, men kan du få de døve til at høre, når de ikke har nogen forstand?

43. Og blandt dem er der nogle, som ser dig, men kan du få de blinde til at se vejen, når de ikke har nogen synssans?

44. Sandelig, Allah er på ingen måde uretfærdig mod menneskene, men menneskene gør uret mod sig selv.

45. Og den dag, hvor Han samler dem, vil det være, som om de ikke har været på jorden mere end en enkelt af dagens timer, og de vil genkende hinanden. Sandelig, tabere er de, som fornægtede mødet med Allah, og de blev ikke retledte.

46. Og uanset om Vi viser dig en del af det, som Vi lover dem, eller Vi tager dig tilbage, så vender de tilbage til Os. Allah er vidne til alt det, de gør.

47. Og der er kommet et Sendebud til ethvert samfund, og da deres Sendebud ankom, blev der dømt med retfærdighed mellem dem, og der blev ikke gjort dem uret.

48. Og de siger: "Hvornår vil dette løfte blive opfyldt, hvis I da er sandfærdige?"

49. Sig: "Jeg er ikke herre over tab eller vinding, undtagen det, som Allah vil. Der er en fastsat tidsfrist for ethvert samfund, så når deres frist udløber, kan de ikke forsinke den et eneste øjeblik, (men de kan) ej heller fremskynde den."

50. Sig: "Tænk nu lidt efter! Hvis Hans straf vil ramme jer i løbet af natten eller dagen, hvilken del af den ønsker synderne så fremskyndet?

51. Vil I først tro på den (straffen), når den har ramt jer? (Så vil der blive sagt til jer:) 'Er det først nu, I antager troen, selvom I plejede at ønske dens fremskyndelse?'"

52. Derefter vil der blive sagt til de uretfærdige: "Smag nu på den evige straf. I vil ikke få anden løn end straf for det, som I udførte."

53. Og de spørger dig: "Er det virkelig sandt?" Sig: "Ja, ved min Herre, sandelig, det er fuldstændig sandt! Og I kan ikke forhindre (Allahs vilje i at ske)."

54. Og hvis en hvilken som helst uretfærdig person ejede alt, som findes på jorden, ville han visselig give det hele for at løskøbe sig fra straffen. Og sådanne

vil skjule deres samvittighedsnag, når de ser straffen. Og der vil blive dømt med retfærdighed mellem dem, og der vil ikke blive gjort dem uret.

55. Er det ikke sådan, at alt, som er i himlene og på jorden, tilhører Allah? Tag jer i agt! Sandelig, Allahs løfte er sandt, men de fleste af dem ved det ikke.

56. Han er Den, som giver liv og forårsager død, og til Ham alene skal I vende tilbage.

57. O I mennesker! Sandelig, der er kommet formaning til jer fra jeres Herre og en kur for alle de sygdomme, som er i brystet, og retledning og nåde for de troende.

58. Sig: "Med Allahs velvilje og nåde alene, lad dem glædes ved det. Det er bedre end alt det, de samler til sig."

59. Sig: "Ser I den forsyning, som Allah har sendt ned til jer, noget af det erklærer I ulovligt og andet lovligt." Sig: "Var det noget, som Allah gav jer tilladelse til at gøre, eller opdigter I løgne om Allah?"

60. Og hvad tænker de, som opdigter løgne om Allah, om Opstandelsens Dag? Sandelig, Allah har megen velvilje over for menneskene, men de fleste af dem viser ikke taknemmelighed.

61. Og uanset hvilken tilstand du er i, hvor meget du reciterer Koranen fra Ham, og hvilken handling I udfører, så er Vi vidne og våger over jer, når I er dybt engagerede. Og der er ikke så meget som et støvkorn, som er skjult for din Herre, på jorden eller i himlen, og det, der er endnu mindre end det, og det, der er endnu større – uden undtagelse – står sandelig skrevet i Den tydelige Bog.

62. Tag jer i agt! Sandelig, hos Allahs elskede tjenere er der ingen frygt, ej heller skal de sørge.

63. De, som antog troen og holdt sig til gudfrygtighed,

64. de får det glædelige budskab i det jordiske liv og i det hinsidige; Allahs ord ændrer sig ikke, dette er den sikre sejr.

65. Og lad ikke deres (afgudsdyrkernes) ord bekymre dig. Sandelig, al ære og magt tilhører Allah. Han er Den Althørende, Den Alvidende.

66. Vid! Sandelig, alle i himlene og alle på jorden tilhører Allah. Og de, der tilbeder noget andet ud over Allah, følger ikke (falske) medguder. De følger kun antagelser; de udtaler ikke andet end løgn.

67. Han er Den, som skabte natten til jer, for at I kan hvile i den, og skabte dagen som lysende. Sandelig, i dette er der tegn for folk, som lytter.

68. De siger: "Allah har avlet en søn!" Helligere er Han end det, Han er Den Selvtilstrækkelige. Ham tilhører alt, som er i himlene og på jorden. I har ikke noget bevis for det, I siger. Siger I om Allah det, som I ikke ved noget om?

69. Sig: "Sandelig, de, som opdigter løgne om Allah, vil aldrig opnå den sikre sejr!"

70. Der er nydelse i det jordiske liv. Efter det skal de vende tilbage til Os, og så vil Vi lade dem smage den

smertefulde straf for den vantro, de udviste.

71. Og reciter for dem historien om Nuh, da han sagde til sit folk: "O mit folk! Hvis min tilstedeværelse og min formaning til jer ved Allahs tegn er tung for jer, så har jeg sat min lid til Allah alene. Forsaml jer, og beslut jer for, hvad I og jeres (opdigtede afguds)venner vil gøre. Lad ingen del af jeres plan være tilsløret for jer. Gør derpå, hvad I vil mod mig, og tøv ikke!

72. Hvis I vender jer bort, så har jeg ikke bedt jer om nogen løn – min løn er alene Allahs forpligtelse, og det er blevet mig befalet, at jeg skal forblive underdanig."

73. De afviste ham. Så reddede Vi ham og dem, som var sammen med ham, i arken, og Vi gjorde dem til arvtagere. De, som fornægtede Vore åbenbaringer, lod Vi drukne. Se, hvordan enden blev for dem, som blev advaret!

74. Så sendte Vi efter ham Sendebude til deres folk, og de kom til dem med indlysende tegn, men da de havde fornægtet før, troede de ikke (på dem). Således sætter Vi segl over hjertet på dem, som overtræder grænsen.

75. Senere, efter dem, sendte Vi Musa og Harun til Firaun og hans fremtrædende mænd med Vore tegn, men de udviste hovmod, og de var et syndigt folk.

76. Da sandheden fra Os kom til dem, sagde de: "Sandelig, dette er tydeligvis magi!"

77. Musa sagde: "Siger I (noget sådant) om sandheden, når den er kommet til jer? Er dette magi? Tryllekunstnerne vil aldrig opnå det, de håber på."

78. De sagde: "Er du kommet til os for at vende os væk fra den vej, som vi så vore forfædre følge, og for at I to skal få overtaget i landet? Vi tror ikke på jer!"

79. Og Firaun sagde: "Bring mig alle dygtige tryllekunstnere!"

80. Da magikerne kom, sagde Musa til dem: "Kast alle de ting, som I vil kaste, frem."

81. Da de havde kastet, sagde Musa: "Det, I har frembragt, er magi. Sandelig, Allah vil med det samme bevise det som falsk. Sandelig, Allah bringer ikke orden i ufredsstifternes værk."

82. Og Allah fastslår sandheden som sand ved Sine ord, selvom de syndige folk skulle hade det.

83. Men ingen troede på Musa, bortset fra nogle få af hans folk, af frygt for, at Firaun og hans fremtrædende mænd skulle sætte dem i vanskeligheder. For sandelig, Firaun var magthaveren (i Ægypten), og han var en af dem, som overtræder grænsen.

84. Og Musa sagde: "O mit folk! Hvis I tror på Allah, så sæt jeres lid til Ham alene, hvis I ellers er sande troende."

85. De sagde: "Til Allah alene har vi sat vor lid! O vor Herre, gør os ikke til et offer for det uretfærdige folk!

86. Frels os ved Din nåde fra de vantro folk!"

87. Og Vi åbenbarede følgende for Musa og hans broder: "Forbered huse til jeres folk i Ægypten, og lad disse huse

vende mod bønneretningen, og forret bønnen, og giv det glædelige budskab til de troende."

88. Og Musa sagde: "Vor Herre! Sandelig, Du har givet Firaun og hans fremtrædende mænd glitrende pragt og rigdom i det jordiske liv, vor Herre, for at de skal fare vild fra Din vej. Vor Herre, tilintetgør deres rigdomme, og hold deres hjerter fast, så de ikke antager troen, før de møder den smertelige straf !"

89. Allah sagde: "Sandelig, begge jeres bønner er hørt, så fortsæt ad den rette vej. Følg aldrig de uvidendes vej!"

90. Og Vi lod Israels børn krydse havet. Firaun og hans hær forfulgte dem med uretfærdighed og fjendskab. Da han var ved at drukne, sagde han: "Jeg tror på, at der ikke er nogen anden end Ham, som er tilbedelsesværdig; Ham, som Israels børn tror på, og jeg er (nu) en af dem, som underkaster sig!"

91. (Allah sagde:) "Nu? Selvom du viste konstant ulydighed før og var en af ufredsstifterne?

92. I dag vil Vi redde dig, din livløse krop, for at du kan være et tegn for dem, som kommer efter dig. Men sandelig, de fleste folk er uvidende om Vore tegn."

93. Og sandelig, Vi gav Israels børn et godt sted at bo, og Vi forsynede dem med ren forsyning. De var ikke uenige om noget, før kundskaben og visdommen kom til dem. Sandelig, din Herre vil dømme mellem dem på Opstandelsens Dag i de sager, som de var uenige om.

94. Hvis du er i tvivl om denne (bog), som Vi har sendt ned til dig, så spørg dem, som reciterer Bogen fra før din tid. Sandheden er visselig kommet til dig fra din Herre; bliv derfor aldrig en af dem, som tvivler,

95. og bliv aldrig en af dem, som fornægter Allahs åbenbaringer, for da vil du blive en af taberne.

96. Sandelig, de, om hvem din Herres ord er blevet slået fast som sande, vil aldrig antage troen –

97. om der så skulle komme alle mulige tegn til dem – før de ser den smertelige straf.

98. Hvorfor har der ikke været en by, som har antaget troen og fået nytte af sin tro, bortset fra Yunus' folk? Da de antog troen, fjernede Vi den ydmygende straf i det jordiske liv fra dem, og Vi lod dem benytte sig af fortjenesten for en tid.

99. Hvis din Herre havde villet det, så ville visselig enhver på jorden have antaget troen. Når det nu forholder sig sådan, vil du så tvinge dem til at blive troende?

100. Ingen person kan tro uden Allahs tilladelse. Han lader vantroens urenhed falde over dem, som ikke benytter sig af deres forstand.

101. Sig: "Se, hvad der er i himlene og på jorden." Men alle disse tegn, som advarer, gavner ikke dem, som ikke vil tro.

102. Forventer de noget andet end (de elendige) dage, som kom over dem, som var før dem? Sig: "Bare vent! Jeg er en af dem, som venter sammen med jer."

103. Så Vi lader Vore Sendebude og de troende opnå frelsen. Vi vil frelse de troende som et løfte fra Os.

104. Sig: "O I mennesker! Hvis I er det mindste i tvivl om min religion: Jeg tilbeder ikke dem, som I tilbeder, ud over Allah. Jeg tilbeder Allah, som får jer til at dø, og det er blevet mig befalet, at jeg skal være en af de troende."

105. Vend dit ansigt mod religionen i sand fromhed. Bliv aldrig en af afgudsdyrkerne.

106. Og tilbed ikke ud over Allah dem, som ikke kan gavne dig og ej heller kan skade dig. Hvis du alligevel gør det, så vil du være blandt dem, som har påført sig selv skade.

107. Og hvis Allah rammer dig med en lidelse, så kan ingen fjerne den, undtagen Ham. Og hvis Han ønsker dig noget godt, så kan ingen tilbagevise Hans velvilje. Han lader Sin velvilje nå, hvem Han end vil af Sine tjenere. Og Han er Den mest Tilgivende, Den Barmhjertigste.

108. Sig: "O I mennesker! Sandelig, sandheden er kommet til jer fra jeres Herre. Den, som omfavner retledningen, han omfavner kun retledningen til sin egen fordel, og den, som farer vild, han farer kun vild til sin egen skade. Jeg fører ikke opsyn med jer."

109. Følg det, som bliver åbenbaret for dig, og forbliv tålmodig, indtil Allah træffer en afgørelse. Han er Den bedste af alle dommere.

Surah 11: Hud

Åbenbaringsperiode

Hvis vi overvejer dens tema dybtgående, kommer vi til den konklusion, at den blev åbenbaret i den samme periode som surah 10: Yunus. Den fulgte højst sandsynligt umiddelbart efter denne.

Tema og emne

Suraen behandler det samme emne som surah 10: Yunus. Det vil sige en invitation til budskabet, formaning og advarsel. Forskellen er dog, at advarslen er strengere. Dette understøttes ligeledes af en hadith: Et stykke tid efter dens åbenbaring bemærkede Abu Bakr over for Profeten, at han havde lagt mærke til, at han blev ældre og ældre. Profeten svarede: "Surah Hud og lignende suraer har gjort mig gammel." Dette viser, at det var en meget hård tid for Profeten. Disse strenge advarsler øgede i høj grad hans bekymringer. Disse bekymringer var forårsaget af forfølgelsen fra Quraysh, som gjorde deres værste for at knuse islams budskab. Det var nemlig åbenlyst for Profeten, at den yderste grænse for den frist, som Allah havde givet, nærmede sig mere og mere. Han frygtede, at fristens periode skulle udløbe, og at hans folk ville blive grebet af pinen. Invitationen er denne: Adlyd Allahs Sendebud. Forkast polyteisme (*shirk*), og tilbed Allah og Allah alene. Etabler hele dit livs system på den overbevisning, at du vil blive draget til ansvar i det hinsidige.

'Formaningen er denne: Husk, at de mennesker, som lagde deres tro i dette verdslige livs ydre fremtoning og afviste Profeternes Budskab, mødte forfærdelige konsekvenser. Derfor bør du alvorligt overveje, om du vil følge den samme vej, som historien har vist, fører til undergang.

Advarslen er denne: Du bør ikke lade dig vildlede af forsinkelsen i straffens komme. Dette skyldes den frist, som Allah har givet dig ved Sin nåde, således at du kan forbedre dine veje. Hvis du ikke udnytter denne mulighed, vil du blive ramt af en uundgåelig straf, som vil tilintetgøre jer alle med undtagelse af de troende.

I stedet for at tiltale folket direkte har Koranen anvendt fortællingerne om Noahs, Huds, Salihs, Luts, Shu'aibs og Musas folk for at opnå de førnævnte mål. Det mest fremtrædende i deres historier er, at når Allah fælder Sin dom over folket, skåner Han absolut ingen, selv hvis vedkommende er den nærmeste slægtning til tidens Profet. Kun den reddes, som havde troet på Profeten, og ingen andre, ikke engang hans egen søn eller hustru. Mere end det: Troen kræver af enhver troende, at han fuldstændig glemmer sine slægtskaber, når den dom falder, og udelukkende husker Troens bånd. For det strider mod islams ånd at vise nogen som helst hensyntagen til blodets og racens bånd. Ligeledes demonstrerede muslimerne disse lærdomme i praksis under slaget ved Badr fire år efter åbenbaringen af denne surah.

Surah 11: Hud[33]

I Allahs navn, Den Nådigste, Den Barmhjertigste.

1. Alif, Lam, Ra'. (Dette er) Bogen, hvis vers er faste, derpå forklaret i detaljer, fra En, som er alvis, velunderrettet.

2. (Sig:) "Tilbed ingen andre end Allah! Sandelig, jeg er for jer en advarer og en bringer af et glædeligt budskab fra Ham.

3. Søg tilgivelse fra jeres Herre, og vend jer derefter i anger til Ham, så Han lader jer nyde af skøn forsyning fra Sig indtil en bestemt tid, og Han vil give enhver dydig person af Sin nåde. Hvis I vender jer bort, sandelig, så frygter jeg en stor dags straf for jer.

4. Til Allah skal I vende tilbage. Han har fuldstændig magt over alle ting."

5. Vid! Sandelig, de folder deres bryst sammen, for at de kan skjule sig for Ham. Tag jer i agt! Selv når de dækker sig med deres klæder, ved Han også alt det, som de skjuler, og det, som de gør synligt. Sandelig, Han er Alvidende om alt, som befinder sig i hjertet.

6. Der findes intet levende væsen på jorden, hvis forsyning ikke er Allahs ansvar. Han ved, hvor det opholder sig, og hvor det vil hvile (i graven). Alt dette er skrevet i en tydelig bog.

7. Han er Den, som skabte himlene og jorden på seks dage for at sætte jer på prøve, og Hans trone var over vandet, så han kunne se, hvem af jer, der er bedst med hensyn til handlinger. Men hvis du sagde til dem: "Sandelig, efter døden vil I blive genoplivet," ville de vantro helt sikkert sige: "Dette er intet andet end åbenlys trolddom."

8. Og hvis Vi udsætter deres straf til et bestemt tidspunkt, vil de visselig sige: "Hvad har holdt den tilbage?" Vid, den dag, hvor straffen rammer dem, vil intet afværge den fra dem, og det, som de plejede at drive spot med, vil omslutte dem.

9. Og hvis Vi lader mennesket smage nåden fra Os og derefter tager den fra ham, vil han visselig blive fortvivlet, utaknemmelig.

10. Og hvis Vi lader ham smage nåden efter, at en plage har ramt ham, vil han visselig sige: "Al ulykke har fjernet sig fra mig!" og være ovenud lykkelig og stolt.

11. Undtagen dem, som udviser tålmodighed og gør gode gerninger. For dem er der tilgivelse og stor belønning.

12. Skulle du måske udelade en del af det, som er åbenbaret for dig, fordi dit bryst bliver trangt af det, som de vantro siger: "Hvorfor blev der ikke sendt en skat ned til ham, eller kom der ikke en engel sammen med ham?" Du er blot en advarer. Allah er ansvarlig for alting.

13. Siger de vantro: "Sendebuddet har selv opdigtet Koranen!" Sig: "Så bring ti opdigtede kapitler af samme slags (som Koranens), og anråb hvem I end magter ud over Allah, hvis I er sandfærdige!"

14. Hvis de ikke tager imod jeres udfordring, så vær forvisset om, at den (Koranen) er blevet åbenbaret med Allahs viden, og at der ikke

[33] *Hud:* (Profeten) Hud.

findes nogen anden gud end Ham. Vil I så holde jer til islam?

15. De, som alene ønsker sig det jordiske liv og dets forskønnelse, dem giver Vi deres handlingers løn fuldt ud i denne verden, og deres løn bliver ikke reduceret på nogen måde.

16. Det er dem, som ikke har noget (til gode) i det hinsidige, bortset fra ilden. Og alt det, de bedrev her (på jorden), er intet værd, og alt det, de gjorde, bliver værdiløst.

17. Er de (der kun ønsker det jordiske liv, ligeværdige med) dem, der holder sig til et indlysende bevis fra deres Herre? Og der er kommet et vidne fra Allah for at støtte det, og før det (blev åbenbaret) Bogen til Musa, som var en vejleder og en nåde. Det er dem, som antager troen på den (Koranen), og uanset hvilken gruppe, der fornægter den, så er denne gruppes lovede opholdssted ilden. Vær du ikke i tvivl derom. For den (Koranen) er sandheden fra din Herre. Men de fleste folk tror ikke.

18. Og hvem er mere ondsindet end den, som opdigter løgne om Allah? Sådanne vil blive fremstillet hos deres Herre, og vidnerne vil sige: "Det er dem, som opdigtede løgne om deres Herre!" Vid, at Allahs forbandelse er over de ondsindede.

19. De, som hindrer andre fra Allahs vej og ønsker at gøre den krum, er fornægtere af det hinsidige.

20. De kan ikke forpurre (ting) på jorden, og der er ingen velyndere for dem ud over Allah. Straffen vil blive fordoblet for dem, fordi de ikke formåede at høre og se.

21. Det er dem, som har påført deres sjæl et tab, og de (afguder), som de havde opdigtet, er blevet borte for dem.

22. Det er visselig dem, som vil være de største tabere i det hinsidige.

23. Sandelig, de, som antager troen og handler retskaffent og er ærbødige over for deres Herre, de tilhører Paradiset; der skal de bo til evig tid.

24. De to parter er som den blinde og døve (over for) den seende og hørende. Er deres tilstand den samme? Vil I da stadig ikke tage imod formaningen?

25. Og sandelig, Vi sendte Nuh til sit folk: "Jeg er sendt som en tydelig advarer for jer,

26. om at I ikke skal tilbede andre end Allah. Jeg frygter en smertelig dags straf for jer!"

27. De vantro ledere og stormænd blandt hans folk sagde: "Vi kan se, at du ikke er andet end et almindeligt menneske som os, og vi har ikke set andre end dem, som har ubetydelige meninger og er underlegne og laverestående, følge dig. Vi anser jer ikke for at være os overlegne. Derimod anser vi jer for løgnere!"

28. Nuh sagde: "O mit folk! Hvad mener I: Hvis jeg holder mig til et indlysende bevis fra min Herre, og Han har skænket mig nåde fra Sig, men den er gjort skjult for jer, kan vi da pålægge jer den med tvang, når I nu ikke kan lide det?

29. O mit folk! Jeg forlanger ingen rigdom af jer for dette, min løn er alene Allahs ansvar. Og jeg vil ikke bortdrive dem, som har antaget troen. Sandelig, de vil blive velsignet ved

mødet med deres Herre. Faktisk ser jeg i sandhed jer som et uvidende folk.

30. O mit folk! Hvis jeg skulle drive dem væk, hvem skulle da hjælpe mig mod Allah? Jeg ser, at I er et folk, som handler uden eftertanke.

31. Og jeg siger ikke til jer, at jeg har Allahs skatte, og heller ikke, at jeg kender til det usete, og jeg siger ikke, at jeg er en engel, og heller ikke om dem, som I anser for at være laverestående, at Allah aldrig vil give dem det gode. Allah ved bedst, hvad der befinder sig i deres hjerter. (Hvis jeg drev dem væk) ville jeg visselig være blandt de uretfærdige!"

32. De sagde: "O Nuh! Sandelig, du har stredes med os, og du har drevet denne strid for vidt, så bring nu over os den straf, som du lover os, hvis du virkelig er en af de sandfærdige!"

33. Nuh sagde: "Den kan kun Allah bringe over jer, hvis Han vil, og I kan ikke forhindre (den).

34. Og min formaning vil ikke engang gavne jer, selvom jeg skulle have til hensigt at formane jer, hvis Allah har besluttet sig for at lade jer fare vild. Han er jeres Herre, til Ham vil I blive bragt tilbage."

35. Så sagde de: "Han har opdigtet det!" Sig: "Hvis jeg har opdigtet det, da vil synden være over mig, men jeg er skyldfri for de synder, som I begår."

36. Og det blev åbenbaret for Nuh: "Nu er der ikke flere blandt dit folk, som vil tro, ud over dem, som allerede har antaget troen. Vær ikke bekymret for det, som de har begået!

37. Byg en ark ifølge Vor instruks og Vor inspiration, og tal ikke til Mig om dem, der handler uretfærdigt. Sandelig, de skal druknes!"

38. Og Nuh begyndte at bygge arken, og hver gang de fremtrædende mænd blandt hans folk gik forbi, gjorde de nar ad ham. Nuh svarede: "Hvis I gør nar ad os, så vil vi også gøre nar ad jer, sådan som I nu gør nar.

39. Og snart vil I få at vide, hvem den ydmygende straf rammer, og hvem den vedvarende straf rammer!"

40. Da Vor befaling kom, og strømmene væltede frem, sagde Vi: "Bring et par af alle arter og din familie – undtagen dem, som ordet er blevet forhåndsbestemt for – samt dem, som tror, om bord i arken." Men det var blot nogle få, som troede sammen med ham.

41. Nuh sagde: "Stig om bord! Både dens sejlads og dens forankring sker i Allahs navn. Sandelig, min Herre er tilgivende, barmhjertig."

42. Og arken sejlede med dem gennem bølger som bjerge, og Nuh råbte på sin søn, som var adskilt fra ham: "O min søn! Stig om bord med os. Du skal ikke være sammen med de vantro!"

43. Han sagde: "Jeg vil med det samme søge ly på et bjerg; det vil redde mig fra vandet." Nuh sagde: "Ingen vil blive reddet fra Allahs straf i dag, undtagen dem, som Allah viser nåde." Og bølgerne kom imellem dem, og han blev en af dem, som druknede.

44. Og det blev befalet: "O du jord! Opslug dit vand! O du himmel! Stands din nedbør!" Og vandet tørrede ind, og ordren blev fuldført, og arken kom til

at hvile på bjerget al-Judi. Der blev sagt: "Langt væk med det uretfærdige folk!"

45. Og Nuh påkaldte sin Herre, og han sagde ydmygt: "Min Herre! Sandelig, min søn er af min familie, og sandelig, Dit løfte er sandt, og Du er Den bedste Dommer blandt alle dommere."

46. Allah sagde: "O Nuh! Sandelig, han er ikke af din familie, for hans handlinger var ikke retskafne. Spørg Mig ikke om det, du ikke har viden om. Jeg formaner dig, du må ikke blive en af de uforstandige!"

47. Nuh sagde ydmygt: "Min Herre! Jeg søger beskyttelse hos Dig mod at ønske af Dig, det jeg ikke har viden om, og hvis ikke Du tilgiver mig og viser mig nåde, vil jeg blive en af taberne!"

48. Der blev sagt: "O Nuh! Stig ud (af arken) med fred og velsignelser fra Os over dig og de folk, som er med dig. Der er (andre) folk, som Vi vil lade drage nytte af forsyningen (på jorden), derefter vil der (i det hinsidige) ramme dem en smertelig straf fra Os."

49. Dette er (en af) underretningerne om det usete, som Vi åbenbarer for dig; før dette kendte du ikke til det og ej heller dit folk. Hav derfor tålmodighed! Udfaldet tilhører de gudfrygtige!

50. Og til 'Aad (sendte Vi) deres broder Hud. Han sagde: "O mit folk! Tilbed Allah. I har ingen andre guder end Ham! Sandelig, I laver ikke andet end at opdigte (løgne)!

51. O mit folk! Jeg kræver ikke løn fra jer for dette (budskab), min løn påhviler Ham alene, som skabte mig. Vil I da stadig ikke tænke efter?

52. O folk! Bed jeres Herre om tilgivelse; vend jer derefter til Ham i anger. Han vil sende rigelig regn over jer og lægge styrke til jeres styrke. Vend ikke bort som syndere."

53. De sagde: "O Hud! Du er ikke kommet med et tydeligt bevis til os, og vi har ikke tænkt os at give slip på vore guder (bare) på dit ord. Vi tror ikke på dig!

54. Vi kan ikke sige andet, end at en af vore guder må have ladet dig blive grebet af sindssygdom." Hud sagde: "Sandelig, jeg tager Allah til vidne, vær I også vidner på, at jeg intet har at gøre med dem, som I sidestiller.

55. Udover Ham! (Allah) Lav I alle sammen en hvilken som helst sammensværgelse, I ønsker, og giv mig derefter ingen tidsfrist.

56. Sandelig, jeg har sat min lid til Allah, som er min Herre og jeres Herre; der findes ingen levende skabning, hvis pandelok Han ikke har fat i. Sandelig, på sandhedens og retfærdighedens vej er min Herre.

57. Hvis I fortsat skulle vende jer bort, så har jeg uden tvivl bragt jer det, som jeg blev sendt til jer med. Og min Herre vil sætte et andet folk i jeres sted. I vil ikke kunne skade Ham på nogen som helst måde. Sandelig, min Herre våger over alle ting."

58. Og da Vor befaling kom, frelste Vi Hud og dem, som var troende sammen med ham, af barmhjertighed fra Os. Vi frelste dem fra en hård straf.

59. Sådan var 'Aad. De fornægtede deres Herres åbenbaringer, selvom de vidste bedre, og de var ulydige mod deres Sendebud og fulgte enhver stædig tyran.

60. Og en forbandelse kom over dem i denne verden og på Genopstandelsens Dag. Vid, at 'Aad fornægtede deres Herre. Tag jer i agt, langt væk (fra Allahs nåde) er 'Aad, som var Huds folk!

61. Og til folket Thamud (sendte Vi) deres broder Salih. Han sagde: "O mit folk! Tilbed Allah, der er ingen anden end Ham, som er tilbedelsesværdig. Han skabte jer af jorden og bosatte jer der, bed om tilgivelse fra Ham; vend derpå om i anger til Ham. Sandelig, min Herre er nær, og svarer (på bønner)."

62. De sagde: "O Salih! Før dette var du et midtpunkt for håb (og visdom) blandt os. Forbyder du os (nu) at tilbede dem, som vore fædre tilbad? Vi er sandelig i tvivl om det, du indbyder os til!"

63. Salih sagde: "O mit folk! Tænk jer nu lidt om: Hvis jeg holder mig til et indlysende bevis fra min Herre, og Han har tildelt mig en nåde fra Sig, hvem skal da hjælpe mig mod Allah, hvis jeg viser Ham ulydighed? I kan ikke pådrage mig andet end tab.

64. O mit folk! Som et tegn til jer er her Allahs hunkamel. Slip den løs. Lad den græsse på Allahs jord, og lad der ikke komme noget ondt over den ved jeres hånd, ellers vil I blive grebet af en nærtstående straf."

65. Men de slagtede den. Salih sagde: "Så lev da i jeres hjem i tre dage endnu. Dette er en uafviselig trussel."

66. Da Vor befaling kom, reddede Vi ved Vor nåde Salih og dem, som var troende med ham, fra den dags ydmygelse. Sandelig, din Herre er Den mest Magtfulde, Den Almægtige.

67. Og en frygtelig lyd tog de uretfærdige, og (de gik til grunde) liggende (sammenkrøbne) på knæ i deres hjem,

68. som om de aldrig havde boet i dem. Vid, at Thamud sandelig fornægtede deres Herre! Tag jer i agt, langt væk (fra Allahs nåde) er Thamud!

69. Og sandelig, Vore udsendte (engle) kom til Ibrahiim med et glædeligt budskab. De sagde: "Fred!" Ibrahiim svarede: "Fred!" Uden at vente for længe, bragte han dem en stegt kalv.

70. Da han så, at de ikke rakte deres hænder ud efter maden, blev han misfornøjet og gemte i sit hjerte en vis frygt for dem. De sagde: "Vær ikke bange, vi er blevet sendt til Luts folk."

71. Hans hustru stod (ved siden af), og hun lo. Så gav Vi hende det glædelige budskab om Ishaq og om Yaqub efter Ishaq.

72. Hun sagde: "Ve mig! Skal jeg føde et barn, når jeg er så gammel, som jeg er, og denne min mand er en ældre mand? Sandelig, dette er en usædvanlig ting."

73. Englene sagde: "Undrer du dig over Allahs befaling? O husets folk! Allahs nåde og velsignelse er over jer. Sandelig, Han er al pris værdig, ophøjet."

74. Da frygten forsvandt fra Ibrahiim, og det glædelige budskab var kommet til

ham, begyndte han at diskutere med Os om Luts folk.

75. Sandelig, Ibrahiim var meget overbærende, medfølende og havde viet sig selv fuldt ud til Allah.

76. "O Ibrahiim! Lad denne (sag) ligge. Din Herres afgørelse er (allerede) faldet. Den uafværgelige straf vil ramme dem."

77. Og da Vore udsendte kom til Lut, blev han bekymret for dem, og hans hjerte blev beklemt: Han sagde: "Dette er en vanskelig dag."

78. Og Luts folk kom løbende til ham, og det var dem, der tidligere udførte onde handlinger. Lut sagde: "O mit folk! Her er mine døtre, de er renere for jer. Så frygt Allah, ydmyg mig ikke blandt mine gæster. Findes der ikke en forstandig person blandt jer?"

79. De sagde: "Som du godt ved, har vi ingen interesse i dine døtre. Du ved visselig, hvad vi ønsker."

80. Lut sagde: "Hvis bare jeg havde kræfter til at kæmpe mod jer, eller hvis jeg bare kunne søge ly i en højtliggende fæstning!"

81. Da sagde de udsendte: "O Lut! Vi er din Herres udsendinge. Disse kan aldrig nå (skade) dig. Drag du med din familie videre i en del af nattetimerne; lad ingen af jer blive tilbage, undtagen din hustru. Sandelig, den straf, som vil ramme dem, vil også ramme hende. Det fastlagte tidspunkt er morgenstunden. Er morgenstunden da ikke nær?"

82. Da Vor befaling kom, væltede Vi byen ved at gøre dens øvre del til dens nedre del, og Vi lod det regne med teglsten over dem, lag efter lag,

83. mærket af din Herre. Og den (straf) er ikke fjern fra de uretfærdige.

84. Og til Madyan (sendte Vi) deres broder Shu'aib. Han sagde: "O mit folk! Tilbed Allah, der findes ingen tilbedelsesværdig Herre ud over Ham, og vær nøje i mål og vægt! Jeg ser, at I lever i velstand, og jeg frygter for jer en straf, der en dag vil omslutte jer fuldstændigt.

85. O mit folk! Giv fuldt mål og fuld vægt i retfærdighed, og formindsk ikke folks ting, når I giver dem noget. Og anstift ikke ufred i landet.

86. Det, som Allah lader blive tilbage (som lovlig fortjeneste), er bedre for jer, hvis I er troende. Jeg er ikke opsynsmand for jer!"

87. De sagde: "O Shu'aib! Er det din bøn, der beordrer dig, at vi skal give slip på dem, som vore fædre tilbad, eller at vi ikke kan gøre, som vi vil med vor ejendom? Sandelig, du er overbærende, forstandig!"

88. Shu'aib sagde: "O mit folk! Hvad, hvis jeg har et indlysende bevis fra min Herre, og Han har forsynet mig med en smuk velsignelse? Jeg ønsker ikke at strides med jer og selv begynde at gøre det, som jeg forbyder jer. Jeg ønsker ikke noget andet end at forbedre, så vidt jeg magter, og min evne kommer kun fra Allah, til Ham alene sætter jeg min lid, og til Ham alene vender jeg mig.

89. O mit folk! Må jeres fjendskab til mig ikke pådrage jer en plage ligesom den, der ramte Nuhs folk eller Huds folk eller Salihs folk. Og Luts folk er ikke langt borte fra jer.

90. Bed om tilgivelse fra jeres Herre; vend jer derefter til Ham i anger. Sandelig min Herre er barmhjertig, elskende."

91. De sagde: "O Shu'aib! Vi begriber ikke meget af, hvad du siger. Vi ser dig som en svag person i vor midte, og havde det ikke været for din slægt, ville vi have stenet dig, for du er ikke en ærværdig person i vore øjne!"

92. Shu'aib sagde: "O mit folk! Betyder min slægt mere for jer end Allah? Har I vendt Ham ryggen? Sandelig, min Herre har omsluttet alle jeres handlinger.

93. O mit folk! Gør, hvad I magter. Jeg vil gøre (min pligt). Snart vil I få at vide, hvem den ydmygende straf rammer, og hvem der lyver. Vent, og jeg venter med jer."

94. Og da Vor befaling kom, reddede Vi Shu'aib og dem, som var troende sammen med ham, ved Vor nåde. Og de uretfærdige blev grebet af en frygtelig lyd, så de om morgenen blev liggende faldne på ansigtet i deres hjem,

95. som om de aldrig havde boet i dem. Tag jer i agt! Ned med Madyan, ligesom Thamud gik ned.

96. Sandelig, Vi sendte også Musa med Vore tegn og et tydeligt bevis

97. til Firaun og hans fremtrædende mænd. De fremtrædende mænd adlød Firauns befaling, selvom Firauns befaling ikke var ret.

98. Han vil gå foran sit folk på Genopstandelsens Dag, og til slut vil han føre dem ned til Helvedes ild – hvilket elendigt sted at blive ført ned til!

99. En forbandelse fulgte dem i denne verden og (det samme vil ske) på Genopstandelsens Dag. Hvilken elendig gave de har fået!

100. Dette er en af underretningerne om samfundene, som vi beretter for dig; nogle af dem består stadig, mens andre er som jævnet med jorden.

101. Og Vi var ikke uretfærdige mod dem; derimod gjorde de uret mod sig selv. Deres afguder, som de tilbad ud over Allah, var dem til ingen nytte, da din Herres afgørelse faldt; de gjorde ikke andet end at forøge deres tab.

102. Sådan er din Herres greb, når Han griber fat i samfundene, fordi de er blevet uretfærdige. Sandelig, Hans greb er smertefuldt, meget strengt.

103. Sandelig, i disse (underretninger) er der en lære for den, som frygter straffen i det hinsidige. Det er en dag, hvor alle menneskene vil være bragt sammen, og det er en dag, hvor enhver vil være til stede.

104. Vi udsætter den kun til en fastsat tid.

105. Når den dag kommer, vil ingen sjæl kunne tale uden Hans tilladelse. Nogle af dem vil være ulykkelige, mens andre vil være lykkelige.

106. Hvad de ulykkelige angår – de er i ilden; for dem er der et jamrende skrig.

107. De skal blive der, så længe himlene og jorden eksisterer, medmindre din Herre vil noget andet. Sandelig, din Herre gør, hvad Han vil.

108. Og hvad de lykkelige angår – de er i Paradiset. Der skal de blive, så længe himlene og jorden eksisterer,

medmindre din Herre vil noget andet, en gave uden ende (fra Allah).

109. Så vær du ikke den mindste smule i tvivl om det, de tilbeder. De tilbeder ikke andet end det, deres forfædre tilbad før dem. Og sandelig, Vi vil give dem deres andel (af straffen) fuldt ud.

110. Sandelig, Vi gav Musa Bogen, men så blev de uenige om den. Og hvis det ikke havde været for et ord, som på forhånd var afgjort af din Herre, så ville sagen visselig have været afgjort mellem dem, og de er i sandhed i en dyb tvivl om den.

111. Sandelig, din Herre vil give dem fuldt ud for deres handlinger; sandelig, Hans viden omfatter alt, hvad de gør.

112. Så stå du fast på den lige vej, sådan som du er blevet befalet, og også dem, som har angret. Og overtræd ikke (grænsen)! Sandelig, Han ser alt, hvad I gør.

113. Og vær ikke modtagelig over for de uretfærdige, ellers vil I blive ramt af ilden, og I vil ikke have en eneste hjælper og beskytter ud over Allah. Da vil I ikke blive hjulpet.

114. Og forret bønnen på begge yderpunkter af dagen og de nære timer af natten. For de gode gerninger sletter de onde gerninger. Dette er en formaning til dem, som tager imod formaningen.

115. Og vær tålmodig! Sandelig, Allah lader ikke de dydiges belønning gå tabt.

116. Hvorfor var der i samfundene før jer ikke dydige personer, som ville bestræbe sig på at hindre andre fra ufredsstiftelse på jorden, undtagen de få, som Vi frelste? De uretfærdige stræbte kun efter den jordiske velstand, der blev givet dem – de var syndige folk.

117. Og din Herre er ikke sådan, at Han udsletter byer uretmæssigt, når deres beboere er fromme.

118. Hvis din Herre havde villet, kunne han have gjort menneskene til ét fællesskab. Men de vil forblive uenige,

119. undtagen dem, som din Herre viser nåde. Til dette har Han skabt dem. Og din Herres ord er fuldbyrdet: "Visselig, Jeg vil fylde Helvede med alle (vantro) jinner og mennesker!"

120. Og Vi giver dig alle underretningerne om Sendebuddene for at styrke dit hjerte. Heri er der kommet sandhed til dig og formaning og en lærerig advarsel til de troende.

121. Og sig til dem, som nægter at tro: "Gør, hvad I formår; det gør vi også.

122. Og vent; vi venter også!"

123. Det usete af himlene og jorden tilhører Allah alene, og til Ham vil enhver sag blive bragt tilbage, så fortsæt med at tilbede Ham, og sæt fortsat din lid til Ham. Og din Herre er ikke uvidende om alt det, I gør.

Surah 12: Yusuf

Åbenbaringsperiode og årsag

Emnet for denne surah indikerer, at den blev åbenbaret under den sidste fase af Profetens ophold i Mekka. På det tidspunkt overvejede Quraysh spørgsmålet om at dræbe, forvise eller fængsle ham. På dette tidspunkt stillede nogle af de vantro et spørgsmål for at teste hans påstand om profetskab: "Hvorfor tog israelitterne til Egypten?" De vidste, at historien ikke var kendt blandt araberne, eftersom der ikke var nogen omtale af den i deres traditioner. Desuden havde Profeten aldrig tidligere henvist til noget kendskab til den. Derfor forventede de, at han ikke ville være i stand til at give et tilfredsstillende svar, eller at han ville undvige det og forhøre sig om det hos jøderne. Dette ville afsløre ham som en bedrager. I modsætning til deres forventninger åbenbarede Allah hele historien om Profeten Yusuf, hvorefter Profeten reciterede den på stedet. Dette satte Quraysh i en meget vanskelig situation. Det forpurrede nemlig ikke blot deres plan, men formanede dem ligeledes til at overveje deres adfærd og sammenligne den med det forræderi, som Profeten Yusufs brødre udviste.

Kendsgerningen er, at Koranen, ved at anvende denne historie til konflikten, havde fremsat en dristig og klar profeti. Denne profeti blev bogstaveligt opfyldt af de begivenheder, der fandt sted i de efterfølgende ti år. Næppe to år var gået efter dens åbenbaring, da Quraysh sammensvor sig om at dræbe Profeten i lighed med Profeten Yusufs brødre. Han måtte derfor udvandre fra Mekka til Medina. Her opnåede han den samme form for magt, som Profeten Yusuf havde opnået i Egypten. Atter måtte Quraysh i sidste ende ydmyge sig for ham præcis som Profeten Yusufs brødre, da de ydmygt anmodede "Vis os barmhjertighed, for Allah belønner rigeligt dem, der viser barmhjertighed" (vers 88). Profeten Yusuf tilgav dem generøst (selvom han besad fuldkommen magt til at hævne sig på dem), idet han sagde: "I dag skal ingen straf pålægges jer. Må Allah tilgive jer. Han er den største af alle dem, der tilgiver" (vers 92).

Den samme historie om barmhjertighed gentog sig, da de faldne Quraysh efter erobringen af Mekka stod ydmygt foran Profeten. Han besad magten til at udøve hævn over dem for deres grusomhed mod ham. I stedet spurgte han dem blot: "Hvilken behandling forventer I af mig nu?" De svarede: "Du er en generøs bror og søn af en generøs bror. "Ved dette tilgav han dem meget generøst, idet han sagde "Jeg vil give det samme svar på jeres anmodning, som Yusuf gav til sine brødre: '... i dag skal ingen straf pålægges jer. I er tilgivet.'"

Diskussionsemner

Historien om Yusuf er ikke en blot og bar fortælling. Derimod anvender Allah den som sædvanlig til udbredelsen af Budskabet på følgende måder:

Gennem hele fortællingen har Koranen gjort det klart, at Profeterne Ibrahiims, Ishaqs, Yaqubs og Yusufs tro (Må Allahs fred være med dem alle) var den samme som Profeten Muhammads. Desuden inviterede de folket til det samme budskab, som Muhammad inviterede Quraysh til.

Derefter placerer den Profeten Yaqub og Profeten Yusuf karakterer side om side med karaktererne hos Yusufs brødre, medlemmerne af handelskaravanen, hofembedsmanden, al-Aziz af Egypten, hans hustru, kvinderne og Egyptens herskere. Det er som om, der stilles et tavst spørgsmål til læseren om at kontrastere de førstnævntes karakterer, formet af islam på tilbedelsen af én Allah og troen på det hinsidige, med de sidstnævntes, formet af vantro (*kufr*) og uvidenhed. Herefter må man beslutte, hvilket af disse to mønstre man bør efterligne.

Koranen har anvendt denne historie til at frembringe en anden sandhed: Allah udfører, hvad end Han vil. Mennesket kan aldrig ændre Allahs plan eller forhindre den i at ske. Tværtimod lægger mennesket ofte en plan for at udføre sine onde hensigter. Til sin store forfærdelse opdager det blot, at det har gjort noget, som strider imod opfyldelsen af dets mål, og som udelukkende er befordrende for den guddommelige plan.

Profeten Yusufs brødre kastede ham i brønden i den tro, at de havde fjernet den forhindring, som afledte deres fars kærlighed fra dem. I virkeligheden havde de blot banet vejen for det guddommelige formål om at gøre ham til Egyptens hersker, foran hvem de til sidst ville ydmyge sig. Ligeledes havde Aziz' hustru forårsaget, at Profeten Yusuf blev sendt i fængsel. Derved gav hun ham muligheden for at blive Egyptens hersker, og for at hun i sidste ende offentligt kunne tilstå sit komplot og bringe skam over sig selv.

Disse er ikke de eneste eksempler, som beviser, at hvis hele verden forenede sig for at bringe undergang over en, som Allah ønskede at ophøje, ville det aldrig lykkes. Den plan, som brødrene udtænkte for at nedværdige Profeten Yusuf, blev udelukkende anvendt af Allah til Yusufs succes (og til hans brødres ydmygelse og vanære). Ligeledes ville ingen mængde af støtte kunne redde en person, hvis Allah ønskede vedkommendes undergang.

Desuden indeholder historien andre lærdomme for dem, der har til hensigt at følge Allahs vej. For det første lærer den, at man bør forblive inden for de grænser, som den guddommelige lov foreskriver, eftersom succes og fiasko er Allahs beslutning. Derfor, hvis man anlægger rene mål og lovlige midler, men fejler, vil man i det mindste undslippe ydmygelse og vanære. På den anden side skal den, der anlægger et urent mål og ulovlige midler, ikke blot møde ydmygelse og vanære i det hinsidige. Vedkommende løber ligeledes risikoen for ydmygelse og vanære i denne verden.

For det andet lærer den os, at de, som anstrenger sig for sandhedens og retskaffenhedens sag og overlader alle deres anliggender til Allah, modtager trøst og lindring fra Ham. Dette hjælper dem med at imødegå deres modstandere med selvtillid og mod. Desuden mister de ikke modet, når de står over for de tilsyneladende skræmmende midler, som deres magtfulde fjender benytter. De vil holde ud i deres opgave uden frygt og betro resultaterne til Allah.

Til sidst er den største lærestreg i historien, at hvis den troende besidder en sand islamisk karakter og er udstyret med visdom, kan han erobre et helt land udelukkende i kraft af sin karakter. Profeten Yusufs vidunderlige eksempel lærer os, at en mand af høj og ren karakter vil opnå succes selv under de mest ugunstige omstændigheder. Da Profeten Yusuf blev bragt til Egypten, var han blot en teenager på sytten år. Han var en udlænding, helt alene, uden nogen forsyninger, og han blev solgt som slave. Desuden er slavernes forfærdelige kår i denne periode kendt for enhver historiestuderende. Han blev derefter anklaget for en afskyelig moralsk forbrydelse og sendt i fængsel på ubestemt tid. Men gennem hele denne periode af trængsler afspejlede han de højeste moralske kvaliteter. Disse kvaliteter ophøjede ham til den højeste rang i landet.

Afsluttende bemærkning

Historien om Profeten Yusuf, således som den er gengivet i Koranen, adskiller sig meget i sine detaljer fra den, der findes i Bibelen og Talmud. Dog er de tre generelt enige om de centrale begivenheder.

Surah 12: Yusuf[34]

I Allahs navn, Den Nådigste, Den Barmhjertigste.

1. Alif, Lam, Ra'. Dette er Den oplysende Bogs vers.

2. Sandelig, Vi har åbenbaret den som Koranen på arabisk, sådan at I må forstå den.

3. Vi beretter for dig på bedste vis ved at åbenbare denne Koran; før var du en af de uopmærksomme.

4. Engang sagde Yusuf til sin fader: "O fader! Jeg har set elleve stjerner og solen og månen, jeg så dem bøje sig i respekt for mig."

5. Han sagde: "O min søn!" Fortæl ikke din drøm til dine brødre, ellers vil de nok lægge en fælde for dig. Sandelig, Satan er menneskets tydelige fjende.

6. Således vil din Herre vælge dig, og Han vil lære dig at tyde begivenhederne og fuldbyrde Sin gunst mod dig og Yaqubs afkom, sådan som Han før fuldbyrdede den mod dine forfædre, Ibrahiim og Ishaq. Sandelig din Herre er Alvidende, alvis."

7. Sandelig, i (beretningen om) Yusuf og hans brødre er der et tegn for dem, som spørger.

8. De (Yusufs brødre) sagde: "Visselig, Yusuf og hans broder er vor fader mere kær end os, og vi er en stærkere gruppe. Sandelig, vor fader befinder sig i en tydelig vildfarelse.

9. Dræb Yusuf, eller kast ham langt væk på et fremmed ukendt sted. På den måde vil jeres faders opmærksomhed kun blive rettet mod jer, og derefter kan I blive retskafne."

10. En taler blandt dem sagde: "Dræb ikke Yusuf, men kast ham hellere i en dyb, mørk brønd. En eller anden vejfarende vil nok tage ham op, hvis I (absolut) vil gøre (Yusuf) noget!"

11. De sagde: "O vor fader! Hvad er der i vejen med dig, siden du ikke stoler på os, når det gælder Yusuf, selvom vi sandelig er hans velgørere?

12. Send ham med os i morgen, så han kan spise sig mæt og lege, og sandelig, vi er hans vogtere."

13. Han sagde: "Sandelig, tanken om, at I tager ham med jer, gør mig trist, og jeg frygter, at ulven vil spise ham, mens I er uopmærksomme."

14. De sagde: "Hvis ulven skulle spise ham på trods af, at vi er en stærk gruppe, da er vi i sandhed tabere!"

15. De tog ham med sig, og da de var blevet enige om at kaste ham ned i en dyb, mørk brønd, åbenbarede Vi for ham: "Sandelig, du vil minde dem om denne deres gerning, mens de intet aner."

16. Om aftenen kom de grædende til deres fader.

17. De sagde: "O vor fader! Vi gik bort for at løbe om kap og lod Yusuf være tilbage ved vore ejendele, og så spiste ulven ham. Men du vil ikke tro på os, selvom vi skulle være sandfærdige."

18. Og de havde smurt falsk blod på hans skjorte. Yaqub sagde: "I har forledt jer selv til noget sådant. Nu er tålmodighed bedre! Og jeg søger hjælp

[34] *Yusuf*: (Profeten) Josef.

af Allah alene mod det, som I beskriver."

19. Og der kom en vejfarende karavane, og de sendte deres vandhenter af sted. Han sænkede sin spand ned i brønden og sagde: "Glædelig nyhed! Der er en dreng her!" Og de skjulte ham, idet de anså ham for at være en værdifuld handelsvare. Men Allah var Alvidende om alt det, de gjorde.

20. Og de solgte ham for en ynkelig pris, blot nogle få dirham, fordi de var uinteresserede i ham.

21. Og manden fra Ægypten, som købte ham, sagde til sin hustru: "Pas godt på ham! Det kan være, han bringer os nytte, eller vi kan adoptere ham som en søn." Og sådan gav Vi Yusuf et bosted i landet, og Vi lærte ham at tyde drømme. Allah har magten til at gennemføre Sin vilje, men de fleste folk ved det ikke.

22. Og da han nåede sin myndige alder, tildelte Vi ham visdom og kundskab, og sådan belønner Vi de dydige.

23. Og hende, han boede hos, forsøgte inderligt at forføre ham; hun lukkede døren og sagde: "Jeg taler til dig, kom nu!" Yusuf sagde: "Jeg søger tilflugt hos Allah! Sandelig, Han er min Herre, Han har givet mig et godt bosted. Sandelig, de uretfærdige vil aldrig opnå den sikre sejr."

24. Men hun havde uden tvivl bestemt sig for ham, og han ville også have bestemt sig for hende, hvis han ikke havde set sin Herres tydelige bevis. Dette, for at Vi kunne holde ham borte fra ondskab og uanstændighed. Sandelig, han var en af Vore rene og oprigtige tjenere.

25. Og begge løb mod døren, og hun rev hans skjorte bagfra, og begge fandt hendes ægtemand ved døren. Hun sagde: "Hvad bør straffen for den person, som har til hensigt at gøre din hustru fortræd, være, andet end fængsling eller en smertelig straf ?"

26. Han (Yusuf) sagde: "Det var hende, som forsøgte at få sin vilje med mig." Og da vidnede et vidne fra hendes husholdning: "Hvis hans skjorte er revet forfra, da har hun talt sandt, og han er en af løgnerne.

27. Men hvis hans skjorte er revet bagfra, så har hun løjet, og han er en af de sandfærdige."

28. Da han så, at skjorten var revet bagfra, sagde han (til sin hustru): "Sandelig, dette hører til jeres list! Sandelig, jeres list er stor.

29. O Yusuf ! Lad det gå (i glemme)! Og du (hustru); bed om tilgivelse for din synd! Sandelig, du er en af de syndige."

30. Og nogle kvinder i byen begyndte at sige: "Den mægtiges hustru ønsker at forføre sin unge tjener imod hans vilje. Kærligheden har sat sig fast i hendes hjertes indre. Sandelig, vi ser hende i en tydelig vildfarelse."

31. Da hun hørte deres sladder, sendte hun dem en invitation og arrangerede en sammenkomst for dem. Hun gav hver af dem en kniv og sagde (til Yusuf): "Gå ud til dem!" Da de fik ham at se, begyndte de at ophøje ham og skar sig i hænderne, og så udbrød de: "Storslået er Allah! Dette er ikke et menneske, han må være en ophøjet engel."

32. Hun sagde: "Det er ham, som I bebrejdede mig for. Og uden tvivl; det

var mig, som forsøgte at forføre ham, men han forblev ærefuld. Men hvis han nu ikke gør det, jeg siger, så vil han visselig havne i fængsel, og han vil visselig blive vanæret."

33. Han (Yusuf) sagde ydmygt: "Min Herre! Fængslet er mig langt kærere end det, de opfordrer mig til. Og hvis Du ikke afvender deres list fra mig, kan jeg være tilbøjelig til at indvilge og vil ende med at blive en af de uforstandige."

34. Hans Herre godtog hans bøn og afvendte deres list fra ham. Sandelig, Han er Den Althørende, Den Alvidende.

35. Derefter fandt de det (bedst) at fængsle ham for en tid – selv efter at de havde set alle beviserne (på hans uskyld).

36. Og to unge mænd kom i fængsel sammen med ham. Den ene af dem sagde: "Jeg så mig selv presse vin fra druerne," og den anden sagde: "Jeg så mig selv bære brød på mit hoved, og fuglene spiste deraf." (De sagde:) "Fortæl os, hvad det betyder. Sandelig, vi ser, at du er en af de dydige."

37. Han (Yusuf) sagde: "Den mad, som I bliver forsynet med, vil ikke nå jer, og jeg vil fortælle jer begge om drømmenes tydning, før den når jer. Dette er fra den kundskab, som min Herre har givet mig. Sandelig, jeg har givet afkald på det folks religion, som ikke tror på Allah, og de er fornægtere af det hinsidige.

38. Og jeg følger mine fædres religion; Ibrahiims, Ishaqs og Yaqubs. Vi har ingen ret til at sætte noget som helst ved siden af Allah. Dette er Allahs velvilje mod os og menneskeheden, men de fleste folk viser ikke taknemmelighed.

39. O mine fængselsfæller! Er flere guder bedst, eller er Allah, Den Ene, Den Altovervindende?

40. Dem, som I tilbeder ud over Allah, er ikke andet end navne, som I og jeres forfædre har opfundet. Allah har ikke sendt nogen som helst bemyndigelse ned for dem. Afgørelsen er Allahs alene. Han har befalet jer at tilbede Ham alene. Det er den rette religion. Men de fleste mennesker ved det ikke.

41. O mine fængselsfæller! Hvad angår den ene af jer, så vil han skænke sin hersker vin. Hvad angår den anden, så vil han blive korsfæstet, og fuglene vil spise af hans hoved. Afgørelsen om det, som I spørger om, er blevet taget."

42. Og han sagde til den ene af de to, som han vidste, ville blive befriet: "Nævn mig for din hersker (kongen, Firaun)." Men Satan fik ham til at glemme at nævne (ham) for sin hersker, så han (Yusuf) forblev i fængsel i flere år endnu.

43. Og kongen sagde: "Jeg så syv fede køer, og de blev fortæret af syv magre køer, og jeg så syv grønne kornaks og syv tørre. O I stormænd! Udlæg min drøm, hvis I kan tyde drømme."

44. De sagde: "(Det er) indviklede drømme, og vi har ikke kundskab om sådanne drømme."

45. Og den ene af de to (tidligere fanger), som var blevet løsladt, huskede da, efter lang tid, og sagde: "Jeg skal fortælle jer om dens tydning, send mig (til Yusuf)!"

46. "Yusuf, du den sandfærdige! Giv os et svar; der er syv fede køer, som bliver fortæret af syv magre kø er, og der er syv grønne kornaks og syv tørre. Måske kan jeg vende tilbage til menneskene, sådan at de måske forstår."

47. Han (Yusuf) sagde: "Dyrk i syv år, som I altid har gjort, og gem høsten, undtagen en lille mængde, som I kan spise.

48. Efter det vil der komme syv tørkeår; de vil fortære det, som I har (oplagret) fra før, undtagen en lille smule, som I skal have.

49. Men efter dette vil der komme et sådant år, hvor menneskene vil få rigeligt med regn, og da vil de opnå et rigt høstudbytte."

50. Og kongen sagde: "Bring ham til mig!" Da budbringeren nåede ham, sagde han (Yusuf): "Vend tilbage til din hersker, og spørg ham, hvordan det er med de kvinder, som skar sig i hænderne. Sandelig, min Herre er Alvidende om deres lumske planer."

51. Han (kongen) spurgte (kvinderne): "Hvad overgik jer, da I forsøgte at forføre Yusuf og fjerne ham fra hans ærefuldhed?" De svarede: "Måtte Allah bevare os! Vi har ikke fundet noget umoralsk i ham (Yusuf)." Den mægtige herres hustru sagde: "Nu er sandheden kommet frem; jeg forsøgte at forføre ham for at opnå min vilje, og det er ham, som i sandhed er en af de sandfærdige."

52. (Yusuf sagde:) "(Jeg efterspurgte denne tilståelse) så det bliver klart for ham, at jeg i hans fravær sandelig ikke forrådte ham. Sandelig, Allah lader ikke forrædernes svig blive vellykket.

53. Jeg hævder ikke at være skyldfri. Sandelig, selvet befaler det onde, undtagen det, som min Herre viser nåde (imod og tilgiver). Sandelig, Min Herre er tilgivende, barmhjertig."

54. Herskeren sagde: "Bring ham til mig, jeg vil gøre ham til min betroede (rådgiver)." Da han talte med ham, sagde han (herskeren): "I dag indtager du en vigtig plads hos os, du er (en) betroet (rådgiver)."

55. (Yusuf) sagde: "Sæt mig over landets lagre. Sandelig, jeg er i stand til at passe på dem, jeg ved (hvordan de skal forvaltes)."

56. På den måde gav Vi Yusuf myndighed i landet. Han kunne bosætte sig, hvor han end ville. Vi skænker Vor nåde til den, Vi vil. Og Vi lader ikke de dydiges løn gå tabt.

57. Det hinsidiges belønning, som tilkommer dem, som tror og viser gudsfrygt, er i sandhed endnu bedre.

58. Da kom Yusufs brødre og fik foretræde hos ham. Han genkendte dem, men de genkendte ham ikke.

59. Da (Yusuf) fik klargjort deres forsyninger, sagde han: "Bring mig jeres broder fra fædrene side. Ser I da ikke, at jeg giver jer med fuldt mål, og at jeg er den bedste vært?

60. Hvis I ikke bringer ham til mig, vil I ikke få en eneste tønde (korn) af mig. Kom (da) ikke nær mig."

61. De sagde: "Vi vil bede hans fader om at sende ham – det vil vi sandelig gøre."

62. Og han (Yusuf) sagde til sine tjenere: "Læg deres varer (tilbage) i deres last. Måske bliver de klar over det, når de

er vendt tilbage til deres familie, og så vil de komme tilbage hertil."

63. Da de kom tilbage til deres fader, sagde de: "O vor fader! (Enhver) tønde (korn) er blevet os nægtet. Send (denne gang) vores broder med os, så vi kan få (flere) tønder korn. Sandelig, vi vil være hans vogtere."

64. (Yaqub) sagde: "Skulle jeg betro jer ham på samme måde, som jeg tidligere betroede jer hans broder?" Allah er Den bedste Vogter. Han er Den Barmhjertigste af de barmhjertige.

65. Da de åbnede deres oppakning, fandt de deres varer, tilbagesendt med dem. De sagde: "O vor fader! Hvad mere kan vi ønske os? Vore penge er endda tilbagebetalt til os. Vi kan skaffe vor familie (mere) forsyning. Vi vil beskytte vor broder og få en kamellast af forsyninger oveni, blot lidt (af, hvad der er muligt)."

66. (Yaqub sagde:) "Jeg vil ikke sende ham af sted sammen med jer, før jeg får et løfte (af jer) ved Allah om, at I med sikkerhed vil bringe ham tilbage til mig, medmindre I bliver overfaldet (og kommer til at være helt hjælpeløse)!" Da de gav ham deres løfte, sagde Yaqub: "Allah er garant for alt det, vi her siger!"

67. Yaqub sagde: "O mine sønner! Gå ikke ind (i Ægypten) fra én port, men gå ind ad forskellige porte. Jeg kan (dog) på ingen måde værge jer mod Allah. Afgørelsen tilhører Allah alene. Til Ham har jeg sat min lid. De, som sætter deres lid (til nogen), må sætte deres lid til Allah alene."

68. Og da de gik ind (i Ægypten) således, som deres fader havde befalet dem, kunne dette på ingen måde værge dem mod Allah, kun kom Yaqubs ønske i hans hjerte dermed til syne. Sandelig, Yaqub havde viden, for Vi havde givet ham viden. Men de fleste folk ved ikke (derom).

69. Da (brødrene) fik foretræde for Yusuf, trak denne sin broder til sin side og sagde: "Sandelig, jeg er din broder. Vær ikke bekymret over alt det, som de (tidligere) har gjort!"

70. Da Yusuf fik klargjort deres forsyninger, lagde han et bæger i sin broders oppakning. Derefter råbte en budbringer (efter dem): "O karavane (stands)! I er sandelig tyve!"

71. De (Yaqubs sønner) vendte sig mod dem og sagde: "Hvad savner I da?"

72. De sagde: "Vi savner herskerens bæger. Der er en kamellast (i belønning) til den, som bringer det (tilbage). Det skal jeg sørge for."

73. De (Yaqubs sønner) sagde: "Ved Allah! I har vel nu lært (os at kende). Sandelig, vi er ikke kommet her til landet for at stifte ufred. Ej heller er vi tyve."

74. De sagde: "Hvis I nu er løgnere, hvad er da straffen?"

75. De sagde: "Straffen til den, i hvis oppakning det bliver fundet, skal være ham selv. Det er sådan vi afstraffer de uretfærdige!"

76. Derpå begyndte Yusuf at lede i deres oppakning før i sin broders. Til sidst tog han bægeret ud af sin broders oppakning. Således gjorde vi brug af en plan for Yusuf. Ellers ville han ikke have formået at tilbageholde sin broder ifølge herskerens love og regler, medmindre Allah havde villet

det. Vi vil ophøje den, Vi vil, med høj rang. Over enhver, som har viden, er der én, som har mere viden.

77. De sagde: "Hvis han har stjålet, så har hans broder også stjålet tidligere." Yusuf skjulte disse (ord) i sit hjerte; han afslørede intet over for dem. Yusuf sagde (for sig selv): "Jeres tilstand er endnu værre. Allah er Alvidende om alt det, som I omtaler."

78. De sagde: "O du mægtige! Han har en fader, som er meget gammel. Tilbagehold derfor en af os i hans sted. Sandelig, vi ser, at du er en af de godmodige."

79. Han (Yusuf) sagde: "Vi søger tilflugt hos Allah mod at pågribe en anden person end den, vi fandt vor ejendel hos. For da ville vi sandelig være en af de uretfærdige."

80. Da de havde mistet håbet for ham, trak de sig til side, hviskende. Den ældste broder sagde: "Ved I ikke, at jeres fader har fået et løfte af jer ved Allahs navn, og (husker I ikke også) den ugerning, vi begik, hvad Yusuf angår? Jeg vil ikke forlade dette sted, før min fader tillader mig det, eller Allah træffer en afgørelse om mig. Han er Den bedste Dommer blandt alle dommere.

81. Vend I tilbage, og sig til jeres fader: 'O vor fader, tro os, din søn har stjålet. Vi har kun bevidnet, hvad vi kendte til. Og vi er heller ikke vogtere af det usete.

82. (Hvis du betvivler os) spørg da (indbyggerne i) byen, hvor vi var, og karavanen, vi rejste med. Sandelig, vi er sandfærdige.'"

83. (Da de havde gjort således) sagde Yaqub: "Nej, I er blevet narret af jeres egoer til at gøre noget sådant. Nu er tålmodighed det bedste. Forhåbentlig bringer Allah dem alle sammen tilbage til mig. Sandelig, Han er Den Alvidende, Den Alvise."

84. Og han (Yaqub) vendte sig bort fra dem og sagde: "O hvor stor er min sorg over Yusuf !" Hans øjne blev hvide af dyb sorg, hvorefter han gemte sorgen i sit hjerte.

85. De sagde: "Du bliver ved med at mindes Yusuf. Ved Allah, enten bliver du syg af al din sorg og visner hen, eller du bliver en af dem, som rammes af undergang."

86. Han (Yaqub) sagde: "Jeg udtrykker min sorg og bekymring til Allah alene. Jeg ved fra Allah (så mange) ting, som I ikke ved.

87. O mine sønner! Drag af sted; bring en nyhed om Yusuf og hans broder. Mist ikke håbet om Allahs beroligende nåde. For sandelig, kun vantro folk mister håbet om Allahs nåde."

88. Da de (igen) fik foretræde for ham (Yusuf), sagde de: "O Du mægtige! Både vi og vores familie er tynget af modgang. Vi er kommet med en ikke nævneværdig pengesum. Giv os igen fuldt mål. Giv os også almisser. For Allah belønner velgørere."

89. (Yusuf) sagde: "Ved I, hvad I har gjort mod Yusuf og hans broder i jeres uvidenhed?"

90. De sagde: "Er du virkelig Yusuf?" Han sagde: "Jeg er Yusuf. Og dette er min broder. Sandelig, Allah har skænket os af Sin nåde. For sandelig, hvem der end viser gudsfrygt og holder ud i

tålmodighed, så sandeligt – vil Allah i ikke lade de dydiges løn gå tabt."

91. De (Brødrene) sagde: "Ved Allah! Sandelig, Allah har gjort dig os overlegen. Vi var visselig skyldige."

92. Han (Yusuf) sagde: "Ingen dadel over jer i dag! Måtte Allah tilgive jer. Han er Den mest Tilgivende blandt dem, der tilgiver.

93. Bring min fader denne min skjorte og læg den på hans øjne. Han vil få sit syn tilbage. Og bring mig hele jeres familie."

94. Da karavanen drog af sted, sagde deres fader (Yaqub): "Selvom I skulle anse mig for senil, sandelig, jeg fornemmer Yusufs lugt."

95. (De tilstedeværende) sagde: "Ved Allah, sandelig, du befinder dig stadig i din gamle vildfarelse."

96. Men da budbringeren kom med det glædelige budskab og lagde den (skjorten) over hans ansigt, og han med det samme kunne se, sagde han: "Sagde jeg ikke til jer, at jeg sandelig ved ting fra Allah, som I ikke ved?"

97. De sagde: "O vor fader! Bed om tilgivelse for os for vores synder. Vi var sandelig skyldige."

98. Han sagde: "Jeg vil bede min Herre om tilgivelse for jer. Sandelig, Han er Den mest Tilgivende, Den Barmhjertigste."

99. Da de derefter fik foretræde (for Yusuf), omfavnede han sine forældre, og han sagde: "Med Allahs vilje, gå alle sammen sikkert ind i Ægypten(s by)."

100. Han satte sine forældre på sin trone. Alle knælede de for ham. (Yusuf) sagde: "O min fader! Dette er lige præcis virkeliggørelsen af min tidligere drøm. Visselig, min Herre har virkeliggjort den. Visselig, Han har vist mig godhed. Han befriede mig fra fangehullet. Da Satan havde skabt splid mellem mig og mine brødre, bragte Han jer (hertil) fra ørkenen. Sandelig, min Herre gør alting godt til mindste detalje, som Han vil. Han er Den Alvidende, Den Alvise."

101. "Herre! Du gav mig herredømme og lærte mig at tyde begivenhederne (i drømme). O Du, som skabte himlene og jorden, både på jorden og i den hinsidige verden er Du min velynder. Tag mit liv som værende et af dem, som underkaster sig. Gør mig til en af de retskafne."

102. Dette er en af underretningerne om det usete. Vi åbenbarer den for dig. Du var ikke til stede, da de lagde listige planer om at udføre deres ugerning.

103. Hvor megen iver, du end udviser, vil de fleste mennesker ikke tro.

104. Du beder dem ikke om løn for dette (budskab). Denne (Koranen) er kun en formaning for alle verdener.

105. I himlene og på jorden findes der adskillige tegn, men de (menneskene) vender sig bort fra dem, træder på dem og går forbi.

106. De fleste af dem tror ikke på Allah alene, men sætter (afguder) ved Hans side.

107. Føler de sig trygge i forhold til Allahs omsluttende straf, som vil ramme dem, eller i forhold til Timens pludselige indtræffen, når de intet aner?

108. Sig: "Dette er min vej. Jeg og dem, som følger mig, kalder til Allah ud fra indsigt. Allahs herlighed er stor. Jeg er ikke en af afgudsdyrkerne!"

109. De (Sendebude), Vi sendte før dig, var også blot mænd af byers folk, som Vi sendte åbenbaringer til. Har de (afgudsdyrkerne) mon aldrig vandret rundt på jorden for at se, hvad enden blev for dem, som var før dem? Den hinsidige verden er sandelig bedre for dem, som viser gudsfrygt. Vil I da ikke tænke efter?

110. Netop da Sendebuddene mistede håbet, og de begyndte at tro, at de blev fornægtet (af deres folk), kom Vor hjælp til dem. Så frelste Vi dem, Vi ville. Vor straf mod de syndige folk vil derimod ikke blive afværget.

111. Sandelig, der er en lære i deres historier for de forstandige. Denne (Koran) er ikke et ord, der kan opdigtes, derimod bekræfter den det, som var før den. Den er altings detaljerede forklaring og retledning og nåde for folk, som tror.

Surah 13: ar-Ra'd

Åbenbaringsperiode

De interne beviser (vers 27-31 og 34-48) viser, at denne surah blev åbenbaret i den sidste fase af Profetens mission i Mekka. Desuden blev den nedsendt i den samme periode, som surah 7: al-A'raf, surah 10: Yunus og surah 11: Hud blev nedsendt.

På den ene side havde Profetens modstandere udtænkt forskellige metoder for at besejre ham og hans mission. På den anden side havde hans følgere udtrykt et ønske om, at de vantro ved fremvisningen af et mirakel kunne blive bragt til den rette vej. Som svar indskærpede Allah over for de troende, at det ikke er Hans måde at få folk til at tage imod islam ved hjælp af denne metode. Derudover skulle de ikke miste modet, hvis Han giver sandhedens fjender et reb, der er langt nok til, at de kan hænge sig selv. Ellers er Han i stand til at vise sådanne tegn, som kan bringe de døde ud af deres grave og få dem til at tale (vers 31). Men selv da vil disse stædige mennesker opfinde en undskyldning for at bortforklare dette. Alt dette afgørende evidens beviser klart, at denne surah blev åbenbaret under den sidste fase af Profetens mission i Mekka.

Hovedtema

Det første vers formulerer denne surahs hovedtema. Dette er, at Muhammads Budskab er selve sandheden. Det er imidlertid folkets fejl, at de afviser det. Dette er omdrejningspunktet, som hele suraen drejer sig om. Det er grunden til, at det om og om igen på forskellige måder er blevet vist, at Budskabets grundlæggende komponenter, monoteisme (*tawhid*), opstandelsen og profetskab, er en realitet. Derfor bør de oprigtigt tro på disse for deres eget moralske og åndelige velbefindende. De er blevet advaret om, at de vil pådrage sig deres egen undergang, hvis de afviser dem. Vantro (*kufr*) i sig selv er nemlig ren og skær dårskab og uvidenhed.

Desuden er suraens formål ikke blot at tilfredsstille sindene, men ligeledes at appellere til hjerterne om at acceptere troen. Derfor fremsætter den ikke udelukkende logiske argumenter til støtte for Budskabets sandhed og imod folkets fejlagtige opfattelser. Dog gør den med passende mellemrum hyppigt brug af sympatiske og indtrængende appeller for at vinde deres hjerter. Dette gøres ved at advare dem om konsekvenserne af vantro samt ved at fremholde troens lykkelige belønninger, således at de tåbelige mennesker bør opgive deres stædighed.

Udover dette er modstandernes indvendinger blevet besvaret uden nogen omtale af dem. Ligeledes er den tvivl, som viser sig at være en hindring på Budskabets vej, eller som blev skabt af modstanderne, blevet fjernet. Samtidig er de troende, som havde gennemgået en lang og hård prøvelse, følt sig trætte og ængsteligt ventet på Allahs hjælp, blevet trøstet og fyldt med håb og mod.

Surah 13: ar-Ra'd[35]

I Allahs navn, Den Nådigste, Den Barmhjertigste.

1. Alif, Lam, Mim, Ra'. Dette er Bogens tegn. Denne (Koran), som er åbenbaret for dig fra din Herre, er sandheden. Men de fleste folk tror ikke.

2. Allah er Den, som har hævet himlene uden støttepiller, (sådan som) I ser. Derefter satte Han sig på Tronen. Han bragte solen og månen under Sin befaling, enhver af dem bevæger sig indtil en fastsat tid. Alle sager tilrettelægger Han. Han forklarer tegnene, sådan at I må få klar viden om, at I skal møde jeres Herre.

3. Han er Den, som udbredte jorden, og på den skabte Han bjerge og floder. Og af alle frugter skabte Han et par. Han føjer natten til dagen. I dette er der sandelig tegn for dem, som vil tænke efter.

4. På jorden findes der områder ved siden af hinanden, druehaver, majsmarker, daddelpalmer i klynger og enkeltvis, alle vandet med samme vand. Alligevel giver Vi nogle af dem flere frugter end andre. Også i dette er der sandelig tegn for dem, som vil bruge deres forstand.

5. Hvis du forundres, er deres udsagn det egentligt forundringsværdige: "Når vi er blevet til jord, skal vi da blive skabt på ny?" Det er dem, som ikke vil kendes ved deres Herre. Det er dem, rundt om hvis halse hænger lænker. Og det er dem, som er Helvedes beboere. De vil forblive der til evig tid.

6. De ønsker straks det onde af dig før det gode. Men, sandelig, der har været adskillige eksempler på plage før dem. Og sandelig, din Herre er fuld af nåde mod menneskene, på trods af deres uretfærdighed. (Men) din Herres straf er også meget streng.

7. De vantro siger: "Skulle der ikke have været sendt et tegn ned til ham fra hans Herre?" Du er blot en advarer, og der er en retleder for ethvert folk.

8. Allah ved, hvad enhver kvinde bærer på i sit liv, hvad livmoderen frembringer af lidt eller meget. Hos Ham er alting i sit bestemte mål.

9. Han er Alvidende om det sete og det usete. Han er Den Almægtige, Den Højeste.

10. Den af jer, der skjuler sin tale, og den, der gør den tydelig, den, der slører sig (i mørket) om natten, og den, der begiver sig på vej om dagen, (for Allahs viden) er alle lige.

11. For ham (og ethvert menneske) er der nogle (engle), som kommer i tæt rækkefølge foran ham og bag ham, de vogter over ham på Allahs befaling. Sandelig, Allah forandrer intet folks tilstand, før de selv foretager en forandring i deres indre. Og når Allah vil straffe et folk, er der intet, der kan afværge det. For dem er der heller ingen anden hjælper end Ham.

12. Han er Den, der viser jer lynet for at indgyde jer frygt og håb, og (Han) frembringer de tunge skyer.

13. Tordenen med lovprisning og englene med gudsfrygt for Ham, de forherliger Ham. Han sender tordenkiler og rammer hermed den, Han vil.

[35] *Ar-Ra'd:* Lynet.

Alligevel strides de om Allah. Stor er Hans almagt, og streng Hans straf.

14. Ham tilhører sandhedens invitation. Og dem, som de påkalder ud over Ham, de kan på ingen måde høre dem. Med dem er det ligesom med den, der strækker begge sine håndflader ud mod vandet, for at vandet skal nå hans mund; vandet vil aldrig nå ham. De vantros påkaldelse fører ikke til andet end at forblive i vildfarelsen.

15. Alle, som er i himlene og på jorden, knæler i tilbedelse af Allah, og deres skygger (ligeså) om morgenen og om aftenen, velvilligt eller uden deres vilje.

16. Sig: "Hvem er himlenes og jordens Herre?" Sig: "Allah!" Sig: "Så hvorfor har I taget til jer, ud over Ham, de (afguder) som velyndere, som hverken formår at gøre sig selv nytte eller at påføre skade?" Sig: "Kan den blinde og den seende være lige? Eller kan mørket og lyset være lige? Har de fundet på sådanne ligeværdige for Allah, som har skabt (ting), ligesom Allah skaber (Sit skaberværk)?" Sig: "Allah er altings skaber. Han er én, Den Enerådende."

17. Han sendte vand ned fra himlen, så floderne strømmede til (for) fuld styrke. Så tog strømmen skummet, der steg til overfladen. De ting, som bliver smeltet i ilden for at lave smykker eller andre varer, fra dem danner der sig et lignende skum. På samme måde lader Allah sandheden og falskheden støde sammen, så (det nytteløse) skum bliver kastet bort, mens det, som er nyttigt for menneskene, bliver tilbage på jorden. Sådan giver Allah eksempler.

18. De, som følger deres Herres befaling, for dem er der noget endnu bedre. Og hvis de, som ikke følger Hans befaling, havde alt, hvad der findes på jorden, og endda det dobbelte oveni, ville de sandelig give det bort (til gengæld for deres frelse). De vil få den værste opgørelse (over det jordiske livs regnskab). Helvede vil være deres bosted. Hvor elendigt et opholdssted det er!

19. Kan den, som ved, at det, som er åbenbaret for dig fra din Herre, er sandheden, være lig den, som er blind? Sandheden er, at det kun er de visdomsfulde, som tager formaningen til sig.

20. De, som opfylder deres pagt med Allah og ikke bryder deres ord og deres ed,

21. og som adlyder det, som Allah har befalet skal adlydes, og frygter deres Herre og frygter et dårligt regnskab,

22. og som viser tålmodighed, idet de søger deres Herres tilfredshed, og forretter bønnen og giver ud af det, Vi har forsynet dem med, hemmeligt og åbenlyst, og med det gode udvisker det onde, for dem er der et godt resultat i det hinsidige:

23. Paradisets velsignede haver. Der vil de gå ind og også dem af deres fædre og deres hustruer og deres børn, som var retfærdige, og englene vil komme til dem fra enhver port.

24. "Fred være med jer som en belønning for jeres tålmodighed!" Hvor skønt det hinsidiges slutresultat er!

25. Og de, som bryder pagten med Allah efter at have indgået den og bryder det bånd, som Allah har befalet at sammenknytte, og anstifter ufred i landet, for dem er der Allahs forbandelse og det værste bosted.

26. Allah forøger forsyningen for den, Han vil, og formindsker den for den, Han vil. Og de (vantro) er glade for det jordiske liv, selvom det jordiske liv i sammenligning med det hinsidige ikke er andet end nytteløse ting.

27. Og de vantro siger: "Skulle der ikke være sendt et tegn ned til ham fra hans Herre?" Sig: "Sandelig, Allah lader den, Han vil, fare vild, og Han retleder den, som vender sig til Ham."

28. Det er dem, som tror, og hvis hjerte bliver fredfyldt ved at påmindes Allah. Vid, at hjertet kun finder ro ved at påmindes Allah!

29. Til dem, som tror og udfører gode gerninger, er givet lykke og et skønt bosted.

30. Sådan har Vi sendt dig til et samfund, før hvilket andre samfund er kommet og gået, for at du skal recitere det, som Vi har åbenbaret for dig, for dem. Men de fornægter Den Nådigste. Sig: "Han er min Herre! Der findes ingen anden gud end Ham. Til Ham alene sætter jeg min lid! Og til Ham alene er (den endelige) tilbagevenden!"

31. En sådan Koran! Hvis man kunne flytte bjerge med den eller opdele jorden med den eller få de døde til at tale, men al befaling tilhører Allah alene. Ved de troende stadig ikke, at hvis - Allah havde villet, kunne Han visselig have retledt alle menneskene? De vantro (derimod): Indtil Allahs løfte når dem, vil de, på grund af deres dårlige gerninger, fortsat blive ramt af en stor ulykke, eller den vil (bo)sætte sig i nærheden af deres bosteder. Sandelig, Allah bryder ikke Sit løfte.

32. Og sandelig, også før dig blev Sendebude latterliggjort, og Jeg gav de vantro en tidsfrist. Derefter greb Jeg fat i dem. (Se) hvordan Min straf var!

33. Hvem er der andre end Ham, som fører tilsyn med alle sjæles handlinger? De har sat andre ved Allahs side. Sig: "Nævn dem da ved navn! Underretter de om noget, som Han ikke kender til på jorden? Eller (udtaler) I bare tomme ord?" Tværtimod, de vantros listige planer forekom dem attraktive, og de er blevet hindret fra den rette vej. Den, Allah lader fare vild, kan ingen retlede mere.

34. I det jordiske liv er der straf for dem. Men det hinsidiges straf er endnu hårdere. For dem er der ingen beskytter mod Allah.

35. Sådan er Paradiset, som er lovet de gudfrygtige: Der er rindende bække. Evig er dets frugter og dets skygge. Sådan vil enden for de gudfrygtige være. De vantros endemål er derimod ilden.

36. De, som Vi har givet Bogen til, glædes over det, som er blevet åbenbaret for dig. Men blandt grupperne er der også nogle, som fornægter dele heraf. Sig: "Jeg er blevet befalet kun at tilbede Allah og ikke sætte andre ved siden af Ham. Ham alene påkalder jeg. Min tilbagevenden er til Ham alene."

37. På den måde har Vi åbenbaret den som en visdom på arabisk. Sandelig, hvis du følger deres ønsker, efter at have modtaget (denne) kundskab (gennem åbenbaring), da vil der for dig ikke være nogen velyndere eller beskyttere mod Allah.

38. Sandelig, Vi har sendt Sendebude før dig og skænket dem hustruer og efterkommere. Det tilkommer ikke et Sendebud at komme med et tegn,

undtagen med Allahs tilladelse. Alting sker til en nedskrevet fastsat tid.

39. Allah udsletter og bekræfter, hvad Han vil. Hos Ham er Moder af Bogen.[36]

40. Om Vi viser dig en del af det, Vi har lovet dem, eller om Vi lader dig dø (før du får det at se) – din pligt er alene at videreformidle. Opgørelsen tilhører Os alene.

41. Så de da ikke, at Vi sandelig vender Os mod jorden, og Vi formindsker den fra dens sider? Allah befaler. Ingen kan stille Ham til regnskab for Hans befaling. Han er hurtig til at gøre regnskabet op.

42. Sandelig, også andre før dem har lagt listige planer. Men alle listige planer tilhører Allah alene. Han ved, hvad enhver fortjener. De vantro vil snart få at vide, hvem det jordiske livs ende(mål) tilhører.

43. De vantro siger: "Du er ikke et Sendebud!" Sig: "Allah er mere end nok som vidne mellem mig og jer og også dem, som har kundskab om Bogen."

[36] *al-Lawh al-Mahfuz* den bevarede tavle, hvorpå alle skrifter, som Allah har åbenbaret fremgår.

Surah 14: Ibrahiim

Åbenbaringsperiode

Det fremgår af denne surahs tone, at den tilhører en gruppe af suraer, som blev åbenbaret i de sidste faser af den mekkanske periode. For eksempel lyder vers 13: **"De vantro sagde til deres Sendebude: "Vi vil så sandelig enten drive jer ud af vort land, eller også må I vende tilbage til vor religion." Derpå åbenbarede deres Herre for dem (Sendebuddene): "Vi vil sandelig tilintetgøre de uretfærdige..."** Dette indikerer klart, at forfølgelsen af muslimerne var mest intens på tidspunktet for åbenbaringen af denne surah. Ligeledes var folket i Mekka fast besluttet på at forvise muslimerne, præcis som de vantro på de tidligere Profeters tid.

Hovedtema og formål

Denne surah er en formaning og en advarsel til de vantro, som afviste Profetens Budskab og udtænkte snedige planer for at besejre hans mission. Advarsel, misbilligelse og bebrejdelse dominerer dog over formaning. Dette skyldes, at en stor mængde formaning allerede var blevet fremført i de foregående suraer. På trods af dette var deres stædighed, fjendskab, modstand, fortræd, forfølgelse og så videre snarere taget til.

Surah 14: Ibrahiim[37]

I Allahs navn, Den Nådigste, Den Barmhjertigste.

1. Alif, Lam, Ra'. Dette er en bog, som Vi har åbenbaret for dig, for at du med din Herres tilladelse skal føre menneskene ud af mørket til lyset, til Den Almægtiges, Den mest Lovprisningsværdiges vej.

2. Allah er Ham, som alt, hvad der er i himlene og på jorden, tilhører. Ve de vantro for den smertelige straf (som vil ramme dem),

3. dem, der elsker det jordiske liv mere end det hinsidige, dem, der hindrer (menneskene) fra Allahs vej og ønsker at gøre den snoet. De befinder sig i en dyb vildfarelse.

4. Vi har ikke sendt noget Sendebud med andet end sit folks sprog, for at han skal kunne forklare (det åbenbarede budskab) helt tydeligt for dem. Og Allah lader den, Han vil, fare vild, og Han retleder den, Han vil. Han er Den Almægtige, Den Alvise.

5. Sandelig, Vi sendte Musa med Vore tegn: "Før dit folk ud af mørket til lyset, og påmind dem om Allahs dage." Der er sandelig mange tegn for alle dem, som holder ud i tålmodighed og viser taknemmelighed.

6. (Og husk) da Musa sagde til sit folk: "Husk Allahs velsignelse over jer. Han frelste jer fra Firauns folk, der udsatte jer for store lidelser, dræbte jeres sønner og kun lod jeres kvinder leve." I dette er der en stor prøvelse fra jeres Herre Den Almægtige.

7. Og da jeres Herre kundgjorde dette: "Sandelig, hvis I viser taknemmelighed, vil Jeg visselig forøge jer. Sandelig, hvis I er utaknemmelige, så er Min straf visselig meget smertefuld!"

8. Musa sagde: "Selvom I, og alle, som befinder sig på jorden, skulle vise utaknemmelighed, så er Allah visselig rig, mest lovprisningsværdig.

9. Har underretningen ikke nået jer om dem, der var før jer: Nuhs folk, 'Aad og Thamud og dem, som ingen andre end Allah kender? Deres Sendebude bragte dem helt tydelige beviser, men de førte deres hænder til deres munde og sagde: "Vi fornægter det, som er sendt til jer, og vi er i dyb tvivl om det, I inviterer til."

10. Deres Sendebude sagde: "Nærer I tvivl om Allah, som skabte himlene og jorden og kalder jer (til den sande religion) for at tilgive jer jeres synder og give jer en frist indtil en fastsat tid?" De sagde: "I er ikke andet end mennesker, ligesom os. I ønsker kun at vende os bort fra de ting, vore forfædre tilbad. Så bring os da en tydelig autoritet!"

11. Deres Sendebude sagde til dem: "Vi er blot mennesker ligesom jer. Men Allah skænker af Sin nåde til den af Sine tjenere, Han vil. Uden Allahs tilladelse kan vi ikke komme til jer med klar autoritet. De troende må sætte deres lid til Allah alene.

12. Og hvorfor skulle vi ikke sætte vor lid til Allah, som har vist os den rette vej? Vi vil sandelig udholde de lidelser, I udsætter os for. Og dem, som sætter deres lid, skal sætte deres lid til Allah alene."

[37] *Ibrahiim*: (Profeten) Abraham.

13. De vantro sagde til deres Sendebude: "Vi vil så sandelig enten drive jer ud af vort land, eller også må I vende tilbage til vor religion." Derpå åbenbarede deres Herre for dem (Sendebuddene): "Vi vil sandelig tilintetgøre de uretfærdige,

14. og efter dem vil Vi bosætte jer i landet. Dette (er lønnen), som tilkommer dem, som frygter Min domstol og Min trussel."

15. De (Sendebuddene) bad om hjælp(sejr fra Allah), og skuffede var alle stædige tyranner

16. Herefter følger Helvede. Han vil (dér) få betændt vand at drikke.

17. Han vil drikke det modvilligt, han vil ikke magte at synke det, og døden vil komme til ham fra alle sider, men han vil ikke kunne dø. Og efter det vil en endnu hårdere straf ramme ham.

18. De, der fornægter deres Herre, det, de bedrev, er som aske, som bliver blæst bort af en kraftig vind på en stormfuld dag. De vil ikke magte at gribe fat i noget som helst af det, de bedrev. Dette er den dybe vildfarelse.

19. Ser du ikke, at Allah har skabt himlene og jorden med sandhed? Hvis Han vil, kan Han udslette jer og frembringe en ny skabelse.

20. Det er ikke vanskeligt for Allah.

21. De vil blive bragt sammen (på Genopstandelsens Dag) og møde op foran Allah, og de svage vil sige til de hovmodige: "Vi fulgte jer. Kan I nu fjerne bare en lille del af Allahs straf fra os?" Og de vil sige: "Hvis Allah havde retledt os, ville vi visselig have vist jer den rette vej. Om vi nu jamrer eller holder ud, det kommer ud på ét. For os er der intet tilflugtssted."

22. Når afgørelsen er fuldbyrdet, vil Satan sige: "Sandelig, Allah fortalte jer sandheden. Jeg har også lovet jer noget, men holdt ikke mit løfte. Og jeg havde ingen magt over jer. Jeg kaldte kun på jer, og I besvarede mit kald. Læg nu ikke skylden på mig. Bebrejd kun jer selv. Jeg kan ikke redde jer, ej heller kan I redde mig. Jeg tager afstand fra, at I førhen ligestillede mig med Allah! Sandelig, en smertefuld straf er de uretfærdiges fortjeneste."

23. De, som udfører gode gerninger, vil med deres Herres tilladelse blive ført ind i Paradisets haver, hvorunder floder strømmer; der vil de forblive til evig tid. Deres hilsen deri være: "Fred!"

24. Ser du ikke, hvordan Allah har givet dig et eksempel? Et smukt ord er ligesom det rodfæstede træ, hvis grene når til himlen.

25. Det giver frugt til enhver tid på sin Herres befaling. Allah gør eksemplerne tydelige for menneskene, for at de må tage imod formaningen.

26. Og et urent ord er ligesom det urene træ, som bliver rykket op med rode fra jordens overflade, og som ikke har mulighed for at blive stående fast.

27. Allah befæster de troende med faste ord i det jordiske liv og i det hinsidige. Men de uretfærdige lader Allah fare vild. Og Allah gør, som Han vil.

28. Ser du ikke dem, som har byttet Allahs gunst bort for vantro og ført deres folk ind i undergangens bosted,

29. Helvede, hvor de vil havne? Hvor elendigt et opholdssted det er!

30. De har sidestillet andre med Allah for at forvilde (menneskene) bort fra Hans vej. Sig: "Mor jer (for nu). For sandelig, jeres endemål er ilden!"

31. Sig til Mine tjenere, som tror, at de skal forrette bønnen og give både hemmeligt og åbenlyst af forsyningen, som Vi har skænket dem, før den dag kommer, hvor ingen handel vil finde sted og ej heller venskab.

32. Allah er Den, som har skabt himlene og jorden. Han nedsender vand fra himlen og frembringer hermed frugter som forsyning til jer. Og Han har sat skibe i jeres tjeneste, for at de skal flyde på havet ved Hans befaling, og Han har sat floderne i jeres tjeneste.

33. Og i jeres tjeneste har Han sat solen og månen. Også natten og dagen har Han sat i jeres tjeneste.

34. Og Han har givet jer alt, I har bedt om. Og hvis I ønsker at tælle Allahs velsignelser, vil I ikke kunne tælle dem. Sandelig, mennesket er meget uretfærdigt, meget utaknemmeligt.

35. Og (husk) da Ibrahiim sagde: "Min Herre! Gør denne by til et trygt sted, og hold mig og mine sønner borte fra at tilbede afguder.

36. Min Herre! Disse (afguder) har vildledt mange mennesker. Den, som følger mig, hører til (hos) mig, og hvis nogen går imod mig, så er Du sandelig tilgivende, nådefuld.

37. Vor Herre! Sandelig, jeg har bosat noget af mit afkom i den ufrugtbare dal, ved siden af Dit hellige Hus. Dette, vor Herre, for at de må forrette bønnen. Gør Du menneskers hjerter velvillige over for dem. Og forsyn dem med frugter til underhold, sådan at de må blive taknemmelige.

38. Vor Herre! Sandelig, hvad vi end skjuler eller gør synligt, det ved Du. Og intet som helst kan hemmeligholdes for Allah, hverken på jorden eller i himlene.

39. Al pris tilkommer Allah alene, som på trods af (min) alderdom gav mig Ismail og Ishaq. Sandelig, min Herre er Althørende over for min bøn.

40. Min Herre! Gør mig og mine efterkommere til udførere af bønnen. Vor Herre, godtag min bøn (du'a).

41. Vor Herre! Tilgiv mig og mine forældre og alle troende den dag, hvor regnskabet skal gøres op."

42. Og antag aldrig, at Allah er uden kendskab til, hvad de uretfærdige gør. Han giver dem blot en tidsfrist til den dag, hvor øjnene vil blive vidt åbne (af overraskelse og forvirring).

43. Med hovedet oprejst vil de løbe rundt med øjne, som end ikke vil være i stand til at beskue dem selv, og deres hjerter er tomme.

44. Og fortæl menneskene om den dag, hvor straffen vil komme til dem. De uretfærdige vil sige: "O vor Herre! Giv os henstand for en tid, så vi kan godtage Din invitation og blive følgere af Sendebuddene!" Var det ikke jer, som tidligere sværgede på, at enden aldrig ville nå jer?

45. I har bosat jer på bosteder, hvor beboere gjorde sig selv uret. Det blev gjort tydeligt for jer, hvad Vi gjorde mod dem, og Vi viste jer mange lignelser (derom).

46. Sandelig, de havde lagt visse listige planer (imod Sendebuddene), men deres planer var tydelige for Allah, selvom bjerge skulle ryste ved deres listige planer.

47. Så antag aldrig, at Allah vil bryde Sit løfte til Sine Sendebude. Sandelig, Allah er almægtig, Hævneren.

48. Den dag, hvor jorden vil forvandle sig til en anden jord, og himlene (til andre himle), vil alle menneskene blive bragt sammen over for Allah, Den Ene, Den Enerådende.

49. Den dag vil du se synderne lagt i lænker.

50. Deres klæder vil være af tjære, og ilden vil omslutte deres ansigter,

51. for Allah vil give dem straffen for det, de har gjort sig fortjent til. Sandelig, Allah er hurtig til at gøre regnskabet op.

52. Dette (Koranen) er en forkyndelse af budskabet, for med det at underrette (menneskene) om farerne og lade dem vide, at Han er Den eneste Gud, og for at de forstandige skal tænke efter.

Surah 15: al-Hijr

Åbenbaringsperiode

Det er tydeligt ud fra dens emner og stil, at perioden for dens åbenbaring svarer til den for surah 14: Ibrahiim. To ting er nemlig ganske fremtrædende i dens baggrund. For det første fremgår det af de gentagne advarsler i denne surah, at til trods for at Profeten havde udbredt Budskabet i mange år, havde hans folk generelt ikke udvist nogen tilbøjelighed til at acceptere det. Tværtimod var de med tiden blevet mere og mere stædige og genstridige i deres modstand, fjendskab og latterliggørelse. For det andet var Profeten på det tidspunkt begyndt at føle sig en smule træt af at gøre ihærdige bestræbelser på at udrydde sit folks vantro og modstand. Dette er grunden til, at Allah har trøstet og lindret ham om og om igen som en form for opmuntring.

Emner og hovedtemaet

Selvom suraens hovedemner er:

a. Advarsel til dem, som afviste hans Budskab, modsatte sig det med næb og kløer og latterliggjorde ham.
b. Trøst og opmuntring til Profeten.

betyder dette ikke, at denne surah ikke indeholder formaning og instruktioner. Faktisk begrænser Koranen sig aldrig til blot og bar advarsel, irettesættelse og misbilligelse. Den tyer i stedet til forskrifter på ethvert passende sted. I overensstemmelse hermed indeholder denne surah korte argumenter for monoteisme (*tawhid*) på den ene side, og formaning i historien om Adam og Satan på den anden side.

Surah 15: al-Hijr[38]

I Allahs navn, Den Nådigste, Den Barmhjertigste.

1. Alif, Lam, Ra'. Disse er Bogens og Den oplysende Korans tegn.

2. De vantro vil nogle gange ønske, at de var muslimer.

3. Lad dem være: Lad dem bare spise og nyde, lad deres håb og ønsker holde dem beskæftiget. De skal nok få det at vide!

4. Vi har ikke udslettet nogen by, uden at det var tydeligt nedskrevet i forvejen.

5. Intet samfund kan fremskynde sin fastlagte tidsfrist, ej heller kan det udsætte den.

6. De sagde: "O du, som har fået åbenbaret Bogen, sandelig, du er sindsforvirret!

7. Skulle du ikke have bragt engle til os, hvis du var en af de sandfærdige?"

8. Vi nedsender ikke englene, undtagen med sandheden. Og da får de ingen udsættelse.

9. Sandelig, Vi har nedsendt påmindelsen! Og sandelig, Vi er dens vogtere.

10. Og sandelig, Vi har også før dig sendt (Sendebude) til tidligere samfund.

11. Og der kom til dem intet Sendebud, som de ikke hånede.

12. På den måde lader vi den (hån) trænge ind i deres hjerter.

13. De tror ikke på den (Koranen), men de tidligere generationers sædvane er forbi.

14. Og hvis Vi skulle åbne en indgang til himlen for dem, hvorigennem de kan stige op,

15. da ville de sandelig sige: "Vore øjne er berusede. Nej, rettere, vi er et forhekset folk."

16. Sandelig, Vi har sat stjernebilleder på himlen, og Vi har gjort dem smukke for den, som beskuer dem.

17. Vi har beskyttet dem mod enhver stenet djævel.

18. Men den (djævel), som lytter i smug, han bliver forfulgt af en lysende flamme.

19. Og Vi har bredt jorden ud. Vi har sat faste bjerge på den. Og op af den har Vi ladet alle slags planter vokse.

20. Og på den skabte Vi underhold for jer og for dem, hvis underhold I ikke har noget ansvar for.

21. Og Vi har et forrådskammer af alt hos Os. Vi sender det blot ned i en bestemt mængde.

22. Og Vi sender befrugtende vinde. Så sender Vi vand fra himlen og giver jer det at drikke. Men I er ikke ansvarlige for dets opbevaring.

23. Og sandelig, det er Os, som giver liv og forårsager død. Vi er (alles) arvtagere.

24. Vi kender sandelig til dem, som skynder sig fremad, og dem, som halter bagefter.

[38] *Al-Hijr*: Klippedalen. Den var beboet af stammen Thamud (nævnt i vers 80-84), som hugget paladser og boliger ud af klippen.

25. Sandelig, din Herre, Han vil bringe dem sammen. Han er alvis, Alvidende.

26. Sandelig, Vi har skabt mennesket af tørt ler fra formeligt mudder.

27. Før det skabte Vi jinnerne af glødende ild.

28. Og (husk) da din Herre sagde til englene: "Sandelig, Jeg vil skabe et menneske af tørt ler, af formeligt mudder.

29. Når Jeg har fuldbyrdet skabelsen og blæser noget af Min ånd ind i det, så fald på knæ for det."

30. Så knælede alle englene for det,

31. undtagen Ibliis. Han nægtede at være blandt dem, som knælede.

32. Han (Allah) sagde: "O Ibliis! Hvorfor var du ikke blandt dem, som knælede?"

33. Han (Ibliis) sagde: "Jeg vil ikke knæle for et menneske, som Du har skabt af tørt ler, af formeligt mudder!"

34. Han (Allah) sagde: "Så gå ud herfra! Sandelig, du er forvist!

35. Og sandelig, forbandelsen vil være over dig til Dommens Dag."

36. Han (Ibliis) sagde: "Min Herre! Giv mig en tidsfrist til den dag, hvor de (menneskene) bliver genopvækket (fra deres grave)."

37. Han (Allah) sagde: "Du hører til dem, som har fået en tidsfrist

38. til Den fastlagte Dag."

39. Han (Ibliis) sagde: "Min Herre! Fordi Du lod mig fare vild, vil jeg sandelig gøre det prydet for dem på jorden. Og jeg vil visselig lade dem alle sammen fare vild,

40. undtagen Dine oprigtige tjenere."

41. Han (Allah) sagde: "Det er (sandhedens) rette vej, som fører til Mig.

42. Sandelig, du har ingen beføjelser over Mine tjenere, undtagen de vildfarne, som følger dig."

43. Sandelig, Helvede vil være deres lovede sted.

44. Det har syv porte. Hver port er blevet bestemt for en gruppe af dem.

45. Sandelig, de gudfrygtige vil være i haver og ved kilder.

46. Gå derind i fred og sikkerhed.

47. Og Vi skal fjerne ethvert nag fra deres hjerter. (De vil være) som brødre, siddende på højsæder over for hinanden.

48. Ingen træthed eller besvær vil komme over dem der, og de vil ikke blive vist ud derfra.

49. Meddel Mine tjenere, at Jeg sandelig er Den mest Tilgivende, Den Barmhjertigste,

50. og at Min straf er den mest smertelige straf.

51. Og meddel dem også om Ibrahiims gæster.

52. Da de kom til Ibrahiim, sagde de: "Fred!" Ibrahiim sagde: "Sandelig, vi er ængstelige for jer."

53. De sagde: "Frygt ikke! Sandelig, vi bringer dig det glædelige budskab om en meget vis søn."

54. Han sagde: "Bringer I mig det glædelige budskab, når (nu) alderdommen er over mig? Hvad bygger I det på?"

55. De sagde: "Vi bringer dig et glædeligt budskab med sandhed. Så vær ikke en af dem, som mister håbet!"

56. (Ibrahiim) sagde: "Hvem andre end de vildfarne mister håbet om deres Herres nåde?"

57. Han sagde: "O I udsendte! Hvad har I mere for?"

58. De sagde: "Sandelig, vi er blevet sendt til et syndigt folk,

59. undtagen Luts familie. Sandelig, dem vil vi redde alle sammen,

60. bortset fra hans hustru. Sandelig, vi har bestemt, at hun skal være blandt dem, som bliver tilbage."

61. Da de udsendte kom til Luts familie,

62. sagde han (Lut): "I er ikke et genkendeligt folk."

63. De sagde: "Nej! Men vi har bragt dig det, som de har tvivlet på.

64. Og vi er kommet til dig med sandheden. Sandelig, vi er sandfærdige.

65. Så tag af sted med din familie på et tidspunkt om natten, og gå bag dem, og ingen af jer må vende jer om for at se tilbage. Gå derhen, hvor I bliver befalet at gå hen."

66. Vi åbenbarede afgørelsen for ham om, at ved morgengry ville de (syndige) blive tilintetgjort.

67. Og byens folk kom fuld af glæde.

68. (Lut) sagde: "Sandelig, disse er mine gæster. Ydmyg mig nu ikke!

69. Frygt Allah. Bring ikke skam over mig."

70. De sagde: "Har vi ikke forbudt dig at gribe ind over for andre?"

71. Lut sagde: "Her er mine døtre, hvis I ønsker at gøre noget."

72. Ved dit liv, sandelig, de var forvildede i deres forvirring.

73. Ved solopgang greb et (ødelæggende) brag dem.

74. Så vendte Vi op og ned (på deres by) og lod det regne ned over dem med teglsten.

75. Sandelig, deri er der tegn for de skarpsindige iagttagere.

76. Og sandelig, den lå ved en stadig befærdet vej.

77. Sandelig, i dette er der et tegn for de troende.

78. Aykah-folket var sandelig uretfærdige.

79. Derfor tog Vi hævn over dem. Og begge (byer) ligger ved en velkendt vej.

80. Og sandelig, også al-Hijrs folk fornægtede Sendebuddene.

81. Vi gav dem Vore tegn. Men de vendte sig bort fra dem.

82. De plejede at hugge boliger i klipperne i fuld sikkerhed.

83. Så greb braget dem ved solopgang.

84. Det, som de havde optjent, kunne ikke afværge noget som helst fra dem.

85. Vi har ikke skabt himlene og jorden og det, der er derimellem, andet end i sandhed. Sandelig, Timen vil indtræffe. Så vær godmodig og tilgivende.

86. Sandelig, din Herre er Skaberen af Alting, Den Alvidende.

87. Og sandelig, Vi har givet dig syv af de ofte gentagede vers[39] og Den mægtige Koran.

88. Ret ikke dine (længselsfulde) blikke mod det, Vi har givet nogle af de vantro folk. Vær ikke sørgmodig over det. Og sænk dine vinger[40] over de troende.

89. Og sig: "Sandelig, jeg er den tydelige advarer."

90. Ligesom Vi åbenbarede for dem, som opdelte,

91. dem, som opdelte Koranen.

92. Ved din Herre! Vi vil drage dem alle sammen til ansvar

93. for det, som de gjorde.

94. Så forkynd det, som du er blevet befalet. Tag dig ikke af afgudsdyrkerne.

95. Sandelig, Vi er tilstrækkelige imod dem, som håner,

96. dem, som sætter en anden som gud ved siden af Allah. De vil snart få at vide!

97. Og sandelig, Vi ved meget vel, at du er bedrøvet over det, som de siger.

98. Så lovpris din Herre, og vær med dem, som knæler,

99. og tjen din Herre, indtil døden når dig.

[39] Første kapitel i Koranen *'al-Fatihah'*, som gentages af alle muslimer, mange gange dagligt når de beder.
[40] Dvs. udvis godhed

Surah 16: an-Nahl

Åbenbaringsperiode

Følgende interne beviser viser, at denne surah blev åbenbaret under den sidste mekkanske fase af profetskabet:

1. Vers 41 viser klart, at forfølgelse havde tvunget nogle muslimer til at udvandre til Abessinien før åbenbaringen af denne surah.
2. Det er tydeligt ud fra vers 106, at forfølgelsen af muslimerne på det tidspunkt var på sit højeste. Desuden var der opstået et problem, hvor muslimer under forfølgelse blev tvunget til at ytre blasfemiske ord.
3. Vers 112-114 henviser klart til afslutningen på en syvårig hungersnød. Denne havde ramt Mekka nogle år efter profetskabets begyndelse.

Hovedtema

Alle suraens emner kredser om forskellige aspekter af Budskabet. Det vil sige argumenter mod polyteisme (*shirk*), bevis for monoteisme (*tawhid*) og advarsel om konsekvenserne ved afvisning, modstand eller fjendskab over for Budskabet.

Diskussionsemner

Det allerførste vers giver en direkte og streng advarsel til dem, som afviste Budskabet blankt. Det er, som om det siges, at Allahs beslutning allerede er blevet truffet angående jeres afvisning af Budskabet. Hvorfor kræver I da højrøstet at fremskynde den? Hvorfor udnytter I ikke den frist, som bliver givet jer! Dette var præcis, hvad de vantro i Mekka havde brug for på tidspunktet for åbenbaringen af denne surah. De udfordrede nemlig Profeten om og om igen, idet de sagde: "Hvorfor bringer du ikke det, som du har truet os med! For vi har ikke blot afvist dit Budskab, men har åbenlyst modsat os det i lang tid." En sådan udfordring var blevet almindelig blandt de vantro mod Muhammads profetskab.

Umiddelbart efter denne advarsel er de blevet formanet til at opgive polyteisme. Dette var den primære forhindring på Budskabets vej. Derfor gentages følgende emner i suraen:

1. Læseren anmodes om at reflektere over de åbenlyse tegn i universet og sig en selv. Disse udgør særdeles overbevisende beviser for monoteisme.
2. De vantros indvendinger bliver besvaret, deres argumenter modbevises, og deres tvivl fjernes. Desuden bliver deres falske påskud afsløret.
3. Advarsler om konsekvenserne ved at fremture på falske veje og ved modstand mod Budskabet.
4. De moralske ændringer, som Budskabet sigter mod at forankre i menneskelivet, er blevet kort præsenteret på en tiltalende måde. Polyteisterne har fået at vide, at troen på Allah, som de ligeledes bekendte sig til, ikke blot bør begrænses til tom tale. Tværtimod bør den tage form i ens moralske og praktiske liv.

Afslutningsvis er Profeten og hans følgesvende blevet trøstet. De har tillige fået fortalt, hvilken holdning de bør anlægge i mødet med de vantros fjendskab og forfølgelse.

Surah 16: an-Nahl[41]

I Allahs navn, Den Nådigste, Den Barmhjertigste.

1. Allahs befaling er indtruffet, så ønsk den ikke fremskyndet. Prisværdig er Han og langt ophøjet over det, de sidestiller med Ham.

2. Han sender på Sin befaling englene ned med åbenbaringen til den, Han vil, af Sine tjenere: "Advar om, at der sandelig ikke findes nogen anden gud end Mig, så frygt Mig!"

3. Han skabte himlene og jorden med sandheden. Langt ophøjet er Han over det, som de sidestiller med Ham.

4. Han skabte mennesket af en dråbe sædvæske, og alligevel blev det en tydelig modstander.

5. Også kvæget skabte Han; i det er der varme og beskyttende produkter og adskillige fordele for jer, og I spiser af det.

6. Ved det er der for jer et skønt velbehag, når I driver det ind om aftenen og driver det ud om morgenen.

7. Det bærer jeres byrder til steder, som I ikke selv kunne have nået uden stor anstrengelse. Sandelig, jeres Herre er overbærende, barmhjertig.

8. Han skabte hestene, muldyrene og æslerne, for at I skal kunne ride på dem, og for at de skal være til pryd. Han skaber ting, I ikke kender til.

9. Allah forpligter sig til retledningen om den rette vej. Og mange veje er afvigende. Og hvis Allah havde villet, kunne Han have retledt jer alle sammen.

10. Han er Den, som lader vandet falde ned fra himlen. Af det får I at drikke, og af det vokser der planter, hvorpå I lader (jeres dyr) græsse.

11. Og ved det (vandet) lader Han korn, oliven, daddelpalmer, druer og alle slags frugter vokse til jer. Sandelig, deri er der tegn for folk, som vil tænke sig om.

12. Og Han satte natten og dagen og solen og månen i jeres tjeneste. Også stjernerne adlyder Hans befaling. Sandelig, deri er der tegn for folk, som har forstand.

13. Og i alt det, Han har skabt til jer i forskellige farver på jorden, er der tegn for folk, som vil lade sig påminde.

14. Og Han er Den, som har sat havet i tjeneste, sådan at I kan spise frisk kød og få pyntegenstande, som I kan tage på. Du ser skibene skyde igennem (vandet), for at I kan søge Hans overflod og vise taknemmelighed.

15. Og Han skabte bjerge på jorden, for at den ikke skulle ryste under jer, såvel som floder og stier, hvormed I må finde den rette vej,

16. og kendemærker. Og ved stjernerne finder de vej.

17. Kan den, der skaber, ligestilles med den, der ikke skaber? Vil I da ikke tænke efter?

18. Og hvis I ville tælle Allahs velsignelser, så kunne I ikke tælle dem alle. Sandelig, Allah er tilgivende, barmhjertig.

[41] *An-Nahl:* Bien.

19. Allah kender til det, I skjuler, og det, I gør synligt.

20. Og dem, som de tilbeder ud over Allah, de skaber intet; de er selv blevet skabt.

21. De er livløse, ikke levende. Og de har ingen bevidsthed om, hvornår de vil blive genopvækket.

22. Jeres gud er Den eneste Gud. Og de, som ikke tror på det hinsidige; deres hjerter fornægter dette. De er hovmodige.

23. Allah kender uden tvivl til det, som de skjuler, og det, som de gør synligt. Sandelig, Han kan ikke lide de hovmodige.

24. Da der blev sagt til dem: "Hvad har jeres Herre sendt ned til jer?" sagde de: "De henfarnes opdigtede fortællinger!"

25. De skal sandelig påtage sig deres synders byrde på Opstandelsens Dag såvel som en del af byrden for dem, som de i uvidenhed ledte på afveje. Ja, elendig er den byrde, som de skal påtage sig!

26. Sandelig, også de, som var før dem, havde lagt listige planer. Men Allah rykkede deres bygninger op med fundamentet, så taget styrtede ned over dem. Og denne straf kom til dem fra et sted, de ikke havde set.

27. Derefter vil Han på Genopstandelsens Dag ydmyge dem, og Han vil sige: "Hvor er mine ligeværdige, som I plejede at strides om?" De, som har fået tildelt viden, vil sige: "Sandelig, i dag er der ydmygelse og straf over de vantro

28. og over dem, som englene tager livet af, mens de gør deres sjæle uret." Da vil de vise lydighed og underkastelse: "Vi gjorde ikke noget dårligt." Men sandelig, Allah er Alvidende om, hvad I gjorde.

29. Så gå ind gennem Helvedes porte; I skal være der til evig tid. Hvor elendigt de hovmodiges opholdssted er!

30. Til de retskafne vil der blive sagt: "Hvad er det, jeres Herre har sendt ned?" De vil svare: "Alt godt." Til dem, som gør gode gerninger, er der noget godt i denne verden, men det hinsidige bosted er endnu bedre. Hvor fremragende de gudfrygtiges hjem er!

31. De vil træde ind i Paradisets haver, hvorunder floder strømmer. I dem er der alt, hvad de ønsker sig. Sådan belønner Allah de gudfrygtige,

32. dem, som englene tager livet af, mens de er rene. De (englene) siger: "Fred være med jer! Træd ind i Paradiset som belønning for det, I gjorde."

33. Forventer de (vantro) noget andet, end at englene skal komme til dem, eller at din Herres afgørelse om dem skal indtræffe? Ligesådan handlede de, som var før dem. Allah gjorde dem ingen uret. Men de gjorde sig selv uret.

34. Så straffen for det, som de gjorde, ramte dem, og det, som de plejede at håne, omringede dem.

35. Og afgudsdyrkerne vil sige: "Hvis Allah havde villet, ville vi ikke have tilbedt noget som helst andet ud over Ham, hverken vi eller vore forfædre, ej heller ville vi have erklæret noget for forbudt for os uden Hans befaling." Ligesådan handlede de, som var før dem. Påhviler der Sendebuddene

noget andet end den tydelige fremlægning?

36. Og sandelig, Vi sendte et Sendebud til ethvert samfund: "Tilbed Allah alene og hold jer borte fra afguder!" Nogle af dem blev retledt af Allah, mens vildfarelsen blev ret for nogle andre. Drag omkring på jorden og se, hvad enden blev for dem, som fornægtede (deres profeter)!

37. Hvor inderligt du end ønsker, at de skal blive retledte, sandelig, så retleder Allah ikke dem, som Han lader fare vild. Og de har heller ikke nogen hjælpere.

38. Og de aflagde eftertrykkelige eder ved Allah: "Allah genopvækker ikke dem, som dør!" Men sandelig, dette er et sandt løfte aflagt af Ham. Men de fleste mennesker ved det ikke.

39. Han vil gøre det, som de var uenige om, tydeligt for dem, og de vantro vil vide, at de er løgnere.

40. Når Vi beslutter en ting(s tilblivelse), er Vort ord kun det, at Vi siger: "Bliv til!" og den bliver til.

41. Og dem, som udvandrede for Allahs sag efter at være blevet udsat for uretfærdighed, vil Vi visselig bosætte på skønneste vis i denne verden. Det hinsidiges belønning er sandelig endnu bedre. Hvis de bare vidste det,

42. dem, som viser tålmodighed og sætter deres lid til deres Herre.

43. Og før dig sendte Vi også kun mænd ud som Sendebude, til hvem Vi gav åbenbaringen – spørg skriftkyndige folk, hvis I ikke ved (det) –

44. med tydelige beviser og Bøger. Og Vi sendte dig formaningen, sådan at du med den kan forklare menneskene det, som er blevet nedsendt til dem, og sådan at de må tænke efter.

45. Føler de, som har lagt listige planer, sig i sikkerhed for, at Allah ikke vil lade dem synke i jorden, eller at straffen ikke indhenter dem fra sider, som deres bevidsthed end ikke kan begribe?

46. Eller at Han ikke vil tage fat i dem, mens de er optaget? De kan ikke stå i vejen for Allahs vilje!

47. Eller at Han ikke vil straffe dem lidt efter lidt? Sandelig, din Herre er overbærende, barmhjertig.

48. Har de ikke set på tingene, som Allah har skabt; selv (disse tings) skygger knæler for Allah og drejer sig til højre og venstre, mens de underkaster sig.

49. Og alt levende i himlene og på jorden knæler, og englene (ligeså), uden at føle det mindste besvær derover.

50. De frygter deres Herre højt over dem, og de udfører det, som de er blevet befalet.

51. Og Allah sagde: "Tag jer ikke to guder! Sandelig, Han er Gud, Den Ene. Så frygt Mig alene!"

52. Og Ham tilhører alt, som er i himlene og på jorden. Lydighed er til Ham alene. Frygter I (så alligevel) nogen anden end Allah?

53. Og alle velsignelser, I har fået, er fra Allah alene. Når lidelse og ulykke rammer jer, bønfalder I Ham alene (om hjælp).

54. Når Allah derefter fjerner lidelse og ulykke fra jer, begynder en gruppe af jer at tilbede andre ud over Herren.

55. (Dette) for at vise utaknemmelighed for de velsignelser, som Vi har skænket dem. Fornøj jer (nu bare). Snart vil I få indsigt!

56. Og de lægger en bestemt del af den forsyning, Vi har skænket dem, til side til de (afguder), som de ikke kender. Ved Allah, I vil blive draget til ansvar for det, som I opdigtede!

57. Og de tilskriver Allah døtre – ophøjet er Han (over det) – og sig selv (sønner), som de synes godt om.

58. Og når nogen overbringer én af dem den glædelige nyhed om et pigebarn(s fødsel), da bliver hans ansigt formørket, mens han er fuld af vrede.

59. Han gemmer sig for folk på grund af den dårlige nyhed, han har fået. Skal han beholde det i vanære eller begrave det i jorden? Vid! Elendigt er det, som de afgør!

60. De, som ikke tror på det hinsidige, har (sådanne) dårlige egenskaber. Og Allah tilkommer de allerhøjeste egenskaber. Han er Den Almægtige, Den Alvise.

61. Og skulle Allah have holdt menneskene fast på deres uretfærdighed, da ville der ikke have været et eneste levende væsen tilbage. Men Han giver dem en frist indtil en fastlagt tid. Og når deres fastlagte tid indtræffer, kan de ikke udskyde den et eneste øjeblik, ej heller kan de fremskynde den.

62. De tilskriver Allah det, som de selv afskyer, og deres tunger udtaler løgne om, at det bedste bestemt tilkommer dem. Absolut entydigt er det, at ilden visselig er bestemt for dem. Og sandelig, de vil blive sendt i den i forreste række.

63. Ved Allah! Sandelig, Vi sendte Sendebude til samfund før dig, men så lod Satan deres handlinger fremstå smukt for dem. I dag er han deres beskytter. De har en smertelig straf i vente!

64. Og Vi har kun sendt Bogen ned til dig, for at du kan oplyse dem om det, de er uenige om, og som en retledning og nåde for et folk, som tror.

65. Og Allah sendte vand ned fra himlen, og ved det vækkede Han jorden til live efter dens død. Sandelig, i dette er der et tegn for et folk, som lytter efter.

66. Og sandelig, i kvæget har I en dyb grund til eftertanke; Vi giver jer ren mælk at drikke, dannet af det, de har i deres maver, imellem tarmens indhold og blod, behagelig for den, som drikker det.

67. Og af daddelpalmens og vinstokkenes frugt laver I drikke og god mad. Sandelig, i dette er der tegn for et folk, som har forstand.

68. Og din Herre åbenbarede for bierne: "Lav bikuber i bjerge, træer og det, som de bygger.

69. Og udvind så saften af alle slags frugter, og gå derefter ind på jeres Herres veje, som er gjort lette for jer (af jeres Herre)." Ud af deres maver kommer en drik af forskellige farver; i den er der helbredelse for menneskene. Sandelig, i dette er der tegn for et folk, som vil tænke efter.

70. Og Allah har skabt jer. Derefter får Han jer til at dø. Og nogle af jer bliver ført tilbage til laveste stade af alderdommen, sådan at de, efter at have vidst, ikke (længere) ved noget. Sandelig, Allah er Alvidende. Hans almagt omfatter alt.

71. Og Allah har gjort nogle af jer overlegne med hensyn til forsyning. Men dem, som er blevet tildelt denne overlegenhed, giver ikke noget af deres forsyning til deres underordnede, selvom de er ligeværdige (i behovet for underhold). Fornægter de Allahs gunst?

72. Og Allah giver jer ægtefæller fra jeres egen midte, og gennem jeres ægtefæller giver Han jer børn og børnebørn og forsyner jer med gode ting. Tror de på det falske og viser utaknemmelighed for Allahs gunst?

73. Og ud over Allah tilbeder de dem, som ikke magter at give dem noget som helst af goderne fra himlene og jorden, og som intet som helst formår.

74. Fremstil ikke (sammenlignelige) eksempler om Allah! Sandelig, Allah ved, mens I ikke ved.

75. Allah har lavet en sammenligning mellem en slave, som ejes af nogen og intet formår, og en person, som Vi har forsynet med et godt livsunderhold, som han giver ud af i hemmelighed og åbenlyst. Kan disse to være ligeværdige? Al lovprisning tilkommer Allah alene, men de fleste af dem ved det ikke.

76. Og Allah har lavet (en anden) sammenligning mellem to mænd, hvoraf den ene er stum og ingenting evner og er en byrde for sin herre. Uanset hvor han end sender ham hen, så bringer han intet godt med sig. Kan han være ligeværdig med den (anden), som påbyder andre retfærdighed og også selv følger den rette vej?

77. Det usete i himlene og på jorden tilhører Allah. Og Timens indtræffen vil ske så overraskende hurtigt som et øjeblik, endda hurtigere end dette. Sandelig, Allahs almagt omfatter alt.

78. Og Allah drev jer ud af jeres mødres liv, hvor I ikke vidste noget, og Han skabte hørelse, syn og hjerte for jer, sådan at I må vise taknemmelighed.

79. Har I da ikke set fuglene, som er underordnet (Ham) i luften? Der er ikke noget, som holder dem, ud over Allah. Sandelig, i dette er der tegn for de troende.

80. Og Allah gjorde jeres hjem til behagelige bosteder for jer og skabte hjem for jer af kvægets skind, som er lette under rejse, og når I slår lejr. Og (Han) har givet jer udstyr og gavnlige midler, også ud af deres uld, deres pels og deres hår, til en fastsat tid.

81. Og det er Allah, som har skabt skygge til jer af det, Han har skabt, og Han har gjort bjergene til tilflugts- og opholdssteder for jer. Og Han skaffer jer beklædninger, som beskytter jer mod varmen, og beklædninger, som beskytter jer under krigshandlinger. Sådan fuldbyrder Han Sin gunst over for jer, så I må underkaste jer.

82. Men hvis de fortsat vender sig bort, så er det pålagt dig at meddele (dem) det helt tydeligt.

83. De genkender Allahs gunst, derefter fornægter de den, og de fleste af dem er vantro.

84. Og den dag, hvor Vi fra ethvert samfund vil genopvække et vidne, da vil de vantro ikke blive tilladt, og ej heller vil de blive bedt om at vende om i anger.

85. Og når de uretfærdige ser straffen, vil Han ikke formindske den, og ej heller vil Han give dem en udsættelse.

86. Og når flergudsdyrkerne ser dem, som de satte ved siden (af Allah), vil de sige: "Vor Herre! Det er dem, som vi satte ved siden af Dig, og dem, som vi påkaldte ud over Dig!" De vil fremsætte som svar til dem: "Sandelig, I er løgnere!"

87. Og på den dag vil de (uretfærdige) underkaste sig Allah. Og de (afguder), som de havde opdigtet, vil vige fra dem.

88. (Hvad angår) de, som var vantro og blokerede Allahs vej, så vil Vi føje straf til deres straf, fordi de stiftede ufred.

89. Og det vil være den dag, hvor Vi fra ethvert samfund vil genopvække et vidne mod dem fra deres midte, og Vi vil bringe dig som et vidne for disse (dit folk). Vi har nedsendt Bogen til dig som en grundig forklaring om alle ting, som retledning, som nåde og som et glædeligt budskab for de hengivne.

90. Sandelig, Allah befaler jer retfærdighed, godhed og at give til (trængende) slægtninge, og Han forbyder jer uanstændighed, det urette og opsætsighed. Han formaner jer, for at I må tænke efter.

91. Når I indgår en gensidig aftale ved Allah: Bryd ikke jeres eder, efter at I har stadfæstet dem og har taget Allah til garant for jer. Sandelig, Allah ved, hvad I gør.

92. Og vær ikke som hende, som har spundet sit garn og derefter ødelægger det ved at trevle det op igen, ved at gøre jeres eder til et middel for list mellem jer, så et samfund skal blive stærkere end et andet. Allah sætter jer på prøve ved det. Sandelig, Han vil forklare jer det, som I var uenige om, utvetydigt på Opstandelsens Dag.

93. Havde Allah villet, kunne Han have gjort jer (alle) til en enkelt nation. Men Han lader den, Han vil, fare vild, og Han retleder den, Han vil. Og I vil visselig blive stillet til regnskab for det, I har gjort.

94. Og gør ikke jeres eder til et middel for list og ufred iblandt jer. For så vil foden miste fodfæste efter at have været fast forankret, og I vil smage det dårlige for at have blokeret Allahs vej. Jer venter en frygtelig straf !

95. Og sælg ikke Allahs pagt for en ussel pris. Det, som er hos Allah, er bedre for jer. Hvis bare I vidste det!

96. Det, som I har hos jer, vil få en ende, men det, som er hos Allah, varer ved. Sandelig, de tålmodige vil Vi belønne med (noget) bedre end det, som de gjorde (af godt).

97. Enhver, som handler retskaffent, det være sig mand eller kvinde, og er troende, vil Vi visselig skænke et skønt liv. Og Vi vil belønne dem med (noget) bedre end det, som de gjorde (af godt).

98. Når du reciterer Koranen, så søg tilflugt hos Allah mod Satan, den forviste.

99. Sandelig, han (Satan) har intet herredømme over de troende og dem, som sætter deres lid til deres Herre.

100. Hans herredømme er kun over dem, som tager ham til ven, og som sætter ham ved siden (af Allah).

101. Og når Vi bytter et vers ud med et andet – og Allah ved bedst, hvad Han sender ned – siger de: "Du er ikke andet end en, der opdigter!" Nej, det fleste af dem har ingen viden.

102. Sig: "Den hellige Ånd har bragt den (Koranen) ned som sandheden fra din Herre til de troende for at give dem fodfæste og som en retledning og et glædeligt budskab for muslimerne."

103. Og sandelig, Vi ved, at de siger: "Det er med sikkerhed et menneske, som lærer ham den." Men ham, som de refererer til, hans sprog er fremmed, men denne er på tydeligt arabisk.

104. Sandelig, de, som ikke tror på Allahs tegn, dem retleder Allah ikke. For dem er der en smertelig straf (i vente).

105. Det er kun løgne, de opdigter, de, som ikke tror på Allahs tegn. Og det er dem, som er løgnere!

106. De, som bliver vantro efter at have antaget troen på Allah – dog ikke den, som med magt er tvunget til det, men hvis hjerte er fuld af tro, men den, som åbner sit hjerte for vantro – over dem er Allahs vrede. For dem er der den største straf (i vente)!

107. Dette, fordi de elskede det jordiske liv højere end det hinsidige, og fordi Allah ikke retleder vantro folk.

108. Det er dem, over hvis hjerte, øre og øjne Allah har sat et segl. Det er de uvidende.

109. Sandelig, det er med sikkerhed dem, som vil være taberne i det hinsidige.

110. De, som udvandrede efter at være blevet udsat for lidelser, og som derefter kæmpede for Allahs sag, og som holdt ud i tålmodighed, sandelig, efter alt dette (fra deres side) er din Herre for dem visselig tilgivende, barmhjertig.

111. En dag vil enhver person komme med en påstand til sit forsvar, og enhver sjæl vil få fuldt ud for det, den har gjort, og ingen uret vil blive gjort mod dem.

112. Og Allah har givet en by som eksempel: Den levede i tryghed og fred, dens forsyning kom til den i overmål fra alle sider. Men så viste byen utaknemmelighed mod Allahs gunst, så Allah indhyllede den for det, de havde gjort, i hungersnød og frygt.

113. Sandelig, et Sendebud fra deres midte var kommet til dem, men de fornægtede ham. Så kom straffen over dem, mens de var uretfærdige.

114. Spis af de tilladte og rene forsyninger, som Allah har givet jer, og vis taknemmelighed for Allahs gunst, hvis det er Ham, I tilbeder.

115. Det er blevet gjort ulovligt for jer (at spise) selvdøde dyr og blod og svinekød og dyr, over hvilke andres navn end Allahs bliver påkaldt (under slagtningen). Men hvis nogen er i nød og hverken overdriver eller overtræder grænsen, så er Allah visselig tilgivende, barmhjertig.

116. Og sig ikke den løgn, som deres tunger udtaler: "Dette er lovligt, dette er ulovligt!" for at opdigte løgne om Allah. Sandelig, de, som opdigter løgne om Allah, vil aldrig opnå den sikre sejr (om frelsen).

117. (Deri er) en ubetydelig nydelse. For dem er der en smertefuld straf (i vente).

118. Og Vi forbød jøderne de ting, som Vi har fortalt dig tidligere, og Vi var ikke uretfærdige mod dem. Men de gjorde sig selv uret.

119. Sandelig, din Herre er (tilgivende over) for dem, som handler dårligt i uvidenhed, men som efterfølgende vender om i anger og forbedrer sig. Sandelig efter denne (anger) er din Herre tilgivende, barmhjertig.

120. Sandelig, Ibrahiim var et samfund (i sig selv), han var lydig over for Allah og sandt troende. Han var ikke en af afgudsdyrkerne.

121. Han var taknemmelig for (Allahs) gunst, (Allah) udvalgte ham og ledte ham til den rette vej.

122. Og Vi tildelte ham det gode på jorden. Og sandelig, han vil være en af de retskafne i det hinsidige.

123. Derefter åbenbarede Vi for dig: "Følg Ibrahiims vej, (han, som var) sand i sin tro. Han var ikke en af afgudsdyrkerne."

124. Sabbatten blev kun foreskrevet dem, som var uenige om den, og sandelig, din Herre vil dømme imellem dem på Opstandelsens Dag om det, de stredes om.

125. Inviter til din Herres vej med visdom og smuk formaning, og diskuter med dem på bedste vis. Sandelig, din Herre ved bedst om den, som er afveget fra Hans vej, og Han ved bedst om de retledte.

126. Og hvis I ønsker at give straf, så giv straf i den grad, I blev påført lidelse, men hvis I viser tålmodighed – det er sandelig bedre for dem, som er tålmodige.

127. Vis tålmodighed! Din tålmodighed er fra Allah alene. Og vær ikke sørgmodig over dem, og vær ikke bekymret over de listige planer, som de lægger.

128. Sandelig, Allah er med dem, som viser gudsfrygt, og dem, som er dydige.

Surah 17: al-Isra'

Åbenbaringsperiode

Det allerførste vers indikerer, at denne surah blev åbenbaret i anledning af himmelfarten (*mi'raj*). Ifølge beretningerne (*hadith*) om Profetens liv fandt denne begivenhed sted et år før udvandringen (*hijrah*). Således blev denne surah åbenbaret i den sidste fase af profetskabet i Mekka.

Baggrund

Profeten havde nu udbredt monoteisme (*tawhid*) i tolv år. På trods af al modstanden havde islam spredt sig til ethvert hjørne af Arabien. Desuden var der næppe en klan, som ikke var blevet påvirket af invitationen. I selve Mekka havde de sande troende dannet et lille samfund. Et stort antal mennesker fra Aws- og Khazraj-stammerne (to indflydelsesrige klaner i Medina) havde nu ligeledes accepteret islam. Således var tiden kommet for muslimerne til at udvandre fra Mekka til Medina. Dette skete på opfordring og ønske af Aws og Khazraj for at etablere en islamisk stat.

Tema og emner

Denne surah er en vidunderlig balance mellem advarsel og instruktion. De vantro i Mekka advares om at tage ved lære af afstraffelsen af israelitterne og andre tidligere civilisationer. De bør derfor acceptere islams budskab, før de ligeledes bliver tilintetgjort og erstattet.

Israelitterne, som islam nu ville komme i direkte kontakt med i Medina, bliver ligeledes formanet i suraen. De får at vide, at de skal ænse de afstraffelser, som historisk var blevet påført dem. De bliver advaret om at drage fordel af Profeten Muhammads profetskab som den sidste mulighed for dem.

Hvad angår uddannelsen af menneskeheden, er det blevet understreget, at menneskelig succes eller fiasko, gevinst eller tab, afhænger af den rette forståelse af monoteisme, livet efter døden og profetskab. I overensstemmelse hermed er overbevisende argumenter blevet fremført for at bevise, at Koranen er Allahs Bog, og at dens lære er sand og ægte. De vantros tvivl om disse grundlæggende realiteter bliver fjernet. Desuden bliver de formanet og irettesat med hensyn til deres uvidenhed.

I forbindelse med dette er de grundlæggende principper for moral og civilisation, hvorpå den islamiske levevis er etableret, blevet fremsat. Dette var som et manifest for den tiltænkte islamiske stat, som var blevet udråbt et år før dens faktiske etablering. Det er blevet udtrykkeligt fastslået, at dette var skitsen til det system, hvorpå Profeten Muhammad blev instrueret i at bygge samfundets fundament.

Profeten blev ligeledes instrueret i at forblive standhaftig uanset den modstand og de vanskelighedet, som han mødte, samt ikke at gå på kompromis med troen. Desuden blev bønnen (*salah*) foreskrevet for at reformere og rense deres sjæle. Dette frembringer de høje karakteregenskaber, der er afgørende for troen. I øvrigt lærer vi fra hadith, at himmelfarten var den første lejlighed, hvor de fem daglige bønner blev foreskrevet.

Surah 17: al-Isra'[42]

I Allahs navn, Den Nådigste, Den Barmhjertigste.

1. Lovprist er Han, som ved nattetid førte Sin tjener fra Den hellige Moske til Den fjerneste Moske, hvis omgivelser Vi har velsignet, for at vise ham nogle af Vore tegn. Sandelig, Han er Den Althørende, Den Altseende.

2. Vi gav Musa Bogen og gjorde den til en retledning for Israels børn: "Tag jer ingen andre beskyttere end Mig!"

3. O I efterkommere af dem, som Vi bar sammen med Nuh! Sandelig, han var en meget taknemmelig tjener.

4. I Bogen gav Vi Israels børn denne bestemmelse: "I vil visselig stifte ufred på jorden to gange, og visselig vil I vise hovmodighed."

5. Da det første løfte af de to kom, satte Vi over jer sådanne af Vore tjenere, strenge og hårdføre krigere, som gik ind og gennemsøgte jeres hjem. Dette var et opfyldt løfte.

6. Derefter gav Vi jer atter overhånd over dem, og Vi hjalp jer med rigdom og sønner og forøgede jeres antal.

7. Hvis I handler godt, handler I godt kun for jer selv; og hvis I handler ondt, er det ligeledes kun mod jer selv. Og da (tidspunktet for) det andet løfte kom (frembragte Vi nye fjender mod jer) for at (de skulle) misdanne jeres ansigter (og vanære jer). og for at de skulle gå ind i Bedehuset, sådan som de gik ind i det før, og udslette alt, som de fik overhånd over.

8. Det kan være, at jeres Herre vil vise jer nåde (efter dette). Hvis I genoptager (jeres ufredsstiftelse), så genoptager Vi (afstraffelsen af jer). Vi har gjort Helvede til et fængsel for de vantro.

9. Sandelig, denne Koran leder til det rette, det retlinede, og overbringer det glædelige budskab til de troende, som handler godt, at der for dem er fastsat en stor belønning,

10. og for dem, der ikke tror på det hinsidige, har Vi forberedt en smertelig straf!

11. Og den bøn, som mennesket skulle bede for det gode, beder han for det onde. Og mennesket er meget forhastende.

12. Og Vi gjorde natten og dagen til to tegn. Nattens tegn gjorde Vi mørklægning og dagens tegn lysende, sådan at I kunne søge jeres Herres velvilje, og for at I skulle være i stand til at kende årenes antal og beregning. Og Vi har udførligt forklaret alle ting helt nøjagtigt.

13. Og Vi har ladet ethvert menneskes handlingsregister hænge rundt om dets hals, og Vi vil på Genopstandelsens Dag bringe dette register frem, som det vil finde helt åbent foran sig:

14. "Læs dit register! I dag er dit selv tilstrækkelig for dig som fører af regnskabet!"

15. Den, der finder den rette vej, finder retledningen for sit eget bedste. Og den, der farer vild, bringer vildfarelsen over sig selv. Og ingen synder skal bære en anden synders byrde på sig. Og Vi straffer aldrig et folk, før Vi har sendt et Sendebud.

[42] *Al-Isra':* Nattefærden. Denne surah er også kendt som *Bani-Isra'iil* (Israels børn).

16. Og når Vi beslutter Os for at udslette et bosted, befaler Vi dets fremtrædende folk, men de udviser ulydighed, og da bliver Vor dom over det fortjent. Så udsletter Vi det fuldstændigt!

17. Og hvor mange generationer har Vi ikke udslettet efter Nuh? Og din Herre er mere end nok til at se Sine tjeneres synder, altkendende, altseende.

18. Den, der ønsker sig det hurtigt forgængelige, ham giver Vi hurtigt deraf så meget, Vi vil, og til den, Vi vil. Derefter har Vi forberedt Helvede for ham. Han vil træde ind i det som vanæret, forvist.

19. Og den, der ønsker sig det hinsidige og er troende og har anstrengt sig for det, hans anstrengelse vil blive modtaget med velvilje.

20. Begge forsyner Vi, både dem (som ønsker sig det jordiske) og dem (som ønsker sig det hinsidige), af din Herres nåde. Og din Herres nåde bliver ikke forbudt (for nogen).

21. Se, hvordan Vi har gjort nogle af dem andre overlegne. Det hinsidige er visselig større i rang og større i gunst!

22. Tag dig ingen anden gud ved siden af Allah! Ellers vil du blive vanæret, forvist!

23. Og din Herre har befalet, at I ikke må tilbede andre end Ham, og at I skal behandle jeres forældre med godhed. Hvis en af dem eller begge skulle nå en høj alder hos dig, så sig ikke "Uf!" til dem. Og skæld ikke ud på dem. Sig dem kærlige ord.

24. Sænk din ydmyghedens vinge over dem af medfølelse og sig: "Min Herre! Vis dem nåde. Det er, som da de opfostrede mig, da jeg var lille!"

25. Din Herre ved bedst om det, som er i jeres hjerter. Hvis I bliver retskafne, så er Allah i sandhed mest tilgivende mod dem, som vender sig mod Ham.

26. Giv slægtninge, de fattige og de vejfarende deres ret, og ødsl ikke jeres velstand bort.

27. Sandelig, dem, som bortødsler, de er Satans brødre. Og Satan er sin Herre meget utaknemmelig.

28. Og hvis du skulle (være nødt til) at holde dig borte fra dem, mens du venter på nåde fra din Herre, så sig dem milde ord.

29. Og hold ikke din hånd fast lukket om halsen, og ræk den heller ikke fuldstændigt åbent ud, ellers bliver du siddende tilbage, bebrejdet og sørgmodig.

30. Sandelig, din Herre øger forsyningen rigeligt for den, Han vil, og Han giver i retfærdige mål. Sandelig, Han er altkendende i forhold til Sine tjenere, altseende.

31. Og dræb ikke jeres børn af frygt for fattigdom. Vi forsyner dem og jer. Sandelig, at dræbe dem er en stor synd!

32. Og tilnærm jer ikke utroskab! Sandelig, det er uanstændigt, en elendig vej!

33. Og dræb ikke et liv, som Allah har gjort helligt, medmindre det sker med rette. Og den, som bliver dræbt med urette, hans arving har Vi givet bemyndigelse, men han må ikke overskride grænsen med hensyn til drab. Sandelig, han er blevet hjulpet.

34. Og nærm jer ikke den forældreløses ejendom, undtagen på en god måde, før han har nået voksenalderen. Og opfyld pagten! Sandelig, (I vil) blive draget til ansvar for pagten.

35. Og giv fuldt mål, når I måler, så vej med rigtig vægt. Det er bedre og skønnere, hvad angår jeres endeligt.

36. Og følg ikke det, du ikke har viden om. Sandelig, øret, øjet og hjertet, de vil alle blive draget til ansvar.

37. Og gå ikke opblæst af hovmod omkring på jorden. Sandelig, du kan ikke få jorden til at sprække, og du kan heller ikke nå bjergenes højde.

38. Alt dette, som er af det onde, er afskyet af din Herre.

39. Dette er noget af den visdom, som din Herre har åbenbaret for dig. Tag dig ikke en gud ud over Allah, for så vil du blive kastet i Helvede, ydmyget og forvist!

40. Skulle jeres Herre have udvalgt sønner for jer, mens Han selv tog Sig døtre blandt englene?

41. Og sandelig, Vi har i denne Koran forklaret på forskellige måder, så de måske vil tænke efter. Men deres modvilje tiltager.

42. Sig: "Havde der været andre guder ud over Ham, sådan som de siger, så ville de visselig forsøge at finde en vej til Herskeren over Tronen."

43. Lovprist er Han og uendeligt ophøjet over alt det, de siger.

44. De syv himle og jorden og alt det, som findes i dem, lovpriser Ham. Der er intet, som ikke lovpriser Hans herlighed. Men I kan ikke begribe deres lovprisning. Sandelig, Han er overbærende, tilgivende.

45. Og når du reciterer Koranen, lægger Vi et usynligt slør mellem dig og dem, som ikke tror på det hinsidige.

46. Og Vi lægger et slør over deres hjerter, for at de ikke skal begribe den, og Vi giver deres ører tunghørhed. Når du nævner din Herre i Koranen, så vender de sig bort, flygtende i uvilje.

47. Vi ved bedst, med hvilken hensigt de lytter, når de lytter til dig, og når de holder hemmelige samtaler, og de uretfærdige siger: "I følger bare en mand, som er under fortryllelse!"

48. Se, hvilke sammenligninger de opdigtede om dig og for vild. Nu kan de ikke finde vej.

49. De sagde: "Når vi er blevet til knogler og støv, skal vi så genopvækkes ved at blive skabt på ny?"

50. Sig: "Om I så var sten eller jern

51. eller en hvilken som helst form for skabning, som er stærk i jeres hjerter." De vil derpå sige: "Hvem skal genoplive os?" Sig: "Han, som skabte jer første gang!" Så vil de ryste på hovedet ad dig og sige: "Hvornår vil det ske?" Sig: "Det sker nok snart!"

52. Den dag, hvor Allah kalder på jer, vil I svare med Hans lovprisning, og I vil tænke, at I kun var der for en kort periode.

53. Og sig til mine tjenere, at de skal sige det, som er bedst. Sandelig, Satan sår splid imellem dem. Sandelig, Satan er menneskets tydelige fjende.

54. Jeres Herre er Den, som kender jer bedst. Hvis Han vil, viser Han jer nåde. Og hvis Han vil, straffer Han jer. Og Vi har ikke sendt dig som en værge for dem.

55. Din Herre er Den, som kender bedst til dem, som er i himlene og på jorden. Og sandelig, Vi har gjort nogle profeter andre overlegne. Og Dawud gav Vi Zabur.

56. Sig: "Påkald bare dem, som I har taget til jer ud over Ham! De kan ikke fjerne lidelse fra jer, og ej heller kan de bortlede den."

57. De (afguder), som de tilbeder, bestræber sig selv på at komme nærmere deres Herre for at finde ud af, hvem af dem der kan komme deres Herre nærmest. De gør sig håb om Hans nåde, og de frygter Hans straf. For frygtindgydende er din Herres straf!

58. Der findes ingen by, som Vi ikke vil udslette før Opstandelsens dag eller underkaste en streng straf. Det er nedskrevet i Bogen.

59. Og intet har afholdt Os fra at sende tegn, undtagen det, at tidligere folk fornægtede dem. Vi gav Thamud hunkamelen som et tydeligt tegn, men de begik uret mod den. Og Vi sender kun tegn for at indgyde ærefrygt.

60. Og (husk) da Vi sagde: "Sandelig, din Herre har omsluttet menneskene. Og det syn, Vi lod dig se (den nat), og det træ, som er blevet forbandet i Koranen, gjorde Vi til en prøvelse for menneskene. Vi sætter skræk i livet på dem, men det forøger ikke andet end overtrædelse (og ulydighed) hos dem.

61. Og (husk) da Vi sagde til englene: "Knæl for Adam!" Og de knælede, undtagen Ibliis, som sagde: "Skal jeg knæle for den, som Du har skabt af ler?"

62. Han (Ibliis) sagde: "Ser Du dette (væsen), som Du har ophøjet over mig? Hvis Du giver mig en tidsfrist til Genopstandelsens Dag, sandelig, så vil jeg bringe hans efterkommere under min magt, undtagen de få."

63. Han (Allah) sagde: "Gå! Hvis nogen af dem følger dig – Helvede er visselig jeres straf, en fuldendt straf!

64. Og forstyr dem, du kan, med din stemme, og driv dine mænd frem mod dem, til hest og til fods, og tag del i deres ejendom og deres børn. Og giv dem et løfte. Satan lover dem ikke andet end bedrag.

65. Sandelig, over Mine tjenere har du ingen magt." Din Herre er tilstrækkelig som beskytter.

66. Jeres Herre er Den, som lader skibe sejle på havet for jer. Måtte I søge Hans velvilje. Sandelig, Han er jer barmhjertig.

67. Når en ulykke rammer jer til havs, vil alle dem, I tilbeder, forlade jer udover Ham. Men efter Han redder jer i land, vender I jer bort. Mennesket er yderst utaknemmeligt.

68. Føler I jer i sikkerhed for, at Han ikke forårsager en del af jorden til at opsluge jer, eller at Han ikke sender en stenfyldt storm over jer, og at I så ikke finder nogen til at beskytte jer?

69. Eller føler I jer i sikkerhed for, at Han ikke bringer jer tilbage til det igen og sender en storm over jer, og så

drukner jer for den utaknemmelighed, I viste, og at I så ikke finder nogen støtter imod Os?

70. Og sandelig, Vi har givet Adams børn høj agtelse, og Vi bar dem på land og til søs. Og Vi forsynede dem med det rene, og Vi gjorde dem magtfulde over de fleste, Vi har skabt.

71. (Husk) den dag, hvor Vi vil kalde på hver menneskegruppe med deres leder. Den, som får overrakt sit register til sin højre hånd, vil læse sit register og ikke lide den mindste uret.

72. Og den, som var blind i det (jordiske liv), er også blind i det hinsidige og mere vildfaren fra vejen.

73. Og de var nær ved at lede dig væk fra det, som Vi har åbenbaret for dig, for at du skulle tilskrive Os andet end det (Vi har åbenbaret dig). (I) så (fald) ville de have taget dig til ven.

74. Havde Vi ikke styrket dig, ville du sandelig have haft en smule tilbøjelighed til at nærme dig dem.

75. Så ville Vi sandelig have ladet dig smage (en straf) mangedoblet i livet og mangedoblet i døden, og du ville ikke finde dig en eneste hjælper mod Os.

76. Og de havde næsten tvunget dig ud af landet. Men de ville (i så fald) ikke selv (have kunnet) blive der efter dig, undtagen for en kort stund.

77. Dette (har Vi gjort til) fremgangsmåden for de Sendebude, Vi har sendt før dig, og du vil ikke finde nogen ændringer i Vor fremgangsmåde.

78. Forret bønnen fra solens tilbagegang (efter dagens midtpunkt) til nattens mørke, og udfør morgengryets Koran recitation. Sandelig, morgengryets Koran recitation bliver bevidnet.

79. Og forret i en del af natten tahajjud bønnen som en yderligere bøn for dig. Sandelig, din Herre vil hæve dig til den mest prisværdige rang.

80. Og sig: "Min Herre! Før mig ind med sandheden, og før mig ud med sandheden. Og giv mig fra Dig en hjælpende styrke."

81. Og sig: "Sandheden er kommet, og borte er falskheden!" Sandelig, falskheden er altid (dømt til) tilintetgørelse.

82. Og Vi åbenbarer det i Koranen, som giver helbredelse og nåde for de troende, og for de uretfærdige øger den ikke andet end deres tab.

83. Og når Vi viser mennesket gunst, vender det sig bort og trækker sig til side. Men når en ulykke rammer det, mister det alt håb.

84. Sig: "Enhver handler på sin måde, og deres Herre ved bedst, hvem der er mest på den rette vej."

85. Og de spørger dig om ånden. Sig: "Ånden udgår af min Herres befaling, og der er ikke blevet givet jer mere end blot lidt viden."

86. Og hvis Vi vil, kan Vi udviske det, som Vi har åbenbaret for dig. Derefter vil du ikke kunne finde en eneste fortaler for dig mod Os,

87. kun som nåde fra din Herre. Sandelig, dette er Hans store velvilje mod dig.

88. Sig: "Selv hvis alle mennesker og jinner forenede sig for at bringe Koranens lige, ville de ikke kunne bringe dens

lige, om de så støttede og hjalp hinanden.

89. Og sandelig, Vi har i denne Koran givet folk alle slags eksempler, men de fleste folk fornægter den.

90. Og de siger: "Vi kommer ikke til at tro på dig, før du får en kilde til at strømme til os fra jorden,

91. eller du har en have af daddelpalmer og vinstokke, og du får strømmende bække til at rinde i den,

92. eller du lader et stykke af himlen falde ned over os, sådan som du hævder, den vil gøre, eller du bringer Allah eller englene over os,

93. eller du har et hus smykket med guld, eller du stiger op til himlen. Vi vil (dog) ikke tro på din opstigning, før du får nedsendt en bog til os, som vi kan læse." Sig: "Lovprist er min Herre! Jeg er kun et menneske og et Sendebud!"

94. Og der var intet andet, der forhindrede menneskene i at tro, da retledningen kom til dem, end at de sagde: "Har Allah sendt et menneske som Sendebud?"

95. Sig: "Hvis det havde været engle, som havde vandret omkring i ro og fred og været bosat på jorden, da ville Vi visselig have sendt en engel som Sendebud til dem fra himlen."

96. Sig: "Allah er tilstrækkelig som vidne mellem mig og jer. Sandelig, Han er altkendende i forhold til Sine tjenere, altseende."

97. Sig: "Den, som Allah retleder, han er visselig retledt. Og den, som Allah lader fare vild, til ham finder du ingen værge ud over Ham. Vi vil bringe dem sammen på Dommedag på deres ansigter, blinde, stumme og døve. Deres tilholdssted er Helvede. Når dets ild aftager, forøger Vi dets flammende ild.

98. Dette er deres straf, fordi de blev vantro ved at fornægte Vore tegn, og de sagde: "Når vi er blevet knogler og støv, skal vi da genopvækkes ved at blive skabt på ny?"

99. Har de da ikke set, at Allah, som har skabt himlene og jorden, er fuldt ud i stand til at skabe deres lige? Og Han har fastsat en tidsfrist for dem, som der ikke er nogen tvivl om, men alligevel holder de uretfærdige fast ved (deres) vantro.

100. Hvis I havde været besiddere af min Herres rigdom af nåde, selv da ville I have holdt igen af frygt for, at den ville blive brugt op. Mennesket er i sandhed nærigt.

101. Og sandelig, Vi skænkede Musa ni tydelige tegn. Spørg Israels børn. Da han kom til dem, sagde Firaun til ham: "O Musa! Jeg tror visselig, du er forhekset."

102. (Musa) sagde: "Sandelig, du ved meget vel, at ingen andre end himlenes og jordens Herre har nedsendt disse oplysende (tegn). Jeg tror visselig, o Firaun, at du er ruineret."

103. Så ville han (Firaun) drive dem ud af landet, så Vi druknede ham og alle dem, som var sammen med ham.

104. Og Vi sagde derefter til Israels børn: "Bosæt jer i landet. Og når løftet om det hinsidige bliver opfyldt, vil Vi bringe jer sammen."

105. Og Vi har nedsendt den (Koranen) med sandheden, og med sandheden er den steget ned. Og Vi har sendt dig som bærer af det glædelige budskab og som en advarer.

106. Og Vi nedsendte Koranen i dele, sådan at du kan recitere den for folk lidt efter lidt, og Vi har åbenbaret den gradvist.

107. Sig: "Tro på den, eller lad være at tro (på den)!" Sandelig, dem, som fik skænket viden før dette, falder på knæ med ansigtet ned, når den bliver reciteret for dem,

108. og de siger: "Lovprist er vor Herre! Sandelig, Vor Herres løfte er blevet opfyldt."

109. Og de falder ned på deres ansigt, grædende, og den får deres ydmyghed til at tage til.

110. Sig: "Påkald Ham som Allah, eller påkald Ham som Den Barmhjertigste. Hvilket navn, I end påkalder Ham med, Ham tilhører de smukkeste navne." Og forret ikke bønnen for højlydt og ej heller for lavt, men benyt en middelvej mellem de to.

111. Og sig: "Al pris tilkommer Allah alene, som ikke tog Sig en søn og ej heller har nogen partner i Sit overherredømme og ej heller har (brug for) en velynder mod (nogen former for) svaghed. Og lovpris (og ophøj) Ham i Hans uendelige ophøjethed.

Surah 18: al-Kahf

Åbenbaringsperiode

Dette er den første af de suraer, der blev nedsendt i den tredje fase af profetskabet i Mekka. Vi har allerede inddelt Profetens liv i Mekka i fire faser i introduktionen til surah 6: al-An'am. Ifølge denne inddeling varede den tredje fase fra det femte til det tiende år af profetskabet. Det, der adskiller denne fase fra den anden og den fjerde fase, er, at Quraysh under den anden fase primært tyede til latterliggørelse, hån, trusler og fristelser. Desuden fremsatte de indvendinger og lavede falsk propaganda mod Profeten og hans følgere. Men under den tredje fase anvendte de forfølgelse, fysisk overlast og det økonomiske press som våben. Dette skete i en sådan grad, at et stort antal af muslimerne måtte udvandre fra Arabien til Abessinien.

De, der blev tilbage, blev belejret i Shi'ib Abi Talib sammen med Profeten og hans familie. For at føje til deres elendighed blev en fuldstændig social og økonomisk boykot iværksat mod dem. Det eneste forsonende træk var, at der var to personligheder: Abu Talib, som var Profetens farbror, og hans hustru Khadijah. Deres personlige indflydelse havde været befordrende for støtten fra to store familier i Quraysh. Da disse to personer imidlertid døde i det tiende år af profetskabet, begyndte den fjerde fase med en så alvorlig forfølgelse, at Profeten og alle hans følgesvende blev tvunget til at udvandre fra Mekka.

Det fremgår af suraens tema, at den blev åbenbaret i begyndelsen af den tredje fase. På dette tidspunkt havde udvandringen til Abessinien endnu ikke fundet sted til trods for forfølgelser og modstand. Det er grunden til, at historien om 'De sovende i hulen' er blevet berettet for at trøste og opmuntre de forfulgte muslimer. Ligeledes tjener den til at vise dem, hvordan retfærdige mennesker i historien har bevaret deres tro.

Tema og emner

Denne surah blev nedsendt som svar på tre spørgsmål, som polyteisterne i Mekka i samråd med Bogens Folk (jøderne og de kristne) stillede Profeten. Disse var:

1. Hvem var 'De sovende i hulen'?
2. Hvad er den sande historie om Khidr?
3. Hvad ved du om Dhul-Qarnayn?

Disse tre spørgsmål og deres historier relaterede sig til de kristnes og jødernes historie. Desuden var de ukendte på Den Arabiske Halvø (Hijaz). Derfor blev de anvendt til at teste den guddommelige viden, der var blevet åbenbaret for Profeten. Imidlertid informerede Allah Profeten om det fuldstændige svar på disse spørgsmål. Ligeledes anvendte Han historierne i konflikten mellem islam og vantro.

De spørgende fik at vide, at 'De sovende i hulen' troede på den samme doktrin om monoteisme (*tawhid*), som blev fremsat i Koranen. Tillige var deres tilstand magen til den, som de forfulgte muslimer i Mekka befandt sig i. Ligeledes opførte forfølgerne af de sovende i hulen sig på samme måde som de vantro fra Quraysh over for muslimerne. Netop denne historie var en advarsel til lederne i Mekka, som forfulgte det lille, nydannede muslimske samfund. Yderligere blev Profeten instrueret i ikke at indgå kompromis med forfølgerne. Han skulle ej heller anse lederne for at være vigtigere end sine egne følgere. Tilsvarende blev lederne også formanet og informeret om ikke at lade sig distrahere af denne verdens midlertidige liv. I stedet skulle de søge det evige liv i det hinsidige.

Surah 18: al-Kahf[43]

I Allahs navn, Den Nådigste, Den Barmhjertigste.

1. Al pris tilkommer Allah alene, som åbenbarede Bogen for Sin tjener og ikke lod der være skævhed (afvigelse) i den.

2. (Han har gjort den) ret, for at den skal kunne advare om Allahs strenge straf og give det glædelige budskab til de troende, som handler retskaffent, om, at der venter dem en skøn belønning,

3. som de vil forblive i til evig tid,

4. og for at advare dem, som siger: "Allah har avlet en søn!"

5. De har ingen viden om det, og ej heller havde deres forfædre det. Hvor stort dette ord er, som kommer ud af deres mund. De siger ikke andet end løgn.

6. Skulle du ødelægge dig selv af sorg, bekymret for dem, hvis de ikke vil tro på dette ord?

7. Sandelig, Vi har skabt alt det, som er på jorden, som skønhed på den for at prøve, hvem af dem der handler smukkest.

8. Og sandelig, Vi kommer til at gøre det, som er på den, til en øde slette.

9. Eller anser du hulens og indskriftens folk for at være noget mærkværdigt blandt Vore tegn?

10. (Husk) da nogle få unge mænd søgte tilflugt i hulen, og de sagde: "Vor Herre, skænk os nåde fra Dig og retledning i vore sager."

11. Så slog Vi let på deres ører i hulen i nogle år.

12. Derefter vækkede Vi dem for at se, hvilken af to grupper der kunne beregne den tid, de havde tilbragt, rigtigt.

13. Vi fortæller dig deres historie i sandhed. Sandelig, de var unge mænd, som troede på deres Herre, og Vi styrkede dem i retledningen.

14. Og Vi styrkede deres hjerter, da de stod fast, og de sagde:" Vor Herre er Herre over himlene og jorden; vi vil aldrig tilbede en anden gud end Ham; (hvis vi gjorde det) da ville vi visselig have fjernet os fra sandheden.

15. Dette er vort folk, som tog sig guder ud over Ham. Hvorfor har de ikke bragt en tydelig tilladelse til det? Og hvem er mere uretfærdig end den, som opdigter løgne om Allah?"

16. Og (de sagde til deres folk): "Når I har vendt jer bort fra dem og dem, som de tilbeder ud over Allah, så søg tilflugt i hulen. Jeres Herre vil sprede Sin nåde over jer og berede jer støtte og nytte i jeres sager."

17. Og når solen stod op, kunne du se den gå højre om deres hule, og når den gik ned, bevægede den sig venstre om, mens de lå i et stort hulrum i hulen. Dette er et af Allahs tegn. Den, som Allah retleder, han er retledt. Og den, som Han lader fare vild, til ham vil du aldrig kunne finde en vejvisende velynder.

18. Og du ville anse dem for at være vågne, selvom de sov. Og Vi fik dem til at vende sig om på højre side og på venstre, og deres hund lå ved indgangen med begge sine forben

[43] *Al-Kahf:* Hulen.

strakte. Hvis du havde set dem, ville du have vendt dig bort fra dem i flugt, og du ville have været fyldt med skræk.

19. Og i den tilstand vækkede Vi dem, så de kunne spørge hinanden. En af dem sagde: "Hvor længe har I været her?" De sagde: "Vi har været her en dag eller en del af en dag." (Andre) sagde: "Jeres Herre ved bedst, hvor længe I har været her. Så send en af jer til byen med jeres mønt, så han kan se, hvilken mad som er mest ren (og dermed lovlig) og bringe jer noget af den mad. Og (han) bør være forsigtig og høflig og ikke lade nogen som helst få kendskab til jer.

20. Sandelig, hvis de overmander jer, vil de stene jer eller omvende jer (ved tvang) til deres religion, og så vil I aldrig opnå den sikre sejr (om frelsen)."

21. Og sådan lod Vi folk opdage dem, for at de kunne vide, at Allahs løfte (om Genopstandelsen) er sandt, og at der ikke er noget tvivl om, at Timen vil komme. Da de (folk) begyndte at strides med hinanden om deres situation, sagde nogle: "Byg en bygning over dem." Deres Herre kender bedst til dem. Andre, som fik overhånd i sagen, sagde: "Lad os bygge et bedehus over dem."

22. De vil sige: "Tre (var de), og den fjerde var deres hund." Og de vil sige: "Fem (var de), den sjette var deres hund." Et grundløst gæt om det usete er (alt) dette. Og de vil sige: "Syv (var de), og den ottende var deres hund." Sig: "Min Herre ved bedst om deres antal, ingen ved om dem, undtagen nogle få." Diskuter ikke med nogen om dem, men (nøjes med) de detaljer, som er blevet gjort tydelige (for dig gennem åbenbaring), og spørg heller ikke nogen af dem om dem.

23. Og sig aldrig om noget: "Jeg vil gøre det i morgen!"

24. undtagen (ved at tilføje): "Om Allah vil!"[44] Og husk din Herre, hvis du nu skulle glemme det, og sig: "Jeg håber min Herre retleder mig til en vej nærmere retledningen end denne."

25. Og de blev i deres hule i tre hundrede år og derefter yderligere i ni.

26. Sig: "Allah ved bedst, hvor længe de blev der! Ham tilhører (al viden om) det usete i himlene og på jorden." Hvor altseende Han er, og hvor Althørende!" De har ingen velynder ud over Ham, og Han lader ingen få del i Sin myndighed.

27. Og recitér det, som er blevet åbenbaret for dig fra din Herres bog. Ingen kan forandre Hans ord. Og du vil aldrig finde tilflugt hos andet end hos Ham.

28. Og vær tålmodig sammen med dem, som husker deres Herre om morgenen og om aftenen og søger Hans ansigt. Lad ikke dit blik flytte sig fra dem ved at eftertragte det jordiske livs pynt. Og følg ikke den person, hvis hjerte Vi har gjort uvidende med hensyn til erindringen om Os. Han følger kun sig selv, og hans sag overskrider grænsen.

29. Og sig: "Sandheden kommer fra jeres Herre! Den, som vil tro, må tro, og den, som vil fornægte, må fornægte!" Sandelig, Vi har klargjort ilden til de uretfærdige, og dens vægge vil omslutte dem. Og hvis de tigger om hjælp, vil de blive givet vand i form af smeltet kobber; den vil skolde deres ansigter. Hvor forfærdelig en drik og hvilket forfærdeligt opholdssted!

[44] På arabisk: '*In sha Allah*'.

30. Sandelig, de, som tror og handler retskaffent – Vi lader ikke lønnen gå tabt for dem, som handler retskaffent.

31. Dem venter Paradisets haver, i hvilke floder strømmer. De vil blive udsmykket med guldarmbånd, og de vil få grønne klæder af fint silke og tyk brokade. De vil sætte sig på herlige højsæder. Hvor herlig en belønning, hvilket smukt hvilested.

32. Og giv dem en lignelse om to personer: Til den ene af dem skabte Vi to haver med druer og omkransede dem med daddelpalmer. Og Vi lod afgrøder vokse mellem dem.

33. Begge disse haver frembragte frugter, uden mangler. Og Vi lod en flod strømme mellem dem.

34. Og han havde massevis af frugt. Han sagde til sin ven, da han talte med ham: "Jeg er mægtigere end dig i rigdom og mere magtfuld i slægt (og mandskab)."

35. Og han gik ind i sin have, mens han vedholdende gjorde sig selv uret ved at sige: "Jeg tror ikke, at denne have nogensinde vil gå til grunde,

36. og ej heller tror jeg, at Timen vil indtræffe, og hvis jeg skulle blive bragt tilbage til min Herre, vil jeg visselig få et bedre sted at vende tilbage til."

37. Hans ven sagde til ham, da han talte med ham: "Har du fornægtet Ham, som skabte dig af jord, derefter af en sæddråbe og derpå lavede dig til en mand?

38. Jeg, derimod: Han er Allah, min Herre! Jeg sætter ingen andre ved siden af min Herre!

39. Hvis du bare havde sagt, da du gik ind i din have: 'Det som Allah vil (er sket) Der er ingen magt udover Allah!' Selvom du anser mig for at være mindreværdig i rigdom og afkom i forhold til dig,

40. så giver min Herre mig nok noget bedre end din have, og (måske) sender Han en lynstorm fra himlen over den, så den bliver et goldt ødeland,

41. eller dens vand synker dybt ned i jorden, sådan at du aldrig vil være i stand til at få fat i det (igen)."

42. Og al hans frugt blev omringet, og om morgenen begyndte han at vride hænderne i sorg over det, han havde investeret i den. Den blev ødelagt fuldstændigt, og han sagde: "Havde jeg bare ikke havde tilsidesat andre ved siden af min Herre!"

43. Og der var ingen, som kunne hjælpe ham mod Allah, og ej heller kunne han hjælpe sig selv.

44. Således er det: Al autoritet tilhører Allah, Den Sande. Han er Den bedste til at belønne og Den bedste til at give et bedre endeligt.

45. Og forklar dem det jordiske livs eksempel! Det er som det vand, Vi sender ned fra himlen; ved det bliver jordens vegetation frodig. Derpå bliver den til tørre strå, som vinden blæser bort. Allah har al magt over alting.

46. Rigdom og børn er kun det jordiske livs pynt, men det, som er evigt, er retskafne gerninger, som er bedre i din Herres øjne, når det gælder belønning og håb.

47. På den dag vil Vi sætte bjergene i bevægelse, og du vil se jorden blottet.

Og Vi vil samle hele menneskeheden og ikke udelade en eneste af dem.

48. Og de vil blive stillet frem for din Herre: "Sandelig, I er kommet til Os, sådan som Vi skabte jer første gang! Selvom I antog, at Vi ikke havde fastsat en (møde)tid for jer!"

49. Og registret (over alles gerninger) vil blive lagt frem, og du vil se synderne fulde af skræk på grund af det, som står i det, og de vil sige: "Ve os! Hvad er dette register? Det har intet udeladt, (det være) småt eller stort, men derimod medtaget alt!" Og de vil finde alt, hvad de gjorde, deri, og din Herre vil ikke gøre nogen nogen som helst uret.

50. Og (husk) da Vi sagde til englene: "Knæl for Adam!" Og de knælede alle sammen, undtagen Ibliis. Han var en af jinnerne, og han viste ulydighed mod sin Herres befaling. Tager I ham og hans efterkommere til velyndere i stedet for Mig, selvom de er jeres fjender? Hvor elendigt er dette bytte for de uretfærdige!

51. Jeg lod dem ikke være vidner til himlenes og jordens skabelse og ej heller til deres egen skabelse. Og Jeg tog heller ikke dem, som vildleder (menneskeheden), som hjælpere.

52. Og den dag, hvor Allah vil sige: "Kald på dem, som I anså for at være mine partnere!" vil de kalde på dem, men de vil ikke besvare dem, og Vi vil skabe en afgrund mellem dem.

53. Og synderne vil se Helvedes ild. Da vil de vide, at de i sandhed skal falde i den, og de vil ikke finde en udvej fra den.

54. Og sandelig, Vi har i denne Koran belyst alle slags eksempler i detaljer for menneskene, men mennesket er meget stridslystent.

55. Og der er ingenting, som hindrer menneskene i at tro, nu da retledningen er kommet, og bede om tilgivelse fra deres Herre, sådan at den straf, de tidligere generationer er blevet underkastet, ikke skal ramme dem, eller at straffen pludselig skal overgå dem.

56. Og Vi sendte kun Sendebuddene som bringer af glæde og advarsel. Og de vantro strides med falske argumenter for dermed at fjerne sandheden. Og de gør nar ad Mine åbenbaringer og den straf, som de advares mod.

57. Og hvem er mere uretfærdig end den, som påmindes om sin Herres tegn, men vender sig bort fra dem og glemmer det, som hans hænder har sendt i forvejen? Sandelig, Vi har lagt slør over deres hjerter, sådan at de ikke kan begribe sandheden, og lagt tunghørhed i deres ører. Og hvis du inviterer dem til retledningen, vil de aldrig opnå den.

58. Og din Herre er tilgivende, Herren over nåde! Hvis Han havde taget fat i dem for deres gerninger, ville Han visselig have sendt straffen over dem hurtigt. Men Løftets Time er der for dem. De vil aldrig finde noget tilflugtssted ud over hos Ham.

59. Og dette er landsbyerne, hvis indbyggere Vi tilintetgjorde, da de begik uretfærdighed. Og Vi havde fastsat en tid for deres tilintetgørelse.

60. Og (husk) da Musa sagde til sin unge tjener: "Jeg vil fortsætte, indtil jeg når

derhen, hvor de to have mødes, om jeg så må gå i evigheder!"

61. Da de begge nåede frem til stedet, hvor de (to have) mødes, glemte de deres fisk, og den fandt hurtigt vej til havet.

62. Da de var gået videre, sagde han (Musa) til sin tjener: "Bring os vor mad; vi er sandelig udmattede efter denne vor rejse."

63. Han (Musas tjener) sagde: "Så du det? Da vi hvilede os ved klippen, glemte jeg fisken. Det var ingen andre end Satan, som fik mig til at glemme at nævne det (for dig). Og den fandt vej til havet på mærkværdig vis."

64. (Musa) sagde: "Det er det, som vi søgte efter!" Så gik de tilbage ved at følge deres fodspor.

65. Så fandt de en af Vore tjenere, som Vi havde skænket af Vor nåde, og som Vi havde tildelt (en særlig) viden fra Os.

66. Musa sagde til ham: "Må jeg følge dig, så du kan lære mig noget af den viden, du har modtaget, om den rette vej?"

67. Han sagde (til Musa): "Sandelig, du vil aldrig være i stand til at være tålmodig med mig!

68. Hvordan kan du være tålmodig med hensyn til det, som du ikke kan begribe med din viden?"

69. Han (Musa) sagde: "Du vil finde mig tålmodig, om Allah vil, og jeg vil ikke være dig ulydig i noget som helst."

70. Han sagde: "Hvis du vil følge mig, skal du ikke spørge mig om noget, før jeg nævner det for dig."

71. Så drog de af sted. Da de begge satte sig om bord i en båd, lavede han et hul i den. Han (Musa) sagde: "Lavede du et hul i den for at drukne folk om bord? Sandelig, du har gjort noget forkasteligt!"

72. Han sagde: "Sagde jeg ikke, at du aldrig ville være i stand til at være tålmodig med mig?"

73. (Musa) sagde: "Skæld mig ikke ud over det, jeg glemte. Og gør mig ikke bekymret ved at give mig vanskeligheder."

74. Så gik de videre. Da de mødte en dreng, dræbte han ham. (Musa) sagde: "Dræbte du et uskyldigt liv, uden at det var for et (andet) liv? Sandelig, du har gjort noget uhyrligt!"

75. Han sagde: "Har jeg ikke sagt til dig, at du aldrig vil være i stand til at være tålmodig med mig?"

76. Han (Musa) sagde: "Hvis jeg spørger dig om noget efter dette, så hav mig ikke som din ledsager mere. Så er du sandelig undskyldt fra min side."

77. Så gik de begge videre, indtil de nåede en bys beboere. De spurgte dem om mad, men de afviste at beværte dem. Efter det kom de til en faldefærdig mur, og han genoprettede den. Han (Musa) sagde: "Hvis du ville, kunne du have taget betaling for det."

78. Han sagde: "Dette er adskillelsen mellem dig og mig! Nu skal jeg fortælle dig sandheden om det, du ikke formåede at være tålmodig om.

79. Når det gælder båden, tilhørte den nogle fattige, som arbejdede på havet. Jeg bestemte mig for at gøre den

mangelfuld, for der var en konge, som med tvang beslaglagde alle (gode) både.

80. Hvad drengen angår: Hans forældre var troende. Og Vi frygtede, at han ville overbebyrder dem med overskridelse og vantro.

81. Vi ønskede, at deres Herre ville give dem, i stedet for ham, et (barn), bedre end ham i renhed og barmhjertighed.

82. Og Hvad muren angår: Den tilhørte to forældreløse drenge i byen. Og derunder lå en skat (begravet), som var bestemt for dem. Og deres fader var retskaffen. Og din Herre ville, at de skulle nå voksenalderen og udgrave deres skat – som en nåde fra din Herre. Jeg gjorde det ikke af mig selv. Dette er sandheden om det, du ikke formåede at have tålmodighed med."

83. Og de spørger dig om Dhul-Qarnayn. Sig: "Jeg vil fortælle jer hans historie."

84. Sandelig, Vi gav ham herredømme på jorden, og i alle sager gav Vi ham midlerne.

85. Så fulgte han en vej,

86. indtil han nåede det sted, hvor solen går ned. Der fandt han solnedgangen, som om solen sank i en vandkilde, og han fandt et folk i nærheden. Vi sagde: "O Dhul-Qarnayn! Enten straffer du, eller også viser du dem godhed."

87. Han sagde: "Den, der er uretfærdig, ham vil vi straffe. Og derefter vil han blive bragt tilbage til sin Herre, og Han vil straffe ham med en plagsom straf.

88. Og den, som tror og handler retskaffent, for ham er der den bedste løn. Og vi vil sige til ham det, som er lettest i Vor befaling."

89. Så fulgte han en (ny) vej,

90. indtil han nåede det sted, hvor solen står op. Der fandt han, at den stod op over et folk, som Vi ikke havde givet noget dække mod den.

91. Sådan var han. Og visselig omsluttede Vi alt, hvad der var hos ham, med Vor viden.

92. Efter det fulgte han en (ny) vej,

93. indtil han nåede et sted mellem to bjerge. Ved dem fandt han et folk, som knap kunne forstå et ord.

94. De sagde: "O Dhul-Qarnayn! Sandelig, Yajuuj og Majuuj stifter ufred i landet. Må vi betale dig en pengesum, så du bygger en mur mellem os og dem?"

95. Han sagde: "Den magt, min Herre har givet mig, er bedre i denne sag! I må støtte mig med jeres kræfter, så skal jeg bygge en solid barriere mellem jer og dem.

96. Bring mig jernblokke." Da han havde jævnet den mellem de to høje bjergsider, sagde han: "Blæs!" Da han havde gjort jernet glødende, sagde han: "Bring mig det smeltede bly, så jeg kan hælde det over den."

97. Efter det evnede de ikke at klatre over den, og ej heller at bore hul i den.

98. Han sagde: "Dette er en nåde fra min Herre. Men når min Herres løfte kommer, vil Han gøre den til støv, og min Herres løfte er (evigt) sandt."

99. På den dag vil Vi lade dem komme som bølger hen over hinanden, og der vil

blive blæst i trompeten (al-Sur).[45] Så vil Vi samle dem alle sammen.

100. Og på den dag vil Vi vise Helvede tydeligt frem for de vantro,

101. som havde deres øjne dækket af slør mod Min formaning (Koranen), og som ikke formåede at høre.

102. Tror de vantro, at de kan tage Mine tjenere som velyndere i stedet for Mig? Sandelig, Vi har forberedt Helvede som et ankomststed for de vantro.

103. Sig: "Skal vi fortælle jer om de største tabere (med hensyn til) gerninger?

104. Det er dem, hvis hele indsats er blevet fordærvet i det jordiske liv, mens de tror, at de udfører gode gerninger.

105. Det er dem, som fornægtede deres Herres tegn og mødet med Ham. Deres handlinger er blevet værdiløse, og Vi vil ikke tillægge dem værdi på Genopstandelsens Dag.

106. Deres løn er Helvede! Fordi de var vantro og drev spot med Mine tegn og Sendebude.

107. Sandelig, de som tror og handler retskaffent, deres ankomststed vil være Paradisets haver.

108. Der vil de forblive til evig tid, og de vil aldrig ønske at forlade det (sted).

109. Sig: "Hvis havet var blæk til at nedskrive min Herres ord, ville havets vand sandelig slippe op, før min Herres ord var blevet udtømt, selvom Vi havde bragt andre (have) som det til at supplere med."

110. Sig: "Jeg er kun et menneske ligesom jer! Men det er blevet åbenbaret for mig, at jeres Herre er Den eneste Gud." Så den, der ser frem til at møde sin Herre, lad ham gøre gode, retskafne gerninger, og lad ham i tilbedelsen af sin Herre ikke sætte andre ved siden af (Ham).

[45] Ordet "sur" betyder egentlig et rør eller et horn, der bruges som et blæseinstrument. I islam anvendes det som betegnelse for Dommedagstrompeten, som indikerer Dommedagens kommen og den efterfølgende igangsættelse af Genopstandelsen og sammenbringelsen af alle mennesker på et sted, som benævnes "Mahshar."

Surah 19: Maryam

Åbenbaringsperiode

Den blev åbenbaret før den første udvandring til Abessinien. Vi erfarer fra en autentisk hadith, at Ja'afar (en af Profetens følgesvende) reciterede vers 1-40 af denne surah for Negus' hof, da muslimerne var blevet tilkaldt.

Historisk baggrund

Vi har allerede kort henvist til tilstandene i den periode i introduktionen til surah 18: al-Kahf. Her vil vi uddybe disse tilstande. Dette vil tjene til at begribe meningen med denne surah samt periodens andre suraer. Da lederne af Quraysh følte, at de havde fejlet i at undertrykke den islamiske bevægelse ved hjælp af latterliggørelse og sarkasme, ved at fremholde løfter og trusler og ved at fremsætte falske anklager, tyede de til forfølgelse, prygl og økonomisk pres. De greb fat i deres klaners nye muslimer, forfulgte dem og udsultede dem. De påførte dem endda fysisk tortur for at tvinge dem til at opgive islam. De mest medynkvækkende ofre for deres forfølgelse var de fattige, slaverne og Qurayshs beskyttede.

Under profetskabets femte år i måneden rajab blev tilstandene ubærlige. Derfor gav Profeten følgende råd til sine følgesvende: *"I kan med fordel udvandre til Abessinien. Der findes nemlig en konge, som ikke tillader nogen form for uretfærdighed mod nogen, og der er godhed i hans land. I bør forblive der, indtil den tid hvor Allah tilvejebringer en løsning på jeres trængsel."*

I overensstemmelse hermed rejste først elleve mænd og fire kvinder til Abessinien. Quraysh forfulgte dem helt til kysten. Heldigvis fik de i rette tid en båd til Abessinien ved havnebyen Shu'aibah, og de undslap derved at blive fanget. Derefter udvandrede flere muslimer efter et par måneder til Abessinien. Deres antal steg til 83 mænd og 11 kvinder fra Quraysh samt syv, som ikke var fra Quraysh. Efter dette var kun fyrre personer tilbage hos Profeten i Mekka.

Der opstod et stort røre i Mekka efter denne udvandring. Enhver familie i Quraysh var nemlig negativt påvirket. Blandt udvandrerne var der for eksempel nære slægtninge til Abu Jahl, Abu Sufyan og andre ledere fra Quraysh. Disse var berygtede for deres forfølgelse af muslimerne. Efter udvandringen afholdte Quraysh rådslagninger. De besluttede at sende Abdullah ibn Abi Rabiy'ah, Abu Jahls halvbror, samt Amr ibn al-As til Abessinien med dyrebare gaver. Formålet var at overtale Negus til at sende udvandrerne tilbage til Mekka. Umm Salamah (som senere skulle gifte sig med Profeten) berettede denne historie:

"Da disse to ambassadører fra Quraysh nåede Abessinien, fordelte de gaverne blandt kongens hofmænd og overtalte dem til at overbevise ham om at sende udvandrerne tilbage. Derefter mødte de selveste Negus. Idet de overrakte værdifulde gaver til ham, sagde de: *'Nogle egensindige mogunger fra vores by er kommet til dit land. Vores ledere har sendt os til dig med den anmodning, at du venligst sender dem tilbage. Disse oprørere har forladt vores tro og har heller ikke taget din tro til sig, men har opfundet en ny tro.'* Så snart de havde afsluttet deres tale, støttede alle hofmændene deres sag, idet de sagde: *'Vi bør sende sådanne folk tilbage til deres by, for deres folk kender dem bedre. Det er ikke passende for os at beholde dem her.'* Ved dette blev kongen irriteret og sagde: *'Jeg vil ikke udlevere dem uden en ordentlig undersøgelse. Eftersom disse mennesker har sat deres lid til mit land frem for noget andet land og er kommet her for at søge ly, vil jeg ikke forråde dem. Først vil jeg sende bud efter dem og undersøge de anklager, som disse folk har fremsat imod dem. Derefter vil jeg træffe min endelige beslutning.'* I overensstemmelse hermed sendte kongen bud efter Profetens følgesvende og bad dem om at komme til hans hof.

Da udvandrerne modtog kongens besked, samledes de og afholdt rådslagninger om, hvad de skulle sige til kongen. Til sidst nåede de frem til denne enstemmige beslutning: *"Vi vil fremlægge den hellige Profets lære for kongen uden at tilføje noget til den eller tilbageholde noget fra den. Derefter vil vi overlade det til ham, om han lader os*

forblive her eller viser os ud af sit land." Da de ankom til hoffet, forelagde kongen dem brat dette problem: *'Jeg forstår, at I har opgivet jeres eget folks tro, og at I hverken har taget min tro eller nogen anden eksisterende tro til jer. Jeg vil gerne vide, hvad jeres nye tro er.'* Ved dette holdt Jafar bin Abi Talib på udvandrernes vegne en improviseret tale med dette indhold: *'O konge! Vi var sunket dybt ned i uvidenhed og var blevet meget korrupte. Derefter kom Muhammad (Allahs fred være med ham) til os som et Allahs Sendebud, og han gjorde sit bedste for at reformere os. Men Quraysh begyndte at forfølge hans følgere. Derfor er vi kommet til dit land i håbet om, at vi her vil være fri for forfølgelse.'* Efter hans tale sagde kongen: *'Vær venlig at recitere et stykke af den åbenbaring, som er blevet nedsendt af Allah til jeres Profet.'* Som svar reciterede Jafar den del af surah Maryam, som beretter historien om Profeten Yahya (Johannes Døberen) og Isa (Jesus)(Allahs fred være med dem). Kongen lyttede til den og græd, i en sådan grad at hans skæg blev vådt af tårer. Da Jafar afsluttede recitationen, sagde han: *'Helt sikkert er denne åbenbaring og Jesu budskab kommet fra den samme kilde. Ved Allah vil jeg ikke overgive jer i disse menneskers hænder.'*

Næste dag gik Amr bin As til Negus og sagde: *'Send venligst bud efter dem igen og spørg dem angående den tro, de har om Isa, Maryams søn. De siger nemlig en forfærdelig ting om ham.'* Kongen sendte igen bud efter udvandrerne, som allerede havde hørt om Amrs plan. De satte sig igen sammen og afholdt rådslagninger med hensyn til det svar, de skulle give kongen, hvis han spurgte om den tro, de havde om Profeten Isa. Selvom dette var en meget kritisk situation, og de alle var urolige over den, besluttede de, at de ville sige det samme, som Allah og Hans Sendebud havde lært dem. I overensstemmelse hermed, da de ankom til hoffet, stillede kongen dem det spørgsmål, som var blevet foreslået af Amr bin As. Så rejste Jafar bin Abi Talib sig op og svarede uden den mindste tøven: *'Han var en Allahs tjener og Hans Sendebud. Han var en ånd og et ord fra Allah, som var blevet sendt til jomfru Maryam.'* Ved dette samlede kongen et strå op fra jorden og sagde: *'Ved Allah var Isa ikke dette strå mere værd end det, I har sagt om ham.'* Efter dette returnerede kongen de gaver, som var sendt af Quraysh, idet han sagde: *'Jeg tager ikke imod nogen bestikkelse.'* Derefter sagde han til udvandrerne: *'I har tilladelse til at blive her i fuldkommen fred'."*

Tema og emne

Med denne historiske baggrund in mente bliver det ganske åbenlyst, at denne surah blev nedsendt for at tjene udvandrerne som en forsyning til deres rejse til Abessinien. Det er, som om den siger, at skønt I forlader jeres land, som forfulgte udvandrere til et kristent land, bør I ikke i mindste måde skjule noget af den lære, I har modtaget. Derfor bør I rent ud sige til de kristne, at Profeten Isa ikke var Allahs søn.

Efter at have berettet historien om Profeten Yahya og Isa i vers 1-40, er historien om Profeten Ibrahiim blevet berettet i vers 41-50 til gavn for udvandrerne. Han var nemlig ligesom dem ligeledes blevet tvunget til at forlade sit land på grund af forfølgelsen fra sin far, sin familie og sine landsmænd. På den ene side var dette ment til at trøste udvandrerne ved at vise, at de fulgte Profeten Ibrahiims fodspor og ville opnå det samme gode resultat. På den anden side var det ment til at advare de vantro i Mekka om, at de burde bemærke nøje, at de fulgte i sporene på dem, som havde forfulgt deres forfader Ibrahiim. Samtidig befandt de muslimske udvandrere sig i selveste Profeten Ibrahiim position.

I vers 51-65 er andre Profeter blevet nævnt for at vise, at Profeten Muhammad havde bragt den samme levevis, som de havde. Deres følgere var imidlertid senere blevet korrupte og vildledte. I den afsluttende passage (vers 66-98) er der blevet rettet en stærk kritik mod de vantro i Mekkas onde veje. Samtidig har de troende fået den gode nyhed, at de ville opnå succes og blive elsket af folket på trods af dem, som modsatte sig dem.

Surah 19: Maryam[46]

I Allahs navn, Den Nådigste, Den Barmhjertigste.

1. Kaf, Ha', Ya', 'Ayn, Sad.

2. Dette er meddelelsen om din Herres nåde mod Sin tjener Zakariyya,

3. da han i skjul påkaldte sin Herre.

4. Zakariyya sagde: "Min Herre! Mine knogler er blevet svage, og af alderdom er mit hoved fuld af grå hår, og min Herre, jeg har aldrig gået forgæves, når jeg har bedt til Dig.

5. Jeg frygter for mine slægtninge efter mig, og min hustru er ufrugtbar, så skænk mig fra Dig en arving,

6. som arver mig og arver Yaqubs efterkommere. Og min Herre, gør ham til en, Du er tilfreds med."

7. (Allah sagde:) "O Zakariyya! Sandelig, Vi bebuder dig det glædelige budskab om en søn, hvis navn skal være Yahya. Vi har ikke skabt nogen for ham med det samme navn!"

8. (Zakariyya) sagde: "Min Herre! Hvordan kan jeg da få en søn, når min hustru er ufrugtbar, og jeg har nået en høj alder?"

9. Han sagde: "Sådan skal det blive. Din Herre har sagt: 'Det er let for Mig. Og sandelig, Jeg har skabt dig for dette også, da du var ingenting.'"

10. Zakariyya sagde: "Min Herre! Skænk mig et tegn!" Allah sagde: "Dit tegn er, at du ikke skal tale til folk i tre nætter."

11. Så gik Zakariyya ud af bederummet til sit folk og gjorde tegn til dem, at de skulle lovprise Ham morgen og aften.

12. "O Yahya! Hold godt fast ved Bogen!" Vi gav ham visdom og indsigt, mens han stadig var et barn,

13. og barmhjertighed fra Os og renhed. Og han var meget gudfrygtig

14. og lydig over for sine forældre, og han var ikke tyrannisk, opsætsig.

15. Og fred være med ham (Yahya), den dag han blev født, og den dag han dør, og den dag han bliver genopvakt til livet.

16. Og fortæl om Maryam i Bogen, da hun trak sig tilbage fra sin familie til et sted mod øst.

17. Hun benyttede sig af et slør over for dem. Så sendte Vi Vor ånd til hende; han viste sig for hende i fuldkommen menneskelig skikkelse.

18. Hun sagde: "Jeg søger tilflugt hos Den Nådigste mod dig, hvis du nu frygter!"

19. Han (englen) sagde: "Jeg er kun en budbringer fra din Herre, kommet for at skænke dig en ren søn."

20. Maryam sagde: "Hvordan kan jeg få en søn, når ingen mand har rørt mig? Og jeg er ikke utugtig."

21. Han (englen) sagde: "Sådan skal det blive! Din herre har sagt: 'Dette er let for mig, og Vi skal gøre ham til et tegn for menneskeheden og nåde fra Os. Denne sag er forudbestemt.'"

22. Så undfangede hun ham og trak sig derefter tilbage til et fjerntliggende sted.

[46] *Maryam:* jomfru Maria (Moderen af Profeten Isa).

23. Så drev fødselsveerne hende til et daddelpalmetræs stamme. Hun sagde: "Hvis bare jeg havde været død før dette og var blevet helt glemt!"

24. Da blev der råbt til hende fra under hende: "Vær ikke sørgmodig! Sandelig, din Herre har ladet en vandkilde strømme under dig.

25. Ryst daddelpalmetræets stamme mod dig, så vil den lade friske, modne dadler falde ned over dig.

26. Spis og drik, og vær fortrøstningsfuld. Efter dette, hvis du ser et eneste menneske, så sig: 'Jeg har lovet Den Nådigste at faste og kan ikke tale med noget menneske i dag.'"

27. Så kom hun med det (barnet) til sit folk, bærende det i sine arme. De sagde: "O Maryam! Sandelig, du har bragt en mærkværdig ting!

28. O Haruns søster! Din fader var ikke en ond mand, ej heller var din moder utugtig!"

29. Men Maryam pegede på ham, og de sagde: "Hvordan skal vi tale med ham, som er et barn i vuggen?"

30. Barnet sagde: "Sandelig, jeg er Allahs tjener! Han har givet mig Bogen og gjort mig til profet.

31. Og Han har gjort mig velsignet, uanset hvor jeg er, og Han har befalet mig bønnen og almissen, så længe jeg lever,

32. og godmodighed over for min moder, og Han har ikke gjort mig tyrannisk, opsætsig.

33. Og fred være over mig på den dag, jeg blev født, og den dag, jeg dør, og den dag, jeg bliver genopvakt til livet!"

34. Dette er Isa, søn af Maryam, sandhedens ord, som de tvivler på.

35. Det er ikke passende for Allah at avle en søn! Lovprist er Han! Når Han beslutter noget, siger han blot: "Bliv til!" og det bliver til.

36. Og sandelig, Allah er min Herre og jeres Herre! Så tjen Ham alene! Dette er den rette vej!

37. Men så begyndte grupperne at blive uenige med hinanden (om ham). Ve de vantro, som vil få en smertelig straf på den store Dag, der kommer!

38. Sikke klart de vil høre og se den dag, de vil komme frem for Os. Men de uretfærdige er i dag druknet i en tydelig vildfarelse.

39. Og advar dem mod Sørgmodighedens Dag, når sagen bliver afgjort, mens de er i en forsømmelig tilstand og nægter at tro.

40. Sandelig, Vi alene er arvtagere til jorden og alle, som lever på den, og til Os vil alle blive bragt tilbage.

41. Og tænk på Ibrahiim i Bogen. Sandelig, han var en sandfærdig person, en profet.

42. Da han sagde til sin fader: "O min fader! Hvorfor tilbeder du de (afguder), som hverken kan høre eller se, og som ikke kan berige dig på nogen måde?

43. O min fader! Sandelig, der er kommet en viden til mig, som ikke er kommet til dig, så følg mig, jeg skal vise dig den rette vej.

44. O min fader! Tilbed ikke Satan! Sandelig, Satan er meget ulydig mod Den Nådigste!

45. O min fader! Sandelig, jeg frygter, at Den Nådigstes straf skal ramme dig, og at du bliver Satans ledsager."

46. Han sagde: "O Ibrahiim! Vender du dig bort fra mine guder? Hvis du virkelig ikke giver dig, vil jeg visselig stene dig! Hold dig væk fra mig i en lang periode!"

47. Ibrahiim sagde: "Fred være med dig! Jeg skal fortsat bede om tilgivelse for dig fra min Herre. Sandelig, Han er evigt nådig mod mig.

48. Og jeg holder mig borte fra jer og dem, I tilbeder ud over Allah. Og jeg beder til min Herre! Jeg håber, at jeg med min bøn ikke mislykkes."

49. Da Ibrahiim trak sig fuldstændig bort fra dem og dem, som de tilbad ud over Allah, skænkede Vi ham Ishaq og Yaqub, og Vi gjorde dem begge til profeter.

50. Og Vi skænkede dem af Vor nåde, og Vi tildelte dem et sandfærdigt og højagtet omdømme.

51. Og tænk på Musa i Bogen. Sandelig, han var særlig udvalgt, og han var en budbringer, en profet.

52. Og Vi kaldte på ham fra Bjergets højre side og bragte ham nær Os som fortrolig.

53. Og Vi gav ham af Vor nåde hans broder Harun som profet.

54. Og tænk på Ismail i Bogen. Sandelig, han var tro mod sit løfte, og han var en Budbringer, en profet.

55. Han pålagde sin familie bøn og almisse, og han besad i sin Herres øjne tilfredshedens rang.

56. Og tænk på Idris i Bogen. Sandelig, han var en sandfærdig person, en profet.

57. Og Vi opløftede ham til en høj rang.

58. Det er dem, som Allah har vist nåde: profeterne af Adams æt og af de troende, som Vi bar sammen med Nuh (i arken), af Ibrahiims og Israels børn og af dem, som Vi retledte og gjorde ophøjede. Når Den Nådigstes ord bliver reciteret for dem, falder de på knæ og græder.

59. Efter dem fulgte andre, som forsømte bønnen og fulgte (deres) lyster. De vil blive udsat for straffen.

60. Undtaget er de, som vender om i anger og tror og handler retskaffent; de vil gå ind i Paradiset, og der vil ikke blive gjort dem det mindste uret,

61. ind i evige haver, som Den Nådigste har lovet Sine tjenere i det usete. Sandelig, Hans løfte vil blive opfyldt.

62. Og de vil ikke høre nogen tom snak i dem, derimod kun fred. Og de vil have deres forsyning derinde morgen og aften.

63. Dette er Paradiset, som Vi vil lade dem af Vore tjenere, som er gudfrygtige, arve.

64. "Vi (engle) kan ikke nedstige uden din Herres befaling. Ham tilhører alt det, som er foran os, og alt det, som er bag os, og alt det, som er imellem. Og din Herre er aldrig glemsom.

65. Han er Herre over himlene og jorden og alt det, som er mellem dem, så

tilbed Ham alene, og vær vedholdende i at tilbede Ham! Kender du nogen med samme navn som Ham?"

66. Og mennesket siger: "Når jeg dør, skal jeg da blive bragt til live igen?"

67. Husker mennesket da ikke, at Vi skabte ham før dette også, da han ingenting var?

68. Ved din Herre! Vi vil visselig samle dem og satanerne sammen. Derefter vil Vi stille dem omkring Helvede, faldne på deres knæ.

69. Vi vil så visselig udtage fra hver gruppe dem, som var værst med hensyn til at være ulydig mod Den Nådigste.

70. Vi kender visselig bedst til dem, som mest fortjener at blive kastet i Helvede.

71. Og der findes ingen, som kan undgå det. Dette løfte har din Herre afgivet som et afgjort ansvar, der visselig vil blive opfyldt.

72. Derefter vil Vi frelse de gudfrygtige og forlade de uretfærdige, faldne på deres knæ.

73. Og når Vore oplysende vers bliver reciteret for dem, siger de vantroende til de troende: "Hvem af de to grupper har den bedste bolig og den mest tiltalende forsamling?"

74. Og hvor mange har Vi ikke tilintetgjort før dem, som var bedre i ejendom og fremtoning?

75. Sig: "Dem, der er fortabt i vildfarelse, giver Den Nådigste en lang frist i levealder, indtil de får det at se, som de er blevet lovet – det være sig straffen eller Timen. Da vil de få at vide, hvem der er værst stillet, hvad bolig angår, og hvem der er svagest, hvad hærstyrker angår.

76. Allah forøger retledningen af dem, som er retledte. Og de evige retskafne handlinger er bedre hos din Herre, hvad angår belønning og den endelige tilbagevenden.

77. Har du set ham, som fornægtede Vore tegn og sagde: "Jeg vil visselig blive givet rigdom og børn!"

78. Er han bekendt med det usete, eller har han indgået en pagt med Den Nådigste?

79. Aldrig! Vi vil nedskrive alt det, han siger, og Vi vil forøge hans straf.

80. Og det, han siger, vil Vi arve, og han vil komme til Os helt alene!

81. Og de tager sig andre guder ud over Allah, så de kan tildele dem magt og ære.

82. På ingen måde! Snart vil de afslå deres tilbedelse og blive deres fjender.

83. Har du ikke set, at Vi har sendt satanerne til de vantro? De ansporer dem bestandigt (til synd).

84. Så gør jer ikke hast imod dem. Vi tæller deres (dage).

85. Og den dag, hvor Vi samler de gudfrygtige og fører dem til Den Nådigste som en beæret delegation

86. og driver synderne til Helvede, tørstende,

87. da vil de ikke have nogen, som magter at gå i forbøn (for dem), undtagen dem, som har fået et løfte af Den Nådigste.

88. Og de (vantro) siger: "Den Nådigste har avlet en søn!"

89. Sandelig, I kommer med en forfærdelig ting.

90. Himlene er nær ved at revne, jorden ved at blive kløvet, og bjergene ved at styrte sammen,

91. fordi de påstår, at Den Nådigste har en søn!

92. Det passer sig ikke for Den Nådigste, at Han skulle have avlet en søn.

93. Alle, som findes i himlene og på jorden, ingen undtaget, skal møde op hos Den Nådigste som (Hans) tjener.

94. Sandelig, Han har omsluttet dem med Sin viden og har nøje talt dem alle.

95. Enhver skal komme til Ham på Genopstandelsens Dag, alene.

96. Over dem, som troede og handlede retskaffent, vil Den Nådigste øse kærlighed.

97. Sandelig, Vi har gjort den (Koranen) let på dit sprog, sådan at du dermed kan bebude det glædelige budskab til de gudfrygtige og advare det stridbare folk.

98. Hvor mange generationer har Vi ikke tilintetgjort før dem? Ser du nogen af dem eksistere, eller hører du en eneste lyd fra dem?

Surah 20: Ta Ha

Åbenbaringsperiode

Periode for dens åbenbaring er den samme som for surah 19: Maryam. Det er meget muligt, at den blev nedsendt under udvandringen til Abessinien eller lige efter den. Det er imidlertid sikkert, at denne surah blev åbenbaret, før følgesvenden Umar tog imod islam.

Ifølge en velkendt og autentisk hadith, da Umar begav sig af sted for at dræbe Profeten, mødte han en bestemt person, som sagde: '*Før du gør noget andet, bør du vide, at din egen søster og svoger har taget imod islam.*' Da han hørte dette, gik han direkte til sin søsters hus. Der fandt han sin søster Fatimah og sin svoger Said bin Zayd i færd med at lære indholdet af en skriftrulle fra Khabbab bin Arat. Da Fatimah så ham komme, skjulte hun straks skriftrullen, men Umar havde hørt recitationen, så han begyndte at forhøre dem. Derefter begyndte han at angribe sin svoger, og han sårede ved et uheld sin søster, som forsøgte at beskytte sin mand. De overgav sig derefter, idet hans søster udbrød: '*Vi er blevet muslimer. Du må gøre, hvad end du vil.*' Da Umar blev berørt over at se blod løbe ned fra hendes hoved, sagde han: '*Vis mig, hvad I læste.*' Søsteren bad ham om at love på ed, at han ikke ville rive den i stykker, og tilføjede: '*Du kan ikke røre den, medmindre du tager et bad.*' I overensstemmelse hermed tog Umar et bad. Da han begyndte at læse skriftrullen (som indeholdt denne surah), udbrød han spontant: '*Sikke en fremragende ting!*' Ved denne udtalelse kom Khabbab, som havde skjult sig, frem fra sit skjul og sagde: '*Ved Allah har jeg store forhåbninger om, at Allah vil få stor gavn af dig til at udbrede Hans Profets Budskab. Det var blot i går, at jeg hørte den hellige Profet bede til Allah: "Min Herre, gør en af de to Umarer (Abul Hakam bin Hisham - Abu Jahl eller Umar bin Khattab) til en støtte for islam." Så, o Umar, vend dig til Allah, vend dig til Allah.*' Disse ord viste sig at være så overbevisende, at han straks ledsagede Khabbab og gik til Profeten for at tage imod islam. Dette skete kort tid efter udvandringen til Abessinien.

Tema og diskussionsemner

Denne surah begynder med at definere formålet med åbenbaringen af Koranen: **"Vi har ikke nedsendt Koranen til dig, for at Den skal forårsage dig besvær, men kun som en formaning for dem, som frygter [Allah]. Den er blevet åbenbaret af Ham, som skabte jorden og de høje himle."**

Efter denne introduktion går suraen brat over til at berette historien om Profeten Musa (Moses) uden nogen åbenlys relevans og uden endog at antyde dens anvendelighed på periodens begivenheder. Imidlertid, hvis vi læser mellem linjerne, indser vi, at diskursen er adresseret yderst relevant for folket i Mekka. Men før vi forklarer diskursens skjulte mening, må vi holde os for øje, at araberne generelt anerkendte Musa, Allahs Profet. Dette skyldes, at de var blevet påvirket af det store antal jøder omkring dem samt af de tilstødende kristne kongedømmer. Lad os nu fremhæve de ting, som er skjulte mellem historiens linjer:

1. Allah udnævner ikke en Profet ved at fejre begivenheden i en formel ceremoni for at annoncere, at en sådan person bliver udnævnt som en Profet. Tværtimod skænker Han profetskab på en fortrolig måde, præcis som Han gjorde i tilfældet med Profeten Musa. Derfor bør I ikke anse det for mærkeligt, hvis Muhammad pludselig er blevet udnævnt som en Profet uden nogen offentlig proklamation.

2. De grundlæggende principper præsenteret af Profeten Muhammad, monoteisme (*tawhid*) og det hinsidige, er nøjagtig de samme, som blev lært til Profeten Musa.

3. Profeten Muhammad er blevet gjort til udsending af Budskabet til folket fra Quraysh, præcis som Profeten Musa blev betroet missionen om at gå til Firaun. Dette er Allahs forunderlige veje. Han griber fat i en vandringsmand fra Midjan på hans vej til Egypten og siger: Gå og kæmp med tidens største tyran. Han forsynede ham ikke med hære og forsyninger til denne mission. Den eneste ting, Han gjorde, var at udnævne hans bror som hans assistent på hans anmodning.

4. Folket i Mekka mindes om, at Firaun anvendte de samme metoder mod Profeten Musa, som de anvender mod Profeten Muhammad: hån, indvendinger, anklager og grusomme forfølgelser. Det bør ligeledes bemærkes, at Allahs Profet sejrede over Firaun, som besad store hære. Desuden er muslimerne blevet trøstet med, at de ikke bør frygte at kæmpe mod Quraysh på trods af de skræmmende odds, da sejren er fra Allah. Samtidig er muslimerne blevet opfordret til at følge det fremragende eksempel fra de egyptiske troldmænd, der konverterede og forblev standhaftige i deres tro, skønt Firaun truede dem med en rædselsvækkende hævn.

5. En hændelse fra israelitternes historie er blevet citeret for at vise, på hvilken tåbelig vis afgudsdyrkelsen af falske guder og gudinder starter, og at Allahs Profeter ikke tolererer selv det mindste anstrøg af denne absurde praksis. Ligeledes følger Profeten Muhammad de tidligere Profeter i at modsætte sig polyteisme (*shirk*) og afgudsdyrkelse.

Således er historien om Musa blevet brugt til at kaste lys over alle de emner, som var forbundet med konflikten mellem Profeten og Quraysh. I slutningen af historien er Quraysh derefter kort blevet formanet, idet det fastslås, at Koranen er blevet nedsendt på deres arabiske sprog til deres eget bedste. Hvis de lytter til den og følger dens formaning, vil de gøre det til deres eget bedste, men hvis de afviser den, vil de blive mødt med en ond afslutning.

Herefter er historien om Profeten Adam blevet berettet, som for at fortælle Quraysh, at de følger Satans vej, alt imens den rette vej for et menneske er at følge sin fader Adam. Adam blev vildledt af Satan, men da han indså sin fejl, bekendte han den åbenlyst og angrede. Han vendte igen tilbage til tjenesten for Allah og vandt Hans gunst. På den anden side, hvis en person følger Satan og stædigt holder fast i sin fejl på trods af formaning, skader han kun sig selv.

Til sidst er Profeten og muslimerne blevet rådet til ikke at være utålmodige med hensyn til straffen af de vantro, da Allah har Sin egen plan for dem. Han griber dem ikke med det samme, men giver dem tilstrækkelig frist. Derfor bør I ikke blive utålmodige, men i stedet bære forfølgelserne med standhaftighed og fortsætte med at formidle Budskabet.

I denne forbindelse er der blevet lagt stor vægt på bønnen (*salah*), så den kan skabe dyder som tålmodighed, overbærenhed, tilfredshed, hengivenhed til Allahs vilje og selvanalyse hos de troende. Disse egenskaber er nemlig stærkt tiltrængt i tjenesten for sandhedens budskab.

Surah 20: Ta Ha[47]

I Allahs navn, Den Nådigste, Den Barmhjertigste.

1. Ta, Ha.

2. Vi har ikke nedsendt Koranen til dig, for at Den skal forårsage dig besvær,

3. men kun som en formaning for dem, som frygter.

4. Den er blevet åbenbaret af Ham, som skabte jorden og de høje himle.

5. Den Nådigste satte sig på Tronen.

6. Ham tilhører alt, som er i himlene, og alt, som er på jorden, og alt, som er mellem dem, og alt, som er under jorden.

7. Hvis du siger noget højt (eller holder det skjult), kender Han visselig til det hemmelige og det mest skjulte.

8. Allah – der er ingen anden gud end Ham; Han har de smukkeste navne.

9. Har Musas historie nået dig?

10. Da han så ild, sagde han til sin familie: "Vent! Jeg har fået øje på ild, måske kan jeg bringe jer en glød fra den eller finde en vejleder ved ilden."

11. Da han nåede den, blev der kaldt: "O Musa!

12. Sandelig, Jeg er din Herre. Så tag dine sko af. Sandelig, du står i den hellige dal, Tuwa.

13. Jeg har udvalgt dig, så lyt så til det, som bliver åbenbaret for dig.

14. Sandelig, Jeg er Allah, der er ingen anden gud end Mig, så tilbed Mig alene, og udfør bønnen for at huske Mig.

15. Sandelig, Timen vil komme! Jeg vil holde den skjult, sådan at enhver sjæl kan blive belønnet efter sin indsats.

16. Lad ikke nogen, som ikke tror på den og følger sin lyst, hindre dig fra den, for så går du under.

17. Og hvad er det i din højre hånd, O Musa?"

18. Han (Musa) sagde: "Det er min stav. Jeg støtter mig til den. Og jeg slår blade ned med den til mine geder og får, og der er også mange andre fordele ved den for mig."

19. Han sagde: "O Musa! kast den ned!"

20. Så kastede han den ned. Pludselig blev den til en hurtigt bevægende slange.

21. Han (Allah) sagde: "Hold den og vær ikke bange! Vi vil gendanne den til dens tidligere form.

22. Og tryk din hånd i din armhule, den vil komme ud skinnende hvid uden nogen sygdom, som et andet tegn.

23. Dette, for at vise dig Vore store tegn.

24. Gå til Firaun! Han er gået for vidt!"

25. Han sagde: "Min Herre! Udvid mit bryst for mig,

26. og gør min opgave lettere,

27. og løsn min tunges knude,

28. så folk må forstå det, jeg siger,

[47] *Ta Ha*: (Bogstaverne) *ta* og *ha*.

29. og udnævn en medhjælper for mig fra min familie,

30. min broder Harun,

31. forstærk mig ved ham,

32. og lad ham tage del i min opgave,

33. sådan at vi kan lovprise Dig meget,

34. og huske Dig meget.

35. Sandelig, Du er altseende i forhold til os."

36. Han sagde: "O Musa! Alle dine bønner er blevet hørt.

37. Og visselig, Vi viste dig velvilje en anden gang,

38. da Vi åbenbarede for din moder:

39. 'Læg ham i kisten, og sæt den derpå i floden, så vil floden føre den til flodbredden. Han vil blive taget op af Min fjende og hans fjende.' Og Jeg har indgydt dig kærlighed fra Mig, for at du skal opfostres for Vore øjne.

40. Da din søster gik hen og spurgte: 'Skal jeg vise jer en, som kan opfostre barnet?' så bragte Vi dig tilbage til din moder, sådan at hun kunne glæde sine øjne og ikke føle sig sørgmodig. Du dræbte en person, men Vi reddede dig fra den sorg, og Vi testede dig med mange prøvelser. Så tilbragte du mange år blandt Madyans folk. Derefter kom du på den tid, som var fastlagt, O Musa!

41. Og Jeg har udvalgt dig for Mig selv.

42. Gå du og din broder med Mine tegn, og vis ikke slaphed i at huske Mig!

43. Gå I to til Firaun, han har sandelig overtrådt grænsen.

44. Tal mildt til ham, så han må godtage formaningen og blive frygtende."

45. De sagde: "Vor Herre! Sandelig, vi frygter, at han skal gøre os uret, eller at han skal blive endnu mere overtrædende."

46. Han sagde: "Frygt ikke! Sandelig, Jeg er med jer. Jeg hører alt, Jeg ser alt!

47. Så gå til ham og sig: 'Vi er din Herres udsendte! Send Israels børn med os, og påfør dem ikke lidelse. Sandelig, vi er kommet til dig med et tegn fra din Herre. Og må fred være med den, som følger retledningen!

48. Sandelig, det er blevet åbenbaret for os, at straffen vil være over ham, som fornægter og vender sig bort.'"

49. (Firaun) sagde: "Hvem er jeres Herre, O Musa?"

50. Han sagde: "Vor Herre er den, som tildelte alle ting deres form, og som derefter retledte dem!"

51. Han (Firaun) sagde: "Hvad skete der så med de henfarne (folk)?"

52. Musa sagde: "Kundskaben om dem er hos min Herre i en bog. Min Herre begår aldrig fejl, og ej heller glemmer Han!

53. Han er Den, som skabte jorden for jer som opholdssted, og på den skabte Han veje for jer, og fra himlen nedsendte Han vand." Med dette frembragte Vi par af forskellige planter.

54. Spis I, og lad jeres kvæg græsse. Sandelig, i dette er der tegn for de vise.

55. Af den har Vi skabt jer, til den bringer Vi jer tilbage, og af den vil Vi lade jer genopstå.

56. Og visselig viste Vi ham (Firaun) alle Vore tegn, men han fornægtede og afviste.

57. Han sagde: "O Musa! Er du kommet til os for at drive os ud af vort land med din magi?

58. Nu vil vi bringe samme magi for dig. Aftal derfor (tid og sted for) et møde mellem os og dig, (et løfte) som ikke vil blive brudt af os eller af dig, på en åben og jævn slette."

59. Musa sagde: "Løftet til jer er en festdag, og alle folk skal samles om formiddagen."

60. Så trak Firaun sig tilbage og samlede al sin list. Så kom han.

61. Musa sagde til dem: "Ve jer! Opdigt ikke løgne om Allah, ellers vil Han udslette jer ved straffen. Og visselig fortabt er han, som opdigter løgne (om Allah).

62. De stredes om deres sag og holdt en hemmelig rådslagning.

63. De sagde: "Disse to er visselig magikere, som har til hensigt at drive jer ud af jeres land med deres magi og udviske jeres eksemplariske religion.

64. Så saml al jeres list, og kom frem, rækkevis. Den, som sejrer i dag, vil visselig have opnået den sikre sejr!"

65. De sagde: "O Musa! Kaster du, eller skal vi være de første til at kaste?"

66. Musa sagde: "Nej, kast I hellere!" Så pludselig, ved deres magi, forekom det ham, at deres reb og deres stave var levende.

67. Musa følte en skjult frygt i sit hjerte.

68. Vi sagde: "Frygt ikke! Sandelig, du vil få overhånd.

69. Læg den stav, du har i din højre hånd, den vil sluge det, som de har lavet. Alt det, de har lavet, er kun en magikers list, og en magiker vil aldrig opnå den sikre sejr, uanset hvor det er."

70. Så faldt alle magikerne på knæ, og de sagde: "Vi tror på Haruns og Musas Herre!"

71. Han (Firaun) sagde: "Tror I på Ham, før jeg har givet jer tilladelse til det? Sandelig, han (Musa) er jeres læremester, som har lært jer magien. Sandelig, nu vil jeg hugge jeres hænder og fødder af modsat hinanden, og visselig vil jeg korsfæste jer på daddelpalmens stammer. Og I vil få at vide, hvem af os der er strengest og mest vedholdende i (at påføre) straf."

72. De sagde: "Vi vil aldrig foretrække dig frem for de tydelige tegn, som er kommet til os, og Ham, som har skabt os. Befal, hvad du vil. Din befaling kan du kun gøre gældende i dette jordiske liv.

73. Sandelig, vi tror på vor Herre. Han vil tilgive os vore synder og den magi, du tvang os til. Allah er bedst og mere vedvarende (I straf og belønning)."

74. Den, som kommer til sin Herre som en synder, for ham er der sandelig Helvede. Han vil ikke dø dér, ej heller leve.

75. Men dem, som kommer til Ham som troende og er retskafne i handlinger, for dem er der høj rang;

76. evige haver med strømmende floder. Dér vil de forblive til evig tid. Det er belønningen til dem, som har renset sig (for synder).

77. Og sandelig, Vi åbenbarede for Musa: "Drag af sted om natten med Mine tjenere. Ban en tør vej igennem havet for dem. Frygt ikke for at blive indhentet (af jeres fjender), og vær ikke ængstelig (for at drukne)."

78. Så forfulgte Firaun dem med sine hære, men havets bølger omsluttede dem fuldstændigt.

79. Og Firaun vildledte sit folk; han ledte dem ikke til den rette vej.

80. O Israels børn! Vi reddede jer fra jeres fjender. Og Vi gav jer løftet ved Bjergets højre side, og der sendte Vi manna og vagtler ned til jer.

81. (Vi sagde:) "Spis af det rene, som Vi har forsynet jer med, og overtræd ikke grænsen angående dette, ellers vil Min vrede være pålagt jer." Og den, som Min vrede er pålagt, han vil sandelig gå til grunde.

82. Og sandelig, Jeg er tilgivende over for den, som angrer og tror og handler retskaffent, og som holder fast ved retledningen.

83. "O Musa! Hvad fik dig til at skynde dig (væk) fra dit folk (ved at efterlade dem bagude)?"

84. Han sagde: "De kommer lige bag mig, og jeg skyndte mig til Dig, min Herre, for at Du kunne være tilfreds."

85. Han sagde: "Vi har sat dit folk på prøve i dit fravær. Samiri har vildledt dem."

86. Så vendte Musa tilbage til sit folk, vred og bekymret. Han sagde: "O mit folk! Gav jeres Herre jer ikke et godt løfte? Lå løftet for langt ude i fremtiden for jer? Eller ønskede I, at jeres Herres vrede skulle pålægges jer, så I brød jeres løfte til mig?"

87. De sagde: "Vi har ikke brudt vort løfte til dig af egen vilje, men vi var belastet af tunge byrder af folkets smykker, så vi kastede dem (i ilden). Det samme gjorde Samiri."

88. Han (Samiri) havde derpå frembragt til dem en kalvestatue, der brølede som en ko. De sagde: "Dette er jeres gud og Musas gud – men han (Musa) har glemt det."

89. Så de da ikke, at den ikke kunne svare dem tilbage med et eneste ord og ej heller magtede (at påføre) noget tab eller (tilvejebringe) gavn for dem?

90. Og sandelig, Harun havde sagt til dem tidligere: "O mit folk! I bliver kun sat på prøve med den. Jeres Herre er sandelig Den Nådigste, så følg mig, og adlyd min befaling!"

91. De sagde: "Vi vil holde fast ved den, indtil Musa kommer tilbage til os."

92. (Musa) sagde: "O Harun! Hvad hindrede dig, da du så deres vildfarelse,

93. i at følge mig? Var du oprørsk mod mig?"

94. Han (Harun) sagde: "O min moders søn! Tag ikke i mit skæg eller mit hoved! Jeg frygtede, at du skulle sige: 'Du har skabt splid blandt Israels børn og bevarede ikke mit ord!'"

95. (Musa) sagde: "Og du, Samiri! Hvad er dit anliggende?"

96. Han sagde: "Jeg så det, som de ikke så. Jeg tog en håndfuld (sand) op fra Sendebuddets fodspor, derefter kastede jeg det (ind i kalven). Sådan bød min sjæl mig at gøre."

97. (Musa) sagde: "Gå væk (herfra)! For dig er straffen, at du livet ud vil sige: 'Rør mig ikke!' Og sandelig, der er et løfte til dig, som aldrig vil blive brudt! Se på din (falske) gud, som du holdt dig til, Vi vil sandelig brænde den op, derefter vil vi sandelig sprede dens aske på havet.

98. Jeres gud er Allah alene, ud over Ham er der ingen anden gud. Han har omsluttet alle ting i Sin viden."

99. Sådan giver Vi dig beretninger om de henfarne (folk). Og sandelig, Vi har skænket dig en formaning fra Vor særlige nærhed.

100. Den, som vender sig bort derfra, vil sandelig bære en tung last på Genopstandelsens Dag,

101. under den(s vægt) skal de være til evig tid. Hvor elendig en last det er for dem på Genopstandelsens Dag!

102. På den dag, hvor der blæses i trompeten, vil Vi samle synderne, sådan at deres kroppe og øjne vil være blindet (af skræk).

103. De vil hviske til hinanden: "I har ikke opholdt jer mere end ti dage (på jorden)."

104. Vi ved bedst, hvad de kommer til at sige. En blandt dem, som er bedre i forstand og handling, vil sige: "I var (der) kun en dag!"

105. Og de spørger dig om bjergene. Sig: "Min Herre vil gøre dem til støv og lade dem blæse bort.

106. Så vil Han gøre jorden til et jævnt og øde land,

107. hvor du hverken vil kunne se sænkning eller hævning."

108. På den dag vil de følge efter udråberen, uden afvigelse. Og alle stemmer vil være forstummet over for Den Nådigste, og du vil ikke høre andet end lyden af deres fødder (på vej til samlingen).

109. På den dag vil forbøn ikke være til nytte, undtagen for den, som har fået tilladelse af Den Nådigste, og hvis ord Han er blevet tilfreds med.

110. Han kender til alt, som er foran dem, og alt, som er bag dem, men de kan ikke omfatte Ham med viden.

111. Og ansigter vil bøje sig for Den Levende, Opretholderen (som opretholder og beskytter hele Sit skaberværk). Og sandelig, den, som bærer uretfærdighedens last, vil være mislykket.

112. Og den, som handler retskaffent og er troende, skal ikke frygte uretfærdighed eller tab.

113. Og sådan har Vi nedsendt den, Koranen, på arabisk, og i den har Vi tydeliggjort formaningen, sådan at de må blive gudfrygtige, eller at den må få dem til at huske (på Ham).

114. Altophøjet er Allah, Den Altherskende, Den Sande! Forhast ikke Koranen, før dens åbenbaring til dig er fuldbyrdet, og sig altid: "Min Herre! Forøg min viden!"

115. Og sandelig, Vi havde (ved åbenbaring) befalet Adam tidligere, men han glemte, og Vi fandt intet forsæt i ham (i hans fejltagelse).

116. Og (husk) da Vi sagde til englene: "Kast jer ned for Adam!" De knælede alle, undtagen Ibliis; han nægtede.

117. Og Vi sagde: "O Adam! Sandelig, denne er din og din hustrus fjende. Måtte han ikke få jer ud af Paradiset, for da vil I komme ud for besvær.

118. Sandelig, (i Paradiset) vil du ikke føle sult og ej heller være nøgen,

119. og du vil heller ikke føle dig tørstig, og ej heller vil varmen plage dig."

120. Men Satan plantede onde tanker i ham, og han sagde: "O Adam! Skal jeg vise dig evighedens træ og et herredømme, som aldrig forgår?"

121. Og begge spiste af træets frugt. Deres kønsdele blev synlige for dem, og de begyndte at sy Paradisets blade sammen for at dække deres kroppe. Adam adlød ikke sin Herre, så han endte i fejltagelse.

122. Derefter udvalgte hans Herre ham, så tilgav Han ham og ledte ham til den rette vej.

123. Og Allah sagde: "Gå ned herfra, alle sammen! Nogle af jer vil være andres fjender, men når der kommer retledning til jer fra Mig, så vær ikke vildfarne og ej heller ulykkelige.

124. Og den, som vender sig bort fra Min påmindelse, for ham vil der blive trangt (med forsyning til livets) underhold, og på Genopstandelsens Dag vil Vi genopvække ham som blind."

125. Han vil sige: "Min Herre! Hvorfor har Du genopvækket mig som blind, når jeg var seende (i det jordiske liv)?"

126. Allah vil sige: "Sådan er det. Vore tegn kom til dig, men du glemte dem, og i dag vil du blive glemt på samme måde!"

127. Og sådan lønner Vi den, som overtræder grænsen og nægter at tro på sin Herres tegn. Det hinsidiges straf er sandelig den hårdeste, og den er evigtvarende!

128. Blev de ikke retledt af, at Vi før dem tilintetgjorde utallige generationer, hvis boliger de vandrer på rundt omkring? Sandelig, i dette er der tegn for de vise.

129. Og havde det ikke været for et ord, som på forhånd var afgjort af din Herre, ville den (straffen) være faldet omgående, men tidspunktet er forudbestemt.

130. Vær tålmodig med hensyn til deres ord, og lovpris din Herre med lovprisning før solopgang og før solnedgang, og lovpris Ham også i nattens tidlige timer og ved dagens endepunkter, så du må finde tilfredshed.

131. Og ret ikke dit blik på det, Vi har givet nogle grupper blandt dem til nydelse, (af) det jordiske livs (forgængelige) forskønnelser, sådan at Vi kan prøve dem ved disse. Din Herres forsyning er bedst og varig.

132. Og påbyd din familie bøn, og vær selv vedholdende i den. Vi beder ikke om nogen forsyning fra dig, derimod giver Vi dig forsyning, og det bedste udfald er gudfrygtighedens!"

133. Og de siger: "Hvis bare han havde bragt os et tegn fra sin Herre." Er der

ikke kommet et tydeligt bevis (Koranen) til dem om det, som var i de tidligere Bøger?

134. Og hvis Vi havde tilintetgjort dem før dette med en straf, ville de have sagt: "Vor Herre! Hvorfor sendte Du ikke et Sendebud til os, så vi kunne følge Dine åbenbaringer, før vi blev ydmyget og vanæret?"

135. Sig: "Alle venter, så vent I også! I vil snart få at vide, hvem der følger den rette vej, og hvem der er retledte!"

Surah 21: al-Anbiya'

Åbenbaringsperiode

Både suraens emne og stil indikerer, at den blev nedsendt i den tredje fase af Profetens liv i Mekka (se introduktionen til surah 6: al-An'am).

Tema og emner

Denne surah diskuterer konflikten mellem Profeten og lederne i Mekka, som rasede på tidspunktet for dens åbenbaring. Den besvarer de indvendinger og den tvivl, som blev fremført angående hans profetskab, doktrinerne om monoteisme (*tawhid*) og det hinsidige. I suraen er lederne i Mekka ligeledes blevet irettesat for deres rænkespil mod Profeten og advaret om de onde konsekvenser af deres ondsindede aktiviteter. De er blevet formanet til at opgive deres modstand mod Budskabet. I slutningen af suraen har de fået at vide, at den person, som de anså for at være en "nød og trængsel", i virkeligheden var kommet til dem som en velsignelse.

Hovedtemaer

I vers 1-47 er især følgende temaer blevet diskuteret:

1. De vantros indvending om, at et menneske ikke kunne være et Sendebud, og at de derfor ikke kunne acceptere Muhammad som en Profet, er blevet modbevist.

2. De er blevet irettesat for at rejse mange forskelligartede og modstridende indvendinger mod Profeten og Koranen.

3. Deres opfattelse af livet er blevet bevist at være falsk, fordi den var ansvarlig for deres uagtsomme holdning til Budskabet. De troede, at livet blot var en leg og et tidsfordriv og ikke havde noget formål, samt at der ikke var nogen ansvarlighed, belønning eller straf.

4. Hovedårsagen til konflikten mellem de vantro og Profeten var deres insisteren på polyteisme (*shirk*) og fjendskab mod monoteisme. Således er doktrinen om polyteisme blevet modbevist, og doktrinen om monoteisme er blevet forstærket af vægtige, men korte argumenter.

5. Argumenter og formaninger er blevet brugt til at fjerne andre falske forståelser. De antog, at Muhammad var en falsk Profet, og at hans advarsler om en straf fra Allah var tomme trusler, fordi ingen straf havde grebet dem på trods af deres vedvarende afvisning af Profeten.

I vers 48-91 er eksempler blevet citeret fra de vigtige begivenheder fra profeternes liv for at vise, at alle profeter var normale mennesker, undtagen de karakteristika der er eksklusive for profetskab. De havde ingen andel i Allahs herredømme, og de bad og tilbad Allah alene, idet de udelukkende bønfaldt Ham.

1. Alle Profeterne måtte gennemgå nød og trængsel. Deres modstandere gjorde deres yderste for at forpurre deres mission, men Profeterne udgik alligevel med succes ved Allahs vilje.

2. Alle Profeterne havde én 'levevis', den samme som blev præsenteret af Profeten Muhammad. Dette var den eneste sande levevis, og alle andre veje var forkerte.

I vers 92-106 er det blevet erklæret, at kun de, som følger den rette vej, vil udgå med succes i Allahs endelige dom, og at de, som forkaster den, skal møde de værste konsekvenser.

I vers 107-112 har folket fået at vide, at det er en stor gunst fra Allah, at Han har sendt Sit Sendebud for at informere dem om virkeligheden i det hinsidige og for igen at bekræfte, at Allah er Én. Interessant nok er Profeten sat til at erklære, at han er uvidende om Allahs plan, samt at denne viden om fremtiden er hos Allah. Han alene vil dømme folket og afgøre deres skæbne. Snarere er han blot et redskab for budskabet, og hans ansvar er at formidle dette til folket. Suraen slutter derefter med en påmindelse om, at Allah er den Mest Barmhjertige, og at Hans hjælp søges mod folkets løgne og vantro.

Surah 21: al-Anbiya'[48]

I Allahs navn, Den Nådigste, Den Barmhjertigste.

1. Opgørets Time nærmer sig for menneskene, men de vender sig bort i uvidenhed.

2. Når der kommer en ny påmindelse til dem fra deres Herre, lytter de til den, som om de er optaget af morskab.

3. Deres hjerter er blevet forsømmelige, og de uretfærdige hvisker til hinanden: "Er han andet end et almindeligt menneske som jer? Går I til magi, selvom I ser?"

4. Han sagde (Profeten): "Min Herre kender til ethvert ord, som bliver sagt i himlen og på jorden, og Han er Den Althørende, Den Alvidende!"

5. Men de sagde: "Det er (blot) forvirrende samlinger af drømme! Nej! Han har selv opdigtet det! Nej! Han er en poet! Lad ham da bringe os et tegn, ligesom de tidligere Sendebude."

6. Ingen by, Vi har tilintetgjort før dem, troede! Vil nu disse tro?

7. Og før dig sendte Vi kun mænd, som Vi sendte åbenbaringer til. Spørg dem, som kender til budskabet, hvis I ikke selv ved (det).

8. Og Vi skabte dem ikke med kroppe, så de ikke skulle spise mad, og ej heller skulle de forblive evigt (på jorden).

9. Derefter opfyldte Vi Vort løfte til dem, så reddede Vi dem og hvem, Vi end ville. Og Vi udslettede dem, som overtrådte grænsen.

10. Sandelig, Vi har åbenbaret for jer en bog, som indeholder formaning til jer. Har I da ikke forstand?

11. Og hvor mange byer, som var uretfærdige, har Vi ikke udslettet og efter dem skabt andre folk?

12. Når de følte Vor straf, flygtede de derfra.

13. "Flygt ikke. Vend tilbage til det sted, hvor I levede i vellevned, og til jeres boliger; måske bliver I forhørt."

14. De sagde: "Ve os! Sandelig, vi var syndere!"

15. Dette blev deres evige jammer, indtil Vi gjorde dem til en høstet mark, udslukkede.

16. Og Vi har ikke skabt himlen og jorden og alt det, som er mellem dem, for sjov.

17. Hvis Vi havde ønsket en leg, havde Vi taget den fra noget nær Os selv – hvis Vi skulle gøre noget sådant.

18. Nej, derimod kaster Vi sandheden (ned) over falskheden, så sandheden knuser den, og den (falskheden) bliver udslettet. Og for jer er der fordærv på grund af det (falske), I hævder (om Allah).

19. Og dem, der er i himlene og på jorden, tilhører Ham alene. Og dem, som er i Hans nærhed, bliver ikke hovmodige over at tilbede Ham, og ej heller bliver de trætte.

20. De lovpriser (Ham) om natten og om dagen, uafbrudt.

21. Eller har de taget sig guder på jorden, som kan lade (døde) genopstå?

[48] *Al-Anbiya':* Profeterne.

22. Havde der mellem de to (himlen og jorden) været flere guder ud over Allah, ville begge sandelig have været fordærvet. Ophøjet er Han, Herren over Tronen, over det, som de opdigter.

23. Han kan ikke blive udspurgt om det, Han gør, men de vil blive forhørt!

24. Har de taget sig guder ud over Ham? Sig: "Bring jeres bevis! Dette er en påmindelse til dem, som er med mig, og en formaning til dem, som var før mig." Men de fleste af dem kender ikke til sandheden, så de vender sig bort fra den.

25. Og Vi har ikke sendt et eneste Sendebud før dig, uden at Vi gav ham denne åbenbaring: "Der er ingen anden gud end Mig, så tilbed Mig alene!"

26. Og de siger: "Den Nådigste har avlet børn." Lovprist er Han! Nej! De er kun ærede tjenere.

27. De går ikke foran Ham i noget ord, og de handler kun efter Hans befaling.

28. Han kender til alt det, som er foran dem, og alt det, som er bag dem, og de går ikke i forbøn, undtagen for den, som Han er tilfreds med, og de skælver af (guds)frygt for Ham.

29. Og hvem blandt dem kunne finde på at sige: "Jeg er en gud foruden Ham!"? Da ville Vi have straffet ham med Helvede. Det er sådan, Vi straffer de uretfærdige.

30. Og har de vantro ikke set, at himlene og jorden var et sammenhængende hele, og at Vi derefter rev dem fra hinanden i adskilte dele? Og Vi lod alle levende væsener opstå af vand. Vil de da ikke tro?

31. Og Vi skabte faste bjerge på jorden, for at den ikke skulle ryste, og Vi skabte vidtstrakte veje på den, sådan at de måtte finde den rette vej.

32. Og Vi gjorde himlen til et sikkert tag. Men de har vendt sig bort fra disse tegn.

33. Og Han er Den, som skabte natten og dagen og solen og månen; alle flyder (roterende) hastigt i deres bane.

34. Og Vi har heller ikke før dig skænket noget menneske evighed (på jorden). Når du går bort, vil de da leve i evighed?

35. Enhver sjæl skal smage døden! Og Vi prøver jer med det onde og det gode, og til Os vil I blive bragt tilbage.

36. Og når de vantro ser dig, gør de nar ad dig: "Er dette ham, som omtaler jeres guder?" Og de fornægter, når Den Nådigste omtales.

37. Mennesket blev skabt som en travl skabning. Snart vil Jeg vise jer Mine tegn; så bed Mig ikke om fremskyndelse.

38. Og de siger: "Hvornår vil dette løfte blive opfyldt, hvis I er sandfærdige?"

39. Hvis blot de vantro kendte til den tid, hvor de ikke vil kunne standse ilden fra deres ansigter og fra deres rygge, og hvor de ikke vil blive hjulpet.

40. Men den vil komme pludseligt over dem og overraske dem! De vil ikke formå at forhindre den, og ej heller vil de blive givet en tidsfrist.

41. Og sandelig, der blev gjort nar ad Sendebude før dig også. Men de af dem, som gjorde nar, blev (selv) omringet af det, som de gjorde nar ad.

42. Sig: "Hvem kan beskytte jer om natten og om dagen mod Den Nådigste?" Men de vender sig bort fra (selv det) at huske deres Herre!

43. Eller har de andre guder, som kan forsvare dem mod Os? De (ting, som de tilbeder) formår ikke engang at hjælpe sig selv, og ej heller vil de få hjælp og venskab fra Os.

44. Nej! Vi gav disse og deres fædre rigelig forsyning, så deres levealder forekom dem forlænget! Ser de da ikke, at Vi reducerer landet fra alle kanter? Er det dem, som vil blive sejrrige?

45. Sig: "Jeg advarer jer kun med åbenbaringen!" Men de døve hører ikke kaldet, når de bliver advaret.

46. Hvis bare en lille del af din Herres straf rørte dem, ville de visselig sige: "Ve os! Sandelig, vi var uretfærdige!"

47. Og på Genopstandelsens Dag vil Vi opstille retfærdighedens vægtskåle, så ingen sjæl vil lide den mindste uret. Selv hvis den (gerningen) ikke vejer mere end et sennepsfrø, vil Vi lægge den frem (i vægtskålen), og Vi er tilstrækkelige til at gøre regnskabet op.

48. Og sandelig, Vi skænkede Musa og Harun kriteriet[49] som et lys og en formaning for de gudfrygtige,

49. som frygter deres Herre i det usete, og som frygter Timen.

50. Og dette er en velsignet formaning, som Vi har åbenbaret. Vil I fornægte den?

51. Og sandelig, før dette skænkede Vi Ibrahiim retledningen, og Vi var Alvidende om ham.

52. Da han sagde til sin fader og sit folk: "Hvad er disse afgudsstatuer, som I tilbeder?"

53. De sagde: "Vi så vore fædre tilbede dem."

54. Ibrahiim sagde: "Sandelig, I og jeres fædre er i en tydelig vildfarelse!"

55. De sagde: "Er du kommet til os med sandheden, eller driver du spot med os?"

56. (Ibrahiim) sagde: "Nej! Jeres Herre er Herre over himlene og jorden, Ham, som skabte dem, og jeg er en af dem, som bevidner det!

57. Og ved Allah! Jeg vil visselig gennemføre en plan mod jeres afgudsstatuer, når I har vendt jer bort."

58. Så knuste Ibrahiim dem i småstykker, undtagen den store, sådan at de måtte vende tilbage til den.

59. De sagde: "Hvem har gjort dette mod vore guder? Sandelig, han er en af de uretfærdige!"

60. Nogle sagde: "Vi har hørt om en ung mand, som taler om dem; han kaldes for Ibrahiim."

61. De sagde: "Bring ham for folkets øjne, sådan at de kan vidne (imod ham)!"

62. De sagde: "O Ibrahiim! Er det dig, som har gjort dette mod vore guder?"

[49] '*Al-Furqaan*' det der adskiller falskheden fra sandheden.

63. (Ibrahiim) sagde: "Nej, det må være ham den store af dem, som har gjort det. Bare spørg dem, hvis de kan tale."

64. Så vendte de sig mod hinanden og sagde: "Sandelig, det er jer selv, som er uretfærdige."

65. Derefter vendte de tilbage til deres tidligere indstilling: "Sandelig, du ved selv, at de ikke taler."

66. (Ibrahiim) sagde: "Tilbeder I ud over Allah dem, som ikke kan give jer nytte og ej heller (påføre) tab?

67. Skam over jer og dem, som I tilbeder ud over Allah! Har I da ikke forstand?"

68. De sagde: "Brænd ham, og hjælp jeres guder, hvis I vil gøre noget."

69. Vi sagde: "O ild! Bliv kølig og sikker for Ibrahiim!"

70. Og de havde til hensigt at lægge en listig plan mod ham, men Vi gjorde dem til de største tabere.

71. Og Vi reddede Ibrahiim og Lut til det sted, som Vi har velsignet for alverden.

72. Og Vi skænkede ham Ishaq og Yaqub, og Vi gjorde dem alle retskafne.

73. Og Vi gjorde dem til ledere, de retledte folk på Vor befaling, og Vi inspirerede dem til at gøre gode gerninger, forrette bønnen og give den obligatoriske almisse, og de var alle Vore tilbedere.

74. Og Vi tildelte Lut retfærdighedssans og visdom, og Vi reddede ham fra byen, hvor folk bedrev onde gerninger. Sandelig, det var et ondt folk, de var syndefulde.

75. Og Vi lod ham træde ind i Vor nåde. Sandelig, han var af de retskafne.

76. Og (husk) da han før dette havde påkaldt (Os). Vi godtog hans bøn, og Vi reddede ham og hans familie fra den store sorg.

77. Og Vi hjalp ham mod folket, som fornægtede Vore åbenbaringer. Sandelig, det var et ondt folk, så Vi druknede dem alle.

78. Og (husk) Dawud og Sulaiman, da de skulle fælde dom i en sag om en mark – da et folks får havde græsset på marken om natten. Vi var vidne til deres dom.

79. Det var Os, som havde oplært Sulaiman, og Vi skænkede dem alle visdom og viden. Og Vi fik bjergene og fuglene til at tjene Dawud; sammen med ham lovpriste de (Os). Det var Os, som gjorde (alt dette).

80. Og Vi lærte ham kunsten at lave rustninger for jer, for at disse skulle beskytte jer fra skade under kamp. Er I så taknemmelige?

81. Og for Sulaiman (underordnede Vi) den stormfulde vind; den blæste på hans ordre mod det land, som Vi har velsignet – og Vi er Alvidende om alle ting!

82. Og nogle sataner, de plejede at dykke for ham og derudover udføre andre arbejdsopgaver. Vi holdt dem under opsyn.

83. Og (husk) Ayyub, da han påkaldte sin Herre: "Smerten har lagt sig over mig, og Du er Den Barmhjertigste af alle barmhjertige!"

84. Vi godtog hans bøn, og Vi fjernede den smerte, som var over ham, og Vi gav ham hans familie og dens lige i tilføjelse hertil som en nåde fra Os og en formaning til Vore tilbedere.

85. Og Ismail, Idris og Dhul-Kifl, de var alle tålmodige.

86. Og Vi førte dem alle ind i Vor nåde. Sandelig, de var blandt de retskafne.

87. Og (husk) Dhul-Nun, da han tog af sted i vrede. Han troede, at Vi aldrig ville gøre det besværligt for ham, men så råbte han i mørket: "Der er ingen anden gud end Dig! Lovprist er Du! Sandelig, jeg hørte til dem, som handler uret!"

88. Vi godtog hans bøn, og Vi reddede ham fra sorgen. Det er sådan, Vi redder de troende.

89. Og (husk) Zakariyya, da han påkaldte sin Herre: "Min Herre! Lad mig ikke være alene. Du er Den bedste af alle arvtagere!"

90. Vi godtog hans bøn og skænkede ham Yahya. Vi gjorde hans hustru frugtbar. Sandelig, de var hurtige til fromme gerninger, og de påkaldte Os med kærlighed og frygt. Og de var ydmyge over for Os.

91. Og (husk) hende, som bevarede sin kyskhed. Efter det blæste Vi Vor ånd ind i hende, og Vi gjorde hende og hendes søn til tegn for verdenerne.

92. Sandelig, dette er jeres ummah, én ummah! Og Jeg er jeres Herre, så tilbed Mig (alene)!

93. Og de er blevet splittet indbyrdes i deres sager (angående religionen). Til Os vil de alle vende tilbage.

94. Den, som handler retskaffent, og som tror, hans bestræbelser vil ikke blive fornægtet. Vi skriver sandelig alle hans handlinger ned.

95. Og det er umuligt med hensyn til den by, som Vi tilintetgør, at dens folk ikke bliver bragt tilbage til Os,

96. når Yajuuj og Majuuj(s mur) bliver åbnet, og de kommer stormende ned fra ethvert højdedrag,

97. og når det sande løfte kommer nær. Da vil de vantros øjne pludselig stå vidt åbne: "Ve os! Vi var forsømmelige med hensyn til dette. Nej, vi var uretfærdige!"

98. Sandelig, I og dem, som I tilbad ud over Allah, er brænde i Helvede. Der kommer I til at stige ned.

99. Hvis de (falske guder, som I tilbad) havde været guder, ville de ikke komme derned. Men de skal alle forblive der til evig tid.

100. Der vil for dem kun være jammer, men de vil intet høre.

101. Sandelig, de, som af Os allerede er bestemt for det bedste, vil blive holdt borte derfra.

102. De vil ikke høre lyden derfra, og de vil for evigt blive i det, som de ønsker sig.

103. Ikke engang det mest forskrækkende (tanken om Dommedag) vil gøre dem sørgmodige, og englene vil ønske dem velkommen: "Dette er jeres dag, som I er blevet lovet!"

104. På den dag vil Vi sammenrulle himlene, ligesom skrevne ark bliver rullet op. Sådan som vi skabte første gang, vil

Vi gøre det igen. Det er et løfte, Vi har afgivet. Vi vil visselig gøre det.

105. Og sandelig, efter formaningen skrev Vi i Zabur[50], at jorden vil blive arvet af mine retskafne tjenere alene.

106. Sandelig, i dette er der tilstrækkelig formaning for dem, som er hengivne tilbedere.

107. Og Vi har ikke sendt dig som andet end en nåde for verdenerne.

108. Sig: "Det, som bliver mig åbenbaret, er kun, at jeres gud er Den eneste Gud. Underkaster I jer så ikke Allah?"

109. Hvis de skulle vende sig bort, så sig: "Jeg har meddelt det til jer alle lige godt, og jeg ved ikke, om det, I bliver lovet, er nært(stående) eller fjernt.

110. Sandelig, Han kender til det, som siges højlydt, og Han kender til det, som I skjuler.

111. Og jeg ved ikke – måske er dette en prøvelse for jer, en (forbigående) fornøjelse, indtil en fastlagt tidsfrist?"

112. Han sagde: "Min Herre! Døm med sandheden! Og Vor Herre er Den Nådigste, Den, som der altid søges tilflugt hos mod det, I opdigter!"

[50] 'Salmerne, az-Zabur kan også betyde 'skrifterne'.

Surah 22: al-Hajj

Åbenbaringsperiode

Da denne surah indeholder karakteristika fra både de mekkanske og de medinensiske suraer, har kommentatorerne været uenige om dens åbenbaringsperiode. I lyset af dens stil og temaer er vi imidlertid af den opfattelse, at en del af den (vers 1-24) blev nedsendt i den sidste fase af Profetens mekkanske liv lidt før udvandringen, og resten (vers 25-78) under den første fase af hans medinensiske liv. Det er grunden til, at denne surah kombinerer karakteristika fra både de mekkanske og de medinensiske suraer.

Ifølge Ibn Abbas, Mujahid, Qatadah og andre store kommentatorer er vers 39 det første vers, der giver muslimerne tilladelse til at føre krig. Samlinger af hadith og bøger om Profetens liv bekræfter, at de faktiske forberedelser til krig blev påbegyndt efter denne tilladelse. Den første ekspedition blev sendt til Rødehavets kyst i safar år 2 e.H., hvilket er kendt som ekspeditionen til Waddan eller al-Abwa.

Tema og emner

Denne surah er adresseret til:

1. Polyteisterne i Mekka.
2. De vaklende muslimer.
3. De sande troende.

Polyteisterne er blevet advaret på en kraftfuld måde med dette indhold: "I har stædigt og uforskammet fremturet i jeres uvidenheds ideer og stolet på jeres guddomme i stedet for Allah, skønt de slet ingen magt besidder, og I har forkastet det guddommelige Sendebud. Nu vil I møde den samme afslutning, som har været dommen for dem før jer. I har kun skadet jer selv ved at afvise Vores Profet og ved at forfølge det bedste element i jeres eget samfund. Nu vil jeres falske guddomme ikke være i stand til at redde jer fra Allahs vrede." Samtidig er de blevet formanet gang på gang for deres polyteistiske tro (*shirk*), og der er blevet givet sunde argumenter til fordel for monoteisme (*tawhid*) og det hinsidige.

De vaklende muslimer, som havde taget imod islam, men ikke var forberedte på at udholde nogen trængsel på dens vej, er blevet formanet med dette indhold: "Hvad er dette for en tro, I har? På den ene side er I klar til at tro på Allah og blive Hans tjenere, forudsat at I gives fred og velstand. Men på den anden side, hvis I møder lidelser og trængsler på Hans vej, forkaster I jeres Allah og ophører med at forblive Hans tjener. I bør have i mente, at denne vaklende holdning hos jer ikke kan afværge de ulykker og tab, som Allah har forordnet for jer."

Hvad angår de sande troende, er de blevet adresseret på to måder:

1. På en generel måde, således at det også inkluderer det almindelige folk i Arabien

2. På en eksklusiv måde.

De troende har fået at vide, at polyteisterne i Mekka ikke havde nogen ret til at udelukke dem fra at besøge den Hellige Moske. De havde ingen ret til at forhindre nogen i at udføre hajj, fordi den Hellige Moske ikke var deres private ejendom. Denne indvending var ikke blot retfærdiggjort, men den fungerede ligeledes som et effektivt politisk våben mod Quraysh. For den stillede spørgsmålet til de andre klaner i Arabien, om Quraysh blot var tjenere ved den Hellige Moske eller dens ejere. Det indebar, at hvis de lykkedes med at udelukke muslimerne fra hajj uden nogen protest fra andre, ville de føle sig tilbøjelige til

i fremtiden at udelukke folket fra enhver anden klan fra hajj og umrah, hvis de tilfældigvis havde anstrengte relationer til Quraysh.

For at understrege dette punkt er historien om konstruktionen af den Hellige Moske blevet citeret for at vise, at den blev bygget af Profeten Ibrahiim på befaling fra Allah, og at han havde inviteret alle folkene til at udføre hajj der. Det er grunden til, at de, der kom udefra, havde nydt lige rettigheder med lokalbefolkningen lige fra begyndelsen. Det er ligeledes blevet gjort klart, at dette Hus ikke var blevet bygget til polyteismens ritualer (*shirk*), men til tilbedelsen af Allah. Således var det skær tyranni, at tilbedelsen af Allah blev forbudt der, alt imens tilbedelsen af afguder nød fuld frihed.

For at modvirke Qurayshs tyranni fik muslimerne tilladelse til at kæmpe mod dem. De fik ligeledes instruktioner om at anlægge den rette og retfærdige holdning, når de erhvervede magten til at herske i landet. Desuden er de troende officielt blevet givet navnet "muslimer", idet der siges: "I er de sande arvinger til Ibrahiim, og I er blevet udvalgt til at blive vidner om Sandheden over for menneskeheden. Derfor bør I etablere bønnen (*salah*) og betale den økonomiske forpligtelse (*zakah*) for at blive de bedste modeller for et retfærdigt liv og udføre jihad for at udbrede Allahs Ord (vers 41, 77, 78)." Det vil være værd at holde sig introduktionerne til surah 2: al-Baqarah og surah 8: al-Anfal for øje.

Surah 22: al-Hajj[51]

I Allahs navn, Den Nådigste, Den Barmhjertigste.

1. O I mennesker! Frygt jeres Herre(s straf). For Timens skælv er en storslået ting.

2. Den dag, I vil se den, vil enhver ammende glemme det, som hun ammer, og enhver gravid kvinde vil abortere sit foster. Og du vil se menneskene, som om de er berusede, selvom de ikke er berusede. Men Allahs straf er streng.

3. Blandt menneskene er der nogle, som strides om Allah uden at have viden, og som følger enhver opsætsig satan,

4. om hvem der står skrevet: "Den, der tager ham som ven, vil han vildlede og føre til den flammende ilds straf."

5. O I mennesker! Hvis I er i tvivl om genoprejsningen (efter døden), sandelig, så har Vi skabt jer af jord, derefter af en sæddråbe, derefter af en klæbende substans, derefter af en kødklump, delvist formet, delvist uformet. Dette, for at Vi kan synliggøre (Vor almagt) for jer. Og Vi lader den, Vi vil, forblive i mødrenes liv til en fastlagt tid, derefter driver Vi jer ud som et barn, for at I derefter kan nå jeres voksenalder og fulde styrke. Og nogle af jer dør, mens andre af jer bliver bragt tilbage til en vanskelig alder, sådan at I efter at have vidst, ikke ved noget mere. Og du ser jorden som helt udtørret, men så, når Vi sender regn ned over den, kommer der en bevægelse af friskhed i den, og den bliver frodigere og lader alle plantearters par vokse frem.

6. Dette, fordi Allah visselig er Den Sande, og Han giver liv til de døde. Sandelig, Hans almagt omfatter alt.

7. Og sandelig, Timen vil komme, der er ingen tvivl om det. Og sandelig, Allah vil genoplive dem, som er i gravene.

8. Og blandt menneskene er der også nogen, som strides om Allah uden at have viden, uden retledning og uden en oplysende bog,

9. for at vildlede fra Allahs vej, vridende sig (i hovmod). For ham er der ydmygelse i det jordiske liv, og på Genopstandelsens Dag vil Vi lade ham smage ildens straf.

10. Dette er (straffen) for de handlinger, som dine hænder sendte i forvejen. Og sandelig, Allah er ikke det mindste uretfærdig mod Sine tjenere.

11. Blandt menneskene er der også nogen, som tilbeder Allah ved at holde sig til den ene side (af religionen). Hvis noget godt når ham, holder han fast ved den. Men hvis en prøvelse rammer ham, vender han sig bort fra den. Han har tabt både denne verden og det hinsidige. Dette er sandelig det helt tydelige tab.

12. Han tilbeder ud over Allah de (ting), som ikke kan give ham tab og ej heller nytte. Dette er den mest vidtgående vildfarelse.

13. Han tilbeder den, hvis skade står ham nærmere end dens nytte. Hvilken elendig velynder og hvilken elendig ledsager!

14. Sandelig, Allah vil føre dem, som tror og handler retskaffent, ind i haver med strømmende floder. Sandelig, Allah gør det, Han vil.

[51] *Al-Hajj:* Pilgrimsfærden.

15. Den, som har i tankerne, at Allah aldrig vil hjælpe Sit Sendebud i det jordiske liv og i det hinsidige, bør binde et reb i loftet og derefter hænge sig! Lad ham så se, om hans listige plan fjerner det, som vakte vrede i ham!

16. Sådan har Vi åbenbaret den (Koranen), som tydelige tegn. Sandelig, Allah retleder den, Han vil.

17. Mellem dem, som er troende, og jøder, sabæer, kristne, majus (tilbedere af ild) og dem, som begår shirk (flergudsdyrkelse), vil Allah sandelig dømme på Genopstandelsens Dag. Sandelig, Allah er vidne til alting.

18. Har du ikke set, at alt kaster sig ned for Allah; alle, som er i himlene og på jorden: solen og månen og stjernerne og bjergene og træerne og dyrene og mange blandt menneskene? Mange har gjort sig fortjent til straffen. Og den, som Allah fornedrer, ham kan ingen give ære. Sandelig, Allah gør, som Han vil.

19. Dette er to grupper, som strides om deres Herre. Til dem, der er vantro, vil der blive fremstillet klæder af ild, og kogende vand vil blive hældt over deres hoveder,

20. så alt i deres maver og deres hud smelter.

21. Og køller af jern venter dem.

22. Hver gang de bestræber sig på at komme ud derfra på grund af smerten, vil de blive bragt tilbage til den: "Smag på ildens straf !"

23. Sandelig, Allah vil føre dem, som tror og handler retskaffent, ind i haver med strømmende floder. Der vil de blive udsmykket med guldarmbånd og perler. Og deres klæder derinde vil være af silke.

24. Og de er blevet retledt til det smukkeste ord. Og de er blevet retledt til Den Lovprisværdiges rette vej.

25. Sandelig, de, som er vantro og hindrer andre fra Allahs vej og Den hellige Moske, som Vi har gjort lige (tilgængelig) for alle (troende) mennesker, både dem, som bor der, og besøgende udefra – den, som tilstræber afvigelse dér med uretfærdighed, ham vil Vi lade smage en smertelig straf.

26. Og (husk) da Vi anviste Husets sted for Ibrahiim: "Sæt ikke andre ved siden af Mig, hold Mit Hus rent for dem, som udfører tawaf, qiyam, ruku' og sujuud[52] der

27. Kald offentligt menneskene til pilgrimsfærden. De vil komme til dig til fods og ridende på magre kameler ad fjerne bjergveje,

28. sådan at de kan bevidne fordelene for sig selv og påkalde Allahs navn på de fastsatte dage over de firbenede dyr, som Han har forsynet dem med. Spis af dem, og bespis de trængende fattige.

29. Derefter må de rense sig for snavs og fuldføre deres løfter og gå rundt om Det urgamle Hus.

30. Dette (er befalingen). At højagte det af Allah fastsatte hellige er det bedste for mennesket i dets Herres øjne. Og kvæget er blevet gjort lovlig for jer,

[52] *Tawaf* betyder at vandre rundt om Ka'baen, *qiyam* at være stående under bøn, *ruku'* at bøje sig ned og *sujuud* at kaste sig helt ned, med ansigtet, hænderne, knæene og tæerne i berøring med jorden.

undtagen det, hvis forbud er blevet reciteret for jer. Hold jer borte fra afgudsstatuernes urenhed og fra løgn.

31. Vær sande i jeres tro på Allah. Sæt ikke andre ved siden af Ham! Og den, som sætter noget andet ved siden af Ham, det er med ham, som om han faldt ned fra himlen, og fuglene hakkede i ham, eller at vinden blæste ham et fjernt sted hen.

32. Sådan er det. Den, der højagter Allahs tegn, er sandelig fra hjerternes gudfrygtighed.

33. I disse (offerdyr) er der nytte for jer til en fastlagt tid, derefter er deres bestemmelsessted (for ofring) Det urgamle Hus.

34. For ethvert fællesskab har Vi fastlagt en ofring, sådan at de kan påkalde Allahs navn over de firbenede dyr, som Allah har forsynet dem med. Jeres gud er én, Den Eneste, så underkast jer Ham alene! Og bring det glædelige budskab til de ydmyge,

35. dem, hvis hjerte fyldes med frygt, når Allahs navn bliver nævnt, og som er tålmodige med den modgang, de møder, og som forretter bønnen og giver af det, Vi har forsynet dem med.

36. Og Vi har gjort de større offerdyr til nogle af Allahs tegn for jer, i dem er der godt for jer. Så stil dem i række, og påkald Allahs navn over dem, og når de falder ned på siden, spis af dem, og bespis dem, som er trængende (men ikke beder om det åbenlyst), og dem, som spørger. Sådan har Vi sat dem i jeres tjeneste, så I må være taknemmelige.

37. Hverken deres kød eller deres blod når Allah. Men jeres gudfrygtighed når Ham. Sådan har Allah sat dem i jeres tjeneste, så I må lovprise Allah for den retledning, Han har skænket jer. Og bebud det glædelige budskab for dem, som gør det gode.

38. Sandelig, Allah vil forsvare de troende. Sandelig, Allah kan ikke lide de forræderiske og de utaknemmelige.

39. Der er givet tilladelse til dem, som bliver bekriget, fordi der er blevet begået uretfærdighed mod dem. Og sandelig, Allah er fuldt ud i stand til at hjælpe dem.

40. (Det er) dem, som blev fordrevet fra deres hjem, uden retfærdig grund, men kun fordi de sagde: "Vor Herre er Allah!" Og hvis Allah ikke havde drevet nogle af menneskene tilbage ved andre(s hånd), ville klostrene og kirkerne og synagogerne og moskeerne, hvori Allahs navn bliver nævnt rigeligt, have været ødelagt. Sandelig, den, som hjælper Allah, ham hjælper Han. Og sandelig, Allah er mest magtfuld, almægtig.

41. (Det er) dem, som, hvis Vi giver dem myndighed i landet, forretter bønnen, giver den obligatoriske almisse og påbyder det rette og forbyder det urette. Og Ham tilhører alle anliggenders slutresultat.

42. Og hvis de fornægter dig, så fornægtede de også Nuhs folk og 'Aad og Thamud før dem,

43. og Ibrahiims folk og Luts folk,

44. og Madyans beboere, og også Musa blev fornægtet. Jeg gav alle disse vantro en udsættelse, men så greb Jeg fat i dem. Så hvordan var Min straf ?

45. Hvor mange byer har Vi ikke tilintetgjort, mens de var uretfærdige? Nu ligger de i ruiner. Og hvor mange brønde blev ikke lagt øde, og hvor mange høje slotte (knust)?

46. Har de da ikke rejst omkring på jorden? Er deres hjerter ikke blevet sådan, at de kan forstå med dem, eller ørerne sådan, at de kan høre med dem? Sandelig, er det ikke øjnene som er blinde, men blændede er hjerterne i som er i brystet.

47. Og de beder dig om at fremskynde straffen. Men Allah bryder aldrig Sit løfte! Sandelig, en dag hos din Herre er som tusind år ifølge jeres beregning.

48. Og til hvor mange byer har Jeg ikke givet udsættelse, selvom de var uretfærdige? Men så greb Jeg fat i dem. Og til Mig er tilbagevendelsen.

49. Sig: "O mennesker! Jeg er kun en tydelig advarer for jer!"

50. De, som tror og handler retskaffent, for dem er der tilgivelse og endeløs forsyning.

51. Og de, som ivrigt bestræber sig imod Vore tegn, det er den flammende ilds folk.

52. Og Vi har ikke sendt et eneste Sendebud og ej heller en eneste profet før dig, uden at det skete – når han bad om noget – at Satan blandede sig. Men Allah fjerner det, som Satan har indgivet. Derefter grundfæster Allah sine tegn. Og Allah er Alvidende, alvis.

53. (Dette) for at Allah skal gøre den (ufred), som Satan indgiver, til en prøvelse for dem, som har sygdom i deres hjerter, og dem, hvis hjerter er forhærdede. Sandelig, de uretfærdige befinder sig i en yderliggående opsætsighed.

54. Og dem, som er blevet givet viden, de skal vide, at den (Koranen) er sandheden fra din Herre, sådan at de må tro på den, og for at deres hjerter skal vise Ham ydmyghed. Sandelig, Allah retleder dem, som tror, til den rette vej.

55. Og de vantro vil vedblive at være i tvivl om den, indtil Timen overraskende kommer over dem, eller Den golde Dags straf rammer dem.

56. På den dag tilhører herredømmet Allah alene! Han vil dømme mellem dem. De troende og dem, som handler retskaffent, vil være i de velsignede haver.

57. Men de, som viser vantro og fornægter Vore åbenbaringer, for dem vil der være en ydmygende straf !

58. Og de, som udvandrede for Allahs sag og derpå blev dræbt eller døde, dem vil Allah sandelig give en skøn forsyning. For, sandelig, Allah er Den bedste Forsørger.

59. Han vil sandelig føre dem ind et sted, som de vil blive tilfredse med. Og sandelig, Allah er Alvidende, overbærende.

60. Sådan er det. Hvis nogen gengælder en skade, som blev ham påført, i tilsvarende mål, og der derpå igen bliver gjort uret imod ham, vil Allah visselig hjælpe ham. Sandelig, Allah er benådende, tilgivende.

61. Dette, fordi Allah lader natten trænge ind i dagen og dagen trænge ind i natten. Og sandelig, Allah er Althørende, altseende.

62. Dette, fordi Allah alene er sandheden. Og sandelig, falsk er alt det, de tilbeder ud over Ham. Og sandelig, Allah er Den Altophøjede, Den Største.

63. Har du ikke set, at Allah sender vand ned fra himlen, og jorden bliver grøn? Sandelig, Allah er godmodig, altkendende.

64. Ham tilhører alt det, som er i himlene, og alt det, som er på jorden. Og sandelig, Allah er Den Rige, Den Altprisværdige.

65. Har du ikke set, at Allah har ladet alt det, som er på jorden, og skibene, som sejler på havet, tjene jer på Hans befaling, og at Han holder himlen (oppe), så den ikke skal falde ned på jorden, medmindre Han vil det? Sandelig, Allah er over for menneskene overbærende, barmhjertig.

66. Og Han er Den, som gav jer liv. Så får Han jer til at dø, og derefter vil Han atter give jer liv. Sandelig, mennesket er meget utaknemmeligt.

67. Ethvert folk (ummah) har Vi anvist en tilbedelsesmåde, og de må efterleve den. De må aldrig strides med dig om befalingen. Og inviter til din Herre. Det er dig, som er på den rette vej.

68. Men hvis de strides med dig, så sig: "Allah ved bedst om det, I gør!"

69. Allah vil dømme mellem jer på Genopstandelsens Dag om det, I var uenige om.

70. Ved du ikke, at Allah er Alvidende om alt det, som er i himlene og på jorden? Sandelig, dette er i Bogen. Og sandelig, dette er let for Allah.

71. Og de tilbeder ud over Allah de (ting), som Han ikke har nedsendt nogen bemyndigelse for, og som de heller ikke har noget viden om. Og de uretfærdige vil ikke have en eneste hjælper!

72. Og når Vore oplysende tegn bliver reciteret for dem, kan du tydeligt se afsky i de vantros ansigt. Det er, som om de er lige ved at angribe dem, som reciterer Vore tegn for dem. Sig: "Skal jeg oplyse jer om det, som er værre end det for jer? Det er ilden, som Allah har lovet de vantro, og hvilket elendigt endemål det er!"

73. O I mennesker! En lignelse bliver fremlagt, så lyt nøje til den: Sandelig, de, som I tilbeder ud over Allah, kan visselig ikke engang skabe en flue, selvom de alle sammen skulle samles for dette! Og hvis fluen havde taget en ting fra dem, ville de ikke have formået at befri den fra denne. Hjælpeløs er søgeren, og (det samme er) den opsøgte!

74. De værdsætter ikke Allah, som Han bør værdsættes. Sandelig, Allah er mest magtfuld, almægtig!

75. Allah udvælger budbringere blandt englene og blandt menneskene. Sandelig, Allah er Althørende, altseende.

76. Han kender til alt det, som er foran dem, og alt det, som er bag dem, og alle anliggender bliver bragt tilbage til Ham.

77. O I troende! Vedbliv at kaste jer på knæ, og tilbed jeres Herre, og fortsæt at gøre gode gerninger, sådan at I må opnå den sikre sejr.

78. Og anstreng jer til det yderste på rette vis for Allah. Han har udvalgt jer, og Han har ikke pålagt jer besvær i religionen; jeres fader Ibrahiims religion. Allah kaldte jer for dem, der underkaster sig[53], tidligere, og også nu, sådan at dette Sendebud skal være vidne over jer, og at I skal være vidner over menneskeheden. Så forret bønnen, og giv den obligatoriske almisse, og hold fast ved Allah. Han er jeres beskytter! Hvilken herlig beskytter, Han er, og hvilken herlig hjælper!

[53] Dvs. muslimer

Surah 23: al-Mu'minuun

Åbenbaringsperiode

Både dens stil og emne indikerer, at den blev åbenbaret under det midterste stadie af Profetskabet i Mekka. Ved at læse mellem linjerne føler man, at en bitter konflikt var begyndt mellem Profeten og de vantro fra Mekka, skønt forfølgelsen fra dem endnu ikke var blevet tyrannisk. Det ser ud til, at suraen blev sendt ned under klimakset af "Hungersnøden" i Mekka (vers 75-76), som ifølge autentiske traditioner fandt sted under det mellemste stadie af Profetskabet.

Desuden, ifølge en tradition berettet af 'Urwah bin Zubair, sagde Umar ibn al-Khattab, som havde omfavnet islam på det tidspunkt: '*Denne surah blev åbenbaret i min nærværelse, og jeg observerede selv tilstanden hos den Hellige Profet under dens åbenbaring. Da åbenbaringen sluttede, bemærkede den Hellige Profet: 'Ved denne anledning er ti sådanne vers blevet sendt ned til mig, at den, der lever op til dem, med usvigelig sikkerhed vil komme i Paradis.'* Derefter reciterede han de indledende vers af suraen. (Ahmad og Tirmidhi)

Tema og emner

Det centrale tema for suraen er at invitere folket til at acceptere og følge Profetens budskab, og hele suraen drejer sig om dette tema.

Surah 23: al-Mu'minun[54]

I Allahs navn, Den Nådigste, Den Barmhjertigste.

1. De troende har visselig opnået den sikre sejr,

2. de, som i deres bøn er fulde af ydmyghed,

3. og som holder sig fra tom snak,

4. og som giver den obligatoriske almisse,

5. og som bevogter deres kønsdele,

6. undtagen over for deres hustruer eller over for dem, som deres højre hånd besidder. Så de kan sandelig ikke bebrejdes (hvad disse angår).

7. Men de, som ønsker noget derudover, har overtrådt grænsen.

8. Og de (troende), som er tro mod betroede ejendele og deres løfter,

9. og de, som er påpasselige med deres bøn,

10. de er arvtagerne,

11. som skal arve Paradis. Deri vil de forblive til evig tid.

12. Og sandelig, Vi skabte mennesket af et udtræk af ler.

13. Så gjorde Vi det til en sæddråbe på et sikkert opholdssted.

14. Derefter omdannede Vi sæddråben til en klistret masse. Så gjorde Vi den klistrede masse til en kødklump. Derefter dannede Vi fra kødklumpen et skelet, så beklædte Vi skelettet med kød. Derefter lod Vi ham vokse til en anden skabning. Altophøjet er Allah, Den bedste Skaber.

15. Efter dette vil I sandelig dø.

16. Derefter vil I sandelig blive genoplivet på Genopstandelsens Dag.

17. Og sandelig, Vi har skabt syv sfærer over jer. Og Vi er aldrig uopmærksomme på det skabte

18. Og Vi nedsendte vand fra himlen i tilstrækkelig mængde, så lod Vi vandet blive i jorden. Og sandelig, Vi formår fuldt ud at få det til at flyde bort.

19. Så frembragte Vi derved for jer haver med daddelpalmer og druer. Deri er der mange frugter for jer, og dem kan I spise.

20. Og et træ, som gror på bjerget Sinai. Det giver olie og dyppelse til dem, som spiser af det.

21. Og sandelig, i kvæget er der noget, som kræver eftertanke: Vi giver jer drikke af det, som findes i deres maver, og der er mange fordele for jer ved dem, og I spiser af dem.

22. Og på dem og på skibene bæres I.

23. Og sandelig, Vi sendte Nuh til sit folk (som Sendebud), og han sagde: "O mit folk! Tilbed Allah. Der findes ingen anden gud for jer ud over Ham. Frygter I da ikke?"

24. En fremtrædende, vantro gruppe blandt hans folk sagde: "Han er ikke andet end et menneske ligesom I selv, han ønsker at være jer overlegen. Og hvis Allah havde villet (sende Sendebude), ville Han have nedsendt engle. Vi har

[54] *Al-Mu'minun*: De troende.

ikke hørt noget sådant fra vores tidlige forfædre.

25. Han er ikke andet end en mand, som lider af galskab, så bær over med ham i en periode."

26. (Nuh) sagde: "Min Herre! Hjælp mig, for de har fornægtet mig!"

27. Så åbenbarede Vi for ham: "Byg en ark efter Vor ordre og for Vore øjne, og når Vor befaling kommer, og det koger over, så før om bord i den et par af alle arter og din familie, undtagen ham, som ordet på forhånd er givet om. Og tal ikke til Mig om de uretfærdige! Sandelig, de bliver druknet!

28. Når du og dem, som er sammen med dig, har sat jer i arken, så sig: 'Al lovprisning tilkommer Allah alene! Han, som reddede os fra det uretfærdige folk!'

29. Og sig: 'Min Herre! Landsæt mig ved en velsignet destination. Du er Den bedste til at landsætte.'"

30. Sandelig, i dette er der mange tegn, og sandelig, Vi sætter (menneskene) på prøve.

31. Derefter skabte Vi en anden generation efter dem.

32. Vi sendte et Sendebud til dem fra deres egen midte: "Tilbed Allah alene, der er ingen gud for jer ud over Ham. Frygter I da ikke?"

33. Dertil sagde de fremtrædende blandt hans folk, som var vantro og fornægtede mødet i det hinsidige, og som Vi havde skænket velstand i det jordiske liv: "Han er ikke andet end et menneske ligesom I selv, han spiser det, I spiser, og drikker det, I drikker.

34. Og hvis I adlyder et menneske, som er ligesom jer, da vil I visselig blive tabere.

35. Lover han jer, at når I er døde og er blevet til jord og knogler, så skal I genopstå?

36. Så fjernt, så fjernt er det, som I bliver lovet!

37. Der er intet andet end dette liv her på jorden. Vi lever, og vi dør. Vi vil ikke blive genopvækket!

38. Han er ikke andet end en mand, som har opdigtet løgne om Allah, og vi tror ham ikke."

39. (Sendebuddet) sagde: "Min Herre, hjælp mig, for de kalder mig en løgner!"

40. Allah sagde: "Om kort tid vil de fortryde."

41. Så kom det højlydte skrig, og Vi greb fat i dem med sandheden, og Vi gjorde dem værdiløse. Væk med det uretfærdige folk!

42. Derefter skabte Vi andre generationer efter dem.

43. Intet folk kan fremskynde deres fastsatte tid, og ej heller kan de udsætte den.

44. Derefter sendte Vi Vore Sendebude, den ene efter den anden. Hver gang et Sendebud kom til et folk, fornægtede de ham. Vi lod nogle af dem efterfølge andre, og Vi gjorde dem til lærerige hændelser. Så bort med det folk, som ikke tror!

45. Derefter sendte Vi Musa og hans broder Harun med Vore tegn og en klar autoritet

46. til Firaun og hans fremtrædende mænd. Men de viste hovmod, og de var et arrogant folk.

47. De sagde: "Skal vi tro på to mennesker, som er ligesom os, når deres folk adlyder (og tjener) os?"

48. Så de fornægtede dem begge, og de blev blandt de tilintetgjorte.

49. Og sandelig, Vi skænkede Musa Bogen, sådan at de måtte opnå retledningen.

50. Og Vi gjorde Maryams søn og hans moder til et tegn, og Vi gav dem bolig på en bakke med rindende vand.

51. O I Sendebude! Spis af det rene, og handl retskaffent. Sandelig, Jeg er Alvidende om, hvad I gør.

52. Og sandelig, dette er jeres ummah, ét fællesskab, og Jeg er jeres Herre, så frygt Mig alene.

53. Men de blev splittet ved at dele sig i sekter. Og hver sekt er glad for det, den har.

54. Lad du dem være i deres uvidenhed for en tid.

55. Antager de, at den rigdom og de børn, Vi skænker dem,

56. er tegn på, at Vi skynder Os med at give dem det gode? Nej, tværtimod! De har ingen anelse.

57. Sandelig, de, som skælver af ærefrygt over for deres Herre,

58. og som tror på deres Herres åbenbaringer,

59. og som ikke sætter andre ved siden af Ham,

60. og som giver det, som de formår at give, mens deres hjerte er fuld af frygt over, at de skal vende tilbage til deres Herre,

61. de skynder sig med de gode gerninger, og de overgår alle heri.

62. Og Vi lægger ikke en byrde på nogen, der er tungere, end han formår at bære, og hos Os er Bogen, som taler sandt, og de vil ikke lide uret.

63. Men deres hjerte er uden opmærksomhed herpå, og derudover er der mange andre handlinger, som de begår.

64. Indtil (det tidspunkt), hvor Vi påfører de velhavende blandt dem straffen, da vil de jamre.

65. "Jamr ikke (forgæves) i dag! Sandelig, I vil ikke blive hjulpet af Os.

66. Og sandelig, Mine åbenbaringer blev reciteret for jer, men I vendte jer bort på jeres hæle;

67. i hovmodighed mod den (Koranen), i nattens mørke, vrøvlede I.

68. Har I da ikke tænkt dybere over ordene? Eller er der til dem kommet noget, som ikke kom til deres forfædre?

69. Eller har de ikke genkendt deres Sendebud og fornægtet ham?

70. Eller siger de: "Han er besat!" Nej, derimod er han kommet til dem med sandheden, men de fleste af dem kan ikke lide sandheden!

71. Og hvis sandheden havde fulgt deres lyst, ville himlene og jorden og alt det, som er i dem, visselig have været fordærvet. Men Vi har bragt dem

deres formaning. Så de vender sig bort fra deres egen formaning.

72. Beder du dem om nogen løn? Din Herres løn er bedre, og Han er Den bedste Forsørger af alle forsørgere.

73. Og sandelig, du inviterer dem til den rette vej.

74. Og sandelig, de, som ikke tror på det hinsidige, er visselig afvigere fra vejen.

75. Og hvis Vi skulle vise dem nåde og fjerne den smerte, de lider af, ville de blive endnu mere stædige i deres ulydighed og vedblive at være sådan.

76. Og sandelig, Vi lod straffen komme over dem, men alligevel adlød de ikke deres Herre, og de bønfalder ikke,

77. før Vi åbner den strenge strafs port over dem; da vil de være lamslåede, helt stille, og vil have mistet al håb.

78. Og Han er Den, som skabte ører og øjne og hjerte for jer. Hvor lidt taknemmelige I er!

79. Og Han er Den, som mangfoldiggjorde jer på jorden, og hos Ham skal I samles.

80. Og Han er Den, som giver liv og forårsager død, og i Hans myndighed hviler nattens og dagens veksling. Fatter I da ikke?

81. Nej, tværtimod! De siger det samme som de forgangne sagde.

82. De siger: "Når vi er døde og bliver til jord og knogler, vil vi da virkeligt blive genopvækket?

83. Sandelig, dette er blevet lovet os og vore fædre før, dette er ikke andet end ældre tiders opdigtede fortællinger."

84. Sig: "Hvem tilhører jorden og dem, som lever på den, hvis I da ved?"

85. De vil sige: "Allah alene!" Sig: "Hvorfor godtager I så ikke formaningen?"

86. Sig: "Hvem er Herren over de syv himle og Herren over Den store Trone.

87. De vil sige: "Allah alene!" Sig: "Vil I da ikke frygte?"

88. Sig: "Hvem er Den, som har herredømmet i Sin hånd, og som giver beskyttelse, men aldrig selv behøver beskyttelse, hvis I da ved?"

89. De vil sige: "Allah alene!" Sig: "Hvordan kan det så være, at I lader jer forføre?"

90. Men Vi har bragt dem sandheden! Og sandelig, de er løgnere.

91. Allah har ikke avlet et barn, og ej heller findes der sammen med ham nogen anden gud, for så ville enhver gud visselig tage sine skabninger med sig, og de ville visselig have forsøgt at få overhånd over hinanden. Mere ophøjet er Han end det, som de tillægger (Ham)!

92. (Den) Alvidende over det skjulte og det synlige. Mere ophøjet er Han end det, som de sidestiller Ham med!

93. Sig: "Herre! Du vil sikkert vise mig det, som du har lovet dem (af straf).

94. Herre! Så lad mig ikke være blandt de uretfærdige folk!"

95. Og sandelig, Vi er visselig fuldt i stand til at vise dig den (straf), som Vi lover dem.

96. Driv det onde tilbage på den bedste vis. Vi er Alvidende om alt det, som de tillægger (Ham).

97. Og sig: "Herre! Jeg søger Din beskyttelse mod satanernes fristelser.

98. Og jeg søger Din beskyttelse, min Herre, imod deres tilstedeværelse nær mig."

99. Når døden kommer til en af dem, vil han sige: "Min Herre! Send mig tilbage,

100. så jeg kan gøre retskafne gerninger i det, som jeg har efterladt." Nej, alt det, han siger, er ikke andet end tom snak, og foran dem er der en barriere til den dag, hvor de vil blive genopvækket.

101. Når der blæses i trompeten, så gælder der på denne dag ikke længere noget slægtskab imellem dem, og de spørger ikke (til hinandens tilstand).

102. De, hvis vægtskåle vejer tungt (med gode gerninger), er dem, som har opnået den sikre sejr.

103. Men de, hvis vægtskåle vejer let, er dem, som har påført deres selv et tab. I Helvede skal de forblive til evig tid,

104. ilden vil svide deres ansigter, og de vil forblive der i svære pinsler.

105. (Der vil blive sagt til dem:) "Blev Mine åbenbaringer ikke reciteret for jer gentagne gange, og I fornægtede dem?"

106. De vil sige: "Vor Herre! Vor ulykke overmandede os, og vi var sandelig et vildfarent folk!

107. Vor Herre! Før os ud herfra! Hvis vi gentager det (samme), da vil vi sandelig være uretfærdige."

108. Han (Allah) vil sige: "Bliv deri i ydmygelse, og tal ikke til Mig!

109. Sandelig, blandt Mine tjenere var der en gruppe, som sagde: 'Vor Herre! Vi tror, så tilgiv os og vis os nåde. Du er Den bedste af de nådige.'

110. Men I gjorde nar ad dem, så meget at det fik jer til at glemme at erindre Mig. Og I lo ad dem.

111. Sandelig, Jeg har belønnet dem i dag for den tålmodighed, de viste, fordi de er de sejrrige."

112. Han (Allah) vil sige: "Hvor mange år var I på jorden?"

113. De vil sige: "En dag, eller en del af en dag, var vi der. Spørg dem, som holdt regnskab!"

114. Han vil sige: "I var der blot en kort stund. Hvis I bare vidste!

115. Antog I, at Vi har skabt jer for intet, og at I ikke ville bragt tilbage til Os?"

116. Mere ophøjet er Allah, Den sande Hersker! Der er ingen anden gud ud over Ham, Herren over Den store Trone.

117. Og hvis nogen påkalder en anden gud, som han ikke har bevis for, sammen med Allah, så er hans opgør hos hans Herre. Sandelig, de vantro vil ikke opnå fremgang.

118. Sig: "Min Herre! Tilgiv og vis nåde. Du er Den bedste af alle til at vise nåde!"

Surah 24: an-Nur

Åbenbaringsperiode

Konsensus af meninger er, at denne surah blev sendt ned efter kampagnen mod Bani-al-Mustaliq, og dette bekræftes af vers 11-20, som omhandler hændelsen med 'bagvaskelsen', der fandt sted under den kampagne. Men der er delte holdninger om, hvorvidt denne kampagne fandt sted i 5 e.H. før Slaget ved Graven eller i 6 e.H. efter det.

Historisk baggrund

Lad os nu gennemgå de omstændigheder, der eksisterede på tidspunktet for åbenbaringen af denne surah. Det bør holdes i sinde, at hændelsen med 'bagvaskelsen', som var anledningen til dens åbenbaring, var tæt forbundet med konflikten mellem islam og de vantro.

Efter sejren ved Badr begyndte den islamiske bevægelse at vinde styrke dag for dag, i en sådan grad at den på tidspunktet for Slaget ved Graven var blevet så stærk, at fjendens forenede styrker på omkring titusinde mislykkedes med at knuse den og måtte indstille belejringen af Medina efter en måned. Begge parter forstod, at det betød, at den angrebskrig, som de vantro havde ført i adskillige år, var kommet til en ende. Profeten erklærede dermed: "*Efter dette år vil Quraysh ikke være i stand til at angribe jer, nu vil I tage offensiven.*"

Da de vantro indså, at de ikke kunne besejre islam på slagmarken, valgte de en ny angrebsvej, at overfalde den moralske struktur i det muslimske samfund. Det kan ikke siges med sikkerhed, om denne ændring af taktik var resultatet af bevidste konsultationer eller på grund af det ydmygende tilbagetog i Slaget ved Graven, hvortil alle fjendens styrker var blevet koncentreret.

De vantro vidste, at islams fremmarch ikke skyldtes antallet af muslimer, og heller ikke deres overlegne våben og ammunition og heller ikke deres større materielle ressourcer. Faktisk kæmpede muslimerne mod frygtindgydende odds på alle disse fronter. De vurderede, at de skyldte deres succes deres moralske overlegenhed. Profetens og hans følgeres rene og ædle kvaliteter fangede folkenes hjerter og bandt dem sammen til et højt disciplineret samfund. Som et resultat besejrede de polyteisterne og jøderne på grund af deres mangel på disciplin og karakter.

De vantros ondskab førte dem til at starte en bagvaskelseskampagne mod Profeten og muslimerne for at ødelægge deres høje moralske standard. Strategien var at opnå hyklernes hjælp til at sprede bagvaskelse mod Profeten og hans følgere, således at polyteisterne og jøderne kunne udnytte disse til at så splidens frø blandt muslimerne.

Den første mulighed for brugen af den nye strategi blev givet i dhul-qa'dah 5 e.H., da Profeten giftede sig med Zainab (Jahshs datter), som var den fraskilte kone til hans adopterede søn Zayd ibn Harithah. Profeten havde arrangeret dette ægteskab for at gøre en ende på den uvidende skik, hvor en adopteret søn blev betragtet som en biologisk søn for adoptivforældrene, hvorimod dette i islam er en rettighed, der udelukkende bibeholdes af de sande forældre. Hyklerne betragtede det imidlertid som en gylden mulighed for ondsindet at bagvaske Profeten fra indersiden af samfundet, mens jøderne og polyteisterne fokuserede på at udnytte det fra ydersiden af samfundet, i et forsøg på at ødelægge hans høje omdømme.

Til dette formål blev fantastiske historier opdigtet og spredt med denne virkning: "*En dag kom Muhammad til at se sin adopterede søns kone og forelskede sig i hende, han manøvrerede hendes skilsmisse og giftede sig med hende.*" Skønt dette var absurd, blev det spredt med en sådan dygtighed, snedighed og snilde, at det lykkedes i sit

formål, i en sådan grad at nogle muslimske traditionalister og kommentatorer også har citeret nogle dele i deres skrifter, hvilket efterlod orientalisterne til at udnytte det yderligere. Faktisk var Zainab ikke en fremmed for Profeten, hvilket underminerer den absurde bagvaskelse om, at han så hende ved et tilfælde og forelskede sig i hende ved første blik. Faktisk var hun hans kusine, da hun var datteren af hans faster Umaimah, datter af Abdul Muttalib. Han havde kendt hende fra hendes barndom. Kun et år før denne hændelse havde han selv overtalt hende mod hendes vilje til at gifte sig med Zayd ibn Haritha, en tidligere slave, for praktisk at demonstrere, at slaver var ligemænd. Imidlertid, på grund af deres forskelligheder, endte ægteskabet uundgåeligt i skilsmisse. De ovennævnte kendsgerninger var velkendte for alle, alligevel lykkedes bagvaskerne i deres falske propaganda med det resultat, at der selv i dag er folk, som fortsætter med at udnytte disse falske historier til at bagvaske islam.

Den anden bagvaskelse blev rettet mod Profetens kone A'ishas ære, i forbindelse med en hændelse, som fandt sted, mens han vendte tilbage fra kampagnen mod Bani-al-Mustaliq. Da dette angreb var endnu alvorligere end det første og var den primære baggrund for denne surah, skal vi behandle det i større detaljer.

Lad os starte med et par ord om Abdullah bin Ubayy, som var skurken i angrebet. Han tilhørte klanen Khazraj og var en af de vigtigste ledere af Medina. Umiddelbart før Profetens ankomst havde folket oprindeligt haft til hensigt at gøre ham til deres konge, men hans overtagelse blev tilsidesat af Profetens ankomst. Skønt han havde omfavnet islam, forblev han i sit hjerte en trofast hykler, og hans hykleri var så åbenlyst, at han blev kaldt "Hyklernes Leder." Han mistede aldrig nogen mulighed for at bagvaske islam for at tage sin hævn.

Nu til hovedtemaet. I sha'aban 6 e.H. erfarede Profeten, at folket fra Bani-al-Mustaliq traf forberedelser til en krig mod muslimerne og også forsøgte at mønstre andre klaner til dette formål. Profeten kom deres angreb i forkøbet og tog fjenden med overraskelse, idet han tilfangetog klanens folk og deres ejendele. Profeten gjorde holdt nær Muraisi, en kilde i deres territorium. En dag startede en tvist angående at tage vand fra kilden mellem en tjener for Umar ibn Al Khattab og en allieret af klanen Khazraj, og udviklede sig til et skænderi mellem immigranterne (muhajir) og muslimerne fra Medina (ansar).

Ikke desto mindre blev tvisten snart løst, men dette passede ikke ind i strategien hos Abdullah bin Ubayy, som også havde tilsluttet sig ekspeditionen med et stort antal hyklere. Så han begyndte at tilskynde ansar og sagde: "*I bragte selv disse folk af Quraysh fra Mekka og gjorde dem til partnere i jeres rigdom og ejendom. Nu er de blevet jeres rivaler og ønsker dominans over jer. Hvis I selv nu trækker jeres støtte fra dem, vil de blive tvunget til at forlade jeres by.*" Derefter svor han og erklærede: "*Så snart vi når tilbage til Medina, vil de respektable folk (ansar) smide de nedværdigede folk ud af byen (muhajir).*"

Da Profeten fik kendskab til dette, beordrede han folket til straks at begive sig afsted på en march tilbage til Medina. Den tvungne march fortsatte indtil middag den næste dag uden noget stop på vejen, hvilket efterlod folket udmattet og uden tid til tom snak.

Skønt denne vise dom og hurtige handling fra Profeten afværgede ulykken, fik Abdullah bin Ubayy en anden mulighed for noget langt mere alvorligt, at konstruere en 'bagvaskelse' mod Profetens hustru (A'isha). Denne ulykke kunne meget vel have involveret det unge muslimske samfund i en borgerkrig, hvis Profeten og hans oprigtige og hengivne følgere ikke havde udvist visdom, overbærenhed og fabelagtig disciplin i at håndtere det. For at forstå de begivenheder, der førte til hændelsen med 'bagvaskelsen', citerer vi historien med A'ishas egne ord. Hun siger: "*Når som helst den Hellige Profet tog ud på en rejse, besluttede han ved lodtrækning, hvilken af hans hustruer der skulle ledsage ham. I overensstemmelse hermed blev det besluttet, at jeg skulle ledsage ham under ekspeditionen til Bani-al-Mustaliq. På tilbagerejsen gjorde den Hellige Profet holdt for natten på et sted, som var den sidste etape på vejen tilbage til Medina. Det var stadig nat, da de begyndte*

at træffe forberedelser til marchen. Så jeg gik uden for lejren for at forrette min nødtørft. Da jeg vendte tilbage og kom nær min holdeplads, bemærkede jeg, at min halskæde var faldet af et eller andet sted. Jeg gik tilbage i søgen efter den, men i mellemtiden rykkede karavanen af sted, og jeg blev efterladt helt alene. De fire bærere af min vogn havde placeret den på min kamel uden at bemærke, at den var tom. Dette skete på grund af min lette vægt som følge af manglen på mad i de dage. Jeg svøbte mig i mit lagen og lagde mig ned i håbet om, at når det ville blive opdaget, at jeg var blevet efterladt, ville et eftersøgningshold komme tilbage for at samle mig op. I mellemtiden faldt jeg i søvn. Om morgenen, da Safwan bin Mu'attal Sulami passerede den vej, så han mig og genkendte mig, for han havde set mig adskillige gange før befalingen om tildækning (hijab) var blevet sendt ned.

Næppe havde han set mig, før han stoppede sin kamel og råbte spontant: "Hvor trist! Den Hellige Profets hustru er blevet efterladt her!" Ved dette vågnede jeg pludselig op og dækkede mit ansigt med mit lagen. Uden at ytre et andet ord fik han sin kamel til at knæle ved mig og trådte til side, mens jeg klatrede op på kamelens ryg. Han ledte kamelen i næsesnoren, og vi indhentede karavanen ved middagstid, da den netop havde gjort holdt, og ingen endnu havde bemærket, at jeg var blevet efterladt. Jeg lærte bagefter, at denne hændelse var blevet brugt til at bagvaske mig, og Abdullah bin Ubayy var den forreste blandt bagvaskerne."

(Ifølge andre traditioner, da A'isha nåede lejren på kamelen, ledt af Safwan, og det var kendt, at hun var blevet efterladt, råbte Abdullah bin Ubayy: '*Ved Allah, hun kunne ikke være forblevet kysk. Se, der kommer jeres Profets hustru åbenlyst på kamelen ledt af den person, som hun tilbragte natten med.*')

"*Da jeg nåede Medina, blev jeg syg og blev i sengen i mere end en måned. Skønt jeg var ganske uvidende om det, spredte nyheden om 'bagvaskelsen' sig som en skandale i byen, og havde også nået den Hellige Profet. Under alle omstændigheder bemærkede jeg, at han ikke virkede så bekymret for min sygdom, som han plejede at være. Han kom, men uden at adressere mig direkte, forhørte han sig hos andre om, hvordan jeg havde det, og forlod huset. Derfor bekymrede det mit sind, at noget var gået galt et eller andet sted. Så jeg tog afsked med ham og tog til min mors hus for bedre pleje. Mens jeg var der, gik jeg en nat ud af byen for at forrette min nødtørft i selskab med Mistahs mor, som var en kusine til min mor. Da hun gik af sted, snublede hun over noget og råbte spontant: 'Måtte Mistah omkomme!' Til dette svarede jeg skarpt: 'Hvilken mor er du, at du forbander din egen søn, den søn, som tog del i Slaget ved Badr.' Hun svarede: 'Min kære datter, er du ikke klar over spedningen af hans skandale?' Derefter fortalte hun mig alt om kampagnen af 'bagvaskelsen'. Ved at høre denne forfærdelige historie stivnede mit blod, og jeg vendte straks hjem og tilbragte resten af natten med at græde over det."*

"*Under mit fravær tog den Hellige Profet råd med Ali og Usamah bin Zayd om denne sag. Usamah sagde gode ord om mig med denne virkning: 'Åh Allahs Sendebud, vi har intet fundet ud over godt i din hustru. Alt, der bliver spredt om hende, er en løgn og bagvaskelse.' Hvad angår Ali, sagde han: 'Åh Allahs Sendebud, der er ingen mangel på kvinder, du kan, hvis du ønsker det, gifte dig med en anden hustru. Hvis du imidlertid gerne vil undersøge sagen, kan du sende bud efter hendes tjenestepige og forhøre dig om det gennem hende.' I overensstemmelse hermed blev der sendt bud efter tjenestepigen og hun blev udspurgt. Hun svarede: 'Jeg erklærer på en ed ved Allah, som har sendt dig med Sandheden, at jeg aldrig har set nogen ond ting i hende, udover at hun falder i søvn, når jeg beder hende om at se efter den ældede dej i mit fravær, og en ged kommer og spiser den.'*

På den samme dag talte den Hellige Profet til folket fra prædikestolen og sagde: 'Åh muslimer, hvem af jer vil forsvare min ære mod angriberen af den person, som har overskredet alle grænser i at gøre mig skade ved at bagvaske min hustru. Ved Allah, jeg har foretaget en grundig undersøgelse og intet forkert fundet med hende eller med den mand, hvis navn er blevet forbundet med 'bagvaskelsen'.' Ved dette rejste Usaid bin Hudair (eller Sa'd bin Mauz ifølge andre traditioner) *sig op og sagde: 'Åh Allahs Sendebud, hvis den person tilhører vores klan, vil vi dræbe ham selv, men hvis han tilhører Khazraj-klanen, vil vi dræbe ham, hvis du beordrer os til at gøre det.' Ved at høre dette rejste Sa'd bin 'Ubadah, leder af Khazraj-klanen, sig op og sagde: 'Du lyver, du kan aldrig dræbe ham. Du siger kun dette, fordi personen tilhører vores klan Khazraj. Havde han tilhørt din klan, ville du aldrig have sagt sådan.' Usaid svarede skarpt: 'Du er en hykler, det er derfor, du forsvarer en hykler.' Ved dette opstod der en generel uro i moskeen, som ville have udviklet sig til et optøjer, selvom den Hellige Profet var til stede der hele tiden. Men han kølede deres vrede ned og kom ned fra prædikestolen."*

Lad os påpege storheden af den ulykke, der blev konstrueret af Abdullah bin Ubayy:

1. Det indebar et angreb på æren af Profeten og Abu Bakr Siddiq (faderen til A'isha og den nære ledsager til Profeten).

2. Han mente at underminere muslimernes høje moralske overlegenhed.

3. Han havde til hensigt at antænde borgerkrig mellem Muhajirun og Ansar, og mellem Aws og Khazraj (de to klaner af Ansar).

Tema og emner

Denne surah og vers 28-73 af surah 33: al-Ahzab, som dette er efterfølgeren til, blev sendt ned for at styrke den moralske front, som på det tidspunkt var hovedmålet for angrebet. Vers 28-73 af al-Ahzab blev sendt ned angående Profetens ægteskab med Zainab, og i anledning af det andet angreb ('bagvaskelsen' om A'isha) blev denne surah sendt ned for at reparere de sprækker, der var opstået i enheden i det muslimske samfund. Hvis vi holder dette for øje under studiet af de to suraer, kan vi forstå den visdom, der ligger til grund for befalingerne om sløret.

I surah al-Ahzab sendte Allah følgende instruktioner for at styrke og beskytte den moralske front og for at modvirke den storm af propaganda, der blev rejst i anledning af ægteskabet med Zainab:

1. Profetens hustruer blev pålagt at forblive inden for deres private gemakker, undgå fremvisningen af prydelser og være forsigtige i deres tale med andre personer (vers 32, 33).

2. De andre muslimer fik forbud mod at træde ind i Profetens private rum og blev instrueret i at fremsætte deres anmodninger bag et forhæng (vers 53).

3. En demarkationslinje blev trukket mellem mahram (ikke-giftbare slægtninge) og ikke-mahram slægtninge. Kun de førstnævnte fik tilladelse til at træde ind i de private rum hos de af Profetens hustruer, som de var nært beslægtede med (vers 55).

4. Muslimerne fik at vide, at Profetens hustruer var forbudte for dem præcis ligesom deres egne mødre, derfor bør enhver muslim betragte dem med den højeste agtelse og med de reneste hensigter (vers 53-54).

5. Muslimerne blev advaret om, at de ville nedkalde Allahs forbandelse og straf, hvis de fornærmede Profeten. Ligeledes var det en afskyelig synd at angribe æren af eller bagvaske enhver muslimsk mand eller kvinde (vers 57 – 58).

6. Alle de muslimske kvinder blev pålagt at dække sig til med deres yderbeklædning, når de skulle gå ud af deres huse (vers 59, al-Ahzab).

Ved anledningen af det andet angreb blev surah an-Nur sendt ned for at holde ren og styrke den moralske integritet i det muslimske samfund, som var blevet rystet af bagvaskelsen. Nedenfor er et resumé af befalingerne og instruktionerne i deres kronologiske rækkefølge, således at man kan forstå, hvordan Koranen gør brug af begivenheden til at reformere samfundet gennem juridiske, moralske og sociale tiltag.

1. Utugt, som allerede var blevet erklæret for at være en social forbrydelse (surah 4: an-Nisa' vers 15-16), blev nu gjort til en kriminel lovovertrædelse og skulle straffes med et hundrede piskeslag.

2. Det blev pålagt at boykotte de mænd og kvinder der har begået ægteskabsbrud. Derudover fik muslimerne forbud mod at have nogen ægteskabs-relationer med dem.

3. Den, som anklagede en anden for ægteskabsbrud, men fejlede i at fremvise fire vidner, skulle straffes med firs piskeslag.

4. Loven om 'lian' blev foreskrevet for at afgøre anklagen om ægteskabsbrud fra en ægtemand mod hans egen hustru.

5. Muslimerne blev pålagt at tage ved lære af hændelsen med 'bagvaskelsen' om A'isha. Folk bør være meget forsigtige i forhold til anklager om ægteskabsbrud mod retfærdige folk og bør ikke sprede løgne. Snarere bør de tilbagevise og undertrykke sådanne ideer øjeblikkeligt. Et generelt princip blev også udtrykt om, at den rette ægtefælle for en ren mand er en ren kvinde og omvendt. Ved at reflektere over hændelsen vidste folket, at Profeten var en ren mand udvalgt af Allah, den reneste af alle mennesker. Så hvordan kunne de tro, at Allah ville tillade ham at gifte sig med en ond kvinde og ophøje hende som den mest elskede af hans hustruer? Det var indlysende, at en ægteskabsbrydende kvinde ikke kunne have været i stand til at bedrage en ren mand som Profeten. De burde også have overvejet den kendsgerning, at anklageren var en ond person med egne interesser, mens den anklagede altid var kendt som en ren og kysk kvinde. Dette burde have været nok til at overbevise dem om, at anklagen ikke var deres overvejelse værd og end ikke tænkelig.

6. De, som spreder nyheder og onde rygter og udbreder ondskab i det muslimske samfund, fortjener straf og ikke opmuntring.

7. Et generelt princip blev fastlagt om, at relationer i det muslimske samfund bør baseres på god tro og ikke på mistanke: enhver bør behandles som uskyldig, medmindre han bevises at være skyldig.

8. Folket fik forbud mod at træde ind i andres huse uden ceremoni og blev instrueret i at indhente tilladelse til dette.

9. Både mænd og kvinder blev instrueret i at sænke deres blik og fik forbud mod at kaste unødvendige blikke på hinanden.

10. Kvinder blev pålagt at dække deres hoveder og dække sig til endda inde i deres huse, når de var i nærvær af ikke-mahram mænd.

11. Kvinder fik forbud mod at fremtræde forskønnede foran andre mænd, undtagen deres tjenere eller sådanne mandlige slægtninge (mahram), med hvem ægteskab er forbudt.

12. De blev pålagt ikke at klæde sig fint på eller forskønne sig således, at det ville være synligt for ikke-mahram mænd, når de gik ud af deres huse, og fik endda forbud mod at tage klirrende prydelser på, som også ville tiltrække opmærksomhed, når de var udenfor.

13. Ægteskab blev opfordret og pålagt endda for slaver og slavepiger, eftersom ægteskab forhindrer uanstændighed.

14. Institutionen af slaveri blev frarådet, og ejerne og andre folk blev pålagt at give økonomisk hjælp til slaver for at hjælpe med at tjene deres frihed under loven om Mukatabat.

15. Prostitution af slavepiger blev forbudt, for prostitution i Arabien var begrænset til denne klasse alene. Dette indebar faktisk det juridiske forbud mod prostitution i det hele taget.

16. Hjemmets privatsfæres ukrænkelighed blev pålagt endda for tjenere og mindreårige børn, herunder ens egne. De blev pålagt ikke at træde ind i de private rum hos nogen mand eller kvinde uden tilladelse, især om morgenen, til middag og om natten.

17. Gamle kvinder blev givet den indrømmelse, at de kunne lægge deres hovedbeklædninger til side inden for deres huse, men skulle afholde sig fra fremvisningen af deres prydelser. De fik endda at vide, at det var bedre for dem at fortsætte med at holde sig tildækkede.

18. De blinde, halte, krøblinge og syge personer fik tilladelse til at tage en hvilken som helst madvare fra andre folks huse uden tilladelse, eftersom det er samfundets ansvar at brødføde sådanne folk. Denne handling skulle ikke behandles som tyveri og snyd, som er klare lovovertrædelser.

19. På den anden side blev muslimerne opmuntret til at udvikle gensidige relationer ved at indtage deres måltider sammen. Nære slægtninge og intime venner fik tilladelse til at indtage deres måltider i hinandens huse uden nogen formel invitation. Dette var for at producere gensidig hengivenhed og udvikle oprigtige relationer mellem dem for at modvirke enhver fremtidig ulykke. Side om side med disse instruktioner blev klare tegn på de troende og hyklerne fastslået for at sætte enhver muslim i stand til at skelne mellem de to. Samtidig blev samfundet bundet sammen ved at indføre disciplinære foranstaltninger for at gøre det stærkere og fastere samt for at afskrække fjenderne fra kontinuerligt at skabe ulykker.

Frem for alt er den mest slående ting ved denne tale, at den er fri for den ubehagelighed, som uundgåeligt følger sådanne skamfulde og ondskabsfulde angreb. I stedet for at vise nogen bitterhed over denne provokation, foreskriver talen love og regulativer samt pålægger reformative befalinger og vise instruktioner, som var påkrævet på det tidspunkt til uddannelsen og træningen af samfundet. Dette lærer os ovenikøbet, hvordan vi skal håndtere en sådan provokerende ulykke – roligt, klogt og generøst.

Samtidig er det et klart bevis på, at dette ikke er ordet fra Profeten Muhammad, men fra et Væsen, som observerer alle menneskelige betingelser og anliggender fra det højeste niveau, og vejleder menneskeheden uden nogen personlige fordomme, følelser og tilbøjeligheder. Havde dette været ordet fra Profeten, ville der i det mindste have været en vis antydning af naturlig bitterhed på trods af hans store generøsitet og overbærenhed, for det er kun menneskeligt, at en ædel mand naturligt bliver rasende, når hans egen ære bliver angrebet på denne tarvelige måde.

Surah 24: an-Nur[55]

I Allahs navn, Den Nådigste, Den Barmhjertigste.

1. (Dette er) et kapitel, som Vi har åbenbaret og gjort obligatorisk. Og Vi har åbenbaret tydelige vers i det, sådan at I må blive påmindet.

2. 2. Den (ugifte) Kvinde og (ugifte) mand, som findes skyldig i utugt[56] – giv hver af dem hundrede piskeslag.[57] Og føl ikke medlidenhed med dem i Allahs religion,[58] hvis I tror på Allah og Den yderste Dag. Og en gruppe af muslimer bør være til stede under afstraffelsen af de to.

3. Den mand, som har begået utugt, må ikke ægte andre end kvinder, der har begået utugt[59] eller er afgudsdyrkere, og ingen skal ægte en kvinde, som har begået utugt, ud over en mand, der har begået utugt eller er afgudsdyrker. Det er forbudt for de troende.

4. Og de, som beskylder kyske kvinder, men derefter ikke formår at bringe fire vidner, giv dem firs piskeslag, og godtag aldrig deres vidneudsagn. Det er de syndefulde,

5. undtagen dem, som vender om i anger herefter og forbedrer sig. Allah er sandelig tilgivende, barmhjertig.

6. Og de, som beskylder deres hustruer, men ikke har nogen vidner ud over sig selv, en sådan persons vidnesbyrd skal være, at han sværger ved Allah fire gange på, at han er sandfærdig.

7. Den femte gang (skal han sværge), at måtte Allahs forbandelse komme over ham, hvis han er en løgner.

8. Og kvindens straf kan afværges ved, at hun sværger ved Allah fire gange på, at han lyver.

9. Den femte gang (skal hun sige), at måtte Allahs vrede komme over hende, hvis han er sandfærdig.

10. Havde det ikke været for Allahs velvilje og nåde mod jer...[60] Og sandelig, Allah er benådende, alvis.

11. Sandelig, de, som kom med den falske beskyldning, er en gruppe blandt jer; se ikke dette som noget dårligt for jer. Tværtimod er det noget godt for jer. Hver af dem skal få (straffen for) den andel af synden, som han har fortjent, og han, som havde det største ansvar for den, skal få den største straf.

12. Hvorfor tænkte de troende mænd og de troende kvinder ikke det bedste om deres eget folk, da de hørte det og sagde: "Dette er en klar falsk anklage!"

13. Hvorfor kom de ikke med fire øjenvidner til det? Da de ikke formåede at komme med øjenvidner,

[55] *An-Nur*: Lyset

[56] Enten ved gerningsmandens frivillige tilståelse eller ved vidnesbyrd fra fire mandlige vidner om faktisk at have set handlingen finde sted. Ellers kan der ikke ske nogen domfældelse.

[57] Kendelsen i dette vers er gældende for ugifte, der begår utugt. Henrettelse ved stening er bekræftet i sunnah for dømte ægteskabsbrydere.

[58] Dvs. lov.

[59] Inkluderet i denne kendelse er ligeledes ægteskabsbryderen. Sådanne personer kan ikke blive gift med troende, medmindre de har angret og forbedret sig.

[60] Den udeladte frase anslås at være: '...ville I visselig være blevet straffet, tilintetgjort eller vanæret,' eller '...ville I have lidt under mange vanskelige situationer.'

er det dem, som er løgnere i Allahs øjne.

14. Og havde det ikke været for Allahs velvilje og nåde mod jer i denne verden og i det hinsidige, ville en stor straf have ramt jer for det, I har rodet jer ud i.

15. I modtog det med jeres tunger og sagde med jeres munde det, I selv ikke havde nogen viden om, og I anså det som (en) ubetydelig (detalje), selvom det i Allahs øjne var (en) stor (synd).

16. Hvorfor sagde I ikke, da I hørte det: "Det tilkommer ikke os at snakke om det. Al pris til Dig! Dette er en frygtelig falsk anklage!"

17. Allah formaner jer til aldrig nogensinde at gentage noget sådant, hvis I er troende!

18. Og Allah gør åbenbaringerne helt tydelige for jer, og Allah er Alvidende, alvis.

19. Sandelig, de, som ønsker, at uanstændighed skal sprede sig blandt de troende, for dem er der en smertelig straf på jorden og i det hinsidige. Og Allah ved, mens I ikke ved.

20. Havde det ikke været for Allahs velvilje og nåde mod jer...[61] Allah er overbærende, barmhjertig.

21. O I troende! Følg ikke i Satans fodspor. Den, som følger i Satans fodspor, han påbyder sandelig til uanstændighed og det urette. Og havde det ikke været for Allahs velvilje og nåde mod jer, ville ikke en eneste af jer blive renset. Men Allah renser, hvem Han vil. Allah er Althørende, Alvidende.

22. Og lad ikke dem iblandt jer med overlegenhed og velstand forsværge at give til deres slægtninge, de fattige og dem, som udvandrede for Allahs sag. De bør tilgive og vise overbærenhed. Vil I da ikke kunne lide, at Allah skulle tilgive jer? Allah er tilgivende, barmhjertig.

23. Sandelig, de, som (retter falske) anklager mod troende kyske kvinder, der er uskyldige, er forbandede på jorden og i det hinsidige, og for dem er der en stor straf.

24. På den dag, hvor deres tunger og hænder og fødder vil vidne mod dem om alt det, de gjorde,

25. vil Allah give dem deres retfærdige straf fuldt ud. Og de skal sandelig få at vide, at Allah er Den helt tydelige Sandhed.

26. Urene kvinder er for urene mænd, og urene mænd er for urene kvinder. Ligeledes er rene kvinder for rene mænd, og rene mænd er for rene kvinder. Disse er hævet over den sladder, som man kommer med. For dem er der tilgivelse og ærefuldt forsyning.

27. O I troende! Gå ikke ind i andre huse end jeres egne, før I har bedt om tilladelse, og hils fredeligt på husets beboere. Det er bedre for jer. Måske I tænker efter.

28. Hvis I ikke finder nogen hjemme, så gå ikke ind, før I får tilladelse. Og hvis der siges til jer: "Gå tilbage!" så gå tilbage; dette er renere for jer. Allah er Alvidende om det, I gør.

[61] Se fodnote til vers 10.

29. Der er ingen synd forbundet med at gå ind i huse, som ikke er nogens faste bolig; I har ret til at drage nytte af dem. Allah kender til alt det, I gør synligt, og det, I skjuler.

30. Sig til de troende mænd, at de skal holde deres blik sænket og vogte deres kønsdele; dette er renere for dem. Sandelig, Allah er altkendende om det, de udfører.

31. Og sig til de troende kvinder, at de også skal holde deres blik sænket og vogte deres kønsdele og ikke vise deres forskønnelse, undtagen det, som er synlig af sig selv. Og de skal trække deres hovedslør sammen over deres bryst, og de må ikke vise deres forskønnelse til nogen andre end deres ægtemand, deres fædre, deres ægtemænds fædre, deres sønner, deres ægtemands sønner, deres brødre, deres brødres sønner, deres søsters sønner, deres kvinder, deres slavinder, de mandlige tjenere, som ikke har seksuelt begær, og børn, som endnu ikke forstår sig på kvinders tildækning. Og de må ikke trampe med fødderne, sådan at andre får noget at vide om den forskønnelse, som de skjuler. O I troende! Vend jer i anger til Allah alle sammen, sådan at I må opnå den sikre sejr.

32. Og bortgift dem iblandt jer, som er ugifte, og dem, som er i stand til det blandt jeres slaver og slavinder. Hvis de er fattige, så vil Allah gøre dem rige ved Sin velvilje. Allah omfatter alt, (Han er) Alvidende.

33. Og de, som ikke finder (mulighed) for at gifte sig, bør omfavne kyskhed, til Allah gør dem rige ved Sin velvilje. Og hvis de, som er jer underordnede, ønsker en frihedskontrakt, så giv dem en frihedskontrakt, hvis I finder noget godt i dem. Og giv dem af Allahs rigdom, som Han har givet jer. Og tving ikke jeres slavinder til ukyskhed, for at I kan opnå det jordiske livs goder, hvis de ønsker at være kyske. Og hvis nogen tvinger dem, så er Allah, efter at de er blevet tvunget, sandelig tilgivende, barmhjertig (over for disse slavinder).

34. Og sandelig, Vi har nedsendt tydelige åbenbaringer til jer, eksemplet på nogle af dem, som er gået bort før jer, og formaning(er) til dem, som har opnået gudfrygtighed.

35. Allah er himlenes og jordens lys! Hans lys kan sammenlignes med en niche, hvori der lyser en lampe; lampen er lagt i et glas, glasbeholderen stråler, som om den er en skinnende stjerne, (der er) tændt med det velsignede oliventræ, som hverken er fra øst eller vest. Dets olie lyser nærmest, selvom ilden ikke berører det. Lys på lys. Allah leder, hvem Han vil, til Sit lys, og Allah fremsætter eksempler for menneskene. Allah er vel vidende om alle ting.

36. (Dette lys stråler) i de huse, hvori Allah har tilladt Sit navn at blive mindet. I dem lovprises Han morgen og aften

37. (af) de mennesker, som intet salg og ingen byttehandel kan afholde fra at huske på Allah, forrette bønnen og give den obligatoriske almisse. De frygter den dag, hvor hjerterne og øjnene vil vende rundt (i rædsel).

38. Allah vil give dem den bedste belønning for de gerninger, som de gjorde, og give dem mere endnu af Sin gunst. Allah beriger den, Han vil, uden afregning.

39. Og de vantros handlinger er som en luftspejling over ørkenen, som den tørstende antager for vand, indtil han kommer frem og ingenting finder. Men han vil finde Allah hos sig, og Allah vil gøre hans regnskab fuldt op. Allah er hurtig til at gøre regnskabet op.

40. Eller de er som det dybe havs mørke, som en bølge har dækket. Herover er endnu en bølge og over den en sky. Mørke over mørke. Når en (person, der er faldet heri) rækker sin hånd ud, kan han ikke se den (gennem mørket). Den, som Allah ikke har skænket lys, for ham er der intet lys.

41. Har du ikke set, at alle, som er i himlene og på jorden, og endda fuglene, der basker med deres vinger i luften, lovpriser Allah? Hver især kender de sandelig deres bøn og lovprisning. Allah er Alvidende om alt det, de gør.

42. Herredømmet over himlene og jorden tilhører Allah. Alt skal vende tilbage til Allah alene.

43. Har du ikke set, at det er Allah, som driver skyerne roligt frem, så lægger Han dem sammen og derefter i lag? Så ser du, at regnen kommer ud fra deres indre og øser ned. Og fra himlen får Han hagl til at skylle ned fra skyer, som ligner bjerge. Så lader han haglet ramme den, Han vil, og Han skåner den, Han vil. Lynglimt tager næsten synet bort fra øjnene.

44. Allah lader natten og dagen veksle. Sandelig, i dette er der et lærerigt eksempel for dem, som har forstand.

45. Og Allah har skabt ethvert væsen af vand. Nogle af dem kryber på bugen, nogle går på to fødder, og nogle går på fire ben. Allah skaber, hvad Han vil. Sandelig, Allah er almægtig over alting.

46. Sandelig, Vi har nedsendt tydelige åbenbaringer, og Allah retleder den, Han vil, til den rette vej.

47. Og nogle siger: "Vi tror på Allah og Sendebuddet, og vi adlyder!" men herefter vender en gruppe af dem sig bort. De er ikke troende.

48. Og når de bliver kaldt til Allah og Hans Sendebud, så han kan dømme imellem dem, så vender en del af dem sig bort.

49. Men hvis de har retten på deres side, kommer de lydigt til ham.

50. Er der sygdom i deres hjerter? Eller er de i tvivl? Eller frygter de, at Allah og Hans Sendebud skal gøre dem uret? Nej, det er dem selv, der er de uretfærdige.

51. Svaret fra de troende, når de bliver kaldt til Allah og Hans Sendebud, sådan at han kan dømme mellem dem, er blot: "Vi har hørt, og vi adlyder!" Det er dem, som vil opnå fremgang.

52. Og de, som adlyder Allah og Hans Sendebud og frygter Allah og er gudfrygtige over for Ham, det er dem, som vil opnå fremgang.

53. Og de sværger ivrigt ved Allah på, at hvis du befaler det, så vil de af al magt drage ud. Sig: "Sværg ikke den sædvanlige (falske) lydighed. Sandelig, Allah er velbekendt med alt, hvad I gør."

54. Sig: "Adlyd Allah, og adlyd Sendebuddet. Men hvis I vender jer bort fra ham, så vid, at der påhviler ham kun det, som er ham pålagt. Jer

påhviler det, som er jer pålagt. Og hvis I er ham lydige, vil I finde retledningen. Og der påhviler ikke Sendebuddet andet end den tydelige formidling.

55. Allah har lovet, at de af jer, som tror og handler retskaffent, vil Han visselig gøre til efterfølgere i landet, ligesom Han gjorde dem, der var før dem, til efterfølgere. Og Han vil bestyrke dem i deres religion, som han har foretrukket for dem, og Han vil visselig erstatte deres tidligere frygt med fred og sikkerhed. De vil tilbede Mig; de vil ikke tilsidesætte noget som helst ved Mig. De, der efter dette viser utaknemmelighed, vil være de ulydige.

56. Udfør bønnen, giv den obligatoriske almisse og vær lydige mod Sendebuddet, så der må vises jer nåde.

57. Antag aldrig, at de, som fornægter og er utaknemmelige, skal undslippe på jorden. Deres opholdssted er ilden. Hvor elendigt et opholdssted det sandelig er!

58. O I troende! Jeres underordnede og de iblandt jer, som ikke har nået puberteten, må søge jeres tilladelse (til at komme ind) på tre tidspunkter: før morgenbønnen, når I tager jeres klæder af ved middag og efter aftenbønnen. Tre tidspunkter for jeres privatliv. Ud over disse tre er det ikke syndigt for jer og for dem at komme og gå hos hinanden. Sådan gør Allah åbenbaringerne tydelige for jer. Allah er Alvidende, alvis.

59. Og når børn blandt jer når puberteten, skal de bede om tilladelse (også på andre tidspunkter), ligesom de, der er ældre end dem. Sådan tydeliggør Allah Sine bud for jer. Allah er Alvidende, alvis.

60. Og de ældre kvinder, som ikke har noget ønske om at gifte sig, for dem er det ingen synd, hvis de lægger deres ydre klæder fra sig, forudsat, at de ikke fremviser deres forskønnelse. Men hvis de holder sig fra det, er det bedre for dem. Allah er Althørende, Alvidende.

61. Der er ingen synd forbundet med at være blind, ej heller er der nogen synd forbundet med at være halt, der er ingen synd forbundet med at være syg, og I er heller ikke syndige, hvis I spiser (mad) fra jeres egne hjem, fra jeres fædres hus, fra jeres mødres hus, fra jeres brødres hus, fra jeres søstres hus, fra jeres farbrødres hus, fra jeres fastres hus, fra jeres morbrødres hus, fra jeres mostres hus, fra de huse, hvis nøgler I har i jeres myndighed, eller fra jeres venners hus. Der er ingen synd forbundet med at spise samlet eller alene. Når I går ind i husene, så hils med en velsignet og god hilsen fra Allah. Sådan tydeliggør Allah Sine åbenbaringer for jer, så I må fatte.

62. De troende er dem, som tror på Allah og Hans Sendebud, og som, når de er sammen med ham om et fælles anliggende, ikke går, før de har bedt om hans tilladelse. Sandelig, de, som beder om din tilladelse, tror på Allah og Hans Sendebud. Når de beder dig om tilladelse til en privat sag, så giv tilladelse til den af dem, du vil,og bed om tilgivelse for dem fra Allah. Sandelig, Allah er tilgivende, barmhjertig.

63. Sendebuddets kald er ikke det samme, som når I kalder på hinanden. Allah kender visselig til dem af jer, som sniger sig bort i stilhed, mens de søger ly hos hinanden. Så lad dem, som går imod hans befaling, frygte, at en

prøvelse vil ramme dem, eller at en ydmygende straf vil komme over dem.

64. Tag jer i agt! Alt det, som er i himlene og på jorden, tilhører Allah. Sandelig, Han kender til alt, hvad I foretager jer. Og på dagen, hvor de vil blive bragt tilbage til Ham, vil Han fortælle dem, hvad de har gjort. Allah er Alvidende om alle ting.

Surah 25: al-Furqaan

Åbenbaringsperiode

Det fremgår af dens stil og emne, at den ligesom surah 23: al-Mu'minun også blev åbenbaret under det tredje stadie af Profetskabet i Mekka. Lærde og kommentatorer af Koran som Ibn Jarir og imam Razi har citeret en tradition fra Dahhak bin Muzahim om, at denne surah blev åbenbaret otte år før surah 4: an-Nisa'.

Tema og emner

Suraen omhandler de tvivl og indvendinger, som blev rejst mod Koranen, Muhammads Profetskab og hans lærdomme, af de vantro fra Mekka. Passende svar på hver eneste indvending er blevet givet, og folket er blevet advaret om konsekvenserne af at afvise Sandheden. I slutningen af suraen er et klart billede af de troendes moralske overlegenhed blevet skildret, ligesom i begyndelsen af surah 23: al-Mu'minun, som for at sige: "Her er kriteriet for at skelne det ægte fra det uægte. Dette er den ædle karakter hos de folk, som har troet på og fulgt Profetens lærdomme, og dette er den slags folk, som han forsøger at træne. I kan selv sammenligne og kontrastere denne type mennesker med de arabere, som endnu ikke har accepteret Budskabet, og som opretholder "uvidenhed" og gør deres yderste for at besejre Sandheden. Nu kan I dømme for jer selv, med hensyn til hvilken I vil vælge."

Skønt dette spørgsmål ikke blev stillet med så mange ord, blev det lagt frem for enhver i Arabien i en håndgribelig form. Det kan bemærkes, at i løbet af de næste par år var det praktiske svar, der blev givet på dette spørgsmål af hele nationen med undtagelse af en lille minoritet, at de valgte islam.

Surah 25: al-Furqaan [62]

I Allahs navn, Den Nådigste, Den Barmhjertigste.

1. Velsignet er Han, som åbenbarede Kriteriet for Sin tjener, for at han skal være en advarer for alle verdenerne.

2. Han, som herredømmet over himlene og jorden tilhører, og Han, som ikke har avlet noget barn. Ingen er Hans ligeværdige i herredømmet. Han har skabt alle ting, så gav Han dem en orden og lod dem følge dens indretning..

3. Og de har ud over Ham taget sig andre guder, som ikke kan skabe noget som helst. (Tværtimod) de er selv blevet skabt, og de har ingen magt til at skade sig selv og ej heller til at gavne, og de er ikke herrer over døden og ej heller over livet eller over sammenkomsten (på Dommedag).

4. Og de vantro siger: "Det er ikke andet end løgn, som han har opdigtet, og andre har hjulpet ham med det!" De vantro har visselig bragt uretfærdighed og bagvaskelse.

5. Og de siger: "Det er de forgangne fantasifortællinger, som han har fået nedskrevet, og de bliver læst op for ham om morgenen og om aftenen."

6. Sig: "Det er nedsendt fra Ham, som kender til alle hemmeligheder i himlene og på jorden. Sandelig, Han er tilgivende, barmhjertig."

7. Og de siger: "Hvad er der med dette Sendebud? Han spiser mad og går rundt på markedspladserne? Skulle der ikke have været en engel i hans følge, som kunne være en advarer sammen med ham?

8. Eller skulle en skat ikke have været sendt ned til ham, eller burde han ikke have haft en have, som han kunne have spist af ?" De uretfærdige siger: "I følger ikke andet end en besat mand!"

9. Se, hvilken slags sammenligninger de fremlægger om dig. De er vildfarne, så de finder ikke en eneste vej (til retledningen).

10. Ophøjet er Han! Hvis Han vil, kan Han skabe haver for dig med strømmende floder og bygge dig slotte.

11. Men de fornægtede Timen. Vi har forberedt en mægtig ild til den, som fornægter Timen.

12. Når den bliver synlig for dem fra langt hold, vil de høre dens raseri og brøl.

13. Og når de sammenbundne bliver kastet ind i dens trangeste sted, så vil de kalde på tilintetgørelse!

14. "Kald ikke i dag på én tilintetgørelse, men kald på utallige tilintetgørelser!"

15. Sig: "Er dette bedre end det evige Paradis, som er blevet lovet de gudfrygtige? Det er deres belønning og deres endelige opholdssted."

16. For dem vil der være alt, hvad de ønsker sig, til evig tid. Det er et løfte, som din Herre har afgivet.

17. Og på den dag vil Han samle dem og dem, de tilbad ud over Allah. Så vil Han sige: "Var det jer, som bragte

[62] *Al-Furqaan*: Kriteriet, som er et andet navn for Koranen og betyder "det, som skelner sandhed fra falskhed og ret fra uret."

disse af mine tjenere på afveje, eller kom de selv på afveje?"

18. De vil sige: "Lovprist er Du! Det passer sig ikke for os at tage os andre velyndere ud over Dig. Men Du gav dem og deres forfædre (udsættelse af tidsfristen for deres straf), og så glemte de at huske Dig og blev et folk, som blev tilintetgjort."

19. De har visselig gjort jer til løgnere. Nu kan I ikke undgå straffen, ej heller hjælpe. Den af jer, som er uretfærdig, vil Vi lade smage en stor straf.

20. Vi har ikke sendt Sendebude før dig, som ikke spiste mad og gik rundt på markedspladserne. Og Vi har gjort jer til en prøvelse for hinanden. Vil I da være tålmodige? Din Herre er altseende.

21. Og de, som ikke forventer at møde Os, siger: "Hvorfor er der ikke blevet sendt engle ned til os? Hvorfor kan vi ikke se vor Herre?" Sandelig, de er blevet hovmodige i deres selv, og de er ekstreme i deres arrogance.

22. På den dag, hvor de får englene at se, vil der ikke være nogen glædelig nyhed for synderne, og de vil sige: "Det er blevet jer forbudt!"

23. Og så vil Vi vende Os mod de gerninger, som de udførte, og gøre dem alle til støv, udspredt.

24. På den dag vil Paradisets beboeres opholdssted være bedst, og værestedet skønt.

25. Og på den dag, hvor himlen revner og bliver til skyer, og englene bliver sendt ned efter hinanden på rad,

26. tilhører det sande herredømme Den Nådigste, og det vil være en meget hård dag for de vantro.

27. Og på den dag vil enhver uretfærdig person bide sig i hænderne og sige: "Hvis jeg bare havde fulgt (den rette vej) i Sendebuddets følge.

28. Ve mig! Hvis jeg bare ikke havde gjort den og den til min ven.

29. Sandelig, han førte mig på afveje, bort fra formaningen, efter at den var kommet til mig, og Satan efterlader mennesker hjælpeløse!"

30. Og Sendebuddet vil sige: "O min Herre! Mit folk har behandlet denne Koran som en forkastelig ting!"

31. Og sådan har Vi givet enhver profet fjender blandt synderne, og din Herre er mere end nok som en retleder og en hjælper.

32. Og de vantro siger: "Hvorfor er Koranen ikke blevet sendt ned til ham som en helhed?" (Det er sket) således, for at Vi kan rodfæste dit hjerte med den. Vi har reciteret den stille og roligt.

33. Og de bringer dig ikke noget eksempel, uden at Vi bringer dig sandheden og en bedre fortolkning.

34. De, som vil blive drevet ind i Helvede med deres ansigter nedad, deres opholdssted er elendigt, deres vej er afvigelsen.

35. Og visselig, Vi skænkede Musa Bogen og gjorde hans broder Harun til en støtte for ham.

36. Så sagde Vi: "Gå til det folk, som fornægter Vore tegn!" Så tilintetgjorde Vi dem fuldstændigt.

37. Og Nuhs folk, da de fornægtede Sendebuddene, druknede Vi dem, og Vi gjorde dem til et advarslens tegn for mennesker. Vi har forberedt en smertelig straf for de uretfærdige.

38. Og 'Aad, Thamud, brøndens beboerne og mange andre generationer imellem dem (har Vi tilintetgjort).

39. Og for hver (af dem) tydeliggjorde Vi lærerige eksempler, men så tilintetgjorde Vi dem alle fuldstændigt (fordi de fornægtede deres profeter).

40. Og sandelig, de stødte på byen, som der regnede ulykker over. Har de så aldrig set den? Nej, de forventer ikke at blive genopvækket.

41. Når de ser dig, gør de ikke andet end at holde dig for nar: "Er det ham, som Allah har sendt som Sendebud?

42. Det var lige før, han havde ført os væk fra vore guder, hvis vi ikke havde holdt fast (ved dem)." Men de vil snart få at vide, når de ser straffen, hvem der var mest på afveje!

43. Har du set ham, som har taget sit begær som sin gud? Skulle du blive en formynder for ham?

44. Eller antager du, at de fleste af dem hører (ordet) og tænker efter? De er som kvæg, men de er mere på vildspor.

45. Har du ikke set på din Herre, hvordan Han gør skyggen længere, og hvis Han havde villet, kunne Han have gjort den stillestående. Så gjorde Vi solen til et tegn for ham.

46. Derefter trak Vi den langsomt til Os.

47. Og Han er Den, som har gjort natten til en beklædning for jer og søvnen til hvile og dagen til tid for bevægelse.

48. Og Han er Den, som sender vindene forud for Sin nåde som et glædesbud (om regnen). Vi har sendt det reneste vand ned fra himlen

49. for med det at give den livløse jord liv og forsyne de mange dyr og mennesker, som Vi har skabt, med vand.

50. Og visselig, Vi har tydeliggjort dette på forskellige måder for dem, så de må tænke efter. Men de fleste mennesker holder stædigt ved deres utaknemmelighed.

51. Hvis Vi havde villet, kunne Vi sandelig have sendt en advarer til hver by.

52. Så adlyd ikke de vantro, og anstreng dig af al magt mod dem med den (Koranen).

53. Og Han er Den, som samlede de to søer; den ene er sød og velsmagende, og den anden salt og udrikkelig. Og Han lavede en barriere imellem dem og en uigennemtrængelig forhindring.

54. Han er Den, som skabte mennesket af vand og gav ham (fællesskab gennem) afstamning og slægtskab. Din Herres almagt omfatter alt.

55. Og de tilbeder ud over Allah dem, som ikke kan gøre dem nytte eller påføre dem tab. Den vantro hjælper (Satan) imod din Herre.

56. Og Vi har ikke sendt dig som andet end en bringer af det glædelige budskab og som en advarer.

57. Sig: "Jeg beder jer ikke om nogen løn for dette, undtagen at den, der vil, skal følge en vej til sin Herre."

58. Og sæt din lid til Den Allevende, som ikke dør, og husk Ham med Hans lovprisning. Han er alttilstrækkelig som Den, der er Alvidende om Sine tjeneres synder.

59. Han, som skabte himlene og jorden og det, som er herimellem, på seks dage, og som derefter satte sig på Tronen. Han er Den Nådigste. Spørg om Ham hos den, som er kyndig.

60. Og når der bliver sagt til dem: "Kast jer ned for Den Nådigste!" så siger de: "Hvad er Den Nådigste for noget? Skal vi kaste os ned for det, som du befaler os?" Det forøger kun deres uvilje.

61. Velsignet og altophøjet er Han, som skabte stjernebilleder i himlen og placerede en lampe og en strålende måne i den.

62. Og Han er Den, som har fået natten og dagen til at følge efter hinanden for den, som vil tage ved lære af det eller ønsker at vise taknemmelighed.

63. Og Den Nådigstes tjenere er dem, som går med beskedenhed på jorden, og når de uvidende taler til dem, siger de: "Fred!"

64. dem, som tilbringer nætterne på knæ for deres Herre og stående,

65. og dem, som siger: "Vor Herre! Afværg Helvedes straf fra os!" Dets straf er sandelig vedvarende.

66. Sandelig, hvor elendigt et bestemmelsessted og bolig det er!

67. dem, som hverken er ødsle eller nærige, når de giver, men følger en mellemvej,

68. og dem, som ikke tilbeder en anden gud ved siden af Allah, og ikke dræber et liv, som Allah har forbudt at dræbe, uretmæssigt, og ikke begår hor. Den, der gør dette, vil få sin straf.

69. Straffen vil blive gjort dobbelt for ham på Genopstandelsens Dag, og han skal forblive deri i ydmygelse til evig tid,

70. medmindre han vender sig om i anger og tror og handler retskaffent. Sådannes synder vil Allah erstatte med godhed; Allah er tilgivende, barmhjertig.

71. Og den, som vender om i anger og handler retskaffent, har vendt sig til Allah i sand anger.

72. Og de, som ikke vidner falsk, og som, når de støder på tomme aktiviteter, går bort fra dem med værdighed,

73. de, som, når de bliver formanet ved deres Herres åbenbaringer, ikke er døve og blinde over for dem,

74. de, som siger: "Vor Herre! Skænk os glæde ved vore hustruer og vore børn, og gør os til de gudfrygtiges ledere,"

75. de vil blive belønnet med paladser som løn for deres tålmodighed, og der vil de blive ønsket velkommen med fredelig hilsen.

76. Der vil de forblive til evig tid. Hvor skønt et bestemmelsessted det er, og hvor skøn en bolig!

77. Sig: "Min Herre ville ikke bryde sig om jer, hvis det ikke havde været for jeres bøn. Nu, hvor I har fornægtet, så (vil) en ufravigelig straf (være over jer)."

Surah 26: ash-Shu'ara'

Åbenbaringsperiode

Emnet og stilen viser, at denne surah blev åbenbaret under den mellemste mekkanske periode. Ifølge Ibn Abbas (en stor ledsager af Profeten) blev surah 20: Ta Ha åbenbaret, efterfulgt af surah 56: al-Waqi'ah og derefter surah 26: ash-Shu'ara'.

Tema og emner

Baggrunden for suraen er, at de vantro fra Mekka vedholdende nægtede under det ene påskud eller det andet at acceptere budskabet om islam givet af Profeten. Nogle gange ville de sige, at han ikke viste dem noget tegn for at overbevise dem om hans Profetskab, nogle gange ville de stemple ham som en digter eller en troldmand og håne hans budskab, og nogle gange ville de latterliggøre hans mission ved at sige, at hans følgere enten var et par tåbelige unge eller de fattige folk og slaver. De argumenterede for, at hvis hans mission havde nogen reel værdi for folk, ville de adelige og de ældste have accepteret det først.

I mellemtiden var Profeten udmattet af sine anstrengelser for rationelt at vise dem fejlene i deres trosbekendelse og bevise sandheden af doktrinen om monoteisme (tawhid) og det hinsidige. I kontrast dertil blev de vantro aldrig trætte af at anlægge forskellige handlinger af stædighed. Denne tingenes tilstand forårsagede stor kval og sorg for Profeten.

Sådan var betingelserne, da denne surah blev åbenbaret. Den begynder med trøstende ord til Profeten, som antyder, hvorfor bekymrer du dig for deres skyld? Hvis disse folk ikke har troet på dig, er det ikke fordi de ikke har set noget tegn, men fordi de er stædige. De vil ikke lytte til fornuft. Når et tegn bliver vist til rette tid, vil de selv indse, at hvad der blev præsenteret for dem, var sandheden.

Efter denne introduktion frem til vers 191 er et og samme tema blevet præsenteret kontinuerligt, og det antydes, at hele jorden overfloder med tegn, som kan vejlede en sand søger af sandhed til virkeligheden, men de stædige og vildledte folk har aldrig troet, selv efter at have set tegnene, uanset om disse var tegn på naturlige fænomener eller mirakler fra Profeterne. Disse elendige folk holdt stædigt fast i deres falske trosbekendelser, indtil den guddommelige straf indhentede dem. Det er for at illustrere dette, at historien om mange af de antikke stammer, som fremturede i vantro, er blevet fortalt, præcis ligesom de vantro fra Mekka. I denne forbindelse er de følgende punkter blevet understreget:

1. Tegnene er af to slags:

    a. Naturlige tegn i universet, hvorved en intelligent person kan dømme for sig selv, om Profeten præsenterer sandheden.

    b. Tegn (mirakler) givet til Profeterne for at overbringe til deres folk og verificere deres Profetskab, såsom tegnene set af folket af Firaun, Noah, 'Aad, Thamud, Lot og andre.

2. De vantros mentalitet har været den samme op gennem tiderne, deres argumenter, deres indvendinger, deres undskyldninger og påskud for ikke at tro har været lignende, og i sidste ende har de skæbner, som de mødte, også været de samme. Ligeledes præsenterede Profeter i enhver tidsalder de samme lærdomme. Deres personlige karakter, deres ræsonnement og argumenter var de samme, og de blev alle tilsvarende velsignet med barmhjertighed fra Allah den Almægtige. Begge disse mønstre af adfærd og opførsel findes i historien, og de vantro kunne se for sig selv, hvilken gruppe de tilhørte.

3. Allah er den Almægtige, med magt over alting, og den mest barmhjertige på samme tid. Historien indeholder eksempler på Hans vrede såvel som på Hans barmhjertighed. Det er for folket at indse, hvilken vej, og i sidste ende afslutningen, de er på vej imod.

4. Som afslutning kan nogle nøglebudskaber for de vantro drages fra historierne i denne surah:

    a. Hvorfor insisterer I på at bede om, at straffen bliver sendt ned over jer, ligesom fortidens dømte samfund gjorde?

    b. Hvorfor reflekterer I (de vantro fra Mekka) ikke over Koranen som bliver præsenteret på jeres eget sprog?

    c. Hvorfor ser I ikke på den høje moralske adfærd hos Profeten Muhammad og hans ledsagere?

    d. Kan åbenbaringerne af Koranen være Satans værk?

    e. Ser modtageren af Koranen ud til at være en troldmand?

    f. Er Muhammad og hans ledsagere som en digter og hans beundrere?

    g. Hvorfor opgiver I ikke vantro og søger i jeres hjerter efter sandheden? Dybt i jeres hjerte ved I, at åbenbaringen af Koranen intet har til fælles med trolddom og poesi. Så I bør indse, at I er grusomme og uretfærdige, og med sikkerhed vil undergangen mødes af sådanne folk.

Surah 26: ash-Shu'ara'[63]

I Allahs navn, Den Nådigste, Den Barmhjertigste.

1. Ta', Sin, Mim.

2. Dette er versene fra den Klare Bog

3. Du piner dig selv af sorg over, at de nægter at tro.

4. Hvis Vi ville, kunne Vi sende et sådant tegn ned fra himlen til dem, så de blev underdanige.

5. Der kommer ingen ny formaning til dem fra Den Nådigste, uden at de vender sig bort fra den i uvilje.

6. Sandelig, de har fornægtet, men snart vil meddelelsen om det, de fornægtede, nå dem.

7. Og har de da ikke set på jorden, hvor mange af hver skøn slags Vi har ladet vokse derpå i par?

8. Sandelig, i det er der visselig tegn. Men de fleste af dem tror ikke.

9. Sandelig, din Herre, Han er Den Almægtige, Den Barmhjertigste.

10. Og (husk) da din Herre råbte til Musa: "Gå til det uretfærdige folk,

11. Firauns folk! Frygter de da ikke?"

12. Musa sagde: "Min Herre! Jeg frygter, at de vil fornægte mig,

13. og mit bryst bliver trangt, og min tunge vil ikke løsne op. Send derfor (bud) til Harun.

14. Og de har en anklage mod mig, så jeg frygter, at de vil dræbe mig."

15. Allah sagde: "Nej! Gå I begge med Vore tegn. Vi er sandelig med jer, Althørende.

16. Gå I begge til Firaun og sig: 'Vi er begge Sendebude fra alle verdenernes Herre!

17. Du skal sende Israels børn med os!'"

18. Firaun sagde: "Har vi ikke opfostret dig hos os som barn? Og du har tilbragt mange år af dit liv blandt os!

19. Og du begik den gerning, som du begik. Du er en af de utaknemmelige!"

20. Musa sagde: "Da jeg begik den gerning, var jeg vildfaren.

21. Så flygtede jeg fra jer, da jeg frygtede jer. Men så skænkede min Herre mig visdom og gjorde mig til et af Sendebuddene.

22. Og den godhed, du påminder mig om, er (resultatet af), at du havde gjort Israels børn til dine slaver!"

23. Firaun sagde: "Hvad er verdenernes Herre?"

24. (Musa) sagde: "Herren over himlene og jorden og alt det, som er mellem dem, hvis I blot bliver forvisset."

25. De tilstedeværende sagde: "Hører I det ikke?"

26. (Musa) sagde: "(Han) er både jeres og jeres forfædres Herre."

27. (Firaun) sagde: "Dette Sendebud, som er sendt til jer, må sandelig være gal!"

[63] *Ash-Shu'ara'*: Digterne.

28. (Musa) sagde: "(Han er) Herren over østen og vesten og alt det, som er mellem dem, hvis I har forstand."

29. (Firaun) sagde: "Hvis du tager dig en anden gud end mig, vil jeg visselig gøre dig til en af de fængslede."

30. (Musa) sagde: "Selvom jeg skulle bringe dig en tydelig ting?"

31. (Firaun) sagde: "Bring det, hvis du er sandfærdig!"

32. Så kastede Musa sin stav. Med det samme blev den til en tydelig slange.

33. Og han trak sin hånd ud, derpå var den skinnende hvid for tilskuerne.

34. (Firaun) sagde til de fremtrædende (folk) omkring sig: "Dette er sandelig en erfaren troldmand.

35. Han ønsker med sin magi at fordrive jer ud af jeres land. Så hvad er jeres råd?"

36. De sagde: "Hold ham og hans broder hen og send budbringere til alle byer.

37. Lad dem bringe enhver erfaren troldmand til dig."

38. Så blev alle troldmændene samlet på en bestemt dags fastlagte tid.

39. Og der blev sagt til folk: "Vil I så forsamle jer.

40. Vi forventer, at magikerne vil sejre, og vi vil følge dem (i deres religion)."

41. Da magikerne kom, sagde de til Firaun: "Er der en belønning for os, hvis vi er de sejrrige?"

42. Firaun sagde: "Ja, så sandelig. I skal da være blandt mine nærtstående!"

43. Musa sagde til dem: "Kast det, som I gerne vil kaste!"

44. De kastede deres reb og stave, og de sagde: "For Firauns ære! Vi vil visselig sejre!"

45. Så kastede Musa sin stav, og se, den opslugte hurtigt det, som de opdigtede.

46. Og alle magikerne kastede sig ned.

47. De sagde "Vi tror på alle verdenernes Herre,

48. Musas og Haruns Herre."

49. (Firaun) sagde: "Så I tror på ham, før jeg har tilladt jer det? Sandelig, han er jeres leder, som har lært jer magi. Men I skal snart få at vide: Jeg vil visselig afhugge jeres hænder og fødder modsat hinanden og korsfæste jer alle sammen."

50. De sagde: "Der er ingen skade for os (deri)! Vi vil visselig vende tilbage til vor Herre."

51. Vi håber inderligt, at vor Herre tilgiver os vore synder, for vi er de første til at tro."

52. Og Vi åbenbarede for Musa: "Tag af sted med Mine tjenere om natten! Sandelig, I vil blive forfulgt."

53. Så sendte Firaun budbringere til byerne.

54. (Firaun sagde): "Sandelig, de er en (ubetydeligt) lille gruppe,

55. og sandelig, de vækker vores vrede.

56. Og sandelig, vi er et folk, som er velforberedt!"

57. På den måde drev Vi dem bort fra haver og vandkilder

58. og fra skatte og ærværdige boliger.

59. Sådan (skete det), og Vi gjorde Israels børn til arvtagere.

60. De fulgte efter dem ved sol opgang.

61. Men da de to grupper stod over for hinanden, sagde Musas ledsagere: "Sandelig, nu er vi fanget!"

62. (Musa) sagde: "Nej! Sandelig, min Herre er med mig. Han vil vejlede mig."

63. Så åbenbarede Vi for Musa: "Slå på havet med din stav!" Og havet blev delt i to, så hver del var som et enormt bjerg.

64. Og Vi bragte de andre nær det sted.

65. Vi reddede Musa og alle dem, som var sammen med ham.

66. Så druknede Vi de andre (i havet).

67. I dette var der visselig en lære. Men de fleste af dem troede ikke.

68. Og sandelig, din Herre er visselig Den Almægtige, Den Barmhjertigste.

69. Og reciter historien om Ibrahiim for dem.

70. Dengang, han sagde til sin fader og sit folk: "Hvad er det, I tilbeder?"

71. De sagde: "Vi tilbeder afgudsstatuer. Vi bliver ved med (at tilbede) dem."

72. Ibrahiim sagde: "Hører de jer, når I kalder på dem?

73. Eller er de jer til nytte? Eller påfører de jer skade?"

74. De sagde: "Nej. Men vi fandt, at vore forfædre gjorde det samme."

75. (Ibrahiim) sagde: "Har I da tænkt over, hvad I tilbeder?

76. I og jeres forfædre?

77. Sandelig, de er mine fjender, undtagen alle verdenernes Herre.

78. Han har skabt mig, og det er Ham, som retleder mig.

79. Han er Den, som giver mig mad og drikke.

80. Og når jeg bliver syg, er det Ham, som helbreder mig.

81. Og Han er Den, som vil få mig til at dø og derefter give mig liv,

82. og Den, som jeg håber, vil tilgive mig mine synder på Dommens Dag."

83. Min Herre! Skænk mig visdom, og medregn mig blandt de dydige.

84. Og lad mig blive omtalt med et godt ord af de (generationer), som kommer efter mig.

85. Og gør mig til en af arvtagerne til lyksalighedens have,

86. og tilgiv min fader, sandelig, han var en af de vildfarne.

87. Og ydmyg mig ikke på den dag, hvor alle vil blive genopvækket fra gravene,

88. den dag, hvor rigdom ikke vil nytte og ej heller afkom,

89. kun den person, som møder op hos Allah med et rent hjerte.

90. Og Paradiset vil blive bragt nær de gudfrygtige,

91. og Helvede vil blive synliggjort for de vildfarne.

92. Og der vil blive sagt til dem: "Hvor er de afgudsstatuer, I plejede at tilbede

93. ud over Allah? Kan de hjælpe jer eller hjælpe sig selv?"

94. De og de overtrædende vil blive kastet heri på hovedet,

95. ligeledes alle fra hæren af Ibliis

96. De vil sige, mens de strides med hinanden:

97. "Ved Allah! Vi befandt os i en tydelig vildfarelse,

98. da vi satte jer ved siden af alle verdenernes Herre.

99. Og det var ikke andet end forbrydere, som forvildede os!

100. Vi har ingen fortalere,

101. ej heller en eneste nær ven.

102. Hvis vi bare kunne vende tilbage (og gøre det om), ville vi være blandt de troende."

103. Sandelig, i dette er der et tegn, og de fleste af dem troede ikke.

104. Og sandelig, din Herre er visselig Den Almægtige, Den Barmhjertigste.

105. Nuhs folk fornægtede Sendebuddene,

106. da deres broder Nuh sagde til dem: "Frygter I da ikke?

107. Sandelig, jeg er kommet til jer som et pålideligt Sendebud.

108. Frygt Allah, og adlyd mig!

109. Og jeg ønsker ingen løn fra jer for dette; min løn er hos alle verdenernes Herre alene.

110. Så frygt Allah, og adlyd mig!"

111. De sagde: "Skal vi tro på dig, selvom det er de mindreværdige, som følger dig?"

112. Nuh sagde: "Hvad har jeg af viden om, hvad de er i færd med?

113. Deres regnskab hviler hos min Herre alene. Hvis de bare kunne forstå!

114. Jeg er ikke en, der fordriver de troende.

115. Jeg er kun en tydelig advarer."

116. De sagde: "O Nuh! Hvis du ikke holder op, bliver du visselig en af de stenede."

117. Nuh sagde: "Min Herre! Sandelig, mit folk har fornægtet mig.

118. Så døm mellem mig og dem, og red mig og de troende, som er sammen med mig!"

119. Så reddede Vi ham og dem, som var sammen med ham, i den helt fyldte ark.

120. Så druknede Vi resten.

121. Sandelig, i dette er der et tegn, og de fleste af dem troede ikke.

122. Og sandelig, din Herre er i sandhed Den Almægtige, Den Barmhjertigste.

123. Også 'Aad fornægtede Sendebuddene.

124. (Husk) da deres broder Hud sagde til dem: "Frygter I ikke (Allah)?

125. Sandelig, jeg er et pålideligt Sendebud til jer,

126. så frygt Allah og adlyd mig!

127. Jeg ønsker ingen løn fra jer for dette. Min løn er hos verdenernes Herre alene.

128. Bygger I på ethvert højdedrag en monumental bygning af forfængelighed?

129. Og bygger I jer store slotte med det håb, at I vil leve evigt?

130. Og når I tager fat, tager I fat som tyranner.

131. Så frygt Allah, og adlyd mig!

132. Og frygt Ham, som forsyner jer med det, I kender til.

133. Han forsynede jer med kvæg og børn

134. og haver og kilder.

135. Sandelig, jeg frygter, at en stor dags straf skal ramme jer."

136. De sagde: "Om du formaner os eller ikke formaner os er for os det samme.

137. Dette er ikke andet end de forgangnes vaner.

138. Vi vil ikke blive ramt af nogen straf !"

139. Så fornægtede de ham, og Vi tilintetgjorde dem. Sandelig, i dette er der et tegn. (Men) de fleste af dem troede ikke.

140. Sandelig, din Herre er Den Almægtige, Den Barmhjertigste.

141. Også Thamud fornægtede Sendebuddene.

142. (Husk) da deres broder Salih sagde til dem: "Frygter I da ikke (Allah)?

143. Sandelig, jeg er et pålideligt Sendebud til jer!

144. Så frygt Allah, og adlyd mig!

145. Jeg ønsker ingen løn af jer for dette. Min løn er hos verdenernes Herre alene.

146. Bliver I (mon) ladt i fred her (for evigt),

147. i haver og ved kilder,

148. blandt korn og daddelpalmer med fine ranke,

149. mens I udhugger boliger i bjergene med velbehag?

150. Så frygt Allah, og adlyd mig!

151. Og adlyd ikke dem, som overskrider grænsen,

152. som stifter ufred på jorden og ikke fred!"

153. De sagde: "Du er blot en af dem, som er besatte,

154. du er ikke andet end et menneske som os, bring os et tegn, hvis du er sandfærdig."

155. Salih sagde: "Denne kamelhoppe her. Hun skal have sin del at drikke, og I skal have jeres.

156. Rør hende ikke med ondt, ellers vil en stor dags straf ramme jer."

157. Så slagtede de den. Men så angrede de.

158. For straffen ramte dem. Sandelig, i det er der et tegn. Og de fleste af dem troede ikke.

159. Sandelig, din Herre er Den Almægtige, Den Barmhjertigste.

160. Også Luts folk fornægtede Sendebuddene,

161. da deres broder Lut sagde til dem: "Frygter I da ikke (Allah)?

162. Sandelig, jeg er et pålideligt Sendebud til jer.

163. Så frygt Allah, og adlyd mig!

164. Jeg ønsker ingen løn af jer for dette. Min løn er hos verdenernes Herre alene.

165. Går I kun til mænd blandt menneskene

166. og forlader jeres hustruer, som jeres Herre har skabt for jer? I er et folk, som overtræder grænsen!"

167. De sagde: "O Lut! Hvis du ikke holder op, vil du visselig blive en af de udstødte!"

168. Lut sagde: "Sandelig, jeg er en af dem, som afskyr jeres handlinger!

169. Min Herre! Red mig og min familie fra det, som de gør!"

170. Så reddede Vi ham og hans familie, alle sammen.

171. Undtagen en gammel kvinde, som var blandt de tilbageblevne.

172. De andre tilintetgjorde Vi.

173. Og Vi lod det regne over dem; hvor ødelæggende regnen over de advarede var!

174. Sandelig, i det er der et tegn. (Men) de fleste af dem troede ikke.

175. Sandelig, din Herre er Den Almægtige, Den Barmhjertigste.

176. Også Aykah-folket fornægtede Sendebuddene,

177. da Shu'aib sagde til dem: "Frygter I da ikke (Allah)?

178. Sandelig, jeg er et pålideligt Sendebud til jer.

179. Så frygt Allah, og adlyd mig!

180. Jeg ønsker ingen løn af jer for dette. Min løn er hos alle verdenernes Herre alene.

181. Giv fuldt mål, og vær ikke af dem, som påfører tab.

182. Og vej med en nøjagtig vægt!

183. Snyd ikke folk for deres ting, og gå ikke rundt i landet for at stifte ufred.

184. Og frygt Ham, som skabte jer og de tidligere nationer."

185. De sagde: "Du er en af dem, som er forhekset!

186. Du er ikke andet end et menneske ligesom os. Sandelig, vi anser dig for at være en af løgnerne.

187. Lad der falde stykker af himlen ned over os, hvis du er sandfærdig!"

188. (Shu'aib) sagde: "Min Herre er Alvidende om, hvad I gør."

189. De fornægtede ham, og så kom straffen på skyggens dag over dem. Sandelig, det var en stor dags straf.

190. Sandelig, i det er der et tydeligt tegn. (Men) de fleste af dem troede ikke.

191. Sandelig, din Herre er Den Almægtige, Den Barmhjertigste.

192. Og sandelig, dette er en åbenbaring fra alle verdenernes Herre.

193. Den pålidelige Ånd bragte den ned

194. til dit hjerte, for at du skulle blive en af advarerne,

195. på et tydeligt arabisk sprog.

196. Og sandelig, den er i de tidligere slægters bøger.

197. Er det ikke bevis (nok) for dem, at de lærte blandt Israels børn også kender den?

198. Hvis Vi havde åbenbaret den for en, der ikke var araber,

199. og han havde reciteret den for dem, så ville de ikke have troet på den.

200. Vi har sat den (vantroen) ind i syndernes hjerter.

201. De vil ikke tro på den, før de ser den smertelige straf.

202. Den vil komme over dem pludseligt, når de intet aner.

203. Da vil de sige: "Vil der blive givet os en tidsfrist?"

204. Ønsker de stadig at få fremskyndet Vor straf ?

205. Hvad nu, hvis Vi lod dem nyde et langt liv,

206. og så den (straf), som er blevet dem lovet, kom over dem,

207. ville den nydelse så være dem til (nogen som helst) nytte?

208. Og Vi har ikke tilintetgjort en eneste by, uden at Vi (først) har sendt den en advarer

209. for at formane dem. Vi er ikke uretfærdige.

210. Det er ikke satanerne, som har bragt den ned!

211. Det tilkommer dem ikke, og ej heller formår de det.

212. Sandelig, de er blevet udelukket fra at høre.

213. Så påkald aldrig en anden gud ud over Allah, ellers vil du blive blandt dem, som bliver straffet.

214. Og advar (først) dine nærmeste slægtninge.

215. Og sænk din vinge over de troende, som følger dig.

216. Hvis de derpå viser dig ulydighed, så sig: "Jeg tager sandelig afstand fra det, I gør!"

217. Og sæt din lid til Den Almægtige, Den Barmhjertigste,

218. som ser dig, mens du står (i bøn),

219. og mens du vandrer blandt dem, som kaster sig ned.

220. Sandelig, Han er Den Althørende, Den Alvidende.

221. (O I hyklere!) Skal jeg meddele jer, hvem satanerne stiger ned over?

222. De stiger ned over enhver syndig løgner.

223. De er lydhøre, og de fleste af dem er løgnere.

224. Og (hvad) digterne (angår), så er det kun de vildfarne, som følger dem.

225. Har du ikke set, at de vandrer forvirret omkring i enhver dal,

226. og at de siger det, som de ikke (selv) gør?

227. Undtagen de, som tror og handler retskaffent og husker Allah og forsvarer sig, efter at der er gjort dem uret. De, som begår uret, skal snart få at vide, hvilket sted de vil blive bragt tilbage til.

Surah 27: an-Naml

Åbenbaringsperiode

Emnet og stilen bærer fuld lighed med suraerne fra den mellemste mekkanske periode, og dette understøttes også af forskellige hadither.

Tema og emner

Suraen består af to taler, den første fra begyndelsen af suraen til slutningen af vers 58 og den anden fra vers 59 til slutningen. Temaet for den første tale er, at de folk, som drager fordel af vejledningen fra Koran og dens velsignelser, er dem, som accepterer de realiteter, som den præsenterer. De er derefter lydige og underdanige over for Allahs vejledning ved at følge den i deres praktiske liv.

Et af de største hindringer for mennesket er benægtelsen af det hinsidige. For det gør ham uansvarlig, egoistisk og ivrig efter det verdslige liv, hvilket til gengæld gør det umuligt for ham at underkaste sig foran Allah og acceptere de moralske restriktioner på hans lyster og begær.

Efter denne introduktion præsenteres historiske figurer, der betegner tre typer af karakterer:

1. Den første type er karakteriseret ved Firaun, lederne af Thamud og oprørerne fra Lots folk, som alle var uagtsomme over for ansvaret i det hinsidige og som følge deraf var blevet slaver af verden og deres lyster. Disse folk troede ikke, selv efter at miraklerne blev præsenteret for dem. Snarere vendte de sig mod dem, som inviterede dem til godhed og fromhed, og fremturede i deres onde veje. De ænsede ikke formaningen lige op til det øjeblik, før de blev indhentet af Allahs straf.

2. Den anden type af karakter er den af Profeten Salomon, som var blevet velsignet af Allah med rigdom, kongerige og storhed i en uanet grad. Eftersom han betragtede sig selv som ansvarlig over for Allah og vidste, at hvad end han havde kun skyldtes Allahs gavmildhed, var han lydig over for Allah, og der var ingen antydning af stolthed eller arrogance i hans karakter.

3. Den tredje type er den af dronningen af Saba, som herskede over en velhavende og berømt kendt nation i Arabiens historie. Hun besad alle de livsmidler, som kunne forårsage, at en person blev forfængelig og indbildsk. Hendes rigdom og besiddelser oversteg langt rigdommen og besiddelserne hos mange stammer fra fortiden og fremtiden, herunder Quraysh. Hun blev født ind i en kultur af polyteisme (*shirk*), som ikke kun var en nedarvet levevis hos hende, men hun var nødt til at følge den for at opretholde sin position som en hersker. Derfor var det ekstremt svært for hende at opgive den og adoptere monoteisme (*tawhid*), især når det sammenlignes med den mere almindelige polyteist. Imidlertid, da sandheden blev gjort kendt for hende, kunne intet stoppe hende fra at acceptere den. Hendes tidligere uvidenhed var faktisk på grund af, at hun var født og opvokset i et polyteistisk miljø, og ikke på grund af hendes at være en slave af sine lyster og begær. Hendes samvittighed var ikke blottet for følelsen af ansvarlighed over for Allah.

I den anden tale, fra begyndelsen, er opmærksomheden blevet henledt på nogle af de mest åbenlyse og synlige realiteter i universet. De vantro fra Mekka bliver stillet det ene spørgsmål efter det andet, der udspørger dem om, hvorvidt disse realiteter vidner om polyteismens (*shirk*) trosbekendelse eller til sandheden af monoteisme (*tawhid*), som Koranen inviterer til?

Som afslutning er den sande invitation fra Koranen, det vil sige invitationen til at tjene Allah alene. Dette præsenteres på en kortfattet, men kraftfuld måde, og folket er informeret om, at det at acceptere den vil være til deres egen fordel og at afvise den til deres egen ulempe. For hvis de udskød troen, indtil de så Allahs tegn (de store tegn forudsagt før ankomsten af den sidste dag), ville de blive efterladt uden andet valg end at tro og underkaste sig. Faktisk bør de have i sinde, at dette ville være tidspunktet for dom, og at tro på det tidspunkt ikke ville være til nogen nytte.

Surah 27: an-Naml[64]

I Allahs navn, Den Nådigste, Den Barmhjertigste.

1. Ta', Sin. Dette er Koranens og en tydelig Bogs tegn,

2. en retledning og et glædeligt budskab for de troende,

3. som forretter bøn og giver almisser og har vished i troen på det hinsidige.

4. Sandelig, de, som ikke tror på det hinsidige, deres handlinger har Vi gjort tiltrækkende for dem, så de vandrer i blinde.

5. Det er dem, som den hårde straf er forbeholdt. De vil være de største tabere i det hinsidige.

6. Sandelig, denne Koran bliver åbenbaret for dig af Den, som er alvis, Alvidende.

7. (Husk) da Musa sagde til sin familie: "Jeg så en ild. Jeg vil bringe jer et budskab (derfra), eller jeg vil bringe jer en fakkel, sådan at I får varme."

8. Da han ankom dertil, blev der råbt: "Velsignet er Han, som er i ilden, og den, som står omkring den. Altophøjet er Allah, verdenernes Herre!

9. O Musa! Sandelig, Jeg er Allah, Den Almægtige, Den Alvise!

10. Læg din stav ned." Da han så den bevæge sig hurtigt af sted som en slange, vendte han sig om og flygtede uden at se sig tilbage. "O Musa! Frygt ikke. Sandelig, hos Mig frygter Sendebuddene ikke,

11. kun de, som begår uret. Men hvis de (angrer og) erstatter det onde med det gode, så er Jeg sandelig tilgivende, barmhjertig.

12. Og stik din hånd ind i din kraveåbning. Den vil komme ud skinnende hvid, uden fejl. Det er blandt de ni tegn til Firaun og hans folk. Sandelig, de er et syndefuldt folk!"

13. Da Vore tegn kom til dem, tydeligt synlige for deres øjne og forstand, sagde de: "Det er åbenlys magi!"

14. Og de fornægtede dem af uretfærdighed og hovmod, selvom deres sjæl havde fået vished (om dem). Se, hvordan enden blev for ufredsstifterne!

15. Sandelig, Vi gav Dawud og Sulaiman viden. Og de sagde: "Lovprist være Allah, som gav os overlegenhed over mange af Hans troende tjenere."

16. Og Sulaiman blev Dawuds arvtager. Han sagde: "O I mennesker! Vi er blevet lært fuglenes sprog, og der er blevet skænket os (en andel) af alle ting. Sandelig, dette er en helt tydelig gunst."

17. Sulaiman samlede hære af jinner, mennesker og fugle. De blev anført under (hans) fuld(e) kontrol.

18. Da de nåede frem til myrernes dal, sagde en myre: "O I myrer! Gå ind i jeres bo, så Sulaiman og hans hære ikke knuser jer uden at vide det."

19. Han (Sulaiman) smilte af dens ord, og han sagde: "Min Herre! Få mig til altid at være (Dig) taknemmelig for den velsignelse, som Du viste mig og mine forældre, sådan at jeg gør retskafne gerninger, som Du godtager.

[64] *An-Naml*: Myrene.

Og inkluder mig, ved Din nåde, blandt Dine retskafne tjenere."

20. Og Sulaiman inspicerede fuglene. Så sagde han: "Hvordan kan det være, at jeg ikke kan se hærfuglen? Eller er han fraværende?

21. Jeg vil visselig udsætte ham for en streng straf eller slagte ham, hvis han ikke bringer mig et tydeligt bevis (der undskylder hans fravær)."

22. Inden længe kom han (hærfuglen) og sagde: "Jeg har opnået viden om noget, som du ikke er vidende om, og jeg er kommet til dig med en sikker (og vigtig) nyhed fra Saba.

23. Jeg fandt der en kvinde, som regerer over dem. Alle ting er blevet hende skænket. Og hun har en stor trone.

24. Jeg fandt hende og hendes folk kaste sig ned for solen i stedet for Allah. Satan har gjort deres handlinger tiltrækkende for dem og hindret dem fra vejen, så de ikke finder retledningen,

25. (og så) de ikke kaster sig ned for Allah, som synliggør alt, hvad der er i himlene og på jorden, og som kender til alt, hvad de skjuler (i deres hjerter), og hvad de synliggør.

26. (Han er) Allah – der er ingen anden gud end Ham, Herren over Den store Trone."

27. (Sulaiman) sagde: "Lad os se, om du har talt sandt, eller om du er en af løgnerne!

28. Tag af sted med dette mit brev, og lever det til dem. Træk dig derefter tilbage, og se, hvad de vender sig til."

29. Hun sagde: "O I fremtrædende forsamling! Sandelig, der er blevet leveret mig et ærværdigt brev.

30. Sandelig, det er kommet fra Sulaiman, og det (begynder med): 'I Allahs navn, Den Nådigste, Den Barmhjertigste.

31. Vær ikke opsætsige over for mig. Kom til mig som hengivne.'"

32. Hun sagde: "O I fremtrædende forsamling! Giv mig jeres råd i mit anliggende. Jeg træffer aldrig en endelig beslutning, uden at I er vidner."

33. De sagde: "Vi besidder stor magt, og vi besidder stort mod, men befalingen er din, så overvej, hvad du vil befale."

34. Hun sagde: "Sandelig, når herskere går ind i en by, så påfører de ødelæggelse og ydmyger dens fremtrædende folk. Og sådan vil også disse gøre.

35. Sandelig, nu sender jeg dem en gave og ser, hvad budbringerne vender tilbage med (af svar)."

36. Da (budbringeren) kom til Sulaiman, sagde han: "Ønsker I at hjælpe mig med rigdom? Det, som Allah har givet mig, er langt bedre end det, som Han har givet jer. Men det er jer, som praler med jeres gave.

37. Vend tilbage til dem. Sandelig, vi vil komme til dem med hære, som de aldrig kan stå imod, og vi vil visselig fordrive dem derfra i ydmygelse."

38. (Sulaiman) sagde: "O I fremtrædende forsamling! Hvem af jer kan bringe mig hendes trone, før de kommer til mig som troende?"

39. En ifrit blandt jinnerne sagde: "Jeg kan bringe den til dig, før du rejser dig fra

din plads. Sandelig, jeg har styrken og evnen til at gøre det, og jeg er pålidelig."

40. Og en, som havde noget kundskab fra Bogen sagde: "Jeg kan bringe dig den, før du kan nå at blinke." Da han (Sulaiman) så den stå foran sig, sagde han: "Dette er af min Herres nåde, sådan at Han kan sætte mig på prøve: Om jeg viser taknemmelighed eller utaknemmelighed. Den, der viser taknemmelighed, viser taknemmelighed for sit eget bedste. Og den, der viser utaknemmelighed, sandelig, så er min Herre selvtilstrækkelig, gavmild."

41. (Sulaiman) sagde: "Ændr hendes trone, og lad os se, om hun bliver retledt (og genkender sin trone) eller vedbliver at være blandt dem, som ikke er retledte."

42. Da hun kom, blev der sagt til hende: "Er din trone sådan?" Hun sagde: "Det er, som om det er den samme." "Vi har fået viden før hende, og vi har overgivet os (til Allah)."

43. Og den (afgud), som hun tilbad ud over Allah, havde hindret hende (fra den rette vej). Sandelig, hun var af et vantro folk.

44. Der blev sagt til hende: "Træd ind i paladset." Da hun så det, antog hun, at det var dybt vand, og hun afdækkede sine ben. Sulaiman sagde: "Dette er en gårdsplads, som er brolagt med krystaller." Hun sagde: "Min Herre! Sandelig, jeg har gjort mit selv uret. I Sulaimans følge underkaster jeg mig Allah, verdenernes Herre."

45. Sandelig, Vi sendte til Thamud deres broder Salih (med dette bud): "Tilbed Allah alene!" Og se, de blev til to grupper, som stredes med hinanden.

46. Salih sagde: "O mit folk! Hvorfor ønsker I at fremskynde det onde i stedet for det gode? Hvorfor beder I ikke om tilgivelse fra Allah, sådan at der må blive jer vist nåde?"

47. De sagde: "Vi er ramt af ulykker på grund af dig og dem, som er sammen med dig." (Salih) sagde: "Den ulykke, der ramte jer, er (nedskrevet) hos Allah. I er et folk, som er sat på prøve!"

48. I byen var der ni mænd, som stiftede ufred i landet, og som intet godt udførte.

49. Ved at aflægge en ed over for hinanden i Allahs navn, sagde de: "Lad os angribe Salih og hans familie om natten. Lad os derpå sige til hans beskytter, at vi ikke var til stede, da hans familie blev udslettet, og sandelig, vi er sandfærdige."

50. Og de lagde en listig plan, og Vi lagde en plan (imod deres list), uden at de bemærkede det.

51. Og se, hvad enden blev for deres listige plan! Sandelig, Vi udslettede dem og deres folk fuldstændigt.

52. Dette er (ruinerne af) deres huse, som Vi lagde øde på grund af deres uretfærdighed. Sandelig, der er et tydeligt tegn i dette for et folk, som har viden.

53. Og Vi reddede dem, som troede og var gudfrygtige.

54. Og (husk) Lut, da han sagde til sit folk: "Begår I denne uanstændighed, selvom I ser?

55. Går I med (seksuelt) begær til mænd i stedet for til kvinder? Sandelig, I er et uvidende folk!"

56. Hans folks svar var kun: "Fordriv Luts familie fra jeres by, for de er et folk, som påbyder renhed!"

57. Så Vi reddede Lut og hans familie, undtagen hans hustru, som Vi bestemte skulle være en af de tilbageblevne.

58. Og Vi lod en (ødelæggende) regn komme over dem. Hvor forfærdelig var regnen over de advarede!

59. Sig: "Lovprist være Allah, og fred være med Hans udvalgte tjenere." Er Allah bedst, eller er det, som de (vantro) sætter ved siden af (Allah)?

60. Eller Ham, som skabte himlene og jorden og nedsendte vand til jer fra himlen? Ved det vand lod Han friske og smukke haver vokse frem. I er ikke i stand til at få jeres træer til at vokse. Findes der da en anden gud sammen med Allah? Nej! De er et folk, som er på afveje.

61. Eller Ham, som gjorde jorden til et opholdssted og lod floder gennemstrømme den og skabte faste bjerge på den og satte en barriere mellem de to søer? Findes der da en anden gud sammen med Allah? Nej! De fleste af dem ved det ikke.

62. Eller Ham, som godtager den trængtes bøn, når han påkalder Ham, og fjerner hans smerte og gør jer til efterfølgere og arvtagere af jorden? Findes der da en anden gud sammen med Allah? Hvor lidt I tænker jer om!

63. Eller Ham, som viser jer vejen i det tørre lands og havets mørke, og Ham, som sender jer vindene som glædens budbringere før Sin nåde? Findes der da en anden gud sammen med Allah? Mere ophøjet er Allah end alt det, som de sidesætter med Ham.

64. Eller Ham, som forårsagede skabelsen, og som vil gøre det igen, og Ham, som forsyner jer fra himlen og jorden? Findes der da en anden gud sammen med Allah? Sig: "Bring jeres bevis, hvis I er sandfærdige!"

65. Sig: "De, som er i himlene og på jorden, kender ikke til det usete, undtagen Allah, og de ved ikke, hvornår de vil blive genopvækket!"

66. Nej, deres viden når ikke til det hinsidige. Men de er i tvivl om det. Nej, de er blinde for det.

67. Og de vantro siger: "Når vi og vore forfædre er blevet til jord, skal vi da genopvækkes?

68. Sandelig, vi er blevet lovet dette og tidligere også vore forfædre; det er ikke andet end opdigtede sagn fra gamle dage!"

69. Sig: "Rejs rundt i landet og se, hvad enden blev for synderne!"

70. Og bliv ikke sørgmodig over dem, og bliv ikke bedrøvet over de listige planer, som de udtænker.

71. Og de siger: "Hvornår vil dette løfte (om straffen) blive opfyldt, (fortæl os) hvis I er sandfærdige?"

72. Sig: "En del af det (løfte om straffen), som I ønsker at få fremskyndet, følger sikkert tæt efter jer."

73. Og sandelig, din Herre er fuld af nåde mod menneskene, men de fleste af dem viser ikke taknemmelighed.

74. Og din Herre er sandelig vel vidende om alt det, som de skjuler i deres bryst, og alt det, som de synliggør.

75. Og der findes ikke noget skjult i himlene og på jorden, som ikke er i en tydelig Bog.

76. Sandelig, denne Koran belyser for Israels børn de fleste ting, som de er uenige om.

77. Og sandelig, den er en retledning og nåde for de troende.

78. Din Herre vil sandelig dømme mellem dem. Han er Den Almægtige, Den Alvidende.

79. Så sæt din lid til Allah. For du følger den indlysende sandhed.

80. Sandelig, du kan ikke få de døde til at høre (dit kald) og ej heller de døve, når de vender ryggen til og løber bort.

81. Ej heller kan du retlede de blinde fra deres vildfarelse. Du får kun dem, som tror på Vore åbenbaringer, til at høre. Det er dem, som har overgivet sig (til Allah).

82. Når ordet kommer over dem, vil Vi frembringe for dem et udyr fra jorden, som vil tale til dem (bebrejdende), fordi menneskene ikke var forvissede om Vore tegn.

83. Den dag, hvor Vi fra ethvert samfund vil samle en gruppe af dem, som fornægtede Vore åbenbaringer, og de vil blive tilbageholdt,

84. vil Allah sige, når de alle er kommet frem (til opgørets sted): "Fornægtede I Mine åbenbaringer, selvom I ikke begreb dem med nogen som helst viden? Hvad var det, I stædigt vedblev at gøre?"

85. Og løftet (om straffen) over dem vil blive opfyldt, fordi de var uretfærdige. Og de vil ikke længere være i stand til at sige noget.

86. Har de da ikke set, at Vi skabte natten, for at de skal kunne finde ro i den, og dagen til belysning? Sandelig, i dette er der et tegn for et folk, som tror.

87. Og den dag, hvor der blæses i trompeten, vil alle, som er i himlene og på jorden, blive lammet af skræk, undtagen dem, som Allah vil, og alle vil møde op hos Ham i ydmyghed.

88. Du ser bjergene og anser dem for at være grundfæstede, selvom de er i (konstant) bevægelse, ligesom skyerne. Dette er Allahs værk; Han, som har gjort alle ting faste. Sandelig, Han kender til alt, hvad I gør.

89. De, som kommer med det gode, for dem vil der være noget bedre end det. De vil på den dag være i sikkerhed for (al) frygt (for straf).

90. Men de, som kommer med det onde, vil blive kastet i ilden på hovedet. (Og der vil blive sagt til dem:) "Bliver I lønnet for andet end det, som I har gjort?"

91. (Sig:) "Mig er det kun befalet at tilbede denne bys Herre, Ham, som gjorde den agtværdig. Alle ting tilhører Ham, og mig er det befalet at tilbede Ham, og mig er det befalet, at jeg skal være blandt de hengivne.

92. Og (jeg er blevet befalet) at recitere Koranen." Den, som godtager retledningen, godtager retledningen til sit eget bedste. Hvis nogen farer vild, så sig: "Jeg er blot en af dem som advarer."

93. Og sig: "Al lovprisning tilkommer Allah alene. Snart vil Han vise jer Sine tegn, og I vil kende dem." Og din Herre er ikke uopmærksom på det, de gør.

Surah 28: al-Qasas

Åbenbaringsperiode

Ifølge Ibn Abbas (en stor ledsager af Profeten) blev surah 26: ash-Shu'ara', surah 27: an-Naml og surah 28: al-Qasas, sendt ned den ene efter den anden. Sproget, stilen og temaet viser også, at perioden for åbenbaringen af disse tre suraer er næsten den samme. En anden grund til deres tætte lighed er, at de forskellige dele af historien om Profeten Moses er nævnt i disse suraer sammen for at udgøre en komplet historie.

Tema og emner

Hovedtemaet er at fjerne de tvivl og indvendinger, som blev rejst mod Profetskabet hos Profeten Muhammad, og at ugyldiggøre de undskyldninger, som blev tilbudt for ikke at tro på ham. Historien om Profeten Moses er blevet relateret, hvilket i analogi med åbenbaringsperioden indprenter de følgende punkter i lytterens sind:

1. Først tilvejebringer Allah midlerne og motiverne til, hvad end Han vil, på en uerkendelig måde. Således arrangerede Allah tingene sådan, at barnet, gennem hvem Firaun skulle fjernes fra magten, blev opvokset i hans eget hus, uden at han vidste, hvem han opfostrede. Hvem kan udfordre Allah og forstyrre Hans planer?

2. For det andet bliver Profetskab ikke tildelt en person midt i festligheder ved at udstede en proklamation fra himlene. I undrer jer over, hvordan Muhammad er blevet velsignet med Profetskab uventet, men Moses, som I anerkender som en Profet (vers 48), blev også udnævnt til Profet uventet, mens han var på en rejse. Denne begivenhed fandt sted i ørkenen ved foden af Sinaibjerget, og der var ingen vidner. Selv Moses selv forudså ikke, hvad han ville blive velsignet med. Han havde faktisk set en ild i det fjerne og søgte enten at søge vejvisning eller i det mindste vende tilbage med en gren – lidet vidste han, at han ville vende tilbage med gaven af Profetskab.

3. For det tredje er de, som Allah ønsker at bruge i sin tjeneste, ofte uden militær magt og formår med succes at overvinde langt stærkere og bedre udstyrede modstandere. Den kontrast, der eksisterede mellem Moses' og Firauns magt, var langt mere fremtrædende og åbenlys end den, der eksisterede mellem Muhammad og Quraysh, alligevel kom verden til at vide, hvem sejrherren var.

4. For det fjerde blev der rejst indvendinger gang på gang, der sagde: 'Hvorfor er Muhammad ikke blevet givet det samme, som blev givet til Moses?', dvs. miraklerne med staven og den skinnende hånd osv., som for at antyde, at de beredvilligt ville tro, kun hvis de blev vist den slags mirakler, der blev vist af Moses til Firaun. Men så bliver de påmindet: 'Ved I, hvilken slags respons der blev givet af dem, som blev vist disse mirakler?' De havde ikke troet, selv efter at have set miraklerne, og havde kun sagt: 'Dette er magi', for de var ubøjelige i deres stædighed og fjendtlighed over for Sandheden. Vil I da kun tro, når I bliver vist den samme slags mirakler? Er I klar over, hvilken skæbne de vantro blev mødt med efter at have set miraklerne? De blev tilintetgjort af Allah. Ønsker I nu at møde den samme skæbne ved at bede om mirakler i jeres stædighed?

Dette var baggrunden, mod hvilken historien om Profeten Moses blev fortalt. En analogi blev etableret, der forbandt de fremherskende betingelser i Mekka med dem, der eksisterede på tiden for Profeten Moses. Derefter fra vers 43 og frem vender talen sig mod det sande tema.

Til at begynde med er fortællingen om en to tusind år gammel historisk begivenhed af Profeten, som var kendt for at være ulærd, præsenteret med en sådan nøjagtighed og detaljegrad som et bevis på hans Profetskab. Derefter bliver hans udnævnelse som en Profet lagt frem som Allahs barmhjertighed mod dem, for de var uagtsomme, og Allah gjorde ham til en kilde for deres frelse. Derefter er deres ofte gentagne indvending: "Hvorfor har denne Profet ikke bragt de mirakler, som Moses havde bragt?" blevet besvaret. Det bliver sagt til dem: "Hvordan kan I være retfærdiggjorte i at kræve mirakler fra denne Profet, når I heller ikke troede på Moses, som, som I selv anerkender, havde bragt mirakler fra Allah? Hvis I ikke havde fulgt jeres lyster og begær, ville I have set Sandheden. Hvis I ikke afstår fra jeres veje, uanset hvor mange mirakler der bliver vist, vil I aldrig genkende dem."

Derefter er de vantro fra Mekka blevet advaret og gjort til skamme for en begivenhed, der fandt sted i netop de dage. Nogle kristne var kommet til Mekka og havde omfavnet islam efter at have hørt Koranen fra Profeten. I stedet for at se dette som en lektie, var mekkanerne så oprørte, at deres leder, Abu Jahl, vanærede disse folk offentligt. Som afslutning er den undskyldning, som de vantro lagde frem for ikke at tro på Profeten, blevet behandlet.

Hvad de frygtede var dette: "Hvis vi opgiver arabernes polyteistiske trosbekendelse og accepterer doktrinen om monoteisme (tawhid) i stedet, vil dette gøre en ende på vores overherredømme på de religiøse, politiske og økonomiske områder, hvilket til gengæld vil ødelægge vores position som den mest indflydelsesrige stamme i Arabien. Desuden vil vi blive efterladt uden nogen tilflugt nogen steder i landet." Dette var det sande motiv hos lederne af Quraysh for deres antagonisme mod Sandheden. Deres tvivl og indvendinger var kun de påskud, som de opfandt for at bedrage det almindelige folk. Allah behandlede dette ræsonnement fuldstændigt frem til slutningen af suraen, overvejede hvert aspekt på en vis måde – og tilbød midlet.

Surah 28: al-Qasas[65]

I Allahs navn, Den Nådigste, Den Barmhjertigste.

1. Ta, Sin, Mim.

2. Dette er Den oplysende Bogs åbenbaringer.

3. Vi reciterer for dig noget af historien om Musa og Firaun i sandhed, (til nytte) for et folk, som vil tro.

4. Sandelig, Firaun var blevet opsætsig i landet, og han havde delt sit folk op i grupper. Han knuste den ene gruppe af dem; han slagtede deres sønner og lod deres kvinder leve. Sandelig, han var en af dem, som stifter ufred.

5. Og Vi ønskede at vise gunst til dem, som var blevet undertrykt i landet, gøre dem til ledere og arvtagere

6. og give dem herredømme og magt i landet samt vise Firaun og Haman og begges hære det, som de frygtede.

7. Og Vi indgav i Musas moders hjerte: "Am ham, men når du bliver ængstelig, så læg ham i floden, og vær hverken bange eller bekymret. Sandelig, Vi skal bringe ham tilbage til dig og gøre ham til et af Sendebuddene."

8. Så fandt Firauns familie ham og tog ham op, således at han skulle blive en fjende og sorg for dem. Sandelig, Firaun og Haman og deres soldater befandt sig i vildfarelse.

9. Firauns hustru sagde: "Et øjets velbehag for dig og mig, dræb ham ikke! Han kan bringe os gavn, eller vi kan adoptere ham som en søn." De bemærkede intet.

10. Og Musas moders hjerte blev tomt. Hun havde næsten afsløret ham, hvis Vi ikke havde styrket hendes hjerte til at være en af de troende.

11. Hun sagde til hans søster: "Følg efter ham!" Og hun holdt øje med ham på afstand, mens de intet bemærkede.

12. Vi havde gjort ammers mælk forbudt for ham tidligere, så hun sagde: "Skal jeg vise jer en familie, som kan opfostre ham for jer, og som vil være en velgører for ham?"

13. Så bragte Vi Musa tilbage til sin moder, sådan at hendes øjne måtte finde velbehag og ikke være sørgmodige, og for at hun skulle vide, at Allah holder Sit løfte. Men de fleste af dem ved det ikke.

14. Og da Musa nåede sin myndige alder, tildelte Vi ham visdom og viden. Sådan belønner Vi de dydige.

15. Og Musa kom til byen på en tid, da dens beboere var forsømmelige. Han fandt der to mænd, som sloges med hinanden; den ene var fra hans gruppe, og den anden hørte til hans fjender. Han, som var fra hans gruppe, kaldte på ham for hjælp mod ham, som hørte til hans fjender. Musa slog til ham med næven og slog ham ihjel. Musa sagde: "Dette er Satans værk! Sandelig, han er en tydelig fjende, der vildleder!"

16. Musa sagde: "Min Herre! Sandelig, jeg har gjort mig selv uret, tilgiv mig!" Så tilgav Han ham. Sandelig, Han er Den mest Tilgivende, Den Barmhjertigste.

[65] *Al-Qasas*: Historien.

17. Han sagde: "Min Herre! Ved det, som Du har vist mig nåde med, jeg vil aldrig være en hjælper for synderne."

18. Næste morgen vågnede Musa, bange og vagtsom. Men pludselig kaldte den samme person, som havde råbt om hjælp dagen før, på hjælp fra ham. Musa sagde til ham: "Sandelig, du er helt tydelig vildfaren."

19. Da Musa bestemte sig for at angribe ham, som var en fjende af dem begge, sagde denne: "O du Musa! Vil du dræbe mig også, sådan som du dræbte en person i går? Du ønsker kun at blive en tyran i landet, og du har ikke til hensigt at være en af dem, som mægler for fred."

20. Og der kom en mand løbende fra byens fjerneste punkt. Han sagde: "O du Musa! Lederne holder råd om dig for at dræbe dig, så drag ud! Sandelig, jeg er en af dine velgørere."

21. Musa drog ud derfra, bange og vagtsom. Han sagde: "Herre! Red mig fra det uretfærdige folk!"

22. Og da han satte kursen mod Madyan, sagde han: "Jeg håber, at min Herre vil vise mig den rette vej."

23. Og da han kom frem til Madyans brønd, fandt han en gruppe mennesker der. De vandede (dyrene), og et stykke borte fra dem så han to kvinder, som tilbageholdt (deres flok). Musa sagde: "Hvad er der med jer?" De sagde: "Vi kan ikke vande vor flok, før hyrderne fører deres (flok) bort. Vor fader er en meget gammel mand."

24. Han vandede deres flok, og derpå vendte han tilbage til skyggen og sagde: "Herre! Sandelig, jeg har behov for alt, hvad du sender til mig af det gode."

25. Så kom den ene af de to til ham, genert i sin gang, og sagde: "Min fader kalder på dig, så han kan give dig løn for, at du vandede for os." Da Musa kom frem til ham og fortalte ham om begivenhederne, sagde denne: "Frygt ikke, du er blevet reddet fra de uretfærdige folk!"

26. En af de to sagde: "O min fader! Hyr ham (som hyrde)! Sandelig, den bedste du kan hyre er den, som er stærk og pålidelig."

27. Han (Shu'aib) sagde: "Jeg vil give dig en af disse mine to døtre til ægte, hvis du arbejder for mig i otte år, men hvis du fuldfører ti år, så vil det være op til dig, og jeg ønsker ikke at belaste dig med besvær. Du vil finde mig som en af de retskafne, om Allah vil."

28. Musa sagde: "Det er (en aftale) mellem mig og dig. Hvilket mål af de to jeg end måtte nå, så lad der ikke være uvilje mod mig. Allah er formynder over alt det, vi siger i dette øjeblik."

29. Da Musa nåede det fastsatte mål og rejste af sted med sin familie, fik han øje på en ild fra Bjergets retning. Musa sagde til sin familie: "Vent I, jeg har fået øje på en ild. Jeg kan muligvis bringe jer et budskab derfra, eller en fakkel fra ilden, sådan at I får varme."

30. Da Musa ankom dertil, blev der kaldt fra dalens højre side fra et træ på et velsignet sted: "O Musa! Sandelig, Jeg er Allah, verdenernes Herre!

31. Læg din stav ned." Da Musa så den gøre hurtige bølgende bevægelser, som om den var en slange, vendte han ryggen til og flygtede, uden at se sig

tilbage. "O Musa! Kom her, og frygt ikke! Sandelig, du er en af de trygge.

32. Put din hånd ind i din kraveåbning, og den vil komme ud skinnende hvid, uden defekt. Træk dine arme tilbage til dig imod frygten. Disse to tegn er fra din Herre til Firaun og hans fremtrædende mænd. Sandelig, de er et ulydigt folk."

33. Musa sagde: "Herre! Jeg dræbte en af dem, og jeg frygter, at de vil dræbe mig.

34. Og min broder Harun er mere veltalende end mig, så send ham sammen med mig som medhjælper, sådan at han kan bekræfte min sandfærdighed, for jeg frygter, at de vil fornægte mig."

35. Allah sagde:" Vi vil styrke din arm med din broder, og Vi vil give jer overmagt. De vil ikke kunne nå jer på grund af Vore tegn. I og dem, som følger jer, vil sejre."

36. Da Musa kom til dem med Vore tydelige tegn, sagde de: "Det er ikke andet end opfundet magi! Vi hørte aldrig dette blandt vore forfædre."

37. Og Musa sagde: "Min Herre er Alvidende om, hvem der bringer retledning fra Ham, og hvem der vil få en bolig i det hinsidige. Sandelig, de uretfærdige vil ikke opnå den sikre sejr."

38. Og Firaun sagde: "O I fremtrædende mænd! Jeg kender ikke til en eneste gud for jer ud over mig. O Haman! Tænd ild på ler for mig, byg derefter en høj bygning for mig, måske kan jeg beskue Musas Gud, men jeg anser ham for at være en af løgnerne!"

39. Og han og hans soldater viste hovmod og var opsætsige i landet uden retfærdighed, og de antog, at de ikke ville blive bragt tilbage til Os.

40. Vi greb ham og hans soldater og kastede dem i havet. Se, hvor forfærdelig enden blev for de uretfærdige!

41. Og Vi gjorde dem til vildledningens ledere, som inviterer folk til ilden. Og på Genopstandelsens Dag vil de ikke blive hjulpet!

42. Vi satte en forbandelse til at forfølge dem i denne verden. På Genopstandelsens Dag vil de være blandt de afskyelige.

43. Sandelig, efter at Vi havde tilintetgjort de tidligere generationer, tildelte Vi Musa Bogen som en indsigt, retledning og nåde, sådan at de måtte godtage formaningen.

44. Og du var ikke ved den vestlige side, da Vi åbenbarede befalingen til Musa, og ej heller var du en af dem, som bevidnede.

45. Men Vi lod mange generationer opstå, og lang tid er passeret siden da. Og du boede heller ikke blandt Madyans folk for at recitere Vore åbenbaringer for dem. Det er Os, som har udsendt (Sendebuddene).

46. Ej heller var du ved Bjergets side, da Vi kaldte (på Musa), men (du er en) nåde fra din Herre, sådan at du kan advare det folk, som der ikke er kommet en eneste advarer til før dig, sådan at de må godtage formaningen.

47. Når de bliver ramt af en ulykke, som de selv har bragt over sig (på grund af deres vantro og uretfærdighed), skal

de ikke kunne sige: "Vor Herre! Hvorfor sendte Du ikke et Sendebud til os, så vi kunne følge Dine åbenbaringer og blive blandt de troende?"

48. Men da sandheden kom til dem fra Os, sagde de: "Hvorfor har dette Sendebud ikke fået tildelt det samme, som Musa fik tildelt?" Fornægtede de da ikke det, som Musa fik tildelt tidligere? De siger: "Begge dele er magi, der støtter hinanden!" Og de siger: "Sandelig, vi fornægter det hele!"

49. Sig: "Så bring da fra Allah en bog, som er mere retledende end dem begge, så jeg kan følge den, hvis I er sandfærdige!"

50. Men hvis de ikke godtager det, du siger, så vid, at de kun følger deres egne lyster. Og hvem kan være mere vildfaren end den, som følger sine egne lyster i stedet for retledningen fra Allah? Sandelig, Allah retleder ikke det uretfærdige folk.

51. Og sandelig, Vi sendte dem (åbenbaringens) ord, lidt efter lidt, sådan at de måtte godtage formaningen.

52. De, som Vi tildelte Bogen tidligere, tror på den.

53. Og når den bliver reciteret for dem, siger de: "Vi tror på den! Sandelig, den er sandheden fra vor Herre. Sandelig, vi hengav os før dette."

54. Det er dem, som vil få deres belønning to gange, fordi de har vist tålmodighed og med det gode støder det onde væk og giver af det, Vi har forsynet dem med.

55. Og når de hører tom snak, så vender de sig bort fra det og siger: "Vore handlinger er for os, og jeres handlinger er for jer. Fred være med jer! Vi ønsker ikke at blande os med de uvidende!"

56. Sandelig, den, du ønsker blive retledt, kan du ikke lede på rette vej på egen hånd, men den, som Allah vil, retleder Han på den rette vej. Han er Alvidende om de retledte.

57. De siger: "Hvis vi følger retledningen sammen med dig, vil vi blive fordrevet fra vort land." Har Vi da ikke givet dem bolig i dette fredhellige og trygge område, til hvilket frugter af alle slags bliver bragt som en forsyning fra Os? Men de fleste ved det ikke.

58. Og hvor mange byer har Vi ikke tilintetgjort; byer, som viste hovmod og utaknemmelighed på grund af deres velstand? Det er deres bosteder, som aldrig er blevet beboet efter dem, undtagen af meget få. Vi er arvtagerne.

59. Og din Herre tilintetgør ikke byer, før Han til deres hovedsæde har sendt et Sendebud, som reciterer Vore åbenbaringer for dem. Og Vi tilintetgør ikke byer, medmindre deres indbyggere er uretfærdige.

60. Og alt, hvad der er blevet givet jer, er det jordiske livs gods og pynt. Men det, som findes hos Allah, er langt bedre og evigtvarende. Fatter I da ikke?

61. Kan den, som Vi har afgivet et godt løfte (om Paradis) til, og som vil se det blive opfyldt, ligestilles med den, som Vi giver det jordiske livs gods til, og som derefter bliver blandt dem, der bliver bragt frem for Os på Genopstandelsens Dag?

62. Den dag, hvor Han vil kalde på dem og sige: "Hvor er nu de, som I antog for at være mine partnere?"

63. De, som ordet er blevet fastlagt for, vil sige: "Vor Herre! Det er dem, som vi har vildledt. Vi vildledte dem, ligesom vi selv blev vildledt. Vi erklærer over for Dig vor uskyld (og frasiger os dem). Det var ikke os, de tilbad."

64. Og der vil blive sagt: "Kald på jeres partnere (som I satte ved siden af Allah)!" De vil kalde på dem, men disse vil ikke svare dem, og de vil se straffen. Hvis de bare havde taget retledningen til sig!

65. Og den dag, hvor Han vil kalde på dem, vil Han sige: "Hvad var det, I svarede Sendebuddene?"

66. På den dag vil meddelelsen blive formørket for dem, og de vil (end) ikke være i stand til at spørge hinanden.

67. Men den, som vender om i anger og tror og handler retskaffent, han vil sandelig blandt dem, som opnår den sikre sejr.

68. Og din Herre skaber det, Han vil, og Han udvælger (den, Han vil), deri har de ingen valgfrihed. Lovprist er Han, og uendeligt mere ophøjet er Han end det, som de sætter ved siden af Ham.

69. Din Herre er Alvidende om alt det, som deres bryst skjuler, og alt det, som de synliggør.

70. Han er Allah! Der er ingen anden gud ud over Ham. For Ham alene er al lovprisning ved begyndelsen og ved enden. Hans alene er befalingen og herredømmet, og til Ham vil I blive bragt tilbage.

71. Sig: "Så sig mig! Hvis Allah havde sat natten over jer (som) evigtvarende indtil Genopstandelsens Dag, er der så nogen anden gud ud over Ham, som kan bringe jer lys? Hører I da ikke?"

72. Sig: "Så sig mig! Hvis Allah havde sat dagen over jer (som) evigtvarende indtil Genopstandelsens Dag, er der så nogen anden gud ud over Ham, som kan bringe jer natten, for at I kan hvile i den? Ser I da ikke?"

73. Og af Sin nåde skabte Han natten og dagen for jer, for at I skal kunne hvile, og for at I skal kunne søge Hans velvilje, og for at I må blive taknemmelige.

74. Den dag, hvor Han vil kalde på dem, vil Han sige: "Hvor er nu de, som I antog for at være Mine partnere?"

75. Og Vi vil udtage et vidne fra hvert samfund. Derefter vil Vi sige: "Bring jeres bevis!" Da vil de vide, at sandheden tilhører Allah, og borte for dem vil være alt det, som de opdigtede.

76. Sandelig, Qarun var af Musas folk, men han undertrykte dem. Og Vi havde givet ham så store skatte, at (selv) deres nøgler var en tung byrde at bære for en stærk samling af mænd. Engang sagde hans folk til ham: "Vær du ikke hovmodig! Sandelig, Allah kan ikke lide de hovmodige.

77. Og søg ved det, Allah har givet dig, det hinsidiges hjem, og glem ikke din andel i verden. Og vis godhed, ligesom den godhed, som Allah har vist dig. Og tragt ikke efter ufredsstiftelse i landet. Sandelig, Allah kan ikke lide stiftere af ufred."

78. (Qarun sagde:) "Jeg har alene fået denne rigdom på grund af den viden,

jeg besidder." Havde han da ikke viden om, at Allah sandelig før ham har tilintetgjort flere generationer, som var langt større end ham i styrke og tilhængere? De syndefulde vil ikke blive spurgt om deres synder!

79. Så kom han ud til sit folk i pomp og pragt. De, som ønskede sig det jordiske liv, sagde: "Hvis vi bare havde det samme, som Qarun har fået. Sandelig, han har opnået den store gunst!"

80. Men de, som var blevet givet viden, sagde: "Ve jer! Allahs belønning er bedre for den, som tror og handler retskaffent. Men den vil kun blive givet til dem, som er tålmodige."

81. Så fik Vi ham og hans hus til at synke i jorden. Der var ingen, som kunne hjælpe ham mod Allah. Og han var ikke selv i stand til at forsvare sig.

82. Og de, som tidligere havde ønsket sig at være i hans sted, sagde derefter: "Ve os Allah udvider forsyningen rigeligt for hvem, Han end vil af Sine tjenere, eller Han gør den trang. Havde Allah ikke vist os gunst, havde Han også sænket os i jorden. Ve os! De vantro opnår aldrig den sikre sejr."

83. Dette er det hinsidige hjem, som Vi har skabt for dem, som ikke ønsker opsætsighed eller hovmod, og ej heller ufredsstiftelse i landet. Og den bedste ende er for de gudfrygtige.

84. Den, som bringer det gode med sig, for ham vil der være noget bedre end det. Men den, som bringer det onde med sig – de, som udfører onde gerninger, vil kun blive gengældt for det, som de har gjort.

85. Sandelig, Den, som har pålagt dig Koranen, vil visselig bringe dig tilbage til det endelige bestemmelsessted. Sig: "Min Herre kender bedst til, hvem der kommer til retledningen, og hvem der er i tydelig vildfarelse."

86. Og du havde ingen forventning om, at denne bog ville blive givet til dig ved din Herres nåde. Så bliv aldrig de vantros hjælper!

87. Og lad dem aldrig holde dig borte fra Allahs åbenbaringer, efter at de er blevet sendt ned til dig, og fortsæt med at invitere til din Herre, og bliv aldrig en af afgudsdyrkerne.

88. Og påkald ikke en anden gud sammen med Allah. Der er ingen gud ud over Ham! Alle ting vil forgå, undtagen Ham! Afgørelsen hviler hos Ham alene, og til Ham vil I blive bragt tilbage.

Surah 29: al-'Ankabut

Navnet på suraen er afledt af vers 41, hvor Allah taler om, at det skrøbeligste af hjem er edderkoppens. Dette er, hvordan Allah beskriver afgudsdyrkerne i deres ærbødighed for guder foruden Ham, i håb om at de ville hjælpe dem og forsørge dem, og vende sig til dem i tider af vanskeligheder. I denne henseende er de ligesom edderkoppens hus, som er så svagt og skrøbeligt, for ved at klamre sig til disse guder er de ligesom en person, som holder fast i et edderkoppespind, som ikke opnår nogen gavn af det. Hvis de vidste dette, ville de ikke tage nogen beskyttere foruden Allah.

Tema og emne

Vers 56 til 60 viser tydeligt, at denne surah blev sendt ned lidt før migrationen til Abessinien, under perioden med ekstrem forfølgelse af muslimerne i Mekka. Dette understøttes også af emnet. De vantro modsatte sig islam, og de nye muslimer blev underkastet streng tortur og undertrykkelse. Sådanne var betingelserne, da Allah sendte denne surah ned for at styrke og opmuntre muslimerne, såvel som for at formane hyklerne. De vantro fra Mekka blev også truet til ikke at invitere en lignende skæbne som de tidligere nationer, der fornægtede sandheden.

De spørgsmål, som nogle unge mænd stod overfor i de dage, er også blevet besvaret. For eksempel opfordrede deres forældre dem til at forlade Muhammad og vende tilbage til deres nedarvede religion og argumenterede for, at Koranen højt anerkendte forældrenes rettigheder, derfor havde de ret til at blive hørt. Dette er blevet besvaret i vers 8.

Tilsvarende påstod nogle folk, at de kunne bære de nye konvertitters synder, hvis de greb tilbage til deres nedarvede religion. Dette er blevet behandlet i vers 12-13.

Historierne nævnt i denne surah bekræfter også, at fortidens Profeter blev bragt til at lide store strabadser og blev grusomt behandlet, før de modtog Allahs hjælp. Dette bekræfter for de troende, at prøvelse og trængsel er en proces for udviklingen af sand tro, og at Allahs assistance med sikkerhed vil komme.

Foruden denne lektie til muslimerne er de vantro også blevet advaret om, at selvom de ikke er blevet grebet af Allahs straf, bør de ikke antage, at det ikke vil ske. Tegnene på fortidens nationer ødelagt af Allah er bevis på dette. Nationerne 'Aad og Thamud i særdeleshed var kendt af araberne, og deres ødelagte boliger og land var stadig synlige for dem. Så historierne bekræfter på ny, hvordan sådanne nationer fornægtede deres Profeter og deres advarsler og fortsatte med at overskride grænserne, indtil Allah assisterede Sine Profeter mod dem og ødelagde dem fuldstændigt.

Derefter bliver muslimerne instrueret i, at hvis forfølgelse bliver ubærlig, er Allahs jord vidtstrakt, og de kan rejse for at søge et sted, hvor de kan holde deres tro og tilbedelse ren for Allah alene.

I tillæg dertil er de vantro også blevet opfordret til at overveje universets rationelle argumenter, som peger på realiteterne af monoteisme (tawhid) og det hinsidige, hvilket tilbageviser polyteisme (shirk). Alle disse tegn bekræfter de lærdomme, som Profeten præsenterer for dem.

Surah 29: al-'Ankabut[66]

I Allahs navn, Den Nådigste, Den Barmhjertigste.

1. Alif, Lam, Mim.

2. Antager menneskene, at de vil blive ladt i fred, fordi de siger: "Vi tror!" og at de ikke vil blive sat på prøve?

3. Sandelig, Vi satte også dem, som var før dem, på prøve. Allah vil visselig vide, hvem der er sandfærdig, og Han vil visselig vide, hvem der er løgnere.

4. Antager de, som handler ondt, at de kan undslippe Os? Hvor elendig deres afgørelse er!

5. Den, som sætter sit håb til at møde Allah, sandelig, Allahs bestemte tid vil komme. Han er Den Althørende, Den Alvidende.

6. Og den, som anstrenger sig, anstrenger sig kun for sit eget bedste. Sandelig, Allah er selvtilstrækkelig og uafhængig af alle verdenerne.

7. Og de, som tror og handler retskaffent, deres fejltrin vil Vi udviske, og Vi vil visselig give dem belønning for det bedste af det, de har gjort.

8. Og Vi har påbudt mennesket at behandle sine forældre godmodigt. Men hvis de bestræber sig på at få dig til at sætte andre, som du ikke har nogen viden om, ved siden af Mig, så adlyd dem ikke. Til Mig er jeres tilbagevenden. Og Jeg vil meddele jer om alt det, I gjorde.

9. Og de, som tror og handler retskaffent, dem vil Vi visselig inkludere blandt de retskafne.

10. Og blandt folk er der også dem, som siger: "Vi tror på Allah!" men når de bliver påført smerte for Allahs sag, anser de menneskenes prøvelser, som om det var Allahs straf. Og hvis der kommer nogen hjælp fra din Herre, siger de: "Vi var med jer!" Er Allah da ikke Den Alvidende om alt det, som skjuler sig i brystet på alverden?

11. Og Allah vil visselig vide, hvem der tror, og hvem der er hyklere.

12. Og de vantro siger til de dem, der tror: "Følg vor vej, så påtager vi os jeres synder!" selvom de ikke kan påtage sig nogen som helst af deres synder. Sandelig, de er løgnere.

13. Og de skal visselig påtage sig deres egen last og med deres egne laster også mange andre laster. Og på Genopstandelsens Dag vil de visselig blive forhørt om det, som de opdigtede.

14. Og sandelig, Vi sendte Nuh til sit folk, og han forblev hos dem i 950 år. Så blev de taget af syndfloden, mens de var uretfærdige.

15. Men Vi reddede Nuh og dem, som var på arken, og Vi gjorde det til et tegn for alverden.

16. Og (husk) Ibrahiim, dengang han sagde til sit folk: "Tilbed Allah alene, og frygt Ham altid! Det er det bedste for jer, hvis I ved det.

17. I tilbeder afguder i stedet for Allah og opdigter kun løgne. Sandelig, dem, I tilbeder i stedet for Allah, de er ikke herrer over forsyningen hos Allah, og

[66] *Al-'Ankabut:* Edderkoppen.

tilbed kun Ham, og vis Ham taknemmelighed. Til Ham vil I blive bragt tilbage.

18. Og hvis I fornægter, så har flere samfund visselig fornægtet før jer. Og Sendebuddet påhviler det kun at videreformidle tydeligt."

19. Har de da ikke set, hvordan Allah skaber? Han vil gøre det igen. Sandelig, det er let for Allah.

20. Sig: "Rejs omkring i landet, og se, hvordan Han har frembragt det skabte. Han vil derefter lade det hinsidige liv opstå. Sandelig, Allah har magt over alle ting.

21. Han straffer den, Han vil, og viser nåde til den, Han vil, og til Ham vil I blive bragt tilbage.

22. I kan ikke gøre (Ham) magtesløs, hverken på jorden eller i himlene, og I har ingen hjælpere ud over Allah."

23. Og de, som fornægter Allahs åbenbaringer og mødet med Ham, vil miste alt håb om Min nåde. Dem venter der en smertelig straf.

24. Ibrahiims folks svar var kun: "Dræb ham, eller brænd ham!" Men så reddede Allah ham fra ilden. Sandelig, i dette er der flere tegn for et folk, som tror.

25. Og Ibrahiim sagde: "I har taget jer afguder i stedet for Allah som (grundlag for) jeres gensidige venskab i det jordiske liv. På Genopstandelsens Dag vil I fornægte hinanden og forbande hinanden. Og jeres opholdssted vil være ilden, og der vil ikke være nogen til at hjælpe jer."

26. Kun Lut troede på ham, og (Ibrahiim) sagde: "Jeg er på vej til at udvandre til min Herre. Sandelig, Han er Den Almægtige, Den Alvise."

27. Og Vi skænkede ham Ishaq og Yaqub, og Vi gav profetværdigheden og Bogen til Ibrahiims efterkommere, og Vi gav ham hans belønning i denne verden, og sandelig, i det hinsidige vil han også være af de retskafne.

28. Og (husk) Lut, dengang han sagde til sit folk: "Sandelig, I begår den værste uanstændighed – intet folk i alverden har begået den før jer.

29. Går I til mænd, og bedriver I landevejsrøveri, og begår I det forbudte i jeres forsamlinger?" Hans folks svar var kun: "Bring Allahs straf over os, hvis du er sandfærdig!"

30. Lut sagde: "Herre! Hjælp mig mod det folk, som stifter ufred."

31. Og da Vore udsendinge kom til Ibrahiim med det glædelige budskab, sagde de: "Vi kommer til at tilintetgøre denne bys beboere, for dens beboere er uretfærdige."

32. Ibrahiim sagde: "Men Lut er jo også der!" De sagde: "Vi kender til (alle) dem, som er der. Vi vil visselig redde Lut og hans familie, undtagen hans hustru; hun er en af dem, som vil være blandt de tilbageblevne."

33. Og da Vore udsendinge kom til Lut, blev han sørgmodig og følte sig bedrøvet på grund af dem. Og de sagde: "Frygt ikke, og vær ej sørgmodig heller. Sandelig, vi vil redde dig og din familie, undtagen din hustru; hun er en af dem, som vil være blandt de tilbageblevne.

34. Sandelig, vi vil nedsende en straf fra himlen over denne bys beboere, fordi de viste ulydighed."

35. Og sandelig, Vi har deri efterladt et tydeligt tegn for det folk, som vil tænke efter.

36. Og til Madyan sendte Vi deres broder Shu'aib. Han sagde: "O mit folk! Tilbed Allah, og sæt jeres håb til Den yderste Dag, og vandr ikke omkring for at stifte ufred i landet."

37. Men de fornægtede Shu'aib. Så blev de grebet af et forfærdeligt jordskælv, og om morgenen blev de liggende i deres hjem, faldne på ansigtet.

38. Og 'Aad og Thamud – (deres skæbne) er blevet gjort tydelig for jer. Satan lod deres handlinger forekomme tiltrækkende for dem, så han hindrede dem fra den rette vej, selvom de var forstandige.

39. Og Qarun, Firaun og Haman! Sandelig, Musa kom til dem med tydelige tegn, men de viste hovmodighed i landet. Men de kunne ikke undslippe (straffen).

40. Og Vi greb enhver af dem på grund af deres synd. Nogle af dem sendte Vi (sten) storm over, nogle blev taget af et frygteligt brag, nogle fik Vi til at gå til grunde, og andre druknede Vi. Allah gjorde dem ikke uret, men de gjorde uret mod sig selv.

41. Tilstanden hos dem, som har taget sig andre velyndere end Allah, er som edderkoppens: Den laver sig et hus, og sandelig, det skrøbeligste af huse er edderkoppens hus. Hvis de bare vidste!

42. Sandelig, Allah er vidende om alt det, som de tilbeder ud over Ham. Han er Den Almægtige, Den Alvise.

43. Dette er lignelserne! Vi gør dem tydelige for menneskene. Men kun de vidende forstår dem.

44. Allah har skabt himlene og jorden med sandheden. Sandelig, i dette er der et tegn for de troende.

45. Reciter Bogen, som er blevet åbenbaret for dig. Udfør bønnen. Sandelig, bønnen forhindrer uanstændighed og det forbudte. Sandelig, at huske Allah er den største (form for tilbedelse). Allah er vidende om alt, hvad I gør.

46. Og diskuter ikke med Bogens folk på andet end en god måde, undtagen med dem, som begår uret, og sig: "Vi tror på det, som er blevet sendt ned til os, og det, som er blevet sendt ned til jer, og vores Gud og jeres Gud er én, og vi er dem, som har underkastet os Ham."

47. Og sådan har Vi nedsendt Bogen til dig, så dem, som Vi har nedsendt Bogen til tidligere, tror på den. Og der findes (også) blandt disse (mekkanere) nogle, som tror på den. Og ingen andre end de vantro fornægter Vore tegn.

48. Og før den (Koranen) har du aldrig oplæst en bog, ej heller har du skrevet noget med din hånd, for hvis det var sådan, så ville falskhedens følgere visselig have (kunnet) fatte mistanke.

49. Nej, det er (Koranens) tydelige tegn, som er i brystet på dem, som har fået skænket viden. Ingen andre end de uretfærdige fornægter Vore tegn.

50. De siger: "Hvorfor er der ikke blevet nedsendt (mirakler som) tegn fra hans Herre til ham?" Sig: "Tegnene er hos Allah alene, og jeg er blot en tydelig advarer."

51. Er det ikke tilstrækkeligt for dem, at Vi til dig nedsendte Bogen, som bliver reciteret for dem? I den er der visselig nåde og påmindelse for et folk, som tror.

52. Sig: "Allah er tilstrækkelig som vidne mellem mig og jer. Han er bekendt med alt, hvad der er i himlene og på jorden. Og de, som tror på det falske og fornægter Allah, er taberne."

53. De beder dig om at fremskynde straffen. Og hvis tiden ikke havde været fastsat, ville straffen være kommet over dem allerede. Og den vil visselig komme over dem pludseligt, mens de intet aner.

54. De beder dig om at fremskynde straffen. Og sandelig, Helvede vil omslutte de vantro.

55. På den dag vil straffen omslutte dem ovenfra og nedenfra. (Allah) vil sige: "Smag nu på (straffen) for det, I gjorde!"

56. O Mine tjenere, I som tror! Sandelig, Min jord er vidtstrakt, så tilbed Mig alene!

57. Enhver sjæl skal smage døden; derefter vil I blive bragt tilbage til Os.

58. Og de, som tror og handler retskaffent, dem vil Vi visselig bosætte i Paradisets høje bosteder, hvorunder floder strømmer; dér vil de forblive til evig tid. Hvor skøn er belønningen for dem, som handler godt,

59. dem, som viser tålmodighed og sætter deres lid til deres Herre.

60. Og hvor mange dyr er der ikke, som ikke bærer på deres forsyning? Allah forsyner dem og jer. Han er Den Althørende, Den Alvidende.

61. Og hvis du spørger dem: "Hvem har skabt himlene og jorden og sat solen og månen i jeres tjeneste?" (så) vil de visselig sige: "Allah!" Hvordan kan de så vende sig bort?

62. Allah forøger forsyningen for den, Han vil, af Sine tjenere. Og Han gør den (også) trang. Sandelig, Allah er vidende om alting.

63. Og hvis du spørger dem: "Hvem nedsender vand fra himlen og giver derefter jorden liv efter dens dvale?" vil de visselig sige: "Allah!" Sig: "Al lovprisning tilkommer Allah (alene)!" Men de fleste af dem bruger ikke deres forstand.

64. Og dette jordiske liv er ikke andet end morskab og leg. Det hinsidige hjem (derimod) er sandelig livet (selv). Hvis de blot vidste!

65. (Se så!) Når de går om bord på et skib, påkalder de Allah, hengivne i troen på Ham alene. Men når Allah redder dem ind til land, så begynder de at sætte andre ved siden af (Ham)

66. i utaknemmelighed mod det, som Vi skænkede dem, og for at nyde fordelene. Snart vil de få at vide!

67. Har de da ikke set, at Vi har gjort (Mekka) til et trygt sted, mens folk omkring dem bliver forfulgt? Fortsætter de alligevel med at tro på falskheden og vise utaknemmelighed mod Allahs velsignelse?

68. Og hvem er mere uretfærdig end ham, som opdigter løgne om Allah eller fornægter sandheden, når den er

kommet til ham? Er de vantros opholdssted ikke Helvede?

69. Og dem, som anstrenger sig for Vor sag, viser Vi visselig Vor vej. Sandelig, Allah er med dem, som handler godt.

Surah 30: ar-Rum

Åbenbaringsperiode

Perioden for åbenbaringen af denne surah er bestemt fuldstændigt af den historiske begivenhed nævnt i begyndelsen af denne surah. Den siger: "**Romerne har lidt nederlag et sted i nærheden"** I de dage var de byzantinsk besatte territorier tilstødende Arabien Jordan, Syrien og Palæstina, og i disse territorier blev romerne fuldstændig overvundet af perserne i 615 e.v.t. Derfor kan det siges med absolut sikkerhed, at denne surah blev sendt ned i det samme år, og dette var det år, hvori migrationen til Abessinien fandt sted.

Historisk baggrund

Forudsigelsen lavet i de indledende vers af denne surah er et af de mest fremragende beviser på, at Koran er Allahs ord, og at Profeten Muhammad er et sandt Sendebud fra Allah. Lad os tage et kig på den historiske baggrund, der er relevant for versene.

Otte år før Profetens fremkomst som en Profet blev den byzantinske kejser Maurice styrtet af Phocus, som erobrede tronen og blev konge. Phocus henrettede først kejserens fem sønner foran kejseren og fik derefter også kejseren henrettet. Deres hoveder blev sat til skue på en offentlig vej i Konstantinopel. Et par dage efter dette fik han også kejserinden og hendes tre døtre dræbt. Begivenheden gav Khusrau Parvez, sassanidernes konge af Persien, en god moralsk undskyldning for at angribe Byzans. For kejser Maurice havde været hans velgører, med hans hjælp havde han fået Persiens trone. Derfor erklærede han, at han ville hævne sin gudfaders og hans børns mord på tronraneren Phocus. Så han startede krig mod Byzans i 603 e.v.t. Inden for et par år efter at have slået Phocus' hære på flugt i rækkefølge nåede han Edessa (moderne Urfa) i Lilleasien på den ene front og Aleppo og Antiokia i Syrien på den anden. Da de byzantinske ministre så, at Phocus ikke kunne redde landet, søgte de den afrikanske guvernørs hjælp, som sendte sin søn Heraclius til Konstantinopel med en stærk flåde. Phocus blev straks afsat, og Heraclius blev gjort til kejser. Han behandlede Phocus, som han havde behandlet Maurice. Dette skete i 610 e.v.t., det år Profeten blev udnævnt til Profetskab.

Den moralske undskyldning, for hvilken Khusrau Parvez havde startet krigen, var ikke længere gyldig efter afsættelsen og døden af Phocus. Havde formålet med hans krig virkelig været at hævne mordet på hans allierede Phocus for hans grusomhed, ville han være kommet overens med den nye kejser efter Phocus' død. Imidlertid fortsatte han krigen og proklamerede den som et slag mellem zoroastrisme og kristendom. Sympatierne fra de kristne sekter (dvs. nestorianere og jakobitter osv.), som var blevet ekskommunikeret af den romerske kirkelige myndighed og tyranniseret i årevis, gik også med de magiske (zoroastriske) invaderende, og jøderne sluttede sig også til dem, så meget at antallet af jøder, som meldte sig til Khusraus hær, steg op til 26.000.

Heraclius kunne ikke stoppe denne storm. Den allerførste nyhed, som han modtog fra øst efter at have besteget tronen, var den om den persiske besættelse af Antiokia. Efter dette faldt Damaskus i 613 e.v.t. Derefter i 614 e.v.t. skabte perserne, der besatte Jerusalem, kaos i den kristne verden. Halvfems tusinde kristne blev massakreret, og den Hellige Grav blev skændet. Det originale kors, på hvilket Jesus ifølge den kristne tro var død, blev beslaglagt og båret til Mada'in. Ypperstepræsten Zakarias blev taget til fange, og alle de vigtige kirker i byen blev ødelagt. Hvor opblæst Khusrau Parvez var over denne sejr, kan bedømmes ud fra det brev, som han skrev til Heraclius fra Jerusalem. Han skrev: "Fra Khusrau, den største af alle guder, hele verdens mester: Til Heraclius, hans mest elendige og mest dumme tjener: 'Du siger, at du har tillid til din Herre. Hvorfor reddede din Herre da ikke Jerusalem fra mig?'"

Inden for et år efter denne sejr løb de persiske hære over Jordan, Palæstina og hele Sinai-halvøen og nåede Ægyptens grænser. I netop de dage foregik en anden konflikt af langt større historisk konsekvens i Mekka. De troende på én Allah under ledelse af Profeten Muhammad kæmpede for deres eksistens mod følgerne af polyteisme (shirk) under kommando af lederne af Quraysh, og konflikten havde nået et sådant stadie, at i 615 e.v.t. måtte et betydeligt antal af muslimerne forlade deres hjem og tage tilflugt hos det kristne kongerige Abessinien, som var en allieret med det byzantinske imperium. I de dage var de sassanidiske sejre mod Byzans byens store samtaleemne, og idoltilbederne i Mekka var henrykte og hånede muslimerne med ordlyden: "Se, Persiens ildtilbedere vinder sejre, og de kristne troende på åbenbaring og Profetskab bliver slået på flugt overalt. Ligeledes vil vi, Arabiens afgudsdyrkere, udrydde jer og jeres religion."

Dette var betingelserne, da denne surah af Koran blev åbenbaret, og i den blev en forudsigelse lavet, der sagde: "**Romerne har lidt nederlag et sted i nærheden (af jer). Men efter dette nederlag vil de sejre indenfor nogle få år. Befalingen tilhører Allah både før og efter (dette). Og de troende vil glædes den dag, ved Allahs hjælp. Han hjælper den, han vil. Han er Den Almægtige, Den mest Barmhjertige."** Den indeholdt ikke én, men to forudsigelser: For det første skal romerne være sejrrige, for det andet skal muslimerne også vinde en sejr på samme tid. Tilsyneladende var der ikke en fjern chance for opfyldelsen af nogen af forudsigelserne i de næste par år. På den ene side var der en håndfuld muslimer, som blev slået og tortureret i Mekka, og selv efter otte år af denne forudsigelses tilblivelse lod der ikke til at være nogen chance for deres sejr og dominans. Tværtimod tabte romerne mere og mere terræn for hver dag. Inden 619 e.v.t. var hele Ægypten overgået til sassanidiske hænder, og de magiske hære havde nået så langt som til Tripoli. I Lilleasien slog og skubbede de romerne tilbage til Bosporus, og i 617 e.v.t. erobrede de Chalcedon (moderne Kadiköy) lige over for Konstantinopel. Kejseren sendte en udsending til Khusrau og bad om, at han var klar til at slutte fred på hvilke som helst betingelser, dog svarede han: "Jeg vil ikke give beskyttelse til kejseren, før han bliver bragt i lænker foran mig og opgiver lydighed mod sin korsfæstede gud og anlægger underkastelse til ildguden." Til sidst blev kejseren så deprimeret over nederlaget, at han besluttede at forlade Konstantinopel og rykke til Karthago (moderne Tunis). Betingelserne var sådanne, at ingen endda kunne forestille sig, at det byzantinske imperium nogensinde ville få overtaget over Persien. For ikke at tale om at opnå dominans kunne ingen håbe på, at imperiet under omstændighederne overhovedet ville overleve.

Da disse vers af Koran blev sendt ned, gjorde de vantro fra Mekka stor grin med dem, og Ubayy bin Khalaf væddede ti kameler med Abu Bakr, hvis romerne blev sejrrige inden for tre år. Da Profeten fik kendskab til væddemålet, sagde han: "*Koran har brugt ordene* ***bid-i-sinin****, og ordet bid på arabisk gælder for et antal op til ti. Gør derfor væddemålet gældende for ti år og forøg antallet af kameler til et hundrede.*" Så talte Abu Bakr med Ubayy igen og væddede hundrede kameler for ti år.

I 622 e.v.t., da Profeten migrerede til Medina, drog kejser Heraclius stille afsted mod Trabzon fra Konstantinopel via Sortehavet og startede forberedelserne til at angribe Persien bagfra. For dette bad han kirken om penge. Pave Sergius lånte ham kirkens indsamlinger mod rente i et forsøg på at redde kristendommen fra zoroastrismen. Heraclius startede sit modangreb i 623 e.v.t. fra Armenien. Det følgende år, i 624 e.v.t., gik han ind i Aserbajdsjan og ødelagde Clorumia, Zoroasters fødested, og raserede Persiens vigtigste ildtempel. Store er Allahs magter. Dette var netop det år, hvor muslimerne opnåede en afgørende sejr ved Badr for første gang mod polyteisterne. Således blev begge forudsigelser lavet i surah Rum opfyldt samtidigt inden for den fastsatte periode på ti år.

De byzantinske styrker fortsatte med at presse perserne hårdt, og i det afgørende slag ved Nineve (627 e.v.t.) tildelte de et alvorligt slag. De erobrede den kongelige residens Dastagerd og nåede derefter ved at trænge fremad lige over for Ctesiphon, Persiens hovedstad i de dage. I 628 e.v.t. under et internt oprør blev Khusrau Parvez fængslet, 18 af hans sønner blev henrettet foran ham, og et par dage senere døde

han selv i fængslet. Dette var året, hvor fredstraktaten ved Hudaybiyyah blev indgået, som Koran har betegnet som "den højeste sejr", og i netop dette år opgav Khusraus søn, Qubad II, alle de besatte romerske territorier og sluttede fred med Byzans.

Efter dette kunne ingen have nogen tvivl om sandheden af profetien i Koran, med det resultat, at de fleste af de arabiske polyteister accepterede islam. Arvingerne til Ubayy bin Khalaf tabte deres væddemål og måtte give et hundrede kameler til Abu Bakr Siddiq. Han tog dem foran Profeten, som beordrede, at de blev givet væk i velgørenhed, fordi væddemålet var blevet indgået på et tidspunkt, hvor spil endnu ikke var blevet forbudt af sharia. Nu var det forbudt. Derfor blev væddemålet tilladt at blive accepteret fra de krigsførende vantro, men instruktion givet om, at det skulle gives væk i velgørenhed og ikke måtte bringes i personlig brug.

Tema og emner

Talen begynder med temaet om, at romerne er blevet overvundet, og folket troede, at imperiet var ved at kollapse, men kendsgerningen er, at inden for et par år vil bøtten blive vendt, og de besejrede vil igen blive sejrrige.

Dette indledende tema indeholder den store sandhed, at en person kun er vant til at se, hvad der er åbenlyst og synligt. Ofte kan denne vane føre til misforståelser og fejlberegninger. Det er her, en person er tilbøjelig til at fælde forkerte domme, og sikke en stor fejl at placere sin tillid kun på det, som er synligt og åbenlyst i denne verden.

Derefter, fra spørgsmålet om konflikten mellem Byzans og Persien, vender retningen af talen sig mod temaet om det hinsidige. Frem til vers 27 forklarer Allah, at det hinsidige er muligt såvel som rationelt og nødvendigt. For at mennesket kan have et stabilt og balanceret livssystem, er det nødvendigt at leve det nuværende liv baseret på din tro på det hinsidige, ellers vil du fortsætte med at begå alvorlige fejl som et resultat af at placere din tillid på, hvad der er åbenlyst for dig.

I denne forbindelse er universets tegn, som er blevet præsenteret som bevis for at bevise doktrinen om det hinsidige, præcis de samme, som støtter doktrinen om monoteisme (tawhid). Derfor vender talen sig fra vers 28 og frem mod bekræftelsen af monoteisme og forkastelsen af polyteisme (shirk), og det understreges, at den naturlige levevis for en person er ingen anden end at tjene én Allah udelukkende. Polyteisme er modsat universets natur i den forstand, at der kun kan være Én Skaber og Herre, der værner over det. Tilsvarende er polyteisme ugunstig for menneskets iboende natur. Derfor, når end mennesket anlægger denne afvigelse, fremkommer korruption.

Som afslutning er en lignelse blevet præsenteret om, at ligesom den døde jord kommer tilbage til live ved en regnbyge, lige så er tilfældet med Allah, der giver liv til de døde. Når Allah sender en byge af Sin barmhjertighed i form af åbenbaring og Profetskab, giver det også et nyt liv til menneskeheden og får dem til at vokse, udvikle sig og blomstre.

Surah 30: ar-Rum[67]

I Allahs navn, Den Nådigste, Den Barmhjertigste.

1. Alif, Lam, mim.

2. Romerne har lidt nederlag[68]

3. et sted i nærheden (af jer). Men efter dette nederlag vil de sejre

4. inden for tre til ni år. Befalingen tilhører Allah både før og efter (dette). Og de troende vil glædes den dag,

5. ved Allahs hjælp. Han hjælper den, Han vil. Han er Den Almægtige, Den Barmhjertigste.

6. (Dette er) Allahs løfte! Allah bryder ikke Sit løfte. Men de fleste mennesker ved det ikke.

7. De kender kun til det ydre af det jordiske liv, og om det hinsidige er de helt uvidende.

8. Har de ikke tænkt dybt efter for sig selv, at Allah ikke har skabt himlene og jorden og alt, hvad der er mellem dem, andet end i sandhed og for en fastsat tid? Og sandelig, mange blandt menneskene fornægter mødet med deres Herre.

9. Har de da ikke rejst omkring på jorden og set, hvad enden blev for dem, som var før dem? De (som var før) var stærkere end dem, og de dyrkede jorden og befolkede den meget mere end dem. Deres Sendebude bragte dem mange tydelige tegn. Så Allah var ikke uretfærdig mod dem, men derimod var det dem, som gjorde sig selv uret.

10. Derefter blev straffen et endeligt for dem, som handlede ondt. For de havde fornægtet Allahs åbenbaringer. De havde hånet dem.

11. Allah lader skabningerne opstå; derefter vil Han skabe dem på ny; derefter vil I blive bragt tilbage til Ham.

12. Og den dag Timen kommer, vil synderne miste alt håb.

13. Og blandt deres partnere vil der ikke være nogen til at gå i forbøn for dem. Og de vil endda fornægte deres partnere.

14. Og den dag, Timen kommer, vil de blive opdelt.

15. De, som troede og handlede godt, vil blive gjort lykkelige i en have.

16. Men de, som udviste vantro og fornægtede Vore åbenbaringer og mødet med det hinsidige, vil blive bragt frem til straffen.

17. Så lovpris Allah ved aftenens begyndelse, og når du møder morgenen.

18. Hans alene er al lovprisning i himlene og på jorden, og (lovpris Ham også) om eftermiddagen og ved middag.

19. Han frembringer det levende fra det døde, og Han frembringer det døde fra det levende og giver liv til jorden efter dens død, og sådan vil I også blive bragt frem.

20. Og blandt Hans tegn er, at Han skabte jer af jord, sådan at I mennesker nu er spredt rundt omkring.

[67] *Ar-Rum*: Romerne.
[68] Af perserne.

21. Og blandt Hans tegn er, at Han skabte ægtefæller til jer af jeres egen slags, for at I skulle få sjælero derved, og han frembragte kærlighed og omsorg mellem jer. Sandelig, i dette er der tegn for et folk, som tænker efter.

22. Og blandt Hans tegn er skabelsen af himlene og jorden og forskellen på jeres sprog og jeres farver. Sandelig, i dette er der tegn for kundskabens folk.

23. Og blandt Hans tegn er jeres søvn om natten og dagen, og at I søger efter Hans velvilje. Sandelig, i dette er der tegn for et folk, som lytter.

24. Og blandt Hans tegn er, at Han viser jer lynet for at få jer til at frygte og håbe, og at Han nedsender vand fra himlen og giver liv til jorden efter dens død. Sandelig, i dette er der tegn for et folk, som bruger sin forstand.

25. Og blandt Hans tegn er, at himlen og jorden adlyder Hans befaling. Når Han engang kalder jer frem af jorden, vil I straks komme frem.

26. Og Ham tilhører alle, som er i himlene og på jorden. Alle er Ham underdanige.

27. Og Han er Den, som forårsagede skabelsen, og det vil Han gøre igen. Det er meget let for Ham. Og Hans er den højeste værdighed i himlene og på jorden. Han er Den Almægtige, Den Alvise.

28. Han giver jer et eksempel om jer selv. Er den, I har råderet over, ligestillet med jer i det, Vi har forsynet jer med, således, at I har lige andel heri? Respekterer I dem på samme måde, som I respekterer jeres egne? Sådan tydeliggør Vi tegnene for et folk, som vil bruge deres forstand.

29. (Men) de uretfærdige følger deres lyster, uden viden. Hvem kan retlede dem, som Allah lader havne i vildfarelsen? For dem er der ingen hjælpere.

30. Vend dit ansigt mod religionen i retskaffenhed, til Allahs levevis. Han har skabt mennesket på dette (grundlag). Aldrig kan Allahs skabelse blive ændret. Dette er den solidt forankrede religion. Men de fleste mennesker ved det ikke.

31. Vend jer til Ham, og frygt Ham! Udfør bønnen, og vær ikke afgudsdyrkere,

32. ikke dem, der splittede deres religion op og blev delt i grupper. Hver af disse grupper praler med det, de har hos sig.

33. Når menneskene bliver ramt af en skade, påkalder de deres Herre ved at vende sig til Ham. Når Han så lader dem mærke Sin nåde, begynder nogle af dem straks at sætte andre ved siden af deres Herre

34. og viser utaknemmelighed mod den gunst, Vi har skænket dem. Bliv bare ved at nyde (en tid endnu); snart vil I blive klogere!

35. Har Vi da nedsendt nogen bemyndigelse, som tillader dem at sætte noget ved siden af Allah?

36. Når Vi lader menneskerne smage nåden, bliver de fornøjede over det, men når en ulykke rammer dem for det, som de har begået tidligere, mister de med det samme alt håb.

37. Har de da ikke set, at Allah forøger forsyningen for den, Han vil, og gør den trang (for den, Han vil)? Sandelig, i dette er der tegn for folk, som tror.

38. Så giv slægtninge, de trængende og de rejsende det, som de har ret til. Det er det bedste for dem, som ønsker sig Allahs tilfredshed, og det er dem, som vil opnå succes.

39. Det, I giver ud med rente, for at det skal forøges ved at være blandet med andre menneskers varer, forøges ikke hos Allah. Men det, I giver som den obligatoriske almisse for at opnå Allahs tilfredshed – disse (personer) skal få mange gange mere.

40. Allah er Den, som har skabt jer. Derefter gav Han jer forsyning, derpå får Han jer til at dø, og derefter vil Han atter give jer liv. Er der nogen blandt dem, som I sætter som partnere, som kan udføre noget af dette? Langt mere ophøjet er Han end det, som de sætter ved siden af (Ham).

41. Uro og fordærv har spredt sig på land og til havs på grund af det, menneskenes hænder har bedrevet. Sådan lader Han dem smage på (konsekvenserne) af de handlinger, de har begået, så de må vende om.

42. Sig: "Rejs omkring i landet, og se, hvad enden blev for dem, som levede tidligere; de fleste af dem var afgudsdyrkere."

43. Vend dit ansigt mod den rette religion, før der fra Allah kommer den dag, som ikke kan undgås. På den dag vil alle blive delt.

44. Den, som er vantro, hans vantro er imod ham selv, og den, som handler godt, forbereder bosteder (i Paradis) for sig selv,

45. sådan at Allah kan belønne dem, som tror og handler godt, af Sin velvilje. Sandelig, Han kan ikke lide de vantro!

46. Blandt Hans tegn er, at Han sender vinde, som bærer det glædelige budskab, for at lade jer smage Sin nåde, for at skibene skal sejle på Hans befaling, for at I skal søge Hans velvilje, og for at I skal være taknemmelige.

47. Og sandelig, Vi sendte før dig Sendebud til deres folk, og de kom til dem med tydelige tegn. Så hævnede Vi os på synderne. At hjælpe de troende, derimod, var Vor forpligtelse.

48. Allah er Den, som sender vindene. Så hæver Han skyerne op, og så spreder Han dem på himlen, som Han vil. Og Han deler dem i stykker; derpå ser I, at regnen skyller ud fra midten af dem. Når Han lader regnen nå dem, Han vil af Sine tjenere, bliver de straks fornøjede,

49. selvom de før dette havde mistet alt håb om, at Han ville nedsende regn over dem.

50. Se på Allahs nådesværk, hvordan Han vækker jorden til live efter dens død. Sandelig, sådan vil Han visselig vække de døde til live. Hans almagt omfatter alt.

51. Og hvis Vi sender vind, og de ser det (kornet) gulne, vil de derefter begynde at fornægte.

52. Så du kan ikke få de døde til at høre eller de døve til at lytte til dig, når de vender ryggen til.

53. Og du kan heller ikke retlede de blinde fra deres vildfarelse. Du får kun dem, som tror på Vore åbenbaringer, til at høre og underkaste sig.

54. Allah er Den, som skabte jer af noget skrøbeligt; derpå gav Han efter

svaghed styrke, og efter styrke gav Han svaghed og alderdom. Han skaber, hvad Han vil, og Han er Den Alvidende, Den Almægtige.

55. Og den dag, Timen kommer, vil synderne sværge på, at de ikke tilbragte mere end en time. Sådan var de også bortvendte.

56. Og de, som er blevet givet viden og tro, vil sige: "Sandelig, ifølge Allahs bog ventede I til Genopstandelsens dag. Og dette er Genopstandelsens Dag, men I vidste det ikke!"

57. På den dag vil de uretfærdiges undskyldning ikke være til nytte for dem, og ej heller vil de blive spurgt om godtgørelse.

58. Og sandelig, Vi har belyst alle slags eksempler for menneskene i denne Koran. Og hvis du skulle bringe dem et tegn, vil de vantro visselig sige: "I er ikke andet end løgnere!"

59. Sådan sætter Allah segl over hjertet på dem, som ikke ved.

60. Hold du tålmodigt ud! Sandelig, Allahs løfte er sandt. Måtte de, som ikke har fast tro, ikke gøre dig svag.

Surah 31: Luqman

Åbenbaringsperiode

En undersøgelse af emnet viser, at den blev sendt ned i den periode, hvor forfølgelse for at undertrykke og forpurre invitationen til islam var begyndt. Enhver form for rænkespil var begyndt at blive anvendt til dette formål. Dette bekræftes af vers 14, hvori de unge tilbagevendte (konvertitter) til islam er blevet fortalt, at selvom forældrenes rettigheder er de højeste efter Allah, bør de ikke lytte til dem, hvis de forhindrede dem i at acceptere islam eller tvang dem til at vende tilbage til polyteismens (*shirk*) trosbekendelse.

Den samme ting er blevet sagt i surah 29: al-'Ankabut, hvilket indikerer, at begge disse suraer blev sendt ned i den samme periode. En undersøgelse af stilen og emnet for de to suraer i det hele taget viser imidlertid, at surah Luqman blev sendt ned tidligere, for man ser ikke noget tegn på antagonismen i dens baggrund, skønt i modsætning hertil kan man tydeligt føle, mens man studerer surah 29: al-'Ankabut, at muslimerne blev alvorligt forfulgt under perioden for dens åbenbaring.

Tema og emner

I denne surah er folket blevet bragt til at forstå meningsløsheden og absurditeten af polyteisme (*shirk*) og sandheden og rimeligheden af monoteisme (*tawhid*). De er blevet inviteret til at opgive blind imitation af deres forfædre, overveje med et koldt sind de lærdomme, som Profeten Muhammad præsenterer fra verdenernes Herre. For at se med åbne øjne, de åbenlyse tegn der findes i universet omkring dem og i dem selv, som bærer bevis for dens sandhed.

Det er også blevet påpeget, at dette ikke er en ny lærdom, som måtte have været præsenteret i verden eller i Arabiens land for første gang. De lærde og vise folk fra forgangne tidsaldre sagde og underviste den samme ting, som Profeten Muhammad underviser. Det er som for at sige: 'O folk: I jeres eget land har der levet en vis mand ved navn Luqman, hvis visdom har været velkendt blandt jer, hvis ordsprog og vise udtalelser citeres i jeres daglige samtale, og som ofte citeres af jeres digtere og talere. Nu bør I se for jer selv, hvilken trosbekendelse og hvilken moral han plejede at undervise i.'

Surah 31: Luqman[69]

I Allahs navn, Den Nådigste, Den Barmhjertigste.

1. Alif, Lam, Mim.

2. Dette er Den visdomsfulde Bogs åbenbaringer,

3. som er en retledning og nåde for dem, som gør gode gerninger,

4. som udfører bønnen og giver den obligatoriske almisse, og som er faste i troen på det hinsidige.

5. De følger retledningen fra deres Herre, og de vil opnå den største sejr.

6. Der findes også nogle blandt menneskene, som uden viden er optaget af meningsløse ord[70] for at lede folk væk fra Allahs vej og som en hån mod den. Dem venter der en pinefuld straf.

7. Og når Vore åbenbaringer bliver reciteret for ham, vender han ansigtet bort i hovmod, som om han ikke hørte dem; som om han er tungnem på begge ører. Bebud ham en smertelig straf!

8. Sandelig, de, som tror og handler retskaffent, for dem vil der være velsignelsens haver.

9. Deri vil de forblive til evig tid. Allahs løfte er sandt! Og Han er Den Almægtige, Den Alvise.

10. Han har skabt himlene, som I ser, uden søjler, og Han har sat faste bjerge på jorden, for at den ikke skal ryste under jer, og Han har spredt alle slags dyr på den. Og Vi nedsender vand fra himlen, og Vi lader al slags god plantevækst vokse på den.

11. Dette er Allahs skaberværk! Så vis Mig, hvad de andre, ud over Allah, har skabt. Nej, de uretfærdige er i tydelig vildfarelse.

12. Sandelig, Vi gav Luqman visdom, så han dermed kunne vise Allah taknemmelig hed. Den, der viser taknemmelighed, viser taknemmelighed for sit eget bedste. Og hvis nogen viser utaknemmelighed, sandelig, så er Allah rig, og al lovprisning tilkommer (alene) Allah.

13. Og (husk) dengang, Luqman sagde til sin søn, mens han formanede ham: "O min søn! Sæt ikke andre ved siden af Allah! Sandelig, afgudsdyrkelse er en stor uretfærdighed!"

14. Og vi tilskyndede mennesket til at være god mod sine forældre. Hans moder bar ham med besvær efter besvær, og hans afvænning tager to år. "Vis Mig og dine forældre taknemmelighed. Til Mig er din endelige tilbagevenden.

15. Men hvis de prøver at få dig til, tilsidesætte andre ved siden af Mig, som du ikke har nogen viden om, så adlyd dem ikke! Vær god mod dem i det jordiske liv. Følg dem, som vender sig til Mig. Jeres endelige tilbagevenden er til Mig alene. Så vil Jeg fortælle jer om alt, hvad I foretog jer."

---

[69] *Luqman*: Luqman, den vise, hvis lærdom og visdom var kendt blandt før-islamiske arabere. Han siges at have været en abessinsk eller nubisk slave, der boede i området omkring Madyan og derfor kendte arabisk..

[70] Det, der ikke har nogen nytte. Beskrevet af forskellige af Profetens ledsagere som shirk (Tilsidesættelse med Allah), vildledende historier, useriøse sange eller musik, men omfatter alt, hvad der distraherer eller afleder en fra Koranen og ihukommelsen af Allah.

16. "O min søn! Hvis noget så småt som et sennepsfrø skulle være (skjult) i en klippe eller i himlene eller på jorden, vil Allah bringe det frem (i lyset). Sandelig, Allah er indsigtsfuld, Alvidende.

17. O min søn! Udfør bønnen, påbyd det gode, og forbyd det onde, og vær tålmodig mod den smerte, som rammer dig. Sandelig, det er, hvad der er blevet befalet.

18. Og vend ikke dit ansigt bort fra menneskene, og gå ikke indbildsk rundt på jorden. Sandelig, Allah kan ikke lide dem, som er hovmodige.

19. Vær mådeholden på jorden. Hold din stemme dæmpet. Sandelig, den mest frastødende stemme er æslets."

20. Har I da ikke set, at Allah har sat alt det, som er i himlene og på jorden, i jeres tjeneste, og at Han har fuldbyrdet Sine velsignelser over jer – de synlige og de usynlige? Blandt menneskene er der nogle, som strides med hinanden om Allah, uden kundskab og uden retledning og uden en oplysende bog.

21. Og når der bliver sagt til dem: "Følg det, som Allah har sendt ned!" siger de: "Nej! Vi vil hellere følge den vej, som vi så vore forfædre fulgte." Og dette, selvom Satan skulle invitere dem til det flammende Helvedes straf ?

22. Og den, som underkaster sig Allah fuldstændigt, han har taget et fast greb om det mest faste håndtag. Hos Allah er alle sagers udfald.

23. Og den, som viser vantro, måtte hans vantro ikke gøre dig sørgmodig. Til Os skal de vende tilbage, og da vil Vi fortælle dem om alt det, de gjorde. Sandelig, Allah er Alvidende om det, som er i brystet.

24. Vi vil lade dem nyde (det jordiske liv) for en kort stund; derefter vil Vi gøre dem hjælpeløse, drive dem til en hård straf.

25. Og hvis du spørger dem: "Hvem har skabt himlene og jorden?" så vil de visselig sige: "Allah!" Sig: "Al lovprisning tilkommer Allah alene!" Men de fleste af dem ved det ikke.

26. Alt det, der er i himlene og på jorden, tilhører Allah. Sandelig, Allah er selvtilstrækkelig, al pris værdig.

27. Og hvis alle træerne på jorden var penne, og hvis der ud over havet (hvis det var blæk), var yderligere syv have til at forøge mængden, ville Allahs ord ikke være udtømt. Sandelig, Allah er almægtig, alvis.

28. At skabe jer og at genopvække jer er blot som (at skabe og genopvække) én person. Sandelig, Allah er Althørende, altseende.

29. Har du da ikke set, at Allah får natten til at gå over i dagen og får dagen til at gå over i natten, og at Han har gjort solen og månen underdanige – enhver bevæger sig til en fastsat tid? Allah kender til alt, hvad I gør.

30. Dette, fordi Allah er sandheden, og de, som I påkalder ud over Ham, er falske, og Allah er Den Højeste, Den Største.

31. Har du da ikke set, at skibene sejler på havet ved Allahs gunst, sådan at Han kan vise jer nogle af Sine tegn? Sandelig, i dette er der tegn for enhver, som er meget tålmodig og meget taknemmelig.

32. Og når havets bølger lægger sig over dem som en skygge, begynder de at påkalde Allah i oprigtig tilbedelse af Ham alene. Men når Han redder dem i

land, bliver nogle af dem nærige (i tilbedelse). Og ingen fornægter Vore tegn, undtagen bedragere og de utaknemmelige.

33. O I mennesker! Frygt jeres Herre, og frygt den dag, hvor ingen fader kan undgælde for sin søn, og ingen søn vil kunne skabe nogen tilfredshed for sin fader. Sandelig, Allahs løfte er sandt! Så måtte det jordiske liv aldrig bedrage jer, og måtte heller ikke bedrageren (Satan) bedrage jer angående Allah.

34. Sandelig, hos Allah er viden om Timen. Og Han nedsender regn, og Han kender til det, som er i livmoderen. Og ingen ved, hvad han vil tjene den næste dag, og ej heller ved nogen, hvilket land han vil dø i. Sandelig, Allah er Alvidende, bevidst.

Surah 32: as-Sajdah

Åbenbaringsperiode

Fra stilen af suraen fremgår det, at den blev sendt ned under den tidlig-mellemste mekaniske periode. Dette skyldes lille reference til strengheden af den forfølgelse og tyranni, som man finder i de suraer, der blev sendt ned i de senere stadier.

Tema og emner

Hovedtemaet for suraen er at fjerne folkets tvivl angående monoteisme (*tawhid*), det hinsidige, Profetskabet og at invitere dem til alle disse tre realiteter. De vantro fra Mekka ville, når de talte om Profeten privat, sige til hinanden: 'Denne person smeder noget meget mærkeligt, nogle gange giver han nyheder om, hvad der vil ske efter døden. Han siger: 'Når I er blevet til støv, vil I blive kaldt til at aflægge jeres regnskaber, og der vil være helvede og himlen.' Nogle gange siger han: 'Disse guder og gudinder og helgener er nulliteter: Allah alene er Guddommen.' Nogle gange siger han: 'De taler, som jeg reciterer, er ikke mine egne, men Allahs Ord. Alle disse er mærkelige ting, som han præsenterer.' Svaret på disse tvivl og bange anelser udgør temaet og emnet for denne surah.

I forhold til dette er de vantro blevet fortalt: "Mest sandelig er det Allahs ord, som er blevet sendt ned for at vække et folk, som er sunket i uagtsomhed, idet de er berøvet Profetskabets gavmildhed og velsignelser. Hvordan kan I kalde det en fabrikation, når det, at det er blevet sendt ned fra Allah, er klart og selvindlysende? "Derefter er de blevet fortalt – brug jeres sunde fornuft og dom for jer selv, hvilke af de ting, der præsenteres af Koranen, der er mærkelige og nye. Se på administrationen af himlene og jorden: overvej jeres egen skabelse og struktur. Vidner disse ting ikke om den lærdom, som denne Profet præsenterer foran jer i Koranen? Peger universets system på monoteisme (*tawhid*) eller på polyteisme (*shirk*)?

Derefter er en scene af det hinsidige blevet skildret, frugterne af tro og de onde konsekvenser af vantro er blevet nævnt. Folket opfordres indtrængende til at opgive vantro, selv før de møder deres undergang, og acceptere lærdommen fra Koranen, som vil være til deres egen fordel i det hinsidige. De bliver derefter fortalt: Det er Allahs højeste barmhjertighed, at Han ikke griber mennesket med det samme for hans fejl, for at straffe ham endeligt og afgørende, men advarer ham på forhånd ved at hjemsøge ham med små problemer, strabadser, katastrofer, tab og ulykkestilfælde, så han kan vågne op og tage formaning. Derefter bliver det sagt: "Dette er ikke den første og nye begivenhed af sin slags, at en bog er blevet sendt ned over en mand fra Allah.

Før dette var Bogen også blevet sendt ned over Moses, hvilket I alle ved. Der er intet mærkeligt i dette, som I bør undre jer over. Vær forsikret om, at denne Bog er kommet ned fra Allah, og bemærk det vel, at det samme vil ske nu, som allerede er sket på Moses' tid. Lederskab vil nu kun blive skænket til dem, som vil acceptere denne guddommelige Bog. De, som afviser den, vil være dømt til fiasko. Vil I gerne selv møde den samme undergang?

I dag ser I, at ingen lytter til Muhammad undtagen et par unge mænd, nogle slaver og fattige mænd, og han bliver gjort til mål for forbandelser og grimme bemærkninger fra enhver side. Ud fra dette har I dannet det forkerte indtryk af, at hans mission vil slå fejl. Men dette er kun et bedrag af jeres øjne. Som afslutning er Profeten blevet adresseret med ordlyden: "Disse folk gør nar af, hvad du siger, og spørger om, hvornår du vil opnå denne afgørende sejr. Fortæl dem: når tiden kommer for den endelige dom angående jer og os, vil det at tro på det tidspunkt slet ikke gavne jer."

Surah 32: as-Sajdah[71]

I Allahs navn, Den Nådigste, Den Barmhjertigste.

1. Alif, Lam, Mim.

2. Åbenbaringen af denne bog – det er der ingen tvivl om – er fra alle verdenernes Herre.

3. Eller siger de vantro og afgudsdyrkerne: "Han har opdigtet den!"? Nej, den er sandelig fra din Herre, for at du skal advare et folk som der ikke er kommet en advarer til før dig, sådan at de må opnå retledning.

4. Allah er Den, som skabte himlene og jorden og alt, hvad der er imellem dem, på seks dage, og som satte Sig på Tronen.

5. Han tilrettelægger (og forvalter) alle sager fra himlen til jorden, og derefter stiger de (sagernes regnskab) op til Ham på én dag, som er tusind år ifølge jeres tidsregning.

6. Dette er Den, som er Alvidende om det usete og det synlige, Den Almægtige, Den Barmhjertigste,

7. som gjorde alt det, Han skabte, smukt. Han påbegyndte menneskets skabelse af ler,

8. derefter videreførte Han hans afkom af et mindre væskeudtræk,

9. derefter fuldkommengjorde Han ham og blæste Sin ånd ind i ham og skabte ører og øjne og hjerte for jer. I viser meget lidt taknemmelighed.

10. Og de (vantro) siger: "Når vi bliver borte i jorden, skal vi da blive til en ny skabelse?" Nej, de fornægter mødet med deres Herre.

11. Sig: "Dødens engel, som er udnævnt over jer, tager jeres sjæl, og derefter vil I blive bragt tilbage til jeres Herre."

12. Hvis du bare kunne se, at synderne vil have deres hoveder bøjet hos deres Herre: "Vor Herre! Vi har nu set, og Vi har nu hørt! Send os nu tilbage, så vi kan handle retskaffent. Sandelig, vi er faste i troen."

13. Og hvis Vi havde villet, kunne Vi have givet enhver sjæl dens retledning, men ordet er fastsat af Mig: "Jeg vil visselig fylde Helvede op med jinner og mennesker tilsammen."

14. Nyd nu smagen, for I havde glemt denne jeres dags møde. Sandelig, Vi har forsagt jer! Og smag nu på den evige straf for de handlinger, som I udførte.

15. På Vore åbenbaringer tror kun de, som, når de bliver formanet ved dem, kaster sig, uden hovmod, med ansigtet ned (mod jorden) og lovpriser deres Herres ophøjethed.

16. De rejser sig fra deres senge, og de påkalder deres Herre i frygt og håb, og de giver ud af det, som Vi har forsynet dem med.

17. Ingen kender til hvilken øjets velbehag, der er afsat til dem som løn for det, de gjorde.

18. Kan den, som er troende, da være lig den, som er ulydig? De er ikke ligeværdige!

[71] *As-Sajdah*: Prostrationen (kaste sig ned i tilbedelse).

19. De, som tror og handler retskaffent, dem venter der haver som bosted for det, de gjorde.

20. Og når det gælder dem, som var ulydige, vil deres opholdssted være Helvede. Hver gang de prøver at komme ud derfra, bliver de bragt tilbage dertil, og der vil blive sagt til dem: "Smag ildens straf, som I løj om!"

21. Og Vi vil visselig lade dem smage den nærtstående straf (på jorden) før den store straf (i det hinsidige), sådan at de må vende om.

22. Og hvem er mere uretfærdig end den, som bliver formanet ved sin Herres åbenbaringer, men som derefter vender sig bort fra dem? Sandelig, Vi vil tage hævn over synderne.

23. Og sandelig, Vi gav Musa Bogen, så vær ikke i tvivl om mødet med Ham, og Vi gjorde den til retledning for Israels børn.

24. Og Vi udnævnte nogle af dem til ledere, som retledte, på Vor befaling, da de var tålmodige og faste i troen på Vore åbenbaringer.

25. Sandelig, din Herre vil dømme imellem dem på Genopstandelsens Dag om det, de var uenige om.

26. Forstår de da ikke den rette vej, når Vi har tilintetgjort så mange generationer før dem? De vandrer rundt på deres (udslettede) bosteder. I dette er der sandelig mange tegn. Hører de da ikke?

27. Har de da ikke set, at Vi lader vandet løbe mod ufrugtbart land og ved det bringer afgrøder frem, som deres kvæg og de selv kan spise af ? Ser de da ikke?

28. Og de siger: "Hvornår er så denne sejr (på Dommedag), hvis I er sandfærdige?"

29. Sig: "På Sejrens dag vil det, de vantro troede på, ikke være dem til nytte, og ej heller vil de få en (yderligere) tidsfrist!"

30. Så vend dig bort fra dem, og vent! De venter også.

Surah 33: al-Ahzab

Åbenbaringsperiode

Suraen diskuterer tre vigtige begivenheder, som er: Slaget ved Graven, som fandt sted i måneden Shawwal 5 e.H., angrebet på Banu-Quraythah, som blev foretaget i dhil-qa'dah 5 e.H., og Profetens ægteskab med Zaynab, som også blev indgået i dhil-qa'dah 5 e.H. Disse historiske begivenheder bestemmer nøjagtigt åbenbaringsperioden for denne surah.

Historisk baggrund

Den islamiske hærs tilbageslag i Slaget ved Uhud (3 e.H.), som resulterede af fejlen hos de bueskytter, der var udpeget af Profeten, gav moralen hos de arabiske idoltelbedere, jøderne og hyklerne et sådant løft, at de begyndte at nære håbet om, at de snart ville være i stand til at udrydde islam og muslimerne fuldstændigt. Deres høje moral kan bedømmes ud fra de begivenheder, der fandt sted i det første år efter Uhud. Næppe var der gået to måneder, før stammen Bani-Asad fra Najd begyndte at gøre forberedelser til et angreb på Medina, og Profeten måtte udsende en ekspedition under Abu Salamah for at modarbejde dem. I safar 4 e.H. bad nogle folk fra stammerne Adal og Qarah Profeten om at sende nogle mænd for at undervise dem i islam.

Følgelig fik seks af ledsagerne tilladelse til at ledsage dem til dette formål. Men da de nåede Raji (et sted mellem Rabigh og Jeddah), tilkaldte de Hudhail mod dem, som dræbte fire af ledsagerne og tog de to andre (Khubaib bin Adi og Zayd bin ad-Dathinnah) til Mekka og solgte dem til fjenden. Derefter i den samme måned, safar sendte Profeten på anmodning fra en leder af Bani-Amir endnu en delegation på 40 (ifølge andre 70) prædikanter bestående af Ansar-unge mænd til Najd. Men de blev også forrådt.

Folket fra Usayyah-, Ri'l- og Dhakwan-stammerne af Bani-Sulaim omringede dem pludseligt ved Bir Maunah og dræbte dem alle. I mellemtiden fortsatte den jødiske stamme Banu-Nadiir i Medina, idet de fik opmuntring, med at begå brud på traktaterne, i en sådan grad at de i rabi'ul awwal 4 e.H. konspirerede mod selve Profetens liv. Derefter i jamadi al-ula 4 e.H. begyndte Bani-Thalbah og Bani-Muharib, de to stammer af Banu-Ghatafan, at gøre forberedelser til at angribe Medina, og Profeten måtte tage af sted for at straffe dem. Således fortsatte muslimerne, efter deres tilbageslag ved Uhud, med at støde på eftervirkninger uafbrudt i syv til otte måneder.

Imidlertid var det Profetens beslutsomhed og visdom samt hans store ledsageres offervilje, der ændrede disse ugunstige betingelser fuldstændigt inden for et kort tidsrum. Arabernes økonomiske boykot havde gjort livet hårdt for folket i Medina. Alle de polyteistiske stammer omkring Medina var ved at blive oprørske. Inde i selve Medina var jøderne og hyklerne opsat på ulykke. Men de følgende skridt taget af en håndfuld af de oprigtige muslimer under ledelse af Profeten genskabte ikke blot billedet af islams styrke i Arabien, men øgede det også mangfoldigt.

Angreb forud for Slaget ved Graven

Det første skridt blev taget umiddelbart efter Slaget ved Uhud. Selvsamme næste dag, hvor et ret stort antal muslimer lå sårede, og martyrdøden for de nære og kære blev sørget over i mange huse, og Profeten selv var kvæstet og bedrøvet over sin onkel Hamzas martyrdød. Da kaldte han på islams hengivne tjenere for at ledsage ham i forfølgelsen af idoltelbedererne for at afskrække dem fra at vende tilbage og angribe Medina igen. Profetens vurdering var fuldstændig korrekt. Han vidste, at selvom Quraysh havde trukket sig tilbage uden at drage nogen fordel af deres næsten fuldstændige sejr, ville de bestemt fortryde deres dårskab, når de ville gøre holdt, overveje hele sagen roligt på vejen og ville vende tilbage for at angribe

Medina igen. Derfor besluttede han at tage af sted i forfølgelse af dem, og 630 af muslimerne meldte sig straks frivilligt til at ledsage ham. Da de nåede Hamra al-Asad på vejen til Mekka og slog lejr dér i tre dage, kom Profeten til at vide gennem en sympatisk ikke-muslim, at Abu Sufyan havde opholdt sig ved ar-Rauha, 58 kilometer før Medina, med en hær på 2.978 mand: de fortrød deres fejl og planlagde faktisk at vende tilbage og angribe Medina endnu en gang. Men da de hørte, at Profeten kom i forfølgelse af dem med en hær, mistede de modet og opgav deres plan. Således blev ikke alene Quraysh afskrækket af denne handling, men de andre fjender, der levede omkring Medina, indså også, at muslimerne blev ledet af en person, som var yderst velinformeret, vís og beslutsom, og at muslimerne altid var klar til at nedlægge deres liv på hans befaling.

Derefter, så snart Bani-Asad begyndte at gøre forberedelser til et angreb på Medina, gav Profetens hemmelige agenter ham rettidig information om deres hensigt. Således, før de kunne komme i flok for at angribe Medina, sendte han en hær på 150 mand under Abu Salamah (den første ægtemand til Umm Salamah) for at straffe dem. De overraskede Bani-Asad, som flygtede i panik og efterlod alle deres ejendele bag sig, hvilket faldt i muslimernes hænder.

Efter dette kom turen til Banu-Nadiir. Den dag de konspirerede mod Profetens liv, og hemmeligheden blev afsløret, beordrede Profeten dem til at forlade Medina inden for ti dage og advarede om, at enhver, der forblev tilbage efter det, ville blive dræbt. Abdullah bin Ubayy, lederen af hyklerne i Medina, opmuntrede dem til at trodse ordren og nægte at forlade Medina. Han lovede endda at hjælpe dem med 2.000 mænd og forsikrede dem om, at Banu-Ghatafan fra Najd også ville komme dem til undsætning. Følgelig sendte Banu-Nadiir besked om, at de ikke ville forlade stedet, uanset hvad Profeten måtte gøre.

Så snart tidsfristen på ti dage kom til en ende, belejrede Profeten deres kvarterer, men ingen af deres støtter havde mod til at komme dem til undsætning. Til sidst overgav de sig på betingelse af, at de for hver tre personer ville få tilladelse til at laste en kamel med, hvad end de kunne bære, og tage af sted og efterlade resten af deres ejendele bag sig. Således faldt hele byens forstæder, som var beboet af Banu-Nadiir, og deres haver, deres fæstninger og andre ejendomme til muslimerne. Derefter blev folket fra denne forræderiske stamme spredt i Khaybar, Wad-il-Qura og Syrien. Derefter vendte Profeten sin opmærksomhed mod Banu-Ghatafan, som forberedte sig på en krig mod Medina. Han tog 400 af muslimerne og indhentede dem ved Dhat-ar-Riqa. De blev så overrumplede, at de flygtede fra deres huse uden kamp og søgte tilflugt i bjergene.

Efter dette i sha'baan 4 e.H. drog Profeten frem til Badr for at kæmpe mod Abu Sufyan. Ved slutningen af Slaget ved Uhud havde han udfordret Profeten og muslimerne, idet han sagde: *"Vi skal igen møde jer i kamp ved Badr næste år."* Som svar annoncerede Profeten gennem en ledsager: *"I orden: vi accepterer jeres udfordring."* Følgelig nåede han på det aftalte tidspunkt Badr med 1.500 af muslimerne. Fra den anden side forlod Abu Sufyan Mekka med en hær på 2.000 mand, men kunne ikke mønstre modet til at marchere forbi Marr-az-Zahran (moderne Wadi Fatimah). Profeten ventede på ham ved Badr i otte dage, og muslimerne gjorde i løbet af disse dage profitabel forretning med en handelsgruppe. Denne hændelse hjalp med mere end at genskabe det billede af muslimernes styrke, som var blevet plettet ved Uhud. Den fik også hele Arabien til at indse, at Quraysh alene ikke længere kunne modstå Muhammad.

Dette billede og denne position for muslimerne blev yderligere styrket af en anden begivenhed. Dumat al-Jandal (moderne al-Jauf) var et vigtigt sted på grænsen mellem Arabien og Syrien. Når arabernes karavaner, der handlede mellem Irak i syd og Syrien og Egypten i nord, passerede den vej, blev de chikaneret og plyndret af de indfødte. I rabi al-awwal, 5 e.H., tog Profeten selv af sted for at straffe dem med en hær på 1.000 mand. De kunne ikke mønstre modet til at komme ud og kæmpe mod ham og flygtede derfor fra stedet. Dette fik hele det nordlige Arabien til at frygte islams magt, og stammerne

begyndte at indse, at den store magt, der voksede frem fra Medina, var formidabel og ikke længere kunne modstås af en enkelt eller et par af stammerne.

Slaget ved Graven

Sådanne var betingelserne, da Slaget ved Graven fandt sted. Det var faktisk et kombineret angreb af mange af de arabiske stammer, som ønskede at knuse Medinas magt. Det var blevet iværksat af lederne af Banu-Nadiir, som havde bosat sig i Khaybar efter deres forvisning fra Medina. De tog rundt til Quraysh, Ghatafan, Hudhail og mange andre stammer og tilskyndede dem til at samle alle deres styrker og angribe Medina i fællesskab. Således marcherede en hidtil uset stor hær af de arabiske stammer i Shawwal 5 e.H. mod den lille by Medina. Fra nord kom jøder fra Banu-Nadiir og Bani-Qaynuqah, som efter deres forvisning fra Medina havde bosat sig i Khaybar og Wad-il-Qura. Fra øst rykkede stammerne Ghatafan, Bani-Sulaim, Fazarah, Murrah, Ashja, Sad Asad osv. frem, og fra syd Quraysh sammen med en stor styrke af deres allierede. Tilsammen talte de fra ti til tolv tusinde mænd.

Havde det været et pludseligt angreb, ville det have været katastrofalt. Men Profeten var ikke uvidende om dette i Medina. Hans efterretningsfolk og sympatisørerne for den islamiske bevægelse samt de mennesker, der var påvirket af den, var til stede i enhver stamme, som holdt ham informeret om fjendens bevægelser. Selv før fjenden kunne nå hans by, fik han gravet en skyttegrav i det nordvestlige Medina på seks dage og indtog en defensiv position med 3.000 mand i beskyttelse af skyttegraven. Mod syd for Medina var der mange haver (det er der endda stadig), så den kunne ikke angribes fra den side. Mod øst er der lavaklipper, som er uigennemtrængelige for en stor hær. Det samme er tilfældet med den sydvestlige side. Angrebet kunne derfor kun foretages fra de østlige og vestlige sider af Uhud, som Profeten havde sikret ved at grave en skyttegrav. De vantro var slet ikke klar over, at de ville blive nødt til at imødegå skyttegraven uden for Medina. Denne form for forsvarsstrategi var ukendt for araberne. Således måtte de lægge en lang belejring om vinteren, som de ikke var kommet forberedt på.

Efter dette var der kun ét alternativ tilbage for de vantro: at tilskynde den jødiske stamme Banu-Quraythah, som beboede den sydøstlige del af byen, til oprør. Eftersom muslimerne havde indgået en traktat med dem om, at de i tilfælde af et angreb på Medina ville forsvare byen sammen med dem. Muslimerne havde ikke truffet nogen forsvarsforanstaltninger der og havde endda sendt deres familier for at søge ly i de forter, der lå på den side. Angriberne opfattede denne svaghed i de islamiske forsvar. De sendte Huyayy bin Akhtab, den jødiske leder af Banu-Nadiir, til Banu-Quraythah for at få dem til at bryde traktaten og slutte sig til krigen. I begyndelsen nægtede de at imødekomme det og sagde, at de havde en traktat med Muhammad, som trofast havde overholdt den og ikke givet dem nogen grund til klage. Men da Ibn Akhtab sagde til dem, se her, jeg har tilkaldt hele Arabiens forenede styrke imod ham: dette er en perfekt mulighed for at slippe af med ham. Hvis I mister den, vil I aldrig få en anden mulighed. Det anti-islamiske jødiske sind sejrede over enhver moralsk overvejelse, og Banu-Quraythah blev overtalt til at bryde traktaten.

Profeten modtog nyheden om dette. Han bad straks Sad bin Ubadah, Sad bin Muadh, Abdullah bin Rawahah og Khawwat bin Jubair, ledere af Ansar, om at tage af sted og finde ud af sandheden. Han rådede dem til, at hvis de fandt Banu-Quraythah stadig loyale over for traktaten, skulle de vende tilbage og sige det åbent foran den muslimske hær, men hvis de fandt, at de var opsatte på forræderi, skulle de kun informere ham, således at de almindelige muslimer ikke ville blive mismodige. Ved ankomsten dertil fandt ledsagerne Banu-Quraythah fuldt opsatte på ulykke. De fortalte ledsagerne åbent, at der ikke er nogen aftale og ingen traktat mellem os og Muhammad. Ved dette vendte de tilbage til den islamiske hær og indgav deres rapport til Profeten, idet de sagde: "*Adal og Qarah.*" Det vil sige: "*Quraythah er opsatte på at gøre, hvad Adal og Qarah havde gjort ved islams prædikanter ved Raji.*"

Denne nyhed spredte sig blandt muslimerne og forårsagede stor bestyrtelse blandt dem, for de var blevet omringet, og deres by var blevet bragt i fare på den side, hvor der ikke eksisterede nogen forsvarsforanstaltning, og hvor de også havde sendt deres familier for at søge ly i forterne. Dette øgede yderligere hyklernes aktiviteter, og de begyndte at foretage psykologiske angreb for at bryde muslimernes moral. En sagde: "*Hvor mærkeligt! Vi blev forudsagt, at kejserens og Chosroes' lande ville falde til os, men her er vi, at ikke engang én af os kan gå ud for blot at forrette sin nødtørft.*" En anden bad om tilladelse til at forlade sin post ved skyttegraven, så han kunne tage af sted og beskytte sit eget hus, som var i fare. Endnu en anden begyndte at lave hemmelig propaganda med den virkning: "*Afgør selv jeres anliggende med angriberne og overgiv Muhammad til dem.*" Dette var en yderst kritisk prøvelsens time, som afslørede enhver person, der nærede noget hykleri i sit hjerte. Kun de sande og oprigtige muslimer forblev faste og standhaftige i deres beslutsomhed og hengivenhed.

Profeten indledte i det kritiske øjeblik fredsforhandlinger med Banu-Ghatafan og forsøgte at overtale dem til at acceptere en tredjedel af frugthøsten fra Medina og trække sig tilbage. Imidlertid, da han spurgte Sad bin Ubadah og Sad bin Muadh, leder af ansar, om deres mening om fredsbetingelserne, sagde de: "*Åh Allahs Sendebud, Er det dit personlige ønske, at vi skal gå med til disse betingelser, eller er det Allahs befaling, at vi ikke har andet valg end at acceptere det? Eller giver du kun dette forslag for at redde os fra fjenden?*" Profeten svarede: "*Jeg foreslår kun dette for at redde jer: Jeg ser, at hele Arabien har dannet en samlet front mod jer. Jeg ønsker at splitte fjenden.*" Ved dette protesterede de to ledere, idet de sagde: "*Hvis du ønsker at indgå denne pagt for vores skyld, så glem det venligst. Disse stammer kunne ikke underkue os under tribut, da vi var polyteister. Nu hvor vi har den ære at tro på Allah og Hans Sendebud, vil de så få os til at synke til denne dybde af vanære? Sværdet skal nu være dommeren, indtil Allah fælder Sin dom mellem dem og os.*" Med disse ord rev de udkastet til traktaten i stykker, som endnu ikke var blevet underskrevet.

I mellemtiden blev Nuaim bin Mas'ud, et medlem af Ashja-grenen af Ghatafan-stammen, muslim og trådte frem for Profeten og fremførte: "*Ingen ved endnu, at jeg har omfavnet islam: Du kan tage fra mig hvilken som helst tjeneste, du behager.*" Profeten svarede: "*Gå og så splidens frø blandt fjenden.*" Så allerførst tog Nuaim til Quraythah, som han var på venskabelig fod med, og sagde til dem: "*Quraysh og Ghatafan kan blive trætte af belejringen og vende tilbage, og de vil intet miste, men I er nødt til at leve her med muslimerne. Overvej blot, hvad jeres position vil være, hvis sagen falder sådan ud. Derfor vil jeg råde jer til ikke at slutte jer til fjenden, før udefrakommende skulle sende nogle af deres fremtrædende mænd som gidsler til jer.*"

Dette havde den ønskede effekt på Banu-Quraythah, og de besluttede at kræve gidsler fra stammernes forenede front. Derefter tog han til lederne af Quraysh og Ghatafan og sagde til dem: "*Banu-Quraythah ser ud til at være slappe og ubeslutsomme. Måske kræver de nogle mænd som gidsler fra jer for derefter at overgive dem til Muhammad for at afgøre deres anliggende med ham. Vær derfor meget faste og forsigtige i jeres omgang med dem.*" Dette gjorde lederne af den forenede front mistænksomme over for Banu-Quraythah, og de sendte dem en besked, idet de sagde: "*Vi er trætte af den lange belejring, lad der være et afgørende slag, lad os derfor foretage et generelt angreb samtidigt fra begge sider.*" Banu-Quraythah sendte ord tilbage, idet de sagde: "*Vi har ikke råd til at slutte os til krigen, medmindre I overgiver nogle af jeres fremtrædende mænd til os som gidsler.*" Lederne af den forenede front blev overbevist om, at hvad Nuaim havde sagt, var sandt. De nægtede at sende gidsler. Banu-Quraythah følte på den anden side også, at Nuaim havde givet dem det korrekte råd. Således virkede strategien: den splittede fjenden mod sig selv.

Belejringen blev forlænget i mere end 25 dage. Det var vinter. Forsyningen af mad og vand og foder blev mere og mere knap hver dag, og splittelse i lejren var også en stor belastning for belejrernes moral. Derefter ramte en voldsom storm ledsaget af torden og lyn pludselig lejren en nat. Det bidrog til kulden og mørket. Vinden væltede teltene og bragte fjenden i uorden. De kunne ikke modstå dette voldsomme slag fra naturen. De forlod slagmarken selv i løbet af natten og vendte tilbage til deres hjem. Da muslimerne vågnede om morgenen, var der ikke en eneste fjendtlig soldat at se på slagmarken. Profeten,

der fandt slagmarken fuldstændig tom, sagde: *"Quraysh vil aldrig være i stand til at angribe jer efter dette: nu vil I tage offensiven."* Dette var en korrekt vurdering af situationen. Ikke alene Quraysh, men den forenede front af alle fjendens stammer havde foretaget deres endelige angreb mod islam og havde fejlet. Nu turde de ikke længere invadere Medina, nu var muslimerne på offensiven.

Sociale reformer

Selvom perioden på to år mellem slagene ved Uhud og Graven var en periode med uro og tumult, og Profeten og hans ledsagere knap nok kunne slappe af i fred og sikkerhed selv for en dag, fortsatte reformarbejdet som helhed og genopbygningen af det muslimske samfund uafbrudt. Dette var den tid, hvor de islamiske love vedrørende ægteskab og skilsmisse blev suppleret, loven om arv blev introduceret, druk og hasardspil blev forbudt, og de nye love og regler vedrørende mange andre aspekter af det økonomiske og sociale liv blev håndhævet.

I denne forbindelse var en vigtig ting, der behøvede at blive reformeret, spørgsmålet om adoption af en søn. Hvem der end blev adopteret af araberne som en søn, blev betragtet som et af deres egne afkom: han fik andel i arv, han blev behandlet som en rigtig søn og rigtig bror af adoptivmoderen og adoptivsøsteren, og han kunne ikke gifte sig med datteren af sin adoptivfar og hans enke efter hans død. Det samme var tilfældet, hvis den adopterede søn døde eller lod sig skille fra en kone. Adoptivfaderen betragtede kvinden som sin rigtige svigerdatter. Denne skik stødte i enhver detalje sammen med lovene for ægteskab, skilsmisse og arv påbudt af Allah i surah 2: al-Baqarah og surah 4: an-Nisa'.

Den gjorde en person, som ikke kunne få nogen andel i arv, berettiget til den på bekostning af dem, der i virkeligheden var berettiget til den. Den forbød ægteskab mellem de mænd og de kvinder, som kunne indgå ægteskab fuldstændig lovligt. Frem for alt hjalp den med at sprede de umoraliteter, som den islamiske lov ønskede at udrydde. For en rigtig mor og en rigtig søster og en rigtig datter kan ikke være som adoptivmoderen, adoptivsøsteren og adoptivdatteren, uanset hvor meget man end forsøger at helliggøre de adopterede relationer som en skik. Når de kunstige relationer udstyret med sædvanemæssig hellighed får lov til at blande sig frit som de rigtige relationer, kan det ikke andet end at producere onde resultater. Det er grunden til, at den islamiske lov om ægteskab, skilsmisse, loven om arv og loven om forbuddet mod utroskab krævede, at konceptet og skikken med at betragte den adopterede søn som den rigtige søn skulle udryddes fuldstændigt.

Dette koncept kunne imidlertid ikke rykkes op med rode blot ved at vedtage en juridisk ordre, der sagde, at den adopterede søn ikke er den rigtige søn. De århundrede gamle fordomme og overtro kan ikke ændres blot med ord. Selv hvis folket havde accepteret befalingen om, at disse relationer ikke var de rigtige relationer, ville de stadig have betragtet ægteskab mellem adoptivmoderen og adoptivsønnen, adoptivbroderen og -søsteren, adoptivfaderen og -datteren og adoptivsvigerfaderen og -svigerdatteren som afskyeligt og vederstyggeligt. Desuden ville der stadig eksistere en vis frihed til at blande sig frit med hinanden. Derfor var det uundgåeligt, at skikken skulle udryddes i praksis og gennem Profeten selv. For ingen muslim kunne nogensinde forestille sig, at en ting gjort af Profeten selv og gjort af ham under Allahs befaling kunne være forhadt.

Derfor blev Profeten lidt før Slaget ved Graven inspireret af Allah til, at han skulle gifte sig med den fraskilte kone til sin adoptivsøn Zayd bin Harithah, og han handlede på denne befaling under belejringen af Banu-Quraythah, som umiddelbart havde fulgt Slaget ved Graven.

Storm af propaganda ved Zaynabs ægteskab

Så snart ægteskabet var indgået, opstod der en storm af propaganda mod Profeten. Polyteisterne, hyklerne og jøderne brændte alle af jalousi over hans triumfer, som fulgte den ene efter den anden. Den måde de var blevet ydmyget på inden for to år efter Uhud, i Slaget ved Graven og i affæren med Quraythah, havde gjort dem smertede i hjertet. De havde også mistet håbet om, at de nogensinde kunne underkue ham på slagmarken. Derfor greb de spørgsmålet om dette ægteskab som en gave fra Allah for dem selv og troede, at de ville gøre en ende på hans moralske overlegenhed, som var den virkelige hemmelighed bag hans magt og succes. Derfor blev der opdigtet historier om, at Muhammad, Allah forbyde det, var forelsket i sin svigerdatter, og da sønnen var kommet til at vide dette, lod han sig skille fra sin kone, og faderen giftede sig med sin svigerdatter. Propagandaen var imidlertid absurd på overfladen. Zaynab var Profetens kusine. Han havde kendt hende fra barndom til ungdom. Så der kunne ikke være noget spørgsmål om, at han forelskede sig i hende ved første blik. Dernæst havde han selv arrangeret hendes ægteskab med Zayd under sin personlige indflydelse, selvom hele hendes familie modsat sig det. De brød sig ikke om, at en datter af den ædle Quraysh skulle gives i ægteskab til en frigiven slave. Zaynab selv var ikke glad for dette arrangement. Men alle var nødt til at underkaste sig Profetens befaling. Ægteskabet blev indgået, og en præcedens blev sat i Arabien for, at islam havde hævet en frigiven slave til status af Qurayshs adel. Hvis Profeten i virkeligheden havde haft noget begær efter Zaynab, var der intet behov for at gifte hende med Zayd, han kunne selv have giftet sig med hende. På trods af alt dette opfandt de skamløse modstandere kærlighedshistorier, spredte dem med stor overdrivelse og publicerede dem så voldsomt, at selv nogle muslimer også begyndte at acceptere dem som sande.

Foreløbige befalinger om sløret

Den kendsgerning, at de fortællinger, der var opfundet af fjenderne, også blev samtaleemner blandt muslimerne, var et tydeligt tegn på, at elementet af sensualitet i samfundet havde overskredet alle grænser. Hvis denne sygdom ikke havde været der, var det ikke muligt, at sindene ville have skænket nogen som helst opmærksomhed til sådanne absurde og modbydelige historier om Profeten. Dette var præcis den anledning, hvor de reformatoriske befalinger vedrørende loven om tildækning (hijab) først blev håndhævet i det islamiske samfund. Disse reformer blev introduceret i denne surah og suppleret et år senere i surah 24: an-Nur (for yderligere detaljer se introduktionen til surah 24).

Profetens hjemlige anliggender

Der var to andre problemer, som krævede opmærksomhed på det tidspunkt. Skønt de tilsyneladende relaterede sig til Profetens hjemlige liv, var det nødvendigt at løse dem for den hjemlige og mentale fred hos den person, der anstrengte sig til det yderste for at fremme Allahs religions sag og var dag og nat fordybet i denne store mission. Derfor tog Allah også disse to problemer officielt i Sin egen hånd.

Det første problem var, at Profeten økonomisk set på det tidspunkt befandt sig i trange kår. I løbet af de første fire år havde han overhovedet ingen indtægtskilde. I 4 e.H. efter forvisningen af Banu-Nadiir blev en del af deres evakuerede lande reserveret til hans brug ved Allahs befaling, men det var ikke nok til hans families krav. På den anden side var pligterne for profetskabets embede så byrdefulde, at de absorberede al hans energi af sind og krop og hjerte og hvert et øjeblik af hans tid, og han kunne slet ikke gøre nogen indsats for at tjene sit levebrød. Under betingelser som disse, når hans hustruer kom til at forstyrre hans mentale fred på grund af økonomiske trængsler, ville han føle sig dobbelt presset og belastet. Det andet problem var, at han før han giftede sig med Zaynab allerede havde fire hustruer i husene: Saudah, A'isha, Hafsa og Umm Salamah. Zaynab var hans femte hustru. Ved dette rejste modstanderne indvendingen. Muslimerne begyndte også at nære tvivl om, at det for andre havde været

forbudt at holde mere end fire hustruer ad gangen, men hvordan Profeten selv også havde taget en femte hustru.

Tema og emner

Dette var de spørgsmål, der fangede Profetens og muslimernes opmærksomhed på det tidspunkt, hvor surah al-Ahzab blev åbenbaret, og dermed også svaret på suraens emne.

1. Vers 1-8 ser ud til at være blevet sendt ned før Slaget ved Graven. En gennemlæsning af dem, idet den historiske baggrund holdes for øje, viser, at Zayd på tidspunktet for deres åbenbaring allerede havde ladet sig skille fra Zaynab. Profeten følte nødvendigheden af, at uvidenhedens koncepter og skikke og overtro vedrørende adoptionen af sønnen skulle udryddes, og han følte også, at de sarte og dybe følelser, som folket nærede for de adopterede relationer udelukkende på følelsesmæssige grunde, ikke ville blive rykket op med rode, før han selv tog initiativet til at udrydde skikken i praksis. På samme tid var han tøvende og overvejede seriøst, at hvis han giftede sig med Zayds fraskilte kone, så ville hyklerne, jøderne og polyteisterne, som allerede var opsatte på ulykke, få en ny undskyldning for at starte en propagandakampagne mod islam.

2. I vers 9-27 er der foretaget en vurdering af Slaget ved Graven og angrebet mod Banu-Quraythah. Dette er et klart bevis på, at disse vers blev sendt ned efter disse begivenheder. Talen indeholdt i vers 28-35 består af to dele. I den første del har Allah givet en meddelelse til Profetens hustruer, som var utålmodige over de trange kår, med følgende virkning: "**...Hvis I ønsker jer det jordiske liv og dets pryd, så kom, jeg skal give jer rigdom og lade jer gå på en pæn måde. Men hvis i ønsker jer Allah og hans Sendebud og det hinsidiges hjem, så har Allah sandelig forberedt for de fromme blandt jer en meget stor belønning.**"

3. I den anden del blev der taget indledende skridt mod de sociale reformer, hvis behov blev følt af selve det sind, der var formet i det islamiske mønster. I denne henseende blev reformen startet fra selve Profetens hus, og hans hustruer blev befalet at undgå at opføre sig og begå sig på måderne fra de præislamiske dages uvidenhed, at forblive i deres huse med værdighed og at udvise stor forsigtighed i deres samtale med de andre mænd. Dette var begyndelsen på befalingerne om sløret (hijab).

4. Vers 36-48 omhandler Profetens ægteskab med Zainab. I denne sektion er modstandernes indvending angående dette ægteskab blevet besvaret, den tvivl, der blev skabt i muslimernes sind, er blevet fjernet, muslimerne er blevet gjort bekendt med Profetens position og status, og Profeten selv er blevet rådet til at udvise tålmodighed over for de vantros og hyklernes falske propaganda.

5. I vers 49 er en klausul i loven om skilsmisse blevet fastlagt. Dette er et unikt vers, som sandsynligvis blev sendt ned i forbindelse med de samme begivenheder.

6. I vers 50-52 er en særlig regulering af ægteskab blevet fastlagt for Profeten, som påpeger, at han er en undtagelse fra de adskillige restriktioner, der er blevet pålagt de andre muslimer med hensyn til ægteskabelig liv.

7. I vers 53-55 blev det andet skridt taget mod social reform. Det består af følgende påbud: restriktion for de andre mænd mod at besøge Profetens hustruers huse, islamisk etikette vedrørende besøg og invitationer, loven om at kun de nære slægtninge kunne besøge hustruerne i deres huse, og hvad angår de andre mænd, kunne de tale til eller spørge dem om en ting bag et

forhæng, påbuddet om at Profetens hustruer var forbudte for muslimerne ligesom deres mødre, samt at ingen kunne gifte sig med nogen af dem efter ham.

8. I vers 56-57 blev der givet advarsel om at stoppe med at kritisere Profetens ægteskab og hans hjemlige liv, og de troende blev instrueret i ikke at hengive sig til fejlsøgning ligesom islams fjender, men at nedkalde Allahs velsignelser over deres Profet, desuden blev de instrueret i, at de skulle undgå at anklage hinanden falsk selv blandt dem selv, for slet ikke at tale om Profetens person.

9. I vers 59 blev det tredje skridt til social reform taget. Alle de muslimske kvinder blev befalet, at de skulle komme ud godt tildækkede med yderbeklædningen og dække deres ansigter, når som helst de kom ud af deres huse for et reelt behov.

Efter dette indtil slutningen af denne surah er hyklerne og andre tåbelige og smålige mennesker blevet irettesat for den propaganda, som de udførte på det tidspunkt mod islam og muslimerne.

Surah 33: al-Ahzab[72]

I Allahs navn, Den Nådigste, Den Barmhjertigste.

1. O profet! Frygt Allah! Adlyd aldrig de vantro og hyklerne. Sandelig, Allah er Alvidende, alvis.

2. Og følg det, som bliver åbenbaret for dig fra din Herre. Sandelig, Allah kender til alt, hvad I gør.

3. Og sæt din lid til Allah. Allah er tilstrækkelig som formynder.

4. Allah har ikke skabt to hjerter i brystet på en mand. Og Allah har ikke gjort jeres hustruer til jeres mødre, blot fordi I sammenligner deres rygge med jeres mødres rygge, og ej heller har Han gjort jeres adoptivsønner til jeres sønner. Dette er blot jeres munds ord. Allah siger sandheden, og Han leder til den rette vej.

5. Kald dem efter deres fædre. Dette er det mest retfærdige i Allahs øjne. Men hvis I ikke kender til deres fædre, så er de jeres brødre i religionen og jeres venner. Og der er ingen synd forbundet med det, I gør ved en fejl, men med det, jeres hjerter har til hensigt. Allah er tilgivende, barmhjertig.

6. Profeten har større ret over de troende, end de selv har. Hans hustruer er deres mødre. Slægtninge står hinanden nærmere end de troende og udvandrerne ifølge Allahs bog, bortset fra hvis I ønsker at være godhjertede mod jeres venner. Denne befaling er skrevet ned i Bogen.

7. Og (husk) dengang, Vi indgik en pagt med profeterne, med dig, med Nuh og Ibrahiim og Musa og Isa, søn af Maryam. Vi indgik en stærk pagt med dem,

8. for at Han skal kunne spørge de sandfærdige om deres sandfærdighed. Han har forberedt en smertelig straf for de vantro.

9. O I troende! Husk Allahs gunst mod jer, da hære kom frem til jer, og Vi sendte vind over dem, og hære, som I ikke så. Allah er altseende i forhold til alt, hvad I gør.

10. Da de kom over jer ovenfra og nedenfra, og da synet blev sløret, og hjerterne sad jer i halsen af skræk, og I begyndte at tænke forskellige ting om Allah,

11. da blev de troende sat på prøve, og de blev rystet af en voldsom rystelse.

12. Og da hyklerne og de, som har en sygdom i hjertet, sagde: "Allah og Hans Sendebud gav os et løfte, kun for at bedrage!"

13. da sagde en gruppe af dem: "O I Yathribs folk! Dette er ikke et sted for jer at være, så vend om!" Og en gruppe af dem bad om tilladelse fra Profeten ved at sige: "Vore huse står ubeskyttede," men deres huse stod ikke ubeskyttede; de ønskede blot at flygte.

14. Og hvis nogen var kommet til dem fra byens udkant, og de blev bedt om at sprede uro, ville de straks have gjort det, og de ville ikke have tøvet længe med det.

[72] *Al-Azhab*: De forenede styrker, der henviser til alliancen mellem de vantro arabiske stammer mod muslimerne i Medina i slaget kaldet "al-Ahzab" eller "al-Khandaq" (skyttegraven).

15. Og sandelig, de havde tidligere indgået en pagt med Allah om, at de ikke skulle vende ryggen til i flugt. De vil blive udspurgt om pagten med Allah.

16. Sig: "Flugt vil ikke være til nytte for jer, hvis det er døden, I vil flygte fra, eller kampen. I vil ikke kunne nyde (det jordiske liv) mere end en kort stund."

17. Sig: "Hvem kan forsvare jer mod Allah, hvis Han har til hensigt at påføre jer smerte eller at vise jer nåde?" De vil ikke finde en eneste velynder og ej heller en eneste hjælper ud over Allah.

18. Sandelig, Allah kender alt til dem blandt jer, som hindrer andre, og som siger til sine brødre: "Kom til os!" men som sjældent (selv) kommer til kampen.

19. De vil være nærige mod jer. Når frygten rammer, vil du se, at de stirrer på dig. Deres øjne vil være rullet op som hos en person, der er døden nær. Men når frygten driver bort, vil de fornærme jer med spydige tunger. De har aldrig troet, så Allah har gjort deres handlinger værdiløse. Det er let for Allah.

20. De antog, at grupperne (fjendens tropper) ikke var draget bort, og hvis grupperne skulle komme (igen), ville de ønske, at de bare kunne være omstrejfende blandt nomader og spørge efter nyheder om jer (fra lang afstand). Og hvis de havde været til stede blandt jer, ville blot nogle få af dem have kæmpet.

21. Sandelig, Allahs Sendebud er det smukkeste forbillede for enhver, som sætter sin lid til Allah og Den yderste Dag og husker Allah meget.

22. Da de troende så (fjende)tropperne, sagde de: "Dette er, hvad Allah og Hans Sendebud har lovet os, så Allah og Hans Sendebud har talt sandt!" Og det fik kun deres tro og underkastelse til at øges.

23. Blandt de troende er der mange mænd, som er tro mod det løfte, de har givet Allah. Nogle af dem har opfyldt deres løfte, og andre af dem venter. De er på ingen måde gået fra deres løfte.

24. Allah vil belønne de trofaste for deres trofasthed og straffe hyklerne, hvis Han vil, eller godtage deres anger. Sandelig, Allah er tilgivende, barmhjertig.

25. Og Allah drev de vantro tilbage, mens de befandt sig i deres raseri, uden at de opnåede sejr. Og Allah var tilstrækkelig for de troende under kampen. Allah er magtfuld, almægtig.

26. Og Han bragte dem blandt Bogens folk, som havde støttet dem (fjenden), ned fra deres fæstninger, og Han indgav frygt i deres hjerter: Nogle af dem dræbte I, og andre tog I som krigsfanger.

27. Og Han gjorde jer til ejerne af deres jord, deres hjem, deres ejendom og grunde, som I ikke havde betrådt (før). Allahs almagt omfatter alt.

28. Hør profet, sig til dine hustruer: "Hvis I ønsker jer det jordiske liv og dets pryd, så kom, jeg skal give jer rigdom og lade jer gå på en pæn måde.

29. Men hvis I ønsker jer Allah og Hans Sendebud og det hinsidiges hjem, så har Allah sandelig forberedt for de fromme blandt jer en meget stor belønning."

30. O Profetens hustruer! Den af jer, som begår en åbenlys uanstændighed, for hende fordobles straffen, og det er meget let for Allah.

31. Men den (af jer), som adlyder Allah og Hans Sendebud og handler godt, vil Vi give belønningen dobbelt. Og Vi har forberedt en ærefuld forsyning for hende.

32. O I Profetens hustruer! I er ikke lig andre kvinder. Hvis I er gudfrygtige, så vær ikke smigrende i jeres tale, så han, som har en sygdom i hjertet, bevæges til lyst. Og tal ærefuldt.

33. Bliv i jeres hjem. Stil ikke jeres forskønnelser til skue, som man gjorde tidligere i uvidenhedens tid. Udfør bønnen, og giv den obligatoriske almisse, og adlyd Allah og Hans Sendebud. O I (Sendebuddets) familiemedlemmer! Allah ønsker kun at fjerne synden fra jer og gøre jer fuldstændig rene.

34. Og husk Allahs åbenbaringer, som bliver reciteret i jeres huse, og visdommen. Sandelig, Allah er algod, altkendende.

35. Sandelig, muslimske mænd og muslimske kvinder, troende mænd og troende kvinder, underdanige mænd og underdanige kvinder, sandfærdige mænd og sandfærdige kvinder, tålmodige mænd og tålmodige kvinder, ydmyge mænd og ydmyge kvinder, mænd og kvinder, som giver velgørenhedsgaver, fastende mænd og fastende kvinder, mænd og kvinder, som vogter deres kønsdele, og mænd og kvinder, som husker Allah, for dem har Allah forberedt tilgivelse og en stor belønning.

36. Når Allah og hans Sendebud afsiger dom i en sag, så er det ikke tilladt en troende mand, og ej heller en troende kvinde, at vise ulydighed heri. Og den, som viser Allah og Hans Sendebud ulydighed, farer sandelig vild i en tydelig vildfarelse.

37. Og husk, da du sagde til ham, som Allah havde vist nåde, og som du havde vist nåde: "Behold din hustru, og frygt Allah!" Men du holdt det, som Allah var i færd med at afsløre, skjult i dit hjerte, af frygt for menneskene. Men det var Allah, du burde have frygtet. Da Zayd så skilte sig fra hende, lod vi dig ægte hende, så der ikke er noget, som forhindrer de troende i at ægte deres adoptivsønners hustruer, efter at de har skilt sig fra dem. Og Allahs befaling blev udført.

38. Og der er ingen bebrejdelse over for Profeten i det, Allah har gjort obligatorisk for ham. Det har også været Allahs fremgangsmåde, når det gjaldt dem, som var før (ham), og Allahs befaling er en beslutning, som er truffet.

39. De viderebragte Allahs budskab og frygtede Ham, og de frygtede ingen andre end Allah. Allah er tilstrækkelig til at gøre regnskabet op.

40. Muhammad er ikke fader til nogen af mændene blandt jer; derimod er han Allahs Sendebud og den sidste af alle profeterne! Allah er Alvidende om alle ting.

41. O I troende! Husk Allah meget,

42. og lovpris Ham om morgenen og om aftenen.

43. Han er Den, som sender velsignelser over jer, og det gør Hans engle også,

for at føre jer ud af mørket ind til lyset, og Han er barmhjertig mod de troende.

44. Den dag, de møder Ham, vil deres velkomstord være: "Fred!" Og Han har forberedt en ærefuld belønning for dem.

45. O profet! Vi har sandelig sendt dig som et vidne, en bringer af det glædelige budskab og en advarer

46. og en indbyder til Allah på Hans befaling og en oplysende lyskilde.

47. Og bebud de troende det glædelige budskab, at der for dem er stor gunst fra Allah.

48. Og adlyd aldrig de vantro og hyklerne, tag dig ikke af deres sårende opførsel, og sæt din lid til Allah. Allah er tilstrækkelig som formynder.

49. O I troende! Når I ægter troende kvinder og derefter lader jer skille fra dem, før I berører dem, så er der ingen obligatorisk ventetid pålagt dem. Giv dem noget forsyning (brudegaven, *al-mahr*), og lad dem gå på en god måde.

50. O profet! Sandelig, Vi har gjort dine hustruer, som du har givet en brudegave, lovlige for dig, og de (kvinder), der er i dit eje, som Allah har givet dig som krigsbytte, og døtrene til dine farbrødre og fastre og døtrene til dine morbrødre og mostre, som udvandrede sammen med dig, og enhver troende kvinde, med det forbehold, at hun ønsker at vie sig selv til Profeten, og at Profeten har til hensigt at ægte hende. Dette gælder særskilt for dig og ikke for de andre troende. Vi ved meget vel, hvad Vi har gjort obligatorisk for dem angående deres hustruer og om dem, de har i deres besiddelse. Dette således, at der ikke derved skal være nogen synd for dig. Allah er tilgivende, barmhjertig.

51. Du kan lade den blandt dem, du vil, vente, og have den, du vil, hos dig. Og den, du ikke tog til dig, hvis du ønsker hende, så er der ingen bebrejdelse mod dig. Dette er det nærmeste for at glæde hustruerne, og da vil de ikke være sørgmodige, og de vil alle være tilfredse med det, du har givet dem. Allah kender meget vel til det, som er i jeres hjerter. Allah er Alvidende, overbærende.

52. Herudover er det ikke lovligt for dig at tage andre kvinder, og ej heller er det lovligt for dig at bytte dine hustruer ud med andre, selvom du skulle finde deres skønhed tiltalende, undtagen dem, som er i din besiddelse. Allah vogter over alle ting.

53. O I troende! Gå ikke ind i Profetens hjem, bortset fra når I har fået tilladelse til at spise der, og vær ikke blandt dem, som kommer og venter på, at maden bliver tilberedt. Men når I bliver inviteret ind, så træd ind, og når I er færdige med at spise, så spred jer med det samme uden at blive for at snakke. Sandelig, dette er til besvær for Profeten, for han føler sig genert over for jer. Men Allah tøver ikke med at sige sandheden. Og når I spørger dem (Profetens hustruer) om noget, I har behov for, så spørg dem fra bag et forhæng. Dette er bedre for jeres hjerters og deres hjerters renhed. Og det er ikke lovligt for jer at såre Allahs Sendebud, og ej heller nogensinde at ægte hans hustruer efter ham. Sandelig, dette er en stor synd i Allahs øjne.

54. Om I synliggør noget eller skjuler det, sandelig, så er Allah Alvidende om alle ting.

55. (Socialt samvær) er ikke syndigt for dem, når de gælder deres fædre og ej heller deres sønner og heller ikke deres brødre og ej heller deres brødres sønner og heller ikke deres søsters sønner og ej heller (andre) kvinder og heller ikke dem, som de har i deres besiddelse. Frygt Allah, for Allah er vidne til alle ting.

56. Sandelig, Allah og alle Hans engle sender velsignelser over Profeten. O I troende! Send I også velsignelser over ham, hils ham fuld af overgivelse.

57. Sandelig, de, som fornærmer Allah og Hans Sendebud, dem forbander Allah på jorden og i det hinsidige, og Han har forberedt en ydmygende straf til dem.

58. Og de, som fornærmer troende mænd og troende kvinder, uden at de har gjort noget galt, har sandelig taget en løgn og en tydelig synd på sig.

59. O profet! Sig til dine hustruer og dine døtre og de troende kvinder, at de skal trække deres *Jilbab*[73] om sig. Dette er mere passende, for at de skal kunne genkendes[74] og ikke udsættes for fornærmelser. Allah er tilgivende, barmhjertig.

60. Hvis ikke hyklerne og de, som har en sygdom i hjertet, og spredere af falske rygter i Medina giver sig, vil Vi visselig sætte dig over dem. Derefter vil de ikke engang kunne være dine naboer i Medina, undtagen for en kort tid.

61. Som forbandede vil de blive pågrebet og dræbt, hvor de end træffes.

62. Det var Allahs fremgangsmåde mod dem, som var før (dig). Og du vil aldrig kunne finde en måde at ændre Allahs fremgangsmåde på.

63. Folk spørger dig om Timen. Sig: "Viden om den findes hos Allah alene!" Hvordan skulle du kunne vide det, måske er Timen nærtstående?

64. Sandelig, Allah har forbandet de vantro og forberedt en flammende ild til dem.

65. Til evig tid skal de forblive deri; de vil ikke finde en eneste velynder eller hjælper.

66. Den dag, hvor deres ansigter vil blive forvredet, vil de sige: "Bare vi dog havde adlydt Allah og adlydt Sendebuddet!"

67. Og de vil sige: "Vor Herre! Vi adlød vore ledere og vore overhoveder, og de ledte os væk fra den rette vej!

68. Vor Herre! Giv dem dobbelt straf, og forvis dem fra Din nåde med en stor forbandelse."

69. O I troende! Bliv aldrig som dem, der fornærmede Musa. Allah beviste ham som ren for det, de sagde om ham. I Allahs øjne var han højagtet.

70. O I troende! Frygt Allah, og tal sandt!

71. Så vil Han ordne handlingerne for jer og tilgive jer jeres synder. Og den, som viser Allah og Hans Sendebud

[73] *Jilbab*, som defineres som klæde, der dækker hovedet og når ned til jorden, og dermed dækker hele kvindens krop.

[74] Som kyske, troende kvinder.

lydighed, har sandelig opnået den store frelse.

72. Sandelig, Vi tilbød det betroede til himlene og jorden og bjergene, men de afslog at påtage sig denne byrde og henfaldt i ængstelse over det. Men mennesket tog det på sig. Det er meget uretfærdigt og uforstandigt.

73. Allah vil straffe de hykleriske mænd og de hykleriske kvinder og de afgudsdyrkende mænd og de afgudsdyrkende kvinder, og Allah vil godtage de troende mænds og de troende kvinders anger. Og Allah er tilgivende, barmhjertig.

Surah 34: Saba'

Åbenbaringsperiode

Den nøjagtige periode for dens åbenbaring kendes ikke fra nogen pålidelig hadith. Imidlertid viser stilen, at det enten er den mellemste eller den tidlige mekkanske periode. Hvis det er den mellemste periode, var det sandsynligvis dens indledende stadie, hvor forfølgelsen endnu ikke var blevet tyrannisk, og den islamiske bevægelse kun blev undertrykt ved at ty til hån og latterliggørelse, rygtespredning, falske anklager og kast af onde forslag i folkets sind.

Tema og emner

Denne surah omhandler de indvendinger fra de vantro, som de rejste mod Profetens budskab om monoteisme (*tawhid*), det hinsidige og om hans profetskab i sig selv. Dette var for det meste i form af absurde anklager, hån og spot. Disse indvendinger er blevet besvaret nogle gange ved at citere dem og nogle gange uden at citere dem, mens selve talen viser, hvilken indvending der bliver besvaret på et bestemt sted. Svarene tager for det meste form af instruktion og formaning og argument, men nogle steder er de vantro også blevet advaret om de onde konsekvenser af deres stædighed. I denne forbindelse er historierne om sabæerne og Profeterne David og Salomon blevet fortalt for at indprente denne lektie: "I har begge disse historiske fortilfælde foran jer. På den ene side var der Profeterne David og Salomon, som var blevet velsignet af Allah med store kræfter og en sådan storhed og herlighed, som næppe var blevet tilstået noget folk før dem. På trods af dette var de ikke stolte og arrogante, men forblev taknemmelige tjenere af deres Herre. De var aldrig oprørske. På den anden side var der folket fra Saba, som, da de blev velsignet af Allah, blev stolte og som konsekvens heraf blev så fuldstændigt ødelagt og spredt, at de kun huskes i myter og legender. Med disse fortilfælde for øje kan I se og dømme for jer selv, hvilken slags liv der er bedre: det, der er bygget på tro på monoteisme (*tawhid*), det hinsidige og holdningen af taknemmelighed over for Allah, eller det, der er baseret på vantro, polyteisme (shirk), fornægtelse af det hinsidige og tilbedelsen af verden."

Surah 34: Saba'[75]

I Allahs navn, Den Nådigste, Den Barmhjertigste.

1. Al lovprisning tilkommer Allah alene; Ham, som alt i himlene og på jorden, tilhører. Hans er også al lovprisning i det hinsidige. Han er Den Alvise, Den Altkendende.

2. Han er Alvidende om alt det, som trænger ned i jorden, og alt det, som kommer op af den, og alt det, som stiger ned fra himlen, og alt det, som stiger op i den. Han er Den Barmhjertigste, Den mest Tilgivende.

3. Og de vantro siger: "Timen vil ikke komme over os!" Sig: "Tværtimod! Ved min Herre, som er Alvidende om det usete, vil den sandelig komme over jer! Intet i himlene og på jorden, end ikke et støvkorn, kan undslippe Ham. Der findes intet, som er mindre end det, og intet, som er større, uden at det står (nedskrevet) i en oplysende bog,

4. sådan at Han fuldt ud kan belønne dem, som antog troen og handlede retskaffent, og dem venter der tilgivelse og ærefuld forsyning.

5. Men dem, som ihærdigt kæmper imod Vore åbenbaringer for at gøre dem ugyldige, venter der en smertefuld straf af en ond art.

6. Og de, som er blevet givet viden, kan se, at det (Koranens ord), som er åbenbaret for dig fra din Herre, sandelig er sandheden, og det leder til Den Almægtiges, Den Lovpristes vej.

7. Og de vantro siger: "Skal vi vise jer en mand, som fortæller jer, at når I er blevet fuldstændigt opløst, så vil I visselig atter blive bragt frem i en ny skabelse?

8. Opdigter han løgne om Allah? Eller er han besat?" Nej, de, som ikke tror på det hinsidige, er underlagt straffen og er i en alvorlig vildfarelse.

9. Har de da ikke set, hvad der er foran dem og bagved dem af himmel og jord? Hvis Vi ville, kunne Vi have sænket dem ned i jorden eller ladet stykker af himlen falde ned over dem. Sandelig, i dette er der et tegn for enhver tjener, som vender sig til Allah.

10. Og sandelig, Vi viste Dawud stor velvilje fra Os: "O I bjerge! Lovpris (Allah) sammen med ham! Fuglene ligeledes." Og Vi gjorde jernet blødt for ham.

11. "Lav mange rustninger, og vær nøjeregnende med deres udformning." Gør gode, retskafne gerninger. Sandelig, Jeg er altseende i forhold til alt, hvad I gør.

12. Og Sulaiman gav Vi vinden, hvis morgenrejse var en måneds færd, og hvis aftenrejse også var en måneds færd. Og Vi lod en kilde af smeltet kobber fremspringe for ham og nogle jinner, som arbejdede for ham på hans Herres befaling. Og den af dem, som vender sig bort fra Vor befaling, vil Vi lade smage den flammende ilds straf.

13. Og de lavede det for ham, han ønskede, af høje fæstninger og skulpturer og store fade og store faststående gryder. O Dawuds familie! Bestræb jer på at vise Allah taknemmelighed! Kun få blandt Mine tjenere viser taknemmelighed.

14. Da Vi fuldbyrdede befalingen om Sulaimans død, var der intet, som fik

[75] *Saba':* (Folket af) Saba'.

dem til at fornemme hans død, undtagen et kryb, som havde været i gang med at spise hans stav. Så da hans krop faldt om, blev det tydeligt for jinnerne, at hvis de havde haft viden om det usete, ville de ikke have fundet sig i en sådan ydmygende straf.

15. Sandelig, i Saba hjemland var der et tegn: to haver, en til højre og en til venstre. "Spis af jeres Herres forsyn, og vis Ham taknemmelighed! En ren by og en tilgivende Herre."

16. Men de vendte sig bort, så Vi sendte en kraftig oversvømmelse over dem, og Vi forvandlede deres to haver til haver, der gav sur frugt og tamarisk og lotustræer.

17. Dette gav Vi dem i løn for deres vantro. Vi straffer ingen, undtagen den utaknemmelige.

18. Og Vi anlagde synlige byer mellem dem og de byer, som Vi havde velsignet, og vi bestemte afstanden mellem dem, sådan at I kan færdes mellem dem i tryghed både nat og dag.

19. Men de sagde: "Vor Herre! Skab større afstand mellem vore rejsepunkter." Og de gjorde sig selv uret, så Vi gjorde dem til lærerige historier og spredte dem for alle vinde. Sandelig, i dette er der flere tegn for enhver, som er meget tålmodig og meget taknemmelig.

20. Og sandelig, Ibliis fik bekræftet sin tanke om dem. De fulgte ham, undtagen en gruppe af de troende.

21. Og han fik kun magt over dem, for at Vi kunne vide, hvem der tror på det hinsidige, og hvem der er i tvivl om det. Og din Herre passer på alle ting.

22. Sig: "Kald på dem, som I ophøjer ud over Allah! De kontrollerer end ikke noget, der svarer til et atoms vægt, i himlene og på jorden, og ej heller er de medejere af dem, ej heller er nogen af dem Allahs hjælper."

23. Og ingen forbøn vil nytte hos Ham, undtagen for den, som har fået tilladelse til det. Når skrækken fjernes fra deres hjerte, vil de sige: "Hvad sagde jeres Herre? De vil sige: "Sandheden!" Han er Den Højeste, Den Største.

24. Sig: "Hvem forsyner jer fra himlene og jorden?" Sig: "Allah!" Sandelig, enten er vi eller I under retledning eller i tydelig vildfarelse."

25. Sig: "I vil ikke blive forhørt om den synd, som vi begår, og ej heller vil vi blive forhørt om det, I begår."

26. Sig: "Vor Herre vil samle os alle sammen, derefter vil Han dømme mellem os med sandheden. Han er Den bedste Dommer, Den Alvidende."

27. Sig: "Vis mig de ligebyrdige, som I forbinder med Allah!" Aldrig kan det ske! Han er Allah, Den Almægtige, Den Alvise.

28. Vi har ikke sendt dig som andet end glædens budbringer og en advarer til menneskeheden, men de fleste mennesker ved det ikke.

29. Og de siger: "Hvornår vil dette løfte gå i opfyldelse, hvis I er sandfærdige?"

30. Sig: "Det, der loves jer på den dag, vil I ikke kunne forsinke et eneste øjeblik og ej heller fremtvinge."

31. Og de vantro siger: "Vi vil aldrig tro på denne Koran og ej heller på det, som er kommet ned før den!" Hvis du bare kunne se, når de uretfærdige bliver fremstillet for deres Herre. Da vil de

kaste skylden på hinanden. De svage vil sige til de hovmodige: "Havde det ikke været for jer, ville vi visselig have troet!"

32. De, som viste hovmod, vil sige til de undertrykte: "Hindrede vi jer fra retledningen, efter at den var kommet til jer? Tværtimod, I var selv syndere!"

33. Og de undertrykte vil sige til dem, som viste hovmod: "Tværtimod! Det var jeres listige planer om natten og om dagen, når I befalede os at fornægte Allah og sætte andre ved siden af Ham!" Og de vil skjule deres samvittighedsnag, når de får straffen at se, og Vi vil sætte jernkraver rundt om de vantros hals. De vil kun få løn for det, de gjorde.

34. Og Vi har ikke sendt en eneste advarer til en by, uden at de velhavende dér sagde: "Vi afviser det, I er blevet sendt med!"

35. Og de sagde: "Vi har mere ejendom og flere børn, og vi vil ikke blive straffet."

36. Sig: "Sandelig, Min Herre øger forsyningen for den, Han vil, og gør den trang (for den, Han vil)." Men de fleste mennesker ved det ikke.

37. Det, som kan skaffe jer nærhed hos Os, er hverken jeres ejendom eller jeres børn. Dem, der derimod tror og handler retskaffent, venter der dobbelt belønning for deres handlinger, og de vil være i de høje sale i sikkerhed.

38. Men de, som kæmper imod Vore åbenbaringer for at gøre dem ugyldige, vil blive bragt frem til straffen.

39. Sig: "Sandelig, min Herre udvider forsyningen for den, Han vil af Sine tjenere, og gør den trang (for den, Han vil). Og hvad I end giver, så vil Han godtgøre det med endnu mere. Han er Den bedste Forsørger.

40. Og på den dag, hvor Han samler dem alle, vil Han sige til englene: "Er det disse, som tilbad jer?"

41. De vil sige: "Lovprist er Du! Du alene er vor velynder, ikke disse! De tilbad jinnerne. De fleste af dem troede på dem."

42. "I dag formår ingen af jer at gavne eller skade hinanden." Og Vi vil sige til de uretfærdige: "Smag på Helvedes straf, som I fornægtede!"

43. Når Vore indlysende åbenbaringer bliver reciteret for dem, siger de: "Dette er ikke andet end en mand, som ønsker at holde jer væk fra dem, som jeres forfædre tilbad!" Og de siger: "Den (Koranen) er bare en opdigtet løgn!" De, som er vantro, siger om sandheden, når den er kommet til dem: "Dette er tydeligvis magi!"

44. Vi gav dem ikke bøger, som de kunne læse, og Vi sendte dem ikke en eneste advarer før dig.

45. Også de, som var før dem, fornægtede (sandheden). Og de (der er nu) har end ikke opnået en tiendedel af det, som Vi tidligere gav dem. Men de fornægtede Mine Sendebude. (Se) så, hvad (enden blev for) fornægtelsen af Mig!

46. Sig: "Jeg formaner jer kun om dette: Stå oprejst for Allah, to og to, og en og en. Tænk derefter dybt efter, at jeres ven ikke er besat af galskab. Han er en advarer for jer før en streng straf."

47. Sig: "Jeg beder jer ikke om en løn, behold I den! Min løn er kun Allahs ansvar, og Han holder øje med alting."

48. Sig: "Sandelig, min Herre tildeler sandheden. Han er altings vidne."

49. Sig: "Sandheden er kommet, og falskheden kan ikke lade noget opstå for første gang og ej heller genopstå."

50. Sig: "Hvis jeg skulle blive vildfaren, så vil min vildfarelse gå ud over mit eget selv. Men hvis jeg opnår retledningen, så er det takket være, at min Herre sender åbenbaringer til mig. Sandelig, Han er Althørende, nærværende.

51. Hvis blot du kunne se deres tilstand, når det handler om liv og død for dem, og de ikke har nogen steder at flygte hen. De bliver fanget på nært hold

52. og siger: "Vi tror på Ham!" Men hvordan skal de kunne række ud (efter troen og frelsen) fra et så fjernt sted?

53. De har jo fornægtet Ham tidligere, og de kom med gætværk (om det usete) fra et fjernt sted.

54. Og der er sat en barriere mellem dem og deres lyster, sådan som det blev gjort mod grupper af deres slags tidligere. Sandelig, de var henfaldne til bedragende tvivl.

Surah 35: Fatir

Åbenbaring

Stilens interne beviser viser, at åbenbaringsperioden for denne surah sandsynligvis er den mellemste mekkanske periode, hvor antagonismen var vokset sig ret stærk, så enhver form for ulykke blev taget i brug for at frustrere Profetens mission.

Tema og emner

Talen er ment til at advare og irettesætte folket i Mekka og deres ledere for deres antagonistiske holdning, som de dengang havde indtaget over for Profetens budskab om monoteisme (*tawhid*) som en velønsker og også til at formane dem som en lærer, som for at sige: "Åh tåbelige folk, den vej, som denne Profet kalder jer til, er til jeres egen fordel. Jeres vrede, jeres tricks, konspirationer mod ham og jeres sammensværgelser og planer for at frustrere ham er ikke rettet mod ham, men mod jer selv. Hvis I ikke lytter til ham, vil I skade jer selv og ikke ham. Overvej og grund blot over, hvad han siger: Der er intet galt i det. Han afviser polyteisme (shirk). Hvis I ser jer omhyggeligt omkring, vil I selv indse, at der ikke er nogen grundlag for polyteisme (shirk) i verden. Han præsenterer doktrinen om monoteisme (*tawhid*). Hvis I bruger jeres sunde fornuft, vil I komme til den konklusion, at der ikke er noget væsen foruden Allah, universets Skaber, som besidder guddommelige egenskaber, kræfter og autoritet.

Han fortæller jer, at I ikke er blevet skabt til at være uansvarlige i denne verden, men I skal aflægge regnskab for jeres gerninger over for jeres Allah, og at der er liv efter livet i denne verden, hvor enhver vil møde konsekvenserne af, hvad han har gjort her. Hvis I tænker jer lidt om, vil I se, at jeres tvivl og forbløffelse over ham er absolut grundløse. Ser I ikke fænomenet med skabelsen af dag og nat? Hvordan kan jeres egen genskabelse da være umulig for den Allah, som skabte jer fra en ubetydelig sæddråbe? Vidner jeres eget intellekt ikke om, at det gode og det onde ikke kan være ens? Så tænk og døm for jer selv om, hvad der er fornuftigt: bør det gode og det onde møde den samme skæbne og ende i støvet, eller bør det gode blive gengældt med godt og det onde med ondt? Nuvel, hvis I ikke indrømmer og anerkender disse rationelle og fornuftige ting og ikke opgiver jeres falske guder og ønsker at fortsætte med kun at leve som uansvarlige mennesker i verden, vil Profeten ikke miste noget. Det er kun jer selv, der vil lide konsekvenserne. Profetens eneste ansvar var at gøre sandheden tydelig for jer, hvilket han har gjort."

I denne forbindelse er Profeten blevet trøstet igen og igen, som for at sige: "Når du yder fuld retfærdighed til forkyndelsen af din mission, pådrager du dig ikke noget ansvar for dem, der fremturer i deres vildfarelse og ikke accepterer og følger den rette vej." Desuden er han også blevet trøstet med den virkning: "Du bør hverken sørge på grund af dem, der ikke ønsker at tro, eller fortære dig selv med tanken om, hvordan du bringer dem til den rette vej. I stedet for dette bør du rette din fulde opmærksomhed mod dem, der er tilbøjelige til at lytte til dig."

De troende har også i denne forbindelse fået den gode nyhed, således at de kan føle sig styrkede, opmuntrede og forblive standhaftige på sandhedens vej med fuld tro på de løfter, der er givet af Allah.

Surah 35: Fatir[76]

I Allahs navn, Den Nådigste, Den Barmhjertigste.

1. Al lovprisning tilkommer Allah alene, ophav til himlene og jorden, som gjorde englene til budbringere med to og tre og fire vinger. Han øger skabelsen med det, Han vil. Sandelig Allahs almagt omfatter alt.

2. Hvad Allah end skulle åbne for menneskene af (Sin) nåde kan ingen standse, og hvad Han end tilbageholder kan ingen slippe løs efterfølgende. Han er Den Almægtige, Den Alvise.

3. O I mennesker! Husk Allahs gunst mod jer! Er der da nogen anden skaber end Allah, som kan forsyne jer fra himlen og jorden? Der er ingen anden gud end Ham. Hvordan kan I så vende jer bort?

4. Og hvis de kalder dig en løgner, så er mange Sendebude blevet kaldt løgnere før dig. Til Allah alene vil (alle) sager vende tilbage.

5. O I mennesker! Sandelig, Allahs løfte er sandt! Måtte det jordiske liv aldrig bedrage jer, og måtte heller ikke bedrageren (Satan) bedrage jer om Allah.

6. Sandelig, Satan er en fjende af jer, så hold ham som jeres fjende. Han inviterer alene sit hold for at de skal blive det flammende Helvedes beboere.

7. Dem, som er vantro, venter der en streng straf, men der venter dem, som tror og handler retskaffent, tilgivelse og en stor belønning.

8. (Hvad med) den, hvis onde handlinger er gjort attraktive for ham, så han anser dem for gode? Sandelig, Allah lader den, Han vil, fare vild og retleder den, Han vil! Så lad ikke dit liv gå til grunde i sorg og bekymring for dem. Sandelig, Allah er Alvidende om alt det, de udfører.

9. Og Allah er Den, som sender vindene, der hæver skyerne op. Derefter driver Han dem til det udtørrede og ufrugtbare land for at vande det. Og så giver Vi liv til det land ved vandet efter dets død. Sådan vil opstandelsen være.

10. Hvis nogen ønsker sig ære, så tilhører al ære Allah. Til Ham stiger det rene ord op, og det bliver båret op af de retskafne handlinger. Men de, som lægger onde planer, for dem er der en streng straf, og deres planer vil blive tilintetgjort.

11. Og Allah skabte jer af jord, derefter af en sammensmeltet dråbe, derefter gjorde Han jer til par. Ingen kvinde bliver svanger, og ej heller føder hun, uden at det er med Hans viden, og ej heller bliver alderen forlænget for en person med høj alder, og ej heller bliver alderen forkortet, uden at det står nedskrevet i en bog. Sandelig, dette er meget let for Allah at gøre.

12. De to have er ikke ens: Det ene er sødt, det slukker tørsten, at drikke det er behageligt, og det andet er salt og bittert. Men fra begge spiser I fersk kød, og I udvinder pyntegenstande, som I bærer på jer. Og du ser skibene skære sig igennem dem, for at I kan søge Hans gunst, og for at I må blive taknemmelige.

13. Han får natten til at blive til dag og dagen til at blive til nat, og Han befaler solen og månen, så enhver af dem bevæger sig til en fastsat tid. Sådan er Allah, jeres Herre! Ham tilhører

[76] *Fatir*: Skaberen eller Ophav (til skabelsen), Eller Ham som bringer (det) i eksistens fra intet. Suraen kaldes også *al-Mala'ikah* (Englene).

herredømmet, og de afgudsstatuer, som I tilbeder i stedet for Ham, er end ikke ejere af en daddelstens hinde.

14. Hvis I påkalder dem, så kan de ikke høre jeres kald, og hvis de havde kunnet høre, så havde de ikke kunnet svare jer. Og på Genopstandelsen Dag vil de fornægte, at I dyrkede dem. Og ingen vil kunne fortælle dig om Den Altkendende Herre.

15. O I mennesker! I er fattige foran Allah, og Allah er Den Rige og absolut Uafhængige, Den mest Prisværdige.

16. Hvis Han vil, kan Han udslette jer og bringe en helt ny skabning.

17. Det er ikke vanskeligt for Allah.

18. Og ingen sjæl, som har begået en synd, skal bære en andens synd. Og hvis en med en tung last kalder på (en anden), for at han kan hjælpe ham med at bære, så vil denne, selvom han skulle være en nærtstående slægtning, ikke kunne bære noget som helst af lasten. Du kan kun advare dem, som frygter deres Herre i det usete og udfører bønnen. Og den, som opnår renhed, bliver kun ren for sit eget bedste. Til Allah er den endelige tilbagevenden.

19. Og den blinde og den seende kan ikke være lige.

20. Det kan heller ikke mørket og lyset,

21. skyggen og solens hede

22. og de levende og de døde. Sandelig, Allah lader den, Han vil, få (sandheden) at høre, og du kan ikke få dem, som er i gravene, til at høre.

23. Du er kun en advarer.

24. Sandelig, Vi har sendt dig med sandheden og som en bringer af det glædelige budskab og som en advarer. Og der er intet samfund, som der ikke har været sendt en advarer til.

25. Og hvis de kalder dig en løgner, sandelig, så har de, der var før dem, også kaldt det løgn. Deres Sendebude kom til dem med tydelige tegn og med skrifter og med Bogen, som oplyste.

26. Men så greb Jeg fat i de vantro. Hvor frygteligt (et udfald) fornægtelsen af Mig viste sig at være!

27. Har du da ikke set, at Allah sender vand ned fra himlen og ved det frembringer frugter, som har forskellige farver? Sådan er det også i bjergene – der er områder, som er hvide og røde, de har forskellige farver, og der findes også meget mørke.

28. Ligeledes er der forskellige farver blandt mennesker og dyr og kvæg. Kun de af Allahs tjenere, som har viden, frygter Ham. Sandelig, Allah er almægtig, tilgivende.

29. Sandelig, de, som reciterer Allahs bog og udfører bønnen og giver ud af det, Vi har forsynet dem med, skjult og åbenlyst, de kan gøre sig håb om en sådan handel, som aldrig vil give tab.

30. På den måde kan Allah give dem deres belønning fuldt ud og velsigne dem endnu mere af Sin velvilje. Sandelig, Allah er tilgivende, værdsættende.

31. Og det, som Vi har åbenbaret for dig af Bogen, er sandheden, som stadfæster det, som er kommet tidligere. Sandelig, Allah kender til alt om sine tjenere, Han er altseende.

32. Og derefter gjorde Vi dem, som Vi udvalgte, til Vore tjenere, til arvtagere af Bogen. Nogle af dem gør sig selv uret, nogle holder middelvejen og nogle går forud ved gode gerninger, med Allahs tilladelse. Det er den store gunst.

33. (Deres belønning er) velsignede haver, som de vil træde ind i. Der vil de blive smykket med guldarmbånd og perler, og deres beklædning vil være af silke.

34. Og de vil sige: "Al lovprisning er til Allah alene, Ham, som har fjernet al sorg fra os. Sandelig, vor Herre er tilgivende, værdsættende;

35. Ham, som af Sin nåde har bosat os i det evige hjem. Deri vil ingen træthed og lede ramme os."

36. Men de, som var vantro, dem venter Helvedes ild, og der vil ikke blive givet dødsdom over dem, så de kan dø, og ej heller vil straffen blive lettet for dem. Sådan belønner Vi enhver ulydig.

37. Og de vil jamre i Helvede: "Vor Herre! Tag os ud! Vi vil handle godt, modsat det, vi plejede at gøre." "Gav Vi jer ikke en levealder lang nok til, at den, som ville tænke efter, kunne tænke efter? Og advarer (om straffen) kom også til jer. Så smag nu! De uretfærdige vil ikke have en eneste hjælper!"

38. Sandelig, Allah er vel vidende om det usete i himlene og på jorden. Sandelig, Han er Alvidende om det, som er (skjult inderst) i brystet.

39. Han er Den, som gjorde jer til efterfølgere på jorden. Den, som viser vantro, hans vantro falder tilbage på ham selv. Og de vantros vantro øger for dem ikke noget andet hos deres Herre end afsky. Og de vantros vantro øger for dem ikke noget andet end tab.

40. Sig: "Har I da set på jeres partnere, som I tilbeder ud over Allah? Vis mig, hvad de har skabt af jorden." Eller har de nogen del i himlene? Eller har Vi tildelt dem en bog, hvis bevis de holder sig til? Nej, de uretfærdige lover ikke hinanden andet end bedrag.

41. Sandelig, Allah alene opretholder himlene og jorden, så de ikke skal forgå. Og hvis de skulle forgå, ville der ikke være nogen, som kunne genoprette dem efter Ham. Sandelig, Han er overbærende, tilgivende.

42. Og de svor højtideligt ved Allah på, at hvis en advarer skulle komme til dem, så ville de visselig følge retledningens vej mere end noget andet samfund. Men da en advarer kom til dem, gjorde det kun deres afsky for sandheden større.

43. De valgte at anse sig som de største på jorden og lægge listige planer. Og de listige planer omringer kun dem, som lægger dem. Forventer de da noget andet end den fremgangsmåde, som blev benyttet i forbindelse med de tidligere (folk)? Nej, du vil aldrig finde en ændring i Allahs fremgangsmåde, og du vil aldrig finde en afvigelse i Allahs fremgangsmåde.

44. Har de da ikke rejst rundt omkring i landet, så de kunne se, hvordan enden blev for dem, som var før dem, selvom de havde større styrke end dem? Og intet som helst i himlene og på jorden kan gøre Ham magtesløs. Sandelig, Han er Alvidende, Hans almagt omfatter alt.

45. Hvis Allah ville give menneskene løn som fortjent, ville Han ikke efterlade en eneste levende skabning på jorden. Men Han giver dem udsættelse til en fastsat frist. Når tiden for den fastsatte frist indtræffer, er Allah sandelig altseende i forhold til Sine tjenere.

Surah 36: Ya Siin

Åbenbaringsperiode

Et studie af stilen viser, at den enten blev sendt ned under den sidste fase af den mellemste mekkanske periode, eller at det er en af de suraer, som blev sendt ned under den sidste fase af Profetens ophold i Mekka.

Tema og emner

Talens formål er at advare Quraysh om konsekvenserne af ikke at tro på Muhammads Profetskab og af at modsætte sig og opponere mod det med tyranni, latterliggørelse og hån. Aspekter af advarslen er dominerende og iøjnefaldende, selvom der sammen med de gentagne advarsler også er blevet givet argumenter for folkets korrekte forståelse.

Der er blevet givet argumenter for tre ting:

1. For monoteisme (tawhid) ud fra universets tegn og ud fra sund fornuft.

2. For det hinsidige ud fra universets tegn, ud fra sund fornuft og ud fra menneskets egen eksistens i sig selv.

3. For Profeten Muhammads Profetskab. Dette var ud fra den kendsgerning, at han stod over for alle slags strabadser i forkyndelsen af sit budskab uden noget egoistisk motiv, og ud fra dette, at hvad end han inviterede folket til, var rationelt og fornuftigt, hvilket at acceptere var i folkets egen interesse.

I kraft af disse argumenter er temaer om misbilligelse, irettesættelse og advarsel blevet præsenteret gentagne gange på en yderst kraftfuld måde, således at hjerter rystes, og de, som har nogen kapacitet for at acceptere sandheden tilbage i sig, ikke bør forblive uberørte.

Imam Ahmad har berettet på baggrund af overlevering fra Ma'qil bin Yasar, at Profeten sagde: "*Surah Ya Sin er hjertet af Koran.*" Dette svarer til at beskrive surah 1: al-Fatihah som Umm al Koran (Koranens moder), fordi surah 1: al-Fatihah indeholder summen og substansen af undervisningen fra hele Koran. Surah Ya Sin er blevet kaldt det bankende hjerte af Koran, fordi den præsenterer budskabet fra Koran på en højst kraftfuld måde, som bryder trægheden og rører menneskets ånd til handling. Formålet er ikke blot at genoplive og opfriske hele den islamiske trosbekendelse i sindet på den døende person, men også især at bringe et komplet billede af det hinsidige frem for ham, således at han kan vide, hvilke stadier han vil skulle igennem efter at have krydset stadiet af dette verdslige liv.

Surah 36: Ya Sin[77]

I Allahs navn, Den Nådigste, Den Barmhjertigste.

1. Ya', Sin.

2. Ved Den visdomsfulde Koran!

3. Sandelig, du er visselig et af Sendebuddene,

4. på den rette vej.

5. Den (Koranen) er Den Almægtiges, Den Barmhjertigstes åbenbaring,

6. sådan at du kan advare et folk, hvis fædre ikke blev advaret, så de er forsømmelige.

7. Sandelig, Vort ord er bekræftet, når det angår de fleste af dem, så de tror ikke.

8. Sandelig, Vi har sat jernlænker om deres hals, op til hagen så de må have hovedet strakt op.

9. Og Vi har sat en væg foran dem og en væg bagved dem, og Vi har lagt et dække over dem, så de intet ser.

10. Og det er det samme for dem, om du advarer dem, eller om du ikke advarer dem, for de vil ikke tro.

11. Du kan kun advare ham, som følger formaningen og frygter Den Nådigste i det usete. Så bebud ham det glædelige budskab om tilgivelse og en ærværdig løn.

12. Sandelig, Vi giver liv til de døde, og Vi registrerer alt, hvad de sender i forvejen, og hvad de efterlader (sig af godt og ondt). Og Vi har optegnet alt i Den oplysende Bog.

13. Og giv dem eksemplet med en bys folk, da der kom Sendebude til dem:

14. Vi sendte to til dem, men de fornægtede dem begge. Så forstærkede Vi dem med et tredje, og alle tre sagde: "Sandelig, vi er blevet sendt til jer."

15. Byens folk sagde: "I er ikke andet end almindelige mennesker ligesom os. Den Nådigste har ikke åbenbaret noget. I er ikke andet end løgnere!"

16. Sendebuddene sagde: "Vor Herre ved, at vi sandelig er blevet sendt til jer.

17. Vor opgave er alene at overbringe budskabet."

18. Byens folk sagde: "Vi er blevet ramt af ulykke på grund af jer. Hvis I ikke opgiver, vil Vi visselig stene jer, og en smertelig straf vil komme over jer fra vores side."

19. Sendebuddene sagde: "Jeres ulykke ligger hos jer selv. Når nu I bliver formanet (kalder I det så stadig ulykke)? I er et folk, som overtræder grænsen."

20. Og der kom en mand løbende fra den fjerneste ende af byen. Han sagde: "O mit folk! Følg Sendebuddene!

21. Følg dem, som ikke beder jer om nogen løn, og som er retledte.

22. Hvorfor skulle jeg ikke tilbede Ham, som har skabt mig, Ham, som I alle skal blive bragt tilbage til?

23. Skulle jeg tage mig andre guder ud over Ham? Hvis Den Nådigste skulle have til hensigt at påføre mig skade, ville deres

[77] *Ya Sin*: (Af bogstaverne) *ya* og *sin*.

(afgudernes) forbøn aldrig gavne mig, ej heller ville de kunne redde mig.

24. Sandelig, da ville jeg have været i en tydelig vildfarelse.

25. Sandelig, jeg tror på jeres Herre. Så hør dette fra mig!"

26. Der blev sagt til ham: "Træd ind i Paradiset!" Han sagde: "Hvis bare mit folk vidste,

27. at min Herre har tilgivet mig og inkluderet mig blandt de belønnede."

28. Og Vi sendte ikke nogen hær ned fra himlen over hans folk efter ham, og Vi sender heller ikke nogen ned.

29. Det var intet andet end et voldsomt brag, og så var de udslettede.

30. Ve de stakkels tjenere! Der kom ikke noget Sendebud til dem, uden at de latterliggjorde ham.

31. Har de da ikke set, hvor mange generationer Vi har tilintetgjort før dem, og at disse ikke vil vende tilbage til dem nu,

32. men at de alle sammen vil blive stillet frem for Os?

33. Et tegn for dem er den døde jord, som Vi giver liv og frembringer korn af, som de kan spise.

34. Og Vi skaber på den haver med daddelpalmer og druer, og Vi lader kilder sprudle frem på den,

35. sådan at de kan spise af dens frugter. Og det er ikke deres hænders værk. Vil de da stadig ikke vise taknemmelighed?

36. Ophøjet er Han, som skabte alle ting parvis – af det, jorden lader vokse frem, af dem selv (mennesket) og af det, de ikke kender til.

37. Og et tegn for dem er natten – Vi trækker dagen ud fra den, sådan at de indtræder i mørke.

38. Og solen bevæger sig i sin egen fastsatte bane, det er Den Almægtiges, Den Alvidendes forordning.

39. Og Vi har fastsat månens faser, indtil den igen bliver som en gammel daddelpalmegren.

40. Solen kan ikke indhente månen, og ej heller kan natten komme før dagen. Hver især bevæger de sig i deres egne baner.

41. Og et tegn for dem er, at Vi bar deres børn ombord i den fuldtlastede ark.

42. Og Vi har skabt (skibe) ligesom det for dem, som de kan stige om bord i.

43. Og hvis Vi vil, kan Vi drukne dem; da vil de ikke have nogen til at hjælpe sig, og ej heller vil de kunne blive reddet,

44. undtagen af nåde fra Os, (som lader dem) nyde livet til en bestemt tid.

45. Og når der siges til dem: "Frygt, hvad der er foran jer, og hvad der er bagved jer, sådan at I må blive vist nåde!" (så fornægter de).

46. Og der kommer ikke et eneste af deres Herres tegn til dem, uden at de vender sig bort fra det.

47. Og når der bliver sagt til dem: "Giv ud af det, som Allah har forsynet jer med!" så siger de vantro til dem, der tror: "Skal vi brødføde dem, som Allah kunne have

brødfødt, hvis Han ville? I er i en tydelig vildfarelse."

48. Og de siger: "Hvornår vil så dette løfte blive opfyldt, hvis I er sandfærdige?"

49. De afventer ikke andet end et voldsomt brag, som vil gribe dem, mens de skændes med hinanden.

50. Da vil de ikke være i stand til at udfærdige testamente og ej heller til at vende tilbage til deres familier.

51. Og når der blæses i Dommedagstrompeten, vil de med det samme komme frem fra gravene og ile mod deres Herre.

52. De vil sige: "Ve os! Hvem har fået os til at stå op fra vores hvilested? Det er, hvad Den Nådigste har lovet, så Sendebuddene talte sandt."

53. Der vil kun være ét voldsomt brag, så vil de med det samme alle sammen blive stillet frem for Os.

54. På den dag vil der ikke blive gjort nogen som helst uret mod nogen. I vil ikke blive aflønnet for andet end de handlinger, I foretog jer.

55. Sandelig, Paradisets beboere vil den dag være optaget af det, som de nyder at gøre.

56. De og deres hustruer vil være i (behagelig) skygge, tilbagelænet på højsæder.

57. For dem vil der være frugter, og for dem vil der være, hvad de end måtte ønske sig.

58. "Fred!" vil være ordet fra Den Barmhjertigste Herre.

59. "O I syndere! Fjern jer i dag!

60. O I Adams børn! Sluttede Jeg ikke en pagt med jer om, at I ikke skulle tilbede Satan – sandelig, han er en tydelig fjende for jer –

61. men tilbede Mig? Det er den rette vej.

62. Og sandelig, han har vildledt mange af jer. Tænker I da ikke efter?

63. Dette er Helvede, som I vedvarende er blevet advaret om.

64. Træd ind i det i dag, fordi I nægtede (at tro)!"

65. I dag vil Vi sætte segl på deres munde, og deres hænder vil tale til Os, og deres fødder vil bevidne om de handlinger, de udførte.

66. Og hvis Vi ville, kunne Vi have gjort dem blinde. Så havde de (rådvildt) løbet rundt (for at finde vej), men hvordan skulle de kunne se?

67. Og hvis Vi ville, kunne Vi have forvandlet dem på stedet, så de hverken kunne gå frem eller vende tilbage.

68. Og den, som Vi giver en lang levealder, lader vi (også) undergå tilbagegang (i styrke og vitalitet i alderdom). Har de da ikke forstand?

69. Og Vi har ikke lært ham poesi, og ej heller er det passende for ham. Dette er kun en formaning og en oplysende Koran,

70. sådan at han kan advare dem, som er levende, og for at ordet kan blive fastslået over de vantro som ret.

71. Har de da ikke set, at Vi for dem skabte kvæg af Vore hænders skaberværk, og at de er deres ejere?

72. Og Vi underordnede dem: nogle som ridedyr og nogle, som de kunne spise.

73. Og der er for dem andre fordele ved kvæget og drikke. Hvorfor viser de ikke taknemmelighed?

74. Og de holder afgudsstatuerne som guder ud over Allah i håb om, at de vil blive hjulpet.

75. Afgudsstatuerne formår ikke at hjælpe dem, og de vil være deres klargjorte soldater.

76. Måtte ikke deres ord gøre dig sørgmodig. Sandelig, vi er Alvidende om det, de skjuler, og det, de synliggør.

77. Har mennesket da ikke set, at Vi skabte ham af en sammensmeltet dråbe? Han er blevet en åbenlys modstander!

78. Han opregner eksempler for Os og glemmer sin egen oprindelse. Han siger: "Hvem kan give liv til disse knogler, som er rådnet bort?"

79. Sig: "Han vil give dem liv; Han, som skabte dem første gang. Og Han er Alvidende om enhver skabning,

80. Han, som skabte ild af det grønne træ for jer, så I nu tænder ild ved det.

81. Og skulle Han, som skabte himlene og jorden, da ikke kunne skabe deres lige?" Velsagtens! Han er Skaberen (af alting), Den Alvidende.

82. Hans befaling, når Han har noget til hensigt, er kun det, at Han siger: "Bliv til!" og med det samme bliver det til.

83. Lovprist er Han, i Hvis hånd herredømmet over alle ting er, og til Ham skal I blive bragt tilbage.

Surah 37: as-Saffat

Åbenbaringsperiode

Emnet viser, at denne surah sandsynligvis blev sendt ned i den mellemste eller sidste fase af den mellemste mekkanske periode. Stilen fremhæver den rasende antagonisme og de vanskelige og nedslående omstændigheder, som Profeten og hans ledsagere stod over for.

Tema og emner

De vantro fra Mekka advares mod deres hån og latterliggørelse af Allahs budskab om monoteisme (tawhid) og det hinsidige, samt deres vægring mod at anerkende Profeten. Til sidst er de blevet tydeligt advaret om, at Profeten, som de håner og latterliggør, vil overvælde dem på trods af deres magt og rigdom, og de vil finde Allahs hær i lejr i selve gårdspladserne til deres huse (vers 171-179).

Denne meddelelse blev givet på et tidspunkt, hvor der ikke syntes at være nogen chance for succes for Profetens mission. Muslimerne (som er blevet kaldt Allahs hær i disse vers) var under streng forfølgelse. Tre fjerdedele af deres befolkning var allerede emigreret, og knap 40 til 50 af ledsagerne var tilbage hos Profeten i Mekka, hvor de hjælpeløst oplevede overdreven forfølgelse. Under sådanne omstændigheder ville ingen tænke, at Profeten og denne blotte håndfuld af dårligt udstyrede ledsagere i sidste ende ville opnå dominans. Snarere troede folk, at den nye bevægelse ville blive begravet i Mekkas kløfter. På trods af dette fandt erobringen af Mekka sted inden for knap 15 til 16 år, den præcise ting, som de vantro var blevet advaret om.

Udover at uddele advarsler dækker denne surah temaerne tilskyndelse og instruktion på en afbalanceret måde. Korte, men imponerende argumenter er blevet givet om gyldigheden af doktrinerne om monoteisme og det hinsidige. Kritik er blevet fremsat af polyteistens trosbekendelse, hvilket viser absurditeten af deres overbevisninger og de onde konsekvenser af deres afvigelser, idet dette kontrasteres med de pragtfulde resultater af tro og retfærdige handlinger.

Den mest lærerige af de historiske fortællinger præsenteret i denne surah er fra Profeten Ibrahiims vigtige liv og begivenheden, hvor han var klar til at ofre sin eneste søn efter at have modtaget inspiration fra Allah. Dette var en lektion ikke kun for de vantro Quraysh, som var stolte af deres blodslægtskab med ham, men også for muslimerne. Ved at fortælle denne begivenhed blev de vist islams sande ånd, og hvordan en sand troende bør være klar til at ofre sit alt for Allahs velbehag.

I disse vers fik de glade nyheder og fik at vide, at de ikke skulle lade sig nedslå af deres vanskeligheder, for de ville i sidste ende opnå magt mod falskhedens folk, som var dominerende på det tidspunkt. Et par år senere bekræftede begivenhedernes gang, at dette ikke var et tomt løfte, men en uundgåelig virkelighed, som var blevet forudsagt for at styrke deres hjerter.

Surah 37: as-Saffat[78]

I Allahs navn, Den Nådigste, Den Barmhjertigste.

1. Ved de grupper, som stiller sig på række,
2. og som forbyder og holder fast,
3. og som reciterer (Koranen).
4. Sandelig, jeres Gud er én.
5. Herren over himlene og jorden og alt, som er imellem, og Herren over alle steder for solopgang.
6. Sandelig, Vi har prydet den nære himmel med en udsmykning, stjernerne,
7. og beskyttede den mod enhver ulydig satan.
8. De kan ikke lytte til den ophøjede forsamling, og de bliver angrebet fra alle sider,
9. og dem venter der en evig straf.
10. Men hvis nogen opfanger noget, bliver han forfulgt af en gennemjagende flamme.
11. Spørg dem, om de er sværere at skabe end det andet, Vi har skabt? Sandelig, Vi skabte dem af fast ler.
12. Men du undrer dig, og de gør nar.
13. Og når de bliver formanet, godtager de ikke formaningen.
14. Og når de ser et tegn, så håner de
15. og siger: "Det er ikke andet end åbenlys magi.
16. Når vi er døde og bliver til jord og knogler, vil Vi da virkelig blive genopvækket,
17. og vil også vores tidlige forfædre?"
18. Sig: "Ja, og I vil blive ydmyget også!"
19. Der vil kun være et voldsomt råb, hvorefter de straks åbner øjnene.
20. Og de vil sige: "Ve os, dette er Dagen for afregning."
21. "Dette er Dommedag, som I afviste."
22. "Saml dem, som handlede uret, og deres følgesvende og dem, som de plejede at tilbede
23. i stedet for Allah. Før dem ad vejen til Helvede.
24. Og ophold dem (der), de skal udspørges."
25. "Hvorfor hjælper I ikke hinanden?"
26. Nej, i dag er de underkastede.
27. Og nogle af dem vender sig mod hinanden og spørger hinanden.
28. De siger: "Sandelig, I plejede at komme til os fra højre side (som om I havde retten på jeres side)!"
29. (De fremtrædende mænd) vil sige: "Nej, I var selv ikke-troende.
30. Vi havde ingen magt over jer. Nej, I var et arrogant folk."
31. "Så blev vor Herres ord over os ret. Vi vil nu uden tvivl smage straffen."

[78] *As-Saffat*: De der står på række.

32. "Vi vildledte jer." "Sandelig, vi var selv vildfarne."

33. De vil på den dag alle sammen dele straffen.

34. Sandelig, det er sådan, Vi gør mod synderne.

35. For de var hovmodige, når der blev sagt til dem: "Der er ingen anden gud end Allah!"

36. Og de sagde: "Skal vi da forlade vore guder for en gal poet?"

37. Men han kom med sandheden, og han stadfæstede Sendebuddene.

38. Sandelig, I vil smage den smertelige straf.

39. Og I vil ikke blive aflønnet for andet end det, som I gjorde.

40. Undtaget er Allahs hengivne tjenere.

41. For dem er der bestemt en forsyning.

42. Frugter (er der), og de vil blive højtærede,

43. i velsignelsens haver.

44. (De vil sidde) på højsæder over for hinanden.

45. Der vil blive båret bægre (fyldt op) fra kilder rundt mellem dem,

46. hvidt og velsmagende for dem, som drikker heraf.

47. De vil ikke lide skade ved det, ej heller vil de blive trætte af det.

48. Og hos dem vil der være nogle, som sænker blikket, og som har smukke øjne,

49. som var de omhyggeligt beskyttede æg.

50. Nogle af dem vil vende sig mod hinanden og stille spørgsmål.

51. En af dem siger: "Jeg havde en bekendt,

52. som sagde: 'Er du virkelig en af dem, som er faste i troen?

53. Vil vi, når vi er døde og er blevet til jord og knogler, så virkelig blive straffet?'"

54. Han siger: "Vil I have indblik?"

55. Så vil han kigge og se ham (den bekendte) midt i Helvede.

56. Han vil sige: "Ved Allah, du var lige ved at forårsage min undergang!

57. Og hvis det ikke havde været for min Herres nåde, ville jeg også have været en af de fremstillede.

58. (Se så!) Vi skal (vel) ikke dø nu

59. ud over vor første død, og vi skal (vel) ikke straffes?"

60. Det er den største sejr!

61. Noget sådant skal de stræbende stræbe efter.

62. Hvad er det bedste opholdssted, dette eller Zaqqum-træet?

63. Sandelig, Vi har gjort det (træet) til en prøvelse for de uretfærdige.

64. Det er et træ, der gror i bunden af Helvede.

65. Dets frugter er som Satans hoveder.

66. Sandelig, de skal spise af det og fylde deres maver op med det.

67. Derpå er der for dem drikke blandet med kogende vand.

68. Og derefter vil de sandelig vende tilbage til Helvede.

69. Sandelig, de fandt deres forfædre vildfarne.

70. Og de følger ivrigt efter i deres fodspor.

71. Og sandelig, de fleste af dem, som var før dem, blev også vildledt.

72. Og sandelig, Vi sendte advarere ud blandt dem.

73. Så se, hvad enden blev for dem, som blev advaret!

74. Undtaget (var) Allahs hengivne tjenere.

75. Og sandelig, Nuh påkaldte Os, og hvor formidabel en besvarer Vi er!

76. Vi reddede ham og hans familie fra den store lidelse.

77. Og Vi gjorde hans efterkommere til de overlevende

78. og lod ham have et (godt) eftermæle blandt de senere generationer.

79. Fred være med Nuh i alle verdenerne.

80. Sådan belønner Vi dem, som handler godt.

81. Sandelig, han var en af Vore tjenere, fast i troen.

82. De andre lod Vi drukne.

83. Sandelig, Ibrahiim indgik også i hans gruppe.

84. Da han kom til sin Herre med et fuldkomment rent hjerte.

85. Da han sagde til sin fader og sit folk: "Hvad er det, I tilbeder?

86. Ønsker I at opdigte løgne ved at sætte andre guder ved siden af Allah?

87. Hvad tænker I da om alle verdenernes Herre?"

88. Så kastede han et blik på stjernerne

89. og sagde så: "Jeg bliver syg (af at se jer tilbede disse)."

90. Så vendte de ryggen til ham og gik væk.

91. Så sneg Ibrahiim sig hen til deres afguder og sagde: "Spiser I ikke?

92. Hvad fejler I, siden I ikke taler?"

93. Så slog han dem hårdt med sin højre hånd.

94. Derefter kom de løbende hen til ham.

95. Han sagde: "Tilbeder i det, som I selv huggede ud?

96. Allah skabte jer og det, I gør."

97. De sagde: "Byg et bål til ham, og kast ham i ilden!"

98. De forsøgte at bekrige ham, men Vi fornedrede dem.

99. Og han sagde: "Sandelig, jeg går til min Herre, Han vil retlede mig."

100. "Min Herre! Lad mig være en af de retskafne!"

101. Og Vi bebudede Ham det glædelige budskab om en mild søn.

102. Da han nåede den alder, hvor han kunne arbejde ved hans side, sagde han: "O min søn! Jeg har set i en drøm, at jeg ofrer dig, så tænk over det, og fortæl mig, hvad du mener." Han sagde: "Min fader! Gør, hvad du bliver befalet. Om Allah vil, så vil du finde mig blandt de tålmodige."

103. Og da de begge underkastede sig (Allahs vilje), og han lagde ham med panden ned,

104. så råbte Vi på ham: "O Ibrahiim!

105. Du har gjort drømmen sand! Sandelig, sådan belønner Vi dem, som handler godt."

106. Sandelig, dette var en indlysende prøvelse.

107. Og Vi løskøbte ham med et stort offer.

108. Og Vi gav ham et (godt) eftermæle hos de senere generationer.

109. Fred være med Ibrahiim.

110. Sådan belønner Vi dem, som handler godt.

111. Sandelig, han var en af Vore troende tjenere.

112. Og Vi bebudede ham det glædelige budskab om Ishaq, en profet blandt de retskafne.

113. Og Vi velsignede ham og Ishaq. Af deres efterkommere findes der både dem, som handler godt, og dem, som gør deres selv uret.

114. Og sandelig, Vi viste Musa og Harun nåde.

115. Og Vi reddede dem og deres folk fra den store nød.

116. Og Vi hjalp dem, så de blev de sejrende.

117. Og Vi gav dem Den tydelige Bog.

118. Og Vi førte dem til den rette vej.

119. Og Vi lod dem få et (godt) eftermæle hos de senere generationer.

120. Fred være med Musa og Harun.

121. Sandelig, sådan belønner Vi dem, som handler godt.

122. Sandelig, de hørte til Vore troende tjenere.

123. Og sandelig, Ilyas var et af Sendebuddene.

124. Da han sagde til sit folk: "Frygter I da ikke Allah?

125. Tilbeder I Baal og forsager Den bedste Skaber?

126. Allah er jeres Herre og jeres tidlige forfædres Herre."

127. Men de fornægtede ham. Så de vil sandelig blive fremstillet.

128. Undtaget er Allahs hengivne tjenere.

129. Og Vi lod ham få et (godt) eftermæle hos de senere generationer.

130. Fred være med Ilyas.

131. Sandelig, sådan belønner Vi dem, som handler godt.

132. Sandelig, han var en af Vore troende tjenere.

133. Og sandelig, Lut var et af Sendebuddene.

134. Da vi reddede ham og hele hans familie,

135. undtagen en ældre kvinde, som blev tilbage.

136. Så udslettede Vi de andre.

137. Og sandelig, I går forbi dem om morgenen

138. og om aftenen. Tager I det ikke til efterretning?

139. Og sandelig, Yunus var et af Sendebuddene.

140. Da han flygtede til et fuldt lastet skib.

141. Og da de trak lod, var han en af taberne.

142. Så slugte fisken ham, mens han angrede.

143. Hvis han ikke havde været en af dem, som lovpriser (Allah),

144. så ville han være blevet inde i dens mave til Dagen, hvor alle bliver genopvækket.

145. Så kastede Vi ham op på et øde sted, mens han var syg.

146. Og Vi lod et træ med store blade vokse over ham.

147. Og Vi udsendte ham til hundrede tusinde eller endnu flere.

148. Og de antog troen, så Vi lod dem nyde livet til en fastsat tid.

149. Så spørg dem: "Har jeres Herre døtre, og I sønner?"

150. Eller skabte Vi englene som hunkøn, mens de var vidner?

151. Tag jer i agt! Sandelig, det er en af deres opdigtede løgne, at de siger:

152. "Allah har avlet." Sandelig, de er løgnere.

153. Har Han valgt døtre frem for sønner?

154. Hvad er der i vejen med jer? Hvordan kan I drage en sådan slutning?

155. Tænker I ikke efter?

156. Eller har I et tydeligt bevis?

157. Så bring jeres bog, hvis I er sandfærdige!

158. Og de har fundet på et slægtskabsbånd mellem Allah og jinnerne, selvom jinnerne godt ved, at de vil blive fremstillet.

159. Langt mere ophøjet er Han end det, de påstår.

160. Undtaget er Allahs hengivne tjenere (de gør ikke noget sådant).

161. I og de, I tilbeder,

162. kan ikke lede nogen væk fra Allah.

163. Undtagen ham, som farer ind i den flammende ild.

164. (Englene siger:) "Der er ingen af os, som ikke har en bestemt plads.

165. Og sandelig, vi er dem, der står på række.

166. Og sandelig, vi er dem, som lovpriser (Allah)."

167. (Afgudsdyrkerne) sagde:

168. "Hvis bare vi havde haft en formaning fra de tidligere (folk),

169. så ville vi have været Allahs hengivne tjenere."

170. Men de fornægtede den. Snart vil de få at vide!

171. Og sandelig, Vi har en befaling fra før om Vore udsendte tjenere:

172. Sandelig, det er dem, som vil blive hjulpet.

173. Og sandelig, Vor hær er den sejrende mod dem.

174. Så vend dig bort fra dem for en tid.

175. Og hold øje med dem. Snart vil også de se.

176. Ønsker de at få fremskyndet Vor straf ?

177. Men når den stiger ned foran dem, elendigt vil de advaredes morgen være!

178. Vend dig bort fra dem for en tid!

179. Hold øje med dem. Snart vil også de se.

180. Langt mere ophøjet er din Herre, Herren over al storhed og ære, end det, de tilskriver Ham.

181. Og fred være med alle Sendebuddene.

182. Al lovprisning tilkommer Allah alene, alle verdenernes Herre.

Surah 38: Sad

Åbenbaringsperiode

Som det vil blive forklaret nedenfor ifølge nogle hadither, blev denne surah sendt ned i den periode, hvor Profeten var begyndt at kalde folket åbent til islam i Mekka, og dette havde forårsaget stor alarm blandt Qurayshs ledere. Hvis dette er korrekt, ville dens åbenbaringsperiode være omkring det 4. år af Profetskabet. Ifølge nogle andre hadither blev den sendt ned efter 'Umars omfavnelse af islam, og dette skete, som det er velkendt, efter migrationen til Abessinien. En anden kæde af traditionerne viser, at den begivenhed, som foranledigede åbenbaringen af denne surah, fandt sted under Abu Talibs sidste sygdom. Hvis dette er korrekt, ville perioden for dens åbenbaring være det 10. eller 11. år af Profetskabet.

Historisk baggrund

Her er et resume af de hadither berettet af imam Ahmad, Nasa'i, Tirmidhi, Ibn Jarir, Ibn Abi Shaibah, Ibn Abi Hatim Muhammad, Ibn Ishaq og andre:

Da Abu Talib blev syg, og Quraysh-lederne vidste, at hans ende var nær, afholdt de konsultationer og besluttede at nærme sig den gamle leder med anmodningen om, at han skulle løse tvisten mellem dem og hans nevø. For de frygtede, at hvis Abu Talib døde, og de derefter udsatte Muhammad for en hård behandling efter hans død, ville araberne håne dem og sige: 'De var bange for den gamle leder, så længe han levede, nu hvor han er død, er de begyndt at mishandle hans nevø.'

Mindst 25 af Qurayshs ledere inklusiv Abu Jahl, Abu Sufyan, Umayyah bin Khalaf, Aa's bin Wa'il Aswad bin al-Muttalib, 'Uqbah bin Abi Mu'ait, Utbah og Shaibah tog til Abu Talib. Først lagde de deres klager mod Profeten frem for ham som sædvanligt og sagde derefter: "*Vi er kommet for at præsentere en retfærdig anmodning for dig, og det er denne, lad din nevø overlade os til vores religion, og vi skal overlade ham til hans. Han må tilbede hvem han end måtte behage, vi skal ikke stå i vejen for ham i denne sag, men han bør ikke fordomme vores guder og bør ikke forsøge at tvinge os til at opgive dem. Fortæl ham venligst at slutte forlig med os på denne betingelse.*"

Abu Talib kaldte på Profeten og sagde: "*Kære nevø, disse folk fra din stamme er kommet til mig med en anmodning. De ønsker, at du skal blive enig med dem om en retfærdig sag for at gøre en ende på jeres tvist med dem.*" Derefter fortalte han ham om anmodningen fra Qurayshs ledere. Profeten svarede: "*Kære onkel, jeg skal anmode dem om at blive enige om en ting, som, hvis de accepterer den, vil sætte dem i stand til at erobre hele Arabien og underkaste den ikke-arabiske verden deres dominans.*" Ved at høre dette blev folket først forvirret, de vidste ikke, hvordan de skulle afvise et sådant forslag. Derefter, efter at de havde overvejet sagen, svarede de: "*Du taler om ét ord, vi er forberedte på at gentage ti andre ligesom det, men fortæl os venligst, hvad det er.*" Profeten sagde: "*La ilaha ill-Allah.*" (Der er ingen, der er værdig til tilbedelse foruden Allah). Ved dette rejste de sig alle op sammen og forlod stedet, idet de sagde, hvad Allah har berettet i den indledende del af denne surah.

Ibn Sa'd har i sin Tabaqat berettet denne begivenhed præcis som citeret ovenfor, men ifølge ham skete dette ikke under Abu Talibs sidste sygdom, men på det tidspunkt, hvor Profeten var begyndt at prædike islam åbent, og nyheden om konverteringen af den ene eller den anden person blev hørt næsten dagligt i Mekka. I de dage havde Quraysh-lederne anført adskillige deputationer til Abu Talib og havde bedt ham om at stoppe Muhammad i at prædike sit budskab, og det var med en af disse situationer, at denne samtale havde fundet sted.

Tema og emner

Suraen begynder med en gennemgang af det førnævnte møde. Med dialogen mellem Profeten og de vantro som grundlag siger Allah, at den egentlige årsag hos disse mennesker til deres benægtelse ikke er nogen fejl i islams budskab, men deres egen arrogance, jalousi og insisteren på at følge de blinde. De er ikke forberedte på at tro på en mand fra deres egen klan som Allahs Profet og følge ham. De ønsker at fremture i uvidenhedens ideer, som de har fundet deres forfædre følge. Når en person afslører denne uvidenhed og præsenterer sandheden for dem, bliver de alarmeret og betragter det som en mærkværdighed, snarere som en ny og umulig ting. For dem er konceptet om monoteisme (tawhid) og det hinsidige ikke kun en uacceptabel trosbekendelse, men også et koncept, som kun fortjener at blive latterliggjort og hånet.

Derefter har Allah, både i den indledende del af suraen og i dens sidste sætninger, præcist advaret de vantro, som for at sige: "Den mand, som I latterliggør i dag, og hvis vejledning I afviser, vil snart overmande jer, og den tid er ikke fjern, hvor han i netop denne by Mekka, hvor I forfølger ham, vil overvælde jer fuldstændigt." Derefter, idet ni af Profeterne beskrives den ene efter den anden med større detaljer i historien om Profeterne David og Salomon, har Allah understreget det punkt, at Hans lov om retfærdighed er upartisk og objektiv, at kun den rette holdning hos mennesket er acceptabel for Ham. Han stiller til regnskab og straffer enhver synder, hvem han end er, samt at Han kun kan lide de mennesker, som ikke fremturer i synd, men angrer, så snart de bliver advaret om det, og tilbringer deres liv i verden med deres ansvar i det hinsidige i tankerne.

Efter dette er den endelige afslutning, som de lydige tjenere og de ulydige folk vil møde i det hinsidige, blevet skildret, og to ting er især blevet indprentet de vantro:

1. At de ledere og vejledere, som de uvidende folk følger blindt i verden, på afvigelsens vej, vil have nået helvede endda før deres følgere i det hinsidige, og der vil de to grupper forbande hinanden.

2. At de vantro vil blive forbløffede over at se, at der slet ikke er noget spor i helvede af de troende, som de plejede at betragte som foragtelige i verden, og vil selv være involveret i dets pinsel.

Som afslutning er der blevet nævnt historien om Adam og Satan (Ibliis), hvilket er ment til at fortælle de vantro Quraysh, at den samme arrogance og forfængelighed, som forhindrede dem i at bøje sig for Muhammad, også havde forhindret Satan i at bøje sig for Adam. Satan følte sig jaloux over den høje rang, Allah havde givet til Adam, og blev forbandet, da han var ulydig over for Hans befaling. Ligeledes: "I, åh folk af Quraysh, føler jer jaloux over den høje rang, Allah har skænket Muhammad, og er ikke forberedte på at adlyde ham, som Allah har udnævnt til Sit Sendebud. Derfor vil I i sidste ende blive dømt til den samme skæbne, som vil blive mødt af Satan."

Surah 38: Sad[79]

I Allahs navn, Den Nådigste, Den Barmhjertigste.

1. Sad. Ved Koranen, som er fuld af formaning!

2. Men de vantro befinder sig i hovmod og fjendskab.

3. Hvor mange generationer udslettede Vi ikke før dem? Så råbte de om hjælp. Men det var ikke tiden til befrielse.

4. Og de undrede sig over, at der kom en advarer til dem fra deres eget folk, og de vantro sagde: "Han er en magiker, en løgner.

5. Har Han gjort alle guderne til én eneste Gud? Sandelig, det er en underlig ting."

6. Og de fremtrædende blandt dem gik, idet de sagde: "Gå, og hold tålmodigt fast på jeres guder. Sandelig, det er, hvad der ønskes (af os).

7. Vi har ikke hørt dette i den anden religion, dette er kun et falskneri.

8. Er denne formaning blevet sendt ned til ham, af os alle?" Nej, de er i tvivl om Min formaning. Men de har endnu ikke smagt Min straf.

9. Har de din Herres nådes skatter, Han, Den Almægtige, Den mest Skænkende?

10. Eller har de herredømmet over himlene og jorden og alt det, som er imellem dem? Så lad dem stige op ved deres midler.

11. Det er (ikke andet end) en hær af fraktioner, som blev besejret her.

12. Før dem fornægtede Nuhs folk og 'Aad og Firaun, der havde mange bastioner.

13. Og Thamud og Luts folk og indbyggerne af al-Aykah (Madyan folket). Det er de forskellige grupper.

14. Hver og en af dem fornægtede Sendebuddene, og så blev Min straf uundgåelig.

15. Og dem alle venter der ikke andet end en voldsom lyd, som ikke levner nogen udsættelse.

16. Og de siger: "Vor Herre! Fremskynd vores andel (af straffen) før Regnskabets Dag!"

17. Vær tålmodig med alt det, de siger, og husk Vor tjener Dawud, som var magtfuld. Sandelig, han vendte sig altid angrende til Allah.

18. Sandelig, Vi underordnede bjergene og satte dem til at lovprise (deres Herre) sammen med ham om aftenen og ved solopgang.

19. Også fuglene var forsamlet, alle vendte sig mod Ham.

20. Og Vi styrkede hans herredømme, og Vi tildelte ham visdom og effektiv tale.

21. Har historien om de stridende nået dig? Om dengang, de gik ind i bederummet ved at hoppe over muren?

22. Da de kom ind til Dawud, blev han forskrækket over dem. De sagde: "Vær ikke bange. Vi er to parter i en konflikt, den ene af os har gjort uret mod den anden. Døm mellem os med sandhed og retfærdighed, og overtræd ikke grænsen, og retled os til den rette vej.

[79] *Sad*: (Bogstaven) *sad*.

23. Sandelig, dette er min broder. Han har nioghalvfems får, og jeg har kun ét får. Og (nu) siger han: 'Giv også det til mig!' Han overmandede mig i tale.'"

24. Dawud sagde: "Han har gjort dig uret ved at kræve dit får, for (derved) at lægge det til sine får." Og sandelig, de fleste medejere gør uret mod hinanden, undtagen dem, som tror og handler retskaffent, men deres antal er få. Og Dawud tænkte, at Vi havde sat ham på prøve og bad om tilgivelse fra sin Herre og kastede sig til jorden og henvendte sig (til Allah).

25. Og Vi tilgav ham dette, og sandelig, for ham er der særlig nærhed hos Os, og en højtstående rang.

26. O Dawud! Sandelig, Vi har gjort dig til forvalter på jorden, så døm mellem menneskene med retfærdighed, og følg ikke dine egne lyster; det vil vildlede dig fra Allahs vej. Sandelig, de, som forvilder sig bort fra Allahs vej, dem venter der en streng straf, fordi de har glemt Regnskabets Dag.

27. Og Vi har ikke skabt himlene og jorden og alt, hvad der er imellem dem, uden mening. Det er antagelsen hos de vantro. Så ve de vantro imod Helvedes ild!

28. Skulle Vi gøre dem, som tror og handler retskaffent, ligeværdige med dem, som stifter ufred på jorden, eller skulle Vi gøre de gudfrygtige ligeværdige med gudsfornægterne?

29. Det er en velsignet bog, som Vi har åbenbaret for dig, så de kan fordybe sig grundigt i dens åbenbaringer, og så de indsigtsfulde kan tænke efter.

30. Og Vi skænkede Dawud Sulaiman. Hvilken udmærket tjener han var! Han vendte sig konstant (til Allah).

31. Dengang pragtfulde, hurtige heste blev præsenteret for ham om aftenen,

32. sagde han: "Jeg har næret kærlighed til rigdom, frem for at ihukomme min Herre, indtil den skjulte sig bag et dække.

33. Bring dem frem for mig igen!" Så begyndte han at stryge deres ben og hals.

34. Og sandelig, Vi satte Sulaiman på en prøve og satte et lig på hans trone. Derefter angrede han.

35. Han sagde: "Min Herre! Tilgiv mig, og skænk mig et herredømme, som ingen kan have efter mig. Sandelig, Du er Den mest Skænkende."

36. Så satte Vi vinden i hans tjeneste, så den blæste mildt, hvorhen han end ønskede sig.

37. Og alle jinner og alle byggere og dykkere

38. og andre, som var sat sammen i lænker.

39. "Dette er Vor gunst. Vær gavmild, eller hold det for dig selv. Intet regnskab vil du blive afkrævet (for dette)."

40. Og sandelig, for ham er der en særlig nærhed hos Os og en høj rang.

41. Og tænk på Vor tjener Ayyub, dengang han påkaldte sin Herre: "Satan har påført mig stor lidelse og smerte."

42. "Spark med din fod! Her er koldt vand til bad og til at drikke."

43. Og Vi skænkede ham hans familie og lige så mange flere oveni som en særlig nåde fra Os og en formaning til de visdomsfulde.

44. "Tag en grøn gren i din hånd, slå med den, og bryd ikke din ed." Sandelig, Vi fandt ham tålmodig: Hvilken udmærket tjener (Ayyub var). Han var sandelig fuld af anger.

45. Og tænk på Vore tjenere Ibrahiim og Ishaq og Yaqub, som var magtfulde og indsigtsfulde.

46. Sandelig, Vi gjorde dem helt hengivne til at huske det hinsidige.

47. Sandelig, de er i Vore øjne blandt de udvalgte, de højt værdsatte.

48. Og nævn Ismail, al-Yasa' og Dhul-Kifl! De var alle blandt de udvalgte.

49. Dette er en formaning. Og sandelig, de gudfrygtige har et skønt bosted i vente:

50. velsignelsens haver som evige bosteder, hvis porte vil være vidt åbne for dem.

51. (Der vil de sidde) tilbagelænet på puder; der kan de ønske sig frugter og drikke.

52. Og hos dem vil der være jævnaldrende med nedslagne blikke.

53. Det er de velsignelser, som bliver jer lovet på Regnskabets Dag.

54. Sandelig, dette er Vor forsyning, som aldrig vil få en ende.

55. Sådan er det. Men sandelig, de ulydige venter der et elendigt opholdssted:

56. Helvede, hvori de vil indtræde – hvor elendigt et hvilested!

57. Sådan er det. Lad dem smage det: kogende vand og sårvæske

58. og andre ting af samme slags.

59. Dette er en flok, som ivrigt farer (ind i Helvede) sammen med jer. Der er ingen velkomst for dem. Sandelig, de skal brænde i ilden.

60. De vil sige: "Nej! Der er ingen velkomst for jer, det er jer, som har bragt dette til os!" Et sørgeligt opholdssted!

61. De vil sige: "Vor Herre! Den, som bragte dette til os, øg hans straf til det dobbelte i ilden."

62. Og de vil sige: "Hvordan kan det være, at vi ikke ser de personer, som vi regnede blandt de ondsindede?

63. Vi plejede at gøre nar ad dem. Har vore øjne mistet dem af syne?"

64. Det er visselig sandt, at ildens folk vil skændes indbyrdes.

65. Sig: "Sandelig, jeg er kun en advarer, og der er ingen anden gud end Allah, Den Ene, Den Enerådende.

66. Herren over himlene og jorden og alt, hvad der er imellem, Den Almægtige, Den mest Tilgivende.

67. Sig: "Dette er en stor meddelelse,

68. som I har vendt jer bort fra.

69. Jeg har ikke nogen viden om den ophøjede forsamling, dengang de diskuterede.

70. Det åbenbares kun for mig, at jeg er en tydelig advarer."

71. Da din Herre sagde til englene: "Jeg vil skabe et menneske af ler.

72. Når jeg fuldender ham og blæser Min ånd i ham, så kast jer ned for ham."

73. Og englene kastede sig næsegrus ned for ham, alle sammen.

74. Undtagen Ibliis. Han blev hovmodig og blev en af de vantro.

75. Han (Allah) sagde: "O Ibliis! Hvad hindrede dig i at kaste dig næsegrus ned for denne, som Jeg skabte ved Min hånd? Blev du hovmodig, eller er du en af de ophøjede?"

76. Han (Ibliis) sagde: "Jeg er bedre end ham! Du skabte mig af ild, mens du skabte ham af ler."

77. Han (Allah) sagde: "Ud herfra! Sandelig, du er udstødt!

78. Og sandelig, Min forbandelse vil være over dig til Dommedag."

79. Han (Ibliis) sagde: "Min Herre! Giv mig en tidsfrist til den dag, hvor de genrejses (fra gravene)."

80. Han (Allah) sagde: "Sandelig, du er en af dem, som får en tidsfrist,

81. til den bestemte dag."

82. Han (Ibliis) sagde: "Ved Din ære! Jeg kommer visselig til at vildlede dem alle,

83. undtagen dem af Dine tjenere, som er udvalgte og ophøjede."

84. Han (Allah) sagde: "Dette er sandheden, og Jeg siger sandheden.

85. Jeg vil fylde Helvede med dig og dem, som følger dig, alle sammen."

86. Sig: "Jeg beder ikke om nogen løn fra jer for dette, og jeg er ikke en af dem, som foregiver.

87. Dette er kun en formaning for alverden.

88. Og I vil efter kort tid få underretning derom."

Surah 39: az-Zumar

Åbenbaringsperiode

I vers 10 (...og Allahs jord rækker vidt....) er der rigeligt bevis for, at denne surah blev sendt ned før migrationen til Abessinien. Nogle hadither giver den forklaring, at dette vers blev sendt ned med hensyn til Ja'far bin Abi Talib og hans ledsagere, da de besluttede sig for at emigrere til Abessinien.

Tema og emner

Hele suraen er effektiv og højst veltalende, som blev givet et stykke tid før emigrationen til Abessinien, i et miljø fyldt med tyranni og forfølgelse, uvilje og antagonisme, i Mekka. Det er en prædiken, hvis modtagere hovedsageligt er de vantro Quraysh, selvom de troende også er blevet tiltalt. I den er det virkelige mål med Muhammads invitation dette: Mennesket bør antage Allahs trældom oprigtigt og bør ikke forurene sin tilbedelse med tjenesten for nogen anden. Ved at præsentere dette princip på forskellige måder igen og igen er sandheden om monoteisme (*tawhid*) og de fremragende resultater af at acceptere den, samt falskheden af polyteisme (shirk) og de onde konsekvenser af at følge den, blevet forklaret på en højst kraftfuld måde, og folket er blevet formanet til at opgive deres forkerte levevis og vende tilbage til deres Herres barmhjertighed.

I netop denne forbindelse er de troende blevet instrueret, som for at sige: "Hvis et sted er blevet snævert for tilbedelsen og tjenesten af Allah, er Hans jord stor: I kan emigrere til et andet sted for at redde jeres tro, Allah vil belønne jer for jeres tålmodighed." På den anden side er Profeten blevet opmuntret, for ligesom at sige: "Fortæl de vantro tydeligt, at de kan gøre, hvad end de har lyst til, men deres forfølgelser og tyranniet vil aldrig afskrække dig fra islams vej, at de kan fortsætte med at gøre deres yderste for at blokere din vej, men du vil fortsætte med at udføre din mission på trods af de ugunstige betingelser og omstændigheder."

Surah 39: az-Zumar[80]

I Allahs navn, Den Nådigste, Den Barmhjertigste.

1. Denne bogs åbenbaring er fra Allah, Den Almægtige, Den Alvise.

2. Sandelig, Vi har åbenbaret Bogen med sandheden for dig, så tilbed Allah fuldt ud og hengivent, og giv dig hen til Hans religion alene.

3. Hør! Den rene religion tilhører Allah alene. Og de, som holder andre som velyndere ud over Ham (siger): "Vi tilbeder dem kun, for at de skal bringe os nær Allah!" Sandelig, Allah vil dømme mellem dem i det, de er uenige om. Sandelig, Allah retleder ikke den, som er en løgner og er utaknemmelig.

4. Havde Allah haft til hensigt at avle børn, kunne Han have udvalgt hvem, Han ville, af Sine skabninger. Lovprist er Han! Han er Allah, Den Ene, Den Enerådende.

5. Han har skabt himlene og jorden ud fra en fejlfri plan. Han vikler natten om dagen og vikler dagen om natten, og Han har sat solen og månen i tjeneste, alle bevæger de sig til en fastsat tid. Tag jer i agt! Han er Den Almægtige, Den mest Tilgivende.

6. Han har skabt jer alle af en enkelt levende sjæl, derefter lavede Han af den dens mage. Så skabte Han otte levende dyr i par for jer. Han former jer i jeres mødres liv, fra én skabelse til den næste (i faser), i tre (lag af) mørke. Dette er Allah, jeres Herre! Ham alene tilhører herredømmet, der er ingen anden gud end Ham. Hvor er det, I bliver vendt bort hen?

7. Hvis I viser vantro – Allah er uafhængig af jer, men Han kan ikke lide Sine tjeneres afvisning. Men hvis I viser taknemmelighed, bliver Han tilfreds med jer. Ingen synder skal bære på en andens synd. Siden skal I vende tilbage til jeres Herre, så vil Han fortælle jer om de handlinger, I foretog jer. Sandelig, Han er Alvidende om alt, som er (skjult inderst) i brystet.

8. Når mennesket rammes af smerte, påkalder det sin Herre og vender sig fuldstændigt mod Ham. Når Allah så viser det gunst, glemmer det, hvad det før bad om. Så sætter det andre ved siden af Allah for at kunne vildlede fra Hans vej. Sig: "Drag nytte af din vantro en kort stund. Sandelig, du er en af Helvedes beboere!"

9. Er den, som kaster sig til jorden og står i tilbedelse i nattens stunder, frygter det hinsidige og håber på sin Herres nåde (ligeværdig med den som ikke gør)? Sig: "Kan vel de, som har viden, og de, som ikke har viden, være ligeværdige?" Formaningen bliver kun godtaget af de visdomsfulde.

10. Sig: "O Mine troende tjenere! Hav ærefrygt for jeres Herre. Der er noget godt (i vente) for dem, som handler godt i denne verden. Og Allahs jord rækker vidt. Sandelig, de tålmodige vil få deres løn ubegrænset."

11. Sig: "Det er mig befalet at tilbede Allah alene, hengivent adlydende Ham.

12. Det er mig befalet at være den første til at hengive mig."

[80] *Az-Zumar*: Grupperne. Navngivet efter grupperne af sjæle som vil blive drevet til Helvede eller Paradis.

13. Sig: "Jeg frygter en mægtig dags straf, hvis jeg skulle være min Herre ulydig."

14. Sig: "Jeg tilbeder Allah, hengiven i religionen.

15. Så tilbed, hvad I end vil, ud over Ham!" Sig: "Sandelig, taberne er dem, som påfører sig selv og deres familier tab på Genopstandelsens Dag. Ja, det er det tydelige tab!"

16. Der vil være lag af ild over dem og lag af ild under dem. Dette er, hvad Allah afskrækker sine tjenere med: "O Mine tjenere, frygt og adlyd Mig!"

17. Men de, som afholder sig fra at tilbede afgudsstatuer og inderligt vender sig mod Allah, for dem er der et glædeligt budskab. Så bebud dem det glædelige budskab,

18. dem, som lytter til det sagte ord og følger det på bedste vis. Det er dem, som Allah har retledt. De er de visdomsfulde.

19. (Hvad med) den, som straffens befaling er blevet virkeliggjort over: Kan du redde ham, som er blevet sat i Helvede?

20. Men de, som frygter deres Herre, dem venter der høje boliger, bygget oven på hinanden, under hvilke floder strømmer. Det er Allahs løfte. Allah bryder aldrig Sit løfte.

21. Har du da ikke set, at Allah nedsender vand fra himlen og lader dets kilder strømme på jorden? Derefter frembringer Han ved det plantevækst, som har forskellige farver, og som derefter bliver tør, så ser du den gulne; derefter får Han den til at knække og visne bort. Sandelig, i dette er der formaning for de visdomsfulde.

22. Den, hvis bryst Allah har åbnet for islam, følger et lys fra sin Herre. Der venter fordærvelse for dem, hvis hjerter er blevet hærdet mod erindringen af Allah. De er sandelig i en alvorlig vildfarelse.

23. Allah har nedsendt det bedste ord, en bog, hvis vers er i harmoni og gentages gang på gang, hvilket giver dem, som frygter deres Herre, gåsehud. Derefter blødgøres deres hjerter og hud i erindringen af Allah. Dette er Allahs retledning. Dermed retleder Han, hvem Han vil. Og den, som Allah lader fare vild, for ham findes ingen retleder.

24. (Hvad med) ham, som prøver at forsvare sit ansigt mod den grusomme straf på Genopstandelsens Dag, og der bliver sagt til de uretfærdige: "Smag på det, I gjorde jer fortjent til!"?

25. De, som var før dem, fornægtede også, så straffen kom fra et sted, de ikke anede.

26. Og Allah lod dem smage fornedrelse i det jordiske liv, men det hinsidiges straf er meget større. Hvis de blot vidste!

27. Og sandelig, Vi har i denne Koran givet menneskene alle slags lærerige eksempler, så de kan tage dem til efterretning.

28. Koranen er på arabisk, uden skævheder, sådan at de må opnå gudfrygtighed.

29. Allah har fremlagt et lærerigt eksempel om en mand, som er ejet af flere medejere, der har dårlige manerer og skændes indbyrdes, og en anden mand, som kun er én mands slave. Kan disse to sættes lig hinanden? Al

lovprisning tilkommer Allah alene. Men de fleste af dem ved det ikke.

30. Sandelig, du skal dø, men de skal sandelig også dø!

31. Så vil I sandelig strides med hinanden hos jeres Herre.

32. Hvem er mere uretfærdig end den, som opdigter løgne om Allah og om sandheden, når den er kommet til ham? Er der ikke et bosted for de vantro i Helvede?

33. Og de, som bringer sandheden, og de, som bekræfter den, er de gudfrygtige.

34. Hos deres Herre er der for dem alt, hvad de ønsker sig. Det er belønningen til dem, som handler godt.

35. Allah vil tilgive det dårligste, de har begået, og give dem belønning for de bedste handlinger, de udførte.

36. Er Allah ikke tilstrækkelig for Sin tjener? De skræmmer dig med noget ud over Ham. Den, som Allah lader fare vild, for ham er der ingen retleder.

37. Og den, som Allah retleder, ham er der ingen, som kan vildlede. Er Allah ikke almægtig, Gengældelsens Herre?

38. Og hvis du spørger dem: "Hvem skabte himlene og jorden?" da vil de sige: "Allah!" Sig: "Tænk så over, om de, som I tilbeder ud over Allah, ville kunne forhindre det, hvis Allah havde ønsket at påføre mig en skade? Eller hvis Han havde ønsket at skænke mig nåde, ville de så kunne tilbageholde Hans nåde?" Sig: "Allah er tilstrækkelig for mig. De, som sætter deres lid til nogen, sætter deres lid til Ham alene."

39. Sig: "O mit folk! Gør, hvad I kan (på den vej, I befinder jer). Sandelig, det gør jeg. Snart vil I få at vide,

40. hvem straffen vil ramme og ydmyge, og over hvem en evig straf vil komme."

41. Sandelig, Vi har åbenbaret Bogen for dig med sandheden for menneskene. Hvis nogen opnår retledning, er det for hans eget bedste. Og den, som farer vild, farer kun vild i forhold til sin egen sjæl. Og du er ikke formynder for dem.

42. Allah tager sjælene bort ved deres død, og dem, hvis død endnu ikke er kommet, i deres søvn. Så tilbageholder han den sjæl, som Han har befalet død, mens Han lader andre sjæle være til en bestemt tid. Sandelig, i dette er der tegn for et folk, som tænker godt efter.

43. Eller tager de sig, ud over Allah, andre som mæglere? Sig: "Og det, selvom de ikke magter noget som helst og ikke har forstand?"

44. Sig: "Al forbøn tilhører Allah alene! Ham tilhører herredømmet over himlene og jorden, og I vil blive bragt tilbage til Ham."

45. Og når Allah alene bliver nævnt, bliver hjerterne hos dem, som ikke tror på det hinsidige, fyldt med afsky. Men når andre bliver nævnt, bliver de straks glade.

46. Sig: "O Allah! Himlens og jordens Ophav! Den Alvidende om det usete og det synlige! Du vil dømme mellem Dine tjenere om det, som de var uenige om!"

47. Og hvis de uretfærdige havde ejet alt på jorden og lige så meget til, ville de

have givet afkald på det mod (at blive fri for) den smertelige straf på Genopstandelsens Dag. For da vil de fra Allah blive mødt af noget, som de slet ikke havde forestillet sig.

48. De synder, som de har begået, vil blive synlige for dem, og den (straf), som de plejede at gøre nar af, vil omslutte dem.

49. Når en skade rammer mennesket, så påkalder det Os. Når Vi derefter viser det nåde fra Os, siger det: "Denne nåde har jeg kun fået på grund af viden!" Nej! Det er en prøvelse, men de fleste af dem ved det ikke.

50. Sandelig, dette plejede de, som var før dem, også at sige. Men det, som de optjente, var dem til ingen nytte.

51. Og de synder, som de havde optjent, ramte dem. Og de iblandt dem, som handler uretfærdigt, vil blive ramt af de synder, som de har optjent, og de kan ikke forhindre (straffen fra Os).

52. Ved de da ikke, at Allah øger forsyningen for den, Han vil, og gør den trang (for den, Han vil)? Sandelig, i det er der tegn for dem, som tror.

53. Sig: "O Mine tjenere, som har gjort jeres selv skade ved at overtræde grænsen, mist aldrig håbet om Allahs nåde! Sandelig, Allah tilgiver alle synder! Sandelig, Han er Den mest Tilgivende, Den Barmhjertigste.

54. Og vend jer mod jeres Herre, og underkast jer Ham, før straffen kommer over jer, for derefter vil I ikke blive hjulpet.

55. Og følg det bedste ord, som er blevet åbenbaret for jer fra jeres Herre, før straffen kommer over jer pludseligt, uden at I aner det."

56. For at ingen skal sige: "Ve mig for min forsømmelse i mine pligter over for Allah. Jeg var visselig blandt de hånende,"

57. eller så ingen skal sige: "Hvis bare Allah havde retledt mig, så ville jeg visselig have været blandt de gudfrygtige,"

58. eller så ingen skal sige, når de ser straffen: "Hvis jeg bare kunne vende tilbage (til jorden) én gang, så ville jeg være blandt dem, som gør godt."

59. "Jo, sandelig! Mine tegn kom til dig, men du fornægtede dem og var hovmodig, og du var en af de vantro."

60. Og på Genopstandelsens Dag vil du se dem, som opdigtede løgne om Allah. Deres ansigter vil være formørkede. Er de hovmodiges bosted ikke i Helvede?

61. Og Allah vil redde dem, som var gudfrygtige, ved at give dem et sikkert tilflugtssted. Intet ondt vil berøre dem, ej heller skal de sørge.

62. Allah er Skaberen af alting, og Han er altings formynder.

63. Ham tilhører himlenes og jordens rigdomme. De, som fornægter Hans åbenbaringer, er taberne.

64. Sig: "O I uvidende, byder I mig at tilbede noget andet end Allah?"

65. Og sandelig, dette er, hvad der er blevet åbenbaret for dig og for dem (profeterne) før dig: "Sandelig, hvis du tilbeder andre end Allah, vil dine handlinger blive til intet (af værdi), og du vil blive en af taberne."

66. Nej! Tilbed kun Allah, og vær en af de taknemmelige.

67. Og de har ikke vist Allah den højagtelse, som tilkommer Ham. Hele jorden er i Hans greb på Genopstandelsens Dag, og himlene vil være rullet op i Hans højre hånd. Lovprist er Han, og Hans ophøjethed overstiger alt, hvad de sætter ved siden af Ham.

68. Og der vil blive blæst i Dommedagstrompeten, og alle i himlene og på jorden vil falde om, undtagen dem, som Allah friholder. Derefter vil der endnu engang blive blæst i den, og se, de står alle oprejst, kiggende.

69. Og jorden vil blive oplyst med sin Herres lys, og registret (over handlinger) vil blive taget frem. Profeterne og vidnerne vil blive kaldt frem, og der vil blive dømt imellem dem med sandheden, og der bliver ikke gjort dem nogen som helst uret.

70. Og enhver sjæl vil blive betalt fuldt ud for sine handlinger. Han er Alvidende om alt, hvad de gør.

71. Og de, som udviste vantro, vil blive fordrevet til Helvede i grupper. Når de endelig når dertil, vil dets porte blive åbnet. Dets vogtere vil sige til dem: "Kom der ikke Sendebude til jer fra jeres midte, som reciterede jeres Herres åbenbaringer for jer og advarede jer mod denne jeres dag, som I ville komme til at møde?" De vil sige: "Jo!" Men straffens dom er blevet fuldbyrdet over de vantro.

72. Der vil blive sagt til dem: "Træd ind gennem Helvedes porte! Vær der til evig tid!" Hvor elendigt de hovmodiges opholdssted er!

73. Og de, som viste frygt for deres Herre, vil blive ført til Paradiset i grupper. Når de endelig når dertil, og dets porte åbnes, vil dets vogtere sige: "Fred være med jer! I er fuldstændigt rene. Så træd ind for at være der til evig tid."

74. Og de vil sige: "Al lovprisning tilkommer Allah alene, Ham, som har opfyldt Sit løfte til os og gjort os til arvtagere af dette sted." Hvor glædelig belønningen er for dem, som anstrenger sig.

75. Og du vil se englene danne rundkreds omkring Tronen. De lovpriser deres Herres højhed. Og der vil blive dømt mellem dem (menneskene) med sandhed og retfærdighed, og der vil blive sagt: "Al lovprisning tilkommer Allah alene, alle verdenernes Herre!"

Surah 40: Ghafir

Åbenbaringsperiode

Ifølge Ibn Abbas blev denne surah sendt ned fortløbende efter surah 39: az-Zumar, og dens nuværende position i rækkefølgen af suraerne i Koran er den samme som dens kronologiske rækkefølge.

Baggrund for åbenbaring

Der er klare indikationer i emnet for denne surah på de betingelser, hvorunder den blev åbenbaret. De vantro fra Mekka var på det tidspunkt engageret i to slags aktiviteter mod Profeten. Først skabte de mistanke og bange anelser i folkets sind om undervisningen i Koran og islams budskab og om Profeten selv ved at starte mange tvister og diskussioner, rejse irrelevante indvendinger og bringe stadigt nye anklager, således at Profeten og de troende var trætte af at forsøge at besvare dem. For det andet forberedte de jorden for at gøre en ende på Profeten selv. De udtænkte den ene sammensværgelse efter den anden og havde ved én lejlighed endda taget de praktiske skridt til at udføre en sammensværgelse.

Der er en hadith med overlevering fra Abdullah bin Amr bin al-As, der siger, at en dag, da Profeten forrettede sine bønner i Ka'baens enemærker, styrtede 'Uqbah bin Abi Mu'ait pludselig frem og lagde et stykke stof rundt om hans hals og begyndte at vride det for at kvæle ham til døde. Abu Bakr, som tilfældigvis kom derhen i tide, skubbede ham væk. Abdullah siger, at da Abu Bakr kæmpede med manden, sagde han ord med den virkning: "Vil du dræbe en mand, kun fordi han siger: Allah er min Herre?"

Surah 40: Ghafir[81]

I Allahs navn, Den Nådigste, Den Barmhjertigste.

1. Ha', Mim.

2. Denne bogs åbenbaring er fra Allah; Den Almægtige, Den Alvidende,

3. Den Tilgivende, som godtager anger, og som er streng i Sin straf og uendelig gavmild i Sin nåde. Der er ingen anden gud end Ham. Til Ham er den endelige tilbagevenden.

4. Ingen strides om Allahs åbenbaringer, undtagen de vantro. Så lad dig ikke friste af deres rejsen rundt i landet.

5. Før dem fornægtede også Nuhs folk og mange andre grupper efter dem. Og hvert samfund havde til hensigt at straffe sit Sendebud, og de stredes for at fjerne sandheden med falskhed. Men så greb Jeg fat i dem. Se så, hvordan straffen var!

6. Sådan blev din Herres ord over de vantro ret: De er sandelig ildens beboere.

7. De, som bærer Tronen, og de, som er rundt omkring den, lovpriser Allahs højhed, og de tror på Ham, og de beder om tilgivelse for de troende: "Vor Herre! Din nåde og viden omfatter alting. Så tilgiv dem som vender om i anger og følger Din vej, og beskyt dem imod Helvedes straf.

8. Vor Herre! Før dem ind i Paradisets haver, som Du har lovet dem, og (også) dem, som er retskafne af deres forfædre, hustruer og børn. Sandelig, Du alene er Den Almægtige, Den Alvise.

9. Og beskyt dem mod alt ondt. Og den, som Du beskytter mod alt ondt på Dagen, ham har du visselig vist nåde.

10. Sandelig, der vil blive råbt til de vantro: "Allahs vrede er større end jeres vrede mod jer selv, for I nægtede, da I blev inviteret til troen."

11. De vil sige: "Vor Herre! Du lod os dø to gange og gav os liv to gange. Vi bekender nu vore synder. Findes der en udvej?"

12. "Sådan er det, fordi I ikke troede, når - Allahs navn alene blev påkaldt. Men når andre blev sat ved siden af Ham, troede I. Så nu er dommen Allahs alene, Den Altophøjede, Den Største.

13. Han er Den, som viser jer Sine tegn og nedsender forsyning til jer fra himlen. Men ingen tager det til efterretning, undtagen den, som vender sig (til Allah) i anger.

14. Så påkald Allah (alene), (vær) oprigtig over for Ham i religionen, selvom de vantro ikke skulle kunne lide det.

15. Han er ophøjet over alting, Tronens Herre. Han sender ånden til den af Sine tjenere, Han vil, for at advare mod Mødets Dag.

16. Den dag, hvor de skal træde frem og intet ved dem vil være skjult for Allah. "Hvem tilhører herredømmet i dag?" "Allah, Den Enerådende!"

17. På den dag vil enhver sjæl blive belønnet for det, den har optjent. På

[81] *Ghafir:* Den Tilgivende, Dvs. Allah. Denne *Surah* er også kendt som *al-Mu'min* (Den troende).

den dag vil der ikke blive gjort uret. Sandelig, Allah er hurtig til at gøre regnskabet op.

18. Og advar dem mod dagen, som nærmer sig, og hvor hjertet vil komme op i halsen på dem. For de uretfærdige vil der ikke være en nær ven, ej heller nogen, som vil kunne gå i forbøn.

19. Allah kender til øjets bedrag og alt, hvad brystet skjuler.

20. Allah dømmer retfærdigt, og de, som de påkalder ud over Ham, kan ikke dømme overhovedet. Allah er sandelig Den Altseende, Den Althørende.

21. Har de da ikke rejst rundt på jorden, så de kunne se, hvad enden blev for dem, som var før dem? De var mægtigere end dem i styrke og (efterlod sig større) værker i landet. Men Allah greb fat i dem på grund af deres synder, og der var ingen, som kunne forsvare dem mod Allah.

22. Sådan (gik det), fordi de fornægtede (sandheden), selvom Sendebuddene kom til dem med tydelige tegn. Allah greb fat i dem. Sandelig, Hans almagt omfatter alt, og Han straffer strengt.

23. Og sandelig, Vi sendte Musa med Vore tegn og med en tydelig bemyndigelse

24. til Firaun, Haman og Qarun, men de sagde: "En magiker, en løgner!"

25. Og da han kom til dem med sandheden fra Os, sagde de: "Dræb sønnerne til dem, som tror sammen med ham, men lad deres kvinder leve." Men de vantros list er ikke andet end vildfarelse.

26. Og Firaun sagde: "Lad mig være; jeg vil dræbe Musa. Lad ham så påkalde sin Herre! Jeg frygter, at han (ellers) udskifter jeres religion eller anstifter ufred i landet!"

27. Og Musa sagde: "Jeg søger tilflugt hos min og jeres Herre mod enhver hovmodig, som fornægter Opgørets Dag."

28. Og en troende mand, som tilhørte Firauns familie, og som holdt sin tro hemmelig, sagde: "Vil I dræbe en mand, kun fordi han siger: 'Min Herre er Allah!' når han er kommet til jer med indlysende tegn fra jeres Herre? Hvis han skulle være en løgner, så vil hans løgn falde tilbage på ham. Men hvis han er sandfærdig, så vil den straf, som han lover jer, ramme jer. Sandelig, Allah retleder ikke en løgner, og én, som overskrider grænsen.

29. O mit folk! I dag tilhører magten jer som de sejrende i landet. Men hvem kan redde os fra Allahs straf, hvis den skulle komme over os?" Firaun sagde: "Jeg viser jer ikke andet end det, som jeg selv mener, og jeg viser jer ikke andet end den rette vej!"

30. Og han, som troede, sagde: "O mit folk! Jeg frygter, at det vil gå jer ligesom grupperne (de forrige generationer).

31. Ligesom det gik Nuhs folk, 'Aad og Thamud og andre, som kom efter dem. Og Allah ønsker ingen uret mod Sine tjenere.

32. O mit folk! Jeg frygter Jammerens Dag for jer:

33. den dag, hvor I vil vende ryggen til i flugt, og der ikke vil være nogen til at redde jer fra Allah. Og den, som Allah lader fare vild, for ham er der ingen retleder.

34. Og sandelig, Yusuf kom før dette til jer med tydelige tegn, men I var fortsat i tvivl om det, han havde bragt jer. Da han så døde, sagde I: 'Allah vil aldrig sende et Sendebud efter ham!' Sådan lader Allah den, som overtræder grænsen, og som er fuld af tvivl, fare vild.

35. (Hvad angår) dem, som strides om Allahs åbenbaringer uden nogen autoritet hertil, så er det afskyeligt i Allahs øjne og hos de troende. Sådan forsegler Allah enhver hovmodig tyrans hjerte."

36. Og Firaun sagde: "O Haman! Byg mig et højt tårn, så jeg måske kan få adgang

37. til himlene, så jeg kan beskue Musas Gud, for jeg anser ham (Musa) for blot at være en løgner!" Og sådan blev Firauns onde gerninger gjort tiltrækkende for ham, og han blev vildledt fra vejen. Og Firauns list førte ikke til andet end undergang.

38. Og han, som var troende, sagde: "O mit folk! Følg mig, og jeg skal føre jer til det godes og retledningens vej.

39. O mit folk! Dette jordiske liv er ikke andet end midlertidig morskab. Det hinsidige derimod, det er sandelig det evige hjem.

40. Den, som handler dårligt, vil ikke blive lønnet med andet end det samme (som sine dårlige handlinger), mens den, som handler retskaffent, mand eller kvinde, og er troende, vil træde ind i Paradiset og der blive forsynet uden beregning.

41. O mit folk! Hvordan kan det være, at jeg inviterer jer til frelse, mens I inviterer mig til ilden?

42. I inviterer mig til at fornægte Allah og sætte nogen, som jeg ikke har viden om, ved siden af Ham. Jeg, derimod, inviterer jer til Den Almægtige, Den mest Tilgivende.

43. Sandelig, det, som I inviterer mig til, kan ikke påkaldes, hverken i denne verden eller i det hinsidige. Vor tilbagevenden er til Allah alene. Og de, som overskrider grænsen, er Helvedes beboere.

44. Snart vil I huske det, som jeg siger til jer, og jeg overgiver min sag til Allah. Sandelig, Allah er altseende hvad angår Sine tjenere."

45. Og Allah reddede ham fra deres listige planer. Og Firauns folk blev omsluttet af den forfærdelige straf.

46. De stilles for Helvedes ild morgen og aften, og den dag, Timen oprinder (vil der blive sagt): "Før Firauns folk ind til den mest smertelige straf !"

47. Og når de strides med hinanden i ilden, vil de svage sige til de hovmodige: "Vi var jeres tilhængere. Kan I (i det mindste) afværge en del af ilden fra os nu?"

48. De, som var hovmodige, vil sige. "Vi er i den, alle sammen! Sandelig, Allah har fældet dom imellem tjenerne."

49. Og de, som er i ilden, vil sige til Helvedes vogtere: "Påkald jeres Herre, så Han letter straffen for os (bare) en dag!"

50. De (vogterne) vil sige: "Kom jeres Sendebude da ikke til jer med tydelige tegn?" De vil sige: "Jo, sandelig!" De (vogterne) vil sige: "Så påkald I selv (Allah)!" Men de vantros påkaldelse vil være forgæves.

51. Sandelig, Vi hjælper Vore Sendebude og dem, som tror, i det jordiske liv og også på Dagen, hvor vidnerne står frem:

52. dagen, hvor de uretfærdiges undskyldning ikke er til nogen nytte for dem. Dem venter forbandelsen og et skrækkeligt hjem!

53. Og sandelig, Vi gav Musa retledningen, og Vi gjorde Israels børn til arvtagere af Bogen,

54. som er retledning og formaning for de visdomsfulde.

55. Så vær tålmodig! Sandelig, Allahs løfte er sandt, og bed om tilgivelse for dine synder, og lovpris din Herre om aftenen og om morgenen.

56. Sandelig, i hjerterne på dem, som strides om Allahs åbenbaringer, uden at de har nogen bemyndigelse hertil, er der ikke andet end et hovmodigt (ønske om) storhed, som de aldrig kan nå. Søg tilflugt hos Allah. Sandelig, Han er Den Althørende, Den Altseende.

57. Sandelig, himlenes og jordens skabelse er langt større end menneskenes skabelse, men de fleste mennesker ved det ikke.

58. Og den blinde og den seende kan ikke være lige, ej heller kan de, som tror og handler retskaffent, og synderne. Hvor lidt I tænker efter!

59. Sandelig, Timen vil visselig komme! Der er ingen tvivl om det! Men de fleste mennesker tror det ikke.

60. Og jeres Herre har sagt: "Bed til Mig alene, Jeg vil visselig besvare jer. Sandelig, de, som viser hovmod mod Min tilbedelse, vil snart træde ind i Helvede, ydmyget."

61. Allah er Den, som skabte natten for jer, for at I kan hvile i den, og gjorde dagen lysende, for at (I kan) se. Sandelig, Allah er velvillig mod menneskene, men de fleste mennesker viser ikke taknemmelighed.

62. Dette er Allah, jeres Herre, Skaberen af alting. Der er ingen anden gud end Ham. Hvordan kan I da vende jer bort (fra sandheden)?

63. På samme måde vendte de, som fornægtede Allahs åbenbaringer, sig væk.

64. Allah er Den, som gjorde jorden til et opholdssted og himlen til et tag for jer. Og Han gav jer form, og så fuldkommengjorde Han jeres form og forsynede jer med rene ting. Dette er Allah, jeres Herre! Allah er velsignelsesfuld, alle verdenernes Herre.

65. Han er Den evigt Levende! Der er ingen anden gud end Ham. Så tilbed Ham hengivent i religionen. Al lovprisning tilkommer Allah alene, alle verdenernes Herre.

66. Sig: "Det er blevet mig forbudt at tilbede dem, som I tilbeder, ud over Allah, da der er kommet tydelige tegn fra min Herre til mig. Og det er mig befalet at underkaste mig alle verdenernes Herre."

67. Han er Den, som skabte jer af jord, derefter af en sammensmeltet dråbe, derefter af en sammenklistret masse. Derefter bringer Han jer ud som børn og lader jer opnå jeres (voksenalders) fulde styrke og blive gamle – dog skal nogle af jer dø før det – for at I kan

nå jeres fastsatte tidsfrist, og for at I må forstå.

68. Han er Den, som giver liv og forårsager død. Når Han beslutter Sig for noget, siger Han blot til det: "Bliv til!" så bliver det til.

69. Har du ikke set dem, som strides om Allahs åbenbaringer? Hvor de vender sig bort!

70. De, som fornægter Bogen og det, Vi sendte Vore Sendebude med, skal snart få at se!

71. Når der er jernkraver og lænker om deres hals, og de bliver slæbt af sted

72. ind i kogende vand, hvorefter de vil brænde i ilden.

73. Derefter vil der blive sagt til dem: "Hvor er de, som I satte ved siden

74. af Allah?" De vil sige: "De er blevet borte fra os! Egentlig tilbad vi ikke noget som helst før." Sådan lader Allah de vantro fare vild.

75. "Dette (sker), fordi I uretmæssigt befandt jer i tøjlesløs nydelse på jorden.

76. Gå ind gennem Helvedes porte, der skal I være til evig tid." Hvor elendigt de hovmodiges opholdssted er!

77. Så vær tålmodig. Sandelig, Allahs løfte er sandt. Om Vi skulle vise dig noget af det, som Vi lover dem, eller om Vi lader dig gå bort, så vil de blive bragt tilbage til Os.

78. Og sandelig, Vi har sendt mange Sendebude før dig. Nogle af dem har Vi berettet om for dig, mens der er andre af dem, som Vi ikke har berettet om for dig. Og intet Sendebud ville kunne bringe et tegn med sig uden Allahs tilladelse. Når Allahs befaling kommer, vil der blive dømt med sandhed og retfærdighed. Da vil falskhedens folk være taberne.

79. Allah er Den, som skabte dyr for jer, for at I kan ride på nogle af dem og spise nogle af dem.

80. Og der er også andre fordele ved dem for jer – ved dem dækker I de behov, som er i jeres hjerte. På dem bæres I og på skibe.

81. Og Han viser jer Sine tegn. Hvilke af Allahs tegn vil I fornægte?

82. Har de da ikke rejst omkring på jorden, så de kunne se, hvad enden blev for dem, som var før dem? De var flere end dem og mægtigere end dem i styrke og i de værker, de efterlod sig på jorden, men det, de havde optjent, var dem til ingen nytte.

83. Da deres Sendebude kom til dem med tydelige tegn, glædedes de over den viden, de havde, men det, som de hånede, omringede dem siden.

84. Da de så Vor straf, sagde de: "Vi tror på Allah alene, og Vi fornægter alt det, Vi plejede at sætte ved siden af Ham!"

85. Men deres tro, efter at de havde set Vor straf, var dem til ingen nytte. Dette er Allahs fremgangsmåde, som altid er blevet anvendt over for Hans tjenere. Da tabte de vantro fuldstændigt.

Surah 41: Fussilat

Åbenbaringsperiode

Ifølge autentisk hadith blev den nedsendt efter bekræftelsen af troen af Hamza, Profetens onkel. Dette skete før bekræftelsen af troen ved Umar. Muhammad ibn Ishaq, Profetens tidligste biograf, har berettet med overlevering fra af Muhammad ibn Ka'b al-Qurzi (en berømt ledsager). Han fortæller, at nogle af Quraysh-lederne en dag sad i deres forsamling i Masjid al-Haram. I et andet hjørne af moskeen sad Profeten for sig selv. Dette var på det tidspunkt, hvor Hamza allerede havde accepteret islam. Quraysh-folket var oprørte over det voksende antal muslimer.

Ved denne lejlighed sagde Utbah ibn Rabi'ah (svigerfar til Abu Sufyan) til Quraysh-lederne: "*Mine herrer, hvis I ønsker det, vil jeg gå over og tale med Muhammad og forelægge ham nogle forslag. Måske accepterer han et af dem, som vi også kan gå med til. Dermed vil han holde op med at modarbejde os.*" Det var de alle enige i. Utbah gik derefter over og satte sig ved Profeten. Da Profeten vendte sig mod ham, sagde han: "*Nevø, du kender den høje status, du nyder i samfundet i kraft af din afstamning og dine familieforhold. Men du har bragt dit folk i store vanskeligheder. Du har skabt splittelse iblandt dem, og du anser dem for at være tåber. Du taler nedsættende om deres religion og guder. Desuden siger du ting, som om alle vores forfædre var hedninge. Lyt nu til mig, så vil jeg komme med nogle forslag. Overvej dem grundigt. Måske accepterer du et af dem.*" Profeten sagde: "*Abul Walid, sig hvad du vil sige. Jeg vil lytte til dig.*" Han sagde: "*Nevø, hvis du med dine handlinger ønsker rigdom, vil vi give dig nok af det. Således vil du blive den rigeste mand iblandt os. Hvis du ønsker at blive en vigtig mand, vil vi gøre dig til vores leder. Vi vil aldrig træffe en beslutning uden dig. Hvis du vil være konge, vil vi acceptere dig som vores konge. Hvis du bliver hjemsøgt af en jinn, som du ikke selv kan slippe af med, vil vi skaffe de bedste læger. Vi vil få dig behandlet for vores egen regning.*"Utbah fortsatte med at tale i dette spor. Profeten lyttede stille til ham. Derefter sagde han: "*Har du sagt det, du havde at sige, Abul Walid?*" Han svarede, at det havde han. Profeten sagde: "*Nå, men lyt så til mig.*" Derefter udtalte han *Bismillahir-Rahmanir-Rahiim* og begyndte at recitere netop denne surah. Utbah lyttede til den, mens han lagde hænderne bag ryggen og lænede sig op ad dem. Da han nåede til prostrationsverset (vers 37), kastede Profeten sig ned. Derefter løftede han hovedet og sagde: "*Dette var mit svar, Abul Walid. Nu kan du handle, som du vil.*" Så rejste Utbah sig og gik tilbage mod lederne. Folkene så ham på afstand og sagde: "*Ved Allah! Utbahs ansigt er forandret. Han ligner ikke den samme mand, som da han gik herfra.*" Da han kom tilbage og satte sig ned, spurgte folkene: "*Hvad har du hørt?*" Han svarede: "*Ved Allah! Jeg har hørt noget, magen til hvilket jeg aldrig har hørt før. Ved Allah, det er hverken poesi, trolddom eller magi. Quraysh-ledere, lyt til hvad jeg siger, og lad denne mand være i fred. Jeg tror, at det, han reciterer, vil få sin virkning. Hvis de andre arabere overvinder ham, vil I blive skånet for at have hånden mod jeres broder. Så vil de andre tage sig af ham. Men hvis han overvinder Arabien, vil hans herredømme være jeres herredømme, og hans ære vil være jeres ære.*" Ved at høre dette udbrød lederne: "*Også du, Walids far, er blevet forhekset af hans tunge.*" Utbah svarede: "*Jeg har givet jer min mening. Nu kan I handle, som I vil.*" (Ibn Hisham, vol. I, s. 313-314).

Tema og emne

I den fremstilling, som Allah sendte ned som svar på det, Utbah havde sagt, blev de forslag, der blev stillet til Profeten, slet ikke skænket nogen opmærksomhed. Det, han havde sagt, var i virkeligheden et angreb på Profetens hensigt og intellekt. Hans antagelse var, at der ikke fandtes nogen mulighed for, at han kunne være en Profet, og at Koranen kunne være Allahs åbenbaring. Uundgåeligt måtte motivet for hans invitation derfor enten være et ønske om at opnå rigdom og politisk magt. Eller også havde han, Allah forbyde det, mistet forstanden. I det første tilfælde ønskede han at indgå en handel med Profeten. I det andet tilfælde fornærmede han ham, da han sagde, at Quraysh-lederne ville få ham helbredt for hans galskab for deres egen regning. Når modstanderne nedlader sig til så absurde ting, vil ingen anstændig mand åbenlyst have lyst til at svare dem. Man vil derimod ignorere dem og blot sige det, man selv har at sige.

Derfor ignorerer denne surah det, Utbah sagde, og gør fjendtlighed til sit diskussionsemne. Det var den fjendtlighed, som de vantro Quraysh udviste stædigt og ondskabsfuldt for at besejre Koranens budskab. De plejede at sige til Profeten: "Du kan anstrenge dig lige så meget, du vil. Vi vil ikke lytte til dig. Vi har lagt et dække over vores hjerter. Vi har lukket vores ører. Der er en adskillelse mellem dig og os. Den vil aldrig lade os forenes."

De havde givet en klar besked til Profeten med følgende indhold: "Du kan fortsætte din mission med at invitere folket. Men vi vil fortsætte med at modarbejde dig alt, hvad vi kan, for at forpurre din mission."'

Til dette formål havde de udtænkt følgende plan. Hver gang Profeten eller en af hans følgere forsøgte at recitere Koranen foran folket, lavede de straks et sådant postyr, at ingen kunne høre noget. De forsøgte desperat at fejlfortolke Koranens vers. De spredte enhver form for misforståelse blandt folket. De fordrejede alt og fandt fejl selv ved de mest åbenlyse ting. De isolerede ord og sætninger fra deres rette kontekst her og der. Derefter tilføjede de deres egne ord for at tillægge dem nye betydninger. Dette gjorde de for at vildlede folket angående Koranen og det Sendebud, der præsenterede den.

De fremsatte mærkelige indvendinger. Et eksempel på dette er blevet præsenteret i denne surah. De sagde: "Hvis en araber fremlægger en fremstilling på arabisk, hvad skulle miraklet så være i det? Arabisk er hans modersmål. Enhver kunne forfatte hvad som helst, han lystede, på sit modersmål. Derefter kunne han påstå, at han havde modtaget det fra Allah. Det ville være et mirakel, hvis personen pludselig rejste sig og holdt en veltalende tale på et fremmed sprog, som han ikke kendte. Først da kunne man sige, at fremstillingen ikke var hans eget værk, men en åbenbaring fra Allah."

Her er et resumé af, hvad der er blevet sagt som svar på denne døve og blinde modstand:

1. Koranen er med sikkerhed Allahs Ord. Han har sendt det ned på arabisk. De uvidende mennesker finder intet lys af viden i de sandheder, der er blevet præsenteret i den slet og ret. Forstandsmennesker ser derimod dette lys og drager desuden nytte af det. Det er sandelig Allahs barmhjertighed, at Han har sendt dette Ord ned til menneskets retledning. Hvis en person betragtede det som en hjemsøgelse, ville det være hans egen ulykke. Gode nyheder er for dem, der drager nytte af det. Advarslen er for dem, der vender sig bort fra det.

2. Hvis I har lagt et dække over jeres hjerter og har gjort jer selv døve, er det ikke Profetens opgave at få en til at høre, som ikke vil høre. Ej heller at få den til at forstå med magt, som ikke vil forstå.

3. Han er et menneske ligesom jer. Han kan kun få dem til at høre og forstå, som er tilbøjelige til at høre og forstå. Uanset om I lukker jeres øjne og ører og lægger et dække over jeres hjerter, er faktum imidlertid, at jeres Allah kun er én. I er ikke tjenere for nogen anden. Jeres stædighed kan ikke ændre denne virkelighed på nogen måde. Hvis I accepterer denne sandhed og retter jeres adfærd derefter, vil I kun gøre godt for jer selv. Hvis I afviser den, vil I kun forberede jeres egen undergang.

4. Har I nogen forståelse af, hvem I er vantro over for, og hvem I tilskriver partnere i guddommelighed? Det drejer sig om Allah, der har skabt dette grænseløse univers. Han er Skaberen af jorden og himlene. Det er fra Hans velsignelser, I drager nytte på jorden, og på Hans forsyninger I bliver næret og opretholdt. I opstiller Hans ringe skabninger som Hans partnere. Når I derefter bliver bragt til at forstå sandheden, vender I jer bort i stædighed.

5. Hvis I stadig ikke tror, så vær opmærksomme på, at en pludselig straf er ved at hjemsøge jer. Det er en straf i lighed med den, der hjemsøgte 'Aad og Thamud. Denne straf vil heller ikke

være den endelige straf for jeres forbrydelser. Derudover er der regnskabet og ilden i helvede i det hinsidige.

6. Elendig er den mand, der får selskab af sådanne sataner blandt mennesker og jinn. De viser ham intet andet end det, der er grønt og behageligt. De får hans dårskab til at fremstå smuk for ham. De lader ham hverken tænke rigtigt selv eller høre rigtigt fra andre. Men på regnskabets dag, når deres undergang indhenter dem, vil enhver af dem sige noget bestemt. De vil sige, at hvis de fik fat i dem, der havde vildledt og bedraget dem i verden, ville de trampe dem under fode.

7. Denne Koran er en uforanderlig Bog. I kan ikke besejre den med jeres rænkespil og usandheder. Uanset om falskheden kommer forfra eller foretager et hemmeligt og indirekte angreb bagfra, kan den ikke lykkes med at gendrive den.

8. I dag bliver denne Koran præsenteret på jeres eget sprog, så I kan forstå den. Alligevel siger I, at den burde have været sendt ned på et fremmed sprog. Men havde Vi sendt den på et fremmed sprog til jeres retledning, ville I selv have kaldt det en spøg. Det er, som om I ville sige: "Hvilken mærkelig ting! Araberne bliver givet retledning på et ikke-arabisk sprog, som ingen forstår." Dette betyder, at I i virkeligheden intet ønske har om at opnå retledning. I opfinder blot konstant nye undskyldninger for ikke at bekræfte troen.

9. Har I nogensinde overvejet det, hvis det blev fastslået, at Koranen virkelig var fra Allah? Hvilken skæbne ville I møde ved at benægte den og modarbejde den så indædt, som I gør?

10. I dag tror I ikke. Men snart vil I se med jeres egne øjne, at budskabet i denne Koran har gennemsyret hele verden. I vil selv være blevet overvældet af det. Til den tid vil I komme til at vide, at det, I fik at vide, var selve sandheden.

Ud over at give disse svar til modstanderne er der blevet rettet opmærksomhed mod de problemer, de troende stod over for. Det gælder også de problemer, Profeten selv mødte i den situation med aktiv modstand. For slet ikke at tale om at forkynde budskabet til andre. De troende fandt det endda svært overhovedet at følge troens vej. For enhver, der blev kendt som muslim, ville livet blive en pine. Over for fjendens frygtelige sammenslutning og dens altgennemtrængende magt følte de sig fuldstændig hjælpeløse og magtesløse. I denne tilstand blev de for det første trøstet og opmuntret. Det var, som om der blev sagt: "I er faktisk ikke hjælpeløse og magtesløse. Enhver person, der tror på Allah som sin Herre og fastholder denne tro og livsform beslutsomt, vil opleve noget særligt. Allahs engle stiger ned til ham. De hjælper og støtter ham på hvert et trin. Dette gælder fra livet i denne verden og indtil det hinsidige." Derefter blev de opmuntret med trøsten: "Den bedste mand er ham, der gør godt og inviterer andre til Allah. Han proklamerer også bestemt, at han er muslim."

Det spørgsmål, Profeten havde på det tidspunkt, var, hvordan han skulle bane en vej for at forkynde sit budskab. Dette især når han stod over for så dårlige odds på alle sider. Den løsning, han fik på dette spørgsmål, var: "Selvom forhindringerne tilsyneladende virker umulige, kan de gode moralers og den gode karakters våben knuse dem og smelte dem væk. Brug dette våben tålmodigt. Hver gang Satan provokerer dig og ansporer dig til at bruge et andet middel, skal du søge tilflugt hos Allah."

Surah 41: Fussilat[82]

I Allahs navn, Den Nådigste, Den Barmhjertigste.

1. Ha', Mim.

2. Nedsendt af Den Nådigste, Den Barmhjertigste

3. er Bogen, hvis åbenbaringer er udførligt forklaret, en Koran på arabisk for det folk, som besidder visdom.

4. Den bebuder glædens budskab og advarer. Men de fleste af dem har vendt sig bort, de hører ikke.

5. Og de siger: "Vore hjerter er indhyllet i dække mod det, du inviterer os til, og der er tunghørhed i vore ører, og der er et forhæng mellem os og dig. Så handl (som din religion påbyder dig), og vi handler også."

6. Sig: "Jeg er blot et menneske, ligesom I! Det er mig åbenbaret, at jeres gud er Den eneste Gud. Så vend jer mod Ham alene, og bed Ham om tilgivelse." Ve afgudsdyrkerne,

7. som ikke giver den obligatoriske almisse. Det er dem, som fornægter det hinsidige.

8. Sandelig, de, som tror og handler retskaffent, for dem er der en belønning, som aldrig får ende.

9. Sig: "Fornægter I Ham, som skabte jorden på to dage, og sætter I andre ved side af Ham? Han er alle verdenernes Herre."

10. Og Han frembragte tunge bjerge og satte dem på den (Jorden); Han velsignede den og anordnede næring dér for dem, der søger (det). Dette gjorde Han på fire dage.

11. Derefter vendte Han Sig mod himlen, mens der endnu var røg. Han sagde til den og til jorden: "Kom velvilligt eller modvilligt!" De sagde: "Vi kommer velvilligt, adlydende!"

12. På to dage gjorde Han dem til syv himle, og Han åbenbarede for hver af dem deres virke. Og Vi forskønnede den nederste himmel med lamper og gjorde den sikker. Dette er Den Almægtiges, Den Alvidendes anordning.

13. Men hvis de vender sig bort, så sig: "Jeg advarer jer mod den grufulde straf, som vil slå ned, ligesom da lynet slog ned på 'Aad og Thamud!"

14. Da der kom Sendebude til dem forfra og bagfra: "Tilbed ingen andre end Allah!" sagde de: "Hvis vor Herre havde villet, havde Han nedsendt engle. Så det, I er sendt med, det fornægter vi!"

15. Hvad 'Aad angår, så viste de uretmæssigt hovmod i landet, og de sagde: "Hvem er mere magtfuld end os?" Så de da ikke, at Allah, som har skabt dem, er langt mere magtfuld end dem? De vedblev at fornægte Vore åbenbaringer.

16. Og Vi sendte over dem en forfærdelig, isnende storm i sorgens dage for at lade dem smage ydmygelsens straf i det jordiske liv, men det hinsidiges straf vil være den mest ydmygende. Og de vil ikke blive hjulpet.

17. Og hvad Thamud angår, så viste Vi dem retledningens vej, men de foretrak blindhed frem for retledning. Så blev de

[82] *Fussilat*: De (Allahs vers) er tydeligt og udførligt forklaret. *Suraen* kaldes også *Ha Meem as-Sajdah*.

ramt af den ydmygende straf på grund af det, som de havde gjort sig fortjent til.

18. Men Vi reddede dem, som var troende og gudfrygtige.

19. Og (tænk på) Dagen, hvor Allahs fjender bliver samlet og drevet til Helvede i grupper.

20. Når de så når derhen, vil deres ører, deres øjne og deres hud vidne mod dem om de handlinger, de foretog sig (i denne verden).

21. Og de vil sige til deres hud: "Hvorfor vidnede du imod os?" Den vil sige: "Allah har givet os taleevnen, Han, som giver alle ting taleevnen. Og Han skabte jer første gang, og til Ham vil I blive bragt tilbage.

22. Og I skjulte jer ikke for jeres ører, jeres øjne og jeres hud, idet I ikke gik ud fra, at de en dag ville vidne mod jer. I tænkte, at Allah ikke kendte til mange af de handlinger, I udførte.

23. Og denne jeres tanke, som I gjorde jer om jeres Herre, har ført til jeres undergang, og I blev blandt taberne."

24. Hvis de kan holde det ud, her er så deres opholdssted, Helvede! Og hvis de ønsker at få velvilje, vil de ikke blive imødekommet.

25. Og Vi udnævnte fæller for dem, og de gjorde alt, hvad der var foran dem og bagved dem, tiltrækkende for dem. Straffens ord er for dem blevet fastslået som for de samfund af jinner og mennesker, som har været forud for dem. Sandelig, de var taberne.

26. Og de vantro siger: "Hør ikke på denne Koran! Lav uro og larm under dens recitation, så I kan få overhånd."

27. Men Vi vil visselig lade de vantro smage en streng straf, og Vi vil visselig lønne dem for de dårlige handlinger, som de foretog sig.

28. Denne ild er lønnen til Allahs fjender, for hvem der i den er et evigt hjem; en løn for, at de fornægtede Vore åbenbaringer.

29. Og de, som var vantro, vil sige: "Vor Herre! Vis os dem blandt jinner og mennesker, som vildledte os, sådan at vi kan knuse dem under vore fødder, så de kan blive de mest ydmygede."

30. Sandelig, de, som siger: "Vor Herre er Allah!" og så holder fast (ved dette), over dem stiger englene ned: "Frygt ikke, og sørg ikke, og føl glæde ved Paradiset, som I blev lovet.

31. Vi er jeres velyndere i det jordiske liv og i det hinsidige, og deri er der for jer alle de velsignelser, som jeres hjerte måtte ønske, og deri er der for jer alt, hvad I måtte bede om;

32. en nåde fra Ham, som er tilgivende, barmhjertig."

33. Hvem kan være bedre i tale end den, som inviterer til Allah og handler retskaffent og siger: "Sandelig, jeg er en af dem, som underkaster sig Allah!"

34. Det gode og det onde kan ikke være lige. Afværg det onde med det gode. Så vil du se, at selv den, du var fjende med, bliver som en nær ven.

35. Men denne (dyd) bliver kun givet til dem, som viser tålmodighed. Og denne bliver kun opnået af den, som har fået en stor andel i det gode.

36. Og hvis en fristelse fra Satan skulle nå dig, så søg tilflugt hos Allah. Sandelig, Han er Den Althørende, Den Alvidende.

37. Og blandt Hans tegn er natten og dagen og solen og månen. Kast dig ikke til jorden for solen eller for månen, men kast dig ned for Allah alene, som har skabt dem, hvis det er Ham, I tilbeder.

38. Men hvis de viser hovmod, så (husk dem på, at) de engle, som er hos din Herre, lovpriser Ham om natten og dagen, og de bliver ikke trætte.

39. Og blandt Hans tegn er, at du ser jorden udtørret, men når Vi nedsender regnen over den, så bliver den livlig og frugtbar. Sandelig, Han, som gav liv til den, er visselig også Ham, som vil genoplive de døde. Sandelig, Hans almagt omfatter alt.

40. Sandelig, de, som afviger fra Vore åbenbaringers rette vej, er ikke skjult for Os. Er den, som bliver kastet i ilden, bedre end den, som kommer i tryghed på Genopstandelsens Dag? Gør, som I vil! Sandelig, Han er altseende i forhold til alt det, I gør.

41. Sandelig, de, som fornægtede Formaningen, da den var kommet til dem (vil være dem, som bliver kastet i ilden). For den er sandelig en ærværdig bog.

42. Falskhed kan ikke nærme sig den, hverken forfra eller bagfra. Den er nedsendt af Ham, som er alvis, prisværdig.

43. Det, som bliver sagt til dig, er det samme, som blev sagt til Sendebuddene før dig. Sandelig, din Herre er visselig Herren over tilgivelse og Herren over smertefuld straf.

44. Og hvis Vi havde gjort den til en Koran på et andet sprog end arabisk, ville de visselig have sagt: "Hvorfor er dens åbenbaringer ikke udførligt forklaret? Er Bogen på et andet sprog end arabisk og (Sendebuddet) en araber?" Sig: "For dem, som tror, er den retledning og helbredelse. Men hvad de, som ikke tror, angår, der er tunghørhed i deres ører, og den er for dem et blindt punkt. De er (ligesom folk, der bliver) påkaldt fra et fjernt sted."

45. Og sandelig, Vi gav Musa Bogen, men der opstod uenighed om den også. Og hav de det ikke været for et ord, som på forhånd var udstedt af din Herre, ville dommen være faldet mellem dem. De er sandelig i nagende tvivl om den.

46. Den, som handler retskaffent, gør det til sit eget bedste. Og den, som begår synd, får synden over sig selv. Og din Herre er ikke uretfærdig mod Sine tjenere.

47. Viden om Timen tilkommer Ham alene. Ingen frugt kommer ud af sin knop, og ingen kvinde bliver svanger eller føder, uden at det er med Hans viden. Og den dag, hvor der vil blive råbt til dem: "Hvor er de partnere (I tilskrev) Mig?" vil de sige: "Vi erklærer for Dig, vi kender ikke sådanne."

48. Og de, som de tilbad tidligere, vil være blevet borte for dem. De vil forstå, at der intet sted er for dem at flygte hen.

49. Mennesket bliver ikke træt af at bede om det gode. Hvis noget rammer ham, mister han håbet (om Allahs nåde), (og så) bliver han fuldstændig mismodig.

50. Men hvis Vi lader ham smage nåden fra Os efter den lidelse, som havde ramt ham, så vil han visselig sige: "Dette er min ret. Efter min mening vil Timen

ikke indtræffe. Og selv hvis jeg skulle blive bragt tilbage til min Herre, vil der være noget bedre for mig hos Ham." Men vi vil visselig fortælle de vantro om alt det, som de udførte. Vi vil visselig lade dem smage en streng straf.

51. Når Vi viser mennesket gunst, vender han sig bort, utaknemmeligt. Når en lidelse rammer ham, så giver han sig hen i bøn.

52. Sig: "Hvis den er fra Ham, og I derefter har fornægtet den, fortæl mig så: Hvem er mere vildfaren end ham, som er i vedvarende modstand (mod sandheden)?"

53. Vi vil vise Vore tegn både i den ydre verden og i deres indre, indtil det bliver tydeligt for dem, at den er sandheden. Er din Herre ikke tilstrækkelig for dig, Han, som er vidne til alting?

54. Vid, at de er i tvivl om mødet med deres Herre, og vid, at Han er Den, som omslutter alt.

Surah 42: ash-Shura

Åbenbaringsperiode

Selvom det ikke kan vides fra nogen autentiske overleveringer, føler man alligevel efter et studie af dens emne, at denne surah muligvis er blevet nedsendt i umiddelbar forlængelse af surah 41: Fussilat (Præsenteret i detaljer). Den lader nemlig på en bestemt måde til at være et supplement til den. Dette vil blive klart for enhver person, der først studerer surah 41: Fussilat omhyggeligt. Derefter kan man gennemgå denne surah. Man vil se, at Quraysh-lederne i den surah var blevet irettesat for deres døve og blinde modstand. Dette skete, så enhver i Mekka og dens udkanter, der havde nogen sans for moral og ædelhed tilbage i sig, skulle vide det. De skulle se, hvor urimeligt folkets ledere modarbejdede Muhammad. I modsætning til dem ville man se, hvor seriøs han var i alt, hvad han sagde. Man ville også se, hvor rationelt hans synspunkt var, og hvor ædel hans karakter og adfærd var.

Umiddelbart efter denne advarsel blev denne surah sendt ned. Den ydede fuld retfærdighed til undervisning og instruktion. Den gjorde sandheden i Profetens budskab tydelig på en så imponerende måde. Enhver, der havde blot et element af kærlighed til sandheden i sig, kunne ikke undgå at blive påvirket af den. Dette gjaldt, såfremt man ikke var blevet forblindet af *jahiliyyahs* vildfarelser.

Tema og emne

Fremstillingen begynder på en måde, som om den vil sige: "Hvorfor udtrykker I overraskelse og forbløffelse over det, Vores Profet præsenterer for jer? Det, han siger, er hverken nyt, mærkeligt eller noget hidtil uset, som måske blev præsenteret for første gang i historien. Nemlig at en åbenbaring skulle komme ned til en mand fra Allah, og at han skulle modtage instruktioner til menneskehedens retledning. Allah har sendt lignende åbenbaringer med lignende instruktioner til de tidligere Profeter. Det er ikke overraskende, at universets Ejer anerkendes som Guddom og Hersker. Men det er mærkeligt, at man skulle acceptere en anden som guddommelig og som guddom, på trods af at man er Hans undersåt og træl. I er vrede på ham, der præsenterer monoteisme (*tawhid*) for jer. Hvorimod den polyteisme (*shirk*), som I praktiserer i forhold til universets Hersker, er en så alvorlig forbrydelse, at den kan få himlen til at splintres. Englene er forbløffede over denne dristighed fra jeres side. De frygter, at Allahs vrede kan falde over jer når som helst."

Efter dette har folket fået at vide, at en persons udnævnelse til Profet og hans fremtræden som en Profet ikke betyder, at han er blevet gjort til herre over menneskers skæbner. Han er ikke kommet til verden med netop dette krav. Allah har beholdt skæbnerne i Sin egen hånd. Profeten er kun kommet for at vække de skødesløse og lede de vildfarne til den rette vej. At stille dem til regnskab, som ikke lytter til ham, og at straffe eller ikke at straffe dem, er Allahs eget ansvar. Det er ikke en del af Profetens arbejde. Derfor bør de slå det ud af hovedet, at Profeten er kommet med et krav, der minder om dem, der fremsættes af deres såkaldte religiøse ledere og helgener. Disse påstår, at den, der ikke vil lytte til dem eller opfører sig uforskammet over for dem, vil blive brændt til døde. I netop denne forbindelse har folket også fået at vide, at Profeten ikke er kommet for at fordømme dem, men at han ønsker dem det bedste. Han advarer dem om, at den vej, de følger, kun vil føre til deres egen undergang.

Derefter er der blevet givet et svar på spørgsmålet: Hvorfor gjorde Allah ikke alle mennesker retskafne fra fødslen? Hvorfor tillod Han den forskel i synspunkter, som gør, at folk begynder at følge enhver tænkelig måde at tænke og handle på? Det givne svar er dette: På grund af netop denne kendsgerning er det blevet muligt for mennesket at opnå Allahs særlige barmhjertighed. Denne er ikke tiltænkt andre skabninger. Den er kun tiltænkt dem, der er udstyret med magt og autoritet. De bør tage Allah som Beskytter og Værge, ikke instinktivt, men bevidst ved et frivilligt valg. Allah støtter den mand, der vælger

denne vej. Han vejleder og hjælper ham til at gøre det gode og det rette. Han indlemmer ham i Sin særlige barmhjertighed. Tværtimod bliver den mand berøvet den guddommelige barmhjertighed, som misbruger sit valg. Det gælder den, der gør dem til sine beskyttere, som i virkeligheden ikke er værger og heller ikke kan være det. I denne forbindelse er det også blevet gjort klart, at kun Allah er Beskytter for mennesket og for alle andre skabninger. Andre er hverken beskyttere eller har magten til at yde fuld retfærdighed over for beskyttelsen. Menneskets succes afhænger udelukkende af dette. Han må ikke begå nogen fejl i valget af en beskytter til sig selv ved brugen af sit frie valg. Han bør kun tage Ham som sin Vejleder, der i virkeligheden er den sande Beskytter.

Efter dette er det blevet forklaret, hvad den tro (*diin*), der bliver præsenteret af Profeten Muhammad, i virkeligheden er: Dens primære grundlag er, at da Allah den Almægtige er Skaberen, Mesteren og den sande Beskytter af universet og mennesket, er Han alene menneskets Hersker. Han alene har retten til at give mennesket tro (*diin*) og lov (system for tro og praksis). Det er Ham, der skal dømme i menneskers tvister og fortælle, hvad der er sandhed, og hvad der er falskhed. Intet andet væsen har nogen som helst ret til at være menneskets lovgiver. Med andre ord ligger suveræniteten med hensyn til lovgivning udelukkende hos Allah, ligesom den naturlige suverænitet gør det. Intet menneske eller skabning, ud over Allah, kan være bæreren af denne suverænitet. Hvis en person ikke anerkender og accepterer denne guddommelige regel fra Allah, er det ganske simpelt forgæves for ham at anerkende Allahs naturlige suverænitet.

På netop dette grundlag har Allah forordnet en 'sand religion' for mennesket helt fra begyndelsen. Det var én og samme religion, der blev givet til alle Profeter. Ingen Profet grundlagde nogensinde sin egen separate religion. Den selvsamme religion er blevet påbudt af Allah for hele menneskeheden siden skabelsens begyndelse. Alle Profeterne har fulgt den og inviteret andre til at følge den.

Denne religion og trosbekendelse blev ikke sendt, for at mennesket blot skulle slå sig til tåls med at tro på den. Den blev derimod sendt med det formål og den hensigt, at den alene skulle introduceres, etableres og håndhæves i verden. Ingen menneskeskabt religion skulle gøres fremherskende på Allahs jord ved siden af Hans religion. Profeterne var ikke blot blevet udnævnt til at forkynde denne religion, men også til at etablere den.

Dette var selvsamme menneskehedens oprindelige religion. Men efter Profeternes død skabte egoistiske mennesker nye trosretninger. De skabte splittelser for egne interessers skyld på grund af selvglæde, forfængelighed og prangende adfærd. Alle de forskellige religioner og trosretninger, der findes i verden i dag, er et resultat af en korrumpering af den oprindelige guddommelige sandhed.

Nu er Profeten Muhammad blevet sendt, så han kan præsentere den samme og oprindelige religion for folket. Den skal træde i stedet for de forskellige praksisser, kunstige trosretninger samt menneskeskabte religioner. Han skal ligeledes forsøge at etablere den. Hvis I over for dette, i stedet for at være taknemmelige, føler jer vrede og rykker ud for at bekæmpe ham, er det jeres dårskab. Profeten vil ikke opgive sin mission udelukkende på grund af jeres dårskab. Han har fået påbud om at holde fast i sin tro for enhver pris. Han skal udføre den mission, han er blevet udnævnt til. Derfor bør folket ikke nære noget falsk håb om, at han for at behage dem vil rette sig efter de samme luner og *jahiliyyahs* overtro. Disse fordærvede Allahs religion tidligere.

I forstår ikke, hvor stor en uforskammethed det er mod Allah at antage en menneskeskabt religion og lov i stedet for den religion og lov, der er påbudt af Allah. I tror, at det er en helt almindelig ting, som der intet er galt med. Men i Allahs øjne er det den værste form for polyteisme (*shirk*) og en alvorlig forbrydelse. Dets straf vil blive pålagt alle dem, der håndhævede deres egen religion på Allahs jord. Den vil ligeledes ramme dem, der antog og fulgte deres religion.

Således siges det, efter at have præsenteret et klart og synligt begreb om religion: "Den bedst mulige metode, der kunne anvendes til jeres instruktion og til at bringe jer til den rette vej, er allerede blevet anvendt. På den ene side har Allah sendt Sin Bog ned. Den lærer jer sandheden på en yderst imponerende måde på jeres eget sprog. På den anden side er Profeten Muhammads og hans ledsageres liv til stede foran jer. Ved hjælp af dem kan I selv se, hvilken slags mænd der bliver formet af den vejledning, som gives i denne Bog. Hvis I selv ikke accepterer denne vejledning, kan intet andet i verden bringe jer til den rette vej. Det eneste alternativ er derfor, at I bør få lov til at fremture i den samme vildfarelse, som I har været involveret i gennem århundreder. Derefter må I møde den samme undergang, som Allah har bestemt for sådanne syndere."

Mens disse sandheder fastslås, er der hist og her blevet givet korte argumenter for monoteisme og det hinsidige. Tilbederne af verden, er blevet advaret mod de onde konsekvenser og deres straf i livet i det hinsidige. De vantro er blevet kritiseret for de moralske svagheder, som var den virkelige årsag til deres afvigelse fra sandheden. Denne surah er blevet afsluttet med to vigtige temaer.

For det første var Profeten fuldstændig uvidende om dette begreb om "Bogen" eller den sande tro i de første fyrre år af sit liv. Hans pludselige fremtræden for folket med disse to ting er et åbenlyst bevis på, at han er en Profet.

For det andet betyder hans præsentation af sin egen lære som Allahs lære ikke, at han påstår at have talt med Allah ansigt til ansigt. Allah har derimod overbragt denne vejledning til ham på tre måder, ligesom i tilfældet med alle andre Profeter. Han taler til Sine Profeter enten gennem åbenbaring eller bag et slør. Eller også sender Han en engel med budskabet. Dette blev tydeliggjort, så modstanderne ikke havde mulighed for at anklage Profeten for at påstå at have talt med Allah ansigt til ansigt. Desuden skulle søgerne af sandheden vide, med hvilke metoder Allah gav instruktion til den mand, som Han havde udnævnt til den mission at være Profet.

Surah 42: ash-Shura[83]

I Allahs navn, Den Nådigste, Den Barmhjertigste.

1. Ha', Mim.

2. Ayn, Sin, Qaf.

3. Allah, Den Almægtige, Den Alvise, åbenbarer for dig, såvel som (Han åbenbarede) for dem, som var før dig.

4. Ham tilhører alt, hvad der er i himlene og på jorden. Han er Den mest Ophøjede, Den Øverste.

5. Det er lige før himlene revner oven over dem. Englene lovpriser deres Herre. De beder om tilgivelse for dem, som er på jorden. Vid! Sandelig, Allah er Den mest Tilgivende, Den Barmhjertigste.

6. Og de, som tager sig afguder som velyndere i stedet for Ham, dem holder Allah altid øje med. Du er ikke værge for dem.

7. Og sådan har Vi åbenbaret Koranen for dig på arabisk, for at du skal advare Byernes Moder (Mekka) og dem, som bor rundt omkring den. Og advar dem mod Samlingens Dag, hvorom der ingen tvivl er. En gruppe (af dem) vil komme i Paradiset, og en anden gruppe vil komme i ilden.

8. Og hvis Allah havde villet, kunne Han have gjort dem til ét samfund. Men Han fører den, Han vil, ind i Sin nåde. Og de uretfærdige, for dem vil der ikke være en eneste velynder eller hjælper.

9. Eller tager de sig afguder som deres velyndere i stedet for Ham? Det er Allah alene, som er Velynderen. Han genopvækker de døde. Hans almagt omfatter alt.

10. Og hvad I end er uenige om, så er afgørelsen hos Allah. Allah! Han er min Herre. Til Ham alene sætter jeg min lid. Ham alene vender jeg mig til.

11. (Han er) Skaberen af himlene og jorden. Han skabte for jer par af jeres egen slags og par af kvæget. Han mangfoldiggør jer. Hans lige findes ikke! Han er Den Althørende, Den Altseende.

12. Ham tilhører himlenes og jordens rigdomme. Han øger forsyningen for den, Han vil, og mindsker den (for den, Han vil). Sandelig, Han er Alvidende.

13. Han har tydeliggjort det af religionen, som Han befalede Nuh; det, som Vi har åbenbaret for dig, og som Vi befalede Ibrahiim, Musa og Isa: "Hold fast ved religionen, vær ikke uenige om den." Det, som du inviterer afgudsdyrkerne til, forekommer dem vanskeligt. Allah udvælger, hvem Han vil, dertil og retleder den, som vender sig til Ham (fuldt ud).

14. De blev splittet op i grupper, efter der var kommet kundskab til dem, alene på grund af misundelse. Og havde det ikke været for et ord, som på forhånd var udstedt af din Herre til en fastsat tid, ville dommen være faldet mellem dem. Sandelig, de, som blev gjort til Bogens arvtagere efter dem, befinder sig i dyb tvivl om den.

15. Så invitér, sådan som du er blevet befalet, og hold fast. Og hør ikke på deres lyster. Sig: "Jeg tror på alt det,

[83] *Ash-Shura*: Rådslagningen.

som Allah har åbenbaret af Bogen. Jeg er blevet befalet at vise retfærdighed mellem jer. Allah er vor Herre og jeres Herre. Vi er ansvarlige for vore handlinger, og I for jeres. Der er intet mellem os og jer at være uenige om. Allah vil samle os alle. Til Ham alene er den endelige tilbagevenden."

16. Og de, som strides om Allah, efter at de har lovet Ham lydighed, deres forbøn har ingen værdi hos deres Herre. Over dem er (Allahs) vrede og en streng straf.

17. Allah er Den, som åbenbarede Bogen med sandheden, og som åbenbarede (retfærdighedens) målestok. Og hvordan skulle du kunne vide det, måske er Timen nær?

18. De, som ikke tror på den, ønsker at få den fremskyndet. Men de, som tror på den, frygter den. De ved, at den visselig er sand. Vid, at de, som strides om Timen, befinder sig i en vildfarelse meget fjernt (fra sandheden).

19. Allah er fuld af nåde mod Sine tjenere. Han forsyner den, Han vil. Han er Den Stærkeste, Den Almægtige.

20. Den, der ønsker at dyrke det hinsidige, hans høst forøger Vi. Og den, som dyrker det jordiske liv, ham giver Vi af det (jordiske gods), men i det hinsidige har han ingen som helst andel.

21. Eller har de partnere, der for dem til religionens veje føjer ting, som Allah ikke har givet nogle tilladelse til? Hvis ikke dommens ord havde været der, havde der (allerede) været dømt mellem dem. Sandelig, for de uretfærdige er der en smertelig straf !

22. Du vil se de uretfærdige befinde sig i frygt for det, som de har optjent, og det kommer til at ramme dem. Og de, som tror og handler retskaffent, for dem vil der være Paradisets haver. Hvad de end ønsker sig, får de hos deres Herre. Det er visselig den store gunst.

23. Dette er det glædelige budskab, som Allah giver til dem af Sine tjenere, som tror og handler retskaffent. Sig: "Jeg beder jer ikke om nogen løn for dette, men kun nærhed og venlighed." Den, som gør en god handling, ham vil Vi (belønne ved at) forøge hans gode handlinger. Sandelig, Allah er tilgivende, værdsættende.

24. Eller siger de: "Han har opdigtet løgne om Allah!"? Men hvis Allah vil, kan Han forsegle dit hjerte. Allah udsletter falskheden og fuldbyrder sandheden med Sit ord. Sandelig, Han er Alvidende om det, som er skjult i brystet.

25. Han godtager Sine tjeneres anger, tilgiver deres dårlige handlinger og kender til alt, hvad de gør.

26. Han godtager bønnerne fra dem, som tror og handler retskaffent. Og Han forøger Sin gunst over for dem. Men hvad de vantro angår, for dem er der en streng straf.

27. Hvis Allah havde forøget forsyningen til Sine tjenere, ville de viselig have vist ulydighed på jorden. Men Han nedsender i den mængde, Han vil. Sandelig, Han kender til alt omkring Sine tjenere, (Han er) altseende.

28. Han er Den, som nedsender regnen efter, at de har mistet håbet, og Han spreder Sin nåde. Han er Velynderen, Den mest Prisværdige.

29. Blandt Hans tegn er skabelsen af himlene og jorden og alle de levende væsener, Han der har udbredt. Han er i Sin almagt fuldt ud i stand til at samle dem alle, når Han vil.

30. Enhver modgang, som rammer jer, er på grund af jeres hænders værk. Dog tilgiver Han også mange.

31. I kan ikke undslippe på jorden. I har ingen velynder eller hjælper ud over Allah.

32. Og blandt Hans tegn er skibene på havet, oprejst som bjerge og sejlende af sted.

33. Hvis Han vil, lader Han vinden løje af, så skibene ligger stille på ryggen. I dette er der sandelig et tydeligt tegn for enhver, som er meget tålmodig og meget taknemmelig.

34. Eller Han lader dem støde på grund for de synder, de har optjent, dog tilgiver Han også mange.

35. Og de, som strides om Vore åbenbaringer, de må vide, at der intet sted er at flygte hen.

36. Det, som er blevet givet jer, er forsyning i det jordiske liv. Men det, som er hos Allah, er bedre og evigt, forbeholdt dem, som tror og sætter deres lid til deres Herre;

37. dem, som afholder sig fra de alvorligste synder og uanstændige handlinger, og som, når de bliver gjort vrede, tilgiver;

38. dem, som adlyder deres Herres befaling og udfører bønnen, og som træffer afgørelse efter rådslagning med hinanden, og som giver ud af det, Vi har forsynet dem med;

39. og dem, som beskytter sig, når de bliver udsat for noget ondt.

40. Og lønnen for det onde er en straf tilsvarende (den onde gerning). Men den, som tilgiver og forsoner, hans løn er Allahs forpligtelse. Sandelig, Han kan ikke lide de uretfærdige.

41. Og sandelig, den, som forsvarer sig efter at være blevet udsat for uretfærdighed, kan ikke bebrejdes.

42. Det er kun dem, som undertrykker andre og uretmæssigt anstifter ufred i landet, der kan bebrejdes. Dem venter der en smertelig straf.

43. Og den, som er tålmodig og tilgiver – sandelig, det en stor ting.

44. Den, som Allah lader fare vild, for ham er der ikke en eneste velynder ud over Ham. Og du vil se de uretfærdige sige, når de ser straffen: "Er der nogen vej tilbage?"

45. Og du vil se dem, når de bliver ført dertil, fulde af frygt, med hovedet bøjet af ydmygelse; de vil smugkigge sig omkring. Og de troende vil sige: "Sandelig, taberne er dem, som påfører sig selv og deres familier tab på Genopstandelsens Dag!" Sandelig, de uretfærdige vil være i en evig straf.

46. Og de vil ikke have en eneste velynder, som kan hjælpe dem, ud over Allah. Og den, som Allah lader fare vild, for ham er der ingen redning.

47. Tag imod jeres Herres befaling, før den dag, som vil komme fra Allah, kommer og ikke kan afværges. Den dag vil der ikke være noget tilflugtssted for jer, og ej heller vil det være muligt for jer at nægte.

48. Hvis de vender sig bort, så har Vi ikke sendt dig som ansvarlig for det. Det påhviler dig kun at videreformidle. Og sandelig, når Vi lader mennesket smage nåde fra Os, da bliver det glad. Men hvis det bliver ramt af modgang på grund af det, dets hænder har sendt i forvejen, så viser mennesket sig sandelig at være meget utaknemmeligt.

49. Herredømmet over himlene og jorden tilhører Allah. Han skaber, hvad Han vil. Han skænker døtre til den, Han vil, og Han skænker sønner til den, Han vil.

50. Eller Han giver dem i par; både sønner og døtre. Og den, Han vil, gør Han ufrugtbar. Sandelig, Han er Alvidende, Hans almagt omfatter alt.

51. Og Allah har ikke talt til noget menneske undtagen ved åbenbaring, fra bag et slør eller ved at sende en engel som budbringer, så han ved Allahs befaling åbenbarer det, Han vil. Sandelig, Han er højest, alvis.

52. Sådan har Vi for dig åbenbaret ånd (Koranen) ved Vor befaling. Og du vidste ikke, hvad Bogen var, ej heller troen. Men Vi gjorde den til lys. Vi retleder ved den, hvem Vi vil af Vore tjenere. Sandelig, du retleder til den rette vej.

53. (Til) Allahs vej, Ham, som himlene og alt, hvad der er på jorden, tilhører. Vid! Alle sager vender tilbage til Allah alene.

Surah 43: az-Zukhruf

Åbenbaringsperiode

Det kunne ikke vides fra nogen autentisk overlevering. Men et studie af dens emne viser, at denne surah også blev nedsendt i samme periode. Det var den periode, hvor surah 23: al-Mu'minun, surah 32: as-Sajdah og surah 42: ash-Shura blev nedsendt. Det lader til, at åbenbaringen af denne række af suraer begyndte på et bestemt tidspunkt. Det var, da de vantro i Mekka, planlagde at gøre en ende på Profetens liv. Dag og nat holdt de rådslagninger i deres forsamlinger om, hvordan de skulle eliminere ham. Der var endda også blevet gjort et forsøg på hans liv. Dette er der tydeligt blevet refereret til i vers 79-80.

Tema og emner

I denne surah er der blevet rettet en kraftfuld og streng kritik mod Quraysh og de almindelige araberes trosretninger. Det gælder også den *jahiliyyah* overtro, som de stædigt holdt fast i. Deres stædighed er blevet afsløret på en fast og effektiv måde. Dette skete, så ethvert medlem af samfundet med en vis grad af fornuft skulle tvinges til at overveje noget. De skulle overveje de onder, som samfundet var involveret i. De skulle også overveje dets tyranniske behandling af den person, der forsøgte at redde det.

Fremstillingen begynder på en måde, som om den vil sige: "I ønsker ved hjælp af jeres rænkespil, at åbenbaringen af denne Bog skal stoppes. Men Allah har aldrig tilbageholdt udnævnelsen af Sine Profeter eller åbenbaringen af Sine Bøger på grund af folks ondskab. Han har derimod tilintetgjort de onde mennesker, der spærrede vejen for Hans vejledning. Det samme vil Han gøre igen." Lidt længere fremme i vers 41-43 og 79-80 er den samme ting blevet gentaget. Selvom der menes de folk, der plottede mod hans liv, er Profeten blevet tiltalt. Det er med følgende indhold: "Uanset om du forbliver i live eller ej, vil Vi med sikkerhed straffe de onde." Folkene selv er blevet direkte advaret med følgende indhold: "Hvis I har besluttet at gribe til handling mod Vores Profet, vil Vi også gribe til en afgørende handling."

Derefter er der blevet spurgt om noget. Hvad er virkeligheden af den religion, som folket følger så hengivent? Hvad er de argumenter, på hvis styrke de modarbejder Muhammad?

De indrømmer selv, at Skaberen af jorden og himlen, af dem selv og af deres guddomme udelukkende er Allah. De ved og indrømmer også, at de velsignelser, de drager nytte af, er blevet skænket af Allah. Alligevel insisterer de på at gøre andre til Allahs partnere i Hans suverænitet. De betragter tjenerne som Allahs børn. Tilmed betragter de dem som døtre, hvilket de anser for at være skamfuldt for dem selv.

De tror, at englene er gudinder. De har udskåret deres billeder som kvinder. De pryder dem med kvindelige klæder og ornamenter og kalder dem Allahs døtre. De tilbeder dem og påkalder dem for at få opfyldt deres behov. Hvordan vidste de, at englene var kvinder?

Når de bliver irettesat for denne overtro, præsenterer de skæbnen som påskud. De siger: "Havde Allah misbilliget disse vores praksisser, kunne vi ikke have tilbedt disse billeder." Midlet til at finde ud af, om Allah har godkendt noget eller ej, er imidlertid Hans Bøger. Det er ikke de ting, der sker i verden ifølge Hans vilje. For under Hans vilje bliver der ikke kun begået afgudsdyrkelse. Der bliver også begået forbrydelser som tyveri, ægteskabsbrud, røveri, mord og så videre. Kan dette argument bruges til at retfærdiggøre begåelsen af enhver forbrydelse og ethvert onde i verden som værende rigtig og passende?

Når der bliver spurgt: Har I nogen anden autoritet, ud over dette forkerte argument, for denne jeres polyteisme? De svarer: "Det samme har været praksis siden vores forfædres tid." Med andre ord er dette efter deres mening et stærkt nok argument for, at en trosretning er rigtig og sand. Hvorimod Profeten

Ibrahiim, som at nedstamme fra er det eneste grundlag for deres stolthed og udmærkelse, havde afvist sine ældres religion og forladt sit hjem. Han havde kasseret enhver sådan blind efterligning af sine forfædre, som ikke havde støtte i noget rationelt argument. Hvis disse mennesker derefter kun skulle følge deres ældre, valgte de også til dette deres mest uvidende ældre. De forlod deres mest berømte ældre som Profeterne Ibrahiim og Ismail.

Når de bliver spurgt: "Har en Profet eller en Bog sendt ned af Allah nogensinde også givet denne lære, at andre end Allah også er værdige til tilbedelse?" De præsenterer de kristnes praksis som et argument, idet de tog Jesus, Marias søn, som Allahs søn og tilbad ham. Spørgsmålet var imidlertid ikke, om en Profets fællesskab havde begået polyteisme (shirk) eller ej. Spørgsmålet var, om en Profet selv havde undervist i polyteisme. Jesus, Marias søn, havde aldrig sagt, at han var Allahs søn. Han havde heller ikke sagt, at folket skulle tilbede ham. Hans egen lære var den samme, som enhver anden Profet havde givet: "Min Herre såvel som jeres Herre er Allah. Så tilbed Ham alene."

De var utilbøjelige til at tro på Profetens profetskab. Det skyldtes, at han hverken var en rig mand eller en person af høj verdslig position og rang. De sagde: "Havde Allah villet udnævne en Profet iblandt os, ville Han have udnævnt en af de store mænd fra vores to byer (Mekka og Ta'if)." På netop dette grundlag havde Firaun også set ned på Profeten Moses og sagt: "Hvis Allah, himlens Konge, skulle sende et Sendebud til mig, jordens konge, ville Han have sendt ham med guld armbånd og et følge af engle. Hvorfra er denne tigger dukket op? Jeg er ham overlegen. Kongedømmet Egypten tilhører mig, og Nilens kanaler flyder under min kontrol. Hvad er denne mands status i forhold til mig? Han har hverken rigdom eller autoritet."

Således, efter at have kritiseret hver eneste af de vantros praksisser fra *jahiliyyah* og afvist dem med rationelle argumenter, er det blevet påpeget: "Allah har intet afkom. Der findes heller ikke separate guder for jorden og himlen. Der er heller ingen forbeder, som kan beskytte dem mod Hans straf, der bevidst vælger vildfarelsen. Allah er højt hævet over, at Han skulle have børn. Han alene er hele universets Allah. Alle andre er Hans tjenere og ikke partnere i Hans egenskaber og magt. Kun de mænd kan gå i forbøn hos Ham, som selv følger sandheden. De kan desuden kun gå i forbøn for dem, der har underkastet sig sandheden i verden."

Surah 43: az-Zukhruf[84]

I Allahs navn, Den Nådigste, Den Barmhjertigste.

1. Ha', Mim.

2. Ved Den oplysende Bog.

3. Sandelig, Vi gjorde den til en Koran på arabisk, sådan at I må forstå.

4. Og sandelig, den er nedskrevet i Bogens Moder (Den bevarede tavle), Den er sandelig ophøjet, visdomsfuld.

5. Skal Vi tilbageholde denne formaning fra jer, fordi I er et folk, som overskrider grænsen?

6. Og hvor mange profeter sendte Vi ikke til forgængerne?

7. Men ikke en eneste profet kom til dem, uden at de hånede ham.

8. Vi udslettede langt stærkere folk end disse, og forgængernes eksempler er blevet fremlagt.

9. Og hvis du spørger dem: "Hvem har skabt himlene og jorden?" vil de visselig sige: "Den Almægtige, Den Alvidende har skabt dem!"

10. Han er Den, som skabte jorden som et leje for jer, og Han skabte veje på den for jer, sådan at I må opnå retledning.

11. Han er Den, som nedsender vand fra himlen i en bestemt mængde og herved giver liv til det døde land. Sådan vil I også blive genopvækket.

12. Og Han er Den, som har skabt skabninger parvis, og som skabte skibe og dyr, som I kan ride på,

13. sådan at I kan sætte jer til rette på deres rygge og derefter huske jeres gunst. Når I sidder der, så sig: "Altophøjet er Han, som har sat dette i vores tjeneste, ellers kunne vi ikke have magtet det.

14. Og sandelig, til Vor Herre skal vi endeligt vende tilbage."

15. Og de tilskriver Ham nogle af hans tjenere som en del af Ham. Sandelig, mennesket er tydeligvis meget utaknemmeligt.

16. Har Han taget sig døtre af det, Han har skabt, og udvalgt sønner til jer?

17. Når en af dem modtager den glædelige nyhed om det, som han har tilskrevet Den Nådigste, formørkes hans ansigt, og han fyldes med sorg og vrede.

18. Hvad? Den, som skabtes i pryd, og ikke formår at udtrykke sig klart og tydeligt?

19. Og de har gjort englene, som er Den Nådigstes tjenere, til kvinder. Var de til stede under deres skabelse? Deres (falske) vidnesbyrd vil blive skrevet ned, og de vil blive forhørt.

20. Og de siger: "Hvis Den Nådigste havde villet, ville vi ikke have tilbedt disse!" De har ingen viden herom; de siger ikke andet end løgn.

21. Eller har Vi givet dem en bog før denne, som de holder sig til som bevis?

22. De siger: "Sandelig, vi så vore forfædre følge en religion, og vi er sandelig retledte i deres fodspor."

[84] *Az-Zukhruf*: Ornamenterne, Dets egentlige betydning er guld, men inkluderer andre former for udsmykning.

23. Og på samme måde har Vi ikke sendt en eneste advarer før dig til nogen som helst by, uden at deres ledere og fremtrædende mænd sagde: "Sandelig, vi så vore forfædre følge en religion, og vi følger sandelig i deres fodspor."

24. (Denne) sagde: "Selvom jeg skulle bringe jer en mere retledende (religion) end den, I så jeres forfædre følge?" Da sagde de: "Vi fornægter, hvad I end er sendt med!"

25. Så Vi gengældte dem med en tilsvarende straf. Se, hvad enden blev for dem, som fornægtede!

26. Og (husk) dengang, Ibrahiim sagde til sin fader og sit folk: "Sandelig, jeg siger mig fri af det, som I tilbeder,

27. undtagen Ham, som er min skaber. Han vil snart vise mig vejen."

28. Og han gjorde dette til et evigt ord blandt sine efterkommere, sådan at de kan angre.

29. Jeg skænkede disse og deres forfædre en fordel, indtil sandheden og Sendebuddet, som tydeliggør, kom til dem.

30. Men da sandheden kom til dem, sagde de: "Dette er magi, og vi fornægter det!"

31. Og de siger: "Hvorfor blev denne Koran ikke åbenbaret for en fremtrædende mand fra de to byer?"

32. Er det dem, som uddeler din Herres nåde? Vi fordeler blandt dem deres forsyning i det jordiske liv. Og Vi hæver i rang nogle af dem over andre af dem, så nogle af dem kan tage arbejde hos andre. Og din Herres nåde er bedre end det, som de samler sammen.

33. Og havde det ikke været for, at alle menneskene ville blive ét samfund (samlet omkring vantro), ville Vi for dem, som fornægter Den Nådigste, have gjort tagene på deres huse til sølv og tilmed trapperne, som de går op ad,

34. og deres huses døre og deres sofaer, som de læner sig tilbage på,

35. og forgyldt dem med ornamenter. Alt dette er det jordiske livs (forgængelige) ejendom, mens det hinsidige hos din Herre kun er for de gudfrygtige.

36. Og den, som vender sig væk fra Den Nådigstes påmindelse, for ham udpeger Vi en satan, som bliver hans ven.

37. De hindrer dem fra vejen, mens de regner med, at de er retledt.

38. Når han så komme til Os, vil han sige: "Bare der mellem dig om mig var en afstand så stor som mellem to horisonter." Hvor elendig en ven!

39. Dette (jeres fortrydelse) vil aldrig være jer nyttig på denne dag. For I gjorde uret. Sandelig, I er andelshavere i straffen.

40. Vil du da få de døve til at høre eller vise retledningens vej til de blinde og dem, som er i tydelig vildfarelse?

41. Enten tager Vi dig bort og giver dem derefter en tilsvarende straf,

42. eller Vi viser dig den (straf), som Vi har lovet dem. Sandelig, Vi har fuldstændig magt over dem.

43. Hold fast ved det, som er åbenbaret for dig. Sandelig, du er på den rette vej.

44. Sandelig, det er en stor ære for dig og dit folk. I vil snart blive forhørt.

45. Og spørg de Sendebude, som Vi sendte før dig, om Vi har skabt andre guder, som de skulle tilbede, ud over Den Nådigste!

46. Og sandelig, Vi sendte Musa med Vore tegn til Firaun og hans fremtrædende mænd, og han sagde: "Sandelig, jeg er alle verdenernes Herres Sendebud!"

47. Men da han kom til dem med Vore tegn, begyndte de med det samme at le ad dem.

48. Og Vi viste dem ikke et eneste tegn, uden at det var større end det forrige. Vi ramte dem endeligt med straffen, så de kunne blive omvendt.

49. Og de sagde: "O du magiker! Bed en bøn for os til din Herre ved den pagt, som Han har indgået med dig! Da vil Vi sandelig blive retledt."

50. Men da Vi fjernede straffen fra dem, brød de deres løfte med det samme.

51. Og Firaun råbte ud til sit folk: "O mit folk! Tilhører kongedømmet i Ægypten og disse bække, som flyder under mig, ikke mig? Ser I da ikke?

52. Er jeg da ikke bedre end ham? Ham, som er mindreværdig og ikke engang kan udtrykke sig tydeligt.

53. Hvorfor bliver der ikke nedsendt guldarmbånd til ham, eller hvorfor kommer der ikke engle sammen med ham?"

54. På den måde vildledte han sit folk, og de adlød ham. Sandelig, de var et syndefuldt folk.

55. Men da de gjorde Os vred, gengældte Vi dem med en tilsvarende straf, og Vi druknede dem alle sammen.

56. Vi gjorde dem til fortid og et lærerigt eksempel for dem, som kom senere.

57. Og når Maryams søns eksempel bliver fremlagt for jer, ler dit folk ad det.

58. De siger: "Hvem er bedst: vore guder eller ham?" Dette siger de kun til dig for at strides. De er i sandhed et fjendsk folk.

59. Han var blot en tjener, som Vi viste gunst mod, og Vi gjorde ham til et eksempel for Israels børn.

60. Og hvis Vi havde villet, kunne Vi have skabt engle i jeres sted på jorden, som jeres efterfølgere.

61. Sandelig, han (Isa) er et tegn på Timen, så vær aldrig i tvivl om den, og følg altid Mig, dette er den rette vej!

62. Og lad aldrig Satan hindre jer. Sandelig, han er jeres åbenlyse fjende.

63. Og dengang Isa kom med tydelige tegn, sagde han: "Sandelig, jeg er kommet til jer med visdommen og for at gøre nogle af de sager, som I er uenige om, tydelige for jer, så frygt Allah, og adlyd mig!

64. Sandelig, Allah er min Herre og jeres Herre, så tilbed Ham alene! Det er den rette vej!"

65. De forskellige fraktioner blandt dem kom i strid. Så ve dem, som handlede uret, for en smertelig dags straf!

66. Afventer de andet, end at Timen skal komme over dem pludseligt, mens de intet aner?

67. Alle venner vil på den dag være fjender, undtagen de gudfrygtige.

68. "O Mine tjenere! I dag skal ingen frygt være over jer, ej heller skal I sørge.

69. I, som troede på Vore tegn og underkastede jer.

70. Træd lykkeligt ind i Paradiset, I og jeres ægtefæller.

71. Der vil blive sendt tallerkener rundt og bægre af guld blandt dem, og der vil være alt, hvad hjertet begærer, og som behager øjnene, og der skal I forblive til evig tid.

72. Dette er Paradiset, som I er blevet gjort til ejerne af for det, I udførte.

73. Der er mange frugter til jer, af hvilke I kan spise."

74. Sandelig, synderne vil være i Helvedes straf til evig tid.

75. (Straffen) vil ikke blive lettet for dem, og fortvivlede vil de være.

76. Og Vi er ikke uretfærdige mod dem; derimod var de uretfærdige mod sig selv.

77. Og de vil råbe: "O Malik! Bed din Herre om at lade os dø!" Han vil sige: "I skal være (i straffen) til evig tid!"

78. Sandelig, Vi har bragt jer sandheden, men de fleste af jer foragter sandheden.

79. Har de taget en beslutning? Sandelig, Vi har også taget en beslutning!

80. Tror de, at Vi ikke hører deres hemmelige snak og hvisken? Tværtimod (Vi hører)! Og Vore udsendte engle er hos dem; de nedskriver.

81. Sig: "Hvis Den Nådigste havde haft en søn, så er jeg dog den ypperste tjener."

82. Ophøjet er Han, Herren over himlene og jorden, Tronens Herre, over alt, hvad de tilskriver (Ham).

83. Så lad dem være, lad dem dvæle (ved falskheden) og unyttig leg, indtil de møder Dagen, som de er blevet lovet.

84. Han er Den eneste Gud i himlene og på jorden. Han er Den Alvise, Den Alvidende.

85. Lovprist er Han, som herredømmet over himlene og jorden og alt, hvad der er imellem dem, tilhører. Hos Ham er viden om Timen, og til Ham vil I blive bragt tilbage.

86. Og de, som de tilbeder ud over Ham, har ingen magt til at gå i forbøn, undtagen dem, som fuldt overbeviste bevidner sandheden.

87. Og hvis du spørger dem, hvem der har skabt dem, vil de visselig sige: "Allah!" Hvordan kan de så vende sig bort?

88. Tænk på hans (Sendebuddets) nødråb: "O min Herre! Sandelig de er et folk, som nægter at tro!"

89. Så vend dit ansigt bort fra dem, og sig: "Fred!" De vil snart få at vide.

Surah 44: ad-Dukhan

Åbenbaringsperiode

Dens åbenbaringsperiode kunne heller ikke fastslås fra nogen autentisk overlevering. Men det interne bevis i dens emne viser, at denne surah også blev nedsendt i den samme periode. Det var den periode, hvor surah 43: az-Zukhruf og et par andre tidligere suraer var blevet åbenbaret.

Imidlertid blev denne surah sendt ned noget senere. Dens historiske baggrund er denne. Da de vantro i Mekka blev mere og mere fjendtlige i deres holdning og adfærd, bad Profeten en bøn. Han bad: "Åh Allah, hjælp mig med en hungersnød som Josefs hungersnød." Han tænkte, at når folket blev ramt af en ulykke, ville de huske Allah. Deres hjerter ville blødgøres, og de ville acceptere formaningen. Allah besvarede hans bøn. Hele landet blev overtaget af en så frygtelig hungersnød, at folket blev i den grad nødstedt. Til sidst kom nogle af Quraysh-lederne til Profeten. Blandt disse har Abdullah ibn Mas'ud især nævnt navnet på Abu Sufyan. De anmodede ham om at bede til Allah om at befri hans folk fra ulykken. Ved denne lejlighed sendte Allah denne surah ned.

Tema og emner

Introduktionen til den tale, der blev åbenbaret ved denne lejlighed til formaning og advarsel af folket i Mekka, indeholdt nogle vigtige punkter. Disse er som følger:

1. "I tager fejl, Mekkas folk, når I tror, at Koranen bliver forfattet af Muhammad. Denne Bog bærer i sig selv det klare vidnesbyrd om, at den ikke er forfattet af et menneske, men af Allah. Han er verdenernes Herre."

2. "I foretager en forkert vurdering af denne Bogs værdi. I tror, at det er en ulykke, der er faldet ned over jer. Hvorimod den time, hvor Allah af ren barmhjertighed besluttede at sende Sit Sendebud og Sin Bog til jer, var yderst velsignet."

3. "I er tåbeligt involveret i den misforståelse, at I vil bekæmpe dette Sendebud og denne Bog og vinde. Faktum er imidlertid, at Sendebuddet er blevet oprejst, og Bogen sendt ned, i netop den time, hvor Allah beslutter skæbnerne. Allahs beslutninger er ikke så svage, at de kan ændres efter en persons smag. De er heller ikke baseret på uvidenhed og dårskab, så der kunne være sandsynlighed for en fejl, mangel eller svaghed i dem. De er derimod de faste og uforanderlige beslutninger fra universets Hersker. Han er Den Althørende, Den Alvidende og Den Alvise. Derfor kan de ikke behandles let."

4. "I anerkender selv, at Allah alene er Mester og Herre over jorden og himlen og over alt i universet. I indrømmer også, at liv og død udelukkende er i Hans magt. Alligevel insisterer I på at gøre andre til jeres guddomme. Det eneste argument, I tilbyder for dette, er, at det har været praksis siden jeres forfædres tid. Hvis en person har den overbevisning, at Allah alene er Mesteren, Opretholderen og Giveren af liv og død, kan han imidlertid aldrig nære tvivl. Han kan ikke tvivle på, at der kan være andre guder ved siden af Ham, som kan være værdige til tilbedelse. Hvis jeres forfædre havde begået denne dårskab, er der ingen grund til, at I også skulle fortsætte med at begå den blindt. Faktisk var deres Herre også kun én Allah, som er jeres Herre. De burde også udelukkende have tilbedt Ham, ligesom I bør tilbede Ham."

5. "Det eneste krav fra Allahs forsyn og barmhjertighed er ikke blot, at Han skal brødføde jer. Det er også, at Han skal sørge for vejledning til jer. Netop for denne vejlednings skyld har Han sendt Sit Sendebud og Sin Bog."

Efter denne introduktion er spørgsmålet om den hungersnød, der rasede i Mekka, blevet diskuteret. Som allerede nævnt var denne hungersnød opstået på Profetens bøn. Han havde bedt om den, så ulykken ved sin ankomst ville bryde de vantros stædighed. Derefter ville de lytte til irettesættelsen. Det så ud til, at denne forventning i et vist omfang blev indfriet. Nogle af sandhedens mest stædige fjender havde nemlig råbt op på grund af hungersnødens alvor. De råbte: "Åh Herre, afvend denne straf fra os, så vil vi tro." Ved dette er Profeten på den ene side blevet forudsagt noget. Han har fået at vide: "Disse mennesker vil ikke lære nogen lærestreg af sådanne ulykker. De har vendt sig bort fra Sendebuddet. Hans liv, karakter, gerninger og tale viser ellers tydeligt, at han er Allahs sande Sendebud. Hvordan vil en simpel hungersnød så hjælpe med at fjerne deres vantro?" På den anden side er de vantro blevet tiltalt med følgende indhold: "I lyver, når I siger, at I vil tro, så snart straffen er fjernet fra jer. Vi vil blot fjerne den for at se, hvor oprigtige I er i jeres løfte. Der er en alvorligere katastrofe ved at falde over jer. I har brug for et meget mere knusende slag. Mindre ulykker kan ikke rette jer op."

I netop denne forbindelse er der lidt længere nede blevet henvist til Firaun og hans folk. Dette antyder, at disse mennesker også havde mødt præcis den samme prøvelse, som de vantro Quraysh-ledere nu er ramt af. Til dem var der også kommet et lignende ædelt og ærefuldt Sendebud. De havde også set de tydelige anvisninger og tegn. Disse viste klart, at han var blevet udnævnt af Allah. De var også fortsat med at bevidne det ene tegn efter det andet. Alligevel opgav de ikke deres stædighed. Til sidst besluttede de sig for at gøre en ende på Sendebuddets liv. Derefter mødte de deres undergang. Denne er sidenhen blevet et lærestreg for folket for evigt.

Efter dette er temaet om det hinsidige blevet taget op. Dette benægtede de vantro i Mekka indædt. De sagde: "Vi har aldrig set nogen opstå til liv igen efter døden. Væk vores forfædre til live igen, hvis du taler sandt i din påstand om livet i det hinsidige." Som svar på dette er to argumenter for det hinsidige blevet præsenteret kortfattet:

1. At benægtelsen af denne trosbekendelse altid har vist sig at være ødelæggende for moralen.

2. At universet ikke er legetøj for en tankeløs guddom. Det er derimod et system af visdom, og intet visdomsværk er nogensinde forgæves eller ubrugeligt.

Derefter er de vantros krav om at bringe deres forfædre tilbage til livet blevet besvaret således: "Dette kan ikke gøres hver dag for at imødekomme enkeltpersoners krav. Men Allah har fastsat en tid, hvor Han vil genoplive hele menneskeheden på én gang. Han vil stille dem til regnskab ved Sin domstol. Hvis man skal beskytte sig selv der, bør man tænke over det her. Ingen vil nemlig være i stand til at redde sig selv der ved sin egen magt, ej heller ved nogen andens magt."

I forbindelse med denne Allahs domstol er der blevet nævnt noget om de personers skæbne, der vil blive erklæret som skyldige. Der er også nævnt belønningerne til dem, der vil blive erklæret for succesfulde. Fremstillingen er blevet afsluttet med denne advarsel: "Denne Koran er blevet åbenbaret i et simpelt sprog på jeres egen tunge, så I kan forstå den. Hvis I alligevel ikke forstår den og insisterer på at se jeres onde endeligt, så vent. Vores Profet venter også. Hvad end der skal ske, vil ske til sin egen fastsatte tid."

Surah 44: ad-Dukhan[85]

I Allahs navn, Den Nådigste, Den Barmhjertigste.

1. Ha', Mim.

2. Ved Den tydeliggørende Bog!

3. Sandelig, Vi nedsendte den i en velsignet nat. Sandelig, Vi advarer fortsat.

4. I den (nat) tydeliggøres enhver visdom

5. ved Vor befaling. Sandelig, det er Os, som udsender

6. en nåde fra din Herre. Sandelig, Han er Den Althørende, Den Alvidende.

7. Herren over himlene og jorden og alt, hvad der er imellem dem, hvis I er faste i troen.

8. Der er ingen anden gud end Ham! Han giver liv, og Han forårsager død, (Han er) jeres Herre og jeres forfædres Herre.

9. Men de er i tvivl og de fordriver tiden.

10. Så afvent den dag, hvor himlen vil frembringe en tydelig røg,

11. som vil brede sig over menneskene. Det vil være en smertelig straf.

12. "Vor Herre! Fjern denne straf fra os. Sandelig, vi tror!"

13. De lader sig ikke formane. Selv efter, at der er kommet til dem et Sendebud, som tydeliggjorde alting (for dem).

14. Men de vendte sig bort fra ham. De sagde: "Han er oplært, en gal mand!"

15. Sandelig, Vi fjerner straffen en lille stund, men I vil sandelig gentage!

16. Den dag, hvor Vi griber fat i dem med voldsom kraft, vil Vi sandelig tage hævn.

17. Og før dem blev Firauns folk sandelig sat på prøve, og der kom et højtæret Sendebud til dem.

18. (Han sagde:) "Overgiv Allahs tjenere til mig! Sandelig, jeg er et pålideligt Sendebud (sendt) til jer.

19. Vær ikke ulydige mod Allah, jeg kommer til jer med et tydeligt bevis.

20. Sandelig, jeg søger tilflugt hos min Herre og jeres Herre mod, at I skal stene mig.

21. Og hvis I ikke tror på mig, skal I holde jer væk fra mig!"

22. Så påkaldte han sin Herre: "De er et syndigt folk!"

23. "Drag af sted med Mine tjenere i nattens stund. Sandelig, I vil blive forfulgt!

24. Og lad havet intervenere. Sandelig, de er en hær, som skal druknes!"

25. Hvor mange haver og kilder de efterlod sig,

26. og marker og formidable bygningsværker

27. og velsignelser, som de levede behageligt i.

28. Sådan (er befalingen)! Og Vi gjorde andre folk til arvtagere af alt dette.

[85] *Ad-Dukhan*: Røgen.

29. Hverken himlen eller jorden græd over dem, og ej heller fik de en tidsfrist.

30. Sandelig, Vi reddede Israels børn fra den ydmygende straf

31. fra Firaun. Sandelig, han var meget hovmodig og var en af dem, som overtræder grænsen.

32. Sandelig, Vi udvalgte dem, baseret på kundskab, frem for alverden.

33. Og Vi gav dem tegnene, som der var tydelig velsignelse i.

34. Sandelig, de siger:

35. "Der er intet andet ud over vor første død. Vi vil ikke blive genopvækket.

36. Bring os vore forfædre, hvis I er sandfærdige!"

37. Skulle disse være bedre end Tubbas folk og dem, som levede før dem? Vi tilintetgjorde dem alle! Sandelig, de var syndefulde.

38. Og Vi skabte ikke himlene og jorden og alt, hvad der er imellem dem, som en leg!

39. Vi har kun skabt dem med sandheden, men de fleste af dem ved det ikke.

40. Sandelig, Adskillelsens Dag er en fastsat tid for dem alle.

41. Den dag, hvor ingen ven vil være til nytte for sin ven, og ej heller vil de blive hjulpet,

42. undtagen dem, som Allah viser nåde. Sandelig, Han er Den Almægtige, Den Barmhjertigste.

43. Sandelig, Zaqqum-træet,

44. det er den syndiges mad,

45. som smeltet kobber vil det koge i maverne,

46. som kogende vandbobler!

47. "Grib ham og slæb ham af sted til Helvedes midte,

48. hæld derefter det kogende vand til straf over hans hoved!"

49. "Smag (straffen)! Du var jo så ophøjet, så ærværdig (i egne øjne)!

50. Sandelig, dette er, hvad I tvivlede på."

51. Sandelig, de gudfrygtige vil være på et trygt sted,

52. i haver og ved kilder,

53. klædt i fin silke og brokade, siddende over for hinanden.

54. Sådan (er befalingen)! Vi har gjort kønne kvinder med store (smukke) øjne til ægtefæller for dem.

55. Der kan de bede om (og få) alle slags frugter i al tryghed.

56. De skal ikke smage døden der, bortset fra den første død, og Allah vil beskytte dem fra Helvedes straf.

57. Velvilje fra din Herre, dette er den sikre sejr.

58. Vi har gjort den (Koranen) let på dit eget sprog, så de måske tænker efter.

59. Så vent du! Sandelig, de venter også.

Surah 45: al-Jathiyah

Åbenbaringsperiode

Perioden for åbenbaringen af denne surah er heller ikke blevet nævnt i nogen autentisk hadith. Men dens emne viser tydeligt, at den blev åbenbaret i umiddelbar forlængelse af surah 44: ad-Dukhan. Den tætte lighed mellem indholdet af de to suraer får dem til at fremstå som tvillinger.

Tema og emner

Den besvarer de vantro i Mekkas tvivl og indvendinger vedrørende monoteisme (*tawhid*) og det hinsidige. Den advarer dem også mod den holdning, de havde indtaget over for budskabet i Koranen.

Fremstillingen begynder med argumenterne for monoteisme. I denne forbindelse er der blevet henvist til de utallige tegn, der findes i verden. Dette gælder lige fra menneskets egen krop til jorden og himlen. Det påpeges, at mennesket overalt omkring sig finder ting, som vidner om monoteisme, men som det nægter at anerkende. Hvis mennesket nøje betragter mangfoldigheden af dyr, dagen og natten, nedbøren og vegetationen heraf, vindene og sin egen skabelse, og tænker over dem med eftertanke og uden fordomme, vil det finde disse tegn tilstrækkeligt overbevisende. De bekræfter den sandhed, at dette univers ikke er uden Allah. Det er heller ikke under kontrol af mange guder. Det er derimod skabt af Allah. Han alene er dets Styrer og Hersker. Imidlertid forholder det sig anderledes for den person, der er fast besluttet på ikke at anerkende, og som ønsker at forblive involveret i tvivl og mistanke. Han kan ikke blive velsignet med troen og overbevisningen fra noget sted i verden.

Lidt længere nede, i begyndelsen af den anden sektion, er det blevet gentaget. De ting, mennesket udnytter i verden, og de utallige kræfter og instanser, der tjener dets interesser i universet, blev ikke bare til ved et tilfælde. De er heller ikke blevet tilvejebragt af guderne og gudinderne. Det er derimod én Skaber alene, der har leveret og underkastet disse for ham fra Sig selv. Hvis blot en person bruger sit sind ordentligt og rigtigt, vil hans eget intellekt proklamere dette. Det vil proklamere, at Allah alene er menneskets sande Velgører, og at Han alene fortjener, at mennesket skal vise Ham ærbødighed.

Efter dette er de vantro i Mekka blevet irettesat og bebrejdet. De er bebrejdet for den stædighed, arrogance, hån og insisteren på vantro, hvormed de modarbejdede invitationen fra Koranen. De er blevet advaret om, at denne Koran har bragt den samme velsignelse, som tidligere var blevet skænket til Israels børn. I kraft af dette blev de udmærket over alle verdens folk. Da de imidlertid undlod at anerkende den sande værdi af denne velsignelse, stredes om deres religion og mistede den, er denne velsignelse nu blevet sendt til dem. Dette er en vejledning, der viser religionens klare hovedvej for mennesket. De mennesker, der ville afvise den ved deres egen dårskab, ville kun forberede deres egen undergang. Kun de mennesker ville blive værdige til Allahs hjælp og barmhjertighed, som underkastede sig den i lydighed og levede et liv i fromhed og retfærdighed.

I denne forbindelse er Profetens følgere blevet instrueret i noget. De bør bære over med og tilgive den absurde og tåbelige adfærd. Denne adfærd kommer fra de mennesker, der er frygtløse over for Allah. Hvis de udviste tålmodighed, ville Allah selv tage sig af deres modstandere. Han ville ligeledes belønne dem for deres udholdenhed.

Derefter er der en kritik af de fejlagtige ideer, som de vantro nærer om det hinsidige. De sagde, at livet kun var dette verdslige liv. Der var intet liv i det hinsidige. Mennesket dør i tidens løb, præcis som et ur pludselig stopper med at fungere. Kroppen overleves ikke af nogen sjæl. En sådan sjæl kunne ellers gribes og derefter blæses ind i menneskekroppen igen engang i fremtiden. I denne henseende udfordrede de

Profeten og sagde: "Hvis du gør krav på dette, så væk vores døde forfædre til live igen." Som svar på dette har Allah givet følgende argumenter:

1. "I siger ikke dette på baggrund af nogen viden. I ytrer derimod denne alvorlige ting på baggrund af formodninger. Har I virkelig den viden, at der intet andet liv er efter døden? Har I viden om, at sjælene ikke bliver grebet, men derimod bliver tilintetgjort?"

2. "Jeres påstand hviler hovedsageligt på dette. I har ikke set nogen død person opstå til liv igen og vende tilbage til verden. Er dette grundlag stærkt nok til, at en person kan påstå, at de døde mennesker aldrig vil opstå til liv? Når I ikke erfarer og observerer en ting, betyder det så, at I har viden om, at den slet ikke eksisterer?"

3. Det strider fuldstændig mod fornuft og retfærdighed, at de gode og de dårlige skal gøres lige. Det samme gælder de lydige og de ulydige samt undertrykkeren og den undertrykte. Hverken en god handling skulle bære et godt resultat eller en ond handling et ondt resultat. Den undertryktes klager skulle ikke gøres gode igen, og undertrykkeren skulle heller ikke straffes. Alle skulle i stedet møde den samme skæbne til sidst. Enhver, der har dannet sig dette syn på Allahs univers, har dannet sig et forkert syn. De uretfærdige og onde mennesker antager dette syn, fordi de ikke ønsker at se de onde resultater af deres gerninger i øjnene. Denne Allahs verden er imidlertid ikke et lovløst kongedømme. Det er derimod et system baseret på sandheden. Heri kan der ikke være tale om den uretfærdighed at betragte de gode og de dårlige som lige.

4. At trosbekendelsen om benægtelsen af det hinsidige er yderst ødelæggende for moralen. Denne bliver kun antaget af sådanne mennesker, som er slaver til deres begær. Dette sker af den grund, at de skal have fuld frihed til at tjene deres lyster. Når de derefter har antaget denne trosbekendelse, fortsætter den med at gøre dem mere og mere perverse. Til sidst bliver deres moralske sans død. Alle veje til vejledning bliver ligeledes lukket for dem.

Efter at have givet disse argumenter siger Allah mest eftertrykkeligt: "Ligesom I ikke blev levende af egen fri vilje, blev I levende ved Vores magt. Således dør I heller ikke af egen fri vilje. I dør derimod, når Vi sender døden over jer. Der kommer med sikkerhed en tid, hvor I alle vil blive samlet. Hvis I i dag ikke tror på dette på grund af jeres uvidenhed og dårskab, kan I lade være. Når tiden kommer, vil I imidlertid selv se det. I vil se, at I er til stede foran Allah. Jeres samlede adfærdsbog vil være nøjagtigt klar. Den bærer vidnesbyrd mod hver eneste af jeres ugerninger. Til den tid vil I komme til at vide, hvor dyrt jeres benægtelse af det hinsidige og jeres hån af det har kostet jer."

Surah 45: al-Jathiyah[86]

I Allahs navn, Den Nådigste, Den Barmhjertigste.

1. Ha', Mim.

2. Denne bogs åbenbaring er fra Allah, Den Almægtigste, Den Alvise.

3. Sandelig, i himlene og på jorden er der tegn for de troende.

4. Og i deres egen skabelse og i de dyr, Han mangfoldiggør, er der tegn for folk, som er faste i troen.

5. Og i nattens og dagens vekslen, i det, som Allah nedsender fra himlen af forsyning, hvorved Han vækker jorden til live efter dens død, og i vindens skiftende retninger er der tegn for folk, som har forstand.

6. Dette er Allahs tegn, som Vi reciterer for dig i sandhed. Så hvilke ord vil de tro på efter Allah og Hans åbenbaringer?

7. Ve enhver, som har givet sig hen til løgn og synd;

8. den, som hører Allahs åbenbaringer blive reciteret for sig, men derefter fortsætter i hovmod, som om han ikke hørte dem. Bebud ham budskabet om en smertelig straf !

9. Og når han får kendskab til nogle af Vore tegn, håner han dem. Sådanne venter der en ydmygende straf.

10. Forude venter Helvede. Og de vil ikke få nogen nytte af det, de har optjent, ej heller af de afguder, som de holdt som velyndere ud over Allah. De har en stor straf i vente.

11. Denne (Koran) er en retledning. Og de, som fornægter deres Herres åbenbaringer, for dem er der en smertelig straf.

12. Allah er Den, som har sat havet i jeres tjeneste, sådan at der på det kan sejle skibe ved Hans befaling, og for at I kan søge Hans velvilje, og for at I må blive taknemmelige.

13. Og Han er Den, som har sat alt det, som er i himlene og på jorden, i jeres tjeneste. Sandelig, i dette er der tegn for det folk, som tænker godt efter.

14. Sig til de troende, at de skal tilgive dem, som ikke sætter deres håb til og frygter for Allahs dage, sådan at Han fuldt ud kan lønne folk for det, de udførte.

15. Den, som udfører en retskaffen handling, gør det til sit eget bedste. Og den, som begår en synd, hans synd er over ham selv. Derefter vil I blive bragt tilbage til jeres Herre.

16. Og sandelig, Vi tildelte Israels børn Bogen og herredømmet og profetskabet, og Vi forsynede dem af det rene, og Vi gav dem forrang frem for alverden.

17. Og Vi tildelte dem et tydeligt bevis og tegn på religionen, og de brød først ud i uenighed efter, at der var kommet kundskab til dem, blot på grund af misundelse. Sandelig, din Herre vil fælde dom over dem på Genopstandelsens Dag om det, de skændtes om.

18. Derefter satte Vi dig på en åben vej på Vor befaling, så følg den vej. Følg

[86] *Al-Jathiyah*: Knæle (I frygt for dommen).

ikke lysterne hos dem, som ikke har viden.

19. Sandelig, de vil ikke være dig til nytte mod Allah. Sandelig, de uretfærdige er kun hinandens velyndere, og Allah er de gudfrygtiges velynder.

20. Denne (Koran) er indsigt for menneskene og en retledning og nåde for et folk, som er faste i troen.

21. De, som har begået synd, antager de, at Vi vil gøre dem ligeværdige med dem, som tror og handler retskaffent, at deres liv og død skal blive det samme? Hvor dårlige de er til at bedømme!

22. Og Allah har skabt himlene og jorden i sandhed og for at lønne enhver for de handlinger, han har optjent. Der vil ikke blive gjort dem nogen som helst uret.

23. Har du set ham, som har gjort sine lyster til sin gud, og som Allah lader fare vild til trods for dennes viden, og hvis ører og hjerte, Han har sat segl over, og hvis øjne, Han har sat et dække over? Hvem kan retlede ham efter Allah? Tager I da ikke imod formaningen?

24. Og de siger: "Der findes intet andet end vort jordiske liv. Det er her, vi dør og lever, og det er intet andet end tiden, som får os til at dø!" Men de har ingen viden om dette. De gisner kun.

25. Og når Vore tydelige åbenbaringer bliver reciteret for dem, er deres standpunkt: "Bring Vore forfædre tilbage, hvis I er sandfærdige!"

26. Sig: "Allah giver jer liv; derefter får Han jer til at dø; derefter vil han samle jer på Genopstandelsens Dag." Derom er der ingen tvivl, men de fleste folk ved det ikke.

27. Herredømmet over himlene og jorden tilhører alene Allah. De, som har hengivet sig til falskheden, vil være taberne på Dagen, hvor Timen indtræffer.

28. Og du vil se hver gruppe knæle. Hvert folk vil blive kaldt frem til deres register: "I dag vil I få løn for det, som I har gjort.

29. Dette er Vor nedskrevne bog, som vil tale sandheden om jer. Sandelig, Vi har fået alt det, I gjorde, skrevet ned.[87]"

30. Men de, som tror og handler retskaffent, dem vil deres Herre føre ind i Sin nåde. Det er den sikre sejr.

31. Men de vantro: "Blev Mine åbenbaringer ikke reciteret for jer? Men I var hovmodige, og I var et syndigt folk!

32. Og når der blev sagt: 'Sandelig, Allahs løfte er sandt, og der er ingen tvivl om Timen!' så sagde I: 'Vi ved ikke, hvad Timen er, vi opfatter den kun som en antagelse. Vi har ikke sikker viden derom.'"

33. Og de dårlige handlinger, som de har udført, vil blive synlige, og det, som de gjorde nar af, vil omslutte dem.

34. Og der vil blive sagt til dem: "Ligesom I glemte denne jeres dags møde, så vil Vi i dag glemme jer. Ilden er jeres bosted, og I har ingen hjælpere.

35. Dette er, fordi I holdt Allahs åbenbaringer for nar. Det jordiske liv

[87] Af de nedskrivende engle.

bedrog jer." Fra den dag vil de ikke blive taget ud derfra, og deres ønske om at opnå Allahs velvilje vil ikke blive godtaget.

36. Al lovprisning tilkommer Allah alene, himlenes, jordens og alle verdenernes Herre.

37. Ham alene tilhører storheden i himlene og på jorden. Han er Den Almægtige, Den Alvise.

Surah 46: al-Ahqaf

Åbenbaringsperiode

Den bestemmes af en historisk begivenhed som er blevet nævnt i vers 29-32. Denne hændelse med jinnernes besøg og deres tilbagevenden efter at have lyttet til Koranen fandt sted på et bestemt tidspunkt. Ifølge anerkendte hadither og biografisk litteratur skete det, da Profeten havde gjort holdt i Mekka under sin hjemrejse fra Ta'if til Mekka. Ifølge alle autentiske ahadith var han taget til Ta'if tre år før hijrah. Derfor er det fastslået, at denne surah blev sendt ned mod slutningen af det 10. år. Eller også blev den sendt ned i den tidlige del af det 11. år af profetskabet.

Historisk baggrund

Det 10. år af profetskabet var et år præget af ekstrem forfølgelse og nød i Profetens liv. Quraysh og de andre stammer havde fortsat deres boykot af Banu-Hashim og muslimerne i tre år. Profeten, hans families medlemmer og hans ledsagere lå belejret i Shi'b Abi Talib. Quraysh havde blokeret denne lokalitet fra alle sider. Dette skete, så ingen forsyninger af nogen art kunne nå frem til de belejrede mennesker. Kun i løbet af hajj-sæsonen fik de lov til at komme ud. Da kunne de købe nogle nødvendigheds-artikler. Men selv på det tidspunkt reagerede Abu Lahab, da han bemærkede nogen af dem nærme sig markedspladsen eller en handelskaravane. Han råbte til købmændene og opfordrede dem til at annoncere uoverkommelige priser på deres varer for dem. Han lovede ligeledes, at han selv ville købe disse varer, så de ikke led noget tab. Denne boykot fortsatte uafbrudt i tre år. Den havde knækket ryggen på muslimerne og Banu-Hashim. Det var i en sådan grad, at de til tider endda var tvunget til at spise græs og blade fra træerne.

Til sidst, da belejringen blev hævet i dette år, døde Abu Talib, Profetens onkel. Han havde beskyttet ham i ti lange år. Næppe en måned senere gik også hans kone, Khadijah, bort. Hun havde været en kilde til fred og trøst for ham lige siden begyndelsen af kaldet. På grund af disse tragiske hændelser, som fulgte tæt efter hinanden, plejede Profeten at henvise til dette år som sorgens og bedrøvelsens år. Efter Khadijahs og Abu Talibs død blev de vantro i Mekka endnu dristigere over for Profeten. De begyndte at behandle ham endnu hårdere. Det var i en sådan grad, at det blev svært for ham at træde ud af sit hus. Fra disse dage har Ibn Hisham gengivet en bestemt hændelse. En af Qurayshs slyngler kastede en dag støv på ham åbenlyst på gaden.

Til sidst tog Profeten til Ta'if med den hensigt, at han ville invitere Bani-Thaqif til islam. For selv hvis de ikke accepterede islam, kunne de måske i det mindste overtales til at lade ham arbejde for sin mission i fred. Han havde ikke adgang til noget transportmiddel på det tidspunkt. Han rejste derfor hele vejen til Ta'if til fods. Ifølge nogle hadither var han taget dertil alene. Ifølge andre var han ledsaget af Zayd bin Harithah. Han opholdt sig i Ta'if i et par dage. Han henvendte sig til hver af Bani-Thaqifs ledere og adelige og talte med dem om sin mission. Men ikke alene nægtede de at lytte til ham. De gav ham også direkte besked på, at han skulle forlade deres by. De frygtede nemlig, at hans forkyndelse kunne fordærve deres yngre generation. Således blev han tvunget til at forlade Ta'if. Da han forlod byen, sendte Thaqifs ledere deres slaver og slyngler efter ham. De råbte ad ham, fornærmede ham og kastede sten efter ham over en lang strækning fra begge sider af vejen. Dette fortsatte, indtil han brød sammen af sår, og hans sko blev fyldt med blod. Udmattet og udslidt søgte han ly i skyggen af muren til en have uden for Ta'if. Derefter bad han:

"*Åh Allah, til Dig klager jeg over min svaghed. Jeg klager ligeledes over mine få ressourcer og min lidenhed over for mennesker. Åh Du Mest Barmhjertige, Du er de svages Herre. Du er også min Herre. Til hvem vil Du overlade mig? Til en fjern fremmed, som vil misbruge mig? Eller til en fjende, som Du har givet magt over mig? Hvis Du ikke er vred på mig, bekymrer jeg mig ikke. Din gunst er imidlertid mere omfattende for mig. Jeg søger tilflugt i lyset fra Dit åsyn. Ved*

dette lys bliver mørket oplyst. Ved det bliver tingene i denne verden og det hinsidige ordnet på rette vis. Jeg søger tilflugt, for at Din vrede ikke skal falde over mig. Jeg gør det også, for at Din harme ikke skal ramme mig. Det er Dig, der skal tilfredsstilles, indtil Du er velbehaget. Der er ingen magt og ingen styrke undtagen hos Dig."

Bedrøvet og knust da han vendte tilbage og nåede nær Qarn al-Manazil, følte han det, som om himlen var dækket af skyer. Han kiggede op og så Jibriil foran sig, som råbte: "*Allah har hørt den måde, dit folk har reageret på, og Han har derfor sendt denne engel med ansvar for bjergene, som du kan befale over, som du ønsker."* Derefter hilste bjergenes engel på ham og sagde med underkastelse: "*Hvis du ønsker det, vil jeg vælte bjergene fra begge sider ned over disse mennesker."* Profeten svarede: "*Nej, men jeg forventer, at Allah fra deres sæd vil skabe dem, der intet andet vil tilbede end Allah, Den Ene."* (Bukhari)

Efter dette tog han af sted for at opholde sig et par dage i Mekka, rådvild over, hvordan han skulle se befolkningen i Mekka i øjnene, som han tænkte ville blive endnu mere dristige over for ham efter at have hørt, hvad der var sket i Ta'if. Det var her, en nat da han reciterede Koranen i bønnen, at en gruppe jinner tilfældigvis kom forbi og lyttede til Koranen, troede på den og vendte tilbage til deres folk for at prædike islam. Således gav Allah Sin Profet den gode nyhed om, at hvis menneskene flygtede fra hans invitation, var der mange af jinnerne, som var blevet dens troende, og de spredte hans budskab blandt deres egen art.

Tema og emner

Sådanne var betingelserne, da denne surah blev sendt ned. Enhver, der på den ene side har denne baggrund in mente, og på den anden side studerer denne surah, vil ikke have nogen tvivl tilbage i sit sind om, at dette slet ikke er Muhammads forfatterskab, men "en åbenbaring fra Den Almægtige, Den Alvise Allah." For intet sted i denne surah, fra begyndelsen til slutningen, finder man blot en anelse af de menneskelige følelser og reaktioner, som naturligt frembringes i en mand, der gennemgår så hårde betingelser. Havde det været ordene fra Muhammad, som forekomsten af personlige sorger den ene efter den anden samt de utallige og den nylige bitre oplevelse i Ta'if havde forårsaget ekstrem kval og nød, ville det i en vis grad have afspejlet sindstilstanden hos den mand, der var genstand for disse lidelser og sorger. Tænk over den bøn, som vi har citeret ovenfor: Den indeholder hans eget sprog, og hvert eneste af dens ord er mættet med de følelser, som han havde på det tidspunkt. Men denne surah, som blev sendt ned i præcis den samme periode og blev reciteret selv af ham under de samme betingelser, er absolut fri for ethvert tegn eller spor af tiden.

Suraens emne er at advare de vantro mod de vildfarelser, som de var involveret i og desuden arrogant holdt fast i, idet de fordømte den mand, der forsøgte at redde dem. De betragtede verden som et ubrugeligt og formålsløst sted, hvor de ikke stod til regnskab for nogen. De troede, at invitationen til monoteisme (tawhid) var falsk, og de holdt fast i den tro, at deres egne guddomme faktisk var Allahs partnere. De var ikke tilbøjelige til at tro, at Koranen var verdenernes Herres ord. De havde et mærkeligt og fejlagtigt begreb om Profetskab, på baggrund af hvilket de foreslog mærkelige kriterier for at bedømme Profetens krav på det. Efter deres vurdering var et stort bevis på, at islam ikke var baseret på sandheden, at deres ældre, stammens vigtige ledere og nationens såkaldte ledere ikke accepterede den, og at kun nogle få unge mænd samt nogle fattige folk og nogle slaver havde bekræftet troen på den. De troede, at opstandelsesdagen, livet efter døden samt belønningerne og straffene i det hinsidige var opdigtede ting, hvis forekomst var fuldstændig udelukket.

I denne surah er hver af disse misforståelser blevet tilbagevist på en kortfattet, men rationel måde, og de vantro er blevet advaret om, at hvis de på grund af fordomme og stædighed afviste invitationen fra Koranen og Profeten Muhammads profetskab i stedet for at forsøge at forstå dens sandhed rationelt, ville de kun forberede deres egen undergang.

Surah 46: al-Ahqaf[88]

I Allahs navn, Den Nådigste, Den Barmhjertigste.

1. Ha', Mim.

2. Åbenbaringen af denne Bog er fra Allah, Den Almægtige, Den Alvise.

3. Vi har skabt himlene og jorden, og alt hvad der er imellem dem, med visdom og for en fastsat tid. Og de, som viser vantro, vender sig bort fra det, som de bliver advaret mod.

4. Sig: "Fortæl mig så, hvem det er, I tilbeder, ud over Allah? Vis mig, hvad de har skabt på jorden. Eller har de en andel i himlene? Bring mig en bog, som er kommet før denne (Koran), eller et levn af viden, hvis I er sandfærdige!"

5. Og hvem er mere vildfaren end den, som ud over Allah tilbeder nogle, som ikke kan svare ham på Genopstandelsens Dag, og som end ikke er bevidste om hans tilbedelse af dem?

6. Når menneskene bliver samlet, vil de være deres fjender, og de vil fornægte deres tilbedelse.

7. Og når Vore indlysende åbenbaringer bliver reciteret for dem, siger de vantro om sandheden, når den kommer til dem: "Dette er tydeligvis magi!"

8. Eller de siger: "Han har opdigtet det!" Sig: "Hvis jeg har opdigtet det, så har I ingen magt over det, som vil komme til mig fra Allah. Og Han kender til alt det, I hengiver jer til. Han er tilstrækkelig som vidne mellem mig og jer. Han er Den mest Tilgivende, Den Barmhjertigste.

9. Sig: "Jeg er ikke det første Sendebud til at komme, og jeg ved ikke, hvad der vil blive gjort med mig og jer. Jeg følger kun det, som bliver mig åbenbaret, og jeg er en tydelig advarer."

10. Sig: "Fortæl mig så, hvis det (som er blevet mig åbenbaret) er fra Allah, og I fornægter det, mens et vidne fra Israels børn bevidner om det i den (al-Tawrat), som ligner det, og tror, og I viser hovmod?"

11. Og de vantro siger til de troende: "Hvis der havde været noget godt i det, ville disse ikke have overgået os i den henseende." Og da de ikke har ladet sig blive retledt af det, vil de sige: "Det er en løgn fra ældre tider!"

12. Og før dette var Musas bog retledning og nåde. Dette er en bog, som bekræfter. Den er på arabisk for at advare dem, som er uretfærdige, og er et glædeligt budskab for de dydige.

13. Sandelig, de der siger: "Vor Herre er Allah!" og som derefter holder fast, for dem vil der ikke være nogen frygt, ej heller skal de sørge.

14. De hører til i Paradiset; der skal de blive til evig tid som løn for det, de udførte.

15. Og Vi har befalet mennesket at behandle sine forældre godt. Hans moder bar ham med smerte og fødte ham med smerte. Og hun bærer ham indtil afvænningen i tredive måneder. Når han når sin stærkeste alder og når sine fyrre år, siger han: "Min Herre! Gør mig i stand til at vise

[88] *Al-Ahqaf*: Sandklitterne – Et karakteristika af regionen engang besat af 'Aads stamme.

taknemmelighed for Din gunst, som Du viste mig og mine forældre, og til at udføre retskafne handlinger, som Du bliver tilfreds med. Og gør mit afkom af de fromme. Sandelig, jeg vender mig i anger til Dig. Sandelig, jeg er en af de underkastede."

16. Disse er dem, hvis dydige handlinger Vi godtager, og hvis synder Vi tilgiver. De er Paradisets folk! Dette er et sandt løfte, som bliver afgivet til dem.

17. Men den, som siger til sine forældre: "Nok med jer! Fortæller I mig, at jeg skal blive bragt frem, selvom der er gået mange generationer (bort) før mig?" Hans moder og fader bønfalder Allah, (og de siger til deres søn): "Ve dig! Antag troen! Sandelig, Allahs løfte er sandt!" Men han siger: "Dette er intet andet end sagn fra fortiden!"

18. Af de mange generationer, som har passeret før dem af jinner og mennesker, er disse dem, som ordet er blevet fastslået over. Sandelig, disse er taberne.

19. Og for enhver er der grader i henhold til hans gerninger, og for at Han kan give dem fuldt ud for deres handlinger. Der vil ikke blive gjort dem nogen som helst uret.

20. Den dag, hvor de vantro bliver fremstillet for Helvedes ild: "I har fået dækket alle jeres behov i jeres jordiske liv, og I har nydt godt af det. I dag vil I blive straffet med ydmygelsens straf, fordi I uretmæssigt var hovmodige på jorden, og fordi I var ulydige."

21. Og husk 'Aads broder, da han advarede sit folk ved sandbakkerne. Der havde sandelig været advarere både før ham og efter ham: "Tilbed ingen andre end Allah! Jeg frygter for, at der skal komme en stor dags straf over jer."

22. De sagde: "Er du kommet til os for at vende os bort fra vore guder? Bare kom med den, som du truer os med, hvis du er af de sandfærdige!"

23. (Hud) sagde: "Viden (herom) er hos Allah alene. Jeg overbringer jer kun det, som jeg er sendt med. Men jeg ser, at I er et uvidende folk."

24. Men da de så den komme svævende som en sky mod deres dale, sagde de: "Dette er en sky, som vil regne over os!" "Nej! Dette er, hvad I ønskede at få fremskyndet; det er en storm, hvori der er en smertelig straf.

25. Den vil udslette alting på sin Herres befaling." Deres tilstand blev sådan, at der ikke var andet tilbage (af dem) end deres (ødelagte) bosteder. Sådan lønner Vi det syndefulde folk!

26. Sandelig, Vi havde givet dem en sådan magt, som Vi end ikke har givet jer. Og Vi gav dem hørelse og syn og hjerte. Men hverken deres ører, deres øjne eller deres hjerte var dem til nogen nytte. For de fornægtede Allahs tegn. Men så blev de omsluttet af det, som de gjorde nar ad.

27. Og Vi har visselig udslettet mange byer, som lå omkring jer. Og Vi tydeliggjorde tegnene i detaljer, så de kunne vende om.

28. Hvis bare de, som de havde tilbedt ud over Allah for at opnå nærhed (hos Allah), havde kunnet hjælpe dem. Men nej, de blev borte for dem. Det var deres løgn, noget de opdigtede.

29. Og (husk) dengang, Vi førte en gruppe af jinner hen til dig, for at de skulle

høre Koranen(s bud). Da de mødte op, sagde de (til hinanden): "Vær stille (lyt nøje efter)!" og da (recitationen) var overstået, vendte de tilbage til deres folk og advarede.

30. De sagde: "O vort folk! Sandelig, vi har lyttet til en sådan bog, som er blevet åbenbaret efter Musa, og som stadfæster det, der kom før den, og som inviterer til sandheden og til den rette vej.

31. O vort folk! Godtag Allahs indbyder, og tro på ham, da vil Allah tilgive jeres synder og værne jer mod en smertelig straf."

32. Den, som ikke godtager Allahs indbyder, kan ikke gøre (Allah) magtesløs på jorden, og der vil ikke være nogen velyndere for ham ud over Allah! Disse er i en tydelig vildfarelse.

33. Ved de da ikke, at Allah, som skabte himlene og jorden uden at blive træt herover, også er fuldt ud i stand til at genoplive de døde? Jo, sandelig, Hans almagt omfatter alt.

34. Og den dag, hvor de, som var vantro, bliver fremstillet for ilden: "Er den så ikke sand?" De vil sige: "Jo, den er visselig sand!" Allah vil sige: "Smag så straffen, fordi I var vantro!"

35. Så vær tålmodig, ligesom profeterne med viljestyrke var tålmodige. Vær ikke fremskyndende (med at bede om straffen) for dem. Den dag de får den (straf), som de bliver lovet, at se, vil det (forekomme dem), som om de ikke har været på jorden mere end en dagtime. Dette er budskabet! Vil andre end de syndefulde folk blive udslettet?

Surah 47: Muhammad

Åbenbaringsperiode

Indholdet af denne surah vidner om, at den blev sendt ned efter hijrah i Medina på det tidspunkt, hvor kampen var blevet påbudt, skønt aktiv kamp endnu ikke var blevet iværksat.

Historisk baggrund

Betingelserne på det tidspunkt, hvor denne surah blev sendt ned, var sådan, at muslimerne blev gjort til skydeskive for forfølgelse og tyranni i Mekka i særdeleshed og i Arabien generelt, og livet var blevet elendigt for dem. Selvom muslimerne var emigreret til fristedet Medina fra alle sider, var de vantro Quraysh ikke parate til at lade dem være i fred og lade dem leve i fred selv der. Således var den lille bosættelse i Medina omringet af fjenden, som var opsat på at udrydde den fuldstændigt. Det eneste alternativ, der var tilbage for muslimerne, var, at de enten skulle overgive sig til uvidenhedens kræfter og opgive deres mission om at prædike den sande tro eller endda at følge den i deres private liv, eller at de skulle rejse sig for at føre en krig på bekostning af deres liv for at afgøre endeligt og for evigt, om islam skulle forblive i Arabien, eller om uvidenhedens trosbekendelse skulle.

Ved denne lejlighed viste Allah muslimerne den samme vej af beslutsomhed og vilje, som er den eneste vej for de sande troende. Han tillod dem først at kæmpe i surah 22:39 al-Hajj og påbød derefter kamp i surah 2: 190 al-Baqarah. Men på det tidspunkt vidste alle udmærket, hvad det betød at føre en krig under de betingelser. Der var kun en håndfuld muslimer i Medina, som ikke engang kunne mønstre tusind soldater, men alligevel blev de opfordret til at gribe sværdet og støde sammen med de hedenske styrker i hele Arabien. Desuden kunne den slags våben, der var nødvendige for at udruste byens soldater til krig, næppe betales af byen, hvor hundredvis af emigranter stadig var hjemløse og uetablerede, selv ved at ty til at sulte dens medlemmer på et tidspunkt, hvor den var blevet økonomisk boykottet af araberne fra alle sider.

Tema og emner

Sådanne var betingelserne, da denne surah blev åbenbaret. Dens emne er at forberede de troende på krig og at give dem foreløbige instruktioner i denne henseende. Det er derfor, den også har fået titlen al-Qital (kampen). Den omhandler følgende emner:

I begyndelsen siges det, at af de to grupper, der konfronterer hinanden på dette tidspunkt, har den ene nægtet at acceptere sandheden og er blevet en hindring for andre på Allahs vej, mens den anden gruppe har accepteret den sandhed, som var blevet sendt ned af Allah til Hans tjener, Muhammad. Nu er Allahs endelige beslutning, at Han har gjort alle den første gruppes gerninger frugtesløse og forgæves og bragt den sidstnævnte gruppes tilstand og anliggender i orden.

Efter dette har muslimerne fået de indledende krigs-instruktioner, og de er blevet beroliget om Allahs hjælp og vejledning: De har fået håb om de bedste belønninger ved at bringe ofre for Allahs sag, og de er blevet forsikret om, at deres kamp for sandhedens sag ikke vil gå til spilde, men at de vil blive rigeligt belønnet både i denne verden og i det hinsidige.

Desuden er der om de vantro blevet sagt, at de er berøvet Allahs støtte og vejledning: Ingen af deres planer vil lykkes i deres konflikt med de troende, og de vil møde en højst ond skæbne både i denne verden og i det hinsidige. De troede, at de havde opnået stor succes ved at drive Allahs Profet ud af Mekka, men i virkeligheden havde de derved fremskyndet deres egen undergang.

Efter dette vender fremstillingen sig mod hyklerne, som udgav sig for at være oprigtige muslimer, før befalingen om at kæmpe blev sendt ned, men som blev forvirrede, da denne befaling faktisk kom ned, og begyndte at konspirere med de vantro for at redde sig selv fra krigens farer. De er blevet direkte advaret med det indhold, at ingen handling og gerning er acceptabel for Allah fra dem, der antager hykleri med hensyn til Ham og Hans Profet. Dér er det grundlæggende spørgsmål, som alle de, der bekender sig til troen, bliver prøvet imod, hvorvidt man er på sandhedens eller falskhedens side, hvorvidt ens sympatier er med islam og muslimerne eller med vantro og de vantro, og hvorvidt man holder sit eget selv og sine interesser kærere end den sandhed, som man bekender at tro på og følge. En person, der fejler i denne prøve, er slet ikke en troende; hans bøn, hans faste og hans opfyldelse af den økonomiske forpligtelse (zakah) fortjener ingen belønning fra Allah.

Derefter er muslimerne blevet formanet til ikke at miste modet over at være få i antal og dårligt udrustede over for de vantros store styrke: de bør ikke vise svaghed ved at tilbyde dem fred, hvilket måske yderligere kunne gøre dem dristigere over for islam og muslimerne, men de bør træde frem med tillid til Allah og støde sammen med vantroens mægtige styrker. Allah er med muslimerne: de alene skal sejre, og vantroens magt vil blive ydmyget og besejret.

Afslutningsvis er muslimerne blevet inviteret til at bruge deres rigdom for Allahs sag. Selvom de på det tidspunkt var økonomisk meget svage, var det problem, som de stod over for, selve islams og muslimernes overlevelse. Problemets vigtighed og følsomhed krævede, at muslimerne ikke blot skulle risikere deres liv for at beskytte sig selv og deres tro mod vantroens dominans og for at ophøje Allahs religion, men også skulle bruge deres økonomiske ressourcer så vidt muligt i forberedelserne til krig.

Derfor blev de tydeligt advaret med følgende indhold: enhver, der indtog en nærig holdning på det tidspunkt, ville faktisk slet ikke skade Allah, men det ville resultere i hans egen undergang, for Allah har ikke brug for hjælp fra mennesker. Hvis én gruppe af mennesker forsømte at bringe ofre for Hans religions sag, ville Allah fjerne dem og bringe en anden gruppe i dens sted.

Surah 47: Muhammad[89]

I Allahs navn, Den Nådigste, Den Barmhjertigste.

1. De, som er vantro og hindrer (andre) fra Allahs vej, deres handlinger får Han (Allah) på afveje.[90]

2. Og de, som tror og handler retskaffent og tror på det, som er blevet åbenbaret for Muhammad, og som er sandheden fra jeres Herre, Allah udvisker deres dårlige handlinger og forbedrer deres tilstand.

3. Dette, fordi de, som er vantro, følger falskheden, og de som tror, følger sandheden fra deres Herre. Sådan tydeliggør Allah menneskenes tilstand for dem.

4. Når I møder de vantro (i krig), så under- tving dem. Når I endeligt har nedkæmpet dem, så hold dem fast. Efter det, lad dem gå, af velvilje eller ved løsepenge, indtil de krigsførende nedlægger deres våben. Sådan er (befalingen). Hvis Allah ville, kunne Han have taget hævn over dem (uden krig). Men dette er for, at Han kan prøve nogle af jer gennem andre af jer. Og de, som bliver dræbt for Allahs sag, deres handlinger vil Han aldrig lade gå tabt.

5. Han vil retlede dem og forbedre deres tilstand,

6. og Han vil føre dem ind i Paradiset, som Han har beskrevet for dem.

7. O I troende! Hvis I tjener Allah, vil Han hjælpe jer og gøre jeres fodfæste fast.

8. Og de, som er vantro, dem venter der fordærvelse, og Allah har gjort deres handlinger værdiløse.

9. Dette, fordi de ikke kan lide det, som Allah har åbenbaret, så Han har gjort deres handlinger værdiløse.

10. Har de da ikke rejst omkring på jorden, så de kunne se, hvad enden blev for dem, som var før dem? Allah udslettede dem alle. For de vantro er der noget tilsvarende (i vente).

11. Dette, fordi Allah visselig er de troendes velynder. De vantro derimod, de har ingen velyndere.

12. Sandelig, Allah vil føre dem, som tror og handler retskaffent, ind i haver hvorunder floder strømmer. Men de, som er vantro og forbruger i overflod og spiser, som kvæg spiser, deres opholdssted er ilden.

13. Og hvor mange byer, som var større i styrke end din by, der har fordrevet dig, har vi ikke tilintetgjort? Der fandtes ingen hjælpere for dem.

14. Kan den, som holder sig på et tydeligt bevis fra sin Herre, da være ligeværdig med den, hvis dårlige handlinger er blevet fremstillet tiltrækkende for ham, og som følger sine indre lyster?

15. Beskaffenheden af Paradiset, som bliver lovet de gudfrygtige, er: I det vil der være floder af vand, som aldrig vil forandre sig, floder af mælk, hvis smag aldrig vil forandre sig, floder af vin, som vil være velsmagende for dem, som drikker af den, og floder af flydende honning. Og deri vil der for

[89] *Muhammad*: (Profeten) Muhammad.

[90] Dvs. gøre dem tabt eller værdiløse, således at de ikke optjener nogen belønning.

dem være alle (slags) frugter og tilgivelse fra deres Herre. Kan disse da være lige med dem, som skal være i ilden til evig tid, og som vil få kogende vand at drikke, der vil sønderrive deres tarme?

16. Og der findes også blandt dem nogle, som lytter til dig. Men når de er gået fra dig, siger de til dem, som har fået skænket viden: "Hvad var det, han lige sagde?" Det er disse, hvis hjerter Allah har forseglet. De følger deres lyster.

17. Og de, som har taget retledningen til sig, deres belønning forøger Han og skænker dem gudfrygtighed.

18. Venter de da andet, end at Timen pludseligt skal komme over dem? Dens tegn er visselig kommet, så hvad vil deres eftertanke nytte, når den er kommet over dem?

19. Vid! Der er ingen anden gud end Allah, og bed om tilgivelse fra Allah, og bed også om tilgivelse for de troende mænd og troende kvinder. Allah kender til jeres vandringssteder og opholdssteder.

20. Og de troende siger: "Hvorfor bliver der ikke åbenbaret en surah?" Men når der åbenbares en tydelig surah, og der nævnes krig i den, så ser du dem, i hvis hjerte der er sygdom, stirre på dig som den, der er omsluttet af døden. Det er, hvad der tilkommer dem.

21. (Det ville passe sig bedre for dem) at være lydige og ytre gode ord. Men når det bliver besværligt for dem, vil det være bedst for dem at være sandfærdige over for Allah.

22. Hvis I opnår magten, vil I måske blot stifte ufred i landet og bryde jeres slægtsbånd?

23. Det er dem, som Allah har forbandet, og Han har gjort dem døve og deres øjne blinde.

24. Tænker de da ikke over Koranen, eller er der sat lås på deres hjerter?

25. Sandelig, de, som vender sig bort, efter at retledningen er blevet tydelig for dem, dem har Satan forført og givet håb om et langvarigt liv.

26. Dette, fordi de har sagt til dem, som ikke kan lide Allahs bog: "Vi vil adlyde jer i nogle sager!" Og Allah kender til deres hemmelige rådslagninger.

27. Så hvordan vil det være, når englene tager deres sjæl ud, mens de slår dem i ansigtet og på ryggen?

28. Dette, fordi de fulgte de ting, som gør Allah utilfreds, og ikke satte pris på Hans tilfredshed. Han lod derfor deres handlinger gå tabt.

29. Tænker de, i hvis hjerte der er sygdom, at Allah aldrig vil synliggøre deres had?

30. Hvis Vi ville, kunne Vi vise dig dem, sådan at du kunne genkende dem på deres ansigtsudtryk, men du vil sandelig genkende dem på deres talemåde. Og Allah kender til alle deres handlinger.

31. Og Vi vil visselig prøve jer, indtil Vi synliggør dem blandt jer, som anstrenger sig og er tålmodige, og Vi vil synliggøre underretningerne om jer(es handlinger).

32. Sandelig, de, som viser vantro og hindrer (andre) fra Allahs vej, og som modsætter sig Sendebuddet, efter at retledningen er blevet tydelig for dem, de kan på ingen måde skade Allah, men Allah vil forkaste deres handlinger.

33. O I troende! Adlyd Allah, og adlyd Sendebuddet. Ødelæg ikke jeres handlinger(s værdi).

34. Sandelig, de, som er vantro og hindrer (andre) fra Allahs vej, og som dør, mens de er vantro, dem vil Allah aldrig tilgive.

35. Tab ikke modet, og bed dem ikke om fredsslutning. Det er jer, som vil være de sejrende, og Allah er med jer. Han vil aldrig formindske jeres handlinger.

36. Det jordiske liv er blot leg og distraktion, men hvis I tror og omfavner gudfrygtigheden, vil Han give jer jeres belønning, og Han vil ikke kræve jeres ejendom af jer.

37. Hvis Han skulle kræve den af jer og presse jer, ville I vise nærighed, og Han ville derved synliggøre jeres dårligdomme.

38. I er dem, som bliver inviteret til at give for Allahs sag, men der findes også sådanne blandt jer, som er nærige. Og den, som er nærig, er kun nærig mod sig selv. Allah er selvtilstrækkelig, mens I er evigt trængende. Og hvis I vender jer bort, vil Han bytte jer ud med et andet folk, og det vil ikke være som jer.

Surah 48: al-Fath

Åbenbaringsperiode

Hadither er enige om, at suraen blev sendt ned i dhul qa'dah, 6 e.H., på et tidspunkt, hvor Profeten var på sin hjemrejse til Medina efter at have indgået Hudaybiyyah-traktaten med de vantro i Mekka.

Historisk baggrund

De begivenheder, i forbindelse med hvilke denne surah blev sendt ned, begyndte således: En dag så Profeten i en drøm, at han var taget til Mekka med sine ledsagere og havde udført umrah (den lille pilgrimsfærd). Åbenlyst kunne Profetens drøm ikke blot være en almindelig drøm eller fiktion, for den er en form for guddommelig inspiration, som Allah selv har bekræftet i vers 27 nedenfor og sagt, at Han selv havde vist denne drøm til Sit Sendebud. Derfor var det ikke blot en drøm, men en guddommelig inspiration, som Profeten skulle adlyde og følge.

Tilsyneladende var der ingen mulig måde at handle på denne inspiration. De vantro Quraysh havde forhindret muslimerne i at drage til Ka'bah i de forgående seks år, og ingen muslim havde i den periode fået lov til at nærme sig Ka'bah med det formål at udføre hajj og umrah. Derfor kunne det ikke forventes, at de ville tillade Profeten at komme ind i Mekka sammen med et følge af sine ledsagere. Hvis de var fortsat til Mekka i pilgrimsklæder med den hensigt at udføre umrah sammen med deres våben, ville dette have fremprovokeret krig, og hvis de var fortsat ubevæbnede, ville dette have udsat hans egen såvel som hans ledsageres liv for fare. Under betingelser som disse kunne ingen se og foreslå, hvordan den guddommelige inspiration kunne omsættes i handling.

Men Profetens position var anderledes. Den krævede, at han skulle udføre enhver befaling, som hans Herre måtte give ham, frygtløst og uden nogen bekymring og tvivl. Derfor informerede Profeten sine ledsagere om sin drøm og begyndte forberedelserne til rejsen. Blandt de stammer, der levede i forstæderne, bekendtgjorde han også offentligt, at han drog afsted for at udføre umrah, og at folket kunne slutte sig til ham. De, der kun kunne se de ydre omstændigheder, troede, at han og hans ledsagere var på vej ind i selve dødens gab, og ingen af dem var derfor tilbøjelige til at ledsage ham på ekspeditionen. Men de, der havde sand tro på Allah og Hans Sendebud, var mindst bekymrede over konsekvenserne. For dem var det tilstrækkeligt at vide, at det var en guddommelig inspiration, og at Allahs Profet havde besluttet sig for at virkeliggøre det. Efter dette kunne intet forhindre dem i at ledsage Allahs Sendebud. Således blev 1.400 af ledsagerne klar til at følge ham på denne yderst farlige rejse.

Denne velsignede karavane begav sig afsted fra Medina i begyndelsen af dhul qa'dah, 6 e.H. Ved Dhul Hulaifah iførte de sig pilgrimsklæderne med den hensigt at udføre umrah, medbragte 70 kameler med halsbånd om halsen, der indikerede, at de var offerdyr, og beholdt kun ét sværd hver i skeden, hvilket pilgrimmene til Ka'bah havde tilladelse til at bære ifølge den anerkendte skik i Arabien, men ingen andre våben. Således begav karavanen sig af sted mod Ka'bah, Allahs Hus, i Mekka, idet de messede det foreskrevne kald '*Labbaik, Allahuma labbaik*' (Jeg svarer Dig åh Allah, jeg svarer Dig).

Karakteren af relationerne mellem Mekka og Medina i de dage var alt for velkendt for enhver araber. Blot det foregående år, i shawwal 5 e.H., havde Quraysh ved at samle de arabiske stammers forenede styrke invaderet Medina, og det velkendte Slag ved Graven havde fundet sted. Da Profeten sammen med en så stor karavane begav sig af sted mod sin blodtørstige fjendes hjem, så hele Arabien med forbløffelse til, og folket bemærkede også, at karavanen ikke tog af sted med den hensigt at kæmpe, men fortsatte mod Allahs Hus, i en forbudt måned i pilgrimsklæderne medbringende offerdyr og var fuldstændig ubevæbnet.

Quraysh var forvirrede over dette dristige skridt Profeten havde taget. Dhul qa'dah var en af de forbudte måneder, som i århundrede var blevet betragtet som en hellig måned for pilgrimsfærd i Arabien. Ingen havde ret til at gribe ind over for en karavane, som var på vej til at udføre hajj eller umrah i pilgrimsklæder i denne måned. selv fjendtlige stamme ikke kunne forhindre den i at passere gennem dens territorium ifølge landets anerkendte lov.

Quraysh var derfor fanget i et dilemma, for hvis de angreb denne karavane fra Medina og forhindrede den i at komme ind i Mekka, ville dette vække et ramaskrig af protester i hele landet, og alle de arabiske stammer ville få mistanke om, at Quraysh havde monopoliseret Ka'bah som udelukkende deres egen, og enhver stamme ville nu komme til at nære den mistillid, at det fremover ville afhænge af Qurayshs vilje at tillade eller ikke tillade nogen at udføre hajj eller umrah i fremtiden, og at de ville forhindre enhver stamme, som de var vrede på, i at besøge Ka'bah. Præcis som de havde forhindret de medinensiske pilgrimme. De mente, at dette ville være en alvorlig fejltagelse, som ville få hele Arabien til at gøre oprør mod dem. Men på den anden side, hvis de tillod Muhammad og hans store karavane at komme sikkert ind i deres by, ville de miste deres ry som den stærkeste magt i Arabien, og folket ville sige, at de var bange for Muhammad. Til sidst, efter megen forvirring, rådvildhed og tøven, blev de overvundet af deres falske æresfølelse, og for deres prestiges skyld traf de beslutningen, at under ingen omstændigheder ville tillade karavanen at komme ind i Mekka.

Profeten havde udsendt en mand fra Bani-Ka'b som spejder, så han kunne holde ham orienteret om Qurayshs hensigter og bevægelser. Da Profeten nåede Usfan, fik han besked om, at Quraysh havde nået Dhi Tuwa fuldt forberedt, og at de havde sendt Khalid bin Walid med to hundrede kavalerister i forvejen mod Kura'al-Ghamim for at afskære ham. Quraysh ønskede på en eller vis at provokere Profetens ledsagere til kamp, så de kunne fortælle araberne, at disse mennesker faktisk var kommet for at kæmpe og kun havde iført sig pilgrimsklæderne til umrah for at bedrage andre.

Umiddelbart ved modtagelsen af denne information ændrede Profeten sin rute og nåede efter at have fulgt et meget ujævnt, stenet rute frem til Hudaybiyyah, som var beliggende lige på grænsen til det hellige mekkanske territorium. Her fik han besøg af Budail bin Warqa, lederen af Bani-Khuza'ah, sammen med nogle mænd fra hans stamme. De spurgte, hvad han var kommet for. Profeten svarede, at han og hans ledsagere kun var kommet for pilgrimsfærd til Allahs Hus og for at gå rundt om det som en del af tilbedelsen og ikke for krig. Mændene fra Khuza'ah gik hen og fortalte dette til Qurayshs ledere og rådede dem til ikke at gribe ind over for pilgrimmene. Men Quraysh var stædige. De sendte Hulays bin Alqamah, lederen af Ahabish, til Profeten for at overtale ham til at vende tilbage.

Deres mål var, at når Muhammad ikke ville lytte til Hulays, ville han vende skuffet tilbage, og derefter ville hele Ahabishs styrke være på deres side. Men da Hulays kom frem og så, at hele karavanen havde iført sig pilgrimsklæderne, havde medbragt offerkameler med festlige halsbånd om halsen og var kommet for at ære Allahs Hus og ikke for at kæmpe, vendte han tilbage til Mekka uden at have nogen dialog med Profeten og sagde direkte til Qurayshs ledere, at disse mennesker ikke havde noget andet mål end at besøge Ka'bah, og hvis de udelukkede dem fra det, ville Ahabish ikke slutte sig til dem i dette, fordi de ikke var blevet deres allierede for at støtte dem, hvis de overtrådte de hellige skikke og traditioner.

Derefter sendte Quraysh Urwah bin Mas'ud Thaqafi, og han havde langvarige forhandlinger med Profeten i et forsøg på at overtale ham til at opgive sin hensigt om at komme ind i Mekka. Men Profeten gav ham også det samme svar, som han havde givet til lederen af Khuza'ah, at de ikke var kommet for at kæmpe, men for at ære Allahs Hus og udføre en religiøs pligt. Urwah vendte tilbage og sagde til Quraysh: "*Jeg har været ved kejserens og Khosroes' hoffer og også hos Negus, men ved Allah, aldrig har jeg set et folk så hengivne overfor en konge, som Muhammads ledsagere er over for ham. Hvis Muhammad foretager sin renselse, ville de ikke lade vandet derfra falde på jorden, men ville gnide det på deres kroppe og tøj. Nu kan I beslutte, hvad I bør gøre.*"

I mellemtiden, da beskederne kom, og forhandlingerne stod på, forsøgte Quraysh igen og igen i stilhed at iværksætte pludselige angreb på den muslimske lejr for at provokere ledsagerne og på en eller anden måde opildne dem til krig, men hver gang de gjorde dette, frustrerede ledsagernes overbærenhed og tålmodighed samt Profetens visdom og kløgt deres planer. Ved en lejlighed kom fyrre eller halvtreds af deres mænd om natten og angreb den muslimske lejr med sten og pile. Ledsagerne arresterede dem alle og bragte dem frem for Profeten, men han lod dem gå. Ved en anden lejlighed kom 80 mænd fra retningen af Tan'im lige på tidspunktet for fajr-bønnen og foretog et pludseligt angreb. De blev også fanget, men Profeten tilgav dem også. Således fortsatte Quraysh med at møde fiasko efter fiasko i enhver af deres planer.

Til sidst sendte Profeten Uthman som sit eget udsending til Mekka med beskeden om, at de ikke var kommet for at kæmpe, men kun for pilgrimsfærd og havde medbragt deres offerkameler, og de ville vende tilbage efter at have udført pilgrimsfærds-ritualet og foretaget ofringen. Men Quraysh afviste dette og tilbageholdt Uthman i byen. I mellemtiden spredte der sig et rygte om, at Uthman var blevet dræbt, og da han ikke vendte tilbage i tide, antog muslimerne rygtet for at være sandt. Nu kunne de ikke vise mere overbærenhed. Indtrængen i Mekka var anderledes, for der var ingen hensigt om at bruge magt. Men da ambassadøren blev dræbt, havde muslimerne intet andet alternativ end at forberede sig på krig. Derfor tilkaldte Profeten alle sine ledsagere og modtog et højtideligt ed fra dem om, at de ville kæmpe til døden. I betragtning af den kritiske anledning var det ikke et almindeligt foretagende. Muslimerne talte kun 1.400 og var ankommet uden våben, lå i lejr ved grænsen til Mekka ca. 400 kilometer væk fra deres egen by, og fjenden kunne angribe dem i fuld styrke og kunne også omringe dem med sine allierede fra de tilstødende stammer. På trods af dette undlod ingen fra karavanen på nær én mand at give sit løfte om at kæmpe til døden, og der kunne ikke være noget større bevis på deres dedikation og oprigtighed for Allahs sag. Dette løfte er velkendt i islams historie som Ridwan-eden.

Senere blev det kendt, at nyheden om Uthman var falsk. Ikke alene vendte han tilbage, men under Suhail bin 'Amr fra Quraysh ankom der også en delegation for at forhandle fred med Profeten. Nu insisterede Quraysh ikke længere på, at de ville nægte Profeten og hans ledsagere at adgang til Mekka. Imidlertid insisterede de kun på dette for at redde ansigt. De ønskede at han vendte tilbage det år, men kunne komme det følgende år for at udføre umrah. Efter langvarige forhandlinger blev der indgået fred på følgende betingelser:

1. Krig skulle ophøre i ti år, og ingen af parterne ville udføre nogen form for fjendtlighed, åben eller hemmelig, mod den anden.

2. Hvis nogen i løbet af den periode fra Quraysh sluttede over til Muhammad uden sin værges tilladelse, skulle han returnere ham til dem, men hvis en ledsager af Muhammad kom over til Quraysh, ville de ikke returnere ham til ham.

3. Enhver arabisk stamme ville have mulighed for at slutte sig til en af de to parter som allieret og tilslutte sig traktaten.

4. Muhammad og hans mænd ville vende tilbage det år og kunne komme det følgende år til umrah og opholde sig i Mekka i tre dage, forudsat at de hver kun medbragte ét sværd i skede og intet andet krigsvåben. I de tre dage ville mekkanerne rømme byen for dem (så der ikke var nogen risiko for et sammenstød), men de ville ikke få lov til at tage nogen mekkaner med sig på tilbagevejen.

Da betingelserne for traktaten var ved at blive fastlagt, følte hele den muslimske hær sig stærkt oprørt. Ingen forstod den hensigtsmæssighed, der lå bag Profetens accept af betingelserne. Ingen var fremsynet

nok til at forudse den store fordel, som ville følge af denne traktat. De vantro Quraysh betragtede det som deres sejr, og muslimerne var oprørte over, hvorfor de skulle ydmyges ved at acceptere disse tarvelige betingelser. Selv en statsmand af Umars kaliber siger, at han aldrig havde givet efter for tvivl, siden den tid han havde accepteret islam, men ved denne lejlighed kunne han heller ikke undgå det. Utålmodig gik han til Abu Bakr og sagde: "*Er han (Profeten) ikke Allahs Sendebud, og er vi ikke muslimer, og er de ikke polyteister? Hvorfor skulle vi så gå med til det, der er ydmygende for vores tro?*" Han svarede: "*Åh Umar, han er visselig Allahs Sendebud, og Allah vil aldrig gøre ham til taberen.*" Utilfreds gik han til Profeten selv og stillede de samme spørgsmål til ham, og han gav ham også de samme svar, som Abu Bakr havde givet. Bagefter fortsatte Umar med at tilbyde frivillige bønner og give almisser, således at Allah måtte tilgive hans uforskammethed, som han havde vist ved denne lejlighed.

To ting i traktaten var yderst foruroligende for muslimerne først, den anden betingelse, om hvilken de sagde, at det var en udtrykkeligt urimelig betingelse, for hvis de skulle returnere en flygtning fra Mekka, hvorfor skulle Quraysh så ikke returnere en flygtning fra Medina? Til dette svarede Profeten: "*Til hvilken nytte ville den som flygtede fra os til dem være? Måtte Allah holde ham væk fra os! Hvis vi returnerer den, der flygter til os fra dem, vil Allah skabe en anden udvej for ham.*" Den anden ting, der nagede dem, var den fjerde betingelse. Muslimerne mente, at det at gå med til den betød, at de vendte tilbage uden succes, og dette var ydmygende. Desuden var det spørgsmål, der gjorde dem oprørte, at de havde accepteret betingelsen om at vende tilbage uden at udføre pilgrimsfærden til Ka'baen, hvorimod Profeten havde set i et syn, at de udførte tawaf i Mekka. Til dette svarede Profeten, at i hans syn var året ikke blevet specificeret. Ifølge traktatens betingelser ville de derfor udføre tawaf (omkredsningen af Ka'baen) det følgende år, hvis det behagede Allah.

Lige på det tidspunkt, hvor dokumentet var ved at blive skrevet, lykkedes det på en eller anden måde Abu Jandal, Suhail bin 'Amrs egen søn, som var blevet muslim og var blevet fængslet af hedningene i Mekka, at flygte til Profetens lejr. Han havde lænker om fødderne og spor af mishandling kroppen. Han bønfaldt Profeten om hjælpe ham med at blive løsladt. Dette gjorde kun ledsagernes mismod endnu større, og de kunne næsten ikke beherske deres følelser. Men Suhail bin 'Amr sagde, at betingelserne for aftalen var blevet indgået mellem dem, selvom dokumentet endnu ikke var færdigskrevet, og derfor skulle den unge mand returneres til dem. Profeten anerkendte hans argument, og Abu Jandal blev returneret til sine undertrykkere.

Da dokumentet var færdigt, talte Profeten til ledsagerne og bad dem om at slagte deres offerdyr på selve det sted, barbere deres hoveder og tage pilgrimsklæderne af, men ingen bevægede sig fra sin plads. Profeten gentog ordren tre gange, men ledsagerne var så overvældet af depression og mismod, at de ikke efterkom den. I løbet af hele hans periode som Allahs Sendebud var det ved ingen lejlighed nogensinde sket, at han havde befalet sine ledsagere at gøre noget, hvorefter de ikke skyndte sig at efterkomme det. Dette gav ham et stort chok, og han vendte tilbage til sit telt og udtrykte sin sorg over for sin kone, Umm Salamah. Hun sagde: "*Du kan stille og roligt gå ud og slagte din egen kamel og tilkalde barberen og få dit hoved barberet. Derefter ville folket automatisk gøre, hvad du gjorde, og de ville forstå, at uanset hvilken beslutning der var truffet, ville den ikke blive ændret.*" Præcis det samme skete. Folket slagtede deres dyr, barberede deres hoveder eller klippede deres hår kort og tog pilgrimsklæderne af, men deres hjerter var stadig plaget af sorg.

Senere, da denne karavane var på vej tilbage til Medina, mens de følte sig deprimerede og mismodige over Hudaybiyyah-fredsaftalen, kom blev denne surah åbenbaret Dajnan (eller ifølge nogle andre, ved Kura' al-Ghamim). Suraen fortalte muslimerne, at fredstraktaten som de betragtede som deres nederlag, i virkeligheden var en stor sejr. Efter at den var blevet åbenbaret, tilkaldte Profeten muslimerne og sagde: "*I dag er noget blevet sendt ned til mig, som er mere værdifuld for mig end verden og hvad den indeholder.*" Derefter reciterede han denne surah, især for Umar, for han var den blandt dem, der følte sig mest mismodig.

Selvom de troende var tilfredse, da de hørte denne guddommelige åbenbaring, begyndte fordelene ved denne traktat kort tid efter at vise sig, den ene efter den anden, indtil alle blev fuldstændig overbeviste om, at denne fredstraktat i virkeligheden var en stor sejr:

1. I den blev eksistensen af den islamiske stat i Arabien for første gang behørigt anerkendt. Før dette var Profeten Muhammads og hans ledsageres position i arabernes øjne ikke andet end blot som oprørere mod Quraysh og andre arabiske stammer, og de betragtede dem som fredløse. Nu anerkendte Quraysh selv ved at indgå denne aftale med Profeten hans suverænitet over den islamiske stats territorier og åbnede vejen for, at de arabiske stammer kunne indgå alliance-traktater med den af de to politiske magter de ønskede.

2. Ved at indrømme muslimernes ret til pilgrimsfærd til Allahs Hus indrømmede Quraysh også, at islam ikke var en antireligiøs trosretning, som de hidtil havde tænkt, men at den var en af de anerkendte religioner i Arabien, og ligesom de andre arabere havde dens tilhængere også ret til at udføre ritualerne for hajj og umrah. Dette mindskede det had i arabernes hjerter, som var blevet forårsaget af den propaganda, Quraysh havde ført mod islam.

3. Underskrivelsen af en fredspagt for ti år sikrede muslimerne med fuld fred, og idet de spredte sig til ethvert hjørne af Arabien, prædikede de islam med en sådan ånd og hastighed, at antallet af de mennesker, der omfavnede islam inden for to år efter Hudaybiyyah, langt oversteg dem, der havde omfavnet den i løbet af de foregående 19 år eller deromkring. Det var alt sammen på grund af denne traktat, at to år senere, da Profeten som en konsekvens af Qurayshs overtrædelse af traktaten invaderede Mekka, var han ledsaget af en hær på 10.000 mand, hvorimod kun 1.400 mænd havde sluttet sig til ham på marchen i anledning af Hudaybiyyah.

4. Efter Qurayshs suspendering af fjendtlighederne fik Profeten muligheden for at etablere og styrke islamisk styre i de territorier under ham og for at forvandle det islamiske samfund til en fuldgyldig civilisation og levemåde ved hjælp af håndhævelsen af islamisk lov.

5. En anden gevinst, der fulgte af våbenhvilen med Quraysh, var, at muslimerne, da de var sikret fred fra syd, overvandt alle modstandsstyrkerne i det nordlige og centrale Arabien let. Blot tre måneder efter Hudaybiyyah blev Khaiber, jødernes store højborg, erobret, og efter den faldt de jødiske bosættelser Fadak, Wad-il Qura, Taima og Tabuk også til islam den ene efter den anden. Derefter kom alle andre stammer i det centrale Arabien, som var bundet i alliance med jøderne og Quraysh, under islams herredømme. Således blev magtbalancen i Arabien inden for to år efter Hudaybiyyah ændret i en sådan grad, at Qurayshs og idoltilbedernes styrke gav efter, og islams dominans blev sikret.

Dette var de velsignelser, som muslimerne opnåede gennem fredstraktaten, som de betragtede som deres nederlag og Quraysh som deres sejr. Hvad der imidlertid havde bekymret muslimerne mest i denne traktat, var betingelsen om flygtningene fra Mekka og Medina, nemlig at de førstnævnte ville blive returneret, og de sidstnævnte ikke ville blive returneret. Men ikke meget længe efter, viste denne betingelse sig også at være ufordelagtig for Quraysh, og erfaringen afslørede hvilke vidtrækkende konsekvenser Profeten havde forudset og derefter accepteret. Et par dage efter traktaten flygtede en muslim fra Mekka, Abu Basir, fra Quraysh og nåede Medina. Quraysh krævede ham udleveret, og Profeten returnerede ham til deres mænd, som var blevet sendt fra Mekka for at arrestere ham. Men mens han var på vej til Mekka, flygtede han igen og slog sig ned ved vejen ved kysten af Det Røde Hav, som Qurayshs handelskaravaner benyttede på vej til Syrien. Efter det ville enhver muslim, der lykkedes med at flygte fra Quraysh, tage hen og slutte sig til Abu Basir i stedet for at tage til Medina, indtil 70 mænd var samlet der. De ville angribe enhver Quraysh-karavane, der passerede vejen, og hugge den i

stykker, indtil Quraysh til sidst selv bønfaldt Profeten om at kalde disse mænd til Medina, og betingelsen vedrørende returneringen af flygtningene derved bortfaldt af sig selv. Denne surah bør læses med denne historiske baggrund for øje for fuldt ud at forstå den.

Surah 48: al-Fath[91]

I Allahs navn, Den Nådigste, Den Barmhjertigste.

1. Sandelig, Vi har skænket dig en tydelig sejr,[92]

2. for Allah ville tilgive dig dine synder, de fortidige og de fremtidige, og fuldbyrde Sin velsignelse over dig og lede dig på den rette vej,

3. og Allah ville skænke dig en ærefuld hjælp.

4. Han er Den, som nedsendte tryghed og ro i de troendes hjerter, sådan at deres tro skulle bestyrkes med mere tro. Himlenes og jordens hære tilhører Allah, og Han er Alvidende, alvis.

5. (Sejren blev skænket) for at føre de troende mænd og troende kvinder ind i haver, hvorunder floder strømmer, og hvor de skal være til evig tid, og for at tilgive deres synder. Dette er i Allahs øjne den største sejr.

6. Og (også) for at straffe hykleriske mænd og hykleriske kvinder og afgudsdyrkende mænd og afgudsdyrkende kvinder, som havde dårlige antagelser om Allah. Må de blive ramt af undergang! Allah er vred på dem og har forbandet dem, og Han har forberedt Helvede for dem. Hvor elendigt et bestemmelsessted det er!

7. Himlenes og jordens hære tilhører Allah, og Allah er almægtig, alvis.

8. Sandelig, Vi har sendt dig som et vidne og en bringer af et glædeligt budskab og en advarer,

9. for at I kan tro på Allah og Hans Sendebud og hjælpe ham og vise ham stor respekt og lovprise Allah morgen og aften.

10. Sandelig, de, som afgiver troskabsløfte til dig, afgiver egentlig troskabsløfte til Allah. Allahs hånd er over deres hænder. Så den, som bryder løftet, vil have brudt det mod sig selv. Og den, som fuldbyrder det løfte, han aflagde for Allah, ham vil Han give en stor belønning.

11. Snart vil de af beduinerne, som blev tilbage, sige til dig: "Vor ejendom og vore familier gjorde krav på os, så bed om tilgivelse for os." De siger med deres tunge det, som ikke er i deres hjerte. Sig: "Hvem er det, som vil kunne redde jer fra Allah, hvis Han har til hensigt at påføre jer tab eller at give jer vinding? Han kender til alt, hvad I gør.

12. Men I tænkte, at Sendebuddet og de troende aldrig ville vende hjem igen til deres familier, og denne (tanke) blev gjort tiltrækkende i jeres hjerter. Det var en ond tanke, og I er et folk dømt til undergang!"

13. For dem, som ikke tror på Allah og Hans Sendebud – Vi har forberedt en flammende ild for de vantro!

14. Herredømmet over himlene og jorden tilhører Allah. Han tilgiver den, Han vil, og Han straffer den, Han vil. Allah er tilgivende, barmhjertig.

[91] *Al-Fath*: Erobringen.

[92] Ibn Mas'ud sagde: "I anser erobringen for at være den af Mekka, men vi anser den for at være traktaten ved al-Hudaybiyyah." Al-Bukhari berettede et lignende citat fra al-Bara' bin 'Azib. Selvom traktaten i begyndelsen blev betragtet som et tilbageslag af følgesvendene, tjente den i virkeligheden til at fremme udbredelsen af islam, hvilket førte til erobringen af Mekka to år senere.

15. Når I tager af sted for at få fat i krigsbyttet, vil de, som blev tilbage, sige: "Lad os følge med jer!" De ønsker at forandre Allahs ord. Sig: "I kan aldrig følge os, dette har Allah befalet tidligere." Men så vil de sige: "Nej, I misunder os!" Tværtimod! De forstår så lidt.

16. Sig til dem, som blev tilbage af beduinerne: "Snart vil I blive kaldt mod et meget magtfuldt folk for at kæmpe mod dem, indtil de underkaster sig. Hvis I adlyder, vil Allah skænke jer en skøn belønning. Men hvis I vender jer bort, sådan som I vendte jer bort tidligere, vil Han straffe jer med en smertelig straf."

17. Det er ingen synd for den blinde, og ej heller er det nogen synd for den halte og heller ikke for den syge (at de ikke kæmper). Og den, som adlyder Allah og Hans Sendebud, ham vil Allah føre ind i haver, hvorunder floder strømmer. Men den, som vender sig bort, vil Han straffe med en smertelig straf.

18. Sandelig, Allah blev tilfreds med de troende, da de gav dig troskabseden under træet. Han kendte meget vel til det, som befandt sig i deres hjerter. Allah sendte en særlig tryghed og ro i deres hjerter og skænkede dem en sejr et sted nær dem

19. og rigeligt med krigsbytte, som de fik fat i. Allah er almægtig, alvis.

20. Og Allah lovede jer endnu mere krigsbytte, som I skulle få fat i. Så gav Han jer det; med det samme holdt Han folks hænder fra jer, for at det skulle blive et tegn for de troende og føre jer til den rette vej.

21. Og andre, som I ikke magtede, har Allah visselig omsluttet (med Sin viden). Allahs almagt omfatter alt.

22. Og hvis de vantro havde kæmpet mod jer, ville de visselig have vendt ryggen til og flygtet; derefter ville de ikke have fundet en eneste velynder eller hjælper.

23. Dette er Allahs fremgangsmåde, som er blevet anvendt gennem tiderne, og du vil ikke finde en ændring i Allahs fremgangsmåde.

24. Og Han er Den, som holdt deres hænder fra jer og jeres hænder fra dem ved Mekkas midte, efter at Han gav jer overtaget over dem. Allah ser alt, hvad I gør.

25. Det er dem, som viste vantro og forhindrede jer i at nå Den hellige Moske og offerdyrene i at nå deres bestemmelsessted. Havde det ikke været for troende mænd og troende kvinder, som I ikke kender, og som I kunne komme til at trampe ned uden at vide det og derved pådrage jer skyld; for Allah fører den, Han vil, ind i Sin nåde – havde de helt tydeligt adskilt sig fra hinanden, ville Vi have udsat de vantro for en smertelig straf!

26. Da de vantro havde sat ildhu i hjertet, uvidenhedens fanatisme, nedsendte Allah Sin fred over Sit Sendebud og de troende og gjorde dem faste i gudfrygtighedens ord. De var dette værdige og havde fortjent det. Allah er Alvidende om alting.

27. Sandelig, Allah bekræftede Sit Sendebuds drøm som sand: Hvis Allah vil, træder I ind i Den hellige Moske i tryghed, med barberede hoveder og med kortklippet hår, uden frygt." Han vidste det, I ikke vidste,

så Han tildelte ud over den en nærtstående sejr.

28. Han er Den, som sendte Sit Sendebud med retledningen og sandhedens religion, for at den må være alle religioner overlegen. Allah er tilstrækkelig som vidne.

29. Muhammad er Allahs Sendebud, og de, som er med ham, er strenge mod de vantro, mod hinanden er de barmhjertige. Du ser dem kaste sig ned, de søger Allahs velvilje og tilfredshed. Deres mærker i ansigtet er spor af, at de kaster sig ned. Dette er beskrivelsen af dem i al-Tawrat og i al-Injiil: De er som en afgrøde, der først skyder sit skud ud, som så styrkes og bliver moden og så står ret på sin stilk, til glæde for agerdyrkerne; hos de vantro vækker de vrede. Allah har lovet dem, som tror og handler retskaffent tilgivelse og en stor belønning.

Surah 49: al-Hujurat

Åbenbaringsperiode

Denne surah er en samling af de påbud og instruktioner, der blev sendt ned ved forskellige lejligheder. Desuden viser haditherne også, at de fleste af disse befalinger blev åbenbaret i den det sidste stadie af Profetens liv i Medina. For eksempel anfører fortolkerne af Koranen, at vers 4 blev sendt ned angående Bani-Tamim. Denne delegation var ankommet til Medina og begyndte at kalde på Profeten udefra hans hustruers kamre (hujurat), og ifølge alle biografiske bøger om Profetens liv havde denne delegation besøgt Medina i 9 e.H. Ligeledes bekræfter et stort antal hadither angående vers 6, at det blev sendt ned vedrørende Walid bin Uqbah, som Profeten havde sendt for at indsamle den obligatoriske almisse (zakah) fra Bani-al-Mustaliq, og det er kendt, at han var blevet muslim ved erobringen af Mekka.

Tema og emner

Suraen lærer muslimerne de manerer, som sømmer sig for en sand troende, og især de første fem vers relaterer sig til de manerer, som bør overholdes med hensyn til Allah og Hans Sendebud.

Der gives den instruks, at det ikke er korrekt at tro blindt på enhver nyhed uden behørig overvejelse. Hvis der modtages information om en person, en gruppe eller et samfund, bør den gennemgås omhyggeligt for, hvorvidt informationen kommer fra en pålidelig kilde eller ej. Hvis kilden ikke er pålidelige, bør det undersøges for at se, om nyheden er sand, før der foretages nogen handling.

Dernæst er det blevet fortalt, hvilken holdning muslimerne bør indtage, hvis to grupper af muslimerne falder i indbyrdes kamp. Derefter er muslimerne blevet formanet til at beskytte sig mod de onder, der korrumperer samfund og ødelægger de indbyrdes relationer. At håne og spotte hinanden, at kalde andre ved dårlige øgenavne, at nære mistanke, at snage i andre menneskers anliggender og bagtalelse er onde synder, der korrumperer det bredere samfund. Allah nævner hvert af disse onder særskilt og forbyder dem.

Efter dette er de nationale og racemæssige distinktioner, der forårsager udbredt korruption, blevet fordømt. Nationalisme, tribalisme, stolthed over afstamning, at se ned på andre som underlegne i forhold til en selv og at trække andre ned for at etablere ens egen overlegenhed er vigtige faktorer, der har fyldt verden med uretfærdigheder og tyranni. Allah har i et kort vers skåret dette onde ved roden, ved at fastslå at alle mennesker er efterkommere af det samme ene par (Adam og Eva), og deres opdeling i stammer og samfund er kun for at man kan kende hinanden, ikke for pral og stolthed, og der er intet lovligt grundlag for en mands overlegenhed over en anden undtagen ved en større fromhed og bedre moral.

Afslutningsvis er folket blevet fortalt, at det afgørende spørgsmål ikke er den mundtlige bekendelse af troen, men i sandhed at tro på Allah og Hans Sendebud, at adlyde dem i deres praktiske liv og oprigtigt at anstrenge sig selv og bruge sin rigdom for Allahs sag. Sande troende er dem, der indtager denne holdning. Hvad angår dem, der udelukkende bekender islam mundtligt uden bekræftelse fra hjertet og derefter indtager den holdning, som om de har gjort nogen en tjeneste ved at acceptere islam, kan de tælles blandt muslimerne i verden, men vil ikke blive regnet som troende i Allahs øjne.

Surah 49: al-Hujurat[93]

I Allahs navn, Den Nådigste, Den Barmhjertigste.

1. O I troende! Gå ikke foran Allah og Hans Sendebud, og frygt Allah. Sandelig Allah er Althørende, Alvidende.

2. O I troende! Hæv ikke jeres stemme over Profetens stemme, og vær ikke højlydte over for ham i talen, sådan som I er højlydte over for hinanden. Alle jeres handlinger skulle nødig gå tabt, uden at I aner det.

3. Sandelig, de, som holder deres stemme dæmpet over for Allahs Sendebud, det er dem, hvis hjerte Allah har prøvet for gudfrygtighed. Der er gudfrygtighed og en stor belønning for dem.

4. Sandelig, de, som råber på dig uden for værelserne, de fleste af dem mangler forståelse.

5. Hvis de ventede tålmodigt, til du kom ud til dem, ville det være bedre for dem. Allah er tilgivende, barmhjertig.

6. O I troende! Hvis en syndefuld person skulle bringe jer en meddelelse, så undersøg den grundigt, så I ikke kommer til at skade et andet folk uden at vide det og så angrer det, I har gjort.

7. Og vid, at Allahs Sendebud er blandt jer. Hvis han havde fulgt jer(es råd) i mange sager, ville I være kommet ud for mange vanskeligheder. Men Allah lod jer nære kærlighed til troen og forskønnede den i jeres hjerter. Han viste jer vantroens, syndefuldhedens og opsætsighedens slethed. Sådanne har fundet retledningen.

8. (Det er) Allahs velvilje og nåde. Allah er Alvidende, alvis.

9. Og hvis to grupper af troende bekriger hinanden, så forson dem. Men hvis den ene af dem skulle begå overgreb mod den anden, så kæmp mod den, som begår overgreb, indtil den vender tilbage til Allahs befaling. Hvis den så vender tilbage, så forson dem med retfærdighed! Og vær retfærdige (i alle jeres sager). Sandelig, Allah kan lide den, som er retfærdig.

10. De troende er brødre, så bring forsoning mellem jeres to brødre. Frygt Allah, så der må blive vist jer nåde!

11. O I troende! Intet folk må gøre nar ad et andet folk. Det kan (meget vel) være, at de (som de gør nar ad) er bedre end dem. Og heller ikke må kvinder (gøre nar ad) andre kvinder. Det kan (meget vel) være, at de (som de gør nar ad) er bedre end dem. Og fornærm ikke hinanden. Kald ikke hinanden øgenavne. Hvor grimt er ikke øgenavnet "syndefuld", efter at personen har taget troen til sig! Og de, som ikke vender om i anger, det er dem, som er de uretfærdige.

12. O I troende, undgå mange af antagelserne! Sandelig, nogle antagelser er synder. Og udspioner ikke, og bagvask ikke hinanden! Ville nogen af jer kunne lide at spise sin døde broders kød? I ville hade det. Og frygt Allah! Sandelig, Allah er benådende, barmhjertig.

13. O I mennesker! Sandelig, Vi har skabt jer af en mand og en kvinde, og Vi

[93] *Al-Hujurat*: Kamrene, refererer til værelserne som Profetens koner boede i.

gjorde jer til folk og stammer, for at I skal kunne genkende hinanden. Sandelig, den mest ærefulde i Allahs øjne er den mest gudfrygtige af jer. Sandelig, Allah er Alvidende, kender til alt.

14. Beduinerne siger: "Vi tror!" Sig: "I tror ikke! Sig hellere: 'Vi har underkastet os!' Troen er endnu ikke nået ind i jeres hjerter. Og hvis I adlyder Allah og Hans Sendebud, vil Han ikke formindske jeres handlinger(s løn)." Sandelig, Allah er tilgivende, barmhjertig.

15. De troende er kun dem, som tror på Allah og Hans Sendebud, og som derefter ikke havner i tvivl, og som kæmper med deres ejendom og liv for Allahs sag. Det er de sande troende.

16. Sig: "Er det Allah, I prøver at belære om jeres religion, selvom Han kender til alt, hvad der er i himlene og på jorden?" Allah er Alvidende om alting.

17. De viser det frem som godhed mod dig, at de har overgivet sig til Allah. Sig: "Vis det ikke frem som godhed mod mig, at I har overgivet jer til Allah, det er derimod Allah, som viser jer nåde ved at lade jer opnå troen, hvis I er sandfærdige."

18. Sandelig, Allah kender til alt det usete i himlene og på jorden, og Allah ser alt, hvad I gør.

Surah 50: Qaf

Åbenbaringsperiode

Der er ingen autentisk hadith, der viser, præcis hvornår denne surah blev sendt ned. En undersøgelse af indholdet af emnet afslører imidlertid, at dens åbenbaringsperiode er den anden fase af Profetens liv i Mekka, som varede fra det tredje år af profetskabet indtil det femte år.

Tema og emner

Autentiske traditioner viser, at Profeten plejede at recitere denne surah generelt i bønnen på eid-dagene. En kvinde ved navn Umm Hisham bin Harithah, som var nabo til Profeten, siger, at hun kun var i stand til at lære surah Qaf udenad, fordi hun ofte hørte den fra Profeten i fredagsprædikenerne. Ifølge nogle andre traditioner reciterede han den ofte i daggrysbønnen (fajr). Dette gør det fuldstændig klart, at dette var en vigtig surah i Profetens øjne. Det er derfor, han sørgede for, at dens indhold nåede ud til så mange mennesker som muligt igen og igen.

Grunden til denne betydning kan let forstås ved et omhyggeligt studie af denne surah. Temaet for hele denne surah er det hinsidige. Da Profeten begyndte at prædike sit budskab i Mekka, var det, der overraskede folket mest, nyheden om, at mennesker ville blive genoprejst efter døden, og at de ville være nødt til at aflægge regnskab for deres gerninger. De sagde, at "det var umuligt", for det menneskelige sind kunne ikke tro, at det ville ske. Hvordan kunne det trods alt være muligt, at når kroppen var blevet til støv, ville de spredte partikler blive samlet igen efter hundredtusindvis af år, for at udgøre den samme krop endnu en gang og blive rejst op som en levende krop. Allah sendte som svar denne åbenbaring ned. I den er der på den ene side blevet givet argumenter for muligheden for og forekomsten af det hinsidige på en kortfattet måde, i korte sætninger, og på den anden side er folket blevet advaret, som for at sige: "Uanset om I udtrykker undren og overraskelse, eller I betragter det som noget fjernt fra fornuften eller fornægter det fuldstændigt, kan det i ethvert tilfælde ikke ændre sandheden. Den absolutte, uforanderlige sandhed er, at Allah kender opholdsstedet for hver og en af jeres krops partikler, der er blevet spredt væk i jorden, og ved, hvor og i hvilken tilstand de er. Allahs ene signal er nok til at få alle de spredte partikler til at samle sig igen og til at få jer til at rejse jer op endnu en gang, som I var blevet skabt i første omgang. Ligeledes er denne idé om, at I er blevet skabt og efterladt frie til jer selv i verden, og at I ikke er blevet gjort ansvarlige over for nogen, ikke mere end en misforståelse.

Faktum er, Allah ikke kun er bevidst om hver af jeres handlinger og ord, selv om de idéer, der går gennem jeres sind, men Hans engle er også knyttet til hver enkelt af jer, som fører optegnelsen over, hvad end I gør og udtaler. Når tiden kommer, vil I komme ud af jeres grave ved ét kald, præcis som unge planteskud spirer frem fra jorden ved den første byge af regnen. Derefter vil denne skødesløshed, som blokerer jeres syn, blive fjernet, og I vil med jeres egne øjne se alt det, som I fornægter i dag. På det tidspunkt vil I indse, at I ikke var blevet skabt til at være uansvarlige i denne verden, men ansvarlige for alle jeres gerninger. Tildeling af belønningerne og straffene, helvede og himlen, som I betragter som umulige og indbildte ting, vil på det tidspunkt blive synlige realiteter for jer. Som en konsekvens af jeres fjendskab og modstand mod sandheden vil I blive kastet i det samme helvede, som I i dag betragter som fjernt fra fornuften, og de, der frygter den barmhjertige Allah og vender tilbage til retfærdighedens vej, vil blive skænket adgang til det samme Paradis, ved hvis omtale I nu udtrykker undren og overraskelse.

Surah 50: Qaf[94]

I Allahs navn, Den Nådigste, Den Barmhjertigste.

1. Qaf. Ved Den ærefulde Koran.

2. Nej! De undrer de sig over, at en advarer fra deres egen midte er kommet til dem, og de vantro siger: "Dette er noget mærkværdigt!"

3. "(Skulle vi da blive genopvækket), når vi er døde og blevet til jord? Denne tilbagevenden er langt fra (mulig)!"

4. Sandelig, Vi ved, hvad jorden (fortærer og) formindsker af dem, men hos Os er Bogen, hvori alting er bevaret.

5. Nej! Da sandheden kom til dem, da fornægtede de den. Nu befinder de sig i en tilstand af forvirring.

6. Har de da ikke set himlen over sig, hvordan Vi har konstrueret den, og (hvordan) Vi har prydet den? Der er ingen sprækker i den.

7. Og jorden også, (har de ikke set, hvordan) Vi har bredt den ud? Vi har sat faste bjerge på den, og Vi lader alle slags forfriskende (planter) vokse på den parvis.

8. (Dette) for at give indsigt og som formaning til enhver tjener, som vender sig i anger (til Os).

9. Og Vi nedsender fra himlen velsignet regn, ved hvilken Vi lader haver vokse frem og afgrøder, som man kan høste,

10. og høje daddelpalmer, hvis klaser sidder oven over hinanden,

11. som forsyning for (Vore) tjenere. Derved giver Vi liv til det døde land. På samme måde vil opstandelsen ske.

12. Før dem fornægtede også Nuhs folk, Rass' indbyggere, Thamud,

13. 'Aad, Firaun, Luts folk,

14. Aykahs indbyggere og Tubbas folk. De fornægtede Alle Sendebuddene, og Mit løfte (om straffen) til dem blev opfyldt.

15. Viste Vi da manglende formåen ved den første skabelse? Nej! Men de er I tvivl om den nye skabelse.

16. Og sandelig, Vi har skabt mennesket, og Vi kender til de fristelser, hans sjæl udsætter ham for. Vi er ham nærmere end halspulsåren.

17. Når de to (engle), der skal tage imod, én siddende på højre side og én på venstre side, modtager ham,

18. ytrer han ikke et eneste ord, uden at en overvåger er klar hos ham.

19. Og dødens besvimelse kommer med sandheden: "Dette er, hvad du forsøgte at løbe væk fra."

20. Og der blæses i trompeten, dette er Truslens Dag.

21. Og enhver sjæl vil komme med en, der driver den frem, og en, som vil vidne.

22. "Sandelig, du forblev ligeglad over for denne dag, så nu har vi fjernet dit slør fra dig, og dit syn er skarpt i dag."

23. Og hans følgesvend vil sige: "Dette er, hvad der er (nedskrevet) hos mig!"

24. "(O I to engle!) Kast i Helvede enhver, som er utaknemmelig og opsætsig,

[94] *Qaf*: (bogstaven) qaf.

25. som hindrer det gode, overtræder grænsen og er tvivlende,

26. og som tager en anden gud ud over Allah til sig. Kast ham ind i den strengeste straf!"

27. Hans følgesvend vil sige: "Vor Herre! Jeg har ikke vildledt ham. Han befandt sig derimod i en stor vildfarelse."

28. Allah vil sige: "I skal ikke skændes her hos Mig! Jeg har tidligere sendt advarslen til jer.

29. Ordet bliver ikke forandret hos Mig, og jeg er ikke uretfærdig mod (Mine) tjenere!"

30. Den dag vil Vi sige til Helvede: "Er du fyldt op?" og det vil sige: "Er der flere?"

31. Og Paradiset vil blive bragt nær de gudfrygtige, ingen afstand vil der være.

32. "Dette er, hvad I blev lovet, det er for dem, som vendte om i anger, som var agtpågivende,

33. og som frygtede Den Nådigste, uden at have set Ham, og kom til Allah med anger i hjertet.

34. Træd ind i det med fred, dette er Evighedens Dag!"

35. Deri er der for dem alt, hvad de ønsker sig. Hos Os er der endnu mere.

36. Og hvor mange generationer, som var mægtigere end dem, har Vi ikke tilintetgjort før dem? De gennemsøgte byer for at finde et sted at flygte hen.

37. Sandelig, i dette er der formaning for den, som ejer forstand og hører efter af hjertet.

38. Sandelig, Vi har skabt himlene, jorden og alt, hvad der er imellem dem, på seks dage, og ingen træthed kom over Os.

39. Vær du tålmodig med, hvad de end siger. Lovpris din Herre før solopgang og før solnedgang.

40. Og lovpris Ham i nogle af nattens timer og efter bønnen.

41. Og lyt på den dag, hvor udråberen vil råbe fra et nært sted.

42. Dagen, hvor de vil høre braget med sandheden. Dette er Genopstandelsens Dag.

43. Vi er Den, der forårsager død, og Den, der genopliver. Den endelige tilbagevenden er til Os alene.

44. Dagen, hvor jorden vil sprække over dem, og de i al hast vil fare ud (af deres grave). Dette vil være en samling, som er let for Os.

45. Vi er Alvidende om alt, hvad de siger, og du er ikke en, som udøver tvang mod dem (for at få dem til at tro). Så advar ved Koranen den, som frygter Min trussel!

Surah 51: adh-Dhariyat

Åbenbaringsperiode

Indholdet og stilen viser tydeligt, at den blev nedsendt i den periode, hvor forfølgelsen endnu ikke var begyndt, skønt Profetens invitation hårdnakket blev modarbejdet og imødegået med benægtelse, hån og falske anklager. Derfor ser denne surah også ud til at være åbenbaret i samme periode, hvor surah 50: Qaf blev åbenbaret.

Tema og emner

Suraen omhandler hovedsageligt det hinsidige, og til sidst præsenterer den invitationen til monoteisme (*tawhid*). Desuden er folket blevet advaret om, at afvisning af Profeternes budskab og en fastholdelse af uvidenhedens begreber og trosretninger, har vist sig at være katastrofal for de nationer, der tidligere har adopteret denne holdning og levemåde.

Om det hinsidige fremstiller denne surah følgende: Folkets forskellige og modstridende overbevisninger om afslutningen på menneskelivet er i sig selv et klart bevis på, at ingen af disse overbevisninger og trosretninger er baseret på viden. Enhver har for sig selv dannet sig en ideologi på grundlag af formodninger. Nogen troede, at der ikke ville være noget liv efter døden; nogen troede på livet efter døden, men i form af sjælevandring; nogen troede på livet i det hinsidige og udmålingen af belønninger og straffe, men opfandt forskellige udveje og hjælpemidler for at undslippe gengældelse. Vedrørende et spørgsmål af så vital og grundlæggende betydning – hvor et forkert synspunkt gør hele menneskets livsværk forkert og spildt og ødelægger hans fremtid for evigt – ville det være en katastrofal dårskab at bygge en ideologi alene på grundlag af spekulation og formodning, uden viden. Det ville betyde, at mennesket ville forblive indhyllet i en alvorlig misforståelse, tilbringe hele sit liv i vildfarelsens skødesløshed, og efter døden pludselig skulle stå over for en situation, som han slet ikke havde forberedt sig på.

Der er kun én måde at danne sig den rette opfattelse af et sådant spørgsmål, og det er denne: Mennesket bør alvorligt grunde over den viden om det hinsidige, som Allahs Profet formidler til ham fra Allah, og bør nøje studere jordens og himlenes system samt sin egen eksistens. Man bør se efter, om beviset for denne videns gyldighed og rigtighed tilvejebringes af alt omkring ham eller ej. I denne henseende er vindens og regnens orden, jordens struktur og de skabninger, der findes på den, menneskets eget selv, skabelsen af himlene og af alting i verden i form af par, blevet fremlagt som bevis på det hinsidige, og eksempler fra menneskets historie er blevet anført for at vise, at universets styres beskaffenhed kræver, at gengældelsens lov må virke her.

I netop denne sammenhæng er det også blevet fastslået, at hver gang Allahs Profeter er blevet imødegået og modarbejdet, er det ikke sket på baggrund af noget rationelt grundlag, men på baggrund af den samme forhærdelse, stædighed og falske stolthed, som nu udvises over for Profeten Muhammad; og der er intet andet motiv for det end oprør og arrogance. Derefter er Profeten blevet instrueret i ikke at bekymre sig over oprørerne, men at fortsætte med at udføre sin mission med invitation og formaning, for dette er nyttigt og gavnligt for de troende, selvom det måske ikke er det for de andre mennesker. Hvad angår de onde mennesker, der stadig fremturer i deres oprør, bør de vide, at deres forgængere, som fulgte samme levevis, allerede har modtaget deres andele af straffen; og disse menneskers andel af straffen er blevet gjort klar til dem.

Surah 51: adh-Dhariyat[95]

I Allahs navn, Den Nådigste, Den Barmhjertigste.

1. Ved de vinde, som blæser vidt omkring,
2. de (skyer), som bærer deres tunge vægt,
3. de (skibe), som flyder let,
4. og de (engle), der fordeler en befaling.
5. Sandelig, det i loves er sandt
6. Sandelig, Gengældelsens Dag vil indtræffe.
7. Og ved himlen, som har baner.
8. Sandelig, I giver udtryk for modstridende synspunkter.
9. Den, som bliver vendt bort fra den, bliver vendt bort.
10. Forbandet være de løgnere,
11. som er havnet i skødeløshed.
12. De spørger: "Hvornår indtræffer Gengældelsens Dag?"
13. Den dag, hvor de vil blive straffet i ilden.
14. (Der vil blive sagt til dem:) "Smag på jeres straf ! Det er, hvad I ønskede fremskyndet!"
15. Sandelig, de gudfrygtige vil være i haver med kilder,
16. de tager imod, hvad deres Herre end skænker dem. For de var, før dette, dem, som handlede godt.
17. De sov kun lidt om natten,
18. og de bad om tilgivelse ved nattens ende før morgengry.
19. Og tiggere og de fattige havde en andel i deres ejendom.
20. På jorden er der tegn for dem, som er faste i troen,
21. ligeledes i jeres selv. Ser I da ikke?
22. Jeres forsyning og det, I bliver lovet, er i himlene.
23. Ved himlens og jorden Herre! Dette er lige så sandt, som at I kan tale.
24. Er underretningen om Ibrahiims ærede gæster kommet til dig?
25. Da de kom til ham, sagde de: "Fred!" Ibrahiim sagde: "Fred, fremmede folk"
26. Så skyndte han sig ubemærket hjem og bragte en opfedet kalv.
27. Så serverede han den for dem og sagde: "Vil I ikke spise?"
28. Men så følte han en indre frygt for dem. De sagde: "Frygt ikke!" Og de bebudede ham den glædelige nyhed om en søn med stor viden.
29. Så kom hans hustru ind og råbte og slog sig i ansigtet: "Jeg, som blot er en ufrugtbar ældre kvinde!"
30. De sagde: "Sådan er det. Således har din Herre befalet. Han er Den Alvise, Den Alvidende."
31. (Ibrahiim) sagde: "O I udsendte engle! Hvad er jeres ærinde?"

[95] *Adh-Dhariyat*: De spredende vinde.

32. Englene sagde: "Vi er blevet sendt til et syndigt folk.

33. Vi vil lade sten af ler regne ned over dem,

34. mærket af din Herre til dem, som overskrider grænsen."

35. Så førte Vi dem blandt dem, som var troende, ud derfra.

36. Men der var kun ét hus med folk, som havde underkastet sig.

37. Vi efterlod deri et tegn for dem, som frygter den smertelige straf.

38. Og i Musa (et tegn), Dengang Vi sendte ham til Firaun med et tydeligt bevis.

39. Men denne vendte sig bort sammen med sine styrker, og han sagde: "Han er enten en magiker, eller han er besat!"

40. Så greb Vi ham og hans hær og druknede dem i havet, mens han var selvbebrejdende.

41. Og i (historien om) 'Aad; dengang Vi over dem sendte en ødelæggende vind,

42. som intet lod tilbage af det, den kom over, og pulveriserede det til aske.

43. Og Thamud; dengang der blev sagt til dem: "Bliv I bare ved med at nyde til en bestemt tid!"

44. Men de var ulydige mod deres Herres befaling, så de blev grebet af den frygtelige torden, mens de så til.

45. Da magtede de hverken at stå på benene eller at tage hævn.

46. Og (i historien om) Nuhs folk før det. Sandelig, de var et meget ulydigt folk.

47. Og himlen konstruerede Vi med styrke, og sandelig, Vi er (dens) udvider.

48. Og det er Os, som har gjort jorden til et bosted: Hvor udmærkede Vi er til det!

49. Og Vi skabte alle ting parvis, sådan at I må blive opmærksomme og indse.

50. (Så sig:) "Løb mod Allah! Sandelig, jeg er for jer en tydelig advarer fra Ham.

51. Og sæt ikke andre guder ved siden af Allah. Sandelig, jeg er for jer en tydelig advarer fra Ham."

52. Heller ikke til dem, som var før dem, kom der noget Sendebud, uden at de sagde: "Han er enten en magiker eller en gal mand!"

53. Gav de disse ord videre i arv til hinanden? Nej, de er et ulydigt folk.

54. Så vend dig bort fra dem; du vil ikke blive bebrejdet.

55. Forman du kun! Sandelig, formaningen gavner de troende.

56. Og Jeg skabte kun jinnerne og menneskene for at de skulle tjene Mig.

57. Jeg ønsker ikke nogen forsyning fra dem, ej heller ønsker Jeg, at de skal brødføde Mig.

58. Sandelig, Allah alene giver forsyningen, Herren over den mægtige styrke.

59. Sandelig, for de uretfærdige er der fastsat en andel af straffen lig straffen til deres venner. De bør ikke bede om fremskyndelse fra Mig.

60. Så ve de vantro på dagen, som de er blevet lovet!

Surah 52: at-Tur

Åbenbaringsperiode

Ud fra suraens indhold fremgår det, at også denne surah blev åbenbaret i samme fase af Profetens liv i Mekka, hvor surah 51: adh-Dhariyat blev åbenbaret. Når man gennemgår den, kan man tydeligt mærke, at Profeten i løbet af åbenbaringsperioden blev overdænget med indvendinger og anklager. Der er dog endnu intet bevis, der viser, at en alvorlig forfølgelse af muslimerne var begyndt.

Tema og emne

Emnet for dens første sektion (vers. 1-28) er det hinsidige. Da argumenterne for dets mulighed, nødvendighed og indtræffen allerede var blevet givet i surah 51: adh-Dhariyat, er disse ikke blevet gentaget her. Men ved at sværge ved visse realiteter og tegn, der vidner om det hinsidige, er det blevet fastslået med største eftertryk, at det med sikkerhed vil indtræffe. Ingen har magten til at forhindre det. Derefter er det blevet beskrevet, hvad skæbnen vil være for dem, der benægter det, når det rent faktisk indtræffer. Ligeledes beskrives det, hvordan de, der tror på det og følger fromhedens og retfærdighedens vej i overensstemmelse hermed, vil blive velsignet af Allah.

Derefter, i den anden sektion (vers 29-49), er Quraysh-høvdingenes holdning til Profetens budskab blevet kritiseret. De kaldte ham en troldmand, en galning eller en digter. På den måde vildledte de det jævne folk imod ham, så de ikke skulle skænke det budskab, han forkyndte, nogen seriøs opmærksomhed. De betragtede ham som en ulykke, der pludselig var dalet ned over dem. De ønskede åbenlyst, at han ville blive ramt af en katastrofe, så de kunne blive fri for ham.

De anklagede ham for selv at opdigte Koranen og for at præsentere den i Allahs navn. Dette var – må Allah forbyde det – et bedrag, han udøvede. De hånede ham ofte ved at sige, at Allah umuligt kunne have udpeget en almindelig mand som ham til embedet som Profet. De udtrykte stor afsky for hans invitation og budskab. De undgik ham, som om han bad dem om en belønning for det. De sad og holdt rådslagninger sammen for at udtænke planer med henblik på at sætte en stopper for hans mission. Mens de gjorde alt dette, indså de aldrig, hvilke uvidenhedens trosbekendelser de var indhyllet i. Ej heller indså de, hvor uselvisk og oprigtigt Muhammad anstrengte sig for at befri dem fra deres vildfarelse. Idet Allah kritiserer dem for denne holdning og adfærd, har Han stillet dem visse spørgsmål, det ene efter det andet. Hvert af disse er enten et svar på en af deres indvendinger eller en kritik af en fejltagelse. Derefter er det blevet sagt, at det absolut intet ville nytte at vise dem et mirakel for at overbevise dem om hans status som Profet. For de var så stædige mennesker, at de ville fejlfortolke alt, hvad de fik vist, blot for at undgå at bekende troen.

Både i begyndelsen og i slutningen af denne sektion er Profeten blevet instrueret i, at han vedholdende skal fortsætte med at give sit kald og forkynde sit budskab. Dette skal han gøre på trods af sine modstanderes og fjenders anklager og indvendinger. Han skal tålmodigt udholde deres modstand, indtil Allahs dom indtræffer. Desuden er han blevet trøstet, som for at sige: "Din Herre har ikke efterladt dig alene til at møde dine fjender, efter at Han har udvalgt dig som en Profet. Men Han våger konstant over dig. Udhold derfor enhver modgang tålmodigt, indtil Hans doms time kommer. Søg gennem lovprisning og forherligelse af din Herre, styrken at anstrenge sig for Allahs sag under sådanne forhold."

Surah 52: at-Tur[96]

I Allahs navn, Den Nådigste, Den Barmhjertigste.

1. Ved Bjerget!
2. Og ved den nedskrevne bog
3. på en åben skriftrulle,
4. ved det befolkede hus,
5. ved det ophøjede tag
6. og ved det frembrusende hav!
7. Sandelig, din Herres straf vil indtræffe.
8. Intet kan afværge den.
9. På den dag, hvor himlen vil ryste voldsomt,
10. og bjergene bevæge sig.
11. Ve dem, som fornægter, på den dag,
12. dem, som er optaget af leg og morskab i falskheden, hvori de er havnet.
13. Den dag, hvor de bliver skubbet ind i Helvedes ild,
14. (og hvor der vil blive sagt:) "Dette er Helvedes ild, som I fornægtede!
15. Er dette også magi, eller kan I ikke se?
16. Stig ind i den! Vær enten tålmodige, eller vær ikke tålmodige, det kommer ud på et for jer! I vil kun blive lønnet for det, som I gjorde."
17. Sandelig, de gudfrygtige vil være i haver og i nåde,
18. hvor de glædes og nyder det, som deres Herre har skænket dem. Og deres Herre vil beskytte dem mod Helvedes straf.
19. "Spis og drik i velbehag for de (gode) handlinger, I udførte."
20. De vil sidde lænet tilbage på højsæder stillet på række, og Vi vil give dem kønne kvinder med store (smukke) øjne i ægte.
21. Og dem, som tror, og hvis afkom følger dem i troen, vil Vi forene med deres efterkommere, og Vi vil ikke formindske noget af det, de har gjort. Enhver vil få sine handlingers løn.
22. Og Vi vil forsyne dem rigeligt med frugt og kød, som de måtte ønske,
23. og der vil de løfte bægrene, som hverken vil medføre tom snak eller synd.
24. Og omkring dem vil der gå unge mænd, som var de beskyttede perler.
25. Og de (Paradisets beboere) vil henvende sig til hinanden og spørge til hinandens ve og vel.
26. De vil sige: "Sandelig, vi plejede at være iblandt vore folk i frygt (for at gøre Allah utilfreds).
27. Allah har vist os velvilje og beskyttet os fra den brændende ilds straf.
28. Sandelig, vi tilbad Ham alene. Sandelig, Han er Den Nådefulde, Den Barmhjertigste."
29. Så fortsæt du med at formane! Du er ved din Herres velvilje ikke en spåmand og heller ikke en besat mand.

[96] *At-Tur:* Bjerget, hvor Allah talte til Musa.

30. Eller siger de (om dig): "en digter, Vi venter på, at han møder sit kvalsomme ende forude!"?

31. Sig: "Vent I blot. Jeg er også en af dem, som venter med jer."

32. Eller er det deres forstand, som byder dem dette? Eller er de et ulydigt folk?

33. Eller siger de: "Han har opdigtet det på egen hånd!"? Nej, de tror ikke.

34. Lad dem komme med et budskab lig dette, hvis de er sandfærdige!

35. Eller er de blevet skabt af intet? Eller er de selv skaberne?

36. Eller er det dem, som har skabt himlene og jorden? Nej! De er ikke faste i troen!

37. Eller har de din Herres skatte hos sig? Eller er de tyranner?

38. Eller har de en stige, hvorpå de lytter? Så lad da dem, som lytter, komme med et tydeligt bevis.

39. Eller er der døtre for Ham og sønner for jer?

40. Eller beder du om løn fra dem, sådan at de bliver tynget af gæld?

41. Eller har de adgang til det usete, sådan at de nedskriver det?

42. Eller ønsker de at lægge listige planer? Da vil de vantro falde i deres egen list og tabe.

43. Eller har de nogen anden gud end Allah? Langt mere ophøjet er Han end det, som de sætter ved siden af Ham!

44. Hvis de havde set et stykke af himlen falde ned, ville de have sagt: "(Dette er) en sky, som har hobet sig sammen i flere lag!"

45. Så lad dem være til den dag, hvor de vil møde deres undergang.

46. Dagen, hvor deres list ikke vil være dem til nogen som helst nytte, og hvor de ikke vil blive hjulpet.

47. Og sandelig, for dem, som er uretfærdige, vil der være en straf før denne. Men de fleste af dem ved det ikke.

48. Vent du tålmodigt på din Herres befaling! Sandelig, du er under Vort opsyn. Og lovpris din Herre, når du står op.

49. Og i en del af natten, herlige Ham, og efter stjernerne (svinder).

Surah 53: an-Najm

Åbenbaringsperiode

Ifølge en hadith, som er berettet af Bukhari og Muslim på baggrund af en overlevering fra Abdullah ibn Mas'ud, er dette den første surah, hvori et vers, der en nedkastelse (*sajdah*), blev nedsendt. De dele af denne hadith, som er rapporteret af Aswad ibn Yazid, Abu Ishaq og Zubair ibn Mu'awiyah fra Ibn Mas'ud, indikerer, at dette er den første surah i Koranen, som Profeten reciterede offentligt foran en forsamling af Quraysh. Ifølge Ibn Marduyah fandt det sted ved Ka'baen. Både de troende og de vantro var til stede. Til sidst, da han reciterede verset, der kræver udførelsen af *sajdah*, og kastede sig ned, kastede hele forsamlingen sig ligeledes ned sammen med ham. Selv de af polyteisternes ledere, der førte an i modstanden mod Profeten, kunne ikke lade være med at kaste sig ned. Ibn Mas'ud siger, at han kun så én mand, Umayyah ibn Khalaf, blandt de vantro, som ikke kastede sig ned. I stedet tog han en smule støv, gned det mod sin pande og sagde, at det var nok for ham. Senere, som Ibn Mas'ud beretter, så han denne mand blive dræbt i en tilstand af vantro.

Et andet øjenvidne til denne hændelse er Muttalib ibn Abi Wada'ah, som endnu ikke var blevet muslim. *Nasai* og *Musnad Ahmad* indeholder hans egne ord med følgende indhold: *"Da Profeten reciterede surah An-Najm og udførte sajdah, og hele forsamlingen kastede sig ned sammen med ham, udførte jeg ikke sajdah. For at gøre bod for dette sørger jeg nu for – hver gang jeg reciterer denne surah – aldrig at undlade at udføre den."*

Ibn Sa'd fortæller, at en lille gruppe af ledsagerne før dette – i Rajab i det 5. år af profetskabet – var udvandret til Abessinien. Da denne hændelse fandt sted i ramadan samme år, spredtes nyheden om, at Profeten havde reciteret surah 53: an-Najm offentligt i Qurayshs forsamling. Hele forsamlingen – inklusiv de troende såvel som de vantro – havde kastet sig ned sammen med ham. Da emigranterne i Abessinien hørte denne nyhed, fik de indtrykket af, at de vantro i Mekka var blevet muslimer. Derefter vendte nogle af dem tilbage til Mekka i Shawwal i det 5. år af profetskabet. De vendte imidlertid kun hjem for at erfare, at nyheden var forkert, og at konflikten mellem islam og vantro rasede lige så voldsomt som før. Som følge heraf fandt den anden udvandring til Abessinien sted, hvor mange flere mennesker forlod Mekka. Således bliver det næsten sikkert, at denne surah blev åbenbaret i ramadan i det 5. år af profetskabet.

Historisk baggrund

Detaljerne om åbenbaringsperioden, som angivet ovenfor, peger på de forhold, hvorunder denne surah blev åbenbaret. I de første fem år af sin udnævnelse som Profet, havde Profeten inviteret til Allahs religion ved udelukkende at fremføre de guddommelige åbenbaringer for folket ved private og begrænsede møder og forsamlinger. I hele denne periode fik han aldrig mulighed for åbent at recitere Koranen foran en almindelig forsamling. Dette skyldtes hovedsageligt den stærke modstand og opposition fra de vantro. De var udmærket klar over, hvor dragende og fængslende Profetens personlighed var. Desuden var de imponerede over Koranens åbenbaringer og hans måde at forkynde på. Derfor gjorde de deres yderste for at undgå selv at høre det og for at forhindre andre i at høre det. De forsøgte at undertrykke hans invitation med falsk propaganda ved at sprede enhver form for mistænkeliggørelse mod ham. Med dette mål for øje fortalte de på den ene side folk, at Muhammad var faret vild og nu var opsat på også at vildlede andre. På den anden side skabte de postyr, hver gang han forsøgte at fremføre Koranen foran folket. Dette gjorde de, for at ingen skulle få at vide, hvad det egentlig var, han blev stemplet som en vildledt og forvildet person på baggrund af. Sådanne var forholdene, da Profeten en dag pludselig rejste sig for at holde en tale på det hellige område ved Ka'baen, hvor et stort antal Quraysh var forsamlet. På det tidspunkt lod Allah ham fremføre denne tale, som vi nu har hos os i form af surah 53: An-Najm. Indtrykket var så stærkt, at da Profeten begyndte at recitere den, blev

modstanderne så fuldstændig overvældede, at de slet ikke skænkede det en tanke at skabe uro. Da han ved afslutningen kastede sig ned, kastede de sig også ned sammen med ham.

Senere følte de stor anger over den svaghed, de ufrivilligt havde vist. Folk begyndte også at håne dem. De påpegede, at mens de havde forbudt andre at lytte til Koranen, havde de den dag ikke blot selv lyttet til den helt opslugt. De havde endda kastet sig ned sammen med Muhammad. Til sidst måtte de opfinde en historie for at slippe for folks spot og hån. De sagde: *"Efter at han havde reciteret afara'ait-ul Lata wal Uzza wa Manat ath-thalitha-al ukhra, hørte vi ordene fra Muhammad: tilk al-gharaniqa- tal-'ula, wa anna shafa'at-u-hunna latarja: 'De er ophøjede gudinder; sandelig, deres forbøn kan forventes.' Heraf forstod vi, at Muhammad var vendt tilbage til vores tro."* I virkeligheden kunne kun en galning tro, at de sætninger, de påstod at have hørt, kunne have nogen plads i eller relevans for denne surahs kontekst.

Tema og emne

Temaet for fremstillingen er at advare de vantro i Mekka om fejlen i den holdning, de har indtaget over for Koranen og Profeten Muhammad.

Fremstillingen indledes på en måde, som om den vil sige: "Muhammad er hverken vildledt eller faret vild, således som I fortæller andre i jeres propaganda imod ham. Ej heller har han opdigtet denne lære om islam og dens budskab, som I synes at tro." Faktisk er alt, hvad han fremlægger, intet andet end åbenbaring, der bliver nedsendt til ham. Den tro, han fremlægger for jer, er ikke et produkt af hans egne antagelser og gisninger. Tværtimod er det realiteter, som han selv er øjenvidne til. Han har selv set Englen, gennem hvem denne viden bliver formidlet til ham. Han er direkte blevet sat til at iagttage sin Herres store tegn. Hvad end han siger, er ikke noget, han selv har udtænkt, men noget, han har set med sine egne øjne. Derfor er jeres strid og kævleri med ham præcis som en blind mands strid med en seende om en ting, som den blinde ikke kan se, men som den seende kan se."

Herefter er tre ting blevet fremlagt i rækkefølge: Først er lytterne blevet belært om følgende: "Den religion, I følger, er baseret på blotte formodninger og opdigtede idéer. I har opstillet nogle få gudinder som Lat, Manat og Uzza som jeres guddomme. De har dog ingen som helst andel i guddommeligheden. I betragter englene som Allahs døtre. Dette gør I, selvom I betragter en datter som en skændsel for jer selv. I tror, at disse jeres guddomme kan påvirke Allah til jeres fordel. Faktum er imidlertid, at alle englene tilsammen – selv de, der er stationeret tættest på Allah – ikke kan påvirke Ham. End ikke til deres egen fordel. Ingen af de overbevisninger, I har tilegnet jer, er baseret på viden og fornuft. Tværtimod er de baseret på ønsker og lyster. For deres skyld har I antaget visse indfald for at være virkelighed.

Dette er en alvorlig fejl. Den rette og sande religion er den, der er i overensstemmelse med virkeligheden. Virkeligheden er aldrig underlagt folks ønsker og lyster, således at hvad end de måtte betragte som virkelighed og sandhed, skulle blive til virkelighed og sandhed. Spekulation og gisninger kan ikke hjælpe til at afgøre, hvad der er i overensstemmelse med sandheden, og hvad der ikke er. Det er viden. Når denne viden bliver fremlagt for jer, vender I jer bort fra den; og I stempler den, der fortæller jer sandheden, som vildledt. Den egentlige årsag til, at I er fanget i denne fejl, er, at I er skødesløse over for det hinsidige. Denne verden er jeres eneste mål. Derfor har I hverken noget ønske om viden om virkeligheden, ej heller ulejliger I jer med at se efter, om de overbevisninger, I nærer, er i overensstemmelse med sandheden eller ej.

For det andet har folket fået at vide: Allah er hele universets Herre og Enehersker. Den retfærdige er den, der følger Hans vej. Den vildledte er den, der har vendt sig bort fra Hans vej. Den vildledtes fejltagelse og den retfærdiges retskaffenhed er ikke skjult for Ham. Han ved, hvad enhver gør. Han vil gengælde det onde med ondt og det gode med godt. Den endelige dom vil ikke afhænge af, hvad I anser jer selv for at

være, eller af de store påstande, I fremsætter om jeres renhed og ærbarhed. Den vil afhænge af, om I er fromme eller ufromme, retfærdige eller uretfærdige i Allahs øjne. Hvis I afholder jer fra de store synder, vil Han i Sin barmhjertighed se bort fra jeres mindre fejl."

For det tredje er nogle grundlæggende principper i den sande religion blevet gentaget. Disse principper blev fremlagt hundreder af år før Koranens åbenbaring i Profeterne Ibrahiim og Musas Bøger. Dette er gjort, for at folket ikke skulle forblive i den misforståelse, at Profeten Muhammad var kommet med en ny og hidtil uhørt religion. De skulle derimod vide, at dette er de grundlæggende sandheder, som Allahs tidligere Profeter altid har fremlagt i deres respektive tidsaldre. Desuden er de samme Bøger blevet citeret for at bekræfte de historiske kendsgerninger om, at ødelæggelsen af 'Aad og Thamud samt Profeterne Noas og Lots folk ikke var et resultat af tilfældige ulykker. Tværtimod har Allah ødelagt dem som konsekvens af den samme ondskab og det samme oprør, som de vantro i Mekka under ingen omstændigheder var tilbøjelige til at afholde sig fra eller ophøre med.

Efter at have præsenteret disse temaer og fremstillinger er suraen blevet afsluttet således: "Dommens Time er rykket nær, og ingen kan afværge den. Før denne Time indtræffer, bliver I advaret gennem Profeten Muhammad og Koranen på samme måde, som de tidligere folk var blevet advaret før. Er det nu denne advarsel, I finder ny og mærkelig? Som I håner og latterliggør? Som I vender jer bort fra og skaber uro omkring, således at ingen andre heller er i stand til at høre, hvad det er? Føler I ikke trang til at græde over jeres dårskab og uvidenhed? Opgiv denne holdning og adfærd, kast jer ned for Allah og tjen Ham alene!"

Dette var den imponerende afslutning. Ved at høre den blev selv de mest forhærdede benægtere af Sandheden fuldstændig overvældet. Og da Allahs Sendebud efter at have reciteret disse vers af det guddommelige Ord kastede sig ned, kunne de heller ikke lade være med at kaste sig ned sammen med ham.

Surah 53: an-Najm[97]

I Allahs navn, Den Nådigste, Den Barmhjertigste.

1. Ved stjernen, når den går ned.
2. Jeres ledsager[98] er ikke vildfaren, ej heller ulydig
3. Ej heller taler han egne lyster.
4. Det er blot en åbenbaring åbenbaret.
5. Lært af ham, med vældig styrke[99],
6. Den mægtige stod frem.
7. Han var i den øverste horisont.
8. Derefter nærmede han sig og nedsteg.
9. Og var en afstand af to buelængder eller nærmere.
10. og han åbenbarede til Hans tjener, det han åbenbarede (formidlede).
11. Hjertet løj ikke (om) hvad det så.
12. Strides I med ham om, hvad han så?
13. Sandelig, han så ham også en anden gang nedstige.
14. Ved grænselandets lote-træ,
15. der, hvor tilflugtens have er.
16. Da det, som dækkede lotussen, dækkede over det.
17. Hans øjne vendte ikke blikket bort, ej heller gik de over grænsen.
18. Sandelig, han så nogle af sin Herres store tegn.
19. Har I set al-Lat og al-'Uzza,
20. og derudover al-Manat, den tredje?
21. Er der sønner for jer og for Ham døtre?
22. Dette ville visselig være en uretfærdig fordeling.
23. De er ikke andet end navne, som jeres forfædre har givet. Allah har ikke givet dem nogen bemyndigelse. De følger blot antagelser og selvets lyster, selvom der er kommet retledning til dem fra deres Herre.
24. Eller er alt det, som mennesket tragter efter, (opnåeligt) for ham?
25. Det hinsidige og det jordiske tilhører Allah alene.
26. Hvor mange engle er der ikke i himlene, hvis forbøn intet nytter, før Allah har givet tilladelse til dem, Han vil, og er tilfredse med.
27. Sandelig, de, som ikke tror på det hinsidige, giver englene kvindenavne.
28. Og de har intet kundskab om det, de følger, blot antagelser. Sandelig, antagelser nytter ikke noget mod sandheden.
29. Så dig bort fra den, som vender sig bort fra at huske Os og ikke ønsker sig andet end det jordiske liv.
30. Dette er, hvad de kan opnå af viden. Sandelig, din Herre kender alt til den, som er vildfaren fra Hans vej. Og Han kender alt til den, som har opnået retledningen.

[97] *An-Najm*: Stjernen.
[98] Profeten Muhammad.
[99] Englen Jibriil (Gabriel).

31. Alt, hvad der er i himlene og på jorden, tilhører Allah. Han vil straffe dem, som har handlet ondt, for deres onde handlinger, og Han vil belønne dem, som har udført gode handlinger, med det gode.

32. De som undgår store synder og uanstændigheder, og kun (begår) små, sandelig, vidtrækkende er din Herres tilgivelse. Han er Alvidende om jer, når Han skabte jer af jord, og da I befandt jer i jeres moders liv. Så fremstil ikke jer selv som rene. Han er Alvidende om, hvem der er gudfrygtig.

33. Har du set ham, som vender sig bort

34. som giver kun lidt (ud af sin ejendom) og så holder sig tilbage?

35. Besidder han viden om det usete, så han ser?

36. Er han da ikke blevet informeret om det, som står i Musas skrifter

37. og i Ibrahiims, som fuldførte sin opgave (pålagt af Allah) fuldkomment?

38. At ingen synder skal bære på en andens synd.

39. At mennesket kun får for de handlinger, han udfører.

40. At alle hans bestræbelser vil blive set.

41. Derefter vil han blive lønnet fuldt ud.

42. Sandelig, den endelige tilbagevenden er til din Herre alene.

43. Sandelig, Han er Den, der giver glæde, og sorg også.

44. Og at det er Ham som forårsager død og giver liv.

45. Og at Han skabte parret, hankøn og hunkøn,

46. af en sæddråbe, når den udstødes.

47. Og at endnu en skabelse påhviler Ham.

48. Og at Han er Den, som giver velstand, og armod også.

49. Og at det er Ham som er Herren over Sirius[100]

50. At Han udslettede det tidligere 'Aad.

51. Og Thamud også, Han skånede ikke

52. Og Nuhs folk før det, for de var meget uretfærdige og meget ulydige.

53. Og de ødelagte byer (tilhørende Luts folk) var det Ham, som knuste,

54. så det, der omsluttede dem, omsluttede dem.

55. Hvilke af din Herres velsignelser vil du så betvivle?

56. Dette er en advarsel som tidligere advarsler.

57. Det, der kommer nærmere, er kommet nærmere.

58. Ingen andre end Allah kan afvende det.

59. Er I forbavsede over dette ord?

60. Og I ler, græder ikke?

61. I giver jer hen til leg og morskab.

62. Kast jer nu ned for Allah, tilbed Ham!

[100] En stjerne som blev tilbedt af nogle afgudsdyrkerne.

Surah 54: al-Qamar

Åbenbaringsperiode

Hændelsen om 'månens spaltning' (*shaqq-al-Qamar*), der er omtalt i denne surah, fastlægger dens åbenbaringsperiode præcist. Berettere og kommentatorer er enige om, at denne hændelse fandt sted ved Mina i Mekka omkring fem år før Profetens udvandring (*hijra*) til Medina.

Tema og emne

I denne surah er de vantro i Mekka blevet advaret mod den stædighed, de udviste over for Profetens invitation. Det forbløffende og underfulde fænomen med Månens spaltning var et åbenlyst tegn på sandheden. Det viste, at opstandelsen, som Profeten bragte dem nyheden om, ville finde sted, og at den var ganske nær. Månens store sfære var blevet spaltet i to adskilte dele lige for øjnene af dem. De to dele havde skilt sig ad og fjernet sig så langt fra hinanden, at den ene del for tilskuerne fremstod på den ene side af bjerget og den anden på den anden side af det. Derefter blev de to dele øjeblikkeligt forenet igen.

Dette var et åbenlyst bevis på sandheden om, at universet hverken var evigt eller udødeligt. Det kunne brydes op. Enorme stjerner og planeter kunne spaltes ad, gå i opløsning og støde sammen med hinanden. Alt det, der var blevet skildret i Koranen i forbindelse med beskrivelsen af opstandelsens detaljer, kunne ske. Desuden var dette også et varsling om, at opløsningen af universets system var begyndt. Tiden var nær, opstandelsen ville finde sted. Profeten henledte folkets opmærksomhed på denne begivenhed kun med dette formål for øje. Han bad dem om at lægge mærke til den og være vidne til den. Men de vantro beskrev det som en magisk illusion og fastholdte deres benægtelse. For denne stædighed er de blevet bebrejdet i denne surah.

I begyndelsen er det blevet sagt: "Disse mennesker tror hverken på formaningen, ej heller tager de ved lære af historien. De bekræfter heller ikke troen efter at have været vidne til åbenlyse tegn med deres egne øjne. Nu vil de først tro, når opstandelsen har fundet sted, og de styrter ud af deres grave mod Tilkalderen på den dag." Derefter er historierne om Noas folk, om 'Aad og Thamud samt om Lots og Firauns folk blevet berettet i korthed. De er blevet påmindet om de frygtelige straffe, som disse nationer led under. Dette skete, da de fornægtede og ignorerede de advarsler, der blev givet af Allahs Profeter. Efter fortællingen af hver historie lyder det omkvæd, der er blevet givet: "Denne Koran er en let vej til formaning. Hvis en nation lægger sig den på sinde og derved følger den rette vej, kan den straf, der ramte de tidligere nationer, undgås. Men det ville sandelig være en dårskab, hvis man – i stedet for at lytte til formaningen gennem dette lette middel – fastholdt sit skødesløshed og var vantro. Dette indtil man blev indhentet af selve straffen."

Ligeledes, efter at have citeret formanende fortilfælde fra de tidligere nationers historie, er de vantro i Mekka blevet tiltalt og advaret med følgende indhold: "Hvis også I indtager den samme holdning og adfærd, som de andre nationer allerede er blevet straffet for, hvorfor skulle I så ikke blive straffet for det? Er I på nogen måde et overlegent folk, siden I skulle behandles anderledes end andre? Eller har I modtaget et benådning om, at I ikke vil blive straffet for den forbrydelse, som andre er blevet straffet for? Og hvis I føler jer opstemte over jeres store antal, vil I snart se, at netop jeres antal vil blive slået på flugt (på slagmarken). På opstandelsesdagen vil I blive behandlet endnu strengere."

Til sidst har de vantro fået at vide, at Allah ikke behøver at lave lange forberedelser for at frembringe opstandelsen. Så snart Han giver en simpel befaling til det, vil det finde sted øjeblikkeligt. Ligesom alt andet har universet og menneskeheden også en skæbne. I henhold til denne skæbne sker alt på sit eget fastsatte tidspunkt. Det kan ikke være sådan, at hver gang nogen kommer med en udfordring, bliver

opstandelsen frembragt for at overbevise ham. Hvis I gør oprør, fordi I ikke ser den komme, vil I kun øge jeres egen elendighed og ulykke. For jeres optegnelse, som bliver udarbejdet af guddommelige agenter, har ikke efterladt nogen af jeres ugerninger, store eller små, uregistrerede.

Surah 54: al-Qamar[101]

I Allahs navn, Den Nådigste, Den Barmhjertigste.

1. Timen er nær, og månen er splittet (i to).[102]

2. Hvis de ser et tegn, vender de sig bort og siger: "Dette er vedvarende magi!"

3. De fornægter og følger deres egne lyster. Men enhver befaling er fastsat.

4. Sandelig, der er kommet mange underretninger med stærke advarsler til dem.

5. Ophøjet visdom. Men advarslerne har ingen virkning (på dem).

6. Så vend dig bort fra dem! Den dag, hvor kalderen kalder dem til noget frygteligt,

7. da vil de komme ud af gravene med sænkede blikke, som græshopper spredt vidt omkring,

8. i løb mod kalderen. De vantro vil sige: "Dette er en hård dag!"

9. Før dem fornægtede også Nuhs folk. De fornægtede Vor tjener og sagde: "En gal mand!" og han blev forhindret.

10. Så bad han til sin Herre: "Jeg har lidt nederlag, men tag Du hævn!"

11. Da åbnede Vi himlens porte for en øsende regn,

12. og fra jorden lod Vi kilder springe frem, så vand (oppefra og nedefra) samlede sig sammen på en befaling, som var udstedt.

13. Og Vi satte ham om bord på noget (arken) lavet af planker og nagler,

14. som sejlede for Vore øjne; en belønning for ham (Nuh), som var blevet behandlet utaknemmeligt.

15. Sandelig, Vi efterlod det som et tegn. Er der nogen, der tager det til efterretning?

16. Så hvordan var Min straf og Mine advarsler?

17. Og sandelig, Vi har gjort Koranen let, så de må tænke efter. Men er der nogen, der tænker efter?

18. Også 'Aad fornægtede. Hvor frygtelig min straf og mine advarsler var!

19. Sandelig, Vi sendte en voldsomt isnende storm over dem på De frygtelige vanskeligheders Dag.

20. (En sådan storm) der rev menneskene bort, som var de daddelpalmers stammer, der blev rykket op med rode.

21. Hvor frygtelig Min straf og Mine advarsler var!

22. Sandelig, Vi har gjort Koranen let, så de må tænke efter. Men er der nogen, som tænker efter?

23. Også Thamud fornægtede Sendebuddene, som advarede.

24. De sagde: "Et menneske fra vor egen midte, skal vi da følge ham? Da ville vi sandelig havne i vildfarelse og galskab.

[101] *Al-Qamar*: Månen.

[102] Dette var et tegn givet af Allah til Profeten Muhammad, da Quraysh udfordrede ham til at vise dem et mirakel.

25. Er åbenbaringen blevet givet (netop) ham, blandt os alle? Nej, han er en arrogant, stor løgner!"

26. "De vil erfare i morgen, hvem der er en arrogant, stor løgner!

27. Sandelig, Vi vil sende en kamelhoppe for at sætte dem på prøve. Så vent, og vær tålmodig.

28. Og fortæl dem, at vandet skal fordeles imellem dem; enhver skal have sin andel af vandet, når det bliver hans tur."

29. Men så kaldte de på en af deres venner; han angreb og huggede haserne af.

30. Hvor frygtelig Min straf og Mine advarsler var!

31. Sandelig, Vi sendte et voldsomt brag over dem, og de blev som nedtrampet hø.

32. Og sandelig, Vi har gjort Koranen let, for at de må tænke efter. Men er der nogen, der tænker efter?

33. Og Luts folk fornægtede advarerne.

34. Sandelig, Vi sendte en stenstorm over dem, undtagen Luts familie, Dem reddede Vi før daggry

35. ved en særlig gunst fra Os. Sådan belønner Vi den, som er taknemmelig.

36. Og Lut advarede dem om, at Vi visselig ville gribe dem med straffen. Men de fornægtede advarslerne.

37. Og sandelig, de havde i sinde at begå overgreb på Luts gæster, så Vi gjorde dem blinde. "Smag Min straf og Mine advarsler!"

38. Og visselig, om morgenen kom der en voldsom straf over dem.

39. "Smag Min straf og Mine advarsler!"

40. Sandelig, Vi gjorde Koranen let for hukommelsen. Er der så nogen, som vil komme til eftertanke?

41. Sandelig, også Firauns folk kom der advarsler til.

42. De fornægtede alle Vore tegn. Så kom Vi over dem med en mægtig styrke.

43. Er de vantro af jer bedre end (alle) disse? Eller er der i bøgerne en frelse for jer?

44. Eller siger de: "Vi er et folk, som er fuldt ud i stand til at sejre!"?

45. Snart vil dette folk blive opløst, de vil vende sig om og flygte.

46. Timen er, hvad de bliver lovet. Mere sørgelig og mere bitter er Timen(s straf).

47. Sandelig, synderne befinder sig i vildfarelse og ild.

48. På den dag vil de blive slæbt med ansigtet mod jorden ind i Helvede: "Smag på Helvedes berøring!"

49. Sandelig, Vi har skabt alt med et bestemt mål.

50. Og Vor befaling er én, ligesom et blink med øjet.

51. Sandelig, Vi har udslettet mange grupper som jer. Er der nogen, der vil tænke efter?

52. Og alt, hvad de har gjort, er i registrene.

53. Alt, stort som småt, er nedskrevet deri.

54. Sandelig, de gudfrygtige vil være i haver og (ved) floder.

55. Ved sandfærdighedens sæde nær Den almægtige Ejer.

Surah 55: ar-Rahman

Åbenbaringsperiode

Kommentatorerne har generelt overbevisningen, at dette er en mekkansk surah. Dog findes der overleveringer citeret af Abdullah ibn Abbas, Ikrimah og Qatadah, der siger, at den blev åbenbaret i Medina.

Tema og emne

Dette er den eneste surah i Koranen, hvor jinn er blevet tiltalt direkte ved siden af mennesker. jinn er den anden skabning på jorden, der er udstyret med fri vilje og handlefrihed. Flere steder i Koranen findes der klare indikationer på, at jinn ligesom menneskene er en skabning, der er udstyret med fri vilje og handlekraft, og at de står til regnskab. De er blevet tildelt friheden til at vælge mellem tro og vantro, lydighed og ulydighed. Blandt dem findes der også troende og vantro, lydige og oprørske, præcis som blandt mennesker. Også blandt dem eksisterer der grupper, som har troet på Profeterne og de guddommelige Bøger der er sendt af Allah. Denne surah påpeger utetydigt, at Profetens og Koranens budskab er møntet på både mennesker og jinner. Hans virke som Profet er ikke begrænset til mennesker alene.

I begyndelsen af suraen er henvendelsen ganske vist kun rettet mod mennesker. Det skyldes, at kun de besidder statholderskabet på jorden. Kun blandt dem er Allahs Sendebud blevet oprejst, og kun på deres sprog er de guddommelige Bøger blevet åbenbaret. Men fra vers 13 og frem bliver både mennesker og jinn tiltalt, og én og samme invitation bliver rakt ud til begge.

Surah 55: ar-Rahman[103]

I Allahs navn, Den Nådigste, Den Barmhjertigste.

1. Den Nådigste,
2. som lærte (jer) Koranen.
3. Han har skabt mennesket.
4. Han har lært ham talens brug!
5. Solen og månen roterer ifølge Hans fastsatte beregning.
6. Og stjernerne og træerne kaster sig ned for Ham.
7. Himlen hævede Han op, og Han oprettede balancen,
8. så I ikke begår uret ved vejningen.
9. Og overhold vejningen med retfærdighed, formindsk ikke vægten.
10. Og jorden lagde han (ned til nytte) for skabningerne.
11. I den findes der (alle slags) frugter og daddelpalmer med klaser.
12. Og korn og velduftende planter.
13. Hvilken af jeres Herres velsignelser vil I fornægte?
14. Han skabte mennesket af tørt ler som pottemagerens.
15. Djinnerne skabte Han af røgløs ild.
16. Hvilken af jeres Herres velsignelser vil I fornægte?
17. Han er hele østens og hele vestens Herre.
18. Hvilken af jeres Herres velsignelser vil I fornægte?
19. Han lader de to have flyde, de omfavner hinanden.
20. Mellem dem er der en barriere, de kan ikke krydse hinanden.
21. Hvilken af jeres Herres velsignelser vil I fornægte?
22. Derfra kommer der perler og koraller.
23. Hvilken af jeres Herres velsignelser vil I fornægte?
24. Og Hans er skibene, højtragende som bjerge.
25. Hvilken af jeres Herres velsignelser vil I fornægte?
26. Alt, som er på jorden, er forgængeligt,
27. men evigt vil din Herre stå tilbage, Herren over storhed og gunst.
28. Hvilken af jeres Herres velsignelser vil I fornægte?
29. Alle, som er i himlene og på jorden, bønfalder (og afhænger af) Ham alene, vedvarende er Hans skabelse.
30. Hvilken af jeres Herres velsignelser vil I fornægte?
31. O I to grupper! Snart skal I stå til regnskab!
32. Hvilken af jeres Herres velsignelser vil I fornægte?

[103] *Ar-Rahman*: Den Nådigste.

33. O forsamling af jinner og mennesker! Hvis I formår at passere hinsides himlene og jorden, så kom! Men det vil I aldrig formå, undtagen med bemyndigelse.

34. Hvilken af jeres Herres velsignelser vil I fornægte?

35. Der vil blive sendt en røgløs ild og en rødlig røg over jer, og I vil ikke kunne forsvare jer.

36. Hvilken af jeres Herres velsignelser vil I fornægte?

37. Og når himlen revner og bliver rosenrød som brændt olie.

38. Hvilken af jeres Herres velsignelser vil I fornægte?

39. Den dag vil ikke et eneste menneske, og ej heller en eneste jinn, blive spurgt om sin synd (efter de er dømt til ilden).

40. Hvilken af jeres Herres velsignelser vil I fornægte?

41. Synderne vil blive kendt på deres ansigter og blive grebet i pandelokken og fødderne.

42. Hvilken af jeres Herres velsignelser vil I fornægte?

43. "Dette er Helvede, som synderne fornægtede!"

44. De vil vandre mellem dette og kogende vand.

45. Hvilken af jeres Herres velsignelser vil I fornægte?

46. Og den, som frygter at stå over for sin Herre, for ham vil der være to haver.

47. Hvilke af jeres Herres velsignelser vil I fornægte?

48. To, som har forskellige slags træer.

49. Hvilke af jeres Herres velsignelser vil I fornægte?

50. I dem begge flyder der to kilder.

51. Hvilke af jeres Herres velsignelser vil I fornægte?

52. I dem begge findes der to slags af hver frugt.

53. Hvilken af jeres Herres velsignelser vil I fornægte?

54. Paradisets beboere vil være tilbagelænet på senge med silkefor, og begge havers frugter vil være nær.

55. Hvilken af jeres Herres velsignelser vil I fornægte?

56. I dem, kvinder med sænkede blikke, urørt af mennesker eller jinn.

57. Hvilken af jeres Herres velsignelser vil I fornægte?

58. Som var de rubiner og koraller.

59. Hvilken af jeres Herres velsignelser vil I fornægte?

60. Lønnen for det gode er intet andet end godt!

61. Hvilken af jeres Herres velsignelser vil I fornægte?

62. Ud over disse er der to andre haver.

63. Hvilken af jeres Herres velsignelser vil I fornægte?

64. Begge er mørkegrønne, sorte næsten.

65. Hvilken af jeres Herres velsignelser vil I fornægte?

66. I dem begge er der to kilder, som bruser frem.

67. Hvilken af jeres Herres velsignelser vil I fornægte?

68. I dem begge er der frugter og daddelpalmer og granatæbler.

69. Hvilken af jeres Herres velsignelser vil I fornægte?

70. I dem er de gode og de smukke.

71. Hvilken af jeres Herres velsignelser vil I fornægte?

72. Med store (smukke) øjne, som opholder sig i telte.

73. Hvilken af jeres Herres velsignelser vil I fornægte?

74. Urørt af mennesker eller jinn

75. Hvilken af jeres Herres velsignelser vil I fornægte?

76. Paradisets beboere vil være tilbagelænet på grønne puder og smukke tæpper.

77. Hvilken af jeres Herres velsignelser vil I fornægte?

78. Velsignet er din Herres navn, Ejer af herlighed og ære.

Surah 56: al-Waqi'ah

Åbenbaringsperiode

Ifølge den kronologiske rækkefølge, som Abdullah ibn Abbas har angivet for suraerne, blev surah 20: Ta Ha først nedsendt. Derefter fulgte surah 56: al-Waqi'ah og så surah 26: Ash-Shu'ara'.

Tema og emne

Dens tema er det hinsidige, monoteisme (*tawhid*) og en gendrivelse af de mekkanske vantros mistanker om Koranen. Det, de betragtede som fuldstændig utroligt, var, at opstandelsen nogensinde ville finde sted. De troede ikke på, at hele jordens og himlenes system ville blive omvæltet. De troede heller ikke på, at alle de døde ville blive genoplivet og stillet til regnskab, hvorefter de retfærdige ville få adgang til Paradis og de onde blive kastet i helvede. De betragtede alt dette som en indbildning, der umuligt kunne ske i virkeligheden. Som svar på dette blev det sagt: "Når den uundgåelige begivenhed finder sted, vil ingen kunne benægte, at den sker. Ingen vil have magten til at afværge den eller bevise, at det er en uvirkelig hændelse. Til den tid vil alle nationer blive inddelt i tre klasser:

1. De højeste i rang og position
2. De almindelige retfærdige mennesker
3. De, der benægtede det hinsidige og fremturede i vantro, polyteisme og store synder lige til det sidste

Hvordan disse tre klasser af mennesker vil blive belønnet og straffet, er beskrevet i detaljer i vers 7-56. Derefter, i vers 57-74, er argumenter blevet fremlagt, det ene efter det andet. Dette for at bevise sandheden af de to grundlæggende doktriner i islam, som de vantro nægtede at acceptere: doktrinerne om monoteisme og det hinsidige. I disse argumenter er menneskets opmærksomhed ledt væk fra alt andet, der findes på jorden og i himlene, dernæst henledt på hans egen krop. Opmærksomheden rettes mod den mad, han spiser, det vand, han drikker, og den ild, hvorpå han tilbereder sin mad. Han er blevet opfordret til at grunde over spørgsmålet: Hvilken ret har I til at opføre jer uafhængigt af – eller tjene andre end – Allah? Hans magt har bragt jer til verden, og Hans forsyninger opretholder jer. Hvordan kan I nære den tanke, at Han – efter engang at have bragt jer til eksistens – er blevet så hjælpeløs og magtesløs? Tror I, at Han ikke kan genskabe jer igen, hvis Han vil det?

Derefter, i vers 75-82, er deres mistanker vedrørende Koranen blevet gendrevet. De er blevet gjort opmærksomme på, hvilken velsignelse Koranen er. I stedet for at drage nytte af den, behandler de den med utilstrækkelig opmærksomhed. Deres eneste andel i den er, at de benægter den. Hvis man seriøst overvejer dette uforlignelige argument om Koranens sandhed, der er blevet præsenteret i to korte sætninger, vil man finde et fast og stabilt system i det. Systemet er af samme slags som det, der eksisterer blandt universets stjerner og planeter. Netop dette er beviset på den kendsgerning, at dens forfatter er universets Skaber.

Derefter har de vantro fået at vide, at denne Bog er indskrevet i den Skæbnebog, som er uden for skabningernes rækkevidde. Det er som om den vil sige: "I tror, at den bringes ned af djævle til Muhammad. Men ingen andre end de rene engle har adgang til de midler, hvormed den når Muhammad fra den velbevogtede Tavle."

Som afslutning er mennesket blevet advaret, som om den vil sige: "I kan prale og bravere, som I lyster. I kan lukke øjnene for sandhederne i jeres arrogance over at være uafhængige. Men døden er nok til at åbne jeres øjne. Ved døden bliver I magtesløse. I kan ikke redde jeres egne forældre. I kan ikke redde jeres børn. I kan ikke redde jeres religiøst vejledte og elskede ledere. De dør alle lige foran øjnene på jer, mens I ser hjælpeløst til. Hvis der ikke er nogen højeste magt, der hersker over jer, og hvis denne antagelse er korrekt – at I er enerådende i verden, og at der ingen Allah er – hvorfor giver I så ikke den døende hans sjæl tilbage? Ligesom I er magtesløse i dette, ligger det også uden for jeres magt at forhindre Allah i at kalde folk til regnskab. I kan heller ikke forhindre Ham i at udmåle belønninger og straffe til dem.

I kan tro det eller lade være. Men enhver døende person vil med sikkerhed se sin egen ende efter døden. Hvis han hører til dem, der er Allah nær, vil han se den gode ende, der er tiltænkt dem. Hvis han er blandt de retfærdige, vil han se den ende, der er forberedt for de retfærdige. Og hvis han er blandt sandhedens benægtere, vil han se den ende, der er bestemt for forbryderne.

Surah 56: al-Waqi'ah[104]

I Allahs navn, Den Nådigste, Den Barmhjertigste.

1. Når den uundgåelige begivenhed indtræffer.
2. At den skal indtræffe, er der ingen, der kan benægte.
3. Den vil nedgøre (nogle) og ophøje (andre).[105]
4. Når jorden ryster ved en stærk rystelse,
5. og bjergene smuldrer bort
6. og bliver til støv, som spreder sig,
7. og I bliver opdelt i tre:
8. Dem til højre, hvad er det med dem til højre?
9. Dem til venstre, hvad er det med dem til venstre?
10. Og de forreste, de står foran,
11. de vil være bragt nærmere (Allah)
12. i de velsignede haver.
13. En stor del fra de tidligere slægter,
14. en lille del fra de senere.
15. De vil være på højsæder dekoreret med ædelstene,
16. tilbagelænet herpå vil de sidde over for hinanden.
17. Blandt dem vil de evigt unge gå rundt
18. med skåle, kander og bægre med vin, rindende fra kilder.
19. De vil ikke få hovedpine af den, og ej heller vil de blive sløret i sindet,
20. og frugter, som de vil kunne lide,
21. og fuglekød, som de måtte ønske sig,
22. og (for dem er der) kønne kvinder med store (smukke) øjne,
23. som var de beskyttede perler.
24. (Det er) en belønning for de handlinger, de udførte.
25. De vil ikke høre nogen tom snak og ej heller noget, der medfører synd.
26. Kun ordet: "Fred, Fred."
27. Og dem til højre, hvad er der med dem til højre?
28. Lotustræer uden torne
29. og bananpalmer med klaser i lag,
30. i lange skygger,
31. og strømmende vand
32. og rigelig med frugt,
33. som aldrig ophører, og ej heller vil (noget af) det være dem forbudt.
34. Og de vil være på høje lejer.
35. Sandelig, Vi har skabt dem (Paradisets kvinder) som en ny skabelse.

[104] *Al-Waqi'ah*: Den uundgåelige begivenhed, direkte oversat: "Det som indtræffer," dvs. Genopstandelsen.

[105] I forhold til deres handlinger på jorden, frem for deres velstand eller status.

36. Og gjort dem jomfruer,

37. hengivne og jævnaldrende,

38. for dem til højre.

39. En stor del af dem fra de tidligere samfund

40. og en stor del af dem fra de senere.

41. Og dem til venstre, hvad så med dem til venstre?

42. De vil være i svidende ild og kogende vand

43. og i en skygge af kulsort røg,

44. ikke kølig eller behagelig.

45. Sandelig, de var før dette meget optaget af deres velbehag

46. og holdt stædigt fast på deres store synd.

47. Og de plejede at sige: "Når vi er døde og er blevet til jord og knogler, vil vi da virkelig blive genopvækket?

48. Og vore bortgåede forfædre også?"

49. Sig: "Sandelig, de tidligere og de senere

50. vil blive samlet til en fastsat tid på en bestemt dag.

51. Sandelig, efter det, o I vildfarne, som fornægter,

52. skal I spise af Zaqqum-træet.

53. I skal fylde jeres maver med det

54. og drikke kogende vand oveni.

55. I skal drikke som en tørstig kamel drikker."

56. Dette er deres velkomst på Gengældelsens Dag.

57. Det var Os, som skabte jer! Hvorfor bekræfter I ikke?

58. Så sig Mig, hvad med den sæd, I afgiver,

59. er det jer, som skaber den, eller er det Os, som er Skaberen?

60. Det er Os, som har sat døden iblandt jer, og intet kan forhindre Os

61. i at bytte jer ud med jeres lige og skabe jer i en skikkelse, som I ikke ved noget om.

62. Og sandelig, I har hørt om den første skabelse. Hvorfor godtager I ikke formaningen?

63. Sig Mig så: Det frø, som I sår,

64. er det jer, som får det til at gro, eller er det Os, som får det til at gro?

65. Hvis Vi havde villet, kunne Vi have gjort det til tørt græs, og I ville stå tilbage i forbavselse.

66. (I ville sige:) "Vi har sandelig lidt et stort tab!

67. Faktisk er vi i nød."

68. Sig Mig så: Det vand, I drikker,

69. er det jer, som nedsender det fra skyerne, eller er det Os, som nedsender det?

70. Hvis Vi havde villet, kunne Vi have gjort det saltet! Hvorfor viser I ikke taknemmelighed?

71. Sig Mig så: Den ild, I tænder,

72. er det jer, som har frembragt brændet dertil, eller er det Os, som frembringer det?

73. Det er Os, som har skabt det, som en påmindelse og til nytte for ørkenens rejsende.

74. Så lovpris din altophøjede Herre ved Hans navn!

75. Nej, Jeg sværger ved stjernernes baner.

76. Sandelig, dette er en stor ed, hvis I bare vidste!

77. Sandelig, dette er Den ærværdige Koran!

78. Den er i Den beskyttede Bog.

79. Ingen kan røre den undtagen de rensede.

80. Den er nedsendt af alle verdenernes Herre!

81. Er det dette udsagn, I ringeagter?

82. Forsøger I at fornægte forsyningen, som I har fået?

83. Når dødens øjeblik kommer til en af jer,

84. kigger I blot (hjælpeløst) til.

85. Vi er ham nærmere end jer, men I ser det ikke!

86. Hvis I ikke skal stilles til regnskab (sådan som I påstår, at I ikke skal), hvorfor

87. befrier I jer så ikke (fra straffen), hvis I er sandfærdige (i jeres påstand)?

88. Hvis han er en af de nærtstående,

89. er der for ham lyksalighed og rigelig forsyning og velsignede haver.

90. Og hvis han er en af dem til højre,

91. så: "Hilsen til dig fra dem til højre."

92. Men hvis han er en af dem, som fornægter og er af de vildfarne,

93. så er der for ham en velkomst bestående af kogende vand

94. og en brænden i Helvede.

95. Sandelig, dette er den absolutte sandhed.

96. Så lovpris din altophøjede Herre ved Hans navn!

Surah 57: al-Hadiid

Åbenbaringsperiode

Dette er enstemmigt en medinensisk surah. Gennemgang af dens emne viser, at den sandsynligvis blev nedsendt engang i tidsrummet mellem Slaget ved Uhud og Hudaybiyyah-aftalen. Dette var tiden, hvor den lille islamiske stat i Medina var blevet omringet af de vantro. En håndfuld dårligt udrustede muslimer stod over for hele Arabiens samlede magt. I denne situation havde islam ikke kun brug for, at dens følgere ofrede livet. Den behøvede også økonomisk hjælp og bistand. I denne surah er der blevet fremsat en kraftig appel om netop dette. Dette synspunkt styrkes yderligere af vers 10. Her har Allah henvendt sig til de troende med følgende indhold: "De af jer, som gav bort og kæmpede før sejren (ved Mekka), er langt højere i rang og kan ikke være lige med dem, som først gav bort og kæmpede efter sejren" Det samme støttes af de beretninger, som Ibn Marduyah har med overlevering fra Anas (en berømt ledsager) vedrørende vers 16 berettet: "Er tiden da ikke kommet, hvor de troendes hjerter skal skælve af hengivenhed for påmindelsen af Allah..." Han siger, at dette vers blev nedsendt 17 år efter begyndelsen på Koranens åbenbaring for at vække de troende til handling. Således antages det, at åbenbaringsperioden for denne surah falder mellem det 4. og 5. år efter udvandringen (*hijra*).

Tema og emne

Temaet for denne surah er at formane muslimerne til at give ud for Allahs sag. På det mest kritiske tidspunkt i islams historie var den engageret i en kamp på liv og død mod det arabiske hedenskab. Denne surah blev åbenbaret for at overtale muslimerne til især at gøre økonomiske ofre. Den skulle få dem til at indse, at islam ikke blot bestod af mundtlig bekræftelse og nogle ydre praksisser. Dens essens og ånd er derimod oprigtighed over for Allah og Hans religion. Troen hos den, der var blottet for denne ånd, og som betragtede sig selv og sin rigdom som mere kær end Allah og Hans religion, var hul. Derfor var den af ringe værdi i Allahs øjne. Med dette formål for øje er Allah den Almægtiges egenskaber først blevet nævnt. Dette er gjort, for at lytterne fuldstændig kan indse, hvem der tiltaler dem. Derefter er følgende temaer blevet udtrykt i rækkefølge:

1. Troens uundgåelige krav er, at man ikke bør undlade at give ud af sin rigdom for Allahs sag. Dette ville ikke blot være i strid med troen, men også realistisk set forkert. For rigdommen tilhører i virkeligheden Allah. Mennesket er kun blevet givet ejendomsret over den som Hans statholder. I går var denne rigdom i andre menneskers besiddelse. I dag er den hos en bestemt mand, og i morgen vil den overgå til en andens hånd. I sidste ende vil den gå tilbage til Allah. Han er Arvtageren til alt i universet. Den eneste del af rigdommen, der vil være til nogen nytte for et menneske, er den mængde, han giver ud for Allahs sag. Dette gælder for den periode, hvor den er i hans besiddelse.

2. Selvom det i alle tilfælde er prisværdigt at bringe ofre for Allahs sag, bestemmes den sande værdi af disse ofre af lejlighedens natur. Der findes en situation, hvor hedenskabets magt er overvældende. Her er der fare for, at det kan underkue og overvinde islam fuldstændigt. Der findes en anden situation, hvor islam står i en stærkere position i sin kamp mod vantro. Her opnår de troende sejre. Disse to tilstande er ikke lige, hvad angår deres respektive vigtighed. Derfor vil de ofre, der bringes i disse forskellige tilstande, heller ikke være lige. Nogle ofrer deres liv og bruger deres rigdom for at fremme islams sag yderligere, når den allerede er stærk. De kan ikke opnå samme rang som dem, der kæmpede med livet som indsats for at fremme og opretholde islams sag, da den var svag.

3. Alt, hvad der gives ud for Sandhedens sag, er et lån til Allah. Allah vil ikke blot betale det tilbage i mangfoldiggjort mål. Han vil også give den bedste belønning fra Sig Selv for det.

4. I det hinsidige vil Lyset kun blive tildelt de troende, der har givet ud af deres rigdom for Allahs sag. Hvad angår hyklerne, varetog og tjente de kun deres egne interesser i verden. De var ligeglade med, om Sandheden eller falskheden sejrede. De vil blive adskilt fra de troende i det hinsidige, selvom de måske har levet i tæt forbindelse med dem i verden. De vil blive berøvet Lyset, og de vil blive regnet blandt de vantro.

5. Muslimerne bør ikke opføre sig som følgerne af de tidligere Bøger. Deres liv er blevet brugt på tilbedelse af verden, og deres hjerter er blevet forhærdede på grund af uagtsomhed med tidens gang. Han kan ikke være en troende, hvis hans hjerte ikke blødgøres ved ihukommelsen af Allah. Ej heller er han troende, hvis hans hjerte ikke bøjer sig for Sandheden, der er sendt ned af Ham.

6. De oprigtige forkæmpere for Sandheden og Troens sande vidner i Allahs øjne er kun de troende, der giver ud af deres rigdom på Hans vej. Dette gør de oprigtigt og uden noget ønske om at vise sig frem.

7. Livet i denne verden er kun et kortvarigt forår. Det er et middel til stolthed og til at vise sig frem. Dens leg og tidsfordriv, dens pryd og udsmykning, dens praleri om status samt rigdom og besiddelser er alt sammen forbigående. Det er ting, som folk forsøger at konkurrere med hinanden om. Den ligner afgrøden, der trives og blomstrer. Derefter bliver den bleg, og til sidst reduceres den til avner. Det evige liv er livet i det hinsidige. Her vil resultater af stor betydning blive forkyndt. Derfor, hvis man skal konkurrere med en anden om noget, bør man stræbe efter Paradis.

8. Hvilket som helst gode, mennesket møder, og hvilken som helst modgang, han lider under i verden, er forudbestemt af Allah. En sand troende er den, der ikke mister modet i modgang. Han bliver heller ikke opblæst af stolthed i gode tider. Det er karakteristisk for en hykler og en vantroende, at han bliver opblæst af stolthed, når Allah begunstiger ham med Sine velsignelser. Han opfører sig pralende og udviser nærighed, når han bliver kaldt til at give ud for den samme Allahs sag, som velsignede ham. Han råder også andre til at være nærige ligesom ham selv.

9. Allah sendte Sine Sendebud med klare tegn, Bogen og Retfærdighedens Lov. Dette gjorde Han, for at folk kunne overholde retfærdigheden. Desuden sendte Han jern ned, så magt kunne bruges til at etablere Sandheden og overvinde falskhed. Således ønsker Allah at se, hvem blandt folket der vil rejse sig for at støtte og hjælpe Hans sande religion. Selv med risiko for deres eget liv. Disse muligheder har Allah skabt til menneskets egen fordel og udvikling. Ellers har Allah ikke behov for andre til Sine værker.

10. Profeter kom fra Allah i fortiden. Ved deres forkyndelse antog nogle mennesker den rette vej, men de fleste af dem fremturede i ondskab. Derefter kom Profeten Jesus. Hans lærdomme medførte mange moralske forbedringer i folks liv, men hans fællesskab opfandt munkevæsenet. Nu har Allah sendt Profeten Muhammad. De, der bekræfter troen på ham og lever deres liv i frygt for Allahs regnskab, vil af Allah blive givet en dobbelt andel af Hans barmhjertighed. Han vil velsigne dem med Lyset. Ved hjælp af dette vil de se og vandre på den lige vej blandt de krumme stier, man møder ved hvert skridt i denne verdens liv. Følgerne af den tidligere åbenbaring betragter sig selv som havende eneret på Allahs goder. Men faktum forbliver, at Allah Selv kontrollerer Sine goder. Han kan velsigne, hvem Han vil, med disse.

Surah 57: al-Hadiid[106]

I Allahs navn, Den Nådigste, Den Barmhjertigste.

1. Alt, som er i himlene og på jorden, lovpriser Ham, Den Almægtige, Den Alvise.

2. Ham tilhører herredømmet over himlene og jorden. Han giver liv og forårsager død, og Hans almagt omfatter alt.

3. Han er Den Første, og Han er Den Sidste, Den Synlige og Den Skjulte, og Han er Alvidende om alting.

4. Han er Den, som skabte himlene og jorden på seks dage. Derefter satte Han Sig på Tronen. Han kender til det, som kommer ned i jorden, og det, som kommer op af den, og det, som nedstiger fra himlen, og det, som stiger op i den. Og Han er med jer, hvor I end befinder jer, og Allah ser alt, hvad I gør.

5. Hans er herredømmet over himlene og jorden, og til Allah alene bliver alle sager bragt tilbage.

6. Han får natten til at gå over i dag, og Han får dagen til at gå over i nat, og Han er Alvidende om det, som er i brystet.

7. Tro på Allah og Hans Sendebud, og giv af det, som Han har gjort jer til forvaltere af. De, som tror og giver ud deraf, dem venter der en stor belønning.

8. Hvorfor vil I ikke tro på Allah, når Sendebuddet indbyder jer til at tro på jeres Herre? Og sandelig, Allah har indgået en pagt med jer, hvis I er troende!

9. Han er Den, som nedsender tydelige tegn til Sin tjener for at føre jer ud af mørket til lyset. Og sandelig, Allah er overbærende, barmhjertig.

10. Hvorfor vil I ikke give bort for Allahs sag, når al ejerskab over himlene og jorden er Allahs? De af jer, som gav bort og kæmpede før sejren (ved Mekka), er langt højere i rang og kan ikke være lige med dem, som først gav bort og kæmpede efter sejren (ved Mekka). Men til alle har Allah lovet det skønneste i det hinsidige. Allah kender til alt det, I gør.

11. Hvem vil give Allah et smukt lån, så Han kan betale ham det mange gange igen? Ham venter der en ærefuld løn.

12. Den dag, hvor du vil se de troende mænd og kvinder, og deres lys vil bevæge sig foran dem og til højre for dem: "Et glædeligt budskab til jer! I dag er der haver, hvorunder floder flyder, I vil være i dem til evig tid. Dette er den sikre sejr!"

13. Den dag vil hykleriske mænd og hykleriske kvinder sige til de troende: "Se lidt på os, så vi kan opnå noget af jeres lys!" Der vil blive sagt til dem: "Vend jer om, og led efter et lys!" Og der vil blive rejst en væg mellem dem med en dør. Inden for den vil der være nåde, uden for den vil der være straf.

14. De vil råbe ud til dem: "Var vi da ikke sammen med jer?" De vil sige: "Jo! Men I gav jer hen til fristelse, og I var afventende, og I tvivlede, og falske antagelser bedrog jer, indtil Allahs befaling kom. Bedrageren bedrog jer om Allah!

[106] *Al-Hadeed*: Jernet.

15. Så i dag vil der ikke blive taget imod nogen løsepenge fra jer og ej heller fra dem, som var vantro. Jeres bosted er Helvede; det er, hvad I har fortjent!" Hvilken elendig afslutning det er på rejsen!

16. Er tiden da ikke kommet, hvor de troendes hjerter skal skælve af hengivenhed for påmindelsen af Allah, og alt det, som er blevet åbenbaret af sandheden, sådan at de ikke skal blive som dem, som fik Bogen før, og som, efter lang tid, derpå blev forhærdede i hjertet og blev ulydige?

17. Vid, at Allah alene giver liv til jorden efter dens død! Sandelig, Vi har tydeliggjort tegn for jer, så I må tænke efter.

18. Sandelig, de mænd, som giver i velgørenhed, og de kvinder, som giver i velgørenhed, og de, som giver Allah et smukt lån, de vil få det mange gange igen. Dem venter der en ærefuld belønning.

19. Og de, som tror på Allah og Hans Sendebud, er de sandfærdige og vidnerne hos deres Herre. De vil få deres belønning og deres lys. Men de, som er vantro og fornægter Vore tegn, de hører til i Helvede.

20. Vid, at det jordiske liv er leg og morskab blot, pynt og pral mellem jer og konkurrence om mere ejendom og flere børn end andre. Det er ligesom regn, som får afgrøder til at vokse, og som glæder bønderne, derefter bliver afgrøden tør, og du ser den gulne, derefter bliver den til strå. Og i det hinsidige er der en streng straf, og der er Allahs tilgivelse og tilfredshed. Og det jordiske liv er ikke andet end bedrag.

21. Konkurrer (hellere) om jeres Herres tilgivelse og Paradiset, hvis udstrækning er lig himlens og jordens udstrækning; som er forberedt til dem, som tror på Allah og Hans Sendebude. Det er Allahs nåde, Han skænker den til den, Han vil. Og Allahs nåde omfatter alt.

22. Ingen ulykke rammer på jorden og ej heller i jeres liv, uden at den står skrevet i en bog, før Vi skaber den. Sandelig, dette er let for Allah.

23. I skal derfor ikke sørge over det, I har mistet, og ej heller skal I blive hovmodigt smigret over det, Han har givet jer. Allah kan ikke lide den, som praler,

24. som selv er nærig og tilskynder andre at være nærige også. Og hvis nogen vender sig bort, så er Allah visselig Den Rige, Den Prisværdige.

25. Sandelig, Vi sendte Vore Sendebude med tydelige tegn, og Vi sendte Bogen med dem og retfærdighedens vægtskål, sådan at folk kan opretholde retfærdigheden. Og Vi sendte jernet; i det er der stor styrke og nytte for mennesket. Allah kan så synliggøre, hvem der, i det skjulte, hjælper Ham og Hans Sendebud. Sandelig, Allah er magtfuld, almægtig.

26. Og sandelig, Vi sendte Nuh og Ibrahiim, og Vi tildelte deres afkom profetskabet og Bogen. Nogle af dem er retledte, men de fleste af dem er ulydige.

27. Derefter lod Vi Vore Sendebude følge i deres fodspor, og vi lod Isa, søn af Maryam, følge efter. Vi gav ham al-Injiil, og Vi lagde medfølelse og nåde i hjertet på dem, som fulgte ham. Munketilværelsen indførte de selv, Vi

pålagde dem det ikke. De gjorde det for at opnå Allahs tilfredshed, men de formåede ikke at overholde det, som bør overholdes. Og Vi gav dem af dem, der troede, deres belønning. Men de fleste blandt dem var syndefulde.

28. O I troende! Frygt Allah! Og tro på Hans Sendebud. Han vil give jer dobbelt så meget af Sin nåde og skænke jer lys, med hvilket I vil vandre, og Han vil tilgive jer. Allah er tilgivende, barmhjertig.

29. (Dette) for at Bogens folk skal vide, at de ikke har nogen bemyndigelse til at forbeholde sig eneret til Allahs velvilje, og at al velvilje hviler i Allahs hånd. Han giver den til den, Han vil. Allahs nåde omfatter alt.

Surah 58: al-Mujadilah

Åbenbaringsperiode

Der findes ingen hadith, der fortæller, hvornår denne hændelse med bønfalden og diskussion fandt sted, men der er et vink i suraens emne, på baggrund af hvilket det med sikkerhed kan siges, at det skete engang efter Slaget ved Graven (shawwal, 5. e.H.). I surah 33: al-Ahzab havde Allah, da Han benægtede, at en adoptivsøn kunne være ens virkelige søn, blot sagt dette og ikke mere: "Og Allah har ikke gjort de af jeres hustruer, som I skiller jer fra ved dhihar, til jeres mødre." Men i den surah var der intet i retning af, at det at skille sig fra en hustru ved dhihar var en synd eller en forbrydelse, og heller ikke noget om den juridiske forskrift vedrørende det. I modsætning hertil er hele loven vedrørende dhihar i denne surah blevet fastlagt, hvilket viser, at disse detaljerede forskrifter blev nedsendt nogen tid efter den korte henvisning til det i surah 33: al-Ahzab.

Tema og emne

I denne surah er der givet instruktioner til muslimerne om de forskellige problemer, som de stod overfor på det tidspunkt. Fra begyndelsen af suraen til vers 6 er der givet juridiske forskrifter om dhihar, samtidig med at muslimerne er blevet strengt advaret om, at det strider imod deres bekendelse af troen. At de stadig skulle holde fast i uvidenhedens skikke, efter at de har accepteret islam, at de skulle bryde de grænser, der er sat af Allah, eller nægte at overholde dem, eller at de skulle lave deres egne regler og bestemmelser i strid med dem. For dette, er der ikke kun straffen med vanære og ydmygelse i denne verden, men også i det hinsidige vil der være streng regnskabsaflæggelse for det.

I vers 7-10 er hyklerne blevet irettesat for deres hemmelige hvisken og rådslagninger, hvormed de konspirerede og spandt ränker mod Profeten, og fordi de på grund af deres skjulte ondsindethed og nag hilste på ham, ligesom jøderne, på en måde for at ønske ham ondt i stedet for godt. I denne forbindelse er muslimerne blevet trøstet, for at sige: "Denne hvisken fra hyklerne kan ikke gøre jer nogen skade; derfor bør I fortsætte med at gøre jeres pligt med fuld tillid til Allah." Desuden er de også blevet belært om denne moralske lektie: "De sande troende taler ikke om synd og overtrædelse og ulydighed mod Sendebuddet, når de taler hemmeligt sammen; hvis de skal tale hemmeligt sammen, bør de tale om godhed og gudsfrygt."

I vers 11-13 er muslimerne blevet belært om visse regler for social omgang og givet instruktioner om at udrydde visse sociale onder, som var udbredte blandt folk dengang, ligesom de er i dag. Hvis nogle folk sidder i en forsamling, og flere ankommer, viser de ikke engang den høflighed at rykke sammen for at gøre plads til andre. Resultatet af dette er at de nyankomne må blive stående, eller sidde i døråbningen, eller gå tilbage, eller, idet de ser, at der alligevel er plads nok, begynder at springe hen over folks hoveder for at finde plads til sig selv. Dette blev ofte oplevet i Profetens forsamlinger. Derfor gav Allah instruktionen, for at sige: "Opfør jer ikke selvisk og snæversynet i jeres forsamlinger; giv også plads til de nyankomne med et åbent hjerte."

Ligeledes er en anden uvane, der findes blandt folk, at når de tager hen for at besøge nogen (især en vigtig person), forlænger de deres besøg og tænker slet ikke på, at det vil volde ham besvær at lægge beslag på hans tid utilbørligt. Hvis han så beder dem om at gå, tager de det ilde op; hvis han selv rejser sig fra deres selskab, klager de over hans manglende manerer; hvis han fortæller dem indirekte, at han også har andre gøremål at tage sig af, som han har brug for tid til, vender de det døve øre til hans anmodning. Profeten måtte også selv opleve sådan en dårlig opførsel fra folk, der i deres iver efter at drage nytte af hans lære slet ikke indså, at de spildte hans kostbare tid, som der var stærkt brug for til andre vigtige arbejder. Til

sidst påbød Allah, for at udrydde denne dårlige manér, at når folk bliver bedt om at rejse sig fra en forsamling, skal de rejse sig og spredes.

En anden uvane, der var udbredt blandt folk, var, at hver person ønskede at have hemmelig rådslagning individuelt med Profeten uden nogen reel nødvendighed, eller gerne ville have, at han skulle henvende sig til ham under en forsamling og hviske noget til ham. Dette var ikke blot ubehageligt for Profeten, men også irriterende for de folk, der sad i forsamlingen. Derfor indførte Allah den begrænsning, at enhver, der ønskede at rådføre sig med ham privat, først skulle give noget væk i almisse. Formålet var, at folk skulle advares imod denne dårlige manér og opgive den. Således blev begrænsningen opretholdt i en kort stund, og da folk havde korrigeret deres adfærd, blev den trukket tilbage.

Fra vers 14 til slutningen af suraen er medlemmerne af det muslimske samfund, som var en blanding af de oprigtige muslimer, hyklerne og de betvivlende, fået utvetydigt fortalt, hvad kriteriet for oprigtighed i islam er. En slags muslimer er dem, der er venner med islams fjender: de tøver ikke med, for deres egne interessers skyld, at være forræderiske over for den religion, som de bekender sig til at tro på; de spreder alle mulige former for tvivl og mistanke mod islam og forhindrer folk i at antage Allahs vej. Men da de er en del af det muslimske fællesskab, tjener deres falske trosbekendelse dem som et dække og et skjold.

Den anden slags muslimer er dem, som, når det gælder Allahs religion, ikke engang bekymrer sig om deres egen far, bror, børn og familie, for slet ikke at tale om andre. De nærer ingen følelse af kærlighed til den person, der er en fjende af Allah og Hans Sendebud og Hans religion. Allah har i disse vers udtrykkeligt fastslået, at folk af den første slags faktisk tilhører Satans parti, uanset hvor ihærdigt de forsøger at overbevise andre om deres islam ved at aflægge eder. Og æren ved at tilhøre Allahs parti besiddes kun af muslimer af den anden slags. De alene er de sande muslimer: de alene vil opnå sand succes, og med dem alene er Allah veltilfreds.

Surah 58: al-Mujadilah[107]

I Allahs navn, Den Nådigste, Den Barmhjertigste.

1. Sandelig, Allah har hørt ordene til hende, som diskuterede med dig om sin ægtemand og appellerede til Allah. Og Allah godtog hendes ord. Allah er Althørende, Altseende.

2. De af jer som erklærer *thihar*[108]– de er ikke deres mødre. Deres mødre er ingen andre end de kvinder, som har født dem. Sandelig, sådanne mænd udtaler noget afskyeligt og usandt. Men sandelig, Allah er forbarmende og tilgivende

3. Og de som erklærer thihar og så derefter tager det, de sagde, tilbage, skal, før de to parter berører hinanden, befri en slave. Dette er, hvad I bliver formanet om. Allah kender til alt, hvad I gør.

4. Men den, som ikke finder (lejlighed hertil), skal faste i to efterfølgende måneder, før parterne må berøre hinanden, men den, som heller ikke magter det, må bespise tres trængende. Denne (udvej) er for, at I må tro på Allah og Hans Sendebud. Dette er Allahs grænser. De vantro har en smertefuld straf i vente.

5. Sandelig, de, som modsætter sig Allah og Hans Sendebud, vil blive ydmyget, ligesom de, der var før dem, blev ydmyget. Og sandelig, Vi har nedsendt tydelige tegn, og for de vantro er der en ydmygende straf.

6. På den dag, hvor Allah genopvækker dem alle, vil Han fortælle dem om alt det, de gjorde. Allah har registreret det, men de har glemt det. Og Allah er vidne til alting.

7. Forstår du da ikke, at Allah er Alvidende om alt, som er i himlene og på jorden? Der finder ingen hemmelig samtale sted mellem tre, uden at Han er den fjerde, ingen mellem fem, uden at Han er den sjette, og ingen mellem færre eller flere, uden at Han er med, uanset hvor de befinder sig. Og på Genopstandelsens Dag vil Han underrette dem om alt, hvad de gjorde.

8. Har du da ikke set dem, som blev forbudt at føre hemmelige samtaler, men så alligevel gjorde det, som de var blevet forbudt at gøre? Og de fører hemmelige samtaler for at begå synd og (for at tilskynde til) ulydighed mod Sendebuddet. Og når de kommer til dig, hilser de på dig, som Allah aldrig har hilst på dig, og i hjertet siger de: "Hvorfor straffer Allah os ikke for det, som vi siger?" For dem vil Helvede være nok, og de vil træde ind i det. Hvor elendig en tilbagevenden det er!

9. O I troende! Hvis I fører hemmelige samtaler med hinanden, så gør det ikke for at begå synd eller (for at anspore hinanden til) ulydighed mod Sendebuddet. Men tal hellere sammen om det gode, det retskafne og det fromme. Vær altid gudfrygtige over for Allah, Ham, som I skal samles hos.

10. Hemmelige samtaler er fra Satan, for at han derved kan påføre de troende lidelse. Men han kan ikke påføre dem

[107] *Al-Mujadilah*: Diskussionen (eller Den bønfaldende kvinde).

[108] En mands udtalelse til sin kone: "Du er for mig som min mors ryg", hvilket betyder, at det er ulovligt at nærme sig hende. Dette var en form for skilsmisse, som araberne praktiserede før Muhammads profetskab.

noget ondt uden Allahs tilladelse. Og til Allah alene bør de troende sætte deres lid.

11. O I troende! Når der bliver sagt til jer: "Giv plads i forsamlingerne!" så giv plads, så vil Allah give lettelse (i jeres sager). Og når der siges: "Rejs jer!" så rejs jer. Allah vil ophøje i rang dem, som tror, og dem, som er blevet givet viden. Allah kender til alt, hvad de gør.

12. O I troende! Hvis I ønsker at rådslå med Sendebuddet i det fortrolige, så giv en velgørenhedsalmisse før jeres rådslagning. Det er det bedste for jer og det reneste. Men hvis I ikke magter det, så er Allah sandelig tilgivende, barmhjertig.

13. Er I blevet bange for at give velgørenhedsalmisse, før I søger rådslagning (med ham), (siden) I ikke har gjort det? Men Allah tilgav jer, så udfør bønnen, giv almissen, og adlyd Allah og Hans Sendebud! Allah kender til alt, hvad I gør.

14. Har du ikke set dem, som har taget et folk, som Allahs vrede hviler over, til sig som fæller? De hører ikke til jer, og de hører ikke til dem, og de aflægger falske eder, selvom de ved bedre.

15. Allah har forberedt en hård straf for dem. Ondt er det, som de bedriver.

16. De har taget deres eder som værn, og de hindrer (andre) fra Allahs vej. Derfor er der for dem en ydmygende straf (i vente).

17. Hverken deres rigdom eller deres børn vil være dem til nytte mod Allah. Helvedes beboere er de; der vil de forblive til evig tid.

18. Den dag, hvor Allah genopvækker dem, vil de sværge over for Ham, som de sværgede over for jer. De tænker, at de har et (solidt) ståsted. Nej! De er blot løgnere!

19. Satan har fået undertvunget dem og fået dem til at glemme at mindes Allah. Disse tilhører Satans parti. De er taberne.

20. Sandelig, de, som går imod Allah og Hans Sendebud, vil sandelig være de mest fornedrede.

21. Allah har befalet: "Sandelig, Jeg og Mine Sendebude vil sejre." Sandelig, Allah er stærk, almægtig.

22. Du vil ikke se et folk, som tror på Allah og Den yderste Dag, være venskabelige med dem, som går imod Allah og Hans Sendebud, selv hvis de (der modsætter sig) skulle være deres fædre eller sønner eller brødre eller deres nære slægtninge. Det er dem, i hvis hjerter Allah har skrevet troen, og som Han har styrket med Sin ånd. Han vil føre dem ind i haver, hvorunder floder strømmer; deri vil de forblive til evig tid. Allah er tilfreds med dem, og de er tilfredse med Allah. De tilhører Allahs parti. Vid dette! Allahs parti er dem, som opnår den sikre sejr.

Surah 59: al-Hashr

Åbenbaringsperiode

Bukhari og Muslim indeholder en hadith fra Sa'id bin Jubair med den betydning: "Da jeg spurgte Abdullah bin Abbas om surah al-Hashr, svarede han, at den blev nedsendt angående slaget mod Banu-Nadiir, ligesom surah 8: al-Anfal blev nedsendt angående Slaget ved Badr." "Hvad angår spørgsmålet om, hvornår dette slag fandt sted, har Imam Zuhri fastslået på baggrund af en overlevering af Urwah bin Zubair. Dette fandt sted seks måneder efter Slaget ved Badr. Ibn Sa'd, Ibn Hisham og Baladhuri betragter det dog som en begivenhed fra rabi' al-awwal, 4. e.H."

Historisk baggrund

For at forstå denne suras emne godt vil det være nødvendigt at kaste et blik på Medinas historie og jøderne på den arabiske halvø (Hijaz), for uden dette vil man ikke præcis kunne kende de virkelige årsager til Profetens håndtering af deres forskellige stammer på den måde, han gjorde.

Der eksisterer ingen autentisk historie om de arabiske jøder i verden. De har ikke efterladt sig nogen egne skrifter i form af en bog eller en tavle, som kunne kaste lys over deres fortid, ligesom de jødiske historikere og forfattere fra den ikke-arabiske verden heller ikke har nævnt dem; årsagen er, at de efter deres bosættelse på den arabiske halvø havde løsrevet sig fra nationens hoveddel, og verdens jøder regnede dem ikke for at høre til blandt dem. De havde nemlig opgivet hebraisk kultur og sprog, selv navnene, og havde antaget arabismen i stedet. I de tavler, der er blevet udgravet i den arkæologiske forskning på den arabiske halvø, findes der intet spor af jøderne før det første århundrede e.v.t., bortset fra nogle få jødiske navne. Derfor er de arabiske jøders historie for det meste baseret på de mundtlige overleveringer, der er udbredte blandt araberne, hvoraf de fleste er tvivlsomme og er blevet spredt af jøderne selv.

Jøderne på den arabiske halvø hævdede, at de var kommet for at bosætte sig i Arabien i den sidste fase af Profeten Moses' liv. De fortalte, at Profeten Moses havde udsendt en hær for at fordrive amalekitterne fra landet Yathrib (Medinas tidligere navn) og havde befalet den ikke at skåne så meget som en eneste sjæl fra den stamme. Den israelitiske hær udførte Profetens befaling, men skånede livet for en smuk prins af amalekitternes konge og vendte tilbage med ham til Palæstina. På det tidspunkt var Profeten Moses gået bort. Hans efterfølgere tog stor afstand fra det, som hæren havde gjort, da den ved at skåne en amalekits liv klart havde været ulydig mod Profeten og overtrådt den mosaiske lov. Som følge heraf udelukkede de hæren fra deres fællesskab, og den måtte vende tilbage til Yathrib og bosætte sig der for altid (Kitab al-Aghani, bd. xix, s. 94). Jøderne hævdede således, at de havde boet i Yathrib siden omkring 1200 f.v.t. Men dette havde faktisk intet historisk grundlag, og sandsynligvis havde jøderne opfundet denne historie for at imponere araberne til at tro, at de var af fornem herkomst og landets oprindelige indbyggere.

Den anden jødiske immigration fandt ifølge jøderne sted i 587 f.v.t., da Nebukadnezar, kongen af Babylon, ødelagde Jerusalem og spredte jøderne over hele verden. De arabiske jøder sagde, at flere af deres stammer på det tidspunkt var kommet for at bosætte sig i Wadi al-Qura, Taima og Yathrib (al-Baladhuri, Futuh al-Buldan). Men også dette har intet historisk grundlag. Ved dette kan de også have ønsket at bevise, at de var områdets oprindelige bosættere.

Faktum er, at det, der ligger fast, er, at da romerne i 70 e.v.t. massakrerede jøderne i Palæstina og derefter i 132 e.v.t. fordrev dem fra det land, flygtede mange af de jødiske stammer for at finde asyl på den arabiske halvø, et territorium, der grænsede op til Palæstina mod syd. Der bosatte de sig, hvor end de fandt kilder og grønne områder, og sidenhen besatte de gradvist de frugtbare jorder gennem rænkespil og

pengeudlånings virksomhed. Ailah, Maqna, Tabuk, Taima, Wadi al-Qura, Fadak og Khaybar kom under deres kontrol i netop denne periode, ligesom Banu-Quraythah, Banu-Nadiir, Banu-Bahdal og Banu-Qaynuqah også kom i samme periode og besatte Yathrib.

Blandt de stammer, der bosatte sig i Yathrib, var Banu-Nadiir og Banu-Quraythah mere fremtrædende, da de tilhørte Cohen- eller præsteklassen. De blev betragtet som værende af fornem herkomst og nød religiøst lederskab blandt deres trosfæller. Da de kom for at bosætte sig i Yathrib, boede der nogle andre stammer i forvejen, som de underkastede, hvorefter de i praksis blev ejere af dette grønne og frugtbare land. Omkring tre århundreder senere, i 450 eller 451 e.v.t., indtraf den store oversvømmelse i Yemen, som er blevet nævnt i vers 16-17 i surah 34: Saba'. Som følge heraf blev forskellige stammer fra Sabas folk tvunget til at forlade Yemen og spredes til forskellige dele af Arabien. Således drog Banu-Ghassan afsted for at bosætte sig i Syrien, Banu-Lakhm i Hirah (Irak), Banu-Khuza'ah mellem Jeddah og Mekka, og Aws og Khazraj drog afsted for at bosætte sig i Yathrib.

Da Yathrib var under jødisk herredømme, tillod de i første omgang ikke Aws og Khazraj at få fodfæste, og de to arabiske stammer måtte bosætte sig på landområder, der endnu ikke var opdyrket, hvor de knap nok kunne producere tilstrækkeligt til deres overlevelse. Til sidst drog en af deres høvdinge til Syrien for at bede om bistand fra deres ghassanidiske brødre; han bragte en hær derfra og brød jødernes magt.

Således blev Aws og Khazraj i stand til at opnå fuldstændigt herredømme over Yathrib, hvilket resulterede i, at to af de største jødiske stammer, Banu-Nadiir og Banu-Quraythah, blev tvunget til at bosætte sig uden for byen. Eftersom den tredje stamme, Banu-Qaynuqah, ikke var på venskabelig fod med de to andre stammer, blev den boende inde i byen som sædvanlig, men måtte søge beskyttelse hos Khazraj-stammen. Som en modforanstaltning til dette søgte Banu-Nadiir og Banu-Quraythah beskyttelse hos Aws stammen, så de kunne leve i fred i Yathribs forstæder.

Før Profetens ankomst til Medina og frem til hans emigration var følgende hovedtrækkene ved jødernes position på den arabiske halvø generelt og i Medina (Yathrib) i særdeleshed:

1. Hvad angår sprog, påklædning, civilisation og levevis, havde de fuldstændigt antaget arabismen; selv deres navne var blevet arabiske. Ud af de 12 jødiske stammer, som havde bosat sig på den arabiske halvø, bevarede ingen undtagen Bani-Zaura sit hebraiske navn. Bortset fra nogle få spredte lærde kendte ingen til hebraisk. Faktisk er der intet i poesien fra de jødiske digtere i *jahiliyyah*, der adskiller den fra de arabiske digteres poesi i sprog, ideer og temaer. De indgik endda ægteskab med araberne. Faktisk adskilte intet dem fra de almindelige arabere bortset fra religionen. Til trods for dette havde de ikke mistet deres identitet blandt araberne og havde bevaret deres jødiske forudindtagethed på den mest ihærdige og skinsyge vis. De havde antaget en overfladisk arabisme, fordi de ikke kunne overleve i Arabien uden den.

2. På grund af denne arabisme er de vestlige orientalister blevet forledt til at tro, at de måske ikke var rigtige israelitter, men arabere, der havde antaget jødedommen, eller at størstedelen af dem i det mindste bestod af arabiske jøder. Der findes dog intet historisk bevis for at vise, at jøderne nogensinde engagerede sig i missionsvirksomhed på den arabiske halvø, eller at deres rabbinere inviterede araberne til at antage jødedommen ligesom de kristne præster og missionærer. Tværtimod ser vi, at de var stolte af deres israelitiske herkomst og racemæssige fordomme. De kaldte araberne for "gentiles" (hedninger), hvilket ikke betød analfabeter eller uuddannede, men vilde og uciviliserede mennesker. De mente, at disse "gentiles" ikke besad nogen menneskerettigheder; disse var kun forbeholdt israelitterne, og derfor var det lovligt og rigtigt for israelitterne at bedrage dem for deres ejendele. Bortset fra de arabiske høvdinge anså de ikke de almindelige arabere for at være værdige til at have samme status som dem selv, selv hvis de

overgik til jødedommen. Der findes intet historisk bevis, ej heller et vidnesbyrd i de arabiske overleveringer om, at en arabisk stamme eller fremtrædende klan skulle have antaget jødedommen. Der findes dog omtale af visse individer, som var blevet jøder.

Jøderne var dog mere interesserede i deres handel og forretning end i forkyndelsen af deres religion. Det er grunden til, at jødedommen ikke spredte sig som en religion og trosbekendelse på den arabiske halvø, men forblev blot et tegn på stolthed og særpræg for nogle få israelitiske stammer. De jødiske rabbinere havde dog en blomstrende forretning med at udstede amuletter og talismaner, spådomskunst og trolddom, hvilket betød, at de blev betragtet med stor ærefrygt af araberne for deres "viden" og praktiske visdom.

3. Økonomisk var de meget stærkere end araberne. Eftersom de var emigreret fra de mere civiliserede og kulturelt avancerede lande, Palæstina og Syrien, mestrede de mange færdigheder, som var ukendte for araberne; dertil nød de godt af handelsforbindelser med omverdenen. Derfor havde de sat sig på handlen med import af korn i Yathrib og den øvre arabiske halvø samt eksport af tørrede dadler til andre lande. Ligeledes var fjerkræavl og fiskeri for det meste under deres kontrol. De var også dygtige til stofvævning. De havde desuden oprettet vinforretninger her og der, hvor de solgte vin, som de importerede fra Syrien. Banu-Qaynuqah udøvede generelt håndværk såsom guld- og grovsmedearbejde samt fremstilling af beholdere.

   I alle disse erhverv, handler og forretninger tjente disse jøder overdrevent store overskud, men deres hovedbeskæftigelse var penge udlåning, hvormed de havde indfanget araberne i de omkringliggende områder. Især de arabiske stammers høvdinge og ældste, som hengav sig til et liv i pragt, praleri og pragtfuld fremvisning på baggrund af lånte penge, stod i dyb gæld til dem. De udlånte penge til høje rentesatser og krævede derefter rentes rente, som man knap kunne betale af, når først man var blevet indviklet i det. Således havde de gjort araberne økonomisk hule, men det havde naturligt fremkaldt et dybt rodfæstet had til jøderne blandt de almindelige arabere.

4. Hensynet til deres handelsmæssige og økonomiske interesser krævede, at de hverken lagde sig ud med én arabisk stamme ved at blive venner med en anden, eller tog del i deres indbyrdes krige. På den anden side var det også i deres interesse, at de ikke tillod araberne at blive forenede, men holdt dem i kamp og splid med hinanden, da de vidste, at så snart de arabiske stammer forenede sig, ville de ikke tillade dem at forblive i besiddelse af deres store ejendomme, haver og frugtbare jorder, som de var kommet til at eje gennem deres profitmageri og penge udlåning.

   Derudover var hver af deres stammer også nødt til at indgå en alliance med den ene eller den anden magtfulde arabiske stamme for deres egen beskyttelses skyld, således at ingen anden magtfuld stamme skulle kunne kue dem med sin magt. På grund af dette var de ikke blot nødt til at deltage i arabernes indbyrdes krige, men de måtte ofte gå i krig til støtte for den arabiske stamme, som deres egen stamme var knyttet til i en alliance, mod en anden jødisk stamme, der var allieret med fjendens stamme. I Yathrib var Banu-Quraythah og Banu-Nadiir allierede med Aws, mens Banu-Qaynuqah var allieret med Khazraj. Kort før Profetens emigration havde disse jødiske stammer konfronteret hinanden til støtte for deres respektive allierede i den blodige krig, der fandt sted mellem Aws og Khazraj ved Bu'ath.

Sådan var forholdene, da islam kom til Medina, og efter Profetens ankomst dertil opstod der i sidste ende en islamisk stat. En af de første ting, han udrettede kort efter etableringen af denne stat, var foreningen af Aws, Khazraj og emigranterne i et broderskab. Den anden var, at han indgik en traktat mellem muslimerne og jøderne på bestemte betingelser, hvori det blev lovet, at ingen af parterne ville krænke

den andens rettigheder, samt at begge ville forene sig i et fælles forsvar mod de ydre fjender. Nogle vigtige klausuler i denne traktat er som følger, hvilket tydeligt viser, hvad jøderne og muslimerne havde forpligtet sig til at overholde i deres indbyrdes forhold:

"Jøderne skal afholde deres udgifter, og muslimerne deres udgifter. Hver især skal den anden hjælpe mod enhver, der angriber dette dokuments folk. De skal søge gensidig råd og vejledning, og loyalitet er en beskyttelse mod forræderi. De skal oprigtigt ønske hinanden det gode. Deres forhold vil være styret af gudsfrygt og anerkendelse af andres rettigheder, og ikke af synd og uret. Den forurettede skal hjælpes. Jøderne skal betale [krigsomkostningerne] sammen med de troende, så længe krigen varer. Yathrib skal være et fredet område for dette dokuments folk. Hvis der skulle opstå nogen tvist eller strid, som sandsynligvis vil skabe problemer, skal den henvises til Allah og til Muhammad, Allahs Sendebud; Quraysh og deres hjælpere skal ikke gives beskyttelse. De kontraherende parter er forpligtet til at hjælpe hinanden mod ethvert angreb på Yathrib; Enhver skal være ansvarlig for forsvaret af den del, som han tilhører." (Ibn Hisham, bd. ii, s. 147 til 150)

Dette var en absolut og definitiv pagt, hvis betingelser jøderne selv havde accepteret. Men ikke længe herefter begyndte de at vise fjendtlighed over for Allahs Profet, islam og muslimerne, og deres fjendtlighed og vrangvilje tog til dag for dag. Hovedårsagerne hertil var tre:

For det første betragtede de blot Profeten som en høvding for sit folk, der burde være tilfreds med at have indgået en politisk aftale med dem, og som kun burde bekymre sig om sin gruppes verdslige interesser. Men de opdagede, at han udrakte en invitation til troen på Allah og Profetskabet og Bogen (hvilket også inkluderede troen på deres egne Profeter og skrifter) og indtrængende opfordrede folk til at opgive ulydighed mod Allah og antage lydighed mod de guddommelige befalinger samt overholde deres egne Profeters moralske love. Dette kunne de ikke finde sig i. De frygtede, at hvis denne universelle ideologiske bevægelse fik fremdrift, ville den ødelægge deres stive religiøsitet og udslette deres racemæssige nationalfølelse.

For det andet, da de så, at Aws og Khazraj og emigranterne forenede sig i et broderskab, og at folk fra de arabiske stammer i de omkringliggende områder, som trådte ind i islam, også sluttede sig til dette islamiske broderskab i Medina og dannede et religiøst fællesskab, frygtede de, at den selviske politik, som de havde fulgt ved at så splid mellem de arabiske stammer for at fremme deres egen velfærd og interesser i århundreder, ikke ville fungere i det nye system. Derimod ville de stå over for en forenet front af arabere, mod hvilken deres rænkespil og intriger ikke ville lykkes.

For det tredje inkluderede det arbejde, som Allahs Sendebud udførte med at reformere samfundet og civilisationen, at gøre en ende på alle ulovlige metoder inden for forretning og indbyrdes handel. Mere end det; han havde erklæret at tage og give renter for også at være uren og ulovlig indtjening. Dette gav dem frygten for, at hvis hans styre blev etableret i Arabien, ville han erklære renter for juridisk forbudte, og i dette så de deres egen økonomiske katastrofe og død.

Af disse grunde gjorde de modstand og opposition mod Profeten til deres nationale ideal. De tøvede aldrig med at anvende ethvert kneb og rænkespil, ethvert middel og list, for at skade ham. De spredte enhver form for falskhed for at skabe mistillid til ham i folks sind. De skabte enhver form for tvivl, mistanke og mistro i hjerterne på de nye konvertitter for at vende dem bort fra islam. De aflagde falsk bekendelse til islam og faldt derefter fra, så det kunne skabe flere og flere misforståelser blandt folk mod islam og Profeten. De sammensvor sig med hyklerne for at stifte ufred og samarbejdede med enhver gruppe og stamme, der var fjendtlig over for islam. De skabte splid mellem muslimerne og gjorde, hvad de kunne, for at ophidse dem til indbyrdes fejder og kamp. Folk fra Aws- og Khazraj-stammerne var deres særlige mål, med hvem de havde været allierede i århundreder.

Ved at omtale Bu'ath-krigen over for dem mindede de dem om deres tidligere fjendskaber, så de igen kunne gribe til sværdet mod hinanden og knuse deres broderskabsbånd, som islam havde bundet dem i. De benyttede sig af enhver form for bedrag og svindel for at skade muslimerne økonomisk. Hver gang en af dem, som de havde forretningsforbindelser med, antog islam, gjorde de alt, hvad de kunne, for at påføre ham økonomisk tab. Hvis han skyldte dem noget, ville de plage og chikanere ham ved at stille gentagne krav, og hvis de skyldte ham noget, ville de tilbageholde betalingen og offentligt sige, at da handlen blev indgået, bekendte han sig til en anden religion, og eftersom han havde skiftet religion, var de ikke længere under nogen forpligtelse over for ham. Adskillige eksempler af denne art er blevet citeret i forklaringen til vers 75 i surah 3: Ali-'Imran i kommentarværkerne af Tabari, Nisaburi og i Ruh al-Ma'ani.

De havde indtaget denne fjendtlige holdning over for pagten allerede før Slaget ved Badr. Men da Profeten og muslimerne vandt en afgørende sejr over Quraysh ved Badr, blev de fyldt med sorg og kvaler, ondskab og vrede. De havde faktisk forventet, at det mægtige Quraysh i den krig ville tildele muslimerne et dødsstød. Derfor var de, allerede inden nyheden om den islamiske sejr nåede Medina, begyndt at sprede rygtet om, at Profeten var faldet som martyr, at muslimerne var blevet drevet på flugt, samt at Quraysh-hæren under Abu Jahl rykkede frem mod Medina. Men da slaget faldt ud i strid med deres håb og ønsker, var de ved at briste af vrede og sorg. Ka'b bin Ashraf, høvdingen for Banu-Nadiir, udbrød: "Ved Allah, hvis Muhammad faktisk har dræbt disse af Arabiens fornemme folk, ville jordens indre være bedre for os end dens overflade." Derefter tog han til Mekka og opildnede folk til hævn ved at skrive og fremsige provokerende klagesange over Quraysh-høvdingene, der var blevet dræbt ved Badr. Siden vendte han tilbage til Medina og forfattede lyriske vers af en fornærmende karakter om de muslimske kvinder. Til sidst sendte Profeten, der var vred over hans ufred, Muhammad bin Maslamah Ansari af sted i rabi' al-awwal, 3. e.H., og lod ham dræbe.

Den første jødiske stamme, som efter Slaget ved Badr åbenlyst og kollektivt brød deres pagt, var Banu-Qaynuqah. De boede i et område inde i byen Medina. Da de beskæftigede sig med guld- og grovsmedehåndværk samt fremstilling af kar, var folk i Medina nødt til at besøge deres forretninger ret jævnligt. De var stolte af deres tapperhed og mod. Idet de var grovsmede af profession, var selv deres børn godt bevæbnede, og de kunne øjeblikkeligt mønstre 700 kampdygtige mænd fra deres egne rækker. De var også hovmodigt bevidste om, at de nød godt af et forbundsforhold med Khazraj og Abdullah bin Ubayy, Khazraj-stammens høvding, som var deres vigtigste støtte.

Ved sejren ved Badr blev de så provokerede, at de begyndte at plage og chikanere muslimerne og især deres kvinder, som besøgte deres butikker. Det kom så vidt, at en muslimsk kvinde en dag blev afklædt nøgen offentligt på markedspladsen. Dette førte til et slagsmål, hvori en muslim og en jøde blev dræbt. Derpå besøgte Profeten selv deres kvarter, samlede dem og formanede dem til anstændig opførsel. Men svaret, som de gav, var: "O Muhammad, du tror måske, at vi er ligesom Quraysh; de forstod sig ikke på kamp, derfor overmandede du dem. Men når du støder sammen med os, vil du se, hvordan mænd kæmper." Dette var med klare ord en krigserklæring. Som følge heraf iværksatte Profeten en belejring af deres kvarter mod slutningen af shawwal (og ifølge nogle andre, af dhu al-qadah) 2. e.H. Belejringen havde knap varet i 14 dage, da de overgav sig, og alle deres kampdygtige mænd blev bundet og taget til fange. Nu trådte Abdullah bin Ubayy frem til støtte for dem og insisterede på, at de skulle benådes. Profeten imødekom hans anmodning og besluttede, at Banu-Qaynuqah ville blive landsforvist fra Medina, hvorved de skulle efterlade deres ejendomme, rustninger og handelsredskaber. (Ibn Sa'd, Ibn Hisham, Tarikh Tabari)

I et stykke tid efter disse straffeaktioner (dvs. forvisningen af Banu-Qaynuqah og drabet på Ka'b bin Ashraf) forblev jøderne så rædselsslagne, at de ikke turde begå yderligere ufred. Men senere, da Quraysh i shawwal, 3. e.H., for at hævne nederlaget ved Badr, marcherede mod Medina med store forberedelser,

og jøderne så, at kun tusind mand var marcheret ud med Profeten mod Qurayshs tre tusind mand, og at de endda blev forladt af 300 hyklere, der vendte tilbage til Medina, begik de det første og åbenlyse brud på traktaten ved at nægte at slutte sig til Profeten i byens forsvar, selvom de var forpligtet til det. Da muslimerne led modgang i Slaget ved Uhud, blev de yderligere opmuntret. I en sådan grad, at Banu-Nadiir lagde en hemmelig plan om at dræbe Profeten, selvom planen slog fejl, før den kunne eksekveres. Ifølge detaljerne dræbte Amr bin Umayyah al-Damri ved en fejltagelse to mænd fra Banu-Amir som gengældelse efter hændelsen ved Bi'r Ma'unah (safar, 4. e.H.); de tilhørte faktisk en stamme, som var allieret med muslimerne, men Amr havde forvekslet dem med fjendens mænd, og på grund af denne fejltagelse blev deres blodpenge obligatoriske for muslimerne.

Eftersom Banu-Nadiir også var part i alliancen med Banu-Amir, tog Profeten ud til deres klan sammen med nogle af sine ledsagere for at bede om deres hjælp til at betale blodpengene. Udadtil indvilligede de i at bidrage, som han ønskede, men i hemmelighed planlagde de, at en person skulle gå op på taget af det hus, ved hvis mur Profeten sad, og kaste en sten ned over ham for at dræbe ham. Men før de kunne udføre deres plan, underrettede Allah ham i tide, og han rejste sig øjeblikkeligt og vendte tilbage til Medina.

Der var nu ikke længere tale om at vise dem nogen form for eftergivenhed. Profeten sendte dem straks et ultimatum om, at det forræderi, de havde planlagt mod ham, var kommet til hans kendskab; derfor skulle de forlade Medina inden for ti dage; hvis nogen af dem blev fundet tilbage i deres kvarter, ville han blive henrettet ved sværdet. I mellemtiden sendte Abdullah bin Ubayy dem besked om, at han ville hjælpe dem med to tusind mand, og at Banu-Quraythah og Banu-Ghatafan også ville komme dem til undsætning; derfor skulle de stå fast og ikke tage af sted.

På baggrund af denne falske forsikring besvarede de Profetens ultimatum ved at sige, at de ikke ville forlade Medina, og at han kunne gøre, hvad der stod i hans magt. Som følge heraf iværksatte Profeten i rabi' al-awwal, 4. e.H., en belejring af dem, og efter få dages belejring (som ifølge nogle overleveringer var 6 og ifølge andre 15 dage) indvilligede de i at forlade Medina på den betingelse, at de kunne beholde al den ejendom, som de kunne føre med sig på kamelerne, undtagen rustningerne. Således blev Medina befriet for denne anden ufredsskabende jødiske stamme. Kun to personer fra Banu-Nadiir blev tilbage, fordi de blev muslimer, mens de andre tog til Syrien og Khaybar.

Tema og emne

Suraens tema er, som angivet ovenfor, en vurdering af slaget mod Banu-Nadiir. Heri er der i alt blevet diskuteret følgende ting:

1. I de første fire vers er verden blevet formanet til at tage ved lære af den skæbne, der netop havde ramt Banu-Nadiir. En stor stamme, der var lige så stærk i antal som muslimerne, hvis folk pralede af langt mere rigdom og besiddelse, der på ingen måde var dårligt militært udrustet, og hvis fæstninger var godt befæstede, kunne ikke modstå belejring i selv få dage og udtrykte deres parathed til at acceptere landsforvisning fra deres århundredgamle, veletablerede bosættelse, selvom ikke en eneste mand iblandt dem blev dræbt. Allah siger, at dette ikke skete på grund af nogen magt, som muslimerne besad, men fordi jøderne havde forsøgt at gøre modstand og bekæmpe Allah og Hans Sendebud, og de, der vover at modsætte sig Allahs magt, møder altid den samme skæbne.

2. I vers 5 er reglen for krigens lov blevet fastslået således: ødelæggelse forårsaget i fjendens territorium til militære formål falder ikke ind under "at stifte ufred på jorden."

3. I vers 6-10 er det blevet angivet, hvordan de landområder og ejendomme, som kommer under den islamiske stats kontrol som følge af krig eller fredsvilkår, skal forvaltes. Da det var den allerførste gang, at muslimerne overtog kontrollen med et erobret territorium, blev loven herom fastlagt til deres vejledning.

4. I vers 11-17 er den holdning, som hyklerne havde indtaget i anledning af slaget mod Banu-Nadiir, blevet gennemgået, og de bagvedliggende årsager er blevet påpeget.

5. Hele den sidste del (vers 18-24) er en formaning til alle de mennesker, der havde bekendt sig til troen og sluttet sig til det muslimske fællesskab, men som var blottet for troens sande ånd. Heri er de blevet fortalt, hvad troens virkelige krav er, hvad den virkelige forskel er på gudsfrygt og ondskab, hvilken plads og betydning Koranen, som de bekendte sig til at tro på, har, og hvilke egenskaber Allah, som de hævdede at have troet på, besidder.

Surah 59: al-Hashr[109]

I Allahs navn, Den Nådigste, Den Barmhjertigste.

1. Alt, som er i himlene og på jorden, lovpriser Allah. Han er Den Almægtige, Den Alvise.

2. Han er Den, som uddrev de vantro blandt Bogens folk fra deres hjem under den første fordrivelse.[110] I havde ikke tænkt, at de ville drage bort, og de troede, at deres fæstninger ville kunne forsvare dem (mod Allahs straf). Men Allahs straf kom til dem fra en side, de ikke havde regnet med. Og Han kastede skræk i deres hjerte, så de ødelagde deres hjem med deres egne hænder og med de troendes hænder. Så tag ved lære, o I indsigtsfulde!

3. Og Havde Allah ikke bestemt eksilet for dem, ville Han have straffet dem i denne verden. Ildens straf venter dem i det hinsidige.

4. Dette, fordi de gik imod Allah og Hans Sendebud. Og over for dem, som går imod Allah, er Allah sandelig streng i Sin straf.

5. Det, som I huggede ned af daddelpalmetræer, og det, som I lod stå tilbage, var med Allahs tilladelse. Dette for at ydmyge de syndefulde.

6. Og det (krigsbytte, opnået uden kamp), som Allah gav fra dem til Sit Sendebud, det marcherede (kæmpede) I ikke på nogen heste eller kameler for. Allah giver Sit Sendebud bemyndigelse over hvem, Han vil. Allahs almagt omfatter alt.

7. Det, som Allah gav til Sit Sendebud fra (de erobrede) byers folk, tilhører kun Allah og Hans Sendebud og nærtstående slægtninge og forældreløse og de trængende og de rejsende. Dette for, at det ikke bliver (akkumuleret) til en formue (fordelt) mellem de rige af jer. Hvad Sendebuddet end giver jer, så godtag det. Og det, han forbyder jer, hold jer fra det. Frygt Allah! Sandelig, Allah straffer strengt.

8. (Ligeledes tilhører det) de fattige udvandrere, som blev drevet ud af deres hjem og ejendom. De søger Allahs tilfredshed og nåde, og de hjælper Allah og Hans Sendebud. De er sandfærdige.

9. Og de, som var bosat (i Medina) før dem, og var troende, de elsker dem, som udvandrede til dem. Og De nærer intet begær i deres bryst om det, som bliver givet (udvandrerne), og de giver dem fortrin frem for sig selv, selvom de selv skulle være i nød. Og de, som afholder sig fra deres egen grådighed og nærighed, er de sejrrige (hvad frelsen angår).

10. Og de, der kom efter dem, sagde: "Vor Herre! Tilgiv os og vore brødre og søstre, som før os antog troen, og lad der ikke være uvilje i vore hjerter mod de troende. Vor Herre! Du er overbærende, barmhjertig."

11. Har du da ikke set hyklerne? De siger til deres vantro brødre blandt Bogens folk: "Hvis I bliver fordrevet, vil vi visselig drage ud sammen med jer. Og vi vil aldrig adlyde nogen imod jer. Hvis der bliver ført krig mod jer, vil

[109] *Al-Hashr*: Samlingen.

[110] Med henvisning til jøderne fra Banu-Nadiir, som brød deres pagt med Allahs Sendebud.

vi visselig hjælpe jer." Og Allah bevidner, at de sandelig er løgnere.

12. Hvis de bliver fordrevet, vil de ikke drage ud sammen med dem, og hvis der bliver ført krig imod dem, vil de ikke hjælpe dem. Og hvis de skulle komme dem til undsætning, ville de visselig (derefter) vende ryggen til dem. Så vil de (ikke selv) blive hjulpet.

13. Deres frygt for jer i deres hjerter er større end deres frygt for Allah. Dette, fordi de er et folk, som intet begriber.

14. De vil aldrig formå at kæmpe mod jer i samlet trop, undtagen i befæstede fæstninger og bag høje mure. Deres indbyrdes stridigheder er derimod intense. I anser dem for en samlet gruppe, men faktisk er de i intern splid. Dette, fordi de er et folk uden fornuft.

15. Deres tilstand er som (tilstanden hos) dem, der kort tid forinden smagte konsekvenserne af deres (dårlige) handlinger, og de har en smertelig straf i vente.

16. (Og hyklernes tilstand er) som Satan(s), når han siger til mennesket: "Fornægt (Allah)!" og når mennesket så fornægter og bliver vantro, siger han: "Jeg tager afstand fra dig! For sandelig, jeg frygter Allah, alle verdenernes Herre!"

17. Enden for dem begge vil være, at de havner i Helvede, hvor de skal forblive til evig tid. Dette er de uretfærdiges straf.

18. O I troende! Frygt og adlyd Allah! Og lad enhver person overveje, hvad han sender i forvejen til morgendagen. Frygt og adlyd Allah! Sandelig, Han er Alvidende om alt, hvad I gør.

19. Og vær ikke som dem, som har glemt Allah, og som Allah har fået til at glemme sig selv. De er ulydige.

20. Helvedes beboere og Paradisets beboere er ikke ligeværdige. Paradisets beboere er de sejrrige (hvad frelsen angår).

21. Hvis Vi havde nedsendt denne Koran på et bjerg, ville du visselig se det i ydmyghed, sprække af frygt for Allah. Disse lignelser giver Vi mennesket, så det må tænke efter.

22. Han er Allah, der er ingen anden gud end Ham, Den Alvidende om det usete og det sete. Han er Den Nådigste, Den Barmhjertigste.

23. Han er Allah, der er ingen anden gud end Ham, Den Suveræne Hersker, Den Hellige, Kilden til Fred, Giveren af Sikkerhed, Bevareren af Tryghed, Den Almægtige, Den Storslåede, Den Altophøjede. Højt hævet er Han over alt det, som de sætter ved siden af Ham.

24. Han er Allah, Skaberen, Formgiveren. Hans er alle de smukke navne. Alt, som er i himlene og på jorden, lovpriser Hans storhed, Den Alvise.

Surah 60: al-Mumtahinah

Åbenbaringsperiode

Suraen omhandler to hændelser, hvis historiske tidspunkt er velkendt. Den første vedrører Hatib bin Abi Balta'a, som lidt før erobringen af Mekka havde sendt et hemmeligt brev til Quraysh-høvdingene og informeret dem om Profetens hensigt om at angribe dem. Den anden vedrører de muslimske kvinder, som var begyndt at emigrere fra Mekka til Medina efter indgåelsen af Hudaybiyyah-våbenhvilen, og problemet opstod, om de også skulle sendes tilbage til de vantro, ligesom de muslimske mænd, i henhold til våbenhvilens betingelser. Omtalen af disse to ting fastslår absolut, at denne surah blev åbenbaret i tidsrummet mellem Hudaybiyyah-våbenhvilen og erobringen af Mekka. Desuden er der også en tredje ting, som er blevet nævnt i slutningen af suraen med følgende betydning: Hvad skal Profeten få kvinderne til at sværge, når de kommer for at aflægge troskabseden over for ham som troende? Angående denne del er antagelsen også, at dette ligeledes blev åbenbaret nogen tid før erobringen af Mekka, for efter denne erobring ville et stort antal Quraysh-kvinder, ligesom deres mænd, træde ind i islam samtidigt og skulle afkræves troskabseden kollektivt.

Tema og emne

Den første del består af vers 1-9, og det afsluttende vers 13 relaterer også til den. Heri er der taget stærkt afstand fra Hatib bin Abi Balta'as handling, idet han havde forsøgt at informere Quraysh om en af Profetens meget vigtige krigshemmeligheder, kun for at beskytte sin familie. Dette ville have forårsaget stor blodsudgydelse ved erobringen af Mekka, hvis det ikke var blevet gjort virkningsløst i tide. Det ville have kostet muslimerne mange dyrebare liv; mange fra Quraysh ville være blevet dræbt, som efterfølgende skulle yde store tjenester for islam.

Gevinsterne, der skulle opnås ved at erobre Mekka fredeligt, ville være gået tabt, og alle disse alvorlige tab ville være opstået, blot fordi en af muslimerne havde ønsket at beskytte sin familie mod krigens farer. Ved at tildele en alvorlig advarsel ved dette fejltrin har Allah lært de troende den lektie, at ingen troende under nogen omstændigheder og af noget motiv bør have kærligheds- og venskabsforhold til de vantro, som er aktivt fjendtlige over for islam. Der er dog ingen skade i at behandle de vantro venligt og retfærdigt, som måske ikke er praktisk engageret i fjendtlige aktiviteter mod islam eller forfølgelse af muslimerne.

Den anden del består af vers 10-11. Heri er et socialt problem blevet afgjort, som skabte uro i sindene på det tidspunkt. Der var mange muslimske kvinder i Mekka, hvis ægtemænd var afgudsdyrkere, men de emigrerede og nåede frem til Medina. Ligeledes var der mange muslimske mænd i Medina, hvis hustruer var afgudsdyrkere og var blevet efterladt i Mekka. Spørgsmålet opstod, om ægteskabsbåndet mellem dem forsat var gyldigt eller ej. Allah afgjorde dette problem for altid ved at sige, at den hedenske ægtemand ikke er tilladt for de muslimske kvinder, og heller ikke den hedenske hustru tilladt for den muslimske ægtemand.

Den tredje sektion består af vers 12, hvori Profeten er blevet instrueret i at bede de kvinder, der accepterer islam, om at sværge, at de vil afholde sig fra de store onder, der var udbredte blandt kvinderne i det førislamiske arabiske samfund, samt love, at de fremover vil følge de gode veje, som Allahs Sendebud måtte påbyde.

Surah 60: al-Mumtahinah[111]

I Allahs navn, Den Nådigste, Den Barmhjertigste.

1. O I troende! Hvis I er draget ud for at kæmpe for Min sag og søge Min tilfredshed, så tag ikke Mine fjender og jeres fjender som venner. I viser dem kærlighed, selvom de fornægter sandheden, som er kommet til jer. De fordriver Sendebuddet og jer, kun fordi I tror på Allah, jeres Herre. I nærer kærlighed til dem i det skjulte, selvom Jeg er Alvidende om, hvad I holder skjult, og hvad I tydeliggør. Den af jer, som gør dette, er sandelig faret vild fra den rette vej.

2. Hvis de får overhånd over jer, bliver de jeres fjender og langer deres hænder og tunger ud efter jer i ondskab, og de ønsker, at I bliver vantro.

3. Hverken jeres slægt eller jeres børn vil være jer til nytte på Genopstandelsens Dag. Allah vil adskille jer fra hinanden. Allah er altseende i forhold til alt, hvad I gør.

4. Sandelig, I har i Ibrahiim og dem, som var sammen med ham, et prægtigt eksempel, dengang de sagde til deres folk: "Vi tager klart afstand fra jer og dem, som I tilbeder ved siden af Allah! Vi afviser jer. Der vil være evigt fjendskab og had mellem os og jer, indtil I tror på Allah alene!" Bortset fra det, som Ibrahiim sagde til sin fader: "Jeg skal sandelig bede om tilgivelse for dig. Jeg er ikke herre over noget som helst, som kommer til dig fra Allah." "Vor Herre! Til Dig alene har vi sat vor lid, og til Dig alene har vi vendt os, og til Dig alene er (den endelige) tilbagevenden.

5. Vor Herre! Gør os ikke til en fristelse for de vantro, og tilgiv os! Vor Herre! Sandelig, Du er Den Almægtige, Den Alvise."

6. Sandelig, i dem er der et prægtigt eksempel for jer, for enhver, som ser frem til Allah og Den yderste Dag. Hvem der end vender sig bort – Allah er sandelig Den Selvtilstrækkelige, Den Prisværdige.

7. Det kan meget vel være, at Allah stifter venskab mellem jer og nogle af dem, som I er fjender med. Allahs almagt omfatter alt. Allah er tilgivende, barmhjertig.

8. Allah forbyder jer ikke at handle godt mod dem, som ikke har kæmpet mod jer på baggrund af jeres religion og ikke har fordrevet jer fra jeres hjem. Sandelig, Allah elsker de retfærdige.

9. Allah forbyder jer kun at tage dem til fæller, som har kæmpet mod jer på baggrund af jeres religion, og som har fordrevet jer fra jeres hjem eller støttet andre, som har fordrevet jer. De, som tager dem til fæller, er de uretfærdige.

10. O I troende! Når der til jer kommer troende kvinder, som har udvandret, så udspørg dem. Allah kender alt til deres tro. Hvis I opnår vished om, at de er troende, så send dem ikke tilbage til de vantro. Disse (kvinder) er ikke lovlige for dem (som hustruer), og ej heller er de (vantro) lovlige for disse (som ægtemænd). Men giv dem (de vantro ægtemænd) det, som de har spenderet (som brudegave). Og I begår ingen synd, hvis I ægter dem, når I har givet dem deres brudegave. Og behold ikke de vantro kvinder i jeres ægteskab, og bed om det, som I har spenderet som brudegave, og de

[111] *Al-Mumtahinah*: Udspørgningen.

kan bede om det, som de har spenderet som brudegave. Dette er Allahs befaling! Han dømmer imellem jer. Allah er Alvidende, alvis.

11. Og hvis nogle af jeres hustruer forlader jer og går over til de vantro, og I derefter sejrer i krig, så giv (noget af krigsbyttet) til dem, hvis hustruer gik, svarende til det, de har givet ud. Frygt Allah, som I tror på.

12. O Profet! Når der kommer troende kvinder til dig for at aflægge dig troskab, så godtag deres troskabsed med den betingelse, at de ikke vil sætte andre ved siden af Allah, ikke vil stjæle og bedrive utugt, ikke vil dræbe deres børn, ikke vil fremsætte falske anklager, som de har fabrikeret med deres hænder og fødder, og ikke vil være dig ulydig i anliggender, som Allah har gjort lovlige. Og bed Allah om tilgivelse for dem. Sandelig, Allah er tilgivende, barmhjertig.

13. O I troende! Tag ikke til fæller et folk, som Allahs vrede hviler over. Sandelig, de har mistet alt håbet om det hinsidige, ligesom de vantro, der ligger i gravene, har mistet alt håb derom.

Surah 61: as-Saff

Åbenbaringsperiode

Det har ikke kunnet vides fra nogen pålidelig hadith, men et studie af dens emne viser, at denne surah sandsynligvis blev åbenbaret i perioden umiddelbart efter Slaget ved Uhud. Ved at læse mellem linjerne fornemmer man en klar beskrivelse af de forhold, der herskede i den periode.

Tema og emne

Temaet er at formane muslimerne til at tilegne sig oprigtighed i troen og til at kæmpe med deres liv for Allahs sag. Den henvender sig til muslimerne med svag tro såvel som dem, der var trådt ind i islam med en falsk bekendelse til troen, og også dem, der var oprigtige i deres bekendelse. Nogle vers er henvendt til de første to grupper, nogle kun til hyklerne, og nogle kun til de oprigtige muslimer.

Fra begyndelsen er de troende blevet advaret med følgende betydning: "Allah hader sandelig de mennesker, der siger én ting og gør noget andet, og Han elsker sandelig dem, der kæmper for Sandhedens sag, stående som en solid bygning, mod Allahs fjender."

I vers 5-7 er folk i Profetens samfund blevet advaret om, at deres holdning over for deres Sendebud og deres religion ikke må være som den holdning, israelitterne havde indtaget over for Profeterne Moses og Jesus. På trods af at de anerkendte Profeten Moses som et Sendebud fra Allah, fortsatte de med at bagvaske ham, så længe han levede, og på trods af at de bevidnede klare tegn fra Profeten Jesus, fornægtede de ham uden tøven. Følgelig blev israelitterne vrange, ude af stand til at drage nytte af guddommelig vejledning. Dette er bestemt ikke en misundelsesværdig tilstand, som en anden nation bør efterligne.

Dernæst er der i vers 8-9 fremsat en proklamation med udfordringen: "Jøderne og de kristne, samt hyklerne, der konspirerer med dem, kan prøve nok så ihærdigt på at udslukke dette Allahs Lys, det vil skinne frem og sprede sig i verden i al sin fylde, og religionen bragt af det sande Allahs Sendebud skal sejre over enhver anden religion, uanset hvor forhadt det måtte være for afgudsdyrkerne og polyteisterne."

I vers 10-13 er de troende blevet fortalt, at vejen til succes både her og i det hinsidige kun er én: at de skal tro oprigtigt på Allah og Hans Sendebud og anstrenge sig til det yderste på Allahs Vej med deres liv og deres rigdom. Som en belønning for dette vil de opnå beskyttelse mod Allahs straf, tilgivelse for deres synder og det evige Paradis i det hinsidige, og de vil blive velsignet med Allahs velbehag, bistand og sejr i verden.

Afslutningsvis er de troende blevet formanet med følgende betydning: Ligesom Profeten Jesu disciple havde hjulpet ham for Allahs sag, således bør de også blive "Allahs hjælpere", så de også bliver velsignet med samme slags velbehag og godkendelse fra Allah, som de troende før dem blev mod de vantro.

Surah 61: as-Saff[112]

I Allahs navn, Den Nådigste, Den Barmhjertigste.

1. Alt i himlene og på jorden lovpriser Allah. Han er Den Almægtige, Den Alvise.

2. O I troende! Hvorfor siger I noget, I ikke vil gøre?

3. Det er afskyeligt i Allahs øjne, at I siger noget, som I ikke vil gøre.

4. Sandelig, Allah elsker dem, som kæmper for Hans sag, i rækker, knyttede sammen som en (solid) bygning.

5. (Husk) da Musa sagde til sit folk: "O mit folk! Hvorfor påfører i mig sorg, når I ved, at jeg er (sendt til jer som) Allahs profet?" Da de vendte sig bort, vendte Allah deres hjerter bort. Allah retleder ikke det syndefulde folk.

6. Og da Isa, Maryams søn, sagde: "O I Israels børn! Jeg er Allahs profet, sendt til jer for at stadfæste al-Tawrat, som var før mig, og for at overbringe det glædelige budskab om en profet, hvis navn er Ahmad, som vil komme efter mig." Men da han kom til dem med tydelige tegn, sagde de: "Dette er tydeligvis magi!"

7. Hvem er mere uretfærdig end den, som opdigter løgne om Allah, mens han bliver inviteret til islam? Allah retleder ikke det uretfærdige folk.

8. De ønsker at slukke Allahs lys med (et pust fra) munden. Men Allah vil fuldbyrde Sit lys, hvor misfornøjede de vantro end måtte være (ved dette).

9. Han er Den, som sendte Sit Sendebud med retledningen og den rette religion for at gøre den overordnet al religion, hvor misfornøjede flergudsdyrkerne end måtte være (med dette).

10. O I troende! Skal jeg vise jer en handel, som vil redde jer fra en smertelig straf?

11. (Det er, at) I tror på Allah og Hans Sendebud, og at I anstrenger jer for Allahs sag med jeres ejendom og liv. Det er bedre for jer, hvis I ved det.

12. Han vil tilgive jeres synder og føre jer ind i haver, hvorunder floder strømmer, og i skønne boliger i evighedens haver. Det er den største sejr.

13. Og (der er for jer) en anden (gunst), som I vil elske: en hjælp og en nærtstående sejr fra Allah. Bebud de troende det glædelige budskab!

14. O I troende! Bliv Allahs hjælpere! Ligesom da Isa, Maryams søn, sagde til sine disciple: "Hvem er mine hjælpere for Allah(s sag)?" Disciplene sagde: "Vi er Allahs hjælpere!" Så mens en gruppe af Israels børn antog troen, blev en anden vantro. Og Vi hjalp dem, som antog troen, mod deres fjender, så de kom ud som sejrrige.

[112] *As-Saff*: Rækkerne.

Surah 62: al-Jumu'ah

Åbenbaringsperiode

Perioden for åbenbaringen af den første sektion (vers 1-8) er 7. e.H., og den blev sandsynligvis sendt ned i anledning af erobringen af Khaybar eller kort derefter. Bukhari, Muslim, Tirmidhi, Nasa'i og Ibn Jarir har berettet på baggrund af Abu Hurairahs overlevering, at han og andre ledsagere sad i Profetens forsamling, da disse vers blev åbenbaret. Om Abu Hurairah er det historisk bekræftet, at han trådte ind i islam efter Hudaybiyyah traktaten og før erobringen af Khaybar, og Khaybar blev erobret, ifølge Ibn Hisham, i måneden muharram, og ifølge Ibn Sa'd, i jumada al-awwal, 7. e.H. Således har Allah formodentlig sendt disse vers ned henvendt til jøderne, da deres sidste fæstning var faldet til muslimerne, eller disse kan være blevet åbenbaret, da alle de jødiske bosættelser i det nordlige Hijaz, ved at se Khaybars skæbne, havde overgivet sig til den islamiske regering.

Den anden sektion (vers 9-11) blev sendt ned kort efter emigrationen, for Profeten havde etableret fredagsbønnen den 5. dag efter sin ankomst til Medina. Hændelsen, der er blevet henvist til i det sidste vers af denne sektion, må have fundet sted på et tidspunkt, hvor folk endnu ikke havde modtaget fuld oplæring i etiketten ved religiøse forsamlinger.

Tema og emne

Derfor er både deres temaer og deres målgrupper forskellige. Selvom der er en form for harmoni mellem dem, på grund af hvilken de er blevet sat sammen i én surah, bør vi alligevel forstå deres temaer hver for sig, før vi overvejer spørgsmålet om deres harmoni.

Den første sektion blev sendt ned på et tidspunkt, hvor alle jødiske bestræbelser på at hindre islams budskab i løbet af de sidste seks år var slået fejl. Først havde hele tre af deres magtfulde stammer i Medina gjort alt hvad de kunne, for at forpurre Profetens mission, med det resultat at en af stammerne blev fuldstændigt udryddet, og de to andre blev landsforvist. Derefter samlede de ved bedrag og sammensværgelse mange af de arabiske stammer for at rykke frem mod Medina, men i Slaget ved Graven blev de alle slået tilbage. Efter dette var Khaybar blevet deres fæstning, hvor et stort antal af de jøder, der var fordrevet fra Medina, også havde søgt tilflugt.

På det tidspunkt, hvor disse vers blev åbenbaret, var også denne blevet indtaget uden nogen ekstraordinær indsats, og jøderne gik på egen opfordring med til at bo der som lejere under muslimerne. Efter dette endelige nederlag fik den jødiske magt i Arabien en ende. Derefter overgav Wadi al-Qura, Fadak, Tayma' og Tabuk sig en efter en, i en sådan grad at alle arabiske jøder blev underlagt det samme islam, som de ikke var parate til at tolerere før. Dette var den lejlighed, hvor Allah den Almægtige endnu engang henvendte sig til dem i denne surah, og sandsynligvis var dette den sidste og endelige henvendelse, der var rettet til dem i Koranen. Heri er de blevet mindet om tre ting:

1. "I nægtede kun at tro på dette Sendebud, fordi han var født blandt et folk, som I foragteligt kalder 'hedningerne' (gentiles). I var under den falske vildfarelse, at Sendebuddet nødvendigvis skulle tilhøre jeres eget fællesskab. I lod til at være overbeviste om, at enhver, der hævdede at være en Profet uden for jeres fællesskab, måtte være en bedrager, for denne stilling var blevet reserveret til jeres race, og et Sendebud kunne aldrig opvækkes blandt 'hedningene'. Men blandt de samme hedninge har Allah opvakt et Sendebud, som reciterer Hans Bog foran jeres egne øjne, renser sjælene og viser den rette vej til de mennesker, hvis ugerninger er velkendte for jer. Dette er Allahs gunst, som Han kan skænke, hvem Han vil. I har ikke monopol på den, således

at Han skulle skænke den til, hvem I måtte ønske, og tilbageholde den fra, hvem I måtte ønske den tilbageholdt fra."

2. "I var blevet gjort til bærere af Toraen, men I forstod ikke jeres ansvar for den eller opfyldte det, som I burde have gjort. I er som æslet, der er læsset med bøger, og som ikke ved, hvilken byrde det bærer. I er snarere værre end æslet, for æslet er blottet for forstand, men I er intelligente. I undviger ikke blot jeres ansvar for at være bærere af Allahs Bog, men I tøver ikke engang med at fornægte Allahs åbenbaringer med vilje. Alligevel er I under den vildfarelse, at I er Allahs favoritter, og at Profetskabets velsignelse er reserveret til jer alene. Mere end det; I lader til at nære den forestilling, at uanset om I opfylder kravene i Allahs budskab eller ej, er Allah under alle omstændigheder bundet til ikke at gøre nogen anden end jer til bærer af Hans budskab."

3. "Hvis I virkelig var Allahs favoritter, og I var sikre på at have en æresplads og høj rang reserveret hos Ham, ville I ikke have frygtet døden så meget, at I foretrak et liv i vanære frem for døden. Det er kun på grund af denne frygt for døden, at I har lidt ydmygelse på ydmygelse i løbet af de sidste få år. Denne tilstand er i sig selv et bevis på, at I er fuldt bevidste om jeres ugerninger, og jeres samvittighed er klar over, at hvis I dør med disse ugerninger, vil I møde en større vanære over for Allah i det hinsidige end i denne verden."

Dette er indholdet af den første sektion. Den anden sektion, der blev sendt ned mange år senere, blev føjet til denne surah, fordi Allah heri har skænket fredagen til muslimerne som modstykke til jødernes sabbat, og Allah ønskede at advare muslimerne mod at behandle deres fredag, som jøderne havde behandlet deres sabbat. Denne sektion blev sendt ned ved en lejlighed, hvor en handelskaravane ankom til Medina lige på tidspunktet for fredagsfællesbønnen, og da de hørte dens larm og trommer, forlod tilhørerne – undtagen 12 mænd – Profetens Moské og skyndte sig ud til karavanen, selvom Profeten på det tidspunkt holdt prædikenen. Derpå blev det påbudt, at når kaldet til fredagsbønnen har lydt, bliver al handel, forretning og andre beskæftigelser forbudt. De troende bør da indstille enhver form for transaktion og skynde sig til ihukommelsen af Allah.

Men når bønnen er forbi, har de ret til at spredes i landet for at genoptage deres normale beskæftigelser. Denne sektion kunne have udgjort en selvstændig surah i betragtning af de befalinger, den indeholder om fællesbønnen om fredagen, og kunne også være inkluderet i en anden surah, men i stedet er den blevet inkluderet her særligt i de vers, hvori jøderne er blevet advaret om årsagerne til deres onde endeligt. Dens visdom er efter vores mening den samme, som vi har forklaret ovenfor.

.

Surah 62: al-Jumu'ah[113]

I Allahs navn, Den Nådigste, Den Barmhjertigste.

1. Alt i himlene og på jorden lovpriser Allah, Den suveræne Hersker, Den Hellige, Den Almægtige, Den Alvise.

2. Han er Den, som sendte et Sendebud til de ulærde, fra deres egen midte, som reciterer Hans åbenbaringer for dem og renser dem og lærer dem Bogen og visdommen. De var sandelig i en tydelig vildfarelse før.

3. Og også for andre blandt dem, som endnu ikke har sluttet sig til dem (reciterer han åbenbaringerne). Han er Den Almægtige, Den Alvise.

4. Dette er Allahs nåde, som Han skænker hvem, Han vil. Allah besidder uendelig nåde.

5. De, som fik pålagt al-Tawrat, men som ikke kunne bære den, er som et æsel, der bærer bøger på sin ryg. Hvilken forfærdelig sammenligning for det folk, der fornægtede Allahs åbenbaringer! Allah retleder ikke det uretfærdige folk.

6. Sig: "O I jøder! Hvis I påstår, at I alene er Allahs udvalgte, frem for alle andre mennesker, så ønsk da døden, hvis I er sandfærdige!"

7. Men de vil aldrig ønske sig den på grund af det, de har sendt i forvejen. Allah er Alvidende om de uretfærdige.

8. Sig: "Sandelig, døden, som I flygter fra, vil sandelig nå jer. Så vil I blive bragt tilbage til Den Alvidende om det usete og det synlige. Han vil fortælle jer om alt, hvad I gjorde."

9. O I troende! Når der om fredagen bliver kaldt til bøn, så skynd jer til at mindes Allah, og lad handel ligge. Det er det bedste for jer, hvis I ved det.

10. Når I har udført fredagsbønnen, så spred jer i landet, og søg Allahs velvilje. Husk Allah meget, så I må opnå sejr.

11. Og når de ser en handel eller noget morskab, så skynder de sig derhen og forlader dig stående. Sig: "Alt, som er hos Allah, er bedre end morskab og handel. Allah er Den bedste Forsørger!"

[113] *Al-Jumu'ah*: Fredag.

Surah 63: al-Munafiqun

Åbenbaringsperiode

Som vi skal forklare nedenfor, blev denne surah sendt ned enten under Profetens hjemrejse fra sit felttog mod Banu-al-Mustaliq eller umiddelbart efter hans ankomst tilbage til Medina. Vi har ved argumenter og studier i introduktionen til surah 24: al-Nur fastslået, at felttoget mod Banu-al-Mustaliq havde fundet sted i sha'baan 6. e.H. Således er datoen for åbenbaringen af denne surah bestemt præcist.

Historisk baggrund

Før vi nævner den bestemte hændelse, i anledning af hvilken denne surah blev sendt ned, er det nødvendigt at kaste et blik på historien om hyklerne i Medina, for hændelsen, der fandt sted ved denne lejlighed, var ikke en tilfældig begivenhed, men havde en hel række af begivenheder bag sig, som i sidste ende førte op til den. Før Profetens emigration til Medina var stammerne Aws og Khazraj, der havde fået nok af deres indbyrdes rivaliseringer og borgerkrige, næsten blevet enige om én mands lederskab og var ved at gøre forberedelser til at krone ham til deres konge. Dette var Abdullah bin Ubayy bin Salul, Khazraj-stammens høvding. Muhammad bin Ishaq har erklæret, at blandt folket i Khazraj blev hans autoritet aldrig bestridt, og aldrig før havde Aws og Khazraj samlet sig om én mand.

Sådanne var forholdene, da islams stemme nåede Medina, og de indflydelsesrige folk fra begge stammer begyndte at blive muslimer. Da invitationen før emigrationen blev udstrakt til Profeten om at komme til Medina, ønskede Abbas bin Ubadah bin Nadlah Ansari at udsætte denne invitation af den grund, at Abdullah bin Ubayy også kunne slutte sig til troskabseden og invitationen til Profeten, således at Medina kunne blive islams centrum ved fælles samtykke. Men delegationen, der ankom til Mekka for at erklære deres troskab, tillagde ikke Abbas bin Ubadahs forslag nogen betydning, og alle dens medlemmer, som inkluderede 75 mænd fra begge stammer, var parate til at invitere Profeten på trods af enhver fare (Ibn Hisham, bd. II, s. 89).

Da Profeten ankom til Medina, var islam trængt så dybt ind i hvert hus hos Ansar, at Abdullah bin Ubayy stod magtesløs og ikke så nogen anden udvej til at redde sit lederskab end selv at blive muslim. Så han trådte ind i islam sammen med mange af sine følgere blandt høvdingene og lederne fra begge stammer, selvom deres hjerter brændte af raseri indeni. Især Ibn Ubayy var fyldt med sorg, for Profeten havde berøvet ham hans kongemagt. I adskillige år kom hans hykleriske tro og sorg over at være blevet berøvet sit kongedømme til udtryk på forskellige måder. På den ene side, når Profeten om fredagen tog plads for at holde prædikenen, rejste Abdullah bin Ubayy sig og sagde: *"O folk, Allahs Sendebud er til stede iblandt jer, ved hvem Allah har ært jer; derfor bør I støtte ham og lytte til, hvad han siger, og adlyde ham."* På den anden side blev hans hykleri afsløret dag for dag, og de sande muslimer indså, at han og hans følgere nærede stor ondskab mod islam, Profeten og muslimerne.

Engang, da Profeten kom forbi på vejen, tiltalte Abdullah bin Ubayy ham med hårde ord. Da Profeten beklagede sig over det til Sa'd bin Ubadah, sagde han: *"O Allahs Sendebud, vær ikke hård ved ham, for da Allah sendte dig til os, var vi ved at lave et diadem for at krone ham, og ved Allah, han tror, at du har berøvet ham hans kongemagt."* Efter Slaget ved Badr, da Profeten angreb den jødiske stamme Banu-Qaynuqa på grund af deres brud på aftalen og uprovokerede oprør, rejste denne mand sig til støtte for dem, og idet han holdt Profeten fast i hans rustning, sagde han: *"Disse 700 krigere har hjulpet og beskyttet mig mod enhver fjende; vil du hugge dem ned på én morgen? Ved Allah, jeg slipper dig ikke, før du benåder mine klienter."* I anledning af Slaget ved Uhud begik denne mand åbenlyst forræderi og trak sig tilbage fra slagmarken med 300 af sine fæller. Man bør bemærke, at Quraysh i dette kritiske øjeblik var marcheret mod Medina med 3.000 tropper, og Profeten var marcheret ud med kun 1.000 mand for at modstå dem. Af disse 1.000 brød denne hykler ud

med 300 mand, og Profeten blev efterladt med kun 700 mand til at møde fjendens 3.000 tropper på slagmarken.

Efter denne hændelse indså de almindelige muslimer i Medina fuldt ud, at han bestemt var en hykler, og de personer blev også afsløret, som var hans medsammensvorne i hykleri. Derfor, da denne mand den allerførste fredag efter Slaget ved Uhud rejste sig som sædvanligt for at holde en tale før Profetens prædiken, trak folk i hans klædning og sagde: *"Sæt dig ned, du er ikke værdig til at sige sådanne ting."* Det var den første lejlighed i Medina, hvor denne mand blev offentligt vanæret. Derpå blev han så fyldt med raseri, at han forlod moskéen ved at springe over hovederne på folk. Ved døren til moskéen sagde nogle af Ansar til ham: *"Hvad laver du? Gå tilbage og bed den Hellige Profet om at bede for din tilgivelse."* Han svarede skarpt: *"Jeg ønsker ikke, at han skal bede om tilgivelse for mig."*

Derefter fandt Slaget ved Banu-Nadiir sted i 4. e.H. Ved denne lejlighed støttede han og hans fæller islams fjender endnu mere åbenlyst. På den ene side forberedte Profeten og hans hengivne ledsagere sig på krig mod deres fjende, jøderne; på den anden side sendte disse hyklere i hemmelighed beskeder til jøderne med følgende betydning: *"Stå fast, vi er med jer: hvis I bliver angrebet, vil vi hjælpe jer, og hvis I bliver drevet ud, vil vi også tage ud med jer."* Hemmeligheden bag dette rænkespil blev afsløret af Allah Selv, som det er blevet forklaret i surah 59: al-Hashr 11-17.

Men på trods af at være blevet så afsløret, var grunden til, at Profeten stadig behandlede ham venligt, at han havde en stor skare af hyklere bag sig. Mange af høvdingene fra både Aws og Khazraj var hans støtter. Mindst en tredjedel af Medinas befolkning bestod af hans fæller, hvilket blev åbenlyst i anledning af Slaget ved Uhud. Under sådanne forhold var det ikke klogt at føre krig mod disse indre fjender kombineret med de ydre fjender. Netop af denne grund fortsatte Profeten, på trods af at være fuldt ud klar over deres hykleri, i lang tid med at behandle dem i overensstemmelse med deres tilsyneladende bekendelse til troen. På den anden side besad disse mennesker ej heller hverken magten eller modet til at bekæmpe de troende åbenlyst som vantro eller til at slutte sig sammen med en angriber og møde dem på slagmarken. Tilsyneladende var de en stærk gruppe, men indvendigt havde de den svaghed, som Allah levende har skildret i surah 59: al-Hashr 12-14.

Derfor mente de, at deres sikkerhed kun lå i at udgive sig for at være muslimer. De kom i moskéen, forrettede bønnerne, gav den økonomiske forpligtelse (zakat) og fremsatte store mundtlige påstande om troen, hvilket de sande muslimer aldrig følte behov for at gøre. De ville fremføre tusind retfærdiggørelser for hver af deres hykleriske handlinger, hvormed de ville forsøge at bedrage deres landsmænd, Ansar, til at tro, at de var med dem. Ved disse metoder reddede de ikke blot sig selv fra de ulemper, der naturligt kunne opstå, hvis de adskilte sig fra Ansar-broderskabet, men udnyttede også de muligheder for at stifte ufred, som var tilgængelige for dem som medlemmer af det muslimske broderskab.

Dette var årsagerne, som gjorde det muligt for Abdullah bin Ubayy og ligesindede hyklere at få en lejlighed til at ledsage Profeten på hans felttog mod Banu-al-Mustaliq, samtidig med at de iværksatte to store ufredsskabende handlinger, som kunne slå den muslimske enhed i stykker. Men i kraft af den vidunderlige oplæring i disciplin, som muslimerne havde modtaget gennem Koranens rene lære og samværet med Profeten, blev begge ufredsskabende handlinger stoppet i tide, og hyklerne selv blev i stedet vanæret. Den ene af disse var den ufred, der er blevet omtalt i surah 24: al-Nur, og den anden er den, som er blevet omtalt i denne surah.

Denne hændelse er blevet berettet af Bukhari, Muslim, Ahmad, Nasa'i, Tirmidhi, Bayhaqi, Tabari, Ibn Marduyah, Abdur Razzaq, Ibn Jarir Tabari, Ibn Sa'd og Muhammad bin Ishaq gennem mange pålidelige kanaler. I nogle hadith er den ekspedition, hvor det fandt sted, ikke blevet navngivet, og i andre er den blevet forbundet med Slaget ved Tabuk. Men autoriteterne inden for Profetens slag og historie er enige

om, at denne hændelse fandt sted i anledning af felttoget mod Banu-al-Mustaliq. Det følgende lader til at være den sande historie, når alle overleveringerne læses under ét.

Da den islamiske hær, efter at have knust Banu-al-Mustaliqs magt, havde gjort holdt i bosættelsen ved brønden al-Muraisi. Opstod der pludselig en strid mellem to mænd om at hente vand fra brønden; en af dem var Jahjah bin Mas'ud al-Ghifari, en tjener for Umar, der var udpeget til at føre hans hest. Den anden var Sinan bin Wabar al-Juhani, hvis stamme var allieret med en klan fra Khazraj. Hårde ord mellem dem førte til slagsmål, og Jahjah sparkede Sinan, hvilket Ansar, på grund af deres gamle yemenitiske tradition, opfattede som en stor fornærmelse og vanære. Ved dette råbte Sinan efter Ansar-mændene, og Jahjah råbte efter emigranterne om hjælp.

Da Ibn Ubayy hørte om skænderiet, begyndte han at ophidse og kalde på mændene fra Aws og Khazraj for at komme ud og hjælpe deres allierede. Fra den anden side kom nogle emigranter også ud. Striden kunne have ført til en kamp mellem Ansar og Muhajirun selv, netop på det sted, hvor de i fællesskab lige havde bekæmpet en fjendtlig stamme, og efter at have knust den, havde gjort holdt i dens eget territorium. Men da Profeten hørte larmen, kom han frem og sagde: *"Hvad er dette kald fra afgudsdyrkelse? Hvad har I at gøre med et sådant kald? Lad det ligge: det er en beskidt ting."* Derpå mødtes de ledende mænd fra de to sider og bilagde striden; Sinan tilgav Jahjah, og freden blev genoprettet.

Efter dette kom enhver person, hvis hjerte var utilfreds, til Abdullah bin Ubayy, og de sagde alle til ham: *"Indtil nu havde vi knyttet vores håb til dig, og du beskyttede os, men nu ser det ud til, at du er blevet en hjælper for disse fattiglemmer imod os."* Ibn Ubayy var allerede rasende. Disse ord fik ham til at bryde ud som følger: *"Dette er, hvad I har gjort mod jer selv. I har givet disse folk husly i jeres land og har delt jeres ejendom iblandt dem. I en sådan grad, at de nu er blevet vores rivaler. Intet passer så godt på os og fattiglemmerne fra Quraysh (eller Muhammads Ledsagere) som det gamle ordsprog: 'Fed din hund for at gøre den fed, og den vil æde dig.' Hvis I holder jeres ejendom tilbage fra dem, vil de tage et andet sted hen. Ved Allah, når vi vender tilbage til Medina, vil de ærefulde drive de nedrige ud derfra."*

Zayd bin Arqam, en ung dreng, var tilfældigvis også til stede i forsamlingen på det tidspunkt. Han hørte dette og nævnte det for sin onkel, og hans onkel, som var en af Ansar-høvdingene, gik til Profeten og fortalte ham hele historien. Profeten kaldte på Zayd og spurgte ham, hvad der var sket, og han gentog hvert ord af det, han havde hørt. Profeten sagde: *"Zayd, du er måske utilfreds med Ibn Ubayy; du kan have taget fejl af det, du hørte; du kan have forestillet dig, at Ibn Ubayy sagde dette."* Men Zayd var sikker og fast. Han sagde: *"Nej, jeg sværger ved Allah, jeg har hørt ham sige både så og så"* Derpå tilkaldte Profeten Ibn Ubayy, og han kom og svor på, at han ikke havde sagt noget sådant. Folk fra Ansar sagde også: *"…en dreng siger dette: han kan have taget fejl i det, han hørte. Ibn Ubayy er en ærværdig gammel mand og vores høvding. Tro ikke på, hvad en dreng siger imod ham."* Stammens ældre irettesatte også Zayd, som blev nedtrykt og forholdt sig tavs. Men Profeten kendte Zayd såvel som Abdullah bin Ubayy. Derfor forstod han fuldt ud, hvad der faktisk var sket.

Da Umar fik kendskab til dette, kom han til Profeten og sagde: *"Tillad mig venligst at henrette denne hykler ved sværdet. Eller, hvis du ikke mener, det er passende at give mig tilladelsen, kan du bede Muadh bin Jabal, eller Abbad bin Bishr, eller Sa'd bin Mu'adh, eller Muhammad bin Maslamah blandt Ansar, om at gå hen og dræbe ham."* Men Profeten sagde: *"Nej, folk vil sige, at Muhammad dræber sine egne Ledsagere."* Efter dette beordrede han folk til at bryde op øjeblikkeligt, selvom det var på et tidspunkt, hvor Profeten ikke var vant til at rejse. Ilmarchen fortsatte i 30 timer i træk, så folk blev udmattede. Derefter gjorde han holdt, og så snart de rørte jorden, faldt de i søvn. Dette gjorde han for at aflede deres tanker fra det, der var sket ved brønden al-Muraisi. På vejen mødte Usaid bin Hudair, en Ansar-høvding, Profeten og sagde: *"O Allahs Sendebud, i dag beordrede du folk til at bryde op på et tidspunkt, som var ubehageligt for rejse, en ting du aldrig har gjort før."* Profeten svarede: *"Har du ikke hørt, hvad din ven sagde?"* Da han spurgte, hvem han mente, svarede Profeten: *"Abdullah bin Ubayy."* Han spurgte, hvad han havde sagt. Profeten svarede: *"Han har hævdet, at når han*

vender tilbage til Medina, vil de ærefulde drive de nedrige ud derfra." Han svarede: *"Ved Allah, O Allahs Sendebud, du er den ærefulde, og han er den nedrige; du vil drive ham ud, når end du ønsker det."*

Da nyheden spredte sig blandt Ansar-soldaterne, gjorde det dem rasende på Ibn Ubayy. Folk rådede ham til at gå til Profeten og anmode om hans tilgivelse, men han svarede skarpt: *"I bad mig om at tro på ham, og jeg troede på ham; I bad mig om at betale den økonomiske forpligtelse (zakat) af min ejendom, og jeg betalte også zakat; nu er det eneste, der er tilbage, at jeg skal bøje mig for Muhammad."* Dette gjorde de troende Ansar yderligere rasende, og alle begyndte at bebrejde og forbande ham groft.

Da karavanen var ved at rejse ind i Medina, stillede Abdullah, søn af Abdullah bin Ubayy, sig foran sin far med draget sværd og sagde: *"Du sagde, at når du nåede Medina, ville de ærefulde drive de nedrige ud. Nu vil du få at vide, hvem der er ærefuld, du eller Allah og Hans Sendebud. Ved Allah, du kan ikke komme ind i Medina, før Allahs Sendebud tillader dig at komme ind."* Ved dette råbte Ibn Ubayy: *"O folk af Khazraj, se, min egen søn forhindrer mig i at komme ind i Medina."*

Folk overbragte denne nyhed til Profeten, og han sagde: *"Sig til Abdullah, at han skal lade sin far komme hjem."* Abdullah sagde: *"Hvis dette er den Hellige Profets ordre, så må du komme ind."* Derpå sagde Profeten til Umar: *"Hvad mener du nu, Umar? Hvis du havde dræbt ham den dag, du bad om min tilladelse til at dræbe ham, ville mange mennesker have skælvet af raseri. I dag, hvis jeg beordrer dem til at dræbe ham, vil de dræbe ham øjeblikkeligt."* Umar svarede: *"Ved Allah, jeg indser, at der var større visdom bag det, Allahs Sendebud sagde, end det jeg sagde."* Dette var omstændighederne, under hvilke denne surah blev sendt ned, højst sandsynligt efter Profetens hjemkomst til Medina.

Surah 63: al-Munafiqun[114]

I Allahs navn, Den Nådigste, Den Barmhjertigste.

1. Når hyklerne kommer til dig, så siger de: "Vi bevidner, at du sandelig er Allahs Sendebud!" Og Allah ved, at du sandelig er Hans Sendebud. (Men) Allah ved også, at hyklerne sandelig er løgnere.

2. De gjorde deres eder til et skjold og vendte sig bort fra Allahs vej. Sandelig, hvor ondt er det, de gjorde!

3. Dette, fordi de troede, men derefter blev vantro. Der blev sat segl over deres hjerte, så de intet forstår.

4. Når du ser dem, vil deres fremtoning tiltale dig, og når de taler, lytter du efter deres ord. (Men) de er som brædder, støttet op ad hinanden, og de antager, at enhver høj lyd er rettet imod dem. De er fjenderne. Så vær på vagt over for dem. Måtte Allah udslette dem! Hvor de dog vender sig bort (fra sandheden)!

5. Når der bliver sagt til dem: "Kom, så Allahs Sendebud kan bede om tilgivelse for jer!" så drejer de hovedet væk. Og du ser, at de fortsat vender sig bort i hovmod.

6. Det er det samme for dem, om du beder om tilgivelse for dem, eller du ikke beder om tilgivelse for dem. Allah vil aldrig tilgive dem. Sandelig, Allah retleder ikke det syndefulde folk.

7. Det er dem, som siger: "Giv ikke ud til dem, som er hos Allahs Sendebud, så de spreder sig!" Himlenes og jordens skatte tilhører Allah, men hyklerne forstår det ikke.

8. De siger: "Hvis vi nu vender tilbage til Medina, så vil de ærefulde og magtfulde fordrive de vanærede derfra!" Men æren tilhører Allah, Sendebuddet og de troende. Men hyklerne ved det ikke.

9. O I troende! Lad ikke jeres ejendom eller jeres børn afholde jer fra at mindes Allah. De, som gør det, er taberne.

10. Og giv ud af det, som Vi har forsynet jer med, før døden når en af jer, og han så siger: "Min Herre! Bare du gav mig en kortvarig udsættelse, så jeg kunne give til velgørenhed og blive en af de retskafne."

11. Men Allah giver ikke nogen udsættelse, når hans fastsatte tid er kommet. Allah kender til alt, hvad I gør.

[114] *Al-Munafiqun*: Hyklerne.

Surah 64: at-Taghabun

Åbenbaringsperiode

Selvom der ikke findes interne beviser, der kan hjælpe med at fastslå dens præcise åbenbaringsperiode, viser et studie af dens emne, at den sandsynligvis blev sendt ned på et tidligt stadie i Medina. Derfor minder den dels om Mekka-suraerne og dels om Medina-suraerne.

Tema og emne

Suraens tema er invitation til troen og lydighed (over for Allah) samt belæring om god moral. Rækkefølgen er således, at de første fire vers er henvendt til alle mennesker; vers 5-10 til dem, der ikke tror på Koranens invitation; og vers 11-18 til dem, der accepterer og tror på denne invitation.

I de første fire vers bliver vi i få korte sætninger gjort opmærksomme på de fire grundlæggende sandheder:

- For det første, at universet, hvori de lever, ikke er gudløst, men dets Skaber, Herre og Hersker er Almægtige Allah, og alt i det vidner om, at Han er mest Fuldkommen og absolut fejlfri.

- For det andet, at universet ikke er uden formål og visdom, men dets Skaber har skabt det med sandhed; ingen bør være under den vildfarelse, at det er et tomt skuespil, der begyndte uden et formål og vil ende uden et formål.

- For det tredje, at den fremragende skikkelse, som Allah har skabt jer i, og det valg, som Han har givet jer til at vælge mellem tro og vantro, ikke er en unyttig og meningsløs beskæftigelse, således at det skulle være uden konsekvens, om I vælger tro eller vantro. Faktisk holder Allah øje med, hvordan I udøver jeres valg.

- For det fjerde, at I ikke er blevet skabt uden ansvar og uden at skulle stå til regnskab. I skal i sidste ende vende tilbage til jeres Skaber og møde det Væsen, der er vidende om alt i universet, for hvem intet er skjult, og for hvem selv ens inderste tanker er kendt.

Efter at have fremsat disse fire grundlæggende sandheder om universet og mennesket, vender henvendelsen sig til de folk, der valgte vantroens vej, og deres opmærksomhed henledes på et fænomen, der har gjort sig gældende gennem hele menneskehedens historie, nemlig at nation efter nation er opstået og i sidste ende gået til grunde. Mennesket har ved sit intellekt og sin fornuft forklaret dette fænomen på tusind måder, men Allah fortæller den virkelige sandhed og erklærer, at de grundlæggende årsager til nationernes undergang kun var to.

For det første, at de nægtede at tro på de Sendebud, som Han sendte til deres vejledning, med det resultat, at Allah også overlod dem til sig selv, og de opfandt deres egne livsfilosofier og vandrede videre fra den ene vildfarelse til den anden.

For det andet, at de også forkastede doktrinen om det hinsidige og anså dette verdslige liv for at være et mål i sig selv, og at der ikke var noget liv i det hinsidige, hvor de skulle stå til regnskab for deres gerninger over for Allah. Dette fordærvede hele deres holdning til livet, og deres urene moral og karakter forurenede verden i en sådan grad, at Allahs straf til sidst måtte stige ned og fjerne dem fra skuepladsen.

Efter at have fremsat disse to lærerige sandheder fra menneskehedens historie, er fornægterne af Sandhedens budskab blevet formanet til at vågne op og tro på Allah, Hans Sendebud og Vejledningens lys, som Allah har sendt i form af Koranen, hvis de vil undgå den skæbne, der overgik de tidligere folk. Desuden er de blevet advaret om, at dagen i sidste ende vil komme, hvor alle de tidligere og de senere generationer vil blive samlet på ét sted, og det bedrageri og underslæb, der er begået af hver enkelt, vil blive afsløret foran hele menneskeheden. Derefter vil hver enkelts skæbne blive afgjort på grundlag af, hvem der havde valgt troens og retskaffenhedens vej, og hvem der havde fulgt vantroens vej og fornægtet Sandheden. Den første gruppe skal gøre sig fortjent til det evige Paradis, og den anden skal være dømt til det evige helvede. Dernæst, i en henvendelse til dem, der vælger Troens vej, er der givet nogle få vigtige instruktioner:

For det første, uanset hvilken ulykke der rammer en person i verden, rammer den ham med Allahs tilladelse. Hvem der i denne tilstand af ulykke forbliver standhaftig i troen, velsigner Allah hans hjerte med vejledning; ellers, selvom ulykken for den, der i forvirring eller rådvildhed vender sig bort fra troens vej, ikke kan afværges undtagen med Allahs tilladelse, bliver han dog involveret i en anden, den største ulykke af alle, nemlig at hans hjerte berøves Allahs vejledning.

For det andet, at den troende ikke er pålagt at bekræfte troen med tungen alene, men efter bekræftelsen af Troen bør han i praksis adlyde Allah og Hans Sendebud. Hvis han vender sig bort fra lydighed, vil han selv være ansvarlig for sit tab, for Allahs Sendebud er blevet fritaget for ansvaret efter at have overbragt Sandhedens budskab.

For det tredje, at den troende bør sætte sin lid til Allah alene og ikke til sin egen magt eller nogen anden verdslig magt.

For det fjerde, at det verdslige gods og børn er en stor prøvelse og fristelse for den troende, for det er kærligheden til dem, der generelt distraherer mennesket fra troens og lydighedens vej. Derfor må de troende indse, at deres børn og hustruer distraherer dem fra Allahs vej direkte eller indirekte; og de bør bruge deres rigdom for Allahs sag, så deres selv forbliver sikkert mod Satans fristelser.

For det femte, at ethvert menneske kun er ansvarligt i det omfang, hans magt og evne rækker. Allah kræver ikke, at mennesket skal anstrenge sig ud over sin magt og evne. Men den troende bør gøre sit bedste for at leve i frygt for Allah så meget som muligt, og sørge for, at han ikke overtræder de grænser, der er sat af Allah, i sin tale, opførsel og handel gennem sin egen uagtsomhed.

Surah 64: at-Taghabun[115]

I Allahs navn, Den Nådigste, Den Barmhjertigste.

1. Alt i himlene og på jorden lovpriser Allah. Ham alene tilhører herredømmet og al lovprisning. Hans almagt omfatter alt.

2. Han er Den, som har skabt jer, og nogle af jer blev vantro, andre af jer blev troende. Allah er altseende i forhold til alt, hvad I gør.

3. Han skabte himlene og jorden med sandheden, og Han gav jer form, og Han gjorde jeres form skøn. Til Ham alene er den endelige tilbagevenden.

4. Han er Alvidende om alt, hvad der er i himlene og på jorden. Han er Alvidende om alt, hvad I skjuler, og hvad I synliggør. Og sandelig, Allah er Alvidende om alt, hvad der er (skjult) i hjerterne.

5. Har historien om dem, som var vantro før (jer), ikke nået jer? De smagte straffen for deres handlinger (på jorden). Der er en smertelig straf (i vente) for dem i det hinsidige.

6. Dette, fordi deres Sendebud kom med indlysende tegn til dem, men de sagde: "Skulle mennesker (som os) retlede os?" De blev vantro, og de vendte sig bort. Allah er ikke afhængig af noget som helst. Allah er rig. Al lovprisning tilkommer Ham alene.

7. De, som viste vantro, påstod, at de på ingen måde ville blive genopvækket. Sig: "Jo, ved min Herre! I vil sandelig blive genopvækket. Derefter vil I få at vide, hvad I har gjort." Det er let for Allah.

8. Så tro på Allah og Hans Sendebud og på det lys, som Vi har nedsendt. Allah kender til alt, hvad I gør.

9. Den dag, på Samlingens Dag, hvor Han samler jer alle. Det er Tabets Dag! Den, der tror på Allah og udfører gode gerninger, hans fejltrin vil Allah udviske, og Han vil føre ham ind i haver, hvorunder floder strømmer. Der skal han forblive til evig tid. Det er den største sejr.

10. Og de, som er vantro og fornægter Vore tegn, hører til i Helvede. Der vil de forblive til evig tid. Hvor elendigt et bestemmelsessted det er!

11. Ingen vanskelighed rammer, uden at det er med Allah tilladelse. Den, der tror på Allah, hans hjerte vil Han retlede til den rette vej. Allah er Alvidende om alting.

12. Adlyd Allah og Hans Sendebud! Hvis I (alligevel) vender jer bort, så er det kun pålagt Vort Sendebud den tydelige forkyndelse.

13. Allah, der er ingen anden gud end Ham. Til Allah alene må de troende sætte deres lid.

14. O I troende! Sandelig, blandt jeres hustruer og jeres børn har I fjender. Så vær på vagt over for dem! (Men) hvis I bærer over med dem, så er Allah sandelig tilgivende, barmhjertig.

15. Jeres ejendom og jeres børn er en prøvelse blot! Hos Allah, derimod, er den store belønning.

[115] *At-Taghabun*: Tabet, et andet navn for Dommedagen.

16. Så frygt Allah så meget, I nu magter, lyt og adlyd, giv ud (for Allahs sag), det er bedre for jer selv. De, som værner sig mod deres selvs nærighed, det er dem, som har opnået den sikre sejr (om frelsen).

17. Hvis I giver Allah et godt lån, vil Han give jer det mangefold tilbage og tilgive jer. Allah er (mest) taknemmelig [116], Overbærende.

18. Han er Alvidende om det skjulte og det synlige. (Han er) Den Almægtige, Den Alvise.

[116] Som giver meget for så lidt.

Surah 65: at-Talaq

Åbenbaringsperiode

Abdullah bin Mas'ud (en berømt Ledsager) har påpeget, og de interne beviser i suraens emne bekræfter det samme, at den må være blevet sendt ned efter versene i surah 2: al-Baqarah, hvori befalinger vedrørende skilsmisse blev givet for første gang.

Tema og emne

For at forstå denne surahs befalinger vil det være nyttigt at opfriske sin hukommelse om de instruktioner, der er blevet givet i Koranen vedrørende skilsmisse og venteperioden ('iddah) ovenfor.

"Fraskilte kvinder skal vente tre menstruationsperioder. hvis de tror på Allah og den yderste dag, er det dem ikke tilladt at skjule, hvad Allah har skabt i deres livmoder. i løbet af denne periode har deres ægtemænd mere ret til at tage dem tilbage, hvis de ønsker forsoning"

Koranen 2:228

"Skilsmisse kan udtales to gange. (Derefter må man) enten holde sammen på sømmelig vis eller gå fra hinanden med godhed."

Koranen 2:229

"Og hvis han lader sig skille fra hende (endegyldigt), er hun ikke mere tilladt for ham, før hun har giftet sig med en anden mand..."

Koranen 2:230

"O i troende! Når i ægter troende kvinder og derefter lader jer skille fra dem, før i berører dem, så er der ingen obligatorisk ventetid pålagt dem. Giv dem noget forsyning (brudegaven, al-mahr), og lad dem gå på en god måde."

Koranen 33:49

"Og hvis nogen af jer dør og efterlader sig hustruer, så skal disse vente fire måneder og ti dage."

Koranen 2:234

Reglerne foreskrevet i disse vers var som følger:

1. En mand kan højst udtale tre skilsmisser over sin hustru.

2. I tilfælde af at ægtemanden har udtalt én eller to skilsmisser, er han berettiget til at tage kvinden tilbage som sin hustru inden for venteperioden, og hvis de to efter venteperiodens udløb ønsker at gifte sig igen, kan de gifte sig igen; der er ingen betingelse om legalisering. Men hvis ægtemanden har udtalt tre skilsmisser, fortaber han sin ret til at beholde hende som sin hustru inden for venteperioden, og de kan ikke gifte sig igen, medmindre kvinden gifter sig med en anden ægtemand, og han efterfølgende lader sig skille fra hende af egen fri vilje.

3. Venteperioden for kvinden, der menstruerer, og med hvem ægteskabet er fuldbyrdet, er, at hun skal gennemgå tre månedlige cyklusser. Venteperioden i tilfælde af én eller to skilsmisser indebærer, at kvinden stadig er ægtemandens lovlige hustru, og han kan tage hende tilbage som

sin hustru inden for venteperioden. Men hvis ægtemanden har udtalt tre skilsmisser, kan denne venteperiode ikke udnyttes med henblik på forsoning, men er kun beregnet til at afholde kvinden fra at gifte sig med en anden person, før den er forbi.

4. Der er ikke nogen venteperiode for den kvinde, med hvem ægteskabet ikke vil er blevet fuldbyrdet, og som vil blive skilt, endnu før hun er blevet rørt. Hun kan gifte sig igen, hvis hun ønsker det, umiddelbart efter skilsmissen.

5. Venteperioden for den kvinde, hvis ægtemand er død, vil være fire måneder og ti dage.

Her kan man forstå vel, at denne surah ikke er blevet sendt ned for at annullere nogen af disse regler eller ændre dem, men er blevet sendt ned med to formål:

For det første vil den mand, som er blevet givet retten til at udtale skilsmisse, bør læres i sådanne fornuftige metoder til at bruge denne ret, som ikke vil føre til adskillelse, så vidt det overhovedet er muligt; hvis adskillelse dog finder sted, vil det kun ske i tilfælde af, at alle muligheder for gensidig forsoning er blevet udtømte. For i den guddommelige lov er bestemmelsen om skilsmisse kun indført som en uundgåelig nødvendighed; ellers billiger Allah ikke, at det ægteskabelige forhold, der er blevet etableret mellem en mand og en kvinde, nogensinde brister. Profeten har sagt: *"Allah har ikke gjort noget tilladt, der er mere forhadt i Hans øjne end skilsmisse"* Ligeledes lyder det: *"Af alt det, der er tilladt ifølge loven, er skilsmisse det mest forhadte i Allahs øjne"*

Det andet formål var at supplere denne del af islams familieret ved at give svar på de spørgsmål, der var tilbage efter åbenbaringen af befalingerne i surah 2: al-Baqarah. Derfor er der givet svar på de følgende spørgsmål: Hvad er venteperioden for de kvinder, hvis ægteskab er fuldbyrdet, og som ikke længere menstruerer, eller dem, der endnu ikke har menstrueret, i tilfælde af at de bliver skilt? Hvad er venteperioden for den kvinde, der er gravid, eller den kvinde, hvis mand dør, hvis hun bliver skilt? Ligeledes er det besvaret, hvilke ordninger der skal træffes for underhold og logi til de forskellige kategorier af skilte kvinder samt for pleje af det barn, hvis forældre er gået fra hinanden på grund af en skilsmisse

Surah 65: at-Talaq[117]

I Allahs navn, Den Nådigste, Den Barmhjertigste.

1. O profet! Når I ønsker at skilles fra jeres hustruer, så giv dem skilsmisse i henhold til venteperioden (for indgåelse af nyt giftermål). Og tæl deres venteperiode[118]. Frygt Allah, jeres Herre! Og udvis dem ikke fra deres hjem, og de bør heller ikke drage selv ud, medmindre de helt tydeligt har begået en uanstændighed. Det er Allahs grænser, og den, som overskrider Allahs grænser, sandelig, han gør sig selv uret. Du ved det ikke, det kan vel være, at Allah, efter dette, lader en ny situation opstå[119].

2. Men når de har nået deres termin, så behold dem med godhed, eller skil jer fra dem med godhed. Og tag to retfærdige mænd blandt jer som vidner. Bevidn over for Allah. Hermed formanes den, som tror på Allah og Den yderste Dag. Og den, som frygter Allah, ham vil Han skænke en udvej.

3. Og Han vil forsyne ham fra et sted, som han ikke havde forestillet sig. Og den, som sætter sin lid til Allah, for ham er Allah nok. Sandelig, Allah fuldbyrder Sin befaling. For alle ting har Allah bestemt et mål.

4. Og de af jeres hustruer, som ikke mere venter menstruation, og de, som ikke har menstruation – skulle I være i tvivl – deres venteperiode er tre måneder. Og de gravide kvinder, deres venteperiode (slutter ved) barnets fødsel. Den, som frygter Allah, ham vil Allah gøre det let for.

5. Dette er Allahs befaling, som Han har nedsendt til jer. Og den, som frygter Allah, hans (mindre) fejltrin vil Allah udviske, hans belønning vil Han forøge.

6. Hav de (skilte) kvinder boende, efter jeres formåen, (i en del af boligen) hvor I bor. Påfør dem ikke skade for dermed at gøre det trangt for dem. Og hvis de er gravide, så giv dem bidrag, indtil de føder barnet. Hvis de ammer barnet for jer, så giv dem deres betaling, og kom til en forståelse derom på en god måde. Men hvis I oplever vanskeligheder mellem jer, så lad en anden kvinde amme barnet.

7. Den velstående må give i henhold til sin velstand. Og den, hvis forsyning er blevet gjort trang for ham, bør give af det, som Allah gav ham. Allah pålægger ikke en person mere end det, Han har givet ham. Allah skaber lethed efter vanskelighed.

8. Og hvor mange byer var der ikke, hvis (indbyggere) var ulydige mod deres Herres befaling og mod Hans Sendebud? Så stillede Vi dem til regnskab og straffede dem med en hård straf.

9. De smagte på konsekvenserne af deres (dårlige) handlinger. Resultatet af deres handlinger var undergang.

10. Allah har forberedt en streng straf for dem. Så frygt og adlyd Allah, o I forstandige, som har antaget troen. Allah har sandelig nedsendt jer en formaning

11. for at føre dem, som tror og handler godt, ud af mørket og ind i lyset. Og

[117] *At-Talaq*: Skilsmissen.
[118] Se Surah 2:228-233.
[119] F.eks. fortrydelse eller genopstået begær for ægtefællen.

et Sendebud (sendte Han), som reciterer Allahs tydelige åbenbaringer for jer. Og den, som tror på Allah og handler retskaffent, vil Han føre ind i haver, hvorunder floder flyder. Der skal han forblive til evig tid. Sandelig, hvor skøn en forsyning, Allah har velsignet ham med!

12. Allah er Den, som har skabt de syv himle og af jorden det samme antal (lag). Hans befaling nedstiger mellem dem, så I må vide, at Allahs almagt omfatter alt, og at Allah omslutter alt med Sin viden.

Surah 66: at-Tahriim

Åbenbaringsperiode

I forbindelse med hændelsen om tahriim (forbud), der refereres til i denne surah, nævner overleveringerne to af Profetens hustruer. Der findes forskellige beretninger om årsagen til åbenbaringen, men det lader til, at de mest autentiske overleveringer hentyder til hændelsen, hvor Profeten forbød sig selv honning.

Tema og emner

Dette er en meget vigtig surah, hvori der kastes lys over nogle spørgsmål af alvorlig betydning med henvisning til visse hændelser vedrørende Profetens hustruer.

For det første: At magten til at fastsætte grænserne for det lovlige og det ulovlige, det tilladte og det forbudte, ligger fuldstændigt og absolut i Allahs hånd, og at intet er blevet delegeret, end ikke til Allahs Profet selv. Profeten kan som sådan kun erklære noget for lovligt eller ulovligt, hvis han modtager inspiration fra Allah til at gøre dette, uanset om denne inspiration er nedfældet i Koranen eller meddelt ham i hemmelighed. Imidlertid er end ikke Profeten bemyndiget til på egen hånd at erklære noget, som Allah har gjort tilladt, for ulovligt – for slet ikke at tale om et almindeligt menneske.

For det andet: At en Profets stilling i ethvert samfund er yderst ømtålelig. En mindre hændelse i et almindeligt menneskes liv har måske ingen betydning, men den får status af lov, når den opleves af en Profet. Derfor har Profeternes liv været underlagt Allahs nøje overvågning, således at ingen af deres handlinger – end ikke den mest ubetydelige – måtte afvige fra den guddommelige vilje. Så snart en sådan handling er udgået fra en Profet, er den blevet korrigeret – og korrigeret øjeblikkeligt – således at den islamiske lov og dens principper kunne nå ud til folket i deres absolutte renhed, ikke blot gennem den guddommelige Bog, men også gennem Profetens fremragende eksempel, og så de ikke skulle indeholde noget, der måtte stride mod den guddommelige vilje.

For det tredje følger det automatisk af ovenstående, at når Profeten blev sat på prøve – hvilket ikke blot blev korrigeret, men også nedfældet – giver det os fuld vished om, at uanset hvilke handlinger, befalinger og anvisninger vi nu finder i Profetens rene liv. Hertil findes der ikke nogen optegnelse om kritik eller korrektion fra Allah, de er fuldt ud baseret på sandhed og i fuld overensstemmelse med den guddommelige vilje; og vi kan hente vejledning fra dem med fuld tillid og ro i sindet.

For det fjerde lærer vi af denne fremstilling følgende om Sendebuddet selv, for hvem Allah Selv har påbudt ærbødighed og respekt som en nødvendig del af Sine tjeneres tro: Det er i denne surah blevet fastslået, at han én gang i sit hellige liv gjorde en ting, som Allah havde erklæret lovlig, ulovlig for sig selv, udelukkende for at behage sine hustruer. Dernæst har Allah strengt irettesat netop disse Profetens hustruer for deres fejltrin – kvinder, som Han Selv har erklæret for de troendes mødre og værdige til den højeste agtelse og ære fra deres side. Endvidere er denne kritik af Profeten og tildelingen af advarslen til hustruerne heller ikke foregået i hemmelighed, men inkluderet i Bogen, som hele 'muslimernes nation' (*ummah*) skal læse og recitere til evig tid.

Det er indlysende, at hensigten med at omtale dette i Allahs Bog hverken var – eller kunne være – at Allah ønskede at nedværdige Sit Sendebud og de troendes mødre i de troendes øjne. Det er ligeledes indlysende, at ingen muslim har mistet respekten for dem i sit hjerte efter at have læst denne surah i Koranen. Der kan nu ikke være nogen anden grund til at nævne dette forhold i Koranen, end at Allah ønsker at gøre de troende bekendt med den rette måde at udvise ærbødighed over for deres store personligheder. Profeten er en Profet, ikke Allah, der ingen fejl kan begå. Respekt for Profeten er ikke

blevet påbudt, fordi han er ufejlbarlig, men fordi han er en fuldkommen repræsentant for den guddommelige vilje, og fordi Allah ikke har tilladt nogen af hans fejl at gå upåagtet hen. Dette giver os den vished, at det ædle livsmønster, som Profeten efterlod sig, helt og holdent repræsenterer Allahs vilje. Ligeledes var ledsagerne og Profetens hustruer mennesker, ikke engle eller overmennesker. De kunne begå fejltagelser. Hvilke rang de end opnåede, blev det kun muligt, fordi den vejledning, der blev givet af Allah, og den oplæring, der blev formidlet af Allahs Sendebud, havde formet dem til de ypperste forbilleder. Hvilken agtelse og ærbødighed de end fortjener, er det på netop dette grundlag og ikke ud fra en antagelse om, at de var ufejlbarlige.

Af denne grund blev ledsagerne eller hustruerne irettesat, hver gang de i Profetens hellige levetid begik en fejl som følge af menneskelig svaghed. Nogle af deres fejl blev rettet af Profeten, som det er nævnt mange steder i *hadith*. Andre fejl blev omtalt i Koranen, og Allah Selv korrigerede dem, således at muslimerne ikke skulle danne sig nogen overdreven forestilling om den respekt og ærbødighed, der tilkommer deres ældste og store mænd – hvilket kunne hæve dem fra det menneskelige niveau til en status som guder og gudinder. Hvis man studerer Koranen omhyggeligt, vil man se eksempler på dette, det ene efter det andet.

Den femte ting, der eksplicit er blevet nævnt i denne surah, er, at Allahs religion er absolut retfærdig. Den tildeler ethvert menneske præcis det, som han gør sig fortjent til på baggrund af sin tro og sine gerninger. Ingen relation eller forbindelse, end ikke med den mest retfærdige person, kan gavne ham på nogen måde; og ingen relation eller forbindelse med den mest onde og fordærvede person kan skade ham på nogen måde. I denne forbindelse er tre slags kvinder blevet anført som eksempler, særligt over for hustruerne. Det ene eksempel er Profeterne Noa og Lots hustruer, som – hvis de havde troet og samarbejdet med deres fremragende ægtemænd – ville have indtaget samme rang og position i det muslimske fællesskab, som nydes af Profeten Muhammads hustruer. Men da de var vantro, hjalp det at være Profeternes hustruer ikke, og de endte i helvede.

Det andet eksempel er Firauns hustru, som på trods af at være hustru til en indædt fjende af Allah, troede og valgte en handlemåde, der var adskilt fra den, Firauns folk fulgte. Det, at hun var hustru til en indædt fornægter, voldte hende ingen skade, og Allah gjorde hende værdig til Paradis. Det tredje eksempel er Maria (Maryam), som opnåede den høje rang, fordi hun underkastede sig den strenge prøvelse, som Allah havde besluttet at udsætte hende for. Bortset fra Maria er ingen anden kysk og retfærdig kvinde i verden nogensinde blevet sat på en så hård prøve, at hun – på trods af at være ugift – skulle blive gjort gravid på mirakuløs vis ved Allahs befaling og underrettet om, hvilken tjeneste hendes Herre ønskede at opnå ved hende. Da Maria accepterede denne beslutning og indvilligede i at bære det som en sand troende – alt det, hun uundgåeligt måtte bære for at opfylde Allahs vilje – da ophøjede Allah hende til den ædle rang som 'Leder af kvinderne i Paradis'.

Endnu en lære, vi drager af denne surah, er, at Profeten ikke blot modtog viden fra Allah, som blev inkluderet og nedfældet i Koranen; men han fik også oplysninger om andre ting gennem åbenbaring, som ikke er nedfældet i Koranen. Det klare bevis herpå er vers 3 i denne surah. Heri fortælles det os, at Profeten betroede en af sine hustruer en hemmelighed, og at hun fortalte den videre til en anden. Allah underrettede Profeten om denne hemmelighed. Da Profeten derefter påtalte fejlen ved afsløringen over for sin pågældende hustru, og hun spurgte: "Hvem har fortalt dig dette?", svarede han: "Jeg blev underrettet af Den Vidende, Den Indsigtsfulde."

Surah 66: at-Tahriim[120]

I Allahs navn, Den Nådigste, Den Barmhjertigste.

1. O Profet! Hvorfor forbyder du dig selv det, som Allah har gjort lovligt for dig, med det ønske at behage dine hustruer? Allah er Tilgivende, Barmhjertig.

2. Sandelig, Allah har foreskrevet fremgangsmåden for jer ved ophævelsen af jeres eder. Og Allah er jeres velynder, Den Alvidende, Den Alvise.

3. Da Profeten betroede sig til en af sine hustruer om en hemmelig sag, og hun fortalte det videre til en anden, og Allah gjorde Profeten bekendt med det, så fortalte Profeten hende om en del af det, men udlod andre dele. Da Profeten talte med hende derom, sagde hun: "Hvem har fortalt dig det?" Profeten sagde: "Den Alvidende, Den Altkendende har fortalt mig det!"

4. Hvis I to (hustruer) vender jer til Allah i anger (så er det, hvad I bør gøre), for jeres hjerter er veget (fra den rette vej). Men hvis I støtter hinanden imod ham, så er Allah sandelig hans velynder, og Jibriil og de retskafne af de troende og englene hans hjælpere

5. Hvis han lader sig skille fra jer, giver hans Herre ham, i jeres sted, hustruer bedre end jer, underdanige, troende, lydige, angerfulde, tilbedende, fastende, fraskilte kvinder og jomfruer.

6. O I troende! Beskyt jer selv og jeres familier mod ilden, hvis brændsel er mennesker og sten. Over den er der engle, hårde og strenge, aldrig viser de Allah ulydighed mod Hans befalinger. De udfører, hvad de bliver befalet.

7. O I vantro! Kom ikke med undskyldninger på denne dag. I vil kun blive lønnet for det, I gjorde.

8. O I troende! Vend jer til Allah i oprigtig anger. Måske jeres Herre udvisker jeres fejltrin og fører jer ind i haver, hvorunder floder strømmer, på den dag, hvor Allah ikke vanærer Profeten og dem, som tror sammen med ham. Deres lys vil bevæge sig forud for dem og til højre for dem. De vil sige: "Vor Herre! Fuldend vort lys, og tilgiv os! Sandelig, Din almagt omfatter alt."

9. O profet! Anstreng dig mod de vantro og hyklerne, og vær streng mod dem. Helvede er deres opholdssted. Hvilken elendig tilbagevenden det er!

10. Allah har givet Nuhs hustru og Luts hustru som eksempler for dem, som er vantro. De var gift med to af Vore retskafne tjenere, men de forrådte dem, så de (to ægtemænd) var dem til ingen nytte mod Allah(s straf). Der blev sagt (til de to kvinder:) "Træd ind i Helvede sammen med dem, som træder ind!"

11. Og Allah har givet Firauns hustru som et eksempel for dem, som har antaget troen. Hun sagde: "Min Herre! Byg mig et hus i Paradis hos Dig, og red mig fra Firaun og (onde) handlinger, og red mig fra det uretfærdige folk!"

12. Og ligeledes Maryam, 'Imrans datter, som vogtede sin kyskhed. Vi blæste deri Vor ånd, og hun bekræftede sin Herres ord og var en af de lydige.

[120] *At-Tahreem*: Forbuddet.

Surah 67: al-Mulk

Åbenbaringsperiode

Det har ikke været muligt at fastslå ud fra nogen autentisk hadith, hvornår denne surah blev åbenbaret, men emnet og stilen indikerer, at det er en af de tidligste suraer, der blev åbenbaret i Mekka.

Tema og emne

I denne surah er islams lære på den ene side blevet introduceret kortfattet, og på den anden side er de folk, der lever i skødesløshed, blevet vækket fra deres dvale på en mest effektiv måde. Et kendetegn ved de tidligste suraer fra Mekka-perioden er, at de præsenterer hele islams lære og formålet med Profetens mission, ikke i detaljer, men kortfattet, således at de nemt kan tilegnes af folket. Desuden er de særligt rettet mod at få folket til at sky skødesløshed, at få dem til at tænke og at vække deres hvilende samvittighed.

I de første fem vers er mennesket blevet fået til at indse, at universet, hvori han lever, er et særdeles velorganiseret og befæstet kongerige, hvori han ikke kan opdage nogen fejl, nogen svaghed eller mangel, uanset hvor hårdt han måtte forsøge at granske. Dette kongerige er blevet bragt fra intet til eksistens af Allah den Almægtige Selv, og alle magter til at kontrollere, administrere og herske over det er også fuldstændigt i Allahs hånd, og Hans magt er uendelig. Endvidere er mennesket blevet fortalt, at i dette vise system er han ikke blevet skabt uden et formål, men han er blevet sendt her for en prøve, og i denne prøve kan han kun lykkes ved sine retfærdige gerninger og adfærd.

I vers 6-11 er de frygtelige konsekvenser af vantro, som vil vise sig i det hinsidige, blevet nævnt, og folket får at vide, at Allah ved at sende Sine Profeter har advaret dem om disse konsekvenser i netop denne verden, som for at sige... "Hvis I nu ikke tror på, hvad Profeterne siger, og korrigerer jeres holdning og adfærd i overensstemmelse hermed, vil I i det hinsidige selv måtte indrømme, at I virkelig fortjente den straf, der blev udmålt til jer."

I vers 12-14 er den sandhed, der er blevet indprentet i sindene, at Skaberen ikke kan være uvidende om Sin skabelse, som for at sige: "Han er opmærksom på hver eneste af jeres åbenlyse og skjulte hemmeligheder, selv jeres hjertes inderste tanker. Derfor er det rette grundlag for moral, at mennesket bør undgå ondt, idet han frygter regnskabet over for den usete Allah. Uanset om der i verden er en magt til at drage ham til ansvar for dette eller ej, og uanset om der i verden er en mulighed for at blive skadet af en sådan magt eller ej. De, der antager en sådan adfærd i verden, vil alene fortjene tilgivelse og en rig belønning i det hinsidige."

I vers 15-23, ved at hentyde, den ene efter den anden, til de almindelige sandheder fra dagligdagen, som mennesket ikke anser for værdige til megen opmærksomhed, er han blevet inviteret til at overveje dem seriøst. Der er blevet sagt: "Se: jorden, som I bevæger jer omkring på med fuld tilfredshed og sjælefred, og hvorfra I får jeres underhold, er blevet underlagt jer af Allah; ellers kunne denne jord til enhver tid begynde at ryste pludseligt for at forårsage jeres ødelæggelse, eller en tyfon kunne opstå, som kunne udslette jer fuldstændigt. Se på fuglene, der flyver over jer; det er kun Allah, der bærer dem i luften. Se på jeres egne midler og ressourcer: hvis Allah vil påføre jer en straf, kan ingen redde jer fra den; og hvis Allah vil lukke dørene til forsyning for jer, kan ingen åbne dem for jer. Disse ting er der for at gøre jer opmærksomme på sandheden, men I ser dem som dyr, der er ude af stand til at drage konklusioner fra observationer, og I bruger ikke jeres syn, hørelse og forstand, som Allah har skænket jer som mennesker; det er derfor, I ikke ser den rette vej."

I vers 24-27 er det blevet sagt: "I skal i sidste ende fremtræde foran jeres Allah under alle omstændigheder. Det tilkommer ikke Profeten at fortælle jer den nøjagtige tid og dato for begivenheden. Hans eneste pligt er at advare jer på forhånd om dens uundgåelige indtræffen. I dag lytter I ikke til ham og kræver, at han skal få begivenheden til at indtræffe og fremtræde for tidligt foran jer; men når den indtræffer, og I ser den med jeres egne øjne, vil I da blive bestyrtede. Da vil det blive sagt til jer: "Dette er netop det, I kaldte på at få fremskyndet."

I vers 28-29 er der givet svar på det, som de vantro i Mekka sagde imod Profeten og hans følgesvende. De forbandede Profeten og bad om hans og de troendes ødelæggelse. Til dette er der blevet sagt: "Uanset om de, der kalder jer til den rette vej, bliver ødelagt eller vist nåde af Allah, hvordan vil deres skæbne ændre jeres skæbne? I bør passe på jer selv og overveje, hvem der ville redde jer, hvis I blev indhentet af Allahs straf? I betragter dem, der tror på Allah og sætter deres lid til Ham, som de vildledte. En tid vil komme, hvor det vil blive tydeligt, hvem der i virkeligheden var vildledt."

Afslutningsvis er folket blevet stillet dette spørgsmål og efterladt til at grunde over det: "Hvis vandet, som er kommet op af jorden et sted i ørkenen eller bjerget i Arabien, og hvoraf hele jeres livsaktivitet afhænger, skulle synke og forsvinde under jorden, hvem foruden Allah kan da gengive jer dette livgivende vand?"

Surah 67: al-Mulk[121]

I Allahs navn, Den Nådigste, Den Barmhjertigste.

1. Velsignet er Han, i hvis hånd herredømmet hviler. Hans almagt omfatter alt.

2. Han er Den, som har skabt døden og livet for at sætte jer på prøve, (hvorved det vil komme frem) hvem af jer, der er bedst til at udføre gode gerninger. Han er Den Almægtige, Den mest Tilgivende,

3. (som) har skabt syv himle i lag. Du vil aldrig se en uoverensstemmelse i Den Nådigstes skaberværk. Så vend dit blik (mod himlen). Ser du da en eneste sprække?

5. Sandelig, Vi har prydet himlen, som er tættest på jorden, med fakler, og Vi har gjort dem til (brændende) sten, som bliver kastet mod sataner, og vi har for dem forberedt den voldsomme ilds straf.

6. De, der ikke tror på deres Herre, har Helvedes straf i vente. Hvor elendig en tilbagevenden det er!

7. Når de bliver kastet deri, vil de høre dets hyl.

8. Det vil næsten eksplodere af raseri. Hver gang en gruppe bliver kastet deri, spørger deres vogtere: "Er der ikke kommet en advarer til jer?"

9. De vil sige: "Jo, der kom sandelig en advarer, men vi fornægtede, og vi sagde: 'Allah har ikke nedsendt noget som helst. I befinder jer blot i en stor vildfarelse!'"

10. Og de vil sige: "Hvis vi havde adlydt og gjort nytte af vores forstand, ville vi nu ikke befinde os blandt Helvedes folk."

11. De vil på denne måde tilstå deres synd. Det tilkommer Helvedes folk at være forviste fra Allahs nåde.

12. Sandelig, de, som viser ærefrygt for deres Herre, uden at have set Ham, for dem er der både tilgivelse og en stor belønning.

13. Uanset om I siger jeres ord i hemmelighed eller højlydt, er Han sandelig Alvidende om det, som er i brystet.

14. Skulle Den, som har skabt, ikke vide det? Han er Den Klartseende, Kenderen af alting.

15. Han er Den, som har gjort jorden underdanig for jer, så vandr på dens veje og spis af Hans forsyning. Til Ham skal I genopstå.

16. Føler I jer i sikkerhed for Ham, som er i himlen, at Han ikke lader jer synke ned i jorden? Se, da vil den pludselig skælve!

17. Eller føler I jer i sikkerhed for Ham, som er i himlen, at Han ikke sender stenregn over jer? I vil få at vide, hvordan Min advarsel er!

18. Sandelig, også de, som var før dem, fornægtede. Se så, hvad resultatet blev af fornægtelsen af Mig!

19. Har de da ikke set fuglene over sig, der basker med vingerne? Det er ingen andre end Den Nådigste, som holder dem oppe. Sandelig, Han er over alle ting, Seende.

[121] *Al-Mulk*: Herredømmet.

20. Hvem andre end Den Nådigste kan hjælpe jer? Jeres hær? De vantro befinder sig kun i bedrag.

21. Hvis Han skulle holde Sin forsyning tilbage, hvem ville så kunne give jer underhold? Nej, de holder stædigt fast ved ulydighed og had.

22. Hvem af disse er bedst: den, som kryber med ansigtet nedad, eller den, som går oprejst på den rette vej?

23. Sig: "Han er Den, som skabte jer og gav jer ører og øjne og hjerte." Hvor lidt taknemmelighed I viser!

24. Sig: "Han er Den, som spredte jer ud på jorden, og hos Ham skal I samles."

25. Og de siger: "Hvornår vil dette løfte blive opfyldt, hvis I er sandfærdige?"

26. Sig: "Viden (herom) er hos Allah alene. Jeg er blot en tydelig advarer!"

27. Når de ser det (løftet) på nært hold, vil de vantros ansigt blive formørket, og der vil blive sagt: "Dette er, hvad I bad om!"

28. Sig: "Så sig mig, hvis Allah skulle tilintetgøre mig og dem, som er sammen med mig, eller vise os nåde, hvem er det så, der kan redde de vantro fra en smertelig straf ?"

29. Sig: "Han er Den Nådigste, som Vi tror på, og til Ham sætter vi vor lid. I vil få at vide, hvem der befinder sig i en tydelig vildfarelse."

30. Sig: "Sig mig så, hvis jeres vand skulle sive ned i jorden (og forsvinde), hvem vil så kunne bringe jer rindende vand?"

Surah 68: al-Qalam

Åbenbaringsperiode

Dette er også en af de tidligste suraer, der blev åbenbaret i Mekka, og dens emne viser, at den blev nedsendt på et tidspunkt, hvor modstanden mod Profeten var blevet meget hård og undertrykkende.

Tema og emne

Den består af tre temaer: Svar på modstandernes indvendinger, advarsel og formaning til dem, og en opfordring til Profeten om at være tålmodig og standhaftig.

Indledningsvis er Profeten blevet trøstet: "De vantro kalder dig en galning, hvorimod Bogen, som du fremlægger, og din storslåede adfærd i sig selv er tilstrækkelige til at gendrive deres anklager. Snart vil de vide, hvem der var gal, og hvem der var ved sin fornuft; lad dig derfor ikke påvirke af dem, for de forsøger blot at skræmme dig og få dig til at indgå kompromis med dem."

Derefter, for at oplyse det jævne folk, er karakteren af en fremtrædende mand blandt modstanderne, som befolkningen i Mekka udmærket godt genkendte, blevet præsenteret uden at nævne ham ved navn: På det tidspunkt var Profetens rene og ophøjede adfærd foran dem, og ethvert skarpsindigt øje kunne også se, hvilken slags karakter og moral Mekkas ledere, der anførte modstanden mod ham, besad. Dernæst, i vers 17-33, er lignelsen om ejerne af en have blevet præsenteret; de, som efter at være blevet velsignet af Allah, blev utaknemmelige over for Ham og ikke ænsede formaningen fra den bedste mand iblandt dem, da den blev givet dem. Som følge heraf blev de berøvet velsignelsen, og de indså dette, da alt, hvad de havde, lå ødelagt. Med denne lignelse er befolkningen i Mekka blevet advaret om følgende: "Med udnævnelsen af Profeten til profetskabet er I, åh Mekkas folk, også blevet sat på en prøve svarende til den, som ejerne af haven blev udsat for. Hvis I ikke lytter til ham, vil I også blive ramt af en straf i verden, og straffen i det hinsidige er langt større."

Dernæst, i vers 34-47, er de vantro blevet formanet, hvori de tiltales direkte og undertiden gennem Profeten. Et sammendrag af det, der er blevet sagt, er: Velvære i det hinsidige tilhører dem, der tilbringer deres liv i verden i fuld bevidsthed om Allah. Det strider fuldstændigt mod fornuften, at de lydige tjenere i det hinsidige skulle møde samme skæbne som de skyldige. Der er absolut intet grundlag for de vantros misforståelse om, at Allah vil behandle dem på den måde, de selv vælger, hvorimod de ingen garanti har for dette. De, der bliver kaldt til at bøje sig for Allah i verden, og som nægter at gøre det, vil være ude af stand til at kaste sig ned i tilbedelse på opstandelsens dag, selv hvis de ønskede at gøre det, og vil således stå vanærede og fordømte. Efter at have fornægtet Koranen kan de ikke undslippe guddommelig straf. Den tøjle, de bliver givet, har vildledt dem. De tror, at eftersom de ikke bliver straffet på trods af deres fornægtelse, må de være på den rette vej, hvorimod de følger ødelæggelsens vej. De har ingen rimelig grund til at modsætte sig Sendebuddet, for han er en prædikant uden nogen egeninteresse: han beder dem ikke om nogen belønning til sig selv, og de kan hverken påstå, at de med sikkerhed ved, at han ikke er et sandt Sendebud, eller at det, han siger, er falskt.

Afslutningsvis er Profeten blevet formanet til tålmodigt at udholde de trængsler, han møder i forkyndelsen af troen, indtil Allahs dom indtræffer.

Surah 68: al-Qalam[122]

I Allahs navn, Den Nådigste, Den Barmhjertigste.

1. Nun. Ved pennen og det, som de skriver.

2. Du er ikke besat. Dette er Din Herres gunst.

3. Og sandelig, der er en belønning for dig, som aldrig får ende.

4. Sandelig, du har en storslået karakter.

5. Snart vil du se, og de vil også få at se,

6. hvem der er gale.

7. Sandelig, din Herre kender alt til dem, som har forvildet sig bort fra Hans vej. Og Han kender alt til dem, som er retledte.

8. Så adlyd ikke dem, der fornægter!

9. De ønsker, at du skal være eftergivende, så også de kunne være eftergivende.

10. Adlyd aldrig disse personer: den, som sværger løs,

11. den, som fornærmer og bagtaler,

12. den, som modsætter sig det gode og er oprørsk og syndig,

13. og heller ikke den, som er ubehøvlet og forseglet med det onde,

14. blot fordi han er velstående og har sønner.

15. Når Vore åbenbaringer bliver reciteret for ham, siger han: "Skrøner fra ældre tider!"

16. Vi vil mærke ham på hans næse!

17. Sandelig, Vi vil teste dem, som Vi testede havens folk. De svor, at de ville høste dens frugt næste morgen,

18. uden forbehold.

19. Da kom en hvirvelvind over den fra din Herre, mens de sov,

20. og (haven) blev kulsort.

21. Så kaldte de på hinanden om morgenen:

22. "Skynd jer at gå hen til jeres afgrøder, hvis I vil høste!"

23. Så tog de af sted, mens de hviskede til hinanden:

24. "Lad ingen trængende komme ind til jer i dag!"

25. Og tidligt om morgenen tog de af sted, fast besluttede og selvsikre.

26. Men da de så den, sagde de: "Vi er sandelig kommet til det forkerte sted!"

27. "Nej, rettere, vi er blevet berøvet!"

28. Den mest rimelige af dem sagde: "Sagde jeg det ikke til jer: 'Hvorfor lovpriser I ikke Allah?'"

29. De sagde: "Vi lovpriser Dig vor Herre! Sandelig, vi var de uretfærdige!"

30. Og de begyndte at bebrejde hinanden.

31. De sagde: "Ve os! Sandelig, vi var ulydige!

[122] *Al-Qalam*: Pennen.

32. Forhåbentlig vil vor Herre give os noget bedre end dette i dens sted. Sandelig, Vi vender os til vor Herre."

33. Sådan er straffen. Men straffen i det hinsidige er sandelig endnu større. Hvis de blot vidste det!

34. Sandelig, for de gudfrygtige er der hos deres Herre velsignede haver.

35. Skulle Vi gøre de trofaste lig synderne?

36. Hvordan kan I komme frem til en sådan antagelse?

37. Eller har I en bog, som I læser dette i,

38. hvori (der står, at) alt, hvad I ønsker jer, er jeres?

39. Eller påhviler der Os løfter til fordel for jer indtil Dommens Dag, at det, I planlægger (og bestemmer jer til), er jeres?

40. Spørg dem, hvem (af dem) der vil stå inde for dette.

41. Eller har de andre, som de antager som partnere (til Allah)? Da bør de bringe disse partnere, hvis de er sandfærdige,

42. den dag, hvor sandheden bliver synliggjort, og de bliver opfordret til at kaste sig ned. Men de vil ikke være i stand til det.

43. Deres blikke vil være sænkede, omsluttet af ydmygelse, for de blev opfordret til at kaste sig ned, mens de var raske.

44. Så lad Mig om dem, som fornægter dette ord. Vi fører dem gradvist nærmere en straf fra en side, de ikke er klar over.

45. Og Jeg giver dem en tidsfrist. Sandelig, Jeg straffer strengt.

46. Beder du om nogen løn fra dem, sådan at de bliver tynget af gæld?

47. Eller har de kontrollen over det usete, så de kan skrive ned?

48. Vis du tålmodighed, når du venter på din Herres dom, og bliv ikke som fiskemanden, da han påkaldte, i en tilstand af stor sorg.

49. Hvis hans Herres nåde ikke var kommet til ham, ville han visselig have været kastet på et øde sted i vanære.

50. Så udvalgte hans Herre ham og gjorde ham til en af de retskafne.

51. Og sandelig, det er, som om de næsten vil udslette dig med deres blikke, når de hører Koranen. De siger: "Sandelig, han er besat!"

52. Tværtimod, den er en formaning for alle verdenerne.

Surah 69: al-Haqqah

Åbenbaringsperiode

Denne er også en af de tidligste suraer, der blev åbenbaret i Mekka. Dens emne viser, at den blev nedsendt på et tidspunkt, hvor modstanden mod Profeten var begyndt, men endnu ikke var blevet tyrannisk. *Musnad Ahmad* indeholder en hadith fra Umar, der siger: *"For jeg tog imod islam, gik jeg en dag ud af mit hus med henblik på at volde den Hellige Profet problemer, men han var trådt ind i Masjid al-Haram før mig. Da jeg ankom, fandt jeg, at han reciterede surah al-Haqqah i bønnen. Jeg stillede mig bag ham og lyttede. Da han reciterede Koranen, forundredes jeg over dens litterære ynde og skønhed. Da faldt den tanke mig pludselig ind, at han må være en digter, som Quraysh påstod. Netop i det øjeblik reciterede han ordene: "Dette er et adelt Sendebuds Ord: det er ikke en digters ord." Jeg sagde til mig selv: Så må han være en sandsiger, hvis ikke en digter. Derpå reciterede han ordene: "Ej heller er det en sandsigers ord: kun lidt er det, I reflekterer. Det er en åbenbaring fra verdenernes Herre og Opretholder. Ved at høre dette trængte islam dybt ind i mit hjerte."* Denne hadith fra Umar viser, at denne surah var blevet nedsendt længe før hans accept af islam, for selv efter denne begivenhed troede han ikke i lang tid, og han fortsatte med at blive påvirket til fordel for islam af forskellige hændelser fra tid til anden. Til sidst, i sin egen søsters hus, gjorde han sig den erfaring, der fik ham til at overgive sig og underkaste sig troen fuldstændigt.

Tema og emne

Den første sektion (vers 1-37) handler om det hinsidige, og den anden (vers 38-52) handler om, at Koranen er en åbenbaring fra Allah, og at Profeten er et sandt Sendebud fra Allah. Den første sektion åbner med påstanden om, at opstandelsesdagens komme og indtræffen af det hinsidige er en sandhed, som uundgåeligt må finde sted. Derefter, i vers 4-12, er det blevet fastslået, at de samfund, der fornægtede det hinsidige i fortiden, gjorde sig fortjent til Allahs straf. I vers 13-17 er opstandelsesdagens indtræffen blevet skildret I vers 18-37 behandles det virkelige formål, hvortil Allah har bestemt et andet liv for menneskeheden efter det nuværende verdslige liv. Heri fortælles vi, at alle mennesker på den dag skal fremstilles for deres Herres domstol, hvor ingen af deres hemmeligheder forbliver skjulte; hvert menneskes optegnelse lægges i hans hånd

De, der havde tilbragt livet i verden erkendelsen af, at de en dag ville skulle stå til regnskab for deres gerninger over for deres Herre, og som havde handlet retfærdigt i verden og på forhånd sørget for deres velvære i det hinsidige, vil frydes, når de ser, at de er blevet frikendt og velsignet med Paradisets evige lyksalighed. Derimod vil de, der hverken anerkendte Allahs rettigheder eller opfyldte menneskenes rettigheder, ingen have til at redde dem fra Allahs straf, og de vil blive kastet i helvede.

I den anden del (vers 38-52) er de vantro i Mekka blevet tiltalt og fået at vide: "I tror, at denne Koran er en digters eller en sandsigers ord, hvorimod det er en Åbenbaring nedsendt af Allah, som bliver overbragt af det ædle Sendebud. Sendebuddet havde i sig selv ingen magt til at tilføje eller fjerne et ord i den. Hvis han opdigter noget af sit eget påfund i den, vil Vi skære hans halsvene over. For dette er den absolutte og rene Sandhed: og de, der beskylder den for løgn, vil i sidste ende måtte fortryde og angre."

Surah 69: al-Haqqah[123]

I Allahs navn, Den Nådigste, Den Barmhjertigste.

1. Den sikre Sandhed,
2. Hvad er Den sikre Sandhed?
3. Hvad ved du om Den sikre Sandhed?
4. Thamud og 'Aad fornægtede den store katastrofe.
5. Hvad Thamud angår, så blev de tilintetgjort med det overvældende brag.
6. Hvad 'Aad angår, så blev de tilintetgjort af en voldsom rystelse.
7. Allah sendte den over dem i syv nætter og otte dage efter hinanden. Så kunne man se folk ligge døde, som var de tomme (og indvendigt bortrådnede) daddelpalmers stammer.
8. Ser du nogen af dem være tilbage?
9. Også Firaun og de, som var før ham, og de tilintetgjorte byer, syndede.
10. De viste ulydighed mod deres Herres Sendebud, så Han greb dem med stor styrke.
11. Sandelig, da vandet flød over, bar Vi jer på skibet
12. for at gøre det til en formaning, og for at de ører, der hører, skulle begribe det.
13. Når der bliver blæst i trompeten første gang,
14. og jorden og bjergene bliver løftet op og bliver pulveriseret ved et eneste sammenstød,
15. så indtræffer det, der blev lovet.
16. Himlen vil sprække og blive skrøbelig,
17. og englene vil stå ved dens kanter. På den dag vil otte bære din Herres trone over sig.
18. På den dag vil I blive fremstillet, ingen af jeres hemmeligheder vil være skjult.
19. Den, som får sit register i sin højre hånd, vil sige: "Kom, tag og læs mit register!
20. Jeg var fuldstændig klar over, at jeg sandelig ville stå over for (mine handlingers) regnskab."
21. Han vil få et tilfredsstillende liv
22. i en ophøjet have.
23. Dens frugter vil være nær ved hånden.
24. "Spis og drik med nydelse for det, som I har sendt videre i tidligere dage."
25. Men den, som får sit register i sin venstre hånd, vil sige: "Ve mig, bare jeg ikke havde fået mit register
26. og ikke vidste noget om mit regnskab!
27. Hvis bare dette (døden) havde været den definitive afslutning.
28. Min ejendom er mig ikke til nytte.
29. Min magt har forladt mig!"
30. "Tag fat i ham, bind ham.
31. Kast ham så ind i den voldsomme ild.

[123] *Al-Haqqah*: Den sikre Sandhed, et andet navn for Genopstandelsen.

32. Bind ham fast i en lang lænke,

33. for han troede ikke på Allah, Den Store.

34. Og han tilskyndede ikke til at bespise de trængende.

35. I dag har han ingen nær (ven).

36. Og ej heller andet end betændt væske som føde,

37. som ikke vil blive spist af andre end synderne!"

38. Jeg sværger ved det, I ser,

39. og det, I ikke ser!

40. Sandelig, den (Koranen) er et ærværdigt Sendebuds ord (fra Allah).

41. Den er ikke en digters ord. Hvor få (af jer) tror!

42. Og den er ikke en spåmands ord. Hvor lidt I tænker!

43. Den er nedsendt af alle verdenernes Herre.

44. Hvis han havde opdigtet nogle ord, som om de var fra Os,

45. så ville Vi have taget hans højre hånd.

46. Så ville Vi sandelig have afskåret hans hovedpulsåre.

47. Og ingen af jer ville kunne hindre dette.

48. Sandelig, den er en formaning for de gudfrygtige.

49. Og sandelig, Vi ved, at der er fornægtere iblandt jer.

50. Og sandelig, den er sorg for de vantro.

51. Og sandelig, den er Den absolutte Sandhed!

52. Så lovpris din Herre, Den Store, ved Hans navn!

Surah 70: al-Ma'arij

Åbenbaringsperiode

Indholdet bevidner, at denne surah også blev nedsendt under forhold, der mindede meget om dem, hvorunder surah 69: al-Haqqah blev nedsendt.

Tema og emne

Den formaner og advarer de vantro, som gjorde nar af nyheden om opstandelsen og det hinsidige, samt helvede og Paradis, og som udfordrede Profeten til at lade opstandelsen, som han truede dem med, finde sted, hvis det, han sagde, var sandt, og de havde gjort sig fortjent til straffen i helvede ved at fornægte den. Hele suraen har til hensigt at besvare denne fornægtelse.

Suraen indledes med ord af denne betydning: "En, der kræver, har krævet en pine – den pine, som må ramme fornægterne; og når den finder sted, vil der ingen være til at forhindre den, men den vil finde sted til sin egen fastsatte tid. Allah har Sin egen måde at gøre tingene på, men Han er ikke uretfærdig. Hav derfor tålmodighed, åh Profet, med hvad de siger. De tror, den er langt borte, men Vi ser den som værende nær."

Dernæst siges det: "Opstandelsen, som de af spøg og skæmt ønsker fremskyndet, er rædselsvækkende, og når den kommer, vil den forvolde de skyldige stor nød. Til den tid vil de endda være parate til at give deres hustruer og børn og deres nærmeste slægtninge i løsesum for at undslippe straffen, men de vil ikke være i stand til at undslippe den.

Derefter er mennesket blevet advaret om følgende: "På den dag vil menneskenes skæbner blive afgjort strengt på baggrund af deres tro og deres adfærd. De, der vender sig bort fra Sandheden i verden, og som ophober rigdom og tilbageholder den fra de trængende, vil blive dømt til helvede. Men de, der frygter Allahs straf her, tror på det hinsidige, opretholder bønnen, opfylder de trængendes rettigheder af deres rigdom, strengt undgår umoralske og onde gerninger, udviser ærlighed i alle deres anliggender, opfylder deres løfter og betroelser og aflægger sandt vidnesbyrd, vil få en æresplads i paradis."

Afslutningsvis er de vantro i Mekka, som styrtede hen imod Profeten fra alle sider, så snart de så ham, for at gøre nar af ham, blevet advaret om følgende: "Hvis I ikke tror, vil Allah udskifte jer med andre folk, som vil være bedre end jer," og Profeten er blevet trøstet, som for at sige: "Tag dig ikke deres hån og spøg til hjerte; lad dem hengive sig til deres tomme snak og tåbelige adfærd, hvis de er opsatte på at opleve opstandelsens skændsel og ydmygelse; de vil selv se deres onde ende."

Surah 70: al-Ma'arij[124]

I Allahs navn, Den Nådigste, Den Barmhjertigste.

1. En ivrig person bad om straffen, som vil indtræffe.
2. Den er for de vantro, ingen kan fjerne den fra dem.
3. (Den er) fra Allah, Herren over himlens stiger.
4. Englene og ånden stiger op til Ham på en dag, og den måler halvtreds tusinde år.
5. Vær du tålmodig på den bedste måde.
6. De ser den som noget fjernt.
7. Vi ser den meget nær.
8. På den dag vil himlen være som smeltet metal.
9. Bjergene vil blive som uld.
10. Ingen ven vil spørge til sin ven.
11. De vil blive vist for hinanden. Synderen vil ønske sig, at han kunne løskøbe sig fra denne dags straf med sine sønner
12. og sin hustru og sin broder
13. og (hele) sin slægt, som plejede at give ham husly,
14. og alle, som er på jorden. Alle (ville han ofre) for at redde sig selv.
15. På ingen måde! Det er en ildflamme,
16. som flår huden af.
17. Den kalder på ham, som vendte sig bort (fra troen og sandheden),
18. og ham, som samlede (rigdom) sammen og beholdt den (for sig selv).
19. Sandelig, mennesket er skabt grådigt og utålmodigt.
20. Når noget dårligt rammer det, bliver det fuld af jammer.
21. Men når der sker noget godt, bliver det nærigt.
22. Dog ikke dem, der beder
23. og holder fast i deres bøn,
24. dem, som fastsætter en andel af deres ejendom
25. til den tiggende og den trængende,
26. som tror på Straffens Dag,
27. og som frygter deres Herres straf –
28. for sandelig, de har ingen sikkerhed mod deres Herres straf –
29. og som vogter deres kønsdele,
30. undtagen over for deres hustruer og deres slavinder, hvad disse angår er de uden bebrejdelse –
31. men de, som tragter efter noget ud over dette, de overtræder grænsen.
32. Og (heller ikke) dem, som passer på det, som er betroet dem, og overholder deres løfter,
33. og som holder fast ved deres vidnesbyrd,

[124] *Al-Ma'arij*: Himlens stiger.

34. og som er påpasselige med deres bøn.

35. Det er dem, som vil blive æret i (Paradisets) haver.

36. Hvad er der med de vantro, som løber imod dig,

37. i grupper fra højre og venstre?

38. Håber de på, at de vil blive ført ind i velsignede haver?

39. Nej! Sandelig, Vi har skabt dem af det, som de ved.

40. Jeg sværger ved østens og vestens Herre, at Vi sandelig magter

41. at bytte dem ud med andre, som er bedre end dem, og ingen kan forhindre Os!

42. Så lad dem kaste sig ud i deres tomme snak og morskab, indtil dagen, som de bliver lovet.

43. Dagen, hvor de vil komme ud af deres grave i stor hast, som om de skyndte sig hen til afgudsstatuerne.

44. Deres blikke vil være sænkede, ydmygelsen vil overmande dem. Dette er dagen, som blev dem lovet.

Surah 71: Nuh

Åbenbaringsperiode

Denne er også en af de tidligste suraer, der blev åbenbaret i Mekka, men det interne bevis i dens emne viser, at den blev nedsendt i den periode, hvor modstanden fra de vantro i Mekka mod Profetens budskab om islam var blevet meget stærk og aktiv.

Tema og emne

I denne surah er historien om Profeten Nuh ikke blevet berettet blot for historiefortællingens skyld, men dens formål er at advare de vantro i Mekka, som for at sige: "I, åh Mekkas folk, indtager den samme holdning over for Muhammad, som Profeten Nuhs folk havde indtaget over for ham; hvis I ikke ændrer denne holdning, vil I også møde den samme ende." Dette er ikke blevet sagt med så mange ord nogen steder i suraen, men på baggrund af de forhold, hvorunder denne historie blev berettet for folket i Mekka, blev dette emne i sig selv indlysende.

Vers 2-4 forklarer kortfattet, hvordan han påbegyndte sin mission, og hvad han forkyndte. Herefter, efter i tidsaldre at have udstået trængsler og vanskeligheder i forkyndelsen af sin mission, er den beretning, han aflagde for sin Herre, gengivet i vers 5-20. I den redegør han for, hvordan han havde forsøgt at lede sit folk til den rette vej, og hvordan hans folk stædigt havde modsat sig ham.

Herefter er Profeten Nuhs endelige bøn optegnet i vers 21-24, hvori han beder til sin Herre og siger: "Dette folk har afvist min invitation: de følger blindt deres ledere, som har udtænkt et vældigt komplot af bedrag og list. Tiden er nu inde til, at dette folk bør berøves enhver nåde til at acceptere retledning." Dette var ikke et udtryk for utålmodighed fra Profeten Noas side, men da han efter at have forkyndt sit budskab under ekstremt prøvende omstændigheder i århundreder blev fuldstændig skuffet over sit folk, dannede han sig den mening, at der ingen chance var tilbage for, at de ville komme til den rette vej. Hans mening stemte fuldt overens med Allahs egen beslutning. Således er det i det næste vers (25) blevet sagt: "Allahs pine steg ned over dette folk på grund af deres misgerninger."

I det afsluttende vers er Profeten Nuhs bøn, som han rettede til sin Herre netop da pinen steg ned, blevet optegnet. Han beder om tilgivelse for sig selv og for alle de troende, og han retter en henvendelse til Allah af følgende betydning: "Efterlad ikke nogen af de vantro i live på jorden, for de er blevet fuldstændig blottet for alt godt: de vil ikke avle andet end vantro og lastefuldt afkom."

Under studiet af denne surah bør man holde sig detaljerne i Profeten Nuhs historie, som er blevet gengivet i Koranen, for øje. Se herom følgende surah 7: al-A'raf 59-64, surah 10: Yunus 71,73, surah 11: Hud 25-49, surah 23: al-Mu'minun 23-31, 26: ash-Shu'ara' 105-122, surah 29: al-'Ankabut 14-15, surah 37: as-Saffat 75-82, surah 54: al-Qamar 9-16.

Surah 71: Nuh[125]

I Allahs navn, Den Nådigste, Den Barmhjertigste.

1. Sandelig, Vi sendte Nuh til sit folk: "Advar dit folk, før en smertelig straf rammer dem."

2. Nuh sagde: "O mit folk! Jeg er sandelig en tydelig advarer for jer,

3. tilbed Allah alene, og frygt Ham, og adlyd mig,

4. så Han tilgiver jer jeres synder og giver jer en frist, indtil det fastlagte tidspunkt. Sandelig, når tidspunktet, fastlagt af Allah, indtræffer, bliver der ikke givet udsættelse. Hvis I bare vidste!"

5. Han sagde: "Min Herre! Jeg har sandelig inviteret mit folk nat og dag,

6. men min invitation gjorde ikke andet end at øge deres flugt.

7. Og hver gang jeg inviterede dem, for at Du kunne tilgive dem, stoppede de fingrene i ørerne og hyllede sig ind i deres klæder, holdt stædigt fast (i deres vantro) og blev mere og mere hovmodige.

8. Så inviterede jeg dem åbent,

9. derefter opfordrede jeg dem offentligt og privat.

10. Så sagde jeg: 'Bed jeres Herre om tilgivelse, for sandelig, Han er tilgivende,

11. Han vil sende rigelig regn over jer,

12. og Han vil styrke jer ved at give jer rigdom og børn og forsyne jer med haver og forsyne jer med floder.

13. Hvad er der med jer, at I ikke viser Allah respekt,

14. Ham, som skabte jer i stadier?

15. Har I da ikke set, hvordan Allah har skabt himlene i lag?

16. Og Han gjorde månen til et lys og solen til en lampe.

17. Og Allah lod jer vokse frem fra jorden som planter.

18. Derefter vil Han bringe jer tilbage til den og bringe jer frem af den.

19. Og Allah gjorde jorden til et opholdssted for jer,

20. sådan at I kan vandre rundt på dens veje gennem bjerge og dale.'"

21. Nuh sagde: "Min Herre! De viste mig ulydighed og fulgte dem, hvis rigdom og børn ikke øgede andet end tab for dem,

22. og de lagde yderst listige planer,

23. og de sagde: 'Opgiv aldrig jeres guder, opgiv ikke Wadd og Suwa' og Yaghuth og Ya'uq og Nasr!'

24. Og de vildledte mange, så forøg de uretfærdiges vildfarelse!"

25. På grund af deres synder blev de druknet og ført ind i ilden, og de fandt ingen, som kunne hjælpe dem mod Allah.

26. Nuh sagde: "Min Herre! Lad ingen vantro være tilbage på jorden!

[125] *Nuh*: (Profeten) Noah.

27. Sandelig, hvis du lader dem være tilbage, vil de vildlede Dine tjenere, og de avler ikke andet end uanstændigt og vantro afkom!

28. Min Herre! Tilgiv mig og mine forældre og enhver, som trådte ind i mit hus som troende, og alle troende mænd og troende kvinder, og forøg de uretfærdiges undergang!"

Surah 72: al-Jinn

Åbenbaringsperiode

Ifølge en hadith berettet i Bukhari og Muslims bøger, på baggrund af overlevering fra Abdullah ibn Abbas (en berømt følgesvend), var Profeten engang på vej for at besøge markedet i Ukaz sammen med nogle af sine følgesvende. På vejen ledte han fajr-bønnen (morgenbønnen) ved Nakhlah. På det tidspunkt kom en flok jinn tilfældigvis forbi. Da de hørte Koranen blive reciteret, stoppede de op og lyttede opmærksomt til den. Netop denne begivenhed er beskrevet i denne surah.

De fleste kommentatorer mener på baggrund af denne hadith, at dette relaterer sig til Profetens velkendte rejse til Ta'if, som fandt sted tre år før *hijrah* i profetskabets 10. år. Men dette er ikke korrekt af flere årsager. At jinn hørte Koranen under rejsen til Ta'if, er blevet berettet i surah al-Ahqaf 29-32. En hurtig gennemlæsning af disse vers viser, at de jinn, der kom til tro efter at have hørt Koranen ved den lejlighed, allerede var troende på Profeten Musa og de tidligere skrifter. Derimod viser vers 2-7 i denne surah tydeligt, at de jinn, der hørte Koranen ved denne lejlighed, var afgudsdyrkere og fornægtere af det hinsidige og profetskabet. Desuden er det historisk bekræftet, at ingen ledsagede Profeten på hans rejse til Ta'if undtagen Zayd ibn Harithah. I modsætning hertil siger Ibn Abbas vedrørende denne rejse, at Profeten var ledsaget af nogle af sine følgesvende. Endvidere er hadith også enige om, at de jinn på denne rejse hørte Koranen, da Profeten var stoppet ved Nakhlah på sin tilbagerejse fra Ta'if til Mekka, og på denne rejse, ifølge Ibn Abbas' hadith, indtraf begivenheden, hvor disse jinn hørte Koranen, da Profeten var på vej til Ukaz fra Mekka. Derfor, i lyset af disse årsager, synes det korrekte at være, at der i surah al-Ahqaf og surah al-Jinn ikke er blevet berettet om en og samme begivenhed, men at det var to separate begivenheder, som fandt sted under to separate rejser.

Hvad angår surah 46: al-Ahqaf, hvori en lignende begivenhed berettes, er der enighed om, at den begivenhed fandt sted på tilbagerejsen fra Ta'if i profetskabets 10. år. Hvad angår spørgsmålet om, hvornår denne anden begivenhed fandt sted, gives svaret ikke af Abdullah ibn Abbas' beretning, ej heller viser nogen anden historisk beretning eller overlevering, hvornår Profeten var taget til markedet i Ukaz. Imidlertid viser blot en smule overvejelse af vers 8-10 i denne surah, at dette kun kunne være en begivenhed fra profetskabets tidligste stadie. I disse vers er det blevet anført, at jinn før Profetens udnævnelse til den guddommelige mission plejede at lytte i smug i den laveste himmel (universerne) for at høre nyheder om det usete eller fremtiden. Nyhederne om de fremtidige begivenheder blev meddelt englene af Allah, som ville videregive denne information gennem himlene, indtil den nåede den laveste himmel, hvor jinn sad og ventede på at opfange noget, der blev talt om.

Efter åbenbaringens begyndelse fandt de pludselig, at engle var blevet sat som vagter, og at meteoritter blev skudt fra alle sider, således at de intet sikkert sted kunne finde, hvorfra de kunne høre sådanne hemmeligheder. Derpå indså de, at dette måtte skyldes en større begivenhed, der fandt sted, og for hvilken hemmelighederne blev skjult for dem. jinn bevægede sig derfor omkring i søgen efter en usædvanlig hændelse på jorden, og en gruppe af dem forstod straks, da de hørte Koranen fra Profeten, at dette var netop det, for hvis skyld himlenes hemmeligheder nu blev bevogtet mod dem.

Realiteten af jinn

Før man begynder studiet af denne surah, må man klart forstå realiteten af jinn for at undgå enhver forvirring. Mange mennesker antager, at jinn ikke er virkelige og blot er gammel overtro og myter. De har dannet sig denne holdning uden at anerkende alle universets realiteter, velvidende at mennesket ikke har fuldstændigt kendskab til tingene. De har uden sandt ræsonnement antaget, at intet eksisterer i universet undtagen det, de kan se, hvorimod sfæren for menneskelig opfattelse af dette vældige univers

ikke engang er sammenlignelig med en dråbe vand i et hav. I virkeligheden leverer en person, der tror, at det, han ikke opfatter, ikke eksisterer, og at det, der eksisterer, nødvendigvis skal opfattes som et bevis på sin egen tænknings snæverhed. Med denne tankegang kan mennesket ikke anerkende nogen realitet, som han ikke direkte kan erfare og observere, og han vil uundgåeligt ikke engang acceptere Allahs eksistens, endsige nogen anden uset realitet såsom eksistensen af jinn.

Muslimer, der er blevet påvirket af denne tankegang, har fremsat mærkværdige fortolkninger af Koranens klare udsagn om jinn og Satan (som også er af jinn). De hævder, at dette ikke henviser til nogen skjult skabning, der har sin egen uafhængige eksistens, men at det betegner menneskets egen dyriske natur, som er blevet kaldt Satan. Ved andre lejligheder foreslår de, at de vers i Koranen, der henviser til jinn, omhandler de vilde og barbariske bjergstammer eller de folk, der plejede at lytte til Koranen i hemmelighed. Men Koranens udsagn i denne henseende er så klare og udtrykkelige, at disse fortolkninger savner enhver relevans.

Koranen omtaler hyppigt jinn og mennesker på en måde, der indikerer, at de er to separate skabninger. Se herom surah 7: al-A'raf 38, surah 11: Hud 119, surah 32: as-Sajdah 25,29, surah 46: al-Ahqaf 18, surah 51: adh-Dhariyat 56 og hele surah 55: ar-Rahman, som alle bærer klart bevis, således at der ikke efterlades nogen plads til at betragte jinn som en del af menneskearten.

I surah 7: al-A'raf 12, surah 15: al-Hijr 26-27 og surah 55: ar-Rahman 14-19 er det udtrykkeligt blevet anført, at mennesket blev skabt af ler og jinn af ild. I surah 15: al-Hijr 27 er det blevet sagt, at jinn blev skabt før mennesket (Adam). Dette bevidnes af historien om Adam og Ibliis (Satan), som er blevet fortalt syv forskellige steder i Koranen, der hver især bekræfter, at Ibliis allerede var til stede ved skabelsen af Adam. Endvidere er det i surah 18: al-Kahf 50 blevet anført, at Ibliis hørte til jinn.

I surah 7: al-A'raf 27 er det med klare ord blevet anført, at jinn ser menneskene, men menneskene kan ikke se dem, medmindre de viser sig. I surah 15: al-Hijr 16-18, surah 37: as-Saffat 6-10 og surah 67: al-Mulk 5 er det blevet sagt, at selvom jinn kan stige op til himlene, kan de ikke overskride en bestemt grænse. Hvis de forsøger at stige op ud over den grænse og forsøger at høre, hvad der foregår i himlene, får de ikke lov til dette, og de bliver drevet bort af meteoritter. Hermed er de arabiske afgudsdyrkeres tro på, at jinn besidder viden om det usete eller har adgang til guddommelige hemmeligheder, blevet gendrevet. Den samme fejltagelse er også blevet gendrevet i surah 34: Saba' 14, surah 2: al-Baqarah 30-34 og surah 18: al-Kahf 50, som viser, at Allah har betroet menneskeheden stillingen som statholder på jorden, og at menneskeheden er jinn overlegen. Selvom jinn er blevet givet visse ekstraordinære kræfter og evner – et eksempel på dette findes i surah 27: an-Naml 39. På samme måde er dyrene blevet givet nogle kræfter, der er større end menneskets, men de er ikke mennesket overlegne.

Koranen forklarer også, at jinn, ligesom mennesker, er en skabning, der besidder magt og myndighed til at vælge mellem lydighed og ulydighed, tro og vantro. Dette bekræftes af historien om Satan og begivenheden, hvor jinn bekræftede troen, som det findes i surah al-Ahqaf og denne surah. Adskillige steder i Koranen er det også blevet anført, at Ibliis lige ved Adams skabelse besluttede sig for at vildlede menneskeheden. Siden da har han og hans hær af sataniske jinn vedvarende forsøgt at vildlede menneskeheden. De har imidlertid ikke magten til at overmande mennesket og få ham til at gøre noget med tvang; snarere inspirerer de ham med onde indskydelser (forstået som tanker, hvisken og stemmer i sindet) og besnærer ham, idet de får det onde til at synes godt for ham. Se herom an-Nisa' 117-120, al-A'raf 11-17, Ibrahiim 22, al-Hijr 30-42, an-Nahl 98-100, al-Isra 61-65.

Koranen fortæller os også, at i den før-islamiske uvidenhedstid betragtede de arabiske afgudsdyrkere jinn som partnere til Allah, tilbad dem og troede, at de nedstammede fra Allah. Se herom: surah al-An'am: 100, Saba: 40-41 og as-Saffat: 158.

Ud fra disse detaljer fremgår det tydeligt, at jinn har deres egen objektive eksistens og er en skjult skabning, en helt anden art end mennesket. På grund af deres mystiske og nogles kraftfulde egenskaber, har uvidende folk dannet sig overdrevne forestillinger og begreber om dem og har endda tilbedt dem. Et bevidst blik på den hæslige natur og form af nogle af de afgudsbilleder, der tilbedes i dag, leder os til at konkludere, at disse kan være jinn, der havde vist sig for fortidens folk. Således har Koranen forklaret hele sandheden om dem, hvilket viser realiteten af, hvad de er, og hvad de ikke er.

Tema og emne

I denne surah i vers 1-15 bliver vi informeret om Koranens indvirkning på flokken af jinn; da de hørte den, og hvad de sagde til deres fæller blandt jinn, da de vendte tilbage til dem. Allah har i denne forbindelse ikke gengivet hele deres samtale, men kun de særlige ting, som var værd at nævne. Det er derfor, stilen ikke er som en sammenhængende tale, men at sætninger er blevet citeret for at indikere, at de sagde dette og hint. Hvis man studerer disse sætninger talt af jinn omhyggeligt, kan man let forstå årsagen til beretningen om denne begivenhed; om deres bekræftelse af troen og omtalen af deres samtale med deres folk i Koranen.

Herefter, i vers 16-18, er folket blevet formanet og informeret om, at hvis de afholder sig fra afgudsdyrkelse og følger retfærdighedens vej med fasthed, vil de blive velsignet. I modsat fald, hvis de vender sig bort fra formaningen nedsendt af Allah, vil de møde en streng straf.

Dernæst, i vers 19-23, er de vantro i Mekka blevet bebrejdet for den måde, hvorpå de omringer og flokkes om Allahs Sendebud, idet de informeres om, at Sendebuddets pligt kun er at overbringe budskabet, og at han ikke har nogen magt til at bringe nogen gavn eller forvolde nogen skade for folk.

Dernæst, i vers 24-25, er de vantro blevet advaret mod at forsøge at overmande og undertrykke Sendebuddet, idet de opfatter ham som værende svag og uden mange hjælpere, og om, at en tid vil komme, hvor de vil vide, hvem der i virkeligheden er svag og færre i antal. Hvorvidt den tid er langt borte eller nær, har Sendebuddet ingen viden om, men den vil indtræffe under alle omstændigheder.

Afslutningsvis har folket fået at vide, at Kenderen af det usete er Allah alene. Sendebuddet modtager kun den viden, som Allah giver ham. Denne viden vedrører anliggender forbundet med profetskabets pligter, og den bliver overbragt ham sikkert uden nogen som helst ydre indblanding, fra jinn eller noget andet.

Surah 72: al-Jinn[126]

I Allahs navn, Den Nådigste, Den Barmhjertigste.

1. Sig: "Det er blevet mig åbenbaret, at en gruppe af jinner har lyttet nøje. De sagde: 'Sandelig, Vi har hørt en forbløffende Koran[127],

2. som fører til retledningens vej. Vi tror på den og vil aldrig sætte noget ved siden af vor Herre.

3. Høj er vor Herres storhed. Han har hverken taget sig en hustru eller børn.

4. Og der var en uforstandig blandt os, som plejede at opdigte store løgne om Allah.

5. Vi havde ellers tænkt, at ingen, det være menneske eller jinn, nogensinde ville opdigte løgne om Allah.

6. Og der var nogle mænd blandt menneskene, som plejede at søge beskyttelse hos nogle mænd blandt jinnerne, så de forøgede jinnernes trods.

7. Og de tænkte, ligesom I, at Allah aldrig vil genopvække nogen.

8. Og vi rørte himlen, men vi fandt den fyldt med strenge vogtere og skinnende, brændende stjerner.

9. Og vi plejede at sidde på nogle af dens pladser for at lytte, men hvis nogen prøver at lytte, vil han finde en ildkugle, som vil brænde ham.

10. Og vi ved ikke, om der er bestemt noget slemt for dem på jorden, eller om der er bestemt noget godt for dem af deres Herre.

11. Sandelig, nogle af os er retskafne, og nogle af os er det ikke. Vi er gået forskellige veje.

12. Vi er klar over, at vi aldrig kan gøre Allah magtesløs på jorden og aldrig gøre Ham magtesløs ved at flygte (til himmels).

13. Og da vi hørte retledningen, antog vi troen på den, og den, som tror på sin Herre, har intet at frygte med hensyn til at lide tab eller lide uret.

14. Sandelig, nogle af os er underkastede, og nogle af os uretfærdige. Men de, som underkaster sig, søgte og fandt den rette vej.

15. Og hvad de uretfærdige angår, de vil være brænde i Helvede!'"

16. Hvis de havde holdt sig til den rette vej, ville Vi have skænket dem rigeligt med vand at drikke

17. for at prøve dem derved. Men den, som vender sig bort fra påmindelsen af Allah, vil Han føre ind i en streng straf.

18. Sandelig, moskeerne er for Allah alene. Så tilbed aldrig noget andet ved siden af Allah.

19. Når en af Allahs tjenere rejser sig for at tilbede Ham, samler de sig rundt omkring ham i grupper, de omslutter ham nærmest fuldstændigt.

20. Sig: "Jeg tilbeder kun min Herre og sætter ingen ved siden af Ham."

[126] *Al-Jinn:* Jinn. Et af Allahs skabninger, skabt af røgløs ild.
[127] Dvs. recitation.

21. Sig: "Sandelig, Jeg er ikke herre over jeres skade eller noget godt for jer."

22. Sig: "Ingen kan på nogen som helst måde redde mig fra Allah(s straf), og jeg kan aldrig finde et tilflugtssted ud over Ham.

23. (Det påhviler mig) kun at overbringe det, som er fra Allah, og det, som Han har sendt." De, som viser ulydighed mod Allah og Hans Sendebud, har visselig Helvedes ild i vente! Deri skal de forblive til evig tid.

24. Når de ser det, som de bliver lovet, vil de få at vide, hvem der er svagest, når det gælder tilhængere, og hvem der er færrest, når det gælder antal.

25. Sig: "Jeg ved ikke om det, som bliver lovet, er nært, eller om Han har fastsat en lang tidsfrist for det."

26. Han er Den Alvidende om det usete. Men Han afslører ikke det usete,

27. undtagen for den, Han udvælger som Sendebud. Og Han sætter beskyttere foran og bag ham,

28. så Han kan vide, at de (de enkelte Sendebude) visselig har overbragt deres Herres budskaber. Allah har omsluttet alt det, de har hos sig, og Han har omsluttet alt i mindste detalje.

Surah 73: al-Muzzammil

Åbenbaringsperiode

De to dele af denne surah blev åbenbaret i to separate perioder. Den første del (vers 1-19) er enstemmigt en mekkansk åbenbaring, og dette understøttes både af dets emne og af hadith. Hvad angår spørgsmålet om, i hvilken specifik periode af livet i Mekka det blev åbenbaret, besvares det ikke af overleveringen, men det interne bevis i dette dels emne hjælper med at bestemme perioden for dets åbenbaring.

For det første er Profeten i det blevet instrueret i retning af: "Stå op i løbet af natten og tilbed Allah, så du kan udvikle evnen til at bære profetskabets tunge byrde og til at varetage dets ansvar." Dette viser, at denne befaling må være blevet givet i den tidligste periode af profetskabet, da Profeten blev oplært af Allah til dette embede.

For det andet er der givet en befaling om, at Koranen skal reciteres i bønnen i den halve nat eller deromkring (tahajjud-bønnen). Denne befaling påpeger i sig selv, at der på det tidspunkt var blevet åbenbaret mindst så meget af Koranen, som kunne reciteres i så lang tid.

For det tredje er Profeten her blevet formanet til tålmodighed over for de overgreb, der begås af hans modstandere, og de vantro i Mekka er truet med pinen. Dette viser, at dette stykke blev åbenbaret på et tidspunkt, hvor Profeten åbenlyst var begyndt at forkynde islam, og modstanden mod ham i Mekka var vokset gevaldigt.

Hvad angår den anden del (vers 20), selvom mange af kommentatorerne har givet udtryk for den holdning, at dette også blev nedsendt i Mekka, betragter visse andre kommentatorer det alligevel som en Medina-åbenbaring, og netop denne holdning bekræftes af dette dels emne. For det omtaler kamp for Allahs sag, og det kunne der åbenlyst ikke være tale om i Mekka; det indeholder også befalingen om at betale den økonomiske forpligtelse (zakat), og det er fuldt ud bekræftet, at zakat med en bestemt sats og en fritagelsesgrænse (nisab) blev påbudt i Medina.

Tema og emne

I de første syv vers er Profeten blevet befalet i retning af: "Forbered dig selv på at bære ansvaret for den store mission, der er blevet betroet dig; dens praktiske form er, at du skal stå op i løbet af nattens timer og stå i bøn i halvdelen af natten, eller for lidt mere eller mindre af den."

I vers 8-14 er han blevet formanet i retning af: "Hengiv dig udelukkende til den Allah, som er Ejer af hele universet, betro alle dine anliggender til Ham med hjertets fulde tilfredshed. Bær med tålmodighed, hvad end dine modstandere måtte ytre mod dig. Vær ikke fortrolig med dem. Overlad deres sag til Allah: Han vil Selv tage sig af dem."

Dernæst, i vers 15-19, er de af folket i Mekka, som modsatte sig Profeten, blevet advaret, for at sige: "Vi har sendt et Sendebud til jer, ligesom Vi sendte et Sendebud til Firaun. Overvej blot, hvilken skæbne Firaun mødte, da han ikke accepterede invitationen fra Allahs Sendebud. Antaget, at I ikke straffes med en pine i denne verden, hvordan vil I da redde jer selv fra straffen for vantro på opstandelsens dag?"

Dette er emnet for den første del. Den anden del blev, ifølge en hadith fra Sa'id ibn Jubair, nedsendt ti år senere, og i det blev den oprindelige befaling, der var givet i forbindelse med tahajjud-bønnen i begyndelsen af den første del, lempet. Den nye befaling påbød: "Forret så meget af tahajjud-bønnen, som I let kan, men det, muslimerne særligt bør være opmærksomme på og varetage, er de fem daglige

obligatoriske bønner; de bør opretholde dem regelmæssigt og præcist; de bør betale deres zakat-forpligtelser nøjagtigt; og de bør bruge deres rigdom med oprigtige hensigter for Allahs skyld.

Afslutningsvis er muslimerne blevet formanet med ordene: "Hvilke gode gerninger I end gør i verden, vil de ikke gå til spilde, men de er som den proviant, en rejsende sender i forvejen til sit permanente opholdssted. Hvad end godt I sender op fra verden, vil I finde det hos Allah, og den proviant, der således er sendt op, er meget bedre end det, I vil skulle efterlade i verden, og hos Allah vil I også få en meget bedre og rigere belønning end det, I faktisk har sendt op tidligere."

Surah 73: al-Muzzammil[128]

I Allahs navn, Den Nådigste, Den Barmhjertigste.

1. O du, som er indhyllet,[129]

2. Stå op (for bøn) om natten, bortset fra lidt (af natten),

3. Halvdelen, eller lidt mindre.

4. Eller lidt mere, og reciter Koranen klart og tydeligt

5. Sandelig, Vi vil åbenbare for dig tungt(vejende) ord.

6. Sandelig, det at stå op (om natten) er mere svært[130] og mere passende for ord.[131]

7. for om dagen har du mange gøremål.

8. Og husk din Herres navn, og vend dig til Ham alene!

9. Østens og vestens Herre. Der er ingen anden gud end Ham. Så hold Ham alene som velynder!

10. Vær tålmodig mod alt, hvad de siger. Fjern dig fra dem på en god måde.

11. Og lad Mig om de velhavende, som fornægter, og giv dem en kort tidsfrist.

12. For der er (tunge) lænker hos Os og en brændende ild.

13. Og der er mad, som sætter sig fast i struben, og en smertelig straf.

14. Den dag, hvor jorden og bjergene skælver, og bjergene bliver til en sanddynge, som flyder bort.

15. Sandelig, Vi sendte jer et Sendebud, som vil vidne for jer, ligesom Vi sendte et Sendebud til Firaun.

16. Men Firaun viste ulydighed mod Sendebuddet, og Vi tog fat i ham med et fast og knusende greb.

17. Hvis I stadig viser vantro, hvordan vil I så beskytte jer mod den dag, som vil forvandle børn til gråhårede?

18. Selv himlen vil revne på grund af det. Hans løfte bliver opfyldt.

19. Dette er sandelig en formaning. Så kan den, som ønsker det, følge en vej til sin Herre.

20. Sandelig, din Herre ved, at du og en gruppe af dem, som er sammen med dig, tilbringer to tredjedele af natten eller den halve nat eller en tredjedel af natten med bøn. Allah afgør nattens og dagens rette beregning. Han ved, at I ikke vil kunne opretholde dette, derfor vendte Han sig i nåde mod jer. Så reciter fra Koranen så meget, som det er let for jer. Han ved, at nogle af jer vil blive syge, og andre vil rejse rundt på jorden i søgen efter Allahs velvilje, mens andre igen vil kæmpe for Allahs sag. Reciter derfor så meget af den, som er let for jer. Men overhold bønnen som foreskrevet, og giv almisse, og giv Allah et smukt lån. Og alle (gode og retskafne handlinger), som I sender i forvejen for jer selv, vil I finde hos Allah som en bedre belønning. Søg Allahs tilgivelse. Allah er tilgivende, barmhjertig.

[128] *Al-Muzzammil*: Den indhyllede.
[129] Allah tiltaler Profeten Muhammad.
[130] Dermed praktiseres det kun af de oprigtigt troende.
[131] Dvs. til recitation, lytning og forståelse af Koranen.

Surah 74: al-Muddathir

Åbenbaringsperiode

De første syv vers af denne surah hører til den tidligste periode i Mekka. Selv ifølge nogle hadith, som er blevet berettet i Bukhari, Muslim, Tirmidhi, Musnad Ahmad osv. Ifølge overlevering fra Jabir ibn Abdullah, er disse de allerførste vers af Koranen, der blev åbenbaret for Profeten. Men den muslimske ummah er næsten enstemmigt enige om, at den tidligste åbenbaring til Profeten bestod af de første fem vers af surah 96: al-'Alaq. Det er imidlertid fastslået ved autentisk hadith, at der efter denne første åbenbaring ikke kom nogen åbenbaring ned til Profeten i et stykke tid. Da den så blev genoptaget, startede den med versene fra surah al-Muddathir – Imam Zuhri har givet følgende detaljer om det:

"Åbenbaringen til Profeten forblev afbrudt i et stykke tid, og det var en periode med så dyb sorg og fortvivlelse for ham, at han begyndte at gå tidligt op til toppen af bjergene for at kaste sig ned fra dem. Men hver gang han stod på kanten af en tinde, viste Englen Jibril sig og fortalte ham, at han var Allahs Profet. Dette trøstede ham og gav ham fuld fred i sjælen igen." (Ibn Jarir). Herefter beretter Imam Zuhri følgende overlevering af Jabir ibn Abdullah; "Allahs Sendebud beskrev perioden med 'afbrydelse i åbenbaringen' (fatrat al-wahi) og sagde: En dag, da jeg gik på vejen, hørte jeg pludselig et kald fra himlen. Jeg løftede mit hoved og så, at den samme Engel, som havde besøgt mig i Hira-grotten, sad på en trone mellem himmel og jord. Dette slog rædsel i mit hjerte, og da jeg hurtigt nåede hjem, sagde jeg: 'Dæk mig til, dæk mig til.' Så husets folk dækkede mig til med et tæppe (eller sengetæppe). På det tidspunkt nedsendte Allah åbenbaringen: "O du, der dækker dig" (Ya ayyuhal-Muddathiru...). Fra da af blev åbenbaringen intens og vedvarende." (Bukhari, Muslim Musnad Ahmad, Ibn Jarir).

Resten af suraen (vers 8-56) blev åbenbaret, da den første hajj-sæson indtraf, efter at den offentlige forkyndelse af islam var begyndt i Mekka.

Tema og emne

Som det er blevet forklaret ovenfor, bestod den tidligste åbenbaring til Profeten af de første fem vers af surah 96: al-'Alaq;

"Læs i din Herres navn! Han, som skabte. Han skabte mennesket af en klæbende substans. Læs! Din Herre besidder uendelig nåde. Han (er Den), som lærte (mennesket at skrive) med pennen. Han lærte mennesket, hvad det ikke kendte til"

Koranen 96:1-5

Dette var Profetens første oplevelse af Åbenbaringen. I dette budskab blev det ikke fortalt, hvilken stor mission han var blevet betroet, og hvilke pligter han skulle udføre i fremtiden. Han blev blot indviet i den og derefter overladt til sig selv i en tid, for at den store belastning, denne oplevelse havde forårsaget, kunne fortage sig, og han mentalt kunne blive forberedt på at modtage Åbenbaringen og udføre den profetiske mission i fremtiden. Efter denne afbrydelse, da Åbenbaringen blev genoptaget, blev de første syv vers af denne surah åbenbaret: I disse blev han for første gang befalet at rejse sig og advare folk om konsekvenserne af den levevis, de fulgte, og at forkynde Allahs storhed i verden, hvor andre blev ophøjet uden nogen ret.

Sammen med dette fik han denne instruktion: Kravet til den unikke mission, som du skal udføre, er nu, at dit liv skal være rent i enhver henseende, og at du skal udføre pligten med at reformere dit folk oprigtigt, uanset nogen verdslig vinding. Dernæst, i den sidste sætning, blev han formanet til med tålmodighed at

udholde, for sin Herres skyld, alle de trængsler og vanskeligheder, som han måtte møde under udførelsen af sin mission.

Ved implementeringen af denne guddommelige befaling, da Allahs Sendebud begyndte at prædike islam og recitere de suraer fra Koranen, der blev åbenbaret successivt, blev befolkningen i Mekka foruroliget, hvilket fremprovokerede en voldsom storm af modstand og fjendtlighed. Nogle få måneder passerede i denne tilstand, indtil hajj-sæsonen nærmede sig. Befolkningen i Mekka frygtede, at hvis Muhammad begyndte at besøge karavanerne med pilgrimme, der kom fra hele Arabien til deres rastepladser, og recitere de tryllebindende og unikke åbenbaringer fra Koranen i deres forsamlinger i anledning af hajj, ville hans budskab nå ud til alle dele af Arabien og påvirke utallige mennesker.

Derfor afholdt Quraysh-høvdingene en konference og besluttede, at de ville indlede en propagandakampagne mod Profeten blandt pilgrimmene, så snart de ankom. Efter at de var blevet enige om dette, sagde Walid bin al-Mughirah til de forsamlede folk: *"Hvis I siger modstridende ting om Muhammad, vil vi alle miste folks tillid. Lad os derfor blive enige om én holdning, som vi alle bør give udtryk for uden stridigheder."* Nogle foreslog, at de skulle kalde Muhammad for en sandsiger. Walid sagde: *"Nej, ved Allah, han er ikke en sandsiger. Vi har set sandsigere, det, de mumler og ytrer, har ikke den fjerneste lighed med Koranen."* Nogle andre sagde: *"Så siger vi, at han er besat."*

Walid sagde: *"Han er ikke besat: vi har set dårlige og sindssyge mennesker; måden, man taler usammenhængende på og opfører sig tåbeligt i den tilstand, er kendt af alle: hvem ville tro på, at det, Muhammad præsenterede, var en gal mands usammenhængende tale?"* Folkene sagde: *"Så siger vi, at han er en digter."* Walid sagde: *"Nej, han er ikke en digter, for vi kender poesi i alle dens former, og det, han præsenterer, svarer ikke til nogen af dem."*

Folkene sagde: *"Så er han en troldmand."* Walid sagde: *"Han er heller ikke nogen troldmand: vi har set troldmænd, og vi ved også, hvilke metoder de anvender til deres trolddom. Dette gælder heller ikke for Muhammad."* Derefter sagde han: *"Uanset hvilken af disse ting I siger om Muhammad, vil det blive kendt som en falsk anklage. Ved Allah, hans tale er sød, hans rod er dyb, og hans grene er frugtbare."* Ved dette sagde Abu Jahl, idet han pressede Walid: *"Dit folk vil aldrig være tilfredse med dig, medmindre du siger noget om Muhammad."* Han sagde: *"Lad mig tænke over det et øjeblik."* Efter længere tids eftertanke og overvejelse sagde han: *"Det, der kommer sandheden nærmest, er, at I fortæller araberne, at han er en troldmand, der er kommet med et budskab, hvormed han skiller en mand fra hans far, fra hans bror, fra hans hustru og børn og fra hans familie."*

De erklærede sig alle enige i det, som Walid havde foreslået. Derefter spredte Quraysh-mændene sig i overensstemmelse med planen blandt pilgrimmene i hajj-sæsonen, og de advarede enhver, de mødte, om Muhammads trolddom og om, hvordan han skabte splid i familierne med den. Men resultatet blev, at Quraysh-høvdingene ved denne plan selv gjorde Sendebuddets navn kendt i hele Arabien. At Walid fremsatte dette forslag efter pres fra Abu Jahl, er blevet berettet af Ibn Jarir i hans tafsir med overlevering fra Ikrimah.

Som konklusion er det udtrykkeligt blevet fastslået: Allah har ikke brug for nogens tro, for at Han kan opfylde sine betingelser. Koranen er en formaning, der er blevet fremlagt åbent for folk; enhver, der vil, kan nu acceptere den. Allah har retten til, at folk bør frygte ulydighed mod Ham, og Han alene har magten til at tilgive den, der vælger gudsfrygt og en holdning præget af bevidsthed om Allah, selvom man måtte have begået mange ulydige handlinger i fortiden.

.

Surah 74: al-Muddathir[132]

I Allahs navn, Den Nådigste, Den Barmhjertigste.

1. O du, som er tildækket.[133]
2. Stå op og advar!
3. Lovpris din Herres storhed!
4. Hold dine klæder rene!
5. Hold dig fra afgudsdyrkelse!
6. Gør ikke det gode i forventningen om at få noget til gengæld!
7. Vær tålmodig for din Herres skyld!
8. Når der blæses i trompeten,
9. vil det være en hård dag,
10. det vil ikke være let for de vantro.
11. Lad Mig om den, som Jeg har skabt.
12. Jeg skænkede ham rigeligt med rigdom,
13. og sønner (skænkede Jeg) for ham
14. og gav Ham i overflod.
15. Men han vedblev at bede Mig om forøgelse.
16. Nej (dette vil ikke ske)! For han var sandelig stædigt imod Vore åbenbaringer.
17. Jeg vil få ham til at møde en vanskelig pine!
18. Sandelig, han tænkte og beregnede.
19. Må han blive tilintetgjort for hans beregnelser!
20. Også, må han blive tilintetgjort for hans beregnelser!
21. Derefter tænkte han igen.
22. Derpå rynkede han panden og fordrejede sit ansigt.
23. Derefter vendte han sig bort og viste hovmod.
24. Så sagde han: "Den er intet andet end tillært magi.
25. Den er intet andet end et menneskes ord!"
26. Snart vil Jeg kaste ham ind i Saqar[134]
27. Og hvad kan få dig til at vide hvad Saqar er?
28. Den, som ikke skåner nogen og ikke lader noget stå tilbage.
29. Ændrer (gør) hudden (sort).
30. Der er nitten (engle) over den.
31. Og Vi har kun sat engle som Ildets vogtere, og Vi har kun fastsat deres antal som en prøvelse for de vantro, for at Bogens folk kan få solid viden, for at de, som tror, kan blive styrket i troen, for at der ikke skal herske tvivl blandt dem, som der er blevet givet en bog til, og de troende, og for at det skal blive sagt af dem, som har sygdom i hjertet, og de vantro: "Hvad er det nu, Allah mener med dette eksempel?" Sådan lader Allah den, Han vil, fare vild, og retleder den, Han vil. Og ingen kender til din

[132] *Al-Muddathir*: Den tildækkede.
[133] Allah tiltaler Profeten Muhammad.
[134] Et af Helvedets navne.

Herres hære undtagen Ham selv. Og den er kun for menneskets formaning.

32. Sandelig, ved månen

33. og ved natten, når den vender og går bort,

34. og ved morgenen, når den gryr!

35. Sandelig, det er en af de største katastrofer,

36. en advarsel til menneskene,

37. til dem af jer, som vil rykke fremover eller bliver hængende tilbage.

38. Enhver sjæl vil få sine handlingers løn.

39. Undtagen dem til højre.

40. I haver (vil de være), hvor de spørger hinanden

41. om de kriminelle (synderne).

42. "Hvad fik jer til at blive ført ind i Helvedes ild?"

43. De vil sige: "Vi var ikke blandt dem, som udførte bønnen,

44. og vi bespiste ikke de trængende.

45. Vi var optaget af tomme gøremål sammen med dem, som var optaget af tomme gøremål,

46. og vi fornægtede Gengældens Dag.

47. Til slut nåede døden os."

48. Nu vil forbøn af dem, som går i forbøn, ikke være dem til nytte.

49. Hvad er der med dem, at de vender sig bort fra formaningen,

50. som om de var vilde æsler,

51. der forskrækket flygter fra løver?

52. Nej, hver eneste af dem ønsker, at der skal blive givet ham beskrevne blade.

53. Nej! De frygter ikke det hinsidige.

54. Koranen er en formaning! Ingen tvivl derom!

55. Den, som ønsker det, kan tage ved lære af den.

56. Men de vil ikke tage ved lære af denne formaning, undtagen dem, Allah vil. Han alene er Herren over gudfrygtighed og tilgivelse.

Surah 75: al-Qiyamah

Åbenbaringsperiode

Selvom der ikke findes nogen overlevering, der indikerer dens åbenbaringsperiode, er der alligevel i denne surahs emne et internt bevis, som viser, at det er en af de tidligste suraer, der blev nedsendt i Mekka. Efter vers 15 bliver talen pludselig afbrudt, og Profeten får at vide: "Bevæg ikke din tunge for at huske denne Åbenbaring hastigt. Det er Vores ansvar at sørge for, at den huskes og læses. Derfor, når Vi reciterer den, lyt da opmærksomt til dens recitation. Igen, det er Vores ansvar at forklare dens betydning." Derefter, fra vers 20 og frem, genoptages det samme tema, som blev afbrudt ved vers 15. Denne indskudte passage er, ifølge både konteksten og overleveringerne, blevet indsat her af den grund, at da Englen Jibril reciterede denne surah for Profeten, gentog Profeten ordene i samme øjeblik af frygt for, at han senere skulle glemme dem.

Dette skete faktisk på det tidspunkt, hvor nedsendelsen og modtagelsen af Åbenbaringen endnu var en ny oplevelse for ham, og han endnu ikke var fuldt vant til at modtage den med ro. Der findes også to andre eksempler på dette i Koranen. For det første har Profeten i surah 20: Ta Ha fået at vide: "Og se til, at du ikke haster med at recitere Koranen, før dens åbenbaring er fuldendt for dig." (vers. 114). Dernæst er det i surah al-A'la blevet sagt: "Vi vil gøre dig i stand til at recitere, så du aldrig vil glemme." (vers. 6). Senere, da Profeten blev fuldt vant til at modtage Åbenbaringen, var der ikke længere noget behov for at give ham nogen sådan instruktion. Det er derfor, der bortset fra disse tre ikke er noget andet eksempel på dette i Koranen.

Tema og emne

De fleste af suraerne, herfra og til slutningen af Koranen, ser i betragtning af deres indhold og stil ud til at være blevet nedsendt i den periode, hvor åbenbaringen af Koranen, efter de første syv vers af surah 74: al-Muddathir, begyndte som en regnbyge: Således blev islam og dens grundlæggende begreber og moralske lærdomme i de efterfølgende åbenbarede suraer præsenteret så kraftfuldt og effektivt i korte, knappe sætninger, og folket i Mekka blev advaret så kraftigt mod deres fejltagelser og afvigelser, at Quraysh-høvdingene var fuldstændig rådvilde. Derfor afholdt de, før den næste hajj-sæson indtraf, konferencen for at udtænke ränker til at besejre Profeten, som det tidligere er blevet nævnt i introduktionen til surah 74: al-Muddathir.

I denne surah, hvor der rettes henvendelse til benægterne af det hinsidige, er der givet svar på hver af deres tvivl og indvendinger; stærke argumenter er blevet fremført for at bevise muligheden, forekomsten og nødvendigheden af opstandelsen og det hinsidige. Det er også klart blevet påpeget, at den egentlige årsag til folks benægtelse af det hinsidige ikke er, at de betragter det som rationelt umuligt, men fordi deres selviske motiver ikke tillader dem at bekræfte det. Samtidig er folket blevet advaret, for at sige: "Den begivenhed, hvis forekomst I benægter, vil uundgåeligt indtræffe: alle jeres gerninger vil blive bragt og lagt frem for jer. Faktisk vil enhver af jer, selv før han ser sin optegnelse, vide fuldt ud, hvad han har udrettet i verden, for intet menneske er uvidende om sig selv, uanset hvilke undskyldninger og påskud han måtte fremføre for at bedrage verden og bedrage sig selv med hensyn til sine ugerninger."

Surah 75: al-Qiyamah[135]

I Allahs navn, Den Nådigste, Den Barmhjertigste.

1. Nej! Jeg sværger ved Genopstandelsens Dag,
2. Og nej! Jeg sværger ved sjælen, der bebrejder sig selv.
3. Antager mennesket, at Vi aldrig vil samle hans knogler (på ny)?
4. Nej, sandelig er Vi i stand til at genforme selv fingerspidserne.
5. Men mennesket ønsker at fornægte det, der står foran det.
6. Det spørger: "Hvornår vil Genopstandelsens Dag indtræffe?"
7. Når øjnene blændes (af forundring og gru),
8. og månen bliver formørket,
9. og solen og månen bliver bragt sammen,
10. på den dag vil mennesket sige: "Hvor er der en flugtvej?"
11. Der er ingen flugtvej!
12. Det eneste sted, alle vil komme frem at stå, er hos din Herre.
13. På den dag vil mennesket blive underrettet om alle de handlinger, det sendte i forvejen, og dem, som det efterlod.
14. I virkeligheden er mennesket sit eget vidne,
15. selvom det vil fremføre alle sine undskyldninger.
16. Bevæg ikke din tunge hurtigt for at forhaste det.
17. Sandelig, det påhviler Os at samle den (Koranen) og lade den blive reciteret.
18. Så, når Vi reciterer den, følg dens recitation!
19. Sandelig, derefter påhviler det Os at forklare den tydeligt.
20. Nej! Men I elsker det påtrængende
21. Men det hinsidige lader I være.
22. På den dag vil der være lysende ansigter,
23. som ser hen på deres Herre.
24. Og på den dag vil der være fordrejede ansigter,
25. ved tanken om, at de vil blive udsat for en sådan besværlighed, som vil kunne brække deres rygge.
26. Tag jer i agt! Når sjælen kommer op i struben,
27. og det bliver sagt: "Hvem er det, som kan helbrede?"
28. Og han indser, at det er tid til afsked,
29. og det ene ben snubler over det andet.
30. På den dag er ankomsten til din Herre.
31. Han bekræftede ikke, ej heller udførte han bønnen.
32. Men han fornægtede (Koranen), og han vendte sig bort (fra troen).

[135] *Al-Qiyamah*: Genopstandelsen.

33. Og han gik hovmodigt hen til sin familie.

34. Må du blive ramt af det, du fortjener!

35. Endnu engang, må du blive ramt af det, du fortjener!

36. Antager mennesket, at det vil blive overladt til sig selv?

37. Var det ikke blot en dråbe af udstødt sæd?

38. Derefter blev det en klæbende masse, så skabte Han det i menneskeform.

39. Og Han skabte derfra to grupper, mand og kvinde.

40. Skulle Han da ikke formå at genopvække?

Surah 76: al-Insan

Åbenbaringsperiode

De fleste af kommentatorerne, herunder Allama Zamakhshari, Imam Razi, Qadi, Baidawi, Allama Nizam ad-Din Nisaburi, Ibn Kathir og mange andre, betragter den som en mekkansk surah, og ifølge Allama Alusi er det samme holdningen hos flertallet af de lærde. Nogle kommentatorer er imidlertid af den opfattelse, at suraen blev åbenbaret i Medina, og visse andre siger, at den blev åbenbaret i Mekka, men at vers 8-10 af den blev nedsendt i Medina.

Hvad angår suraens emne og stil, er disse meget forskellige fra Medina-suraerne. Et kort studium af den viser snarere, at den ikke blot er en mekkansk surah, men at den blev åbenbaret i den tidligste periode i Mekka, som begyndte lige efter åbenbaringen af de første syv vers af surah 74: al-Muddathir.

Tema og emne

Denne surahs tema er at informere mennesket om dets sande stilling i verden og at fortælle det, at hvis det forstod sin sande stilling ret og indtog taknemmelighedens holdning, ville det få en sådan og sådan god udgang, og hvis det slog ind på vantroens vej, ville det få en sådan og sådan ond udgang. I Koranens længere suraer er dette samme tema blevet præsenteret udførligt, men et særligt kendetegn ved stilen i de tidligste suraer, der blev åbenbaret i Mekka, er, at de emner, der blev behandlet udførligt i den senere periode, "er blevet præsenteret på en kortfattet, men yderst virkningsfuld måde i denne periode i så koncise, elegante sætninger, at de automatisk bevares i tilhørernes hukommelse."

I denne surah bliver mennesket først og fremmest mindet om, at der var en tid, hvor han intet var; derefter blev en ydmyg begyndelse gjort med en blandet dråbe af sæd og æg, som selv hans mor ikke var klar over; selv hun vidste ikke, at han var blevet undfanget, ej heller kunne nogen anden, der så den mikroskopiske celle, sige, at det var et menneske, som i fremtiden ville blive skabningens ypperste på jorden. Efter dette er mennesket blevet advaret, for at sige: "Ved at begynde din skabelse på denne måde har Vi udviklet og formet dig til det, du er i dag, for at prøve og teste dig i verden. Det er derfor, du til forskel fra andre skabninger blev gjort intelligent og fornuftig, og både taknemmelighedens og utaknemmelighedens vej blev vist dig klart, så du i det tidsrum, du er blevet tildelt her til at arbejde, kan vise, om du er kommet ud af prøven som en taknemmelig tjener eller en vantro, utaknemmelig usling!"

Dernæst er det i blot én sætning blevet fastslået afgørende, hvilken skæbne der i det hinsidige vil møde dem, som kom ud af denne prøve som vantro.

Herefter er de velsignelser, som de, der yder tjenesten i verden fuld retfærdighed, vil blive begunstiget med, blevet omtalt udførligt og sammenhængende i vers 5-22. I disse vers er ikke blot deres bedste belønninger blevet nævnt, men de har også kort fået at vide, hvilke handlinger det er, på baggrund af hvilke de ville gøre sig fortjent til disse belønninger. Et andet særligt kendetegn ved de tidligste suraer, der blev åbenbaret i Mekka, er, at udover kort at introducere islams grundlæggende trosartikler og begreber i dem, er de moralske egenskaber og dydige handlinger, som er rosværdige ifølge islam, samt de onder i handling og moral, som islam stræber efter at rense menneskelivet for, blevet nævnt hist og her. Disse to ting er ikke blevet nævnt med henblik på at vise, hvilket godt eller ondt resultat de medfører i verdens forgængelige liv, men de er kun blevet nævnt for at påpege, hvilke varige resultater de vil frembringe i det hinsidiges evige og uendelige liv, uanset om en ond egenskab måtte vise sig nyttig, eller en god egenskab måtte vise sig skadelig i verden.

Dette er emnet for den første del (vers 1-22). I den anden del, hvor der rettes henvendelse til Profeten, er tre ting blevet fastslået: for det første, at "det faktisk er Os Selv, Der åbenbarer denne Koran gradvist for dig, og dette har til hensigt at informere de vantro, ikke dig, om, at Koranen ikke bliver opdigtet af Muhammad, men at det er Os, Der åbenbarer den, og det er Vores Egen visdom, der kræver, at Vi skal åbenbare den stykke for stykke og ikke på én gang." For det andet har Profeten fået at vide: "Uanset hvor lang tid det måtte tage for din Herres dom at blive eksekveret, og uanset hvilke lidelser der måtte ramme dig i mellemtiden, skal du under alle omstændigheder fortsætte med at udføre din mission som Sendebud tålmodigt og ikke give efter for nogen af disse syndige og vantro menneskers pres." Den tredje ting, han har fået at vide, er: "Ihukom Allah dag og nat, forret bønnen og tilbring dine nætter i tilbedelse af Allah, for det er disse ting, som opretholder og styrker dem, der kalder til Allah i mødet med uretfærdighed og vantro."

Derefter er den egentlige årsag til de vantros forkerte holdninger blevet fastslået i blot én enkelt sætning: de har glemt det hinsidige og elsker verden. I den anden sætning er de blevet advaret med ordene: "I er ikke opstået af jer selv: Vi har skabt jer. I har ikke skabt disse brede skuldre og stærke, robuste hænder og fødder til jer selv, det er Os, der har skabt disse til jer; og således ligger det i Vores magt at gøre med jer, hvad Vi vil. Vi kan fordreje jeres skikkelser, Vi kan tilintetgøre jer og erstatte jer med et andet folk. Vi kan lade jer dø og kan genskabe jer i hvilken som helst form, Vi ønsker."

Afslutningsvis er det blevet sagt: Dette er en formaning: Hvem der end vil, kan tage imod den og slå ind på en vej til sin Herre. Men menneskets egen vilje og ønske er ikke alt i verden. Ingens vilje og ønske kan opfyldes, medmindre Allah (også) vil det. Allahs vilje er ikke tilfældig: hvad end Han vil, vil Han det på baggrund af Sin viden og visdom. Han indlemmer den i Sin barmhjertighed, som Han på baggrund af Sin viden og visdom anser for værdig til Sin barmhjertighed, og Han har forberedt en pinefuld straf til dem, som Han finder uretfærdige og syndige.

.

Surah 76: al-Insan[136]

I Allahs navn, Den Nådigste, Den Barmhjertigste.

1. Sandelig, der er overgået mennesket en periode, som ikke er værd at nævne.

2. Sandelig, Vi skabte mennesket af en sammenblandet dråbe for at teste det. Og Vi gjorde det hørende og seende.

3. Sandelig, Vi har vist det den rette vej. Det kan være taknemmeligt eller utaknemmeligt.

4. Sandelig, Vi har forberedt lænker, jernhalsbånd og en flammende ild til de vantro.

5. Sandelig, de gode vil drikke af bægre, blandet med kamfer,

6. en kilde, som Allahs tjenere vil drikke af og lader flyde i strømme.

7. De opfylder deres løfter og frygter dagen, hvis hårdhed vil sprede sig.

8. Og de bespiser glædeligt de trængende og de forældreløse.

9. (De siger:) "Vi bespiser jer kun for Allahs tilfredshed, vi venter ikke noget til gengæld fra jer og ej heller taknemmelighed.

10. Vi frygter fra vor Herre Dagen med det formørkede ansigt!"

11. Allah vil bevare dem fra den dags hårdhed og lade dem finde skønhed, godhed og glæde.

12. Og Han vil belønne dem, fordi de viste tålmodighed, med en have og med klæder af silke.

13. Her vil de sidde tilbagelænet på højsæder og hverken føle solhede eller kuldefrost.

14. Og (havens) skygger vil hvile lavt over dem, og frugterne vil hænge lige for hånden.

15. Skåle af sølv vil blive båret rundt iblandt dem og bægre, som ligner krystal,

16. men er af sølv, og de bliver skænket afmålt (efter ønske).

17. Og der vil de få bægre blandet med ingefær at drikke,

18. (fra) en kilde, som er navngivet Salsabil.

19. Og de evigt unge vil gå rundt blandt dem; du vil se dem som spredte perler.

20. Og hvor du end retter blikket, vil du se velsignelser og et mægtigt kongerige!

21. De vil bære klæder af fin, grøn silke og brokade, og de vil blive udsmykket med sølvarmbånd, og deres Herre vil skænke dem en ren drik.

22. (Der vil blive sagt til dem:) "Dette er jeres belønning; jeres anstrengelser er blevet anerkendt!"

23. Sandelig, Vi har åbenbaret Koranen for dig lidt efter lidt.

24. Og afvent tålmodigt din Herres dom, og adlyd hverken syndere eller vantro!

25. Lovpris din Herre om morgenen og om aftenen!

[136] *Al-Insan*: Mennesket. Kapitlet kaldes også *Surah ad*-Dahr (Tiden).

26. Og kast dig ned for Ham i dele af nattens timer, og lovpris Ham i nattens lange timer!

27. Sandelig, de (vantro) elsker (og foretrækker) det jordiske liv og forsømmer den tunge dag forude.

28. Vi alene har skabt dem og styrket deres led, og når Vi vil, kan Vi (udslette dem og) sætte andre i deres sted.

29. Sandelig, dette er en formaning. Lad den, som vil, følge en vej for at nå sin Herre.

30. Men I vil ikke noget som helst, uden at Allah vil det. Sandelig, Allah er Alvidende, alvis.

31. Han fører den, Han vil, ind i Sin nåde, og de uretfærdige, til dem har Han forberedt en smertelig straf.

Surah 77: al-Mursalat

Åbenbaringsperiode

Dens emne vidner fuldt ud om, at den blev åbenbaret i den tidligste periode i Mekka. Hvis denne surah læses sammen med de to suraer, der går forud for den, nemlig surah 75: al-Qiyamah og surah 76: al-Insan, og de to suraer, der følger efter den, nemlig surah 78: an-Naba' og surah 79: an-Nazi'at, bliver det indlysende, at alle disse suraer er åbenbaringer fra den samme periode, og at de omhandler ét og samme emne, som er blevet indskærpet over for folket i Mekka på forskellige måder.

Tema og emne

Dens tema er at bekræfte opstandelsen og det hinsidige og at advare folk om de konsekvenser, som i sidste ende vil følge benægtelsen og bekræftelsen af disse sandheder.

I de første syv vers er vindsystemet blevet præsenteret som et bevis på sandheden om, at opstandelsen, som forudsiges af Koranen og Profeten Muhammad, må indtræffe. Ræsonnementet er, at den Almægtige Allahs magt, som etablerede dette vidunderlige system på jorden, ikke kan være ude af stand til at frembringe opstandelsen, og den klare visdom, der ligger til grund for dette system, vidner fuldt ud om, at det hinsidige må indtræffe, for ingen handling fra en Alvis Skaber kan være forgæves og formålsløs, og hvis der ikke var noget hinsidige, ville det betyde, at hele ens liv var nytteløst og absurd.

Mekkas folk sagde gentagne gange: "Frembring opstandelsen, som du truer os med; kun da vil vi tro på den." I vers 8-15 er deres krav blevet besvaret med ordene: "Opstandelsen er ingen leg eller morskab, således at når en nar skulle bede om den, skulle den frembringes med det samme. Det er sandelig dommens dag at gøre regnskabet op for hele menneskeheden og for alle dens individer. For den har Allah fastsat en bestemt tid; den vil finde sted, og når den finder sted med alle dens rædsler og gru, vil den bringe dem ud af fatning, som kræver den for morskabens skyld i dag. Da vil deres sager kun blive afgjort på vidnesbyrdet fra de Sendebud, som disse benægtere af sandheden afviser ustraffet. Da vil de selv indse, hvordan de er ansvarlige for deres undergang."

I vers 16-28 er der løbende givet argumenter for opstandelsens og det hinsidiges forekomst og nødvendighed. I disse er det blevet fastslået, at menneskets egen historie, dets egen fødsel og strukturen af den jord, det lever på, vidner om, at opstandelsens komme og etableringen af det hinsidige er mulige, såvel som at det er et krav fra Allahs, den Almægtiges, visdom. Historien fortæller os, at de folk, der benægtede det hinsidige, i sidste ende blev fordærvede og mødte undergang. Dette betyder, at det hinsidige er en sandhed, der, hvis den benægtes og bestrides af et folk gennem dets adfærd og holdning, vil få det til at møde den samme undergang, som rammer en blind mand, der styrter hovedkuld ind i et tog, der nærmer sig. Det betyder også, at i universets rige er det ikke kun fysiske love, der er på spil, men at der også virker en moralsk lov, under hvilken gengældelsesprocessen opererer i netop denne verden.

Men eftersom gengældelsen i verdens nuværende liv ikke finder sted i sin fulde og perfekte form, kræver universets moralske lov nødvendigvis, at der skal komme en tid, hvor den går sin fulde gang, og alle de gode gerninger og onde handlinger, som ikke kunne belønnes her, eller som undslap deres retmæssige straf, skal belønnes og straffes fuldt ud. For dette er det uundgåeligt, at der skal være et andet liv efter døden. Hvis mennesket blot overvejer, hvordan det bliver født i verden, kan dets fornuft, forudsat at det er sund fornuft, ikke benægte, at for den Allah, som begyndte dets skabelse af en ubetydelig sæddråbe og udviklede det til et fuldkomment menneske, er det bestemt muligt at skabe det samme menneske igen. Efter døden forsvinder partiklerne af menneskets krop ikke, men fortsætter med at eksistere på den samme jord, hvor det levede hele sit liv. Det er af selve denne jords ressourcer og skatte, at det er skabt

og næret, og derefter er det i de samme jordskatter, det bliver lagt. Allah, som fik det til at fremstå af jordens skatte i første instans, kan også få det til at fremstå igen fra de samme skatte, efter at det er blevet ført tilbage til dem ved døden. Hvis man blot overvejer Allahs magt, kan man ikke benægte, at Han kan gøre dette; og hvis man overvejer Allahs visdom, kan man heller ikke benægte, at det bestemt er selve Hans visdoms krav at drage mennesket til regnskab for den rette og forkerte brug af de evner, Han har tildelt det på jorden; det ville snarere være imod visdommen at lade det slippe uden at aflægge regnskab.

Derefter, i vers 28-40, er skæbnen for benægterne af det hinsidige blevet skildret, og i vers 41-45 for dem, der ved at bekræfte troen på det i deres verdslige liv bestræber sig på at forbedre deres hinsidige, og afholdt sig fra vantroens onder samt tanke, moral og handling, adfærd og karakter, som måtte være nyttige i menneskets verdslige liv, men som bestemt er ødelæggende for dets liv i det hinsidige.

Til sidst er benægterne af det hinsidige og de, der vender sig bort fra tilbedelsen af Allah, blevet advaret, for at sige: "Nyd jeres kortvarige verdslige fornøjelser, som I vil, men jeres ende vil i sidste ende være katastrofal." Talen afsluttes med fastsættelsen af, at den, der undlader at hente retledning fra en Bog som Koranen, ikke kan have nogen anden kilde i verden til at give ham retledning.

Surah 77: al-Mursalat[137]

I Allahs navn, Den Nådigste, Den Barmhjertigste.

1. Ved de (vinde) udsendte, den ene efter den anden.
2. Og dem som blæser voldsomt
3. Og dem som spreder (regnskyer) (vidt omkring)
4. Og (ved) de (engle) som adskiller (sandhed fra falskhed).
5. og ved dem, som bringer åbenbaringen
6. for at muliggøre tilgivelse eller advarsel.
7. Sandelig, det løfte, som bliver jer givet, vil visselig blive opfyldt!
8. Når stjernernes lys slukkes,
9. når himlen sprækker,
10. når bjergene knuses til støv,
11. og når Sendebuddene samles på den fastsatte tid.
12. Hvilken dag er dette udsat til?
13. Til Dommens Dag!
14. Hvad ved du om Dommens Dag?
15. Ve fornægterne på den dag!
16. Ødelagde Vi ikke dem, som var før?
17. Derefter lader Vi de senere generationer følge dem.
18. Sådan gør Vi mod synderne.
19. Ve fornægterne på den dag!
20. Har Vi da ikke skabt jer af en mindreværdig væske,
21. som Vi placerede på et sikkert sted
22. til et fastsat tidspunkt?
23. Vi afmålte og udformede efter en nøjagtig målestok. Hvor storslåede Vi er til at afmåle og udforme!
24. Ve fornægterne på den dag!
25. Skabte Vi da ikke jorden som et samlingssted
26. (for) de levende og de døde?
27. Og Vi satte høje, fastforankrede bjerge på den, og Vi gav jer fersk vand at drikke.
28. Ve fornægterne på den dag!
29. Af sted med jer til den, I fornægtede!
30. Af sted med jer til skyggen med tre søjler,
31. som hverken bringer skygge eller yder beskyttelse mod den røgløse flamme.
32. Sandelig, denne (helvedesild) vil kaste gnister af sig (så store) som slotte.
33. Som var disse (gnister) gule kameler.
34. Ve fornægterne på den dag!
35. Dette er dagen, hvor de ikke vil kunne udtale et eneste ord,
36. ej heller vil de blive tilladt at fremsætte undskyldninger.
37. Ve fornægterne på den dag!

[137] *Al-Mursalat*: De udsendte.

38. Dette er Dommens Dag. Vi vil samle jer og dem, som var tidligere.

39. Så, hvis I har en listig plan (i gære), så sæt den i værk mod Mig!

40. Ve fornægterne på den dag!

41. Sandelig, de gudfrygtige og lydige skal være i skygge og ved kilder.

42. Og frugter (vil der være for dem), hvilken slags de end ønsker sig.

43. (Der vil blive sagt:) "Spis og drik som det behager jer (som belønning) for det, I gjorde."

44. Sådan belønner Vi dem, som gør det gode.

45. Ve fornægterne på den dag!

46. O I fornægtere! Spis og nyd (jeres jordiske liv) for en tid, for I er sandelig syndere.

47. Ve fornægterne på den dag!

48. Og når der bliver sagt til dem: "Bøj jer!" bøjer de sig ikke.

49. Ve fornægterne på den dag!

50. Hvilket andet ord efter dette vil de tro på?

Surah 78: an-Naba'

Åbenbaringsperiode

Som vi har forklaret i indledningen til surah 77: al-Mursalat, ligner temaerne i alle suraer fra surah 75: al-Qiyamah til surah 79: an-Nazi'at ligner hinanden meget. Alt tyder på, at disse blev åbenbaret i den allerførste tid i Mekka.

Tema og emne

Dens tema er det samme som i surah 77: al-Mursalat, nemlig at bekræfte opstandelsen og det hinsidige samt at advare folk om konsekvenserne af at anerkende eller fornægte dette.

Da Profeten først begyndte at forkynde islam i Mekka, bestod hans budskab af tre elementer:

1. At ingen må sidestilles med Allah i Hans herredomme;

2. At Allah havde udpeget ham som Sit Sendebud;

3. At denne verden en dag vil få en ende, hvorefter en anden verden vil blive grundlagt. Her vil alle tidligere og senere generationer blive genoprejst i de samme kroppe, som de levede og virkede i her i verden. Derefter vil de blive draget til ansvar for deres tro og gerninger. De, der i dette regnskab fremstår som troende og retfærdige, vil indgå i Paradis, og de, der bevises at være vantro og onde, vil leve i helvede for evigt.

Af disse tre punkter var det første ganske vist yderst anstødeligt for mekkanerne, men de fornægtede ikke Allahs eksistens. De anerkendte Ham som den Øverste Opretholder, Skaberen og Forsynet. De erkendte også, at de væsener, de tilbad som guddomme, i virkeligheden blot var Allahs skabninger. Stridspunktet lå derfor udelukkende i, hvorvidt disse væsener havde del i Guddommelighedens egenskaber og magt, eller om de havde andel i selve Allahs væsen.

Hvad angik det andet punkt, var mekkanerne ikke villige til at godtage det. Der var dog én ting, de umuligt kunne benægte: I de 40 år, Profeten havde levet iblandt dem før sit profetkald, havde de aldrig kendt ham som en løgner eller bedrager. Han var ikke typen, der benyttede sig af uærlige midler for egen vinding. Tværtimod erkendte de selv, at han var en mand i besiddelse af visdom, retskaffenhed og moralsk ophøjethed. Selvom de rettede tusindvis af falske anklager mod ham, havde de svært ved selv at tro på det – for slet ikke at tale om at overbevise andre. Det var vanskeligt at forene tanken om, at han var en ærlig og redelig mand i alle livets øvrige forhold, med påstanden om, at han – må Allah forbyde det – skulle være en løgner, netop når det gjaldt hans kald som Profet.

Da det tredje punkt blev fremlagt for dem, var det dette, de hånede allermest. De udtrykte usædvanlig forundring over det, og da de anså det for at være både fornuftsstridigt og umuligt, talte de i deres forsamlinger imod det som noget utroligt – ja, ligefrem ufatteligt. Men for at lede dem ind på islams vej var det absolut nødvendigt, at læren om det hinsidige blev indprentet i deres sind. For uden troen på denne doktrin var det umuligt for dem at forholde sig seriøst til sandhed og falskhed eller at ændre deres værdier for godt og ondt. Uden denne tro kunne de heller ikke opgive deres tilbedelse af det verdslige liv og lade sig lede ad den vej, islam anviste. Det er derfor, læren om det hinsidige er blevet betonet stærkere end noget andet i de tidligste mekkanske suraer. Argumenterne herfor fremsættes dog på en sådan måde, at læren om monoteisme (Tawhid) automatisk indprentes i sindet. Undervejs findes også korte argumenter, der bekræfter sandheden om Allahs hellige Sendebud og Koranen.

Lad os, nu hvor vi har forstået baggrunden for de hyppige gentagelser af temaet om det hinsidige i denne periodes suraer, se nærmere på indholdet af denne specifikke surah. Først og fremmest henvises der til den gængse omtale og de tvivlsspørgsmål, der rejste sig i hver en gade og forsamling i Mekka, da nyheden om opstandelsen lød. Derefter bliver fornægterne spurgt: "Ser I ikke jorden, som Vi har bredt ud som et tæppe for jer? Ser I ikke de høje bjerge, som Vi har fæstnet så solidt i jorden? Betragter I ikke jer selv – hvordan Vi har skabt jer som par af mænd og kvinder? Tænker I ikke over jeres søvn? Gennem den lader Vi jer finde hvile efter timers slid og slæb, så I holdes friske til arbejdet i verden. Ser I ikke skiftet mellem nat og dag, som Vi opretholder så regelmæssigt, præcis efter jeres behov og fornødenheder? Ser I ikke himlenes stærkt befæstede system over jer? Ser I ikke solen, hvorfra I modtager lys og varme? Ser I ikke regnen, der falder fra skyerne og frembringer korn, grøntsager og frodige haver? Vidner alt dette blot om, at det Almægtige Væsen, der har skabt det, skulle være ude af stand til at iværksætte opstandelsen og grundlægge den næste Verden? Og når I ser den ophøjede visdom, der tydeligvis er på spil i verden omkring jer, drager I da virkelig den konklusion, at selvom hver en del og funktion tjener et formål, så er selve livet meningsløst?"

Intet ville være mere absurd, intet mere meningsløst, end at mennesket – efter at være blevet betroet embedet som forvalter og givet magt til at råde – skulle forlade denne verden efter endt gerning uden at stå til regnskab. At han hverken skulle høste belønning eller pension for veludført arbejde, ej heller drages til ansvar eller straffes for at have svigtet sin pligt. Efter at disse argumenter er blevet fremført, er det med eftertryk blevet slået fast, at Dommedag med sikkerhed vil indtræffe på sit fastsatte tidspunkt. I samme øjeblik, hornet lyder, vil alt det forudsagte åbenbare sig for jeres øjne. Hvad enten I tror på det i dag eller ej, vil I til den tid strømme frem i skarer – fra de steder, hvor I ligger døde og begravede – for at stå til regnskab. Jeres fornægtelse kan på ingen måde afværge denne uundgåelige begivenhed.

Videre fremgår det af vers 21-30, at hver eneste misgerning begået af dem, der intet regnskab venter – og som derved har forkastet Vores åbenbaringer – står opgjort og nedskrevet hos Os. Helvede ligger bestandigt på lur for at straffe dem; en fuldbyrdet straf for alle deres gerninger. Dernæst, i vers 31-36, skildres de ypperste belønninger, der venter dem, som levede et ansvarsfuldt liv i denne verden og i tide beredte sig på det hinsidige. De modtager her forsikringen om, at de ikke blot vil blive rigt belønnet for deres indsats, men at de tillige vil modtage gaver i rigeligt mål.

Afslutningsvis opmales billedet af den guddommelige domstol i det hinsidige. Her gøres det klart, at ingen kan gennemtrumfe sin vilje eller kræve tilgivelse for sine følgere og fæller. Ingen mæler et ord uden tilladelse. Og når tilladelsen gives, er den betinget: Der må kun gås i forbøn for den, som Allah har givet lov for, og talsmanden skal tale sandt og retfærdigt. Desuden er retten til forbøn forbeholdt dem, der i denne verden anerkendte sandheden, om end de var syndere. Men for dem, der gjorde oprør mod Allah og fornægtede sandheden, er der ingen nåde at hente – de har ingen del i forbønnen.

Gennemgangen afsluttes med denne advarsel: Dagen, hvis komme er blevet forkyndt, vil med sikkerhed indtræffe. Tro ikke, at den er langt borte – den er lige for hånden. Lad derfor den, der vil, tro på den og søge vejen til sin Herre. Men den, der trods advarslen fornægter, vil få alle sine gerninger lagt frem for sig, og fuld af fortrydelse vil han udbryde: "Åh, gid jeg aldrig var blevet født til verden!" Til den tid vil hans fortrydelse gælde netop den verden, han i dag er så betaget af!

Surah 78: an-Naba'[138]

I Allahs navn, Den Nådigste, Den Barmhjertigste.

1. Om hvad spørger de hinanden?
2. Om de mægtige nyheder.[139]
3. Som de er uenige omkring.
4. Nej, de vil (snart) få det at vide!
5. Atter nej, de vil (snart) få det at vide!
6. Er det ikke Os, som har gjort jorden til et bosted?
7. Bjergene til støttepæle?
8. Vi skabte jer parvis,
9. og Vi gjorde jeres søvn til hvile.
10. Vi gjorde natten til et dække,
11. og Vi gjorde dagen til (tilvejebringelse af livets) underhold.
12. Vi har bygget over jer syv faste (himle),
13. og Vi har lavet (deri) en oplysende lampe.
14. Og fra skyerne har Vi nedsendt rigeligt med vand
15. for med det at frembringe korn og planter
16. og tætbevoksede haver.
17. Sandelig, Dommens Dag er et fastlagt tidspunkt!
18. Dagen, hvor der vil blive blæst i trompeten, og I kommer i grupper.
19. Og himlen bliver åbnet og bliver til indgange,
20. og bjergene bliver sat i bevægelse, så de blot bliver til en luftspejling.
21. Sandelig, Helvede er et udkigssted,
22. det endelige mål for de opsætsige.
23. Deri vil de være i århundreder.
24. Deri vil de ikke føle kølighed eller få noget at drikke,
25. undtagen kogende vand og betændt væske!
26. En passende straf,
27. for de forventede aldrig (at stå til) regnskab.
28. Og de fornægtede vedblivende Vore tegn.
29. Vi har nedskrevet alting i et register,
30. så smag (straffen)! Nu vil Vi ikke gøre andet end at øge straffen for jer.
31. Sandelig, for de gudfrygtige er der frelse
32. og haver og druer.
33. Og unge jævnaldrende kvinder.
34. og fyldte bægre.
35. Deri vil de hverken høre tom snak eller løgn.
36. (Som) belønning fra din Herre, (en generøs) gave (grundet jeres) regnskab.

[138] *An-Naba'*: Nyhederne (eller Begivenheden).

[139] Genopstandelsen.

37. Herren over himlene og jorden, og alt, hvad der er derimellem, Den Nådigste. Ingen er i stand til at tale med Ham (uden Hans tilladelse).

38. Dagen, hvor ånden og englene vil stå på rækker. Ingen vil tale, undtagen ham, som Den Nådigste tillader, og som siger det rette.

39. Dette er Sandhedens Dag. Den, som vil, kan søge vejen hjem til sin Herre.

40. Sandelig, Vi har advaret jer mod en nærtstående straf på den dag, hvor mennesket vil beskue, hvad hans to hænder sendte i forvejen (af handlinger), og den vantro vil sige: "Bare jeg var støv (tilintetgjort)!"

Surah 79: an-Nazi'at

Åbenbaringsperiode

Ifølge Abdullah ibn Abbas blev denne surah nedsendt efter surah 78: an-Naba' (Nyheden). Dens indhold vidner ligeledes om, at den hører til den allerførste tid i Mekka.

Tema og emne

Temaet er en bekræftelse af opstandelsen og livet i det hinsidige; samtidig advares der om konsekvenserne af at fornægte Allahs Sendebud.

Denne surah indledes med eder, svoret ved de engle, der river sjælene ud i dødsøjeblikket; ved dem, der haster med at udføre Allahs befalinger; og ved dem, der styrer universets gang i overensstemmelse med den guddommelige vilje. Alt dette for at stadfæste, at opstandelsen med sikkerhed vil indtræffe, og at det næste liv efter døden med sikkerhed vil finde sted. For de engle, som i dag har fået til opgave at trække sjælen ud, kan også få til opgave at tilbagebringe sjælen i morgen. Ligeledes kan de engle, som i dag omgående udfører Allahs befalinger og forvalter universets anliggender, også vælte universets orden i morgen og de kan tillige bringe en ny orden i stand, på befaling af den selvsamme Allah.

Herefter lyder budskabet til folk: "Denne bedrift, som I anser for aldeles umulig, er ikke vanskelig for Allah; den kræver ingen langvarige forberedelser fra Hans side. Blot en enkelt rystelse vil omstyrte denne verdensorden, og ved den næste vil I fremstå som levende væsener i den nye verden. Til den tid vil de samme mennesker, der fornægter det, skælve af frygt og med rædselsslagne øjne skue alt det, de holdt for umuligt."

Med en kort gengivelse af historien om Profeten Moses og Firaun advares folket: "I ved fuldt vel, hvilket endeligt Firaun mødte, fordi han fornægtede Sendebuddet, afviste den vejledning han bragte, og ved hjælp af list og bedrag forsøgte at bringe hans mission til fald. Hvis ikke I tager ved lære af dette, og ej heller ændrer jeres færd og holdning derefter – vil I lide samme skæbne."

Dernæst, i vers 27-33, fremføres argumenterne for det hinsidige og livet efter døden. I den forbindelse stilles fornægterne spørgsmålet: "Er jeres opstandelse en vanskeligere opgave end skabelsen af det vældige univers, der breder sig om jer i det uendelige med sine myriader af stjerner og planeter? At genskabe jer kan umuligt være vanskeligt for Allah, for hvem skabelsen af alt dette var en smal sag." Efter således at have leveret et afgørende bevis for muligheden for det hinsidige i en enkelt sætning, rettes blikket mod jorden. Der peges på de forsyninger, der er tilvejebragt til gavn for mennesker og dyr, og alt dette vidner om, at jorden er skabt med stor visdom for at tjene et bestemt formål.

Med dette for øje overlades det til menneskets egen forstand at gruble over sagen og vurdere, hvorvidt det stemmer bedst overens med visdommens krav at drage mennesket til ansvar, efter at have tildelt et sådant væsen myndighed og ansvar i dette vise system, eller om han skal dø efter at have begået alverdens misgerninger i verden, forgå og blive til støv for evigt uden nogensinde at skulle stå til regnskab for, hvordan han forvaltede den myndighed og opfyldte de forpligtelser, der var ham betroet. I stedet for at diskutere dette yderligere, bliver der i vers 34-41 sagt: "Når det hinsidige indtræffer, vil menneskets evige fremtid blive afgjort efter dette kriterium: Hvem gjorde oprør mod Allah ved at overskride grænserne for sin tjeneste og gøre materielle goder og nydelser til sit livsmål? Og hvem frygtede at stå frem for sin Herre og afholdt sig fra at efterkomme selvets ulovlige lyster?" Dette giver i sig selv det rette svar til enhver, der overvejer spørgsmålet ærligt og uden trods. For når man tildeler mennesket myndighed og betror det

ansvar i denne verden, er det eneste rationelle, logiske og moralske krav, at han i sidste ende drages til ansvar på netop dette grundlag og belønnes eller straffes derefter.

Afslutningsvis besvares spørgsmålet fra de vantro i Mekka om, hvornår opstandelsen vil finde sted. De stillede Profeten dette spørgsmål gang på gang. Svaret lyder, at viden om tidspunktet for dens indtræffen alene ligger hos Allah. Sendebuddet er kun til stede for at advare om, at den med sikkerhed vil komme. Nu kan enhver der ønsker det, ændre sin færd i frygt for dens komme, og enhver, der ønsker det, kan handle og leve som han lyster uden at frygte den. Når det fastsatte tidspunkt oprinder, vil netop de mennesker, der elskede dette verdslige liv og anså dets nydelser for livets eneste mål, føle, at de kun havde opholdt sig i verden en time eller deromkring. Da vil de indse, hvor fuldstændigt de har ødelagt deres fremtid for denne verdens kortvarige nydelsers skyld.

Surah 79: an-Nazi'at[140]

I Allahs navn, Den Nådigste, Den Barmhjertigste.

1. Ved dem (engle) som trækker (sjælene) voldsomt ud.[141]
2. Og dem som trækker (dem) ud blidt.[142]
3. Og dem som glider (gennem himlen) i en fart.[143]
4. Og dem som ræser hinanden i kapløb
5. Og dem som udfører det anliggende (lydigt).
6. På Dagen, hvor skælvet får til at skælve,
7. efterfulgt af endnu et skælv.
8. Hjerterne på denne dag vil være fulde af ængstelse.
9. Blikkene vil være sænket af ærefrygt.
10. De siger: "Skal vi blive bragt tilbage til den tidligere tilstand,
11. efter at (selv) vore knogler er gået i opløsning?"
12. De siger: "Så er denne en tilbagevenden med tab!"
13. Men der vil kun være et eneste skrig,
14. så vil de (med det samme) være samlet på jordens overflade.
15. Har historien om Musa nået dig?
16. Dengang han blev anråbt af sin Herre i den hellige dal Tuwa:
17. "Gå til Firaun. For, sandelig, han er blevet yderst opsætsig!"
18. Sig så: "Ønsker du at blive renset (for din vantro)?
19. At jeg skal retlede dig til din Herre, så du bliver gudfrygtig?"
20. Så viste Musa ham det største tegn.
21. Men Firaun fornægtede og var ulydig.
22. Så vendte han ryggen til og gik.
23. Så samlede han (sine folk) og råbte:
24. "Jeg er jeres herre, den største!"
25. Så greb Allah ham med det hinsidiges og det dennesidiges hårde straf.
26. Sandelig, i dette er der en lære for enhver, som frygter.
27. Hvad er sværest: at skabe jer eller universet, som (Allah) har skabt?
28. Han højnede dets vidde, så satte Han det i system.
29. Og han formørkede dets nat, lysnede dets dag.
30. Og derefter bredte Han jorden ud.
31. Herfra frembragte Han dens vand og dens plantevækst,
32. og Han fastgjorde bjergene.
33. (Alt dette) til nytte for jer og jeres husdyr.

[140] *An-Nazi'at:* De som trækker ud.

[141] Dvs. de som trækker sjælen ud som er dømt til Helvedet.

[142] Dvs. sjælene dømt til Paradis.

[143] I hast om at udføre Allahs ordre.

34. Men når den store katastrofe indtræffer,

35. den dag vil mennesket huske, hvad det tilstræbte,

36. og Helvede vil blive gjort synlig for den, der ser.

37. Hvad angår ham, som var ulydig

38. og foretrak det jordiske liv,

39. hans opholdssted vil være Helvede.

40. Men han, som viste gudsfrygt over for sin Herres højhed og afholdt sit selv fra begær,

41. hans opholdssted vil være Paradiset.

42. De spørger dig om Timen: "Hvornår vil den indtræffe?"

43. Men hvordan skulle du kunne have viden om det (præcise) tidspunkt?

44. Hos din Herre hviler det ende(lige tidspunkt).

45. Du er blot en advarer for dem, som frygter den.

46. Og når de ser den dag, vil det være, som om de ikke havde tilbragt mere end en aften eller en morgen (på jorden).

Surah 80: 'Abasa

Åbenbaringsperiode

Kommentatorer og berettere er enige om anledningen til denne surahs åbenbaring. Ifølge dem sad nogle af Mekkas ledere en dag hos Profeten, der var ivrigt optaget af at overbevise dem om at acceptere islam. I netop det øjeblik henvendte en blind mand ved navn Ibn Umm Maktum sig til ham for at få en forklaring på et spørgsmål vedrørende islam. Profeten misbilligede afbrydelsen og ignorerede ham. Da nedsendte Allah denne surah. Ud fra denne historiske hændelse kan tidspunktet for suraens åbenbaring fastslås nøjagtigt.

For det første er det bekræftet, at Ibn Umm Maktum var en af de allerførste, der tog imod islam. Ibn Hajar og Ibn Kathir har anført, at han var en af dem, der accepterede islam i den allerførste tid i Mekka.

For det andet viser nogle af de hadith, der beretter om denne hændelse, at han allerede havde accepteret islam, mens andre viser, at han var tilbøjelig til at acceptere det og havde henvendt sig til Profeten i søgen efter sandheden. Profetens hustru (Aisha) beretter, at han kom til Profeten og sagde: *"Åh Allahs Sendebud, led mig til den rette vej."* (Tirmidhi, Hakim, Ibn Hibban, Ibn Jarir, Abu Ya'la). Ifølge Abdullah ibn Abbas havde han spurgt om betydningen af et vers fra Koranen og sagt til Profeten: *"Åh Allahs Sendebud, lær mig den viden, som Allah har lært dig."* (Ibn Jarir, Ibn Abu Hatim). Disse udsagn viser, at han havde anerkendt Profeten som et Sendebud fra Allah og Koranen som en bog fra Allah.

For det tredje er navnene på de personer, der sad i Profetens forsamling på det tidspunkt, angivet i forskellige hadith. På denne liste finder vi navnene på 'Utbah, Shaibah, Abu Jahl, Umayyah ibn Khalaf og Ubayy ibn Khalaf, som var islams bitreste fjender. Dette viser, at hændelsen fandt sted i den periode, hvor disse ledere stadig mødtes med Profeten, og hvor deres modstand mod islam endnu ikke var vokset sig så stærk, at den afholdt dem fra at besøge ham og føre samtaler med ham fra tid til anden. Alle disse argumenter peger på, at dette er en af de allerførste suraer, der blev åbenbaret i Mekka.

Tema og emne

Betragter man den stil, som talen indledes med, får man det indtryk, at Allah i denne surah har udtrykt sit mishag med Profeten, fordi han behandlede den blinde mand med ligegyldighed og udelukkende tog sig af de store ledere. Men når hele suraen betragtes under ét, finder man, at mishaget faktisk er rettet mod de vantro Quraysh. Det var dem, der på grund af deres arrogante holdning og ligegyldighed over for sandheden med foragt afviste sandhedens budskab, som Profeten overbragte. Foruden at belære ham om den rette metode til forkyndelsen, påpeges også fejlen ved den fremgangsmåde, han benyttede i begyndelsen af sin mission. At han overså og tilsidesatte den blinde mand for at vie hele sin opmærksomhed til Quraysh-lederne, skyldtes ikke, at han anså de rige for ædle og en fattig blind mand for foragtelig. Ej heller – må Allah forbyde det – skyldtes det nogen form for grovhed i hans væremåde, som Allah irettesatte ham for. Sagen er snarere den, at når en forkynder af sandheden begiver sig ud på sin mission for at overbringe sit budskab til folket, ønsker han naturligvis, at samfundets mest indflydelsesrige personer tager imod det, så hans opgave lettes. For selv hvis hans kald spredes blandt de fattige og svage, gør det ikke den store forskel.

Profeten havde i begyndelsen indtaget stort set samme holdning. Hans motiv var udelukkende oprigtighed og et ønske om at fremme sin mission; ikke respekt for de store eller foragt for de små. Men Allah gjorde det klart for ham, at dette ikke var den rette metode at invitere til islam på. Set fra hans missions synspunkt var ethvert menneske, der søgte sandheden, vigtigt, også selvom han var svag eller fattig. Omvendt var ethvert menneske, der var ligeglad med sandheden, uvigtigt, også selvom han indtog

en høj position i samfundet. Derfor skulle han åbent forkynde og overbringe islams lære til alle og enhver. De mennesker, der virkeligt gjorde sig fortjent til hans opmærksomhed, var imidlertid dem, der var tilbøjelige til at acceptere sandheden. Hans ophøjede og ædle budskab var for højt hævet til at blive fremlagt for de arrogante mennesker, der i deres hovmod og

Surah 80: 'Abasa[144]

I Allahs navn, Den Nådigste, Den Barmhjertigste.

1. Han[145] rynkede panden og vendte sig bort
2. for der kom til ham en blind mand.[146]
3. Og hvad ved du, måske ville han være blevet renset[147]
4. eller have taget formaningen til sig, så formaningen kunne være kommet ham til nytte?
5. Men den, som ser sig selv uden behov for den (formaningen),
6. ham vender du dig til,
7. selvom der ikke påhviler dig noget ansvar, hvis de ikke godtager formaningen.
8. Men den, som kommer til dig ivrigt
9. og viser gudfrygtighed,
10. han får ikke nogen opmærksomhed af dig.
11. Sandelig, nej! Denne (Koran) er en formaning.
12. Den, der vil, kan godtage den
13. i form af de ærefulde sider,
14. ophøjede og rene,
15. ved skrivernes hænder,
16. de ærværdige, lydige (skrivere).
17. Ve mennesket, hvor utaknemmeligt det er!
18. Af hvad skabte Han ham?
19. Af en sammensmeltet dråbe skabte Han ham og bestemte hans skæbne.
20. Så lettede Han hans vej,
21. lod ham derefter dø og blive begravet.
22. Så, når Han vil, vil Han lade ham genopstå.
23. Sandelig, han udførte ikke, hvad Han befalede ham.
24. Mennesket burde se på sin mad.
25. Sandelig, Vi lod vandet strømme ned i rigelig mængde,
26. og så lod Vi jorden sprække.
27. Vi lod korn gro i den
28. og druer og grøntsager
29. og oliven og daddelpalmer,
30. velbevoksede haver
31. og frugter og urter
32. til nytte for jer og jeres husdyrhold.
33. Når det øredøvende brag kommer,
34. den dag, hvor man flygter fra sin broder
35. og fra sin moder og fader
36. og fra sin hustru og sine børn,

[144] *'Abasa*: Han rynkede panden.
[145] Profeten Muhammad.
[146] 'Abdullah, søn af Umm Maktum.
[147] Som resultat af det du kunne lære ham.

37. på den dag vil enhver være optaget af sin egen sag.

38. Nogle ansigter vil på den dag være oplyste og skinnende,

39. smilende, glade.

40. Andre ansigter vil på den dag være bestøvede,

41. dækket af mørke.

42. Det er de vantro, de syndefulde.

Surah 81: at-Takwiir

Åbenbaringsperiode

Emnet og stilen viser tydeligt, at det er en af de allerførste suraer, der blev åbenbaret i Mekka.

Tema og emne

Den har to temaer: det hinsidige og profetembedet.

I de første seks vers omtales opstandelsens første stadie, hvor solen mister sit lys, stjernerne spredes, bjergene rives op og spredes for alle vinde, folk bliver ligeglade med deres kæreste ejendele, de vilde dyr samles i forvirring, og havene koger over. Dernæst beskrives det andet stadie i de følgende syv vers, hvor sjælene genforenes med kroppene, optegnelserne lægges frem, folk drages til ansvar for deres forbrydelser, og Paradis og helvede bringes fuldt til skue. Efter således at have skildret det hinsidige overlades det til mennesket at gruble over sig selv og sine gerninger med ordene: "Da skal ethvert menneske vide, hvad han har bragt med sig."

Herefter behandles temaet om profetembedet. Her tiltales folket i Mekka, som for at sige: "Det, Muhammad fremlægger for jer, er ikke en gal mands pralerier, ej heller en ond indskydelse inspireret af Satan. Det er ordet fra et ædelt, ophøjet og troværdigt Sendebud sendt af Allah; et Sendebud, som Muhammad har set med sine egne øjne på den klare himmels lyse horisont ved højlys dag. Hvor er I da på vej hen, når I har vendt jer bort fra denne lære?"

Surah 81: at-Takwiir[148]

I Allahs navn, Den Nådigste, Den Barmhjertigste.

1. Når solen bliver foldet sammen,
2. og stjernerne falder,
3. når bjergene sættes i bevægelse,
4. og de drægtige kamelhopper bliver efterladt uden opsyn,
5. når de vilde dyr samles,
6. og havene rejser sig og flyder over,
7. når sjælene bliver forenet (med kroppene),
8. og den levende begravede pige bliver spurgt,
9. hvilken synd hun blev dræbt for,
10. når handlingernes register bliver åbnet,
11. og himlen bliver revet væk,
12. når Helvede blusser op,
13. og Paradiset bliver bragt nær,
14. da vil enhver forstå, hvad han medbragte.
15. Nej! Jeg sværger ved stjernerne,
16. som bevæger sig og skjuler sig,
17. og ved natten, når den falder på,
18. og ved morgenen, når den gryr.
19. Sandelig, denne (Koran) er et meget ærefuldt Sendebuds ord,
20. (som besidder) magt og er højagtet hos Herren over Tronen.
21. Der bliver han adlydt og stolet på.
22. Jeres ven er ikke besat.
23. Sandelig, han har set ham i den klare horisont.
24. Og han er ikke tilbageholdende, hvad det usete angår.
25. Og den er ikke den udstødte satans ord!
26. Så, hvor går I hen?
27. Den er en formaning for alle verdenerne,
28. for dem af jer, som vil følge den rette vej.
29. Og I kan ikke ville ud over det, Allah vil.

[148] *At-Takweer*: Det som foldes sammen.

Surah 82: al-Infitar

Åbenbaringsperiode

Denne surah og surah 81: at-Takwiir minder meget om hinanden, hvad angår emne. Dette viser, at de begge blev åbenbaret i omtrent samme periode.

Tema og emne

Dens tema er det hinsidige. Ifølge en hadith berettet i Musnad Ahmad, Tirmidhi, Ibn al-Mundhir, Tabarani, Hakin og Ibn Marduyah, med Abdullah ibn Umar som kilde, sagde Sendebuddet: *"Den, der ønsker at se opstandelsens dag, som så man den med egne øjne, bør læse surah at-Takwiir, surah al-Infitar og surah al-Inshiqaq."*

I denne surah beskrives først opstandelsens dag, og det siges, at når den indtræffer, vil ethvert menneske se alt, hvad han har bedrevet i verden. Herefter bedes mennesket overveje spørgsmålet: "Åh menneske, hvad har vildledt dig til at tro, at den Allah, der frembragte dig, og ved hvis gunst og gavmildhed du besidder den fineste krop, lemmer og træk blandt alle skabninger, kun er gavmild og ikke retfærdig? At Han er gavmild og generøs betyder ikke, at du skal være uden frygt for Hans retfærdighed." Dernæst advares mennesket, som for at sige: "Lev ikke i nogen misforståelse. Jeres fulde optegnelse er ved at blive forberedt.. Der er troværdige skrivere, som nedskriver alt, hvad I foretager jer."

Afslutningsvis slås det med kraft fast, at opstandelsens dag med sikkerhed vil indtræffe; en dag, hvor de retfærdige skal nyde alskens lyksalighed i Paradis, mens de onde straffes i helvede. På den dag kan ingen gavne nogen med noget. Al domsmagt ligger hos Allah.

Surah 82: al-Infitar[149]

I Allahs navn, Den Nådigste, Den Barmhjertigste.

1. Når himlen er spaltet,
2. og stjernerne udspredt,
3. når havene flyder over,
4. og der bliver vendt op og ned på gravene,
5. da vil enhver person få at vide, hvad han sendte i forvejen, og hvad han efterlod.
6. O du menneske! Hvad er det, som bedrager dig mod din Herre?
7. Han, som skabte dig, rettede dig op og gav dig en balanceret udformning.
8. Han formede dig i den form, Han ville.
9. Nej, sandelig! I fornægter religionen.
10. Og sandelig, der er vogtere over jer,
11. ærværdige skrivere,
12. som ved, hvad I end gør.
13. De retskafne vil sandelig være i velsignede haver.
14. Og de onde vil sandelig være i Helvede.
15. De vil træde ind i det på Dommens Dag.
16. Og de vil aldrig kunne flygte fra det.
17. Og hvad ved du om, hvad Dommen Dag er?
18. Vitterligt, hvad ved du om, hvad Dommens Dag er?
19. Det er en sådan dag, hvor ingen person vil være i stand til at gøre noget som helst til gavn for en anden person. Denne dag tilkommer befalingen Allah alene.

[149] *Al-Infitar*: Spaltningen.

Surah 83: al-Mutaffifiin

Åbenbaringsperiode

Suraens stil og emne viser tydeligt, at den blev åbenbaret i den allerførste tid i Mekka, hvor surah efter surah blev åbenbaret for at indprente læren om det hinsidige i folkets sind. Denne surah blev åbenbaret, da de var begyndt at håne muslimerne og ydmyge dem offentligt på gaderne og i deres forsamlinger, men forfølgelse og fysiske overgreb på muslimerne var endnu ikke begyndt.

Tema og emne

Også denne surahs tema er det hinsidige. I de første seks vers irettesættes folk for den onde praksis, der var udbredt i deres handel. Når de skulle modtage deres tilgodehavende fra andre, krævede de fuldt mål, men når de selv skulle måle eller veje op til andre, gav de for lidt. Ved at fremhæve dette ene onde som eksempel blandt samfundets utallige onder, påpeges det, at sådan adfærd er en uundgåelig følge af ligegyldighed over for det hinsidige. Medmindre folk indså, at de en dag skulle stå frem for Allah og stå til regnskab for hver eneste handling i denne verden, ville det være umuligt for dem at udvise fromhed og retskaffenhed i deres daglige gøremål. Selvom en person måske udviste ærlighed i mindre betydelige forhold ud fra devisen om, at "ærlighed er den bedste strategi", ville han aldrig være ærlig i situationer, hvor uærlighed syntes at være "den bedste strategi." Mennesket kan kun udvikle sand og varig ærlighed, når han frygter Allah og nærer en oprigtig tro på det hinsidige. Da vil han ikke blot betragte ærlighed som en "strategi", men som en "pligt" og en obligation, og hans standhaftighed vil ikke afhænge af, om det gavner ham i denne verden eller ej.

Efter således at have tydeliggjort sammenhængen mellem moral og læren om det hinsidige på en effektiv og indtryksfuld måde, siges det i vers 7-17: De ondes gerninger bliver allerede nedskrevet på de skyldiges sorte liste, og i det hinsidige vil de møde total undergang. Dernæst, i vers 18-28, beskrives de retskafnes gode endeligt, og det fastslås, at deres gerninger nedskrives på de ophøjedes liste, som de engle, der står Allah nærmest, er sat over.

Afslutningsvis trøstes de troende, og de vantro advares, som for at sige: "De mennesker, der i dag ydmyger og nedværdiger de troende, er skyldige, som på opstandelsens dag vil møde et meget ondt endeligt som følge af deres adfærd, og netop disse troende vil finde trøst, når de ser deres skæbne."

Surah 83: al-Mutaffifiin[150]

I Allahs navn, Den Nådigste, Den Barmhjertigste.

1. Ve dem, som snyder med mål og vægt.
2. Dem, som, når de får målt op af andre, forlanger fuldt mål,
3. men, som, når de selv måler og vejer op til andre, giver for lidt.
4. Tænker de aldrig over, at de vil blive genopvækket?
5. Til en stor dag,
6. hvor menneskeheden vil stå over for alle verdenernes Herre?
7. Sandelig, de ondes handlingsregister er Sijjiin.
8. Og hvad ved du, hvad Sijjiin er?
9. Det er (deres destination[151] registreret i) et register nedskrevet.
10. Ve på den dag dem, som fornægtede!
11. Dem, som fornægtede Gengældelsens Dag.
12. Ingen andre end de opsætsige og de syndige fornægter den.
13. Når Vore åbenbaringer bliver reciteret for ham, siger han: "Dette er det henfarnes skrøner!"
14. Nej, aldrig! Men det, som de selv har gjort, har rustnet deres hjerter.
15. Sandelig, de vil på den dag være forhindret (i at se) deres Herre.
16. Derefter vil de blive slæbt ind i Helvede.
17. Så vil der blive sagt til dem: "Dette er Helvede, som I fornægtede!"
18. Sandelig, de retskafnes handlingsregister er i Illiyyin.
19. Og hvad ved du om Illiyyin?
20. Det er (deres destination[152] registreret i) et register nedskrevet.
21. Allahs nærtstående engle bevidner den.
22. Sandelig, de retskafne vil være i velsignelsens haver,
23. siddende på højsæder beskuer de.
24. Du vil genkende velsignelsen og godheden på deres ansigter.
25. De vil blive skænket forseglet, ren drikke,
26. dens segl vil være af moskus. Så lad dem, som konkurrerer, konkurrere (om dette).
27. Og dens blanding er fra Tasnim,
28. en kilde, som kun de, der stå Allah nær, drikker af.
29. Sandelig, synderne plejede at gøre nar ad de troende,
30. når de (de troende) gik forbi dem, blinkede de til hinanden,

[150] *Al-Mutaffifeen*: De gerrige.
[151] Helvedets laveste dybte.
[152] Paradisets højeste placering.

31. Og når de vendte tilbage til deres familier, vendte de tilbage muntert.

32. Og når de så dem, sagde de: "De er sandelig vildfarne!"

33. (Det) selvom de ikke blev sendt som vogtere over dem.

34. Så, nu ler de troende ad de vantro.

35. På højsæder, beskuende.

36. Er de vantro så blevet gengældt for det, som de gjorde?

Surah 84: al-Inshiqaq

Åbenbaringsperiode

Dette er også en af de allerførste suraer, der blev åbenbaret i Mekka. Det indre vidnesbyrd i dens emne indikerer, at forfølgelsen af muslimerne endnu ikke var begyndt; imidlertid blev Koranens budskab åbenlyst forkastet i Mekka, og folk nægtede at anerkende, at opstandelsen nogensinde ville finde sted, hvor de skulle stå frem for Allah for at aflægge regnskab for deres gerninger.

Tema og emne

Dens tema er opstandelsen og det hinsidige. I de første fem vers beskrives ikke blot opstandelsens tilstand levende; der fremføres også et argument for, at den er sand og vis. Det hedder sig, at himlene på den dag vil spaltes, og at jorden vil bredes ud flad og jævn. Den vil kaste alt det ud, den gemmer i sig af menneskers døde kroppe og vidnesbyrd om deres gerninger, så den bliver fuldstændig tom indeni. Argumentet lyder, at dette vil være deres Herres befaling til himlene og jorden; da begge er Hans skaberværk, vover de ikke at være ulydige mod Hans befaling. For dem er den eneste rette og passende vej at adlyde deres Herres befaling.

Dernæst siges det i vers 6-19, at uanset om mennesket er sig dette faktum bevidst eller ej, bevæger han sig under alle omstændigheder mod det mål, hvor han skal træde frem og stå foran sin Herre. Til den tid vil alle mennesker blive delt i to grupper: for det første de, hvis optegnelser gives i deres højre hånd; de vil blive tilgivet uden noget strengt regnskab. For det andet de, hvis optegnelser gives dem bag deres ryg. De vil ønske, at de på en eller anden måde kunne dø, men de skal ikke dø; i stedet vil de blive kastet i helvede. De vil møde denne skæbne, fordi de i verden forblev fortabt i den misforståelse, at de aldrig ville skulle stå frem for Allah for at aflægge regnskab for deres gerninger, hvorimod deres Herre holdt øje med alt, hvad de foretog sig, og der var ingen grund til, at de skulle undslippe ansvaret for deres gerninger. Deres gradvise bevægelse fra livet i verden til udmålingen af belønninger og straffe i det hinsidige var lige så sikker som aftenrødens fremkomst efter solnedgang, nattens komme efter dagen, menneskers og dyrs tilbagevenden til deres respektive hjem om natten og halvmånens voksende til fuldmåne.

Afslutningsvis er de vantro, der forkaster Koranen i stedet for at bøje sig for Allah, når de hører den, blevet advaret om en smertelig straf; og det glade budskab om grænseløse belønninger er blevet givet til de troende og de retskafne.

Surah 84: al-Inshiqaq[153]

I Allahs navn, Den Nådigste, Den Barmhjertigste.

1. Når himlen sprækkes
2. og adlyder sin Herre, som den er forpligtet til,
3. når jorden er bredt ud
4. og den afkaster alt, hvad der er i den, og bliver tom
5. og adlyder sin Herre, som den er forpligtet til.
6. O du menneske! Sandelig, så vil du anstrenge dig hen imod din Herre. Endelig vil du møde Ham!
7. Den, som så får overrakt sit handlingsregister i sin højre hånd,
8. vil blive afkrævet et let regnskab,
9. og han vil vende tilbage til sin familie i glæde.
10. Men den, som får overrakt sit handlingsregister fra bag sin ryg,
11. han vil visselig bede om sin tilintetgørelse,
12. og han vil træde ind i den flammende ild.
13. Han var i sandhed frydefuld sammen med sin familie.
14. Sandelig, han tænkte, at han ikke ville vende tilbage til sin Herre.
15. Nej! Hans Herre var altseende i forhold til ham.
16. Nej! Jeg sværger ved aftenrøden
17. og ved natten og alt, hvad den i sig rummer.
18. Og ved månen, når den bliver fuld.
19. I (mennesker) vil sandelig bevæge jer fra den ene tilstand til den anden.
20. Så hvad er der med dem, at de ikke antager troen?
21. Og når Koranen bliver reciteret for dem, kaster de sig ikke ned.
22. I stedet fornægter de vantro.
23. Allah er Alvidende om, hvad de skjuler i deres indre.
24. Overbring dem budskabet om en smertelig straf.
25. Undtagen dem, som tror og handler retskaffent, dem venter der uendelig belønning.

[153] *Al-Inshiqaq*: Kløvningen.

Surah 85: al-Buruj

Åbenbaringsperioden

Selve emnet indikerer, at denne surah blev åbenbaret i Mekka i den periode, hvor forfølgelsen af muslimerne var på sit højdepunkt. Her gjorde de vantro i Mekka deres yderste for – ved hjælp af tyranni og tvang – at vende dem, der nyligt havde taget imod islam, bort fra islam.

Tema og emne

Dens tema er at advare de vantro om de onde konsekvenser af den forfølgelse og det tyranni, de udøvede mod dem, der havde taget imod islam, samt at trøste de troende, som for at sige: "Hvis I forbliver faste og standhaftige over for tyranni og tvang, vil I blive rigeligt belønnet for det, og Allah vil med sikkerhed hævne Sig på jeres forfølgere på jeres vegne."

I denne forbindelse berettes først og fremmest historien om grøftens folk (*ashab al-ukhdud*), der brændte de troende ihjel ved at kaste dem i gruber fyldt med ild. Gennem denne historie læres de troende og de vantro et par lektier. For det første: Ligesom grøftens folk gjorde sig fortjent til Allahs forbandelse og straf, gør Mekkas ledere sig også fortjent til den. For det andet: Ligesom datidens troende villigt accepterede at ofre deres liv ved at blive brændt ihjel i ildgruberne frem for at vende sig bort fra troen, således bør de troende nu også udholde enhver forfølgelse, men aldrig opgive troen. For det tredje: At Allah – hvis anerkendelse mishager de vantro, og som tilskyndes af de troende – er Den Mægtige og Herre over jordens og himlenes rige; Han er i sig selv prisværdig og holder øje med, hvad de to grupper stræber efter.

Derfor er det sikkert, at de vantro ikke blot vil blive straffet i helvede for deres vantro, men, hvad mere er, at de også vil lide straf ved ild som en passende gengældelse for deres tyranni og grusomheder. Ligeledes er det også sikkert, at de, der tror og følger deres tro op med gode gerninger, skal indgå i Paradis, og dette er sandelig den ypperste succes. Dernæst advares de vantro: "Allahs greb er meget hårdt. Hvis I er stolte af jeres hærs styrke, bør I vide, at Firauns og Thamuds hære var endnu stærkere og mere talrige. Derfor bør I tage ved lære af den skæbne, de mødte. Allahs magt har omsluttet jer sådan, at I ikke kan undslippe Hans indkredsning, og Koranen, som I er opsatte på at gøre til løgn, er uforanderlig: Den er indskrevet i den bevarede tavle, som ikke kan korrumperes på nogen måde."

Surah 85: al-Buruj[154]

I Allahs navn, Den Nådigste, Den Barmhjertigste.

1. Ved himlen og dens konstellationer.
2. Ved den lovede dag.
3. Ved den, som bevidner, og det, som bliver bevidnet.
4. Afgrundens folk vil gå under
5. i ilden, som vedbliver at brænde med brændstof,
6. mens de sidder rundt om den.
7. Og de er selv vidner til, hvad de gjorde mod de troende.
8. De foragtede dem af ingen anden grund end det, at de troede på Allah, Den Almægtige, Den Prisværdige.
9. Ham tilhører herredømmet over himlene og jorden. Allah er vidne til alle ting.
10. Sandelig, de, som forfølger de troende mænd og de troende kvinder og derefter ikke angrer, for dem venter Helvedes straf og ildens straf.
11. Sandelig, de, som antager troen og handler retskaffent, for dem er der haver, hvor floder strømmer. Dette er den sikre sejr.
12. Sandelig, din Herres greb er hårdt.
13. Sandelig, Han er Den, som skaber og genskaber (genopvækker).
14. Han er Den mest Tilgivende, Den mest Elskende.
15. Herren over Tronen, Den Største.
16. Den, som gør, hvad Han end vil.
17. Har historien om hærene nået dig?
18. Firauns og Thamuds hære?
19. Alligevel fastholder de vantro deres fornægtelse.
20. Og Allah omslutter dem fra alle sider.
21. Nej, dette er en storslået Koran,
22. på en beskyttet tavle.

[154] *Al-Buruj*: Konstellationerne.

Surah 86: at-Tariq

Åbenbaringsperioden

Stilen i dens emne minder om de allerførste suraer, der blev åbenbaret i Mekka, men denne surah blev åbenbaret på et stadie, hvor de vantro i Mekka tog alle mulige midler og planer i brug for at besejre og forpurre Koranens budskab og Profeten Muhammad.

Tema og emne

Den behandler to temaer: for det første, at mennesket skal stå frem for Allah efter døden; for det andet, at Koranen er et afgørende ord, som ingen plan eller middel fra de vantro kan besejre eller forpurre.

Først og fremmest er himlens stjerner blevet anført som bevis på, at der intet er i universet, som kan fortsætte med at eksistere og overleve uden en vogter over sig. Dernæst bliver mennesket bedt om at betragte sig selv, og hvordan han er blevet bragt til eksistens af blot en sæddråbe og formet til et levende menneske. Dernæst siges det, at Allah, der således har bragt ham til eksistens, visselig har magten til at skabe ham endnu en gang, og at denne opstandelse vil have til formål at granske alle menneskets hemmeligheder, som forblev skjulte i verden. Til den tid vil mennesket hverken være i stand til at undslippe konsekvenserne af sine gerninger ved egen kraft, ej heller vil nogen anden komme ham til undsætning.

Afslutningsvis påpeges en vigtig pointe: Ligesom regnens fald fra himlen og planters og afgrøders spiring fra jorden ikke er barneleg, men en alvorlig sag, således er de sandheder, der udtrykkes i Koranen, en fast og uforanderlig virkelighed. De vantro lever i den misforståelse, at deres planer og midler vil besejre Koranens invitation. Men de ved ikke, at Allah også udtænker en plan, som vil gøre alt deres rænkespil og planlægning til intet. Dernæst opsummeres talen i én sætning med et trøstens ord til Profeten og en stiltiende advarsel til de vantro, idet det siges: "Hav tålmodighed en stund: Lad de vantro gøre deres yderste. Inden længe vil de selv indse, om de har været i stand til at besejre Koranen ved deres rænkespil, eller om Koranen har domineret dem på netop det sted, hvor de gør deres yderste for at besejre den."

Surah 86: at-Tariq[155]

I Allahs navn, Den Nådigste, Den Barmhjertigste.

1. Ved himlen og morgenstjernen.
2. Hvad ved du om morgenstjernen?
3. Det er stjernen, der gennemborer mørket.
4. Der findes ingen, der ikke er sat en vogter over,
5. så mennesket burde tænke over, af hvad det er blevet skabt.
6. Det er blevet skabt af en udstødt væske,
7. der kommer fra mellem rygraden og ribbenene.
8. Sandelig, Han er fuldt i stand til at bringe det tilbage (genopvække det).
9. Den dag, hvor alle hemmeligheder efterprøves,
10. den dag har mennesket hverken nogen styrke eller nogen hjælper.
11. Ved himlen, der vender tilbage,
12. og ved jorden, som vil sprække.
13. Sandelig, denne (Koran) er det endegyldige ord (som adskiller sandt fra falsk).
14. Det er ikke noget spøg!
15. Sandelig, de lægger listige planer,
16. og Jeg gengælder deres list.
17. Så giv de vantro en udsættelse, giv dem noget tid.

[155] *At-Tariq*: Morgenstjernen.

Surah 87: al-A'la

Åbenbaringsperioden

Selve emnet viser, at også denne er en af de allerførste suraer, der blev åbenbaret. Ordene i vers 6: "Vi vil gøre dig i stand til at recitere, så du aldrig glemmer", indikerer ligeledes, at den blev nedsendt i den periode, hvor Sendebuddet endnu ikke var fuldt vant til at modtage åbenbaring. På det tidspunkt, hvor åbenbaringen kom ned, frygtede han, at han ville glemme dens ord. Hvis dette vers læses sammen med vers 114 i surah 20: Ta Ha og vers 16-19 i surah 75: al-Qiyamah opstandelsen, og de tre vers tillige betragtes i forhold til stil og kontekst, synes rækkefølgen af begivenheder at være denne: Først blev Profeten i denne surah beroliget med ordene: "Bekymr dig slet ikke: Vi vil gøre dig i stand til at recitere dette Ord, så du ikke glemmer det." Derefter, efter at et tidsrum var gået, ved en anden lejlighed, da surah 75: al-Qiyamah blev åbenbaret, begyndte Profeten ufrivilligt at gentage åbenbaringens ord. Derpå blev der sagt: "Åh Profet, bevæg ikke din tunge for at huske denne åbenbaring i hast. Det påhviler Os at sikre, at den huskes og læses. Derfor, når Vi reciterer den, lyt da omhyggeligt til dens recitation. Igen, det påhviler Os at forklare dens betydning." Sidst af alt, ved åbenbaringen af surah 20: Ta Ha, blev Profeten på grund af menneskelig svaghed igen bange for, at hans hukommelse ikke ville bevare en del af de 113 vers, der blev åbenbaret løbende på det tidspunkt. Derfor begyndte han at lære dem udenad. Derpå blev der sagt: "Og sørg for ikke at haste med at recitere Koranen, før dens åbenbaring er fuldendt for dig." Efter dette skete det aldrig, at han følte nogen sådan fare, for bortset fra disse tre steder er der intet andet sted i Koranen, hvor der måtte være en henvisning til denne sag.

Tema og emne

Denne korte surah indeholder tre temaer: Monoteisme (Tawhid), instruktioner til Profeten og det hinsidige.

I det første vers er læren om monoteisme blevet sammentrængt i en enkelt sætning, der siger, at Allahs navn skal lovprises og ophøjes – det vil sige, at Han ikke må ihukommes ved noget navn, der kunne afspejle en mangel, fejl, svaghed eller et aspekt af lighed med skabte væsener. For roden til alle falske trosretninger i verden er forkerte opfattelser om Allah, der har antaget form af et fejlagtigt navn for Hans glorværdige og ophøjede Væsen. Derfor er det primære for korrektionen af troen, at Allah den Almægtige kun ihukommes ved de smukke navne, der passer Ham og sømmer sig for Ham

I de næste tre vers siges det: "Din Herre, hvis navns lovprisning er påbudt, er Ham, der skabte alt i universet, gav det dets proportioner, fastsatte en skæbne for det og lærte det at udføre den funktion, det er skabt til. Du bevidner denne manifestation af Hans magt dag og nat: at Han skaber vegetation på jorden såvel som reducerer den til blot affald. Intet andet væsen har magten til at frembringe forår eller magten til at forhindre efterår."

Dernæst, i de følgende to vers, trøstes Profeten: "Bekymr dig ikke om, hvordan du ord for ord skal huske Koranen, der bliver åbenbaret til dig. Det påhviler Os at bevare den i din hukommelse, og dens bevarelse er på ingen måde resultatet af nogen fremragende egenskab i dig, men resultatet af Vores gavmildhed og gunst; ellers, hvis Vi ville det således, kunne Vi få dig til at glemme den."

Dernæst er Profeten blevet fortalt: "Du er ikke blevet gjort ansvarlig for at lede alle ind på den rette vej; din eneste pligt er at overbringe sandheden. Den enkleste måde at overbringe sandheden på er, at formaning gives til ham, der er tilbøjelig til at lytte til formaningen og acceptere den; den, der ikke er tilbøjelig til det, bør ikke forfølges. Den, der frygter de onde konsekvenser af afvigelse og falskhed, vil

lytte til sandheden og acceptere den, og den elendige, der undgår at lytte til og acceptere den, vil selv se sit onde endeligt."

Talen opsummeres med ordene: "Succes er kun for dem, der tilegner sig renhed i tro, moral og handling, og som ihukommer deres Herres navn og forretter bønnen. Men tværtimod er folk helt fortabt i at søge verdens magelighed, goder og nydelser, hvorimod de faktisk burde stræbe efter deres vel i det hinsidige. For verden er forgængelig, og det hinsidige er evigt, og det hinsides velsignelser er langt bedre end verdens velsignelser. Denne sandhed er ikke kun udtrykt i Koranen; også i profeterne Ibrahiim og Musas bøger blev den bragt til menneskets kendskab."

Surah 87: al-A'la[156]

I Allahs navn, Den Nådigste, Den Barmhjertigste.

1. Lovpris din Herres navn, Den mest Ophøjede.
2. Han, som skaber og anordner i rette proportioner,
3. og som bestemmer og så retleder.
4. Han, som frembringer grønne enge,
5. reducerer dem til visne avner.
6. Vi vil få dig til at recitere, så du aldrig glemmer,
7. undtagen det, Allah vil. Sandelig, Han kender til alt, som er åbenbaret, og alt, som er hemmeligt.
8. Og Vi vil føre dig til den letteste vej.
9. Så forman, hvis formaningen er til nytte.
10. Den, som er gudfrygtig, godtager formaningen,
11. og den opsætsige undgår den,
12. den, som skal træde ind i den største ild,
13. hvori han hverken kan dø eller leve.
14. Sandelig, den, som renser sig, vil opnå den sikre sejr,
15. den, som husker sin Herres navn og udfører bønnen.
16. Men I foretrækker det jordiske liv,
17. selvom det hinsidige er bedre og evigt.
18. Sandelig, dette er i de tidligere skrifter,
19. Ibrahiims og Musas skrifter.

[156] *Al-A'la*: Den mest Ophøjede.

Surah 88: al-Ghashiyah

Åbenbaringsperiode

Hele suraens emne indikerer, at også denne er en af de allerførste suraer, der blev åbenbaret; men dette var perioden, hvor Profeten var begyndt at forkynde sit budskab offentligt, og folket i Mekka hørte det og ignorerede det skødesløst og tankeløst.

Tema og emne

For at forstå emnet godt bør man holde sig for øje, at Profetens forkyndelse i det indledende stadie hovedsageligt kredsede om to punkter, som han ønskede at indprente i folks sind: Monoteisme (Tawhid) og det hinsidige – og folket i Mekka forkastede begge dele. Lad os nu betragte denne surahs emne og stil.

Fra begyndelsen, for at vække folk af deres skødesløshed, bliver de spurgt ligeud: "Har I noget kendskab til den tid, hvor en overvældende ulykke vil falde på?" Umiddelbart efter dette gives detaljer om den forestående ulykke, og hvordan folk vil blive opdelt i to adskilte grupper og møde hver deres endeligt. Den ene gruppe mennesker vil komme i helvede, og de vil lide straf; den anden gruppe vil komme i det ophøjede Paradis og blive forsynet med velsignelser.

Efter således at have vækket folket, skifter temaet pludselig, og spørgsmålet stilles: Iagttager disse mennesker ikke de almindelige ting, de oplever hver dag? Det er folk, som ellers rynker panden og håner læren om monoteisme og Koranens budskab om det hinsidige. Overvejer de aldrig, hvordan kamelerne blev til? Hele deres liv i den arabiske ørken afhænger af dem. De er udstyret med netop de egenskaber, der kræves af et dyr, som skal leve i ørkenen. Når de drager ud på deres rejser, ser de himlen, bjergene eller jorden.

Lad dem fundere over disse tre fænomener. Lad dem overveje, hvordan himlen blev spændt ud over dem, hvordan bjergene blev rejst, og hvordan jorden blev bredt ud under dem. Er alt dette opstået uden dygtighed og håndværk fra en Almægtig, Alvis Designer? Hvis de anerkender, at en Skaber har skabt alt dette med stor visdom og magt, og at ingen anden er Hans partner i skabelsen – hvorfor nægter de så at acceptere Ham alene som deres Herre og Opretholder? Hvis de desuden anerkender, at Allah havde magten til at skabe alt dette, på hvilket rationelt grundlag tøver de så med at anerkende det næste? At Allah også har magten til at frembringe opstandelsen, genskabe mennesket og skabe helvede og Paradis?

Efter at have gjort sandheden klar med dette kortfattede og rationelle argument, vender henvendelsen sig fra de vantro til Profeten, og han får at vide: "Hvis disse mennesker ikke anerkender sandheden, så må de lade være. Du er ikke bemyndiget til at udøve autoritet over dem, så du kan tvinge dem til at tro. Din eneste opgave er at formane, så forman dem. I sidste ende skal de vende tilbage til Os. Til den tid vil Vi kræve dem til fuldt regnskab og tildele en hård straf til dem, der ikke tror."

Surah 88: al-Ghashiyah[157]

I Allahs navn, Den Nådigste, Den Barmhjertigste.

1. Har underretningen om den omsluttende (begivenhed) nået dig?
2. Nogle ansigter vil på den dag være bøjet ned og ydmyge,
3. (de har) arbejdet hårdt (og blev) udmattede (forgæves).
4. De vil havne i glødende ild.
5. De vil få at drikke fra en kogende kilde.
6. Ingen mad vil der være for dem andet end en giftig tornet plante,
7. den hverken mætter eller stiller sulten.
8. Og nogle ansigter vil på den dag være behagede og muntre
9. på grund af tilfredshed med deres anstrengelser (på jorden).
10. I en høj have (vil de være).
11. I den vil de ikke høre nogen tom snak.
12. I den vil der være en rindende kilde,
13. højsæder,
14. bægre, stillet frem,
15. puder, stillet på række,
16. og tæpper bredt ud.
17. Ser de da ikke på kamelen, hvordan den er skabt?
18. Og på himlen, hvordan den er højt hævet?
19. Og på bjergene, hvordan de er fastgjort?
20. Og på jorden, hvordan den er bredt ud?
21. Så forman (dem), sandelig, du er en formaner!
22. Du er ikke én, som (under)tvinger dem.
23. Men den, som vender sig bort og fornægter,
24. ham vil Allah straffe med den største straf!
25. Sandelig, til Os vender de tilbage,
26. og da pålægger det Os i sandhed at drage dem til regnskab.

[157] *Al-Ghashiyah*: Den omsluttende. Et af Genopstandelsens navne.

Surah 89: al-Fajr

Åbenbaringsperiode

Dens indhold viser, at den blev åbenbaret i Mekka på det stadie, hvor forfølgelsen af de nye konvertitter til islam var begyndt. På netop dette grundlag er folket i Mekka blevet påmindet om det onde endeligt for Firaun og stammerne 'Aad og Thamud.

Tema og emne

Dens tema er at bekræfte tildelingen af belønninger og straffe i det hinsidige, hvilket folket i Mekka ikke var parat til at anerkende. Lad os betragte ræsonnementet og den rækkefølge, det er blevet præsenteret i. Først og fremmest, ved at sværge eder ved morgengryet, de ti nætter, det lige og ulige, og natten der svinder, bliver tilhørerne spurgt: "Er disse ting ikke nok til at bevidne sandheden af det, I nægter at anerkende?" Ud fra den forklaring, der følger, vil det stå klart, at disse ting er symboler på den regelmæssighed, der eksisterer i natten og dagen. Selv efter at have bevidnet dette vise system etableret af Allah, behøver I da stadig noget andet bevis for at bevise, at det ikke er uden for Allahs magt at drage mennesket til ansvar for dets gerninger?

Dernæst er 'Aad og Thamud og Firauns onde endeligt nævnt som et eksempel for at vise, at da de overskred alle grænser og spredte fordærv på jorden, lod Allah Sin straf falde over dem. Dette er et bevis på, at universets system ikke styres af døve og blinde kræfter. Verden er heller ikke et lovløst kongerige under en korrupt hersker; derimod hersker en Vis Hersker over den. Efter dette foretages en vurdering af den generelle moralske tilstand i menneskenes samfund, hvoraf arabisk hedenskab var et iøjnefaldende eksempel. Især to aspekter er blevet kritiseret: For det første folkets materialistiske holdning. På grund af denne overså de moralsk godt og ondt og betragtede kun opnåelsen af verdslig rigdom, rang og position – eller fraværet af samme – som kriteriet for ære eller vanære. De havde glemt, at hverken rigdom er en belønning eller fattigdom en straf, men at Allah prøver mennesket i begge tilstande.

For det andet folkets holdning, der betød, at det forældreløse barn i deres samfund blev efterladt nødlidende ved faderens død. Ingen tog sig af de fattige. Hvem end der kunne, tilrane sig hele arven efter den afdøde forælder og drev de svage arvinger væk ved bedrag. Folk var så plaget af en umættelig grådighed efter rigdom, at de aldrig blev tilfredse, uanset hvor meget de end ophobede og samlede. Denne kritik har til hensigt at få dem til at indse, hvorfor mennesker med en sådan indstilling og adfærd i verdens liv ikke skulle drages til ansvar for deres ugerninger.

Talen afsluttes med den fastsættelse, at mennesket skal stå til regnskab, og at dette vil finde sted på den dag, hvor den guddommelige domstol bliver nedsat. Til den tid vil fornægterne af dommen forstå det, de ikke er i stand til at forstå nu – men til den tid vil det være nytteløst. Fornægteren vil fortryde og sige: "Gid jeg havde forberedt mig til denne dag, mens jeg levede i verden." Men hans fortrydelse vil ikke redde ham fra Allahs straf. Men hvad angår de mennesker, der med fuld hjertens tilfredshed i verden har accepteret den sandhed, som de himmelske bøger og Allahs profeter præsenterede: Allah vil være tilfreds med dem, og de vil være veltilfredse med de belønninger, Allah skænker dem. De vil blive kaldt til at slutte sig til de retfærdige og indtræde i Paradis.

Surah 89: al-Fajr[158]

I Allahs navn, Den Nådigste, Den Barmhjertigste.

1. Ved daggryet
2. og ved ti nætter.
3. Ved det lige og det ulige
4. og ved natten, når den trækker sig tilbage.
5. I dette er der sandelig en højtidelig ed for den, som ejer forstand.
6. Har du ikke set, hvad din Herre gjorde mod 'Aad?
7. Mod Iram med de høje søjler,
8. hvis lige ikke fandtes i noget andet land?
9. Mod Thamud, som huggede ud i klipperne,
10. og Firaun, som havde formidable søjler?
11. Mod dem, som overskred alle grænser i (deres) lande
12. og stiftede ufred i dem?
13. Din Herre lod straffens piske regne over dem.
14. Sandelig, din Herre er altid årvågen.
15. (Det er sådan med) mennesket, at når dets Herre prøver det, viser det ære og nåde, så siger det: "Min Herre har æret mig!"
16. Men når Han så prøver det (ved at) gøre forsyningen trang for det, siger det: "Min Herre har ydmyget mig!"
17. Men nej! I ærer ikke den forældreløse,
18. og I tilskynder ikke hinanden til at bespise den trængende.
19. I ødsler arven bort i fråseri,
20. og I elsker så inderligt rigdom.
21. Sandelig, når jorden er fuldstændig knust (skælv efter skælv),
22. når din Herre(s befaling) kommer, og englene stiller sig på række,
23. på den dag vil Helvede blive bragt frem, på den dag vil mennesket (endelig) forstå! Men til hvilken nytte vil denne forståelse være?
24. Det vil sige: "Hvis bare jeg havde sendt (gode handlinger) i forvejen for mit liv (til det hinsidige)!"
25. På den dag vil ingen kunne straffe som Han,
26. og ingen vil kunne binde fast som Han.
27. O du sjæl, som har fundet fred!
28. Vend tilbage til din Herre, tilfreds og til velbehag.
29. Træd ind blandt mine tjenere,
30. træd ind i Mit Paradis.

[158] *Al-Fajr*: Daggryet.

Surah 90: al-Balad

Åbenbaringsperiode

Dens emne minder om de tidligste suraer, der blev åbenbaret i Mekka. Men den indeholder en henvisning, der indikerer, at den blev nedsendt i den periode, hvor de vantro i Mekka havde besluttet sig for at modarbejde Profeten. De havde gjort det tilladt for sig selv at begå overgreb mod ham.

Tema og emne

I denne surah er et omfattende emne blevet sammentrængt i få korte sætninger. Det er et mirakel ved Koranen, at en komplet livsideologi, som næppe kunne forklares i et tykt bind, er blevet sammendraget yderst effektivt i denne korte surahs korte sætninger. Dens tema er at forklare menneskets sande position i verden og verdens forhold til mennesket. Den fortæller, at Allah har vist mennesket de to hovedveje til godt og ondt og har givet ham midlerne til at dømme, se og følge dem. Nu hviler det på menneskets egen indsats og dømmekraft, om han vælger dydens vej og opnår lyksalighed, eller om han vælger lastens vej og møder undergang.

Først er byen Mekka og de trængsler, Profeten mødte der, samt Adams børns tilstand, blevet ført som vidne på sandheden om, at denne verden ikke er et sted for hvile og magelighed for mennesket; et sted, hvor han skulle være født til at nyde livet. Tværtimod er han her skabt til slid og kamp. Hvis dette tema læses sammen med vers 39 i surah 53: an-Najm (Stjernen) – "der er intet for mennesket, undtagen hvad han har stræbt efter" – bliver det klart, at menneskets fremtid i denne verden afhænger af hans slid og kamp, indsats og stræben.

Herefter gendrives menneskets misforståelse: at han befinder sig i denne verden, og at der ingen overordnet magt er til at overvåge, hvad han gør, og drage ham til ansvar.

Dernæst tages et af de mange moralske begreber, som mennesket i sin uvidenhed hylder, som et eksempel. Det påpeges, hvilke forkerte kriterier for værdighed og storhed han har opstillet for sig selv i verden. Den person, der ødsler med sin rigdom for at vise sig, er ikke kun selv stolt af sin ødselhed; folk beundrer ham også begejstret for det. Men det Væsen, der våger over hans gerninger, ser noget andet. Han ser, med hvilke metoder rigdommen blev skaffet, og med hvilken hensigt den blev brugt.

Dernæst siger Allah: Vi har givet mennesket midlerne til viden samt evnerne til at tænke og forstå. Vi har åbnet begge hovedveje til dyd og last foran ham. Den ene vej fører ned til moralsk fordærv. Det er en let vej, der behager selvet. Den anden vej fører op til moralske højder. Den er stejl som en bjergvej, og for at bestige den må mennesket udøve selvbeherskelse. Det er menneskets svaghed, at han foretrækker at glide ned i afgrunden frem for at bestige klippen.

Dernæst har Allah forklaret, hvad den stejle vej er. Ved at følge den kan mennesket stige op til højderne. Det indebærer, at han skal opgive at bruge penge for at vise sig frem, for syns skyld og af stolthed. I stedet skal han bruge sin rigdom på at hjælpe de forældreløse og de trængende. Han skal tro på Allah og Hans religion og slutte sig til de troende. Han skal deltage i opbygningen af et samfund, der tålmodigt opfylder kravene til dyd og retfærdighed, og han skal udvise barmhjertighed over for folk. Endeligt for dem, der følger denne vej, er, at de bliver værdige til Allahs barmhjertighed. Derimod er endeligt for dem, der følger den forkerte vej, helvedes ild, som der ikke er nogen undslippen fra.

Surah 90: al-Balad[159]

I Allahs navn, Den Nådigste, Den Barmhjertigste.

1. Jeg sværger ved denne by,[160]
2. du er fri til at bo i denne by
3. og ved enhver forælder og dets barn!
4. Sandelig, Vi har skabt mennesket til (et liv med) besvær.
5. Tænker mennesket, at ingen har magt over ham?
6. Han siger: "Jeg har forbrugt store formuer!"
7. Tænker mennesket, at ingen ser ham?
8. Har Vi ikke skabt to øjne for ham
9. og en tunge og to læber
10. og vist ham to veje (til godt og ondt)?
11. Men han gik ikke på den stejle bjergsti.
12. Og hvad ved du om den stejle bjergsti?
13. Det er at befri en træl
14. eller at brødføde på hungersnødens dag
15. en forældreløs slægtning
16. eller en trængende, som befinder sig i stor nød,
17. at være blandt dem, som tror og tilskynder hinanden til tålmodighed og barmhjertighed.
18. Det er dem til højre.
19. Og de, som fornægter Vore åbenbaringer, det er dem til venstre.
20. Over dem vil der være en lukket ild.

[159] *Al-Balad*: Byen.
[160] Mekka.

Surah 91: ash-Shams

Åbenbaringsperiode

Emnet og stilen viser, at denne surah blev åbenbaret i den tidligste periode i Mekka. Det var på et stadie, hvor modstanden mod Profeten var blevet meget stærk og intens.

Tema og emne

Dens tema er at skelne det gode fra det onde. Den advarer de folk, der nægtede at forstå denne forskel, om det onde endeligt, der ventede dem.

Ud fra emnet består denne surah af to dele. Den første del består af vers 1-10, og den anden af vers 11-15. Den første del omhandler tre ting:

1. Ligesom solen og månen, dagen og natten samt jorden og himlen er forskellige fra hinanden og modstridende i deres virkninger og resultater, således er det gode og det onde forskellige fra hinanden og modstridende i deres virkninger og resultater. De er hverken ens i deres ydre fremtoning, og de kan heller ikke være ens i deres resultater.

2. At Allah, efter at have givet menneskets selv, dets evner til krop, sanser og sind, ikke har efterladt det uoplyst i verden. Tværtimod har Han ved hjælp af en naturlig inspiration indpodet i dets underbevidsthed skelnen mellem godt og ondt, rigtigt og forkert. Han har givet det en fornemmelse af, at det gode er godt, og at det onde er ondt.

3. At menneskets fremtid afhænger af, hvordan han bruger den skelneevne, vilje og dømmekraft, som Allah har udstyret ham med, til at udvikle det gode og undertrykke selvets onde tilbøjeligheder. Hvis han udvikler den gode tilbøjelighed og frigør sit selv fra de onde tilbøjeligheder, vil han opnå evig succes. Hvis han derimod undertrykker det gode og fremmer det onde, vil han møde skuffelse og nederlag.

I den anden del fremhæves betydningen af profetembedet gennem det historiske fortilfælde med Thamuds folk. Et Sendebud oprejses i verden, fordi den inspirerede viden om godt og ondt, som Allah har placeret i den menneskelige natur, i sig selv ikke er nok til menneskets vejledning. På grund af menneskets manglende evne til fuldt ud at forstå, fremsætter han falske ideer og teorier om godt og ondt og farer dermed vildt. Det er derfor, at Allah nedsendte klar åbenbaring til profeterne, så de kunne gøre det klart for folket, hvad der er godt, og hvad der er ondt. Ligeledes blev Profeten Salih sendt til Thamuds folk, men folket, der var overvældet af deres egen ondskab, var blevet så oprørske, at de afviste ham. Da han præsenterede miraklet med hunkamelen for dem – som de selv havde forlangt – skar den mest elendige iblandt dem haserne over på den, på trods af hans advarsel, men i overensstemmelse med folkets vilje og ønske. Som følge heraf blev hele stammen indhentet af en katastrofe.

Under fortællingen af denne historie om Thamud bliver det ingen steder i suraen sagt: "I folk af Quraysh, hvis I afviste jeres Profet, Muhammad, som Thamud afviste deres, ville I også møde den samme skæbne, som de mødte." Forholdet i Mekka på den tid lignede dem, der gjaldt for Thamuds folk imod Profeten Salih. Derfor var fortællingen af denne historie i sig selv nok til at antyde over for folket i Mekka, at dette historiske fortilfælde også gjaldt dem.

Surah 91: ash-Shams[161]

I Allahs navn, Den Nådigste, Den Barmhjertigste.

1. Ved solen og dens lys,

2. Ved månen, når den følger den.

3. Ved dagen, når den synliggør solen.

4. Ved natten, når den indhyller den.

5. Ved himlen og Den (Almægtige), som byggede den.

6. Ved jorden, som bredte den ud.

7. Ved selvet (mennesket) og Ham, som formede det,

8. derefter indgav det (bevidstheden om) det onde og det gudfrygtige (og gode).

9. Den, som gør sin sjæl ren, han har i sandhed opnået frelsen.

10. Og den, som har fordærvet den, han har tabt.

11. Thamud fornægtede (Sendebuddet) i deres ulydighed,

12. da den mest ondskabsfulde blandt dem førte sig frem.

13. Da sagde Allahs Sendebud til dem: "Bevogt Allahs kamelhoppe og (hold øje med) dens (tur til at) drikke."

14. Men de fornægtede Sendebuddet og slagtede kamelhoppen. Så knuste deres Herre dem for deres synd og jævnede dem (med jorden).

15. Og Han frygter ikke udfaldet (ved deres undergang).

[161] *Ash-Shams*: Solen.

Surah 92: al-Layl

Åbenbaringsperiode

Dens emne minder så meget om det i surah 91: ash-Shams (Solen), at hver surah synes at være en forklaring på den anden. Det er én og samme ting, der er blevet forklaret i surah 91: ash-Shams på én måde og i denne surah på en anden. Dette indikerer, at begge disse suraer blev nedsendt i omtrent samme periode.

Tema og emne

Dens tema er at skelne mellem de to forskellige livsveje og at forklare kontrasten mellem deres endelige udfald og resultater. Ud fra emnet består denne surah af to dele. Den første del består af vers 1-11, og den anden af vers 12-21.

I den første del, lige fra begyndelsen, påpeges det, at den stræben og de handlinger, som individer, nationer og menneskegrupper er optaget af i verden, er – hvad angår deres moralske natur – lige så forskellige, som dagen er fra natten, og hannen fra hunnen. Herefter, i overensstemmelse med den generelle stil i Koranens korte suraer, præsenteres tre moralske karaktertræk af den ene slags og tre af den anden slags. De tjener som en illustration fra en enorm samling af menneskets stræben og aktiviteter. Ud fra disse kan enhver bedømme, hvilken livsstil der repræsenteres af den ene slags karaktertræk, og hvilken der repræsenteres af den anden. Begge disse stilarter er beskrevet i så korte, elegante og fyndige sætninger, at de rører hjertet og fæstner sig i hukommelsen, så snart man hører dem. Kendetegnene for den første slags er, at man skal give ud af sin rigdom, udvise gudsfrygt og fromhed samt anerkende det gode som godt. Kendetegnene for den anden slags er, at man er nærig, er ligeglad med Allahs tilfredshed og utilfredshed og forkaster det, der er godt og rigtigt. Dernæst slås det fast, at disse to handlemåder, som er klart forskellige, ikke kan være ens og lige med hensyn til deres resultater. Men ligesom de er forskellige i deres natur, således er de også forskellige i deres resultater. For den person (eller gruppe af personer), der antager den første handlemåde, vil Allah gøre den korrekte levevis let. Det vil ske i en sådan grad, at det at gøre det gode bliver let for ham, og det at gøre det onde bliver svært. Derimod vil Allah for den, der antager den anden livsstil, gøre den vanskelige og hårde levevis let. Det vil ske i en sådan grad, at det at gøre det onde bliver let for ham, og det at gøre det gode bliver svært. Denne passage afsluttes med en yderst virkningsfuld og rørende sætning: "Denne verdslige rigdom, for hvis skyld mennesket endda er villig til at risikere sit liv, vil ikke følge med ham ned i graven. Hvad vil den derfor gavne ham efter døden?"

I den anden del er tre sandheder også blevet fremsat lige så kortfattet. For det første, at Allah ikke har efterladt mennesket uoplyst i verdens eksamenshal. Tværtimod har Han påtaget sig ansvaret for at fortælle ham, hvilken af de forskellige livsveje der er den lige og rette vej. Her var der ingen grund til at påpege, at Han ved at sende Sit Sendebud og Sin bog har opfyldt Sit ansvar, for både Sendebuddet og bogen var til stede for at vejlede. For det andet, at Herren over både denne verden og det hinsidige er Allah alene. Hvis I søger verden, er det Ham, der vil give den, og hvis I søger det hinsidige, er det igen Ham, der vil give det. Nu er det op til jer at beslutte, hvad I vil søge hos Ham. Den tredje sandhed, der er blevet fremsat, er, at den elendige, der afviser det gode, som præsenteres gennem Sendebuddet og bogen, og vender sig bort fra det, vil have en flammende ild parat til sig. Hvad angår den gudfrygtige person, der bruger sin rigdom til et godt formål uden noget egoistisk motiv, men kun for at vinde sin Herres velbehag: Hans Herre vil være tilfreds med ham og velsigne ham med så meget, at han vil være veltilfreds med Ham.

Surah 92: al-Layl[162]

I Allahs navn, Den Nådigste, Den Barmhjertigste.

1. Ved natten, når den indhyller (jorden),
2. ved dagen, når den oplyser,
3. og ved Den (Almægtige), der skabte manden og kvinden.
4. Sandelig, jeres anstrengelser er forskellige.
5. Den, som giver ud og er gudfrygtig
6. og bekræfter det bedste og skønneste,
7. for ham vil Vi lette vejen til fremgang.
8. Men den, som er nærig og er sig selv nok
9. og fornægter det bedste og skønneste,
10. for ham vil Vi lette vejen til lidelse.
11. Til ingen nytte vil hans rigdom være, når han går til grunde.
12. Sandelig, det pålægger os at lede til den rette vej.
13. Og sandelig, Os tilhører det sidste og det første.
14. Og Jeg advarede jer mod en ild, som brænder stærkere og stærkere,
15. som kun den mest ulydige havner i,
16. ham, som fornægter og vender sig bort.
17. Den mest gudfrygtige vil blive holdt langt væk derfra.
18. (Det gælder) den, som giver ud for Allahs sag og bliver renset,
19. han giver ud, uden at vente noget belønning,
20. kun søger han sin Herres tilfredshed.
21. Og sandelig, snart vil han blive gjort tilfreds.

[162] *Al-Layl*: Natten.

Surah 93: adh-Dhuha

Åbenbaringsperiode

Dens emne indikerer tydeligt, at den hører til den tidligste periode i Mekka. Hadith viser også, at åbenbaringerne var sat i bero i en tid, hvilket fik Profeten til at føle sig dybt bedrøvet og tynget af sorg. På den baggrund følte han sig meget ængstelig for, at han måske havde begået en fejl, som betød, at hans Herre var blevet vred på ham og havde forladt ham. Derpå fik han den trøst, at åbenbaringen ikke var stoppet på grund af nogen utilfredshed. Den var derimod nødvendiggjort af den samme hensigtsmæssighed, som ligger til grund for nattens fred og stilhed efter den lyse dag. Det er, som for at sige: "Hvis du uafbrudt var blevet udsat for åbenbaringens (wahis) intenst skarpe lys, ville dine nerver ikke have kunnet holde til det. Derfor blev der givet en pause for at give dig fred og ro."

Denne tilstand blev oplevet af Profeten i profetkaldets indledende fase, da han endnu ikke var vant til at bære åbenbaringens intensitet. På dette grundlag var en pause indimellem nødvendig. Dette har vi allerede forklaret i introduktionen til surah 74: al-Muddathir (Den Indhyllede).

Tema og emne

Dens tema er at trøste Profeten, og dens formål er at fjerne den ængstelse og sorg, som åbenbaringens udeblivelse havde forvoldt ham. Først og fremmest er han blevet forsikret ved at sværge en ed ved den lyse morgen og nattens stilhed, som for at sige: "Din Herre har slet ikke forladt dig, og Han er heller ikke utilfreds med dig." Dernæst har han fået den gode nyhed om, at de trængsler, han gennemgik i den indledende fase af sin mission, ikke ville vare længe. For hver efterfølgende periode af hans liv ville være bedre end den forrige. Inden længe ville Allah velsigne ham så rigeligt, at han ville blive veltilfreds. Dette er en af Koranens udtrykkelige profetier, som senere viste sig at være bogstaveligt sand. Da denne profeti blev fremsat, så der ellers ikke ud til at være den fjerneste chance for, at den hjælpeløse og magtesløse mand, der var trådt frem for at føre krig mod hele nationens uvidenhed og hedenskab, nogensinde ville opnå så vidunderlig en succes.

Dernæst, idet Han henvender sig til Sin Profet, siger Allah: "O Min kære Profet, hvad har forårsaget dig den ængstelse og sorg, at din Herre har forladt dig, og at Vi er utilfredse med dig? Sandheden er derimod, at Vi har været gode mod dig med venlighed på venlighed lige siden den dag, du blev født. Du blev født som forældreløs, og Vi sørgede på bedste vis for din opvækst og pleje. Du var uvidende om Vejen, og Vi viste dig Vejen. Du var fattig, og Vi gjorde dig rig. Alt dette viser, at du har været begunstiget af Os helt fra begyndelsen, og at Vores nåde og gavmildhed konstant har været rettet mod dig." Her bør man også have vers 37-42 af surah 20: Ta Ha for øje. Her opmuntrede og trøstede Allah Profeten Musa, mens Han sendte ham for at konfrontere en tyran som Firaun, ved at sige: "Vi har taget Os af dig med venlighed lige siden din fødsel. Derfor bør du være tryg ved, at du ikke bliver efterladt alene i denne frygtindgydende mission. Vores gunst vil konstant være med dig."

Som afslutning har Allah instrueret Sin Profet om, hvordan han bør behandle Allahs skabninger for at gengælde de gunstbevisninger, Han har vist ham, og hvordan han bør vise taknemmelighed for de velsignelser, Han har skænket ham.

Surah 93: adh-Dhuha[163]

I Allahs navn, Den Nådigste, Den Barmhjertigste.

1. Ved formiddagens glød

2. og ved natten, når roen falder på.

3. Din Herre har ikke forladt dig, ej heller blev Han utilfreds med dig.

4. Og sandelig, det hinsidige er for dig bedre end det jordiske.

5. Og sandelig, din Herre vil skænke dig (alt godt), og du vil blive tilfreds.

6. Fandt Han dig ikke som forældreløs og gav dig ly?

7. Og fandt Han dig ikke vildfaren og retledte dig?

8. Og fandt Han dig ikke fattig og gjorde dig rig?

9. Så gør ingen forældreløs fortræd.

10. Og vis ikke en trængende bort.

11. Men fortæl om din Herres velsignelser (ved enhver lejlighed).

[163] *Adh-Dhuha*: Morgenlyset.

Surah 94: ash-Sharh

Åbenbaringsperiode

Dens emne minder så meget om det i surah 93: adh-Dhuha, at begge disse suraer synes at være åbenbaret i omtrent samme periode under lignende omstændigheder. Ifølge Abdullah ibn Abbas blev den nedsendt i Mekka lige efter surah 93: adh-Dhuha.

Tema og emne

Også denne surahs mål og hensigt er at trøste og opmuntre Sendebuddet. Dette var i sig selv en stor omvæltning i hans eget liv; noget, han slet ikke havde forestillet sig i sit liv før profetkaldet. Knap var han begyndt at forkynde islams budskab, før det samme samfund, der havde vist ham enestående ære, vendte sig fjendtligt mod ham. De samme slægtninge og venner, de samme stammefrænder og naboer, der plejede at behandle ham med den største respekt, begyndte nu at overdænge ham med skældsord og kritik. Ingen i Mekka var villig til at lytte til ham. Han begyndte at blive latterliggjort og hånet på gader og veje, og ved hvert skridt måtte han stå ansigt til ansigt med nye vanskeligheder. Selvom han gradvist blev vant til trængslerne – også langt sværere af slagsen – var den indledende fase meget nedslående for ham. Det er derfor, først surah 93: adh-Dhuha blev nedsendt for at trøste ham, og derefter denne surah.

I den, lige fra begyndelsen, siger Allah: "Vi har begunstiget dig, åh Profet, med tre store velsignelser. Derfor har du ingen grund til at være modløs. Den første er velsignelsen ved at 'åbne brystet' (Sharh Sadr). Den anden er at fjerne den tunge byrde fra dig, som tyngede din ryg før kaldet. Den tredje, at ophøje dit ry, hvis lige aldrig før er blevet tildelt noget menneske." Længere nede i noterne har vi forklaret, hvad hver af disse velsignelser indebærer, og hvor store og enestående disse velsignelser sandelig er!

Herefter har universets Herre og Opretholder forsikret Sin tjener og Sit Sendebud om, at den tid med trængsler, han gennemgår, ikke er meget lang, men at der tæt efter den også følger en tid med lettelse. Det samme er beskrevet i surah 93: adh-Dhuha med ordene: "Hver efterfølgende periode er bedre for dig end den forrige, og snart vil din Herre give dig så meget, at du vil blive veltilfreds."

Afslutningsvis er Profeten blevet instrueret, som for at sige: "Du kan kun udvikle styrken til at bære og modstå trængslerne i den indledende fase ved ét middel, og det er dette: 'Når du er ledig fra dine gøremål, skal du hellige dig tilbedelse og rette al din opmærksomhed udelukkende mod din Herre'." Denne samme instruktion er blevet givet ham i en langt større detalje i surah 73: al-Muzzammil 1-9.

Surah 94: ash-Sharh[164]

I Allahs navn, Den Nådigste, Den Barmhjertigste.

1. Har Vi ikke udvidet dit bryst?[165]
2. Og fjernet fra dig din byrde?[166]
3. Som tyngede din ryg
4. Og Vi løftede din anseelse.
5. Sandelig, sammen med besværlighed kommer lethed.
6. Ja, så sandelig, sammen med besværlighed kommer lethed.
7. Så når du er færdig (med dine forpligtelser), så bestræb dig (med tilbedelse).
8. Og vend dig til din Herre alene!

[164] *Ash-Sharh* eller *al-Inshirah*: Udvidelsen.
[165] oplyst, beroliget og glædet dit hjerte med vejledning.
[166] Ved at tilgive eventuelle fejl, du måtte have begået tidligere eller måtte begå i fremtiden. "Byrde" kan også henvise til den angst, som Profeten oplevede i begyndelsen af sin mission.

Surah 95: at-Tiin

Åbenbaringsperiode

Ifølge Qatadah er denne surah medinensisk. Der er berettet to forskellige synspunkter fra Ibn Abbas: for det første, at det er en mekkansk surah, og for det andet, at den er medinensisk. Men flertallet af lærde betragter den som en mekkansk åbenbaring. Et tydeligt tegn på dette er brugen af ordene "denne fredens by" (ha-dhal-balad-il-amin) om Mekka.

Tema og emner

Dens tema er belønningerne og straffene i det hinsidige. Til dette formål, idet der først sværges en ed ved nogle fremragende profeters hjemsteder, er det blevet fastslået, at Allah har skabt mennesket i den mest fremragende form.

Denne sandhed er udtrykt på forskellige måder andre steder i Koranen. Nogle steder siges det for eksempel, at Allah udpegede mennesket som Sin statholder på jorden og befalede englene at kaste sig ned for ham (Surah 2:30, 6:165, 7:11, 15:28, 27:62). Andre steder hedder det: "Mennesket er blevet bærer af den guddommelige betroelse, som jorden og himlene og bjerge ikke havde magt til at bære" (Surah 33: al-Ahzab (De Allierede) 72). Andre steder lyder det: "Og Vi har sandelig æret Adams børn og båret dem på land og hav, forsynet dem med de gode ting og foretrukket dem frem for meget af det, Vi har skabt, med [tydelig] fortrinsret" (Surah 17: al-Isra' (Den Natlige Rejse) 70). Men her er erklæringen anderledes. Den aflægges ved en ed specifikt om profeternes hjemsteder og fastslår, at mennesket er skabt i den fineste form. Dette betyder, at menneskeheden er velsignet med en så fremragende form og natur, at den kunne fostre mænd, der var i stand til at opnå profetkaldets højeste position. Det er en position, der er højere end nogen, nogen anden af Allahs skabninger har opnået.

Dernæst slås det fast, at der findes to slags mennesker: Dem, der på trods af at være skabt i den fineste form, bliver tilbøjelige til det onde, og hvis moralske forfald får dem til at blive reduceret til de laveste af de lave. Dem, der ved at følge troens og retskaffenhedens vej, forbliver sikret mod forfaldet og i overensstemmelse med den ædle position. Dette er et nødvendigt krav ved at være skabt i den bedste form. At begge disse mennesketyper findes blandt menneskeheden, er et faktum, ingen kan benægte. Det observeres og opleves nemlig i samfundet overalt og til alle tider.

Som afslutning er denne kendsgerning blevet brugt som et argument for at bevise følgende: Når der blandt menneskene findes disse to adskilte og vidt forskellige typer, hvordan kan man så benægte dommen og gengældelsen for gerninger? Hvis de moralsk fordærvede ikke straffes, og de moralsk rene og ophøjede ikke belønnes, og begge ender i støvet på samme måde, ville det betyde, at der ingen retfærdighed er i Allahs rige. Menneskets natur og sund fornuft kræver derimod, at en dommer bør udøve retfærdighed. Hvordan kan man så forestille sig, at Allah, der er den mest retfærdige af alle dommere, ikke ville udøve retfærdighed?

Surah 95: at-Tiin[167]

I Allahs navn, Den Nådigste, Den Barmhjertigste.

1. Ved figen og olivenen,[168]
2. Og (ved) bjerget Sinai
3. Og ved denne trygge by.[169]
4. Sandelig, Vi skabte mennesket i den bedste form.
5. Derefter bragte Vi det tilbage til (en tilstand af) det laveste af det lave.
6. Undtaget herfra er dem, som tror og handler godt og retskaffent, for dem er der en uendelig belønning.
7. Så hvad er det, som får dig (o, du menneske) til at fornægte Dommen?
8. Er Allah ikke Dommeren over alle dommere?

[167] *At-Teen*: Figen.
[168] Henviser til de steder, der er kendt for deres produktion, henholdsvis Damaskus og Jerusalem. Det kan også henvise til figen- og oliventræerne eller til frugterne selv.
[169] Mekka.

Surah 96: al-'Alaq

Åbenbaringsperiode

Denne surah har to dele: den første del består af vers 1-5, og den anden af vers 6-19. Om den første del er et stort flertal af de islamiske lærde enige om, at den udgør den allerførste åbenbaring, der blev nedsendt til Profeten. I den henseende er hadithen fra Profetens hustru (Aisha), som Imam Ahmad, Bukhari, Muslim og andre har berettet med adskillige kæder af hjemmelsmænd, en af de mest autentiske ahadith om emnet. I den har Aisha fortalt hele historien om åbenbaringens begyndelse, sådan som hun selv hørte fra Allahs Sendebud. Desuden berettes det, at Ibn Abbas, Abu Musa al-Ashari og en gruppe af ledsagerne også har udtalt, at disse var de allerførste vers af Koranen, der blev åbenbaret for Profeten. Den anden del blev nedsendt senere, da Profeten begyndte at udføre den foreskrevne bøn på Ka'baens område, og hans ærkefjende (Abu Jahl) forsøgte at forhindre ham i dette med trusler.

Åbenbaringens begyndelse

Traditionalisterne har, med hjemmel i deres respektive overleveringer, berettet historien om åbenbaringens begyndelse fra Imam Az-Zuhri, der havde den fra Urwah ibn Zubair, som havde den fra Aisha, hans tante. Hun udtaler, at åbenbaringerne til Profeten begyndte i form af sande (ifølge andre hadith: gode) syner. Hvilket som helst syn han så, virkede det, som om han så det ved højlys dag. Efterfølgende blev ensomheden ham kær, og han plejede at tage til Hira-hulen for at hellige sig tilbedelse i adskillige dage og nætter. Han tog forsyninger med sig og opholdt sig der i flere dage; derefter vendte han tilbage til Khadijah, som igen gav ham forsyninger med til nogle flere dage. En dag, da han befandt sig i Hira-hulen, kom åbenbaringen uventet ned til ham, og englen sagde til ham: *"Læs."* Herefter gengiver Aisha Profetens egne ord, hvis indhold var: *"Jeg sagde: 'Jeg kan ikke læse!' Derpå greb englen mig og klemte mig, indtil jeg ikke kunne bære det mere. Så slap han mig og sagde: 'Læs.' Jeg sagde: 'Jeg kan ikke læse!' Han klemte mig en anden gang, indtil jeg ikke kunne bære det mere. Så slap han mig og sagde: 'Læs.' Jeg sagde igen: 'Jeg kan ikke læse!' Han klemte mig for tredje gang, indtil jeg ikke kunne bære det mere. Så slap han mig og sagde: 'Læs i din Herres navn, som skabte' (Iqra bismi Rabbi kal-ladhi khalaqa), indtil han nåede 'hvad han ikke vidste' (ma lam ya lam)."* Aisha siger: *"Så vendte det hellige Sendebud hjem til Khadijah, skælvende af frygt, og sagde til hende: 'Dæk mig til, dæk mig til', og han blev dækket til. Da rædslen forlod ham, sagde han: 'Åh Khadijah, hvad er der sket med mig?' Så fortalte han hende alt, hvad der var hændt, og sagde: 'Jeg frygter for mit liv.' Hun sagde: 'Nej, aldrig! Vær ved godt mod. Ved Allah, aldrig vil Allah fornedre dig: Du behandler slægtninge godt, du taler sandt, (en overlevering tilføjer: du leverer det betroede tilbage), du bærer byrden for de hjælpeløse, du hjælper de fattige, du bevarter gæsterne, og du samarbejder om gode gerninger.' Så tog hun ham med til Waraqah ibn Nawfal, som var hendes fætter. Han var blevet kristen i den for-islamiske tid, skrev Evangeliet på arabisk og hebraisk og var blevet meget gammel og blind. Khadijah sagde: 'Bror, lyt til din brors søn.' Waraqah sagde til den hellige Profet: 'Hvad har du set, nevø?' Den hellige Profet beskrev, hvad han havde set. Waraqah sagde: 'Dette er den samme Namus (åbenbaringens engel), som Allah havde nedsendt til Musa. Gid jeg var en ung mand under dit profetkald! Gid jeg var i live, når din stamme vil fordrive dig!' Den hellige Profet sagde: 'Vil de fordrive mig?' Waraqah sagde: 'Ja, aldrig er det sket, at en person bragte det, du har bragt, uden at blive behandlet som en fjende. Hvis jeg lever til den tid, vil jeg hjælpe dig med al den magt, jeg råder over.' Men ikke længe efter dette døde Waraqah."*

Denne beretning er utvetydig om, at han selv indtil et øjeblik før englens ankomst til Allahs Sendebud var indgående bekendt med hans liv, hans anliggender og færden. Da han også hørte om hans oplevelse, betragtede han det ikke som en ond indskydelse, men sagde straks, at det var den Namus, der var steget ned til Musa. Dette betød, at Profeten selv ifølge ham var en så ophøjet person, at der intet overraskende var i, at han blev ophøjet til profetembedet.

Anledning til åbenbaringen af vers 6-19

Denne anden del af suraen blev åbenbaret, da Allahs Sendebud begyndte at udføre bønnen på den islamiske måde i Ka'baen, og Abu Jahl truede og forsøgte at forhindre ham i dette. Det forholdt sig sådan, at han efter sin udnævnelse til profetkaldet – endnu før han kunne begynde at forkynde islam åbent – begyndte at udføre bønnen på Ka'baens område på den måde, Allah havde lært ham. Heraf fornemmede Quraysh for første gang, at han havde antaget en ny religion. De andre folk betragtede det med nysgerrighed, men Abu Jahl truede i sin arrogance og sit hovmod Profeten og forbød ham at tilbede på den måde i Ka'baen. I denne forbindelse er der berettet en del hadith fra Abdullah ibn Abbas og Abu Huraira, som omtaler Abu Jahls tåbelige adfærd.

Abu Hurairah fortæller, at Abu Jahl spurgte Quraysh-folket: *"Sætter Muhammad sit ansigt mod jorden foran jer?"* Da de svarede bekræftende, sagde han: *"Ved Lat og Uzza, hvis jeg nogensinde fanger ham i den tilbedelseshandling, vil jeg sætte min fod på hans nakke og gnide hans ansigt i støvet."* Så skete det, at han så Sendebuddet i den stilling og trådte frem for at sætte sin fod på hans nakke. Men pludselig vendte han om, som om han var skræmt. Da han blev spurgt, hvad der var galt, sagde han, at der var en grøft af ild og en frygtelig ånd mellem ham selv og Muhammad, samt nogle vinger. Da Profeten hørte dette, bemærkede han: *"Var han kommet mig nær, ville englene have slået til og revet ham i stykker."* (Ahmad, Muslim, Nasai, Ibn Jarir, Ibn Abi Hatim, Ibn al-Mundhir, Ibn Marduyah, Abu Nu'aim Isfahani, Baihaqi).

Ifølge Ibn Abbas sagde Abu Jahl: *"Hvis jeg fangede Muhammad i at udføre sin bøn ved Ka'baen, ville jeg trampe hans nakke ned."* Da Profeten hørte om det, sagde han: *"Hvis han gjorde det, ville englene gribe ham på stedet."* (Bukhari og Tirmidhi)

Ifølge en anden hadith fra Ibn Abbas udførte Profeten sin bøn ved 'Ibrahiims plads' (Maqam Ibrahiim). Abu Jahl kom forbi og sagde: *"O Muhammad, forbød jeg dig ikke dette?"*, hvorefter han begyndte at true ham. Som svar irettesatte Profeten ham strengt. Derpå sagde han: *"O Muhammad, med hvilken styrke irettesætter du mig? Ved Allah, mine følgere i denne dal overgår langt dine i antal."* (Ahmad, Tirmidhi, Nasai, Ibn Jarir, Ibn Abi Shaibah, Ibn al-Mundhir, Tabarani, Ibn Marduyah).

På grund af netop disse hændelser blev den del af denne surah (vers 6), der begynder med 'Nej! [Men] sandelig, mennesket overskrider grænsen', nedsendt. Naturligvis bør denne dels placering være den samme, som er tildelt den i denne surah af Koranen. For efter nedsendelsen af den første åbenbaring havde Profeten givet udtryk for islam først og fremmest ved bønshandlingen og hans konflikt med idoltilbederne.

Surah 96: al-'Alaq[170]

I Allahs navn, Den Nådigste, Den Barmhjertigste.

1. Læs i din Herres navn! Han, som skabte.
2. Han skabte mennesket af en klæbende substans.
3. Læs! Din Herre besidder uendelig nåde.
4. Han (er Den), som lærte (mennesket at skrive) med pennen.
5. Han lærte mennesket, hvad det ikke kendte til.
6. Men mennesket går sandelig over grænsen,
7. for det anser sig som selvtilstrækkelig og uafhængig (af sin Herre).
8. (O du menneske!) Sandelig, til din Herre er (din) tilbagevenden.
9. Har du set den, som forbyder
10. en tjener at udføre bønnen?
11. Tænk nu, at denne (tjener) er på den rette vej,
12. eller at han tilskynder til gudfrygtighed?
13. Hvad mener du? Skulle han (som forbyder) så have (forbudt og) fornægtet og vendt sig bort (som han gjorde)?
14. Ved han ikke, at Allah ser (alt)?
15. Nej! Sandelig, hvis han ikke afslutter (sin ugerning), vil Vi gribe ham ved hans pandelok og slæbe ham (ind i Helvede).
16. Den løgners og synders pande(lok)!
17. Lad ham så kalde på sine fæller (om hjælp).
18. Og Vi vil tilkalde Helvedets engle
19. Sandelig, nej! Hør ikke på ham! Kast dig ned og kom (Allah) nær!

[170] *Al-'Alaq*: Den klæbende substans. Denne surah kaldes også *Iqra'* som betyder "recitér" eller "læs."

Surah 97: al-Qadr

Åbenbaringsperiode

Hvorvidt det er en mekkansk eller en medinensisk åbenbaring, er omstridt. Abu Hayyan har i al-Bahr al-Muhti hævdet, at flertallet af lærde betragter den som en medinensisk surah. Ibn Mardayah har citeret Ibn Abbas, Ibn Zubair og Aisha for at sige, at denne surah blev åbenbaret i Mekka. Et studie af indholdet viser også, at den må være åbenbaret i Mekka, som vi vil forklare nedenfor.

Tema og emne

Dens tema er at gøre mennesket bekendt med Koranens værdi, værd og betydning. Dens placering lige efter surah 96: al-Alaq (Den klyngende substans) i Koranens rækkefølge forklarer i sig selv, at den hellige bog – hvis åbenbaring begyndte med de første fem vers af surah 96: al-Alaq – blev nedsendt i en skæbnebestemmende nat. Det er en glorværdig bog, og dens åbenbaring for menneskeheden er fuld af velsignelser.

Lige fra begyndelsen siger Allah: "Vi har nedsendt Koranen." Det vil sige, at den ikke er et værk af Muhammad selv, men at Vi Selv har åbenbaret den.

Dernæst siges det: "Vi nedsendte den i Skæbnenatten." Skæbnenatten har to betydninger, og begge er underforstået her. For det første, at det er den nat, hvor skæbner afgøres; med andre ord er det ikke en almindelig nat som andre nætter, men en nat, hvor skæbner skabes eller brydes. Åbenbaringen af denne bog i denne nat er ikke blot åbenbaringen af en bog, men en begivenhed, der vil ændre skæbnen ikke blot for Quraysh eller Arabien, men for hele verden. Det samme er blevet sagt i surah 44: ad-Dukhan (Røgen) (se venligst introduktionen til den surah). Den anden betydning er, at dette er en nat af enestående ære, værdighed og herlighed; at den er bedre end tusind måneder. Således advares de vantro i Mekka: "I betragter på grund af jeres uvidenhed denne bog, som Muhammad har præsenteret, som en ulykke for jer selv og klager over, at en katastrofe har ramt jer. Sandheden er derimod, at den nat, hvor det blev forordnet, at den skulle nedsendes, var en så velsignet nat, at en opgave blev udført i den til gavn for menneskeheden; en opgave, der aldrig var blevet udført selv i løbet af tusind måneders historie."

Afslutningsvis fastslås det, at englene og Jibriil i denne nat stiger ned med enhver forordning med deres Herres tilladelse. Alt er fred fra aften til morgen. Det vil sige, at der ingen indblanding er af det onde i den, for alle Allahs forordninger har til hensigt at fremme det gode og ikke det onde. Selv hvis der træffes beslutning om at ødelægge en nation, sker det for det endelige godes skyld, ikke for det ondes.

Surah 97: al-Qadr[171]

I Allahs navn, Den Nådigste, Den Barmhjertigste.

1. Sandelig, Vi nedsendte den i Skæbnens Nat.

2. Og hvad ved du om Skæbnens Nat?

3. Skæbnens Nat er bedre end tusind måneder.

4. Da nedstiger englene og ånden[172] med deres Herres tilladelse i alle sager.

5. Fredfyldt det er, helt til daggry.

[171] *Al-Qadr*: Dekret eller skæbne. Andre betydninger er »præcis måling (dvs. mængde eller omfang)", "værdi", "Alvor" eller "storhed."
[172] Englen Jibriil (Gabriel).

Surah 98: al-Bayyinah

Åbenbaringsperiode

Om denne surah blev åbenbaret i Mekka eller Medina, er også omstridt. Ibn Zubair og Ata ibn Yasar har overbevisningen at den er medinensisk. Det berettes, at Ibn Abbas og Qatadah har haft to synspunkter: for det første, at den er mekkansk, og for det andet, at den er medinensisk. Aisha betragter den som en mekkansk surah. Hvad angår dens indhold, er der intet i den, der indikerer, om den blev åbenbaret i Mekka eller i Medina.

Tema og emne

Dens placering efter surah 96: al-Alaq og surah 97: al-Qadr i Koranens rækkefølge er meget meningsfuld. Surah 96: al-Alaq indeholder den allerførste åbenbaring, mens surah 97: al-Qadr viser, hvornår den blev åbenbaret. I denne surah er det blevet forklaret, hvorfor det var nødvendigt at sende et Sendebud sammen med denne hellige bog.

Først og fremmest er behovet for at sende et Sendebud blevet forklaret med ordene: Verdens folk, hvad enten de var blandt følgerne af de tidligere skrifter eller blandt afgudsdyrkerne, kunne umuligt blive befriet fra deres tilstand af vantro, før et Sendebud blev sendt, hvis fremtræden i sig selv skulle være et klart bevis på hans Profetskab, og han skulle fremlægge Allahs bog for folket i dens oprindelige, rene form, som skulle indeholde fornuftige lærdomme og være fri for enhver indblanding af falskhed, der fordærvede de tidligere guddommelige bøger.

Dernæst siges det om fejlene hos følgerne af de tidligere bøger, at årsagen til, at de for vild i forskellige trosretninger ikke var, at Allah ikke havde givet dem nogen vejledning. De for vild, først efter at en klar fremstilling af den rette lære var kommet til dem. Heraf følger det automatisk, at de selv var ansvarlige for deres fejl og afvigelse. Hvis de nu, selv efter at den klare fremstilling er kommet gennem dette Sendebud, fortsætter med at fare vild, vil deres ansvar øges yderligere.

I netop denne forbindelse er det blevet fastslået, at de profeter, der kom fra Allah, og de bøger, der blev nedsendt af Ham, ikke påbød andet, end at vejen med oprigtig og sand tjeneste for Allah skulle følges, adskilt fra alle andre veje. Ingen andens tilbedelse, tjeneste eller lydighed måtte blandes med Hans, bønnen (salah) skulle opretholdes, og den økonomiske forpligtelse (zakat) skulle betales. Heraf følger det også automatisk, at følgerne af de tidligere skrifter, har faret vild fra denne sande religion. De har tilføjet den uvedkommende ting, som er falske, og at Allahs Sendebud er kommet for at invitere dem tilbage til den samme oprindelige tro.

Afslutningsvis er det blevet klart påpeget, at følgerne af de tidligere bøger og afgudsdyrkerne, som nægter at anerkende dette Sendebud, er de værste skabninger: Deres straf er et evigt helvede. De mennesker, der tror og handler retskaffent, og som lever livet i verden i ærefrygt for Allah, er de bedste skabninger: Deres belønning er det evige Paradis, hvor de skal leve for altid. Allah er tilfreds med dem, og de er tilfredse med Allah.

Surah 98: al-Bayyinah[173]

I Allahs navn, Den Nådigste, Den Barmhjertigste.

1. De af Bogens folk, som er vantro, og flergudsdyrkerne ville ikke tage afstand (fra deres vantro), før tydelig bevis kom til dem.

2. Et Sendebud fra Allah, som reciterede rene sider for dem.

3. Indeni hvilket der var korrekte skrifter

4. Og de, som blev givet Bogen, blev først uenige og splittede efter, at det tydelige bevis kom til dem.

5. Men de blev ikke befalet andet, end at de skulle tilbede Allah alene, hengive sig til Hans religion alene som fuldt underkastede, forrette bønnen og give almissen. Det er den korrekte religion.

6. Sandelig, de af Bogens folk, som er vantro, og flergudsdyrkerne vil være i Helvedes ild; bosat deri i evig tid. De er de værste skabninger!

7. Sandelig, de som tror og handler retskaffent, de er de bedste skabninger.

8. Deres belønning hos deres Herre er de velsignede haver i evig tilstedeværelse, hvorunder floder strømmer. Der skal de forblive til evig tid. Allah er tilfreds med dem, og de er tilfredse med Ham. Dette er for den, som har frygtet sin Herre.

[173] *Al-Bayyinah*: Det tydelige bevis.

Surah 99: az-Zalzalah

Åbenbaringsperiode

Hvorvidt den blev åbenbaret i Mekka eller Medina, er omstridt. Ibn Mas'ud, Ata, Jabir og Mujahid siger, at det er en mekkansk surah, og en udtalelse fra Ibn Abbas støtter også dette synspunkt. Omvendt siger Qatadah og Muqatil, at den er medinensisk, og en anden udtalelse fra Ibn Abbas er også blevet citeret til støtte for dette synspunkt.

Tema og emne

Dens tema er livet efter døden og fremvisningen deri for mennesket af den fulde optegnelse over de gerninger, han har udført i verden. I de første tre sætninger fortælles det kortfattet, hvordan det næste liv efter døden vil finde sted, og hvor forvirrende det vil være for mennesket. I de næste to sætninger siges det, at selve denne jord, hvorpå mennesket har levet og udført alle slags gerninger tankeløst – og om hvilken han aldrig kunne forestille sig, at denne livløse ting på et tidspunkt i fremtiden ville vidne om hans gerninger – vil tale på den dag på Allahs befaling. Den vil erklære med hensyn til hver enkelt person, hvilken handling han havde begået på et bestemt tidspunkt og sted. Dernæst siges det, at mennesker på den dag, når de opstår fra deres grave, vil komme frem i deres forskellige grupper fra alle jordens hjørner for at få vist deres gerninger og værker. Fremvisningen af gerningerne vil være så fuldstændig og detaljeret, at ikke et atoms vægt af nogen god eller ond handling vil forblive ubemærket eller skjult for hans øjne.

Surah 99: az-Zalzalah[174]

I Allahs navn, Den Nådigste, Den Barmhjertigste.

1. Når jorden skælver med sit (sidste) jordskælv,

2. og jorden kaster sin tyngde af sig,

3. og mennesket siger: "Hvad er der (galt) med den?"

4. På den dag vil den fortælle sine historier,

5. sådan som din Herre har indgydt den at gøre.

6. På den dag vil folk komme frem enkeltvis for at få deres gerninger at se.

7. Den som har gjort godt tilsvarende en atoms vægt, vil se det

8. Og den som har gjort ondt tilsvarende en atoms vægt, vil se det

[174] *Az-Zalzalah*: Jordskælvet.

Surah 100: al-'Aadiyat

Åbenbaringsperiode

Hvorvidt det er en mekkansk eller en medinensisk surah, er omstridt. Abdullah ibn Mas'ud, Jabir, Hasan Basri, Ikrimah og Ata siger, at den er mekkansk. Anas ibn Malik og Qatadah siger, at den er medinensisk. Fra Ibn Abbas er der rapporteret to synspunkter: For det første, at det er en mekkansk surah, og for det andet, at den er medinensisk. Men suraens emne og dens stil indikerer klart, at den ikke blot er mekkansk, men blev åbenbaret i den tidligste fase i Mekka.

Tema og emne

Dens formål er at få folk til at indse, hvor ondt mennesket bliver, når han fornægter det hinsidige eller bliver skødesløs over for det. Den skal også advare dem om, at i det hinsidige vil ikke blot deres synlige og åbenlyse gerninger, men selv de hemmeligheder, der er skjult i deres hjerter, blive udsat for granskning.

Til dette formål er det generelle kaos og den forvirring, der herskede i Arabien, og som satte hele landet i oprør, blevet fremlagt som et argument. Blodsudgydelse, rov og plyndring raserede over det hele. Stammer udsatte stammer for plyndringstogter, og ingen kunne få en fredelig søvn om natten af frygt for, at en fjendtlig stamme ville angribe hans boplads tidligt om morgenen. Enhver araber var fuldt bevidst om denne tilstand og indså, at det var forkert. Selvom den plyndrede beklagede sin elendige, hjælpeløse tilstand, og plyndringsmanden frydede sig, indså også han – når plyndringsmanden selv blev plyndret – hvor ussel den tilstand var, som hele nationen var fanget i.

Med henvisning til netop denne tilstand er det blevet sagt: Uvidende om det næste liv efter døden og sit ansvar over for Allah i det, er mennesket blevet utaknemmeligt over for sin Herre og Opretholder. Han bruger de kræfter og evner, der er givet af Allah, til at begå tyranni og plyndring. Blændet af kærligheden til verdslig rigdom forsøger han at opnå den med alle midler, uanset hvor urene og beskidte de er. Hans egen tilstand vidner selv om, at han ved at misbruge de kræfter, hans Herre har skænket ham, er utaknemmelig over for Ham. Han ville aldrig have opført sig sådan, hvis han havde kendt til den tid, hvor de døde vil blive rejst fra gravene. Den tid, hvor de hensigter og motiver, hvormed han havde udført alle slags gerninger i verden, vil blive afsløret og bragt frem for alle at se. På den tid vil menneskenes Herre og Opretholder være velinformeret om, hvad man har gjort, og hvilken straf eller belønning man har fortjent.

Surah 100: al-'Aadiyat[175]

I Allahs navn, Den Nådigste, Den Barmhjertigste.

1. Ved dem, der galopperer
2. og slår gnister
3. og så går til angreb om morgenen
4. og hvirvler støvskyer op
5. og derefter stormer midt ind i hærenheden.
6. Sandelig, mennesket er yderst utaknemmeligt.
7. Og sandelig, dette er han selv vidne til.
8. Og sandelig, han er intens i sin kærlighed til rigdom.
9. Ved han da ikke, at når de, som er i gravene, bliver genopvækket,
10. og når det, som er i brystet bliver blotlagt,
11. på den dag ved deres Herre sandelig besked om dem.

[175] *Al-'Aadayat*: De galopperende.

Surah 101: al-Qari'ah

Åbenbaringsperiode

Der er ingen uenighed om, at det er en mekkansk surah. Dens indhold viser, at også denne er en af de tidligste suraer, der blev åbenbaret i Mekka.

Tema og emne

Dens tema er opstandelsen og det hinsidige. Lige fra begyndelsen bliver læseren rusket op i og alarmeret med ordene: "Den store katastrofe! Hvad er den store katastrofe? Og hvad vil få dig til at vide hvad den katastrofen" Således, efter at have forberedt lytterne på nyheden om den frygtelige katastrofe, er opstandelsen blevet skildret foran dem i to sætninger. Det siges, at folk på den dag vil løbe omkring i forvirring og vildrede ligesom en mængde spredte møl om et lys, og at bjergene vil blive rykket op med rode, miste deres sammenhængskraft og flyve omkring som kartet uld. Dernæst siges det, at når Allahs domstol er nedsat i det hinsidige, bliver folk kaldet til at stå til regnskab for deres gerninger. De mennesker, hvis gode gerninger viser sig at være tungere end deres onde gerninger, vil blive velsignet med lyksalighed og glæde. Men de mennesker, hvis gode gerninger viser sig at være lettere end deres onde gerninger, vil blive kastet i den dybe afgrund fuld af brændende ild.

Surah 101: al-Qari'ah[176]

I Allahs navn, Den Nådigste, Den Barmhjertigste.

1. Den slående (katastrofe).

2. Hvad er den slående (katastrofe)?

3. Og hvad vil få dig til at vide hvad den slående (katastrofen) (er)?

4. Den dag vil menneskene være som møl, spredt.[177]

5. Og bjergene bliver som kartet uld.

6. Den, hvis (gode handlingers) vægt vejer tungt,

7. vil få et tilfredsstillende liv.

8. Men den, hvis (gode handlingers) vægt vejer let,

9. vil få (Helvedets) afgrunde som bosted.

10. Og hvad ved du om dette?

11. (Det er) en ild (med) intens varme!

[176] *Al-Qari'ah*: Betyder bogstavelig talt, 'Det som slår' eller 'pludselig katastrofe'. Det er et andet navn for opstandelsen.
[177] Når de udvises fra deres grave.

Surah 102: at-Takathur

Åbenbaringsperiode

Abu Hayyan og Shawkani anfører, at denne surah ifølge alle kommentatorer er mekkansk, og det samme er det velkendte synspunkt ifølge Imam Suyuti.

Tema og emne

I den advares folk om de onde konsekvenser af at dyrke verden. Det er på grund af dette, at de bruger deres liv på at tilegne sig mere og mere verdslig rigdom, materielle goder og fornøjelser samt position og magt – helt indtil døden. De bruger tiden på at kappes med hinanden og på at prale og bryste sig af deres erhvervelser. Denne ene stræben har optaget dem i en sådan grad, at de ikke har tid eller mulighed for at forfølge livets højere mål. Efter at have advaret folk om det onde udfald, bliver de tiltalt med ord, der svarer til at sige: "Disse velsignelser, som I ophober og nyder tankeløst, er ikke blot velsignelser; de er også et middel til jeres prøvelse. For hver eneste af disse velsignelser og bekvemmeligheder vil I sandelig blive draget til ansvar i det hinsidige."

Surah 102: at-Takathur[178]

I Allahs navn, Den Nådigste, Den Barmhjertigste

1. Konkurrence i (verdslig) forøgelse opsluger jer.
2. Indtil i kommer i graven.
3. Nej! Snart vil I vide.
4. Atter nej!, I vil snart vide.
5. Nej! Hvis I bare vidste med sikkerhed.
6. I vil sandelig se helvedesildet!
7. Så vil du med sikkerhed se det med det sikre øje.[179]
8. Den dag vil I blive spurgt om (Allahs) velsignelser.

[178] *At-Takathur*: Konkurrence i forøgelse.
[179] Dvs. Bogstavelig talt se.

Surah 103: al-'Asr

Åbenbaringsperiode

Selvom Mujahid, Qatadah og Muqatil betragter den som en medinensisk surah, siger et stort flertal af kommentatorerne, at den er mekkansk. Dens emne vidner også om, at den må være blevet nedsendt i den tidligste fase i Mekka, hvor budskabet om islam blev præsenteret i korte, men yderst indtryksfulde sætninger. På den måde kunne lytterne, der hørte dem én gang, ikke glemme dem, selvom de ønskede det, da de automatisk fæstnede sig i hukommelsen.

Tema og emne

Denne surah er et uovertruffent eksempel på fylde og kortfattethed. En hel verden af betydning er samlet i dens få korte ord; et indhold, der er for omfattende til fuldt ud at kunne udtrykkes selv i en bog. I den er det på en klar og tydelig måde blevet fastslået, hvad der er vejen til sand succes for mennesket, og hvad der er vejen til undergang og ødelæggelse for ham. Imam Shafi'i har med rette sagt, at hvis folk blot overvejede denne surah grundigt, ville den alene være tilstrækkelig til deres vejledning. Hvor vigtig denne surah var i ledsagernes øjne, kan bedømmes ud fra overleveringen citeret fra Abdullah ibn Hisn ad-Darimi Abu Madinah. Ifølge denne skiltes to af dem aldrig, når de mødtes, før de havde reciteret denne surah for hinanden (Tabarani).

Surah 103: al-'Asr[180]

I Allahs navn, Den Nådigste, Den Barmhjertigste.

1. Ved tiden.[181]

2. Sandelig, mennesket er fortabt,

3. undtagen de, som tror og handler godt, tilskynder hinanden til sandheden og tilskynder hinanden til tålmodighed.

[180] *Al-'Asr*: Tiden.
[181] Allah sværger en ed ved tiden.

Surah 104: al-Humazah

Åbenbaringsperiode

Alle kommentatorer er enige om, at det er en mekkansk surah. Et studie af dens emne og stil viser, at også denne er en af de tidligste suraer, der blev åbenbaret i Mekka.

Tema og emne

I den fordømmes nogle af de onder, der var udbredte blandt de materialistiske samlere af rigdomme i den før-islamiske tid. Enhver araber vidste, at de faktisk fandtes i deres samfund; de ansa dem for at være onde, og ingen mente, de var gode. Efter at have henledt opmærksomheden på denne karaktertype, er den endelige skæbne i det hinsidige for folk med en sådan karakter blevet fastslået. Begge disse ting (dvs. karakteren og hans skæbne i det hinsidige) er blevet skildret på en måde, der får lytteren til automatisk at nå den konklusion, at en sådan mand med rette fortjener at møde en sådan ende. Eftersom folk af en sådan karakter i denne verden ikke lider nogen straf, men i stedet ser ud til at trives, bliver det hinsidiges indtræffen absolut uundgåelig.

Hvis denne surah læses i rækkefølgen af suraer, der begynder med surah 99: az-Zalzalah, kan man forstå, hvordan islams grundlæggende troslærdomme og dens lære blev indprentet i folks sind i den tidligste fase i Mekka. I surah 99: az-Zalzalah blev det sagt, at menneskets fulde optegnelse i det hinsidige vil blive lagt frem for ham, og at ikke et atoms vægt af godt eller ondt, udført af ham i verden, vil være efterladt uregistreret. I surah 100: al-Aadiyat blev opmærksomheden henledt på den plyndring og rov, blodsudgydelse og hærværk, der herskede i Arabien før islam. Her fik man folk til at indse, at måden, hvorpå de misbrugte de kræfter, Allah havde givet dem, faktisk var et udtryk for ren utaknemmelighed mod Ham. De fik at vide, at sagen ikke ville slutte i denne verden, men i det næste liv efter døden. Her ville ikke blot deres gerninger, men også deres hensigter og motiver blive gransket, og deres Herre ved fuldt ud, hvem af dem der fortjener hvilken straf eller belønning. I surah 101: al-Qari'ah, efter at have skildret opstandelsen, blev folk advaret om, at et menneskes gode eller onde udgang i det hinsidige vil afhænge af, om vægtskålen med hans gode gerninger var tungere, eller om vægtskålen med hans onde gerninger var tungere.

I surah 102: at-Takathur blev folk irettesat for den materialistiske indstilling, der gjorde, at de var optaget af at søge forøgelse af verdslige goder, fornøjelser, bekvemmeligheder og position, og af at kappes med hinanden om overflod af alting, indtil døden indhentede dem. Da de derefter blev advaret om de onde konsekvenser af deres skødesløshed, fik de at vide, at verden ikke var et tag selv-bord for dem, hvor de kunne vælge og vrage, som det passede dem. Tværtimod ville de for hver eneste velsignelse, de nød i verden, skulle aflægge regnskab over for deres Herre og Opretholder med hensyn til, hvordan de opnåede den, og hvordan de brugte den.

I surah 103: al-Asr blev det erklæret, at ethvert medlem, enhver gruppe og ethvert samfund af menneskeheden – ja, hele menneskeheden – var i åbenlyst tab, hvis dens medlemmer var blottet for tro og retskafne handlinger samt praksissen med at formane andre til sandhed og tålmodighed. Umiddelbart herefter kommer surah 104: al-Humazah. Efter at have præsenteret et eksempel på lederskab fra den før-islamiske uvidenheds tid, bliver folk her stillet spørgsmålet: "Hvad fortjener en sådan karakter andet end tab og fortabelse?"

Surah 104: al-Humazah[182]

I Allahs navn, Den Nådigste, Den Barmhjertigste.

1. Ve den, som bagtaler og rakker ned,

2. og som samler rigdom og tæller den om og om!

3. Han tænker, at hans rigdom vil give ham evigt liv.

4. På ingen måde! Han vil sandelig blive slæbt ind i Kværnen!

5. Og hvad ved du om Kværnen?

6. Det er Allahs ild, som er sat i flammer,

7. (en ild) som trænger dybt ind i hjertet.

8. Sandelig, den vil lukke sig om dem,

9. (bundet til) udstrakte søjler.

[182] *Al-Humazah*: Bagtaleren.

Surah 105: al-Fil

Historisk baggrund

Den jødiske hersker Dhu-Nuwas af Yemen forfulgte Profeten Jesus' følgere i Najran. Som gengældelse herfor invaderede det kristne kongerige Abessinien Yemen og gjorde en ende på det himyaritiske herredømme. Dermed kom hele landet i år 525 e.Kr. under abessinsk kontrol. Dette skete faktisk gennem et samarbejde mellem Det Byzantinske Rige i Konstantinopel og det Abessinske kongerige, for abessinierne havde på det tidspunkt ingen flåde. Flåden blev stillet til rådighed af Byzans, og Abessinien sendte 70.000 af sine tropper med den over Det Røde Hav til Yemen. Fra begyndelsen bør man forstå, at alt dette ikke skete af religiøs iver. Der var også økonomiske og politiske faktorer på spil, og disse var sandsynligvis de virkelige motiver, mens gengældelsen for det kristne blod blot var et påskud. Siden tiden hvor Det Byzantinske Rige havde besat Egypten og Syrien, havde det forsøgt at vinde kontrol over handelen, der foregik mellem Østafrika, Indien, Indonesien osv. og de byzantinske områder. De ville overtage den fra araberne, som havde kontrolleret den i århundreder, for at opnå maksimal profit ved at eliminere de arabiske købmænd, der fungerede som mellemled.

Til dette formål sendte Cæsar Augustus i år 24 eller 25 f.Kr. en stor hær under den romerske general Aelius Gallus. Hæren gik i land på Arabiens vestkyst for at afskære og besætte søvejen mellem det sydlige Arabien og Syrien. Men felttoget nåede ikke sit mål på grund af Arabiens ekstreme geografiske forhold. Herefter førte byzantinerne deres flåde ind i Det Røde Hav og gjorde en ende på den arabiske handel, som de drev via søvejen, med det resultat, at de kun havde landruten tilbage. For at erobre netop denne landrute sammensvor de sig med de abessinske kristne, og ved at støtte dem med deres flåde hjalp de dem med at besætte Yemen.

De arabiske historikeres beretninger om den abessinske hær, der invaderede Yemen, varierer. Hafiz Ibn Kathir anfører, at den blev ledet af to befalingsmænd, Aryat og Abrahah. Ifølge Muhammad ibn Ishaq var dens befalingsmand Aryat, mens Abrahah blot var en del af hæren. De er begge enige om, at Aryat og Abrahah kom i strid, at Aryat blev dræbt i sammenstødet, og at Abrahah overtog magten i landet. Derefter lykkedes det ham på en eller anden måde at overtale den abessinske konge til at udnævne ham til sin statholder over Yemen. Derimod beretter de græske og syriske historikere, at abessinierne efter erobringen af Yemen begyndte at henrette de yemenitiske høvdinge, der havde gjort modstand. En af disse høvdinge ved navn As-Sumayfi Ashwa (som de græske historikere kalder Esymphaeus) underkastede sig abessinierne. Ved at love at betale tribut opnåede han den abessinske konges bemyndigelse til at virke som guvernør over Yemen. Men den abessinske hær gjorde oprør mod ham og indsatte Abrahah som guvernør i hans sted.

Denne mand var slave hos en græsk købmand i den abessinske havneby Adolis. Gennem kløgtigt diplomati opnåede han stor indflydelse i den abessinske hær, der besatte Yemen. De tropper, som Negus sendte for at straffe ham, enten advarede ham eller blev besejret af ham. Senere, efter kongens død, forligte hans efterfølger sig med situationen og accepterede ham som sin statholder i Yemen. (De græske historikere omtaler ham som Abrames, og de syriske historikere som Abraham. Abrahah er måske en abessinsk variant af Abraham, for den arabiske version er Ibrahiim).

Denne mand blev med tiden en uafhængig hersker over Yemen. Han anerkendte kun Negus' suverænitet af navn og omtalte sig selv som hans stedfortræder. Den indflydelse, han udøvede, kan bedømmes ud fra det faktum, at han efter restaureringen af dæmningen ved Marib i år 543 e.Kr. fejrede begivenheden ved at afholde en storslået fest. Denne blev overværet af ambassadørerne for den byzantinske kejser, kongen af Persien, kongen af Hirah og kongen af Ghassan. De fulde detaljer er gengivet i den indskrift, som Abrahah lod opsætte på dæmningen, og denne indskrift er bevaret.

Efter at have stabiliseret sit herredømme i Yemen rettede Abrahah sin opmærksomhed mod det mål, som helt fra begyndelsen af dette felttog havde stået for øje for Det Byzantinske Rige og dets allierede, de abessinske kristne. Målet var nemlig på den ene side at udbrede kristendommen i Arabien, og på den anden side at erobre den handel, der blev drevet gennem araberne mellem de østlige lande og de byzantinske besiddelser. Behovet for dette øgedes, fordi den byzantinske magtkamp mod Sassanideriget i Persien havde blokeret alle ruter for den byzantinske handel med Østen.

For at opnå dette mål byggede Abrahah en storslået katedral i Sana, Yemens hovedstad. De arabiske historikere kaldte den al-Qalis, al-Qullais eller al-Qulais, hvilket er en arabisk version af det græske ord *Ekklesia* (kirke). Ifølge Muhammad ibn Ishaq skrev han efter bygningens færdiggørelse til Negus: "Jeg vil ikke hvile, før jeg har ledt arabernes pilgrimsfærd over til den." Ibn Kathir skriver, at han åbent erklærede sin hensigt i Yemen og fik den offentligt bekendtgjort. Han ønskede faktisk at provokere araberne til at gøre noget, der kunne give ham et påskud for at angribe Mekka og ødelægge Ka'baen. Muhammad ibn Ishaq fortæller, at en araber, der var blevet rasende over denne offentlige bekendtgørelse, på en eller anden måde trængte ind i katedralen og besudlede den.

Ibn Kathir anfører, at dette blev gjort af en fra Quraysh, og ifølge Muqatil ibn Suleman havde nogle unge mænd fra Quraysh sat ild til katedralen. Begge dele kan være hændt, for Abrahahs bekendtgørelse var bestemt provokerende. I den gamle før-islamiske tid er det ikke umuligt, at en araber eller en ung fra Quraysh kan være blevet rasende og have besudlet katedralen eller sat ild til den. Uanset hvad der skete: Da meldingen nåede Abrahah om, at Ka'baens tilbedere således havde besudlet hans katedral, svor han, at han ikke ville hvile, før han havde ødelagt Ka'baen.

Således tog han i år 570 eller 571 e.Kr. 60.000 tropper og 13 elefanter (ifølge en anden overlevering 9 elefanter) og drog mod Mekka. På vejen gjorde en yemenitisk høvding ved navn Dhu Nafr først modstand, efter at have mønstret en hær af arabere, men han blev besejret og taget til fange. Dernæst, i Khath'ams land, blev han mødt af modstand fra Nufail ibn Habib al-Khath'am og hans stamme. Også han blev besejret og taget til fange, og for at redde sit liv indvilligede han i at tjene som vejviser i det arabiske land. Da han nåede nær Ta'if, indså Bani-Thaqif, at de ikke ville være i stand til at modstå en så stor styrke. De frygtede også faren for, at han ville ødelægge deres afgud Lats tempel. Derfor kom deres høvding, Mas'ud, ud til Abrahah med sine mænd, og han fortalte ham, at deres tempel ikke var det tempel, han var kommet for at ødelægge. Templet, han søgte, lå i Mekka, og de ville sende en mand med ham for at vise ham vejen derhen.

Abrahah accepterede tilbuddet, og Bani-Thaqif sendte Abu Righal med ham som vejviser. Da de nåede al-Mughammas (eller al-Mughammis), et sted omtrent 3 mil før Mekka, døde Abu Righal. Araberne stenede hans grav, og denne praksis lever videre den dag i dag. De forbandede også Bani-Thaqif, eftersom de havde samarbejdet med invaderne af Allahs hus for at redde Lats tempel.

Ifølge Muhammad ibn Ishaq sendte Abrahah fra al-Mughammas sin fortrop frem, og de bragte ham byttet fra folkene i Tihamah og Quraysh. Dette inkluderede to hundrede kameler tilhørende Abdul Muttalib, bedstefaderen til Allahs Sendebud. Derefter sendte han en af sine gesandter til Mekka med beskeden om, at han ikke var kommet for at bekæmpe folket i Mekka, men kun for at ødelægge Huset (dvs. Ka'baen). Hvis de ikke gjorde modstand, ville der ikke være nogen grund til blodsudgydelse. Abrahah instruerede også sin gesandt om, at hvis folket i Mekka ønskede at forhandle, skulle han vende tilbage til ham sammen med deres ledende høvding. Mekkas ledende høvding på det tidspunkt var Abdul Muttalib. Udsendingen tog hen til ham og overbragte Abrahahs besked. Abdul Muttalib svarede: *"Vi har ingen magt til at kæmpe mod Abrahah. Dette er Allahs Hus. Hvis Han vil, vil Han redde Sit Hus."*

Udsendingen bad ham tage med sig til Abrahah. Han indvilligede og ledsagede ham til kongen. Abdul Muttalib var en så værdig og statelig mand, at Abrahah blev meget imponeret, da han så ham. Han steg ned fra sin trone og satte sig ved siden af ham på tæppet. Derefter spurgte han ham, hvad han ønskede. Abdul Muttalib svarede, at han ønskede, at kongen skulle give ham de kameler tilbage, som han havde taget. Abrahah sagde: *"Jeg var meget imponeret, da jeg så dig, men dit svar har fået dig til at falde i min agtelse. Du kræver kun dine kameler, men nævner intet om dette Hus, som er din og dine forfædres helligdom."* Han svarede: *"Jeg er kamelernes ejer, og jeg beder dig om at give mig dem tilbage. Hvad angår Huset, så har det sin egen Ejer; Han vil forsvare det."* Da Abrahah sagde, at Han ikke ville være i stand til at forsvare det mod ham, svarede Abdul Muttalib, at det var en sag mellem Ham og ham. Dermed forlod Abdul Muttalib Abrahah, og han gav ham hans kameler tilbage.

Én ting, der står klart, er, at de stammer, der levede i og omkring Mekka, ikke havde magt til at bekæmpe en så stor styrke og redde Ka'baen. Derfor forsøgte Quraysh åbenlyst ikke at gøre modstand. Ved Slaget ved Graven (Ahzab) havde Quraysh – på trods af alliancen med de hedenske og jødiske stammer – knap nok været i stand til at mønstre en styrke på ti til tolv tusinde mand. De kunne ikke have modstået en hær på 60.000 mand.

Muhammad ibn Ishaq fortæller, at efter at være vendt tilbage fra Abrahahs lejr, beordrede Abdul Muttalib Quraysh til at trække sig ud af byen og tage op i bjergene sammen med deres familier af frygt for en generel massakre. Derefter tog han til Ka'baen sammen med nogle af Qurayshs høvdinge, og idet han greb fat i dørens jernring, bad han Allah den Almægtige om at beskytte Sit Hus og dets vogtere. Der var på det tidspunkt 360 afguder i og omkring Ka'baen, men i dette kritiske øjeblik glemte de dem og anråbte kun Allah om hjælp. Deres bønner, som er blevet gengivet i historiebøgerne, indeholder intet andet navn end Allahs, den Ene. Ibn Hisham har i sin *Profetens Liv* citeret nogle vers af Abdul Muttalib, som har følgende indhold:

"O Allah, en mand beskytter sit hus, så beskyt Dit Hus; lad ikke deres kors og deres list i morgen overvinde Din list. Hvis Du vil overlade dem og vores qiblah til sig selv, må Du gøre, som det behager Dig." Suhail har i Raud al-Unuf også citeret dette vers i denne forbindelse: *"Hjælp i dag Dine tilbedere mod korsets tilbedere og dets dyrkere."*

Efter at have fremlagt disse bønner tog Abdul Muttalib og hans ledsagere også op i bjergene. Næste morgen gjorde Abrahah sig klar til at rykke ind i Mekka, men hans særlige elefant, Mahmud, som gik forrest, knælede ned. Den blev slået med jernstænger, stukket og endda skåret i, men den ville ikke rejse sig. Når de vendte den mod syd, nord eller øst, satte den straks i gang, men så snart de styrede den mod Mekka, knælede den ned. I mellemtiden dukkede sværme af fugle op. De bar sten i deres næb og kløer og lod dem regne ned over tropperne. Hvem end der blev ramt, begyndte at gå i opløsning. Ifølge Muhammad ibn Ishaq og Ikrimah var dette koppevirus, som blev set i Arabien for første gang det år. Ibn Abbas siger, at hvem end der blev ramt af en småsten, ville begynde at klø sig på kroppen, hvilket resulterede i, at huden brast, og kødet faldt af.

I en anden overlevering siger Ibn Abbas, at kødet og blodet flød som vand, og knoglerne i kroppen blev synlige. Det samme skete også for Abrahah. Hans kød faldt af i stykker, og der opstod huller på hans krop, som udskilte materie og blod. I forvirring trak de sig tilbage og flygtede mod Yemen. Nufail ibn Habib, som de havde taget med som vejviser fra Khathams land, blev opsøgt og bedt om at vise dem vejen tilbage til Yemen, men han nægtede og sagde: *"Hvor kan man nu flygte hen, når Allah forfølger? Den med den klovede næse (Abrahah) er den overvundne, ikke erobreren."*

Mens de trak sig tilbage, faldt de løbende om langs vejen og døde. Ata ibn Yasar siger, at ikke alle tropperne omkom på stedet; nogle omkom der, og andre omkom i vejkanten, mens de trak sig tilbage. Abrahah døde i Khathams land.

Denne begivenhed fandt sted ved Muhassir ved Muhassab-dalen, mellem Muzdalifah og Mina. Ifølge Muslim og Abu Dawuds Sahih – i beskrivelsen af Profetens afskedsvalfart, som Imam Jafar as-Sadiq har berettet fra sin far, Imam Muhammad Baqir, og han fra Jabir ibn Abdullah – siges det, at da Profeten fortsatte fra Muzdalifah til Mina, satte han farten op i Muhassir-dalen. Imam Nawawi har forklaret det med, at hændelsen med elefant folket fandt sted der. Derfor er pilgrimmene blevet pålagt at passere hurtigt forbi, for Muhassir er et sted ramt af straf. Imam Malik har i Muwatta berettet, at Profeten sagde, at hele Muzdalifah er et egnet opholdssted, men at man ikke bør opholde sig i Muhassir-dalen. I Nufail ibn Habibs vers, som Ibn Ishaq har citeret, beskriver han denne begivenhed som øjenvidne:

"Gid du havde set, o Rudaina – men du så det ikke – hvad vi så ved Muhassab-dalen. Jeg priste Allah, da jeg så fuglene, og jeg frygtede, at stenene skulle falde på os. Alle spurgte efter Nufail, som om jeg stod i gæld til abessinierne."

Dette var så betydningsfuld en begivenhed, at den snart rygtedes over hele Arabien, og mange digtere gjorde den til emne for deres hyldestdigte. I disse digte er én ting ganske tydelig: Alle betragtede det som en manifestation af Allah den Almægtiges mirakuløse magt, og ingen sagde – end ikke ved en antydning – at de afguder, der blev tilbedt i Ka'baen, havde noget med det at gøre. For eksempel siger Abdullah ibn Az-Zibara:

"De tres tusinde vendte ikke hjem, ej heller overlevede deres syge mand (Abrahah) hjemkomsten. Ad og Jurham var der før dem, og der er Allah, over tjenerne, som opretholder det." Abu Qais ibn Aslat siger: *"Rejs jer og tilbed jeres Herre, og bestryg Allahs Hus' hjørner mellem Mekkas bjerge og Mina. Da hjælpen fra Tronens Ejer nåede jer, slog Hans hære dem tilbage, så de lå i stovet, overdænget med sten."*

Ikke blot dette, men ifølge Umm Hani og Zubair ibn al-Awwam sagde Profeten: *"Quraysh tilbad ikke andre end Allah, den Ene og Eneste, i ti år"* (og ifølge andre i syv år).

Araberne beskriver det år, hvor denne begivenhed fandt sted, som 'elefanternes år' (*Am al-Fil*), og i det samme år blev Allahs Sendebud født. Traditionalisterne og historikerne erklærer næsten enstemmigt, at hændelsen med elefant folket fandt sted i Muharram, og at Profeten blev født i Rabi al-Awwal. Et flertal af dem anfører, at han blev født 50 dage efter hændelsen med elefanten.

Tema og emne

Hvis denne surah studeres i lyset af de historiske detaljer som gengivet ovenfor, kan man fuldt ud forstå, hvorfor Allahs iværksættelse af Sin straf mod elefant folket i denne surah kun er omtalt og beskrevet så kortfattet. Det var en nylig hændelse, og alle i Mekka og Arabien var fuldt ud klar over den. Araberne troede på, at Ka'baen under denne invasion ikke var blevet beskyttet af nogen gud eller gudinde, men af Allah den Almægtige Selv. Dengang var Allah alene blevet anråbt om hjælp af Qurayshs høvdinge, og i adskillige år havde Qurayshs folk – dybt påvirket af denne begivenhed – ikke tilbedt andre end Allah. Derfor var der ingen grund til at nævne detaljerne; blot en henvisning til den var nok, således at folket i Quraysh i særdeleshed og folket i Arabien i almindelighed nøje kunne overveje det budskab i deres hjerter, som Profeten Muhammad overbragte. For det eneste budskab, han gav, var, at de ikke skulle tilbede og tjene andre end Allah, den Ene og Eneste. Desuden burde de overveje, at hvis de brugte magt til at undertrykke denne invitation til sandheden, ville de kun nedkalde Allahs vrede over sig – Han, som så fuldstændigt havde drevet elefant folket på flugt og ødelagt dem.

Surah 105: al-Fil[183]

I Allahs navn, Den Nådigste, Den Barmhjertigste.

1 Har du ikke set, hvordan din Herre håndterede elefantfolket?[184]

2. Har Han ikke fået deres listige planer til at mislykkes?

3. Han sendte fuglesværme over dem,

4. som kastede sten af tør og hærdet ler.

5. Så gjorde Han dem lig bortædte avner.

[183] *Al-Fil:* Elefanten.

[184] Abrahah al-Ashrams hær som var ledsaget af kæmpe elefanter, med intention om at ødelægge Ka'baen.

Surah 106: Quraysh

Åbenbaringsperiode

Et stort flertal af kommentatorerne er enige om, at den er mekkansk, og et tydeligt bevis på dette er ordene 'Dette Hus' Herre' (*Rabba hadhal-Bait*) i selve denne surah.

Historisk baggrund

For at forstå suraen godt er det afgørende, at man har den historiske baggrund for øje, der er relevant for indholdet af denne surah og af Surah 105: al-Fil (Elefanten).

Quraysh-stammen var spredt ud over Den Arabiske Halvø (Hijaz) indtil Qusayy ibn Kilabs tid, Profetens forfader. Først og fremmest samlede Qusayy den i Mekka, og denne stamme var i stand til at opnå autoritet over Ka'baen. På netop det grundlag blev Qusayy kaldt *mujammi* (forener, samler) af sit folk. I kraft af sin visdom grundlagde denne mand en bystat i Mekka. Han traf desuden fremragende foranstaltninger for velfærden hos de pilgrimme, der kom fra hele Arabien. Resultatet blev, at Quraysh opnåede stor indflydelse blandt de arabiske stammer og lande. Efter Qusayy blev statsembederne i Mekka delt mellem hans sønner, Abdi Manaf og Abd ad-Dar, men af de to opnåede Abdi Manaf større berømmelse selv i sin fars levetid og nød stor anseelse i hele Arabien. Abdi Manaf havde fire sønner: Hashim, Abdi Shams, al-Muttalib og Naufal. Af disse var det Hashim – Abdul Muttalibs far og Profetens bedstefar – der først fik idéen til at tage del i den handel, som passerede gennem Arabien mellem de østlige lande og Syrien samt Egypten. Han ønskede også at indkøbe livsfornødenheder til araberne. Hensigten var, at stammerne langs handelsruten skulle købe disse varer af dem, og at købmænd fra landets indre skulle tiltrækkes af markedet i Mekka.

Dette var tiden, hvor det sasanidiske kongerige i Persien havde sat sig på den internationale handel, der foregik mellem de nordlige lande og de østlige lande samt Det Byzantinske Rige gennem Den Persiske Golf. Dette havde sat skub i handelsaktiviteten på den handelsrute, der førte fra det sydlige Arabien til Syrien og Egypten langs Rødehavskysten. I modsætning til de andre arabiske karavaner havde Quraysh den fordel, at stammerne langs ruten nærede høj agtelse for dem, fordi de var Ka'baens vogtere. De stod i gæld til dem på grund af den store generøsitet, hvormed Quraysh behandlede dem i hajj-sæsonen. Derfor frygtede Quraysh ikke, at deres karavaner ville blive plyndret eller lide overlast noget sted på vejen. Stammerne langs ruten opkrævede end ikke de høje transitafgifter fra dem, som de krævede af de andre karavaner.

Hashim drog fordel af dette, udformede handelsplanen og gjorde sine tre brødre til partnere i den. Således opnåede Hashim handelsprivilegier fra den ghassanidiske konge af Syrien, Abdi Shams fra Negus, al-Muttalib fra de yemenitiske adelige og Naufal fra regeringerne i Irak og Iran, og deres handel begyndte at blomstre. Det var sådan, de fire brødre blev berømte som handelsmænd og begyndte at blive kaldt *ashab al-ilaf* (skabere af kærlighed og hengivenhed) på grund af deres venskabelige relationer til stammerne og staterne i de omkringliggende lande.

På grund af deres handelsforbindelser med Syrien, Egypten, Irak, Persien, Yemen og Abessinien fik Quraysh store muligheder. Deres direkte kontakt med forskellige landes kultur og civilisation højnede deres viden og visdom til et niveau, hvor ingen anden stamme i Arabien kunne måle sig med dem. Hvad angår rigdom og verdsligt gods, blev de den mest velhavende stamme, og Mekka blev det vigtigste handelscentrum på Den Arabiske Halvø. En anden stor fordel, der udsprang af disse internationale relationer, var, at de fra Irak medbragte den skrift, som senere blev brugt til at nedskrive Koranen. Ingen anden arabisk stamme kunne bryste sig af så mange læse- og skrivekyndige personer som Quraysh. Af

netop disse grunde sagde Profeten: "Quraysh er menneskenes ledere." (Musnad Ahmad). Ifølge en hadith fra Ali i Baihaqi sagde Profeten: *"Først lå arabernes lederskab i hænderne på folket fra Himyar. Derefter trak Allah det tilbage fra dem og gav det til Quraysh."*

Quraysh trivedes og blomstrede således, da begivenheden med Abrahahs invasion af Mekka fandt sted. Hvis det dengang var lykkedes Abrahah at indtage denne hellige by og ødelægge Ka'baen, ville ikke blot Qurayshs, men selve Ka'baens ære og berømmelse være falmet bort. Det før-islamiske Arabiens tro på, at Huset sandelig var Allahs Hus, ville være blevet knust. Den høje agtelse, som Quraysh nød i hele landet som Husets vogtere, ville også være blevet plettet.

Dernæst ville Det Byzantinske Rige – efter den abessinske fremrykning mod Mekka – også have taget initiativet til at få kontrol over handelsruten mellem Syrien og Mekka. Endvidere, ville Quraysh være blevet reduceret til en elendighed værre end den, de befandt sig i før Qusayy ibn Kilab. Men da Allah viste denne manifestation af Sin magt – at sværme af fugle udslettede 60.000 abessinske tropper, anført af Abrahah, ved at overdænge dem med sten, og at de fra Mekka til Yemen blev ved med at falde om og dø i vejkanten – da mangedobledes arabernes tro på, at Ka'baen sandelig var Allahs Hus, og Qurayshs ære og berømmelse blev også betydeligt forøget i hele landet. Nu var araberne overbeviste om, at de var under Allahs særlige gunst; derfor besøgte de hver en del af Arabien uden frygt og rejste gennem alle lande med deres handelskaravaner uden at lide overlast. Ingen turde røre dem med onde hensigter. For slet ikke at tale om at røre dem: Selv hvis de havde en person, der ikke hørte til Quraysh, under deres beskyttelse, fik også han lov at passere uskadt.

Tema og emne

Da alt dette var velkendt på tidspunktet for Profetens kaldelse til profetembedet, var der ingen grund til at nævne det. Derfor blev Quraysh i denne surahs fire korte sætninger blot bedt om at overveje følgende: "Når I selv anerkender dette Hus (dvs. Ka'baen) som værende Allahs Hus og ikke afgudernes; når I fuldt ud ved, at det er Allah alene, der har skænket jer fred i kraft af dette Hus, fået jeres handel og forretning til at blomstre og – ved at redde jer fra nød – har begunstiget jer med velstand; så bør I tilbede og tjene Ham alene!"

Surah 106: Quraysh[185]

I Allahs navn, Den Nådigste, Den Barmhjertigste.

1. For den vanlige sikkerhed af Quraysh-[186]

2. for deres vanlige tryghed (i) vinter- og sommerrejser,[187]

3. bør de tilbede Herren over dette Hus.[188]

4. Ham, som forsyner dem med mad, når der sultne, og giver dem tryghed, når de er bange.

[185] *Quraysh*: Quraysh.
[186] den ære og omdømme, Allah havde givet dem som vogtere af den hellige Ka'bah, hvilket gjorde det muligt for dem at rejse uden frygt for at blive skadet.
[187] Dvs. handelskaravanerne som rejste syd om vinteren og nord om sommeren.
[188] Ka'baen.

Surah 107: al-Ma'un

Åbenbaringsperiode

Der er overleveringer fra Ibn Abbas, Qatadah og Dahhak, der siger, at denne surah blev åbenbaret i Medina. Efter vores mening er der et internt bevis i selve suraen, som peger på, at det er en medinensisk åbenbaring. Den stiller en trussel om ødelæggelse i udsigt for de bedende, der er ligeglade med deres bønner, og som kun beder for at blive set. Denne slags hyklere fandtes kun i Medina. Det var nemlig der, islam og muslimerne opnåede en sådan styrke, at mange folk af beregning følte sig tvunget til at tro. De var nødt til at besøge moskéen, deltage i fællesbønnen og bede, kun for at blive set af andre, så de kunne regnes blandt muslimerne.

I modsætning hertil var forholdene i Mekka helt anderledes. Ingen var nødt til at bede for at blive set. Der var det vanskeligt selv for de troende at bede i fællesskab; de bad i hemmelighed, og hvis en person bad åbent, gjorde han det kun med risiko for sit liv. Den slags hyklere, der fandtes i Mekka, bestod ikke af dem, der troede og bad for at blive set, men af dem, der i deres hjerter vidste og anerkendte, at Allahs Sendebud var på den rette vej. De undgik imidlertid at acceptere islam for at bevare deres lederposition og autoritet, eller fordi de ikke var beredte på at løbe risikoen for at blive ramt af den slags trængsler, som de så de troende blive ramt af i samfundet omkring dem. Denne tilstand hos hyklerne i Mekka er beskrevet i vers 10-11 i surah 29: al-Ankabut (Edderkoppen).

Tema og emne

Temaet er at påpege, hvilken slags moral et menneske udvikler, når han nægter at tro på det hinsidige. I vers 2-3 beskrives tilstanden hos de vantro, der åbenlyst fornægter det hinsidige. De sidste fire vers skildrer til gengæld tilstanden hos de hyklere, som tilsyneladende er muslimer, men som ingen forestilling har om det hinsidige, dommen og den tildeling af belønning og straf, der følger heraf. Overordnet set er formålet med at skildre disse to menneskетypernes indstilling og adfærd at indprente pointen om, at et menneske ikke kan udvikle en stærk, stabil og ren karakter, medmindre han tror på det hinsidige.

Surah 107: al-Ma'un[189]

I Allahs navn, Den Nådigste, Den Barmhjertigste.

1. Har du set ham, som fornægter gengældelsen (Dommedagen)?

2. Det er ham, som afviser den forældreløse,

3. og som ikke tilskynder til at brødføde de trængende.

4. Og ve dem, som udfører bønnen,

5. (men) som ikke er opmærksomme på deres bøn!

6. Dem, som kun ønsker at vise sig frem,

7. og som afholder sig fra enhver velgørenhed!

[189] *Al-Ma'un*: Velgørenheden.

Surah 108: al-Kawthar

Åbenbaringsperiode

Ibn Marduyah har citeret Abdullah ibn Abbas, Abdullah ibn az-Zubair og Aisha for at sige, at denne surah er mekkansk. Kalbi og Muqatil betragter den også som mekkansk, og det samme synspunkt deles af flertallet af kommentatorerne. Men Hasan Basri, Ikrimah, Mujahid og Qatadah betragter den som medinensisk. Imam Suyuti har i al-Itqan bekræftet dette synspunkt, og Imam Nawawi har i sin kommentar til Muslims Sahih også foretrukket det samme. Grunden til denne antagelse er den overlevering, som traditionister af rang som Imam Ahmad, Muslim, Abu Dawud, Nasai, Ibn Abi Shaibah, Ibn al-Mundhir, Ibn Marduyah, Baihaqi og andre har berettet fra Anas ibn Malik, der siger: "Den hellige Profet var iblandt os. I mellemtiden blundede han; derefter løftede han hovedet smilende. Ifølge nogle overleveringer spurgte folk, hvorfor han smilede; ifølge andre fortalte han dem selv, at en surah netop var blevet åbenbaret for ham. Derefter, med *Bismillah ir-Rahman ir-Rahim*, reciterede han Surah al-Kawthar. Så spurgte han folk, om de vidste, hvad al-Kawthar var. Da de svarede, at Allah og Hans Sendebud havde den bedste viden, sagde han: 'Det er en flod, som min Herre har skænket mig i Paradis." (Detaljerne følger under "Kawthar"). Grundlaget for ræsonnementet ud fra denne overlevering om, at suraen er medinensisk, er, at Anas hørte til Medina, og at hans udsagn om, at denne surah blev åbenbaret i hans nærvær, er et bevis på, at den var medinensisk.

Men for det første har Imam Ahmad, Bukhari, Muslim, Abu Dawud, Tirmidhi og Ibn Jarir fra den samme Anas berettet overleveringer, der siger, at denne flod i Paradis (al-Kawthar) blev vist til Profeten i anledning af himmelfærden (Mi'raj). Alle ved dog, at himmelfærden fandt sted i Mekka før udvandringen (Hijra). For det andet: Når Profeten under himmelfærden ikke blot var blevet informeret om denne gave fra Allah den Almægtige, men også havde fået den vist, var der ingen grund til, at denne surah skulle åbenbares i Medina for at give ham det glade budskab om den. For det tredje: I sin overlevering nævner Anas, at den hellige Profet overbragte nyheden om denne surahs åbenbaring i en forsamling af ledsagere. Hvis dette skulle betyde, at suraen blev åbenbaret for første gang på det tidspunkt, ville det være umuligt, at velinformerede ledsagere som Aisha, Abdullah ibn Abbas og Abdullah ibn Zubair har erklæret den for at være mekkansk. Heller ikke flertallet af kommentatorerne ville i så fald have betragtet den som mekkansk. Hvis sagen overvejes nøje, synes der at være en brist i overleveringen fra Anas, idet den ikke siger, hvad emnet for diskussionen var i den forsamling, hvor Profeten overbragte nyheden om denne surah. Det er muligt, at Profeten på det tidspunkt var ved at forklare noget. I mellemtiden blev han ved åbenbaring informeret om, at netop det punkt blev yderligere forklaret af denne surah, og han nævnte det samme ved at sige, at denne surah netop var blevet åbenbaret for ham. Sådanne hændelser fandt sted ved flere lejligheder, og på baggrund heraf har kommentatorerne ment om visse vers, at de blev åbenbaret to gange. Denne anden åbenbaring betød faktisk, at verset var blevet åbenbaret tidligere, men at Profetens opmærksomhed ved en senere lejlighed blev henledt på det ved åbenbaring for anden gang. I sådanne overleveringer er omtalen af et bestemt vers' åbenbaring ikke nok til at afgøre, om det blev åbenbaret i Mekka eller Medina, eller hvornår præcist det blev åbenbaret.

Hvis ikke denne overlevering fra Anas ibn Malik havde været der til at skabe tvivl, bærer hele denne surahs indhold i sig selv bevis på, at den blev åbenbaret i Mekka – og det i en periode, hvor Profeten gennemgik ekstremt nedslående forhold.

Historisk baggrund

Tidligere har vi i surah 93: adh-Dhuha (Morgenlyset) og surah 94: ash-Sharh (Udvidelsen) set følgende: Da Profeten i profetembedets tidligste fase gennemlevede de mest prøvende forhold, hvor hele nationen var blevet fjendtlig, var der modstand og opposition til alle sider. Hverken Profeten eller en håndfuld af

hans ledsagere kunne se den fjerneste chance for succes. For at trøste og opmuntre ham på det tidspunkt havde Allah nedsendt adskillige vers. I surah 93: adh-Dhuha blev det sagt: "Og sandelig, den senere periode (dvs. enhver senere periode) er bedre for dig end den forrige, og snart vil din Herre give dig så meget, at du vil blive veltilfreds." I surah 94: ash-Sharh lød det: "Og Vi ophøjede dit ry for dig." Det vil sige: "Selvom fjenderne forsøger at bagvaske dig i hele landet, har Vi tværtimod sørget for at ophøje dit navn og ry." Desuden står der: "Faktum er, at sammen med enhver modgang er der også lethed." Det betyder: "Du bør ikke tabe modet over forholdenes alvor på nuværende tidspunkt; denne periode med modgang vil snart gå over, og perioden med succes og sejr vil følge."

Sådanne var forholdene, hvorunder Allah ved at nedsende denne surah trøstede Profeten og samtidig varslede hans modstanderes undergang. De vantro fra Quraysh sagde: "Muhammad er afskåret fra sit samfund og reduceret til et magtesløst og hjælpeløst individ." Ifølge Ikrimah sagde Quraysh, da Profeten blev kaldet til profet og begyndte at invitere folk til islam: "Muhammad er afskåret fra sit folk, ligesom et træ er skåret fra sin rod og kan falde til jorden hvert øjeblik." (Ibn Jarir). Muhammad ibn Ishaq fortæller: "Hver gang Profeten blev omtalt over for As ibn Wa'il as-Sehmi, Mekkas høvding, plejede han at sige: 'Lad ham være, for han er blot en barnløs mand (*abtar*) uden mandligt afkom. Når han dør, vil der ikke være nogen til at huske ham.'" Shamir ibn Atiyyah beretter, at Uqbah ibn Abi Mu'ait også plejede at sige lignende ting om Profeten (Ibn Jarir). Ifølge Ibn Abbas kom Ka'b ibn Ashraf (den jødiske leder i Medina) engang til Mekka, hvor Qurayshs høvdinge sagde til ham: "Se bare denne dreng, som er afskåret fra sit folk; han tror, han er os overlegen, mens det er os, der administrerer hajj, passer Ka'baen og giver pilgrimmene vand." (Bazzar)

Angående netop denne hændelse beretter Ikrimah, at Quraysh havde brugt ordene *as-sunbur al-munbatir min qaumi-hi* (en svag, hjælpeløs og barnløs mand, der er afskåret fra sit folk) om Profeten. (Ibn Jarir) Ibn Sa'd og Ibn Asakir har berettet, at Abdullah ibn Abbas sagde: "Profetens ældste søn var Qasim; næst efter ham kom Zainab, næst efter hende Abdullah og næst efter ham tre døtre, nemlig Umm Kulthum, Fatimah og Ruqayyah. Af dem døde først Qasim og derefter Abdullah. Derpå sagde As ibn Wail: 'Hans slægt er kommet til en ende; nu er han *abtar* (dvs. afskåret fra roden).' Nogle overleveringer tilføjer, at As sagde: 'Muhammad er *abtar*. Han har ingen søn til at efterfølge sig. Når han dør, vil mindet om ham forgå, og I vil være fri for ham.' Overleveringen fra Ibn Abbas, som Abd ibn Humaid har berettet, viser, at også Abu Jahl havde sagt lignende ord ved Profetens søn Abdullahs død. Ibn Abi Hatim har ud fra overlevering fra Shmir ibn Atiyyah berettet, at samme slags nedrighed blev udvist af Uqbah ibn Abi Mu'ait, der frydede sig over dette tab for Profeten. Ata siger, at da Profetens anden søn døde, skyndte hans egen onkel, Abu Lahab (hvis hus lå ved siden af hans), sig hen til idoltilbederne og gav dem den 'gode nyhed': *Batira Muhammadun al-laik*: 'Muhammad er blevet barnløs denne nat (eller han er afskåret fra roden).'"

Sådanne var de foruroligende forhold, hvorunder denne surah blev nedsendt. Quraysh var vrede på ham, fordi han tilbad og tjente Allah alene og offentligt tog afstand fra deres afgudsdyrkelse. Af netop denne grund blev han berøvet den rang, agtelse og ære, som han nød blandt sit folk før profetkaldet, og han var nu som afskåret fra sit samfund. Den håndfuld ledsagere, han havde, var også hjælpeløse, fattige mennesker, der blev forfulgt og tyranniseret. Desuden mistede han to sønner, den ene efter den anden, mens hans nærmeste slægtninge og folk fra hans klan, broderskab og nabolag frydede sig. De ytrede ord, der var nedslående og foruroligende for et ædelt menneske, som havde behandlet selv sine fjender yderst venligt. I denne situation gav Allah ham – blot i én sætning i denne korte surah – et glad budskab, som aldrig før er blevet givet til noget menneske i verden. Suraen fastslog desuden, at det er hans modstandere, der vil blive afskåret fra deres rod, og ikke ham.

Surah 108: al-Kawthar[190]

I Allahs navn, Den Nådigste, Den Barmhjertigste.

1. Vi har sandelig skænket dig overflod (al-Kawthar),

2. så udfør bønnen for din Herre, og giv offer!

3. Sandelig, din fjende er den som er afskåret.[191]

[190] *Al-Kawthar*: Bogstaveligt talt 'det mest rigelige gode'. Også en flod i Paradiset.
[191] Fra alt godt i denne verden og det hinsidige.

Surah 109: al-Kafirun

Åbenbaringsperiode

Abdullah ibn Mas'ud, Hasan Basri og Ikrimah siger, at denne surah er mekkansk, mens Abdullah ibn Zubair siger, at den er medinensisk. Fra Abdullah ibn Abbas og Qatadah er der berettet to forskellige synspunkter: for det første, at den er mekkansk, og for det andet, at den er medinensisk. Ifølge flertallet af kommentatorerne er det dog en mekkansk surah, og selve dens indhold peger på, at det er en mekkansk åbenbaring.

Historisk baggrund

Der var en tid i Mekka, hvor en storm af modstand havde rejst sig i Qurayshs hedenske samfund mod islams budskab, som blev forkyndt af Profeten. Alligevel havde Qurayshs ledere endnu ikke mistet håbet om, at de ville nå frem til en form for kompromis med ham. Derfor opsøgte de ham fra tid til anden med forskellige forslag til kompromis, for at han skulle godtage et af dem, og striden mellem dem kunne bringes til ophør. I denne forbindelse er forskellige overleveringer blevet berettet i hadith.

Ifølge Abdullah ibn Abbas foreslog Quraysh Profeten: "Vi vil give dig så megen rigdom, at du bliver den rigeste mand i Mekka; vi vil give dig hvilken som helst kvinde, du ønsker, til ægte; vi er rede til at følge og adlyde dig som vores leder, kun på den betingelse, at du ikke taler nedsættende om vores guder. Hvis du ikke går ind på dette, fremsætter vi et andet forslag, som er til både din og vores fordel." Da Profeten spurgte, hvad det var, sagde de, at hvis du vil tilbede vores guder, Lat og 'Uzza, i et år, vil vi tilbede Allah i samme tidsrum. Profeten sagde: "Vent en stund; lad mig se, hvad min Herre befaler i denne henseende." Derpå blev denne surah åbenbaret, samt 39: *az-Zumar* (Skarerne) v. 64: "Sig til dem: I uvidende folk, byder I mig at tilbede andre end Allah?" (Ibn Jarir, Ibn Abi Hatim, Tabarani) Ifølge en anden overlevering fra Ibn Abbas sagde Quraysh til Profeten: "O Muhammad, hvis du kysser vores guder, afguderne, vil vi tilbede Allah." Derpå blev denne surah nedsendt. (Abd ibn Humaid)

Said ibn Mina (Abul Bakhtaris frigivne slave) har berettet, at Walid ibn Mughirah, As ibn Wail, Aswad ibn al-Muttalib og Umayyah ibn Khalaf mødtes med Profeten og sagde til ham: "O Muhammad, lad os enes om, at vi tilbeder Allah, og du tilbeder vores guder, og vi vil gøre dig delagtig i alle vores anliggender. Hvis det, du har bragt, er bedre end det, vi besidder, vil vi være delagtige i det med dig og få vores andel af det; og hvis det, vi besidder, er bedre end det, du har bragt, vil du være delagtig i det med os og få din andel af det." Da nedsendte Allah denne surah (Ibn Jarir, Ibn Abi Hatim; Ibn Hisham har også berettet om denne hændelse i *Sirah*).

Wahb ibn Munabbih har berettet, at folk fra Quraysh sagde til Allahs Sendebud: "Hvis du vil, træder vi ind i din tro i et år, og du træder ind i vores tro i et år." (Abd ibn Humaid, Ibn Abi Hatim)

Disse overleveringer viser, at Quraysh havde foreslået Profeten sådanne ting, ikke blot én gang ved et enkelt møde, men på forskellige tidspunkter og ved forskellige lejligheder. Der var behov for at give dem et endegyldigt, afgørende svar, så deres håb om, at han ville indgå forlig med dem ud fra princippet om "noget for noget", blev knust for altid.

Tema og emne

Hvis suraen læses med denne baggrund i tankerne, finder man, at den ikke blev åbenbaret for at forkynde religiøs tolerance, sådan som nogle mennesker i dag lader til at tro. Den blev derimod åbenbaret for at erklære muslimerne fri af de vantros religion, deres tilbedelsesritualer og deres guder; og for at udtrykke

deres totale afsky for og ligegyldighed over for dem samt for at fortælle dem, at islam og vantro (kufr) intet havde til fælles, og at der ingen mulighed var for, at de kunne forenes og blandes til én enhed.

Selvom den i begyndelsen var henvendt til det vantro Quraysh som svar på deres forslag om kompromis, er den ikke begrænset til dem alene. Ved at gøre den til en del af Koranen gav Allah muslimerne den evige belæring, at de i ord og handling skal erklære sig fri af vantroens (kufr) lære, hvor end og i hvilken som helst form den måtte være. Endvidere, at de uden noget forbehold skal erklære, at de ikke kan indgå noget kompromis med de vantro i spørgsmålet om troen. Det er derfor, denne surah fortsat blev reciteret, da de folk, som den var henvendt til som et gensvar, var døde og glemt; og de muslimer, der var vantro, da den blev åbenbaret, fortsatte også med at recitere den. Muslimerne reciterer den stadig århundreder efter, at de er gået bort, for det at udtrykke afsky for og afstandtagen fra vantro (*kufr*) og dens ritualer er et evigt krav i troen.

Hvad angår den agtelse, Profeten nærede for denne surah, kan den bedømmes ud fra følgende få hadith:

Abdullah ibn Umar har berettet, at han ved mange lejligheder hørte Profeten recitere surah 109: al-Kafirun (De Vantro) "*Qul Ya-ayyuhal-kafirun*" og surah 112: al-Ikhlas (Oprigtigheden) "*Qul Huwu-Allahu-ahad*" i de to *rak'ah* før den obligatoriske *fajr*-bøn og i de to *rak'ah* efter den obligatoriske maghrib-bøn. Adskillige overleveringer om dette emne med en lille variation i ordlyden er blevet berettet af imam Ahmad, Tirmidhi, Nasai, Ibn Majah, Ibn Hibban, Ibn Marduyah fra Ibn Umar.

Khabbab siger: "Profeten sagde til mig: når du lægger dig i sengen for at sove, så recitér surah 109: al-Kafirun (De Vantro) '*Qul ya-ayyuhal kafirun*', og dette var også Profetens egen praksis; når han lagde sig til at sove, reciterede han denne surah." (Bazzar, Tabarani, Ibn Marduyah)

Ifølge Ibn Abbas sagde Profeten til folk: "Skal jeg fortælle jer det ord, der vil beskytte jer mod afgudsdyrkelse? Det er, at I skal recitere surah 109: al-Kafirun (De Vantro) '*Qul ya-ayyuhal kafirun*', når I går i seng." (Abu Ya'la, Tabarani)

Anas siger, at Profeten sagde til Mu'adh ibn Jabal: "Recitér surah 109: al-Kafirun (De Vantro) '*Qul ya-ayyuhal-kafirun*', når du går i seng, for dette er en frikendelse fra afgudsdyrkelse." (Baihaqi i *Ash-Shu'ab*)

Surah 109: al-Kafirun[192]

I Allahs navn, Den Nådigste, Den Barmhjertigste.

1. Sig: "O I vantro!
2. Jeg tilbeder ikke det, I tilbeder,
3. og I tilbeder ikke Ham, jeg tilbeder.
4. Aldrig vil jeg tilbede det, I tilbeder,
5. og aldrig vil I tilbede Ham, jeg tilbeder.
6. I har jeres religion, og jeg har min religion."

[192] *Al-Kafirun*: De vantro. Profeten nævnte, at denne sura er en afstandtagen fra shirk (tilbedelse af andet end Allah) for den, der reciterer den. (Fortalt af Ahmad, Abu Dawud og Tirmidhi – hasan).

Surah 110: an-Nasr

Åbenbaringsperiode

Abdullah ibn Abbas erklærer, at dette er Koranens sidste surah, der blev åbenbaret, dvs. ingen komplet surah blev nedsendt til Profeten efter den. (Muslim, Nasai, Tabarani, Ibn Abi Shaibah, Ibn Marduyah) Ifølge Abdullah ibn Umar blev denne surah nedsendt i anledning af afskedsvalfarten midt i Tashriq-dagene i Mina, og efter den red Profeten på sin hunkamel og holdt sin velkendte prædiken. (Tirmidhi, Bazzar, Baihaqi, Ibn Abi Shaibah, Abd ibn Humaid, Ibn Yala, Ibn Marduyah) Baihaqi har i *Kitab al-Hajj* berettet den prædiken, som Profeten holdt ved denne lejlighed, ud fra Sarra bint-Nabhans overlevering. Hun siger: "Ved afskedsvalfarten hørte jeg Profeten sige: 'Åh folk, ved I, hvilken dag det er?' De sagde: 'Allah og Hans Sendebud ved bedst.' Han sagde: 'Dette er den midterste dag af Tashriq-dagene.' Så sagde han: 'Ved I, hvilket sted det er?' De sagde: 'Allah og Hans Sendebud ved bedst'. Han sagde: 'Dette er *Masharil-Haram*.' Så sagde han: 'Jeg ved ikke, om jeg vil møde jer her igen. Vogt jer, jeres blod og jeres ære er ukrænkeligt, indtil I træder frem for jeres Herre, og Han udspørger jer om jeres gerninger. Hør, lad den, der er nær, overbringe det til ham, der er langt borte. Hør, har jeg overbragt budskabet til jer?' Da vi derefter vendte tilbage til Medina, gik Profeten bort ikke mange dage efter det."

Hvis begge disse overleveringer læses under ét, fremgår det, at der var et tidsrum på tre måneder og nogle dage mellem åbenbaringen af surah 110: an-Nasr (Sejren) og Profetens død; for historisk set var intervallet mellem Afskedsvalfarten og Profetens bortgang det samme.

Ibn Abbas siger, at da denne surah blev åbenbaret, sagde Profeten, at han var blevet underrettet om sin død, og at hans tid var kommet nær. (Musnad Ahmad, Ibn Jarir, Ibn al-Mundhir, Ibn Marduyah). I de andre overleveringer berettet fra Abdullah ibn Abbas er det anført, at Profeten ved åbenbaringen af denne surah forstod, at han var blevet underrettet om sin bortgang fra verden. (Musnad Ahmad, Ibn Jarir, Tabarani, Nasai, Ibn Abi Hatim, Ibn Marduyah)

De Troendes Moder, Umm Habibah, siger, at da denne surah blev åbenbaret, sagde Profeten, at han ville forlade verden det år. Da Fatimah hørte dette, græd hun, hvorpå han sagde: "Blandt min familie vil du være den første til at slutte dig til mig." Da hun hørte dette, lo hun. (Ibn Abī Hatim, Ibn Marduyah) En overlevering, der indeholder næsten samme tema, er blevet berettet af Baihaqi fra Ibn Abbas.

Ibn Abbas siger: "Umar plejede at invitere mig til at sidde i sin forsamling sammen med nogle af de betydningsfulde ældre følgesvende, der havde kæmpet ved Badr. Dette behagede ikke nogle af dem. De indvendte, at de også havde sønner, der var ligesom drengen. Hvorfor blev netop han da inviteret med i forsamlingen? (Imam Bukhari og Ibn Jarir har påpeget, at sådan noget blev sagt af Abdur Rahman ibn Auf). Umar sagde, at drengen nød denne stilling og særstatus på grund af sin viden. Så en dag inviterede han følgesvendene fra Badr og kaldte også på mig for at sidde sammen med dem. Jeg forstod, at han havde inviteret mig til forsamlingen for at bevise sin påstand. Under samtalen spurgte Umar følgesvendene fra Badr: "Hvad siger I om – 'Når Allahs sejr er kommet, og erobringen' (vers 1)?" Nogle sagde: "I den er vi blevet pålagt at prise Allah og bede om Hans tilgivelse, når Hans bistand kommer, og vi opnår sejr."

Nogle andre sagde, at det hentydede til erobringen af byer og fæstninger. Nogle forholdt sig tavse. Da sagde Umar: "Ibn Abbas, siger du også det samme?" Jeg sagde nej. Han spurgte: "Hvad er da dit synspunkt?" Jeg svarede, at det hentydede til Allahs Sendebuds sidste time; i den blev han underrettet om, at når Allahs bistand kom, og sejren var opnået, ville det være et tegn på, at hans time var kommet; derfor skulle han prise Allah og bede om Hans tilgivelse. Derpå sagde Umar: "Jeg ved intet andet end det, du har sagt." I en anden overlevering er der den tilføjelse, at Umar sagde til følgesvendene: "Hvordan

kan I klandre mig, når I selv har set, hvorfor jeg inviterer denne dreng til at deltage i forsamlingen?" (Bukhari, Musnad Ahmad, Tirmidhi, Ibn Jarir, Ibn Marduyah, Baghawi, Baihaqi, Ibn al-Mundhir)

Tema og emne

Som det fremgår af ovenstående overleveringer, havde Allah i denne surah underrettet Sit Sendebud om, at når islam opnåede fuldstændig sejr i Arabien, og folk begyndte at træde ind i Allahs religion i store skarer, ville det betyde, at den mission, som han var blevet sendt til verden for, var fuldbyrdet. Da blev han pålagt at hellige sig at prise og lovsynge Allah, ved hvis gunst han havde været i stand til at fuldføre så stor en opgave, og skulle bede Ham indtrængende om at tilgive, hvilke mangler og svagheder han end måtte have udvist i udførelsen af tjenesten. Her kan man ved en smule eftertanke let indse den store forskel, der er mellem en Profet og en almindelig verdslig leder.

Hvis en verdslig leder i sin egen levetid er i stand til at frembringe en revolution, som er målet og hensigten med hans kamp, ville dette være en anledning til jubel for ham. Men her er vi vidner til et ganske andet fænomen. Allahs Sendebud revolutionerede i et kort tidsrum på 23 år en hel nation, hvad angår dens tro, tanker, skikke, moral, civilisation, levevis, økonomi, politik og kampdygtighed; og ved at løfte den ud af uvidenhed og barbari gjorde han den i stand til at erobre verden og blive nationernes leder. Alligevel, da han havde fuldført denne enestående opgave, blev han ikke pålagt at fejre det, men at lovprise og prise Allah og bede om Hans tilgivelse, og han helligede sig ydmygt udførelsen af den befaling.

Aisha siger: "Sendebuddet plejede ofte at recitere: 'Ære være Dig, O Allah, og lovprisning være Dig. Jeg søger Allahs tilgivelse, og jeg angrer over for Dig (alene)' (ifølge nogle andre overleveringer: 'Ære være Allah, og lovprisning være Ham. Jeg søger Allahs tilgivelse og angrer over for Ham') før sin død. Jeg spurgte: 'Åh Allahs Sendebud, hvad er det for ord, du er begyndt at recitere nu?' Han svarede: 'Et tegn er blevet fastsat for mig, således at når jeg ser det, skal jeg recitere disse ord, og det er: Når Allahs sejr er kommet, og erobringen (vers. 1)'" (berettet i *Musnad Ahmad*, Muslim, Ibn Jarir, Ibn al-Mundhir, Ibn Marduyah). I nogle andre overleveringer om samme emne har Aisha berettet, at Profeten ofte reciterede følgende ord i sine bønner, når han bøjede sig og kastede sig ned på jorden: 'Ære være Dig, Åh Allah, og lovprisning være Dig, Åh Allah, tilgiv mig.' Dette var den fortolkning af Koranen (dvs. af surah 110), som han havde foretaget (berettet i Bukhari, Muslim, Abu Dawud, Nasai, Ibn Majah, Ibn Jarir).

Umm Salamah siger, at Profeten i sine sidste dage meget ofte reciterede følgende ord, siddende og stående, når han gik ud af huset, og når han kom tilbage til det: "Ære være Allah, og lovprisning være Ham." Jeg spurgte en dag: "Hvorfor reciterer du disse ord så ofte, Åh Allahs Sendebud?" Han svarede: "Jeg er blevet pålagt at gøre det." Så reciterede han denne surah. (Ibn Jarir)

Ibn Abbas har erklæret, at Sendebuddet efter åbenbaringen af denne surah tilbad så intenst og hengivent for det hinsidige, som han aldrig havde gjort før.

Surah 110: an-Nasr[193]

I Allahs navn, Den Nådigste, Den Barmhjertigste.

1. Når Allahs hjælp og sejr kommer,[194]

2. og du ser folk i massevis træde ind i Allahs religion,

3. så lovpris din Herre, og bed Ham om tilgivelse. Sandelig, Han er tilgivende.

[193] *An-Nasr:* Sejren.
[194] Sejren af Mekka.

Surah 111: al-Masad

Åbenbaringsperiode

Selvom kommentatorerne ikke har bestridt, at det er en mekkansk surah, er det dog svært at fastslå, i hvilken fase af livet i Mekka den præcist blev åbenbaret. I lyset af Abu Lahabs rolle og adfærd mod Profetens budskab om sandheden kan det dog antages, at den må være åbenbaret i den periode, hvor han havde overskredet alle grænser i sit vanvittige fjendskab mod ham. Hans holdning var her ved at blive en alvorlig hindring for islams fremgang. Den kan meget vel være blevet åbenbaret i den periode, hvor Quraysh boykottede Profeten sammen med hans klanfolk og holdt dem belejret i Shi'b Abi Talib. Her var Abu Lahab den eneste person, der sluttede sig til fjenderne mod sine egne slægtninge. Grundlaget for denne antagelse er, at Abu Lahab var Profetens onkel. En offentlig fordømmelse af onklen ved nevøens tunge ville ikke være passende, før de ekstreme udskejelser, onklen begik, var blevet synlige for enhver. Hvis suraen var blevet åbenbaret før dette, helt i begyndelsen, ville folk have betragtet det som moralsk uanstændigt, at nevøen skulle fordømme onklen på den måde.

Baggrund

Dette er det eneste sted i Koranen, hvor en person blandt islams fjender er blevet fordømt ved navn. I Mekka såvel som i Medina var der ellers, efter migrationen, mange mennesker, der på ingen måde var mindre fjendtlige over for islam og Profeten Muhammad end Abu Lahab. Spørgsmålet er, hvad der var det særlige karaktertræk ved denne person, som blev grundlaget for denne fordømmelse ved navn? For at forstå det er det nødvendigt, at man forstår datidens arabiske samfund og den rolle, som Abu Lahab spillede i det.

I gamle dage herskede der kaos og forvirring, blodsudgydelse og plyndring over hele Arabien. Tilstanden havde i århundreder været således, at en person ingen garanti havde for beskyttelse af liv, ære og ejendom undtagen med hjælp og støtte fra sine klanfæller og blodslægtninge. Derfor blev god behandling af slægten agtet højest blandt det arabiske samfunds moralske værdier, og at bryde forbindelsen med slægten blev betragtet som en stor synd. Under indflydelse af den samme arabiske tradition, da Profeten begyndte at prædike budskabet om islam, gjorde de andre klaner i Quraysh og deres høvdinge indædt modstand mod ham. Men Banu-Hashim og Bani-al-Muttalib (børn af al-Muttalib, Hashims bror) modarbejdede ham ikke blot ikke; de fortsatte med at støtte ham åbenlyst, selvom de fleste af dem endnu ikke havde troet på hans profetskab. De andre klaner i Quraysh betragtede selv denne støtte fra Profetens blodslægtninge som værende helt i overensstemmelse med Arabiens moralske traditioner. Det er derfor, de aldrig hånede Banu-Hashim og Bani-al-Muttalib for, at de havde forladt deres forfædres tro ved at støtte en person, der prædikede en ny tro. De vidste og mente, at de under ingen omstændigheder kunne udlevere et individ fra deres klan til hans fjender. Deres støtte og hjælp til en klanfælle forekom helt naturlig i Quraysh og det arabiske folks øjne.

Dette moralske princip, som araberne selv i den før-islamiske uvidenheds dage betragtede som agtværdigt og ukrænkeligt, blev kun brudt af én mand i hans fjendskab mod islam. Det var Abu Lahab, søn af Abdul Muttalib. Han var onkel til Profeten, hvis far og han selv var sønner af samme far. I Arabien repræsenterede en onkel faderen, især når nevøen var faderløs. Det forventedes, at onklen tog sig af nevøen som et af sine egne børn. Men denne mand trampede i sit fjendskab mod islam og sin kærlighed til vantro (kufr) alle de arabiske traditioner under fode.

Traditionisterne har med adskillige overleveringskæder berettet fra Ibn Abbas, at da Profeten blev befalet at fremlægge budskabet om islam åbenlyst, og han i Koranen blev instrueret om først og fremmest at advare sine nærmeste slægtninge om Allahs straf, besteg han bjerget Safa en morgen og råbte højt: "Åh,

morgenens ulykke!" Denne alarm blev i Arabien slået af den person, der tidligt ved daggry bemærkede en fjendtlig stamme rykke frem mod sin stamme. Da Sendebuddet foretog dette kald, spurgte folk, hvem der havde foretaget kaldet. De fik at vide, at det var Muhammad. Derpå styrtede folk fra alle Qurayshs klaner ud. Enhver, der kunne, kom; den, der ikke kunne, sendte en anden i sit sted. Da folk var samlet, og Sendebuddet havde kaldt hver klan ved navn, dvs. "Åh Banu-Hashim, Åh Bani-Abdul Muttalib, Åh Bani-Fir, Åh Bani-den-og-den", sagde han: "Hvis jeg fortalte jer, at der bag bakken var en fjendtlig hær klar til at falde over jer, ville I så tro mig?" Folk svarede med én stemme og sagde, at de aldrig hidtil havde oplevet en løgn fra ham. Profeten sagde: "Så advarer jeg jer om, at I går en straf i møde." Derpå, før nogen anden kunne tale, sagde Abu Lahab, Profetens onkel: "Måtte du gå til grunde! Var det for dette, du hidkaldte os?" En anden overlevering tilføjer, at han samlede en sten op for at kaste den efter Profeten. (Musnad Ahmad, Bukhari, Muslim, Tirmidhi, Ibn Jarir og andre)

Ifølge Ibn Zayd spurgte Abu Lahab en dag Profeten: "Hvis jeg accepterede din religion, hvad ville jeg så få?" Profeten svarede: "Du ville få det, som de andre troende ville få." Han sagde: "Er der ingen fordel eller særstatus for mig?" Profeten svarede: "Hvad vil du ellers have?" Derpå sagde han: "Måtte denne religion gå til grunde, hvori jeg og alle andre mennesker skal være lige og ens!" (Ibn Jarir)

I Mekka var Abu Lahab Profetens direkte nabo. Deres huse var adskilt af en mur. Foruden ham var Hakam ibn As (far til Marwan), Uqbah ibn abi muait, Adi ibn Hamra og Ibn al-Asda il-Hudhali også hans naboer. Disse mennesker lod ham ikke have fred, selv i hans eget hus. Nogle gange, når han forrettede bønnen, lagde de en gedemave på ham. Andre gange, når der blev lavet mad i gården, kastede de urenheder mod gryden. Profeten gik ud og sagde: "O Bani-Abdi Manaf, hvilken form for naboskab er dette?" Abu Lahabs hustru, Umm Jamil (Abu Sufiyans søster), havde gjort det til en vane at kaste torne foran hans dør om natten. Dette gjorde hun, for at han eller hans børn skulle få torne i foden, når de kom ud af huset ved daggry. (Baihaqi, Ibn Abi Hatim, Ibn Jarir, Ibn Asakir, Ibn Hisham)

Før erklæringen af profetskabet var to af Profetens døtre gift med to af Abu Lahabs sønner, Utbah og Utaibah. Efter hans kaldelse, da Profeten begyndte at invitere folk til islam, sagde Abu Lahab til begge sine sønner: "Jeg vil forbyde mig selv at se og møde jer, indtil I lader jer skille fra Muhammads døtre." Så de lod sig begge skille fra deres hustruer. Især Utaibah blev så modbydelig i sin ondskabsfuldhed, at han en dag trådte frem foran Profeten og sagde: "Jeg fornægter 'An-najmi idha haw' og 'Alladhi dana fatadalla'", og derefter spyttede han på ham, men hans spyt ramte ham ikke. Profeten bad: "O Allah, underkast ham magten af en hund blandt Dine hunde." Efterfølgende ledsagede Utaibah sin far på hans rejse til Syrien. Under rejsen gjorde karavanen holdt et sted, som ifølge de lokale blev hjemsøgt af vilde dyr om natten. Abu Lahab sagde til sine ledsagere, Quraysh: "Træf fulde foranstaltninger til beskyttelse af min søn, for jeg frygter den forbandelse, Muhammad har påkaldt over ham." Følgelig fik folkene deres kameler til at lægge sig hele vejen rundt om Utaibah og gik til ro. Om natten kom en tiger, som krydsede cirklen af kameler og fortærerede Utaibah, idet den rev ham i stykker. (Ibn Abdul Barr: al-Istiab; Ibn Hajar: al-Isabah; Abu Nuaim al-Isfahani: Dalail an-Nubuwwat; As-Suhaili: Raud al-Unuf.) Her er der en meningsforskel. Nogle berettere siger, at skilsmissen fandt sted efter Profetens erklæring af profetskabet, og nogle siger, at den fandt sted efter åbenbaringen af denne surah. Der er også meningsforskel om, hvorvidt Abu Lahabs søn var Utbah eller Utaibah. Men så meget er bekræftet: at efter erobringen af Mekka tog Utbah imod islam og aflagde troskabsed ved Profetens hånd. Derfor er den korrekte anskuelse, at det var Utaibah).

Abu Lahabs ondskab kan bedømmes ud fra den kendsgerning, at da Profetens anden søn, Abdullah, også døde efter sønnen Qasims død, skyndte denne mand sig – i stedet for at kondolere sin nevø i hans sorg – glædestrålende hen til Qurayshs ledere. Han ville overbringe dem nyheden om, at Muhammad var blevet barnløs den nat. Dette har vi allerede berettet i kommentaren til surah 108: al-Kawthar (Overfloden).

Hvor end Profeten gik hen for at prædike sit budskab om islam, fulgte denne mand efter ham og forbød folk at lytte til ham. Rabiah ibn Abbad ad-Dill har berettet: "Jeg var en ung dreng, da jeg ledsagede min far til markedet ved Dhul-Majaz. Der så jeg Sendebuddet, som formanede folk og sagde: 'O mennesker, sig: der er ingen gud undtagen Allah, så vil I opnå succes.' Bag ham så jeg en mand, der sagde til folk: 'Denne fyr er en løgner; han er faret vild fra sine forfædres tro.' Jeg spurgte: 'Hvem er han?' Folk svarede: 'Han er hans onkel, Abu Lahab.'" (Musnad Ahmad, Baihaqi). En anden overlevering fra Rabiah lyder således: "Jeg så, at Profeten gik til hver stammes lejrplads og sagde: 'O børn af den-og-den, jeg er blevet udpeget som Allahs Sendebud til jer. Jeg opfordrer jer til kun at tilbede Allah og ikke at sidestille nogen med Ham. Så bekræft troen på mig og slut jer til mig, så jeg kan fuldføre den mission, som jeg er blevet sendt for.' Lige bag ham fulgte en mand, som sagde: 'O børn af den-og-den, han leder jer på vildspor væk fra Lat og Uzza og inviterer jer til vildfarelsens og nyskabelsens religion, som han har bragt. Lyt slet ikke til, hvad han siger, og følg ham ikke.' Jeg spurgte min far: 'Hvem er han?' Han svarede: 'Han er hans onkel, Abu Lahab.'" (Musnad Ahmad, Tabarani). Tariq ibn Abdullah al-Muharibis overlevering er lignende. Han siger: "Jeg så på markedet i Dhul-Majaz, at Sendebuddet formanede folk og sagde: 'O mennesker, sig La ilaha ill-Allah, så vil I opnå succes.' Bag ham var der en mand, der kastede sten efter ham, indtil hans hæle blødte, og han sagde til folk: 'Lyt ikke til ham, han er en løgner.' Jeg spurgte folk, hvem han var. De sagde, at han var hans onkel, Abu Lahab." (Tirmidhi)

I det 7. år af profetskabet boykottede alle Qurayshs klaner Banu-Hashim og Bani-al-Muttalib socialt og økonomisk. Begge disse klaner forblev standhaftige i deres støtte til Profeten og blev belejret i Shi'b Abi Talib. Abu Lahab var den eneste person, der tog parti for de vantro Quraysh mod sin egen klan. Denne boykot fortsatte i tre år, i en sådan grad at Banu-Hashim og Bani-al-Muttalib begyndte at sulte. Dette rørte dog ikke Abu Lahab. Når en handelskaravane kom til Mekka, og en belejret person fra Shi'b Abi Talib nærmede sig den for at købe madvarer, råbte Abu Lahab til købmændene, at de skulle kræve en uoverkommelig pris. Han fortalte dem, at han ville dække ethvert tab, de måtte lide. Således krævede de ågerpriser, og den stakkels kunde måtte vende tomhændet tilbage til sine sultende børn. Derefter købte Abu Lahab de samme varer af dem til markedspriser. (Ibn Sa'd, Ibn Hisham).

På grund af netop disse misgerninger blev denne mand fordømt ved navn i denne surah, og der var et særligt behov for det. Når Profetens egen onkel fulgte efter og modarbejdede ham foran de arabere, der kom til hajj udefra eller samledes på markederne forskellige steder, betragtede de det som værende i strid med Arabiens etablerede traditioner. De undrede sig over, at en onkel kunne nedgøre sin nevø uden grund, kaste sten efter ham og fremsætte falske anklager mod ham offentligt. De blev derfor påvirket af det, Abu Lahab sagde, og kom i tvivl om Profeten. Men da denne surah blev åbenbaret, og Abu Lahab fyldt med raseri begyndte at lukke vrøvl ud, indså folk, at det, han sagde i opposition til Profeten, slet ikke var troværdigt. De forstod, at han sagde alt dette i sit vanvittige fjendskab mod sin nevø.

Desuden, da hans onkel blev fordømt ved navn, blev folks forventning om, at Sendebuddet kunne behandle en slægtning mildt i spørgsmål om religion, knust for altid. Da Sendebuddets egen onkel blev stillet til regnskab offentligt, forstod folk, at der ikke var plads til begunstigelse eller partiskhed i deres tro. En ikke-slægtning kunne blive en nær og kær, hvis han troede, og en nær slægtning kunne blive en ikke-slægtning, hvis han var vantro. Der er således ingen plads til blodets bånd i religionen.

Surah 111: al-Masad[195]

I Allahs navn, Den Nådigste, Den Barmhjertigste.

1. Må Abu Lahabs hænder blive udslettet! Må han blive udslettet![196]

2. Hans velstand er ham ikke til nytte, ej heller hans fortjeneste.

3. Han skal brænde i den flammende ild.

4. Og hans hustru, som er bæreren af brænde,

5. rundt om hendes hals vil der være et reb af palmefiber.

[195] *Al-Masad:* Palmefiberen.
[196] Abu Lahab (Profetens onkel), som var en fjende af islam.

Surah 112: al-Ikhlas

Åbenbaringsperiode

Hvorvidt det er en mekkansk eller en medinensisk surah, er omstridt. Uenigheden skyldes de overleveringer, der er berettet om anledningen til dens åbenbaring. Nogle af dem er nævnt som følger:

1. Abdullah ibn Mas'ud har berettet, at Quraysh sagde til Profeten: "Fortæl os om din Herres afstamning." Derpå blev denne surah sendt ned. (Tabarani).

2. Abul Aliyah har berettet på baggrund af overlevering fra Ubayy ibn Kab, at polyteisterne sagde til Profeten: "Fortæl os om din Herres afstamning." Derpå sendte Allah denne surah ned. (Musnad Ahmad, Ibn Abi Harim, Ibn Jarir, Tirmidhi, Bukhari i At-Tarikh, Ibn al-Mundhir, Hakim, Baihaqi). Tirmidhi har berettet en overlevering over samme tema fra Abul Aliyah. Denne indeholder ikke nogen henvisning til Ubayy ibn Kab, og han har erklæret den for at være mere autentisk.

3. Jabir ibn Abdullah har berettet, at en beduin (ifølge andre overleveringer: nogle mennesker) sagde til Profeten: "Fortæl os om din Herres afstamning." Derpå sendte Allah denne surah ned. (Abu Yala, Ibn Jarir, Ibn al-Mundhir, Tabarani i al-Ausat, Baihaqi, Abu Nuaim i al-Hilyah)

4. Ikrimah har berettet en overlevering fra Ibn Abbas om, at en gruppe af jøderne, heriblandt Kab ibn Ashraf, Huyayy ibn Akhtab og andre, trådte frem foran Profeten. De sagde: "O Muhammad, fortæl os om din Herres egenskaber, Ham der har sendt dig som profet." Derpå sendte Allah denne surah ned. (Ibn Abi Hatim, Ibn Adi, Baihaqi i al-Asma was-Sifat)

Foruden disse er nogle andre overleveringer også blevet citeret af Ibn Taimiyyah i hans kommentar til denne surah. De er som følger:

Disse overleveringer viser, at forskellige mennesker ved forskellige lejligheder havde udspurgt Profeten om væsenet og naturen hos Allah, til hvis tjeneste og tilbedelse han inviterede folk. Ved hver lejlighed reciterede han på Allahs befaling netop denne surah som svar. Først stillede Qurayshs idoltilbedere ham dette spørgsmål i Mekka, og som svar blev denne surah sendt ned. Dernæst, i Medina, stillede sommetider de kristne og sommetider andre folk fra Arabien ham spørgsmål af denne art. Hver gang inspirerede Allah ham til at recitere netop denne surah som svar til dem. I hver af disse overleveringer er det blevet sagt, at denne surah blev åbenbaret ved den ene eller den anden lejlighed. Ud fra dette bør man ikke danne sig det indtryk, at alle disse overleveringer er indbyrdes modstridende.

Faktum er, at når der hos Profeten forelå et vers eller en surah, som tidligere var blevet åbenbaret vedrørende et bestemt spørgsmål eller en sag, og det samme spørgsmål senere blev forelagt ham, inspirerede Allah ham til at recitere det samme vers eller den samme surah for folk. Den indeholdt nemlig svaret på deres spørgsmål. Hadith beretterne beskriver det samme og siger: Når det og det spørgsmål eller den sag blev forelagt Profeten, blev det og det vers eller den surah åbenbaret. Dette er også blevet beskrevet som gentagelse af åbenbaring, dvs. åbenbaringen af et vers eller en surah flere gange.

Faktum er således, at denne surah er mekkansk, eller snarere – i lyset af dens indhold – en surah åbenbaret i den tidligste periode i Mekka. Dengang var detaljerede vers af Koranen, der omhandler Allah den Almægtiges væsen og egenskaber, endnu ikke blevet åbenbaret. Folk, der hørte Profetens kald til Allah, ønskede at vide, hvordan hans Herre var; Ham, til hvis tilbedelse og tjeneste han kaldte dem. Et andet bevis på, at denne surah er en af de tidligste suraer, der blev åbenbaret, er følgende hændelse fra Mekka:

Da Umayyah ibn Khalaf, Bilals herre, tvang ham til at lægge sig på det brændende sand og placerede en tung sten på hans bryst, plejede Bilal at råbe: "Ahad, Ahad!" Dette ord var udledt fra netop denne surah.

Tema og emne

En overvejelse af overleveringerne vedrørende anledningen til denne surahs åbenbaring viser, hvilke religiøse opfattelser der herskede i verden på den tid, da Profeten begyndte at prædike budskabet om monoteisme (Tawhid). De afgudsdyrkende polyteister tilbad guder lavet af træ, sten, guld, sølv og andre materialer. Disse guder havde en form, skikkelse og krop. Guderne og gudinderne nedstammede fra hinanden. Ingen gudinde var uden en ægtemand, og ingen gud var uden en hustru. De havde behov for mad og drikke, og deres tilbedere sørgede for dette til dem. En stor del af polyteisterne troede, at Allah antog menneskelig form, og at der var nogle mennesker, der nedstammede fra Ham. Selvom de kristne hævdede at tro på én Gud, havde deres Gud dog også mindst én søn. Foruden Faderen og Sønnen havde Helligånden også den ære at være en partner i Herredømmet. Det gik så vidt, at Gud også havde en mor og en svigermor.

Jøderne hævdede også at tro på én Gud, men deres Gud var heller ikke uden fysiske, materielle og andre menneskelige egenskaber og karaktertræk. Han gik en tur, viste sig i menneskelig skikkelse, brydede med en af Sine tjenere og var far til en søn, Uzair. Foruden disse religiøse samfund var zoroastrierne ildtilbedere, og sabæerne var stjernetilbedere. Under sådanne forhold, da folk blev inviteret til at tro på Allah, den Eneste, der ikke har nogen partner, var det uundgåeligt, at der opstod spørgsmål i sindene om, hvilken slags Gud det var. Hvem var den ene og eneste Herre? Og hvem var det, man blev inviteret til at tro på, på bekostning af alle andre guder og guddomme? Det er et af Koranens mirakler, at den med få ord kort besvarede alle spørgsmålene. Den præsenterede et så klart koncept af Allahs Væsen, at det ødelagde alle polyteistiske koncepter, uden at efterlade noget rum for tilskrivning af nogen menneskelige egenskaber til Hans Væsen.

Værdi og vigtighed

Derfor nærede Allahs Sendebud stor agtelse for denne surah, og han fik muslimerne til at indse dens vigtighed på forskellige måder, så de reciterede den hyppigt og udbredte den blandt folk. For den fremsætter islams ypperste og grundlæggende lære (nemlig monoteisme) i fire så korte sætninger, at de umiddelbart indprentes i den menneskelige hukommelse og let kan læses og reciteres.

Der findes et stort antal hadith-overleveringer, som viser, at Profeten ved forskellige lejligheder og på forskellige måder fortalte folk, at denne surah svarer til en tredjedel af Koranen. Adskillige hadith om dette emne er blevet berettet i Bukhari, Muslim, Abu Dawud, Nasai, Tirmidhi, Ibn Majah, Musnad Ahmad, Tabarani og andre bøger, på baggrund af overleveringer fra Abu Said Khudri, Abu Hurairah, Abu Ayyub Ansari, Abu ad-Darda, Muadh ibn Jabal, Jabir ibn Abdullah, Ubayy ibn Kab, Umm Kulthum bint Uqbah ibn Abi Muait, Ibn Umar, Ibn Mas'ud, Qatadah ibn an-Numan, Anas ibn Malik og Abu Mas'ud (måtte Allah være tilfreds med dem alle). Kommentatorerne har givet mange forklaringer på, at Profeten sagde dette. Men efter vores mening betyder det ganske enkelt, at den religion, der præsenteres af Koranen, er baseret på tre doktriner: monoteisme, profetskab og det hinsidige. Denne surah lærer om monoteisme, ren og ubesmittet. Derfor betragtede Profeten den som lig med en tredjedel af Koranen.

En hadith på baggrund af en overlevering fra Aisha er blevet berettet i Bukhari, Muslim og andre hadith-samlinger, hvori det siges, at Profeten sendte en mand ud som leder af en ekspedition. Under rejsen afsluttede han sin recitation af Koranen i hver bøn med surah 112: al-Ikhlas (Oprigtigheden). Ved deres hjemkomst nævnte følgesvendene dette over for Profeten. Han sagde: "Spørg ham, hvorfor han gjorde det." Da manden blev spurgt, svarede han: "I denne surah er Den Barmhjertige Allahs egenskaber blevet

nævnt. Derfor elsker jeg at recitere den igen og igen." Da Profeten hørte dette svar, sagde han til folk: "Fortæl ham, at Allah nærer stor kærlighed og agtelse for ham."

En lignende hændelse er blevet berettet i Bukhari med overlevering fra Anas. Han siger: "En mand blandt Ansar ledte bønnerne i Quba-moskeen. Hans praksis var, at han i hver rakah først reciterede denne surah og derefter føjede en anden surah til den. Folk gjorde indsigelser imod det og sagde til ham: 'Mener du ikke, at surah Ikhlas er nok i sig selv? Hvorfor føjer du en anden surah til den? Du bør enten kun recitere denne surah eller udelade den og recitere en anden surah.' Han sagde: 'Jeg kan ikke udelade den. Jeg vil hellere opgive lederskabet i bønnen, hvis I ønsker det.' Folk brød sig ikke om, at en anden mand skulle udpeges som leder i stedet for ham. Til sidst blev sagen forelagt Profeten. Han spurgte manden: 'Hvad forhindrer dig i at efterkomme det, dine ledsagere ønsker? Hvad får dig til at recitere netop denne surah i hver rakah?' Manden svarede: 'Jeg nærer stor kærlighed til den.' Profeten bemærkede: 'Din kærlighed til denne surah har givet dig adgang til Paradiset'."

Surah 112: al-Ikhlas[197]

I Allahs navn, Den Nådigste, Den Barmhjertigste.

1. Sig: "Han er Allah, (Han er) *Ahad.*[198]
2. Allah, (Han er) *Samad.*[199]
3. Han har ikke avlet, og ej heller er Han avlet.
4. Og ingen er Hans lige!"

[197] Al-Ikhlas: Oprigtigheden, dvs. oprigtighed i troen – suraens tema. I fortællinger af al-Bukhari og Ahmad beskrev Profeten denne sura som værende svarende til en tredjedel af Koranen.

[198] *Ahad:* Alene, uden en anden, udelelig med absolut og permanent enhed og adskilt fra alt andet. Den eneste sande guddom, unik i sin essens, egenskaber og handlinger.

[199] *Samad*: absolut, perfekt, fuldkommen, essentiel, selvforsynende og tilstrækkelig til at opfylde alle skabningens behov; den, der evigt og konstant er nødvendig og efterspurgt, som alt eksisterende er afhængigt af, og til hvem alle ting i sidste ende vil vende tilbage.

Surah 113 and 114: al-Falaq og an-Nas

Selvom disse to suraer i Koranen er separate enheder og også er skrevet i Koranen under separate navne, er de alligevel så dybt indbyrdes forbundne, og deres indhold ligner hinanden så meget, at de er blevet betegnet med et fælles navn: Mu'awwidhatayn (de to suraer, hvori der er søgt tilflugt hos Allah). Imam Baihaqi har i Dala'il an-Nubuwwat skrevet, at disse suraer blev åbenbaret sammen; derfor er det samlede navn for dem begge Mu'awwidhatayn. Vi skriver den samme ene introduktion til begge, for de diskuterer og behandler netop de samme sager og emner. De vil dog blive forklaret og kommenteret separat nedenfor.

Åbenbaringsperiode

Hasan Basri, Ikrimah, Ata og Jabir ibn Zayd siger, at disse suraer er mekkanske. En overlevering fra Abdullah ibn Abbas støtter også samme synspunkt. Men ifølge en anden overlevering fra ham er de medinensiske. Samme synspunkt holdes også af Abdullah ibn Zubair og Qatadah. En af de overleveringer, der styrker dette andet synspunkt, er den hadith, som Muslim, Tirmidhi, Nasai og imam Ahmad ibn Hanbal har berettet på baggrund af en overlevering fra Uqbah ibn Amir. Han siger, at Profeten en dag sagde til ham: "Ved du, hvilken slags vers der er blevet åbenbaret til mig i nat? – disse vers uden lige er 'A'udhu bi-Rabbil-falaq' og 'A'udhu bi-Rabbin-nas' (dvs. disse to suraer)." Denne hadith bruges som et argument for, at disse suraer er medinensiske, fordi Uqbah ibn Amir var blevet muslim i Medina efter migrationen (hijrah). Andre overleveringer, som har styrket dette synspunkt, er dem, der er berettet af Ibn Sa'd, Baghawi, imam Baihaqi, Ibn Hajar og andre. De går ud på, at disse suraer blev åbenbaret, da jøderne havde øvet magi mod Profeten i Medina, og han var blevet syg under dens virkning.

Men som vi har forklaret i introduktionen til surah 112: al-Ikhlas (Oprigtigheden): Når det siges om en bestemt surah eller et vers, at det blev åbenbaret ved den ene eller den anden bestemte lejlighed, betyder det ikke nødvendigvis, at det blev åbenbaret for første gang ved netop den lejlighed. Det skete snarere sommetider, at en surah eller et vers var blevet åbenbaret tidligere. Når en bestemt hændelse eller situation så indtraf, blev Profetens opmærksomhed henledt på det af Allah for anden gang, eller endda igen og igen. Efter vores mening var dette også tilfældet med Mu'awwidhatayn. Indholdet af disse suraer gør det klart, at de i første omgang blev sendt ned i Mekka, da modstanden mod Profeten dér var blevet meget intens.

Senere, da storme af modstand blev rejst i Medina af hyklerne, jøderne og polyteisterne, blev Profeten instrueret i at recitere netop disse suraer, som det er blevet nævnt i den ovenfor citerede overlevering fra Uqbah ibn Amir. Efter dette, da der blev øvet magi mod ham, og hans sygdom tog til, kom Jibriil og instruerede ham på Allahs befaling til at recitere netop disse suraer. Derfor er det synspunkt, der indehaves af de kommentatorer, som beskriver begge disse suraer som mekkanske, efter vores mening mere pålideligt. Det er vanskeligt at anse dem for at være udelukkende forbundet med magi-hændelsen, for kun vers 4 relaterer sig til denne hændelse. De resterende vers af surah 113: al-Falaq og hele surah 114: an-Nas har ikke noget med den at gøre direkte.

Tema og emne

De forhold, hvorunder disse to suraer blev sendt ned i Mekka, var som følger. Så snart Profeten begyndte at prædike budskabet om islam, lod det til, at han havde provokeret alle samfundslag omkring sig. I takt med at hans budskab spredtes, blev modstanden fra de vantro Quraysh også mere og mere intens. Så længe de havde håb om, at de kunne forhindre ham i at prædike sit budskab ved at lægge fristelser i vejen for ham eller indgå en handel med ham, var deres fjendtlighed ikke meget udtalt. Men da Profeten skuffede dem fuldstændigt ved ikke at gå på kompromis med dem i spørgsmål om tro, og de i surah 109:

al-Kafirun klart fik at vide: "Jeg tilbeder ikke dem, I tilbeder, og I er ikke tilbedere af Ham, jeg tilbeder. Til jer jeres religion, og til mig min," nåede fjendtligheden sine yderste grænser. Mere specifikt brændte de familier, hvis medlemmer (mænd eller kvinder, drenge eller piger) havde accepteret islam, af raseri mod Profeten. De forbandede ham og holdt hemmelige rådslagninger om at dræbe ham i stilhed i nattens mørke, så Banu-Hashim ikke kunne opdage morderen og tage hævn. Der blev øvet magi og kastet formularer mod ham for at forårsage hans død, gøre ham syg eller gøre ham gal. Sataner blandt mennesker og jinn spredtes til alle sider for at hviske et eller andet ondt i hjerterne på folk imod ham og Koranen, han bragte, så de blev mistænksomme over for ham og flygtede fra ham.

Der var mange mennesker, der brændte af misundelse mod ham, for de kunne ikke tåle, at en mand fra en anden familie eller klan end deres egen skulle blomstre og blive fremtrædende. For eksempel er årsagen til, at Abu Jahl overskred enhver grænse i sit fjendskab mod ham, blevet forklaret af ham selv: "Vi og Bani-Abdi Manaf (som Profeten tilhørte) var rivaler. De bespiste andre, vi bespiste også andre; de sørgede for ridedyr til folk, vi gjorde det samme; de gav gaver, vi gav også gaver. Det gik så vidt, at da de og vi var blevet lige i ære og rang, forkynder de nu, at de har en profet, der er inspireret fra himlen. Hvordan kan vi konkurrere med dem på dette område? Ved Allah, vi vil aldrig anerkende ham, ej heller bekræfte troen på ham." (Ibn Hisham, bind I, s. 337-338)

Sådan var forholdene, da Profeten blev befalet at sige til folk: "Jeg søger tilflugt hos dagskærets Herre fra det onde i alt det, Han har skabt, og fra nattemørkets onde og fra magikeres, mænds og kvinders, onde og fra den misundeliges onde," og at fortælle dem: "Jeg søger tilflugt hos menneskehedens Herre, menneskehedens Konge og menneskehedens Guddom, fra hviskerens onde, han som vender tilbage igen og igen, som hvisker (ondt) i menneskenes hjerter, uanset om han er blandt jinn eller mennesker." Dette svarer til det, Profeten Moses fik besked på at sige, da Firaun foran sit samlede hof havde udtrykt ønske om at dræbe ham: "Jeg har taget tilflugt hos min Herre og jeres Herre mod enhver hovmodig person, der ikke tror på Regnskabets Dag." (Surah 40:27) Og: "Jeg har taget tilflugt hos min Herre og jeres Herre, for at I ikke skal angribe mig." (Surah 44:20)

Ved begge lejligheder stod disse Allahs glorværdige profeter over for veludrustede, ressourcestærke og mægtige fjender. Ved begge lejligheder stod de fast på deres budskab om Sandheden imod deres stærke modstandere, hvorimod de ingen materiel magt havde, som de kunne bekæmpe dem med. Ved begge lejligheder så de helt bort fra fjendens trusler, farlige planer og fjendtlige rænker, idet de sagde: "Vi har taget tilflugt hos universets Herre imod jer." Det er indlysende, at en sådan fasthed og standhaftighed kun kan udvises af den person, der har den overbevisning, at hans Herres magt er den øverste magt. Han ved, at alverdens magter er ubetydelige i forhold til Ham, og at ingen kan skade den, der har søgt Hans tilflugt. Kun sådan en kan sige: "Jeg vil ikke opgive at forkynde Sandhedens Ord. Jeg bekymrer mig ikke det mindste om, hvad I måtte sige eller gøre, for jeg har taget tilflugt hos min Herre og jeres Herre og hele universets Herre."

Forholdet mellem surah al-Fatihah og Mu'awwidhatayn

Det sidste, der er bemærkelsesværdigt med hensyn til Mu'awwidhatayn, er forholdet mellem begyndelsen og slutningen af Koranen. Selvom Koranen ikke er ordnet kronologisk, arrangerede Profeten versene og suraerne, der blev åbenbaret over 23 år ved forskellige lejligheder for at imødekomme forskellige behov og situationer, i den nuværende rækkefølge. Dette gjorde han ikke af sig selv, men på befaling af Allah, som åbenbarede dem. Ifølge denne orden åbner Koranen med surah al-Fatihah (Åbningen) og slutter med Mu'awwidhatayn. Lad os nu se på de to. I begyndelsen, efter at have lovprist og herliggjort Allah, som er Verdenernes Herre, Nådig, Barmhjertig og Dommedags Hersker, underkaster tjeneren sig: "Herre, Dig alene tilbeder jeg, og til Dig alene vender jeg mig for hjælp. Den mest presserende hjælp, jeg behøver fra Dig, er at blive ledt til den lige Vej." Som svar gives han af Allah hele Koranen for at vise

ham den Lige Vej, hvilket afsluttes således: Mennesket beder til Allah, som er daggryets Herre, menneskenes Herre, menneskenes Konge, menneskenes Guddom, og siger: "Jeg søger kun tilflugt hos Dig for beskyttelse mod ethvert onde og fortræd fra enhver skabning, og i særdeleshed fra djævlenes onde hvisken, hvad enten de er blandt mennesker eller jinn. For de er den største hindring for at følge den lige Vej." Det forhold, som begyndelsen har til slutningen, kan ikke forblive skjult for nogen, der har forstand og indsigt.

.

Surah 113: al-Falaq[200]

I Allahs navn, Den Nådigste, Den Barmhjertigste.

1. Sig: "Jeg søger tilflugt hos dagskærets Herre

2. mod det onde af det, Han har skabt,

3. og mod det onde i (natte)mørket, når det breder sig,

4. og mod det onde fra dem, som blæser på knuder,

5. og mod det onde fra den misundelige, når han misunder!"

[200] *Al-Falaq*: Dagskæret. Denne og den følgende sura blev åbenbaret sammen og reciteres, når man søger Allahs beskyttelse mod al ondskab.

Surah 114: an-Nas[201]

I Allahs navn, Den Nådigste, Den Barmhjertigste.

1. Sig: "Jeg søger tilflugt hos menneskenes Herre,
2. menneskenes Hersker,
3. menneskenes Gud,
4. fra (alt) ondt fra den snigende hvisker (Satan),
5. som hvisker i menneskets hjerte,
6. fra jinner og mennesker."

[201] a*n-Nas*. Menneskene.

Bilag

Introduktion til studiet af Koranen

Vi er vant til at læse bøger, der præsenterer informationer, idéer og argumenter, systematisk og sammenhængende. Når vi giver os i kast med studiet af Koranen, forventer vi, at også denne bog vil kredse om et bestemt emne; at bogens indhold vil være klart defineret fra begyndelsen og derefter vil være nydeligt inddelt i afsnit og kapitler, hvorefter diskussionen vil skride frem i en logisk rækkefølge. Vi forventer ligeledes en særskilt og systematisk opstilling af instruktion og vejledning for hvert af menneskelivets forskellige aspekter.

Men så snart vi åbner Koranen, møder vi en hidtil fuldstændig ukendt litterær genre. Vi bemærker, at den rummer forskrifter for tro og adfærd, moralske anvisninger samt juridiske forordninger. Den indeholder opfordringer og formaninger, foruden bebrejdelse og fordømmelse af dem, der handler ondt. Der lyder advarsler til fornægtere af sandheden, men også glædelige budskaber og ord til trøst og opmuntring til dem, der har lidt for Allahs skyld. Bogen fremlægger argumenter og underbyggende beviser til støtte for sit grundlæggende budskab. Endelig rummer den hentydninger til beretninger fra fortiden og til Allahs tegn, der er synlige i universet. Desuden veksler disse utallige emner uden noget åbenlyst system. Det er ganske ulig de bøger, vi er vant til. Koranen behandler det samme emne igen og igen, hver gang iklædt en ny sprogdragt.

Læseren møder også bratte overgange fra det ene emne til det andet. Med skiftende tilhører og taler. Budskabet rettes snart mod én gruppe mennesker, snart mod en anden. Der er ingen spor af den velkendte inddeling i kapitler og afsnit. Ligeledes er behandlingen af de forskellige emner enestående. Når et historisk emne tages op, følger fortællingen ikke det mønster, vi kender fra historiske beretninger. I diskussioner om filosofiske eller metafysiske spørgsmål savner vi de vante udtryk og den terminologi, der hører til formel logik og filosofi. Kulturelle og politiske forhold behandles på en måde, der er meget forskellig fra normen i samfundsvidenskabelige værker. Det samme gælder spørgsmål vedrørende menneskets sociale og økonomiske liv. Juridiske principper og retlige påbud udredes, men på en ganske anden måde end i konventionelle værker. Når vi støder på en etisk anvisning, ser vi, at dens form adskiller sig fuldstændigt fra alt, hvad man ellers finder i etisk litteratur.

Læseren vil måske finde alt dette så fremmedartet for sin forestilling om, hvad en bog bør være, at vedkommende bliver så forvirret, at han føler, Koranen er et uorganiseret, usammenhængende og usystematisk skrift. At den ikke består af andet end en løsrevet ophobning af kommentarer af varierende længde, der er sat vilkårligt sammen. Fjendtlige kritikere bruger dette som grundlag for deres kritik, mens de mere velvilligt indstillede tyr til langsøgte forklaringer eller konkluderer, at Koranen består af løsrevne stykker. Derved gør de den åben for alle former for tolkninger, selv tolkninger der er i direkte modstrid med hensigten hos Allah, der åbenbarede Bogen.

Hvad er Koranen for en slags bog? På hvilken måde blev den åbenbaret? Hvad ligger til grund for dens opbygning? Hvad er emnet? Hvad er dens sande formål? Hvad er det centrale tema, som dens forskelligartede emner er uløseligt knyttet til? Hvilken form for argumentation og stil benytter den til at belyse sit centrale tema? Hvis vi kunne få klare, tydelige svar på disse og andre beslægtede spørgsmål, kunne vi undgå nogle farlige faldgruber og dermed gøre det lettere at grunde over og fatte meningen og formålet med de Koraniske vers. Hvis vi påbegynder studiet af Koranen i forventning om at læse en bog om religion, vil vi få det svært, eftersom vore forestillinger om religion og om bøger naturligt er afgrænset af vores erfaringshorisont. Vi har derfor brug for på forhånd at få at vide, at denne Bog er enestående i måden, den er sammensat på, i sit tema samt i sit indhold og

sin opbygning. Vi bør være advaret om, at det begreb om en bog, som vi har dannet os ud fra vores tidligere læsning, sandsynligvis vil være en hindring snarere end en hjælp til en dyb forståelse af Koranen. Vi bør indse, at som et første skridt mod at forstå den, må vi tømme vores sind for alle forudindtagede forestillinger.

Den studerende af Koranen bør fra begyndelsen gøre sig de grundlæggende påstande klart, som Koranen fremsætter om sig selv. Uanset om man i sidste ende beslutter sig for at tro på Koranen eller ej, må man anerkende de grundlæggende udsagn, der fremsættes af Koranen og af den mand, den blev åbenbaret for, Profeten Muhammad, som udgangspunktet for sit studie. Disse påstande er:

1. Skabningens Herre, Skaberen og Herskeren over hele universet, skabte mennesket på jorden (der blot er en del af Hans grænseløse rige). Han udstyrede også mennesket med evnen til erkendelse, eftertanke og forståelse; med evnen til at skelne mellem godt og ondt; med valgfrihed og vilje, og med magten til at udnytte sine slumrende anlæg. Kort sagt tildelte Allah mennesket en form for autonomi og udnævnte ham til Sin statholder på jorden.

2. Selvom mennesket nyder denne status, gjorde Allah det overordentligt klart for ham, at Han alene er menneskets Herre og Hersker, ligesom Han er hele universets Herre og Hersker. Mennesket fik at vide, at han ikke var berettiget til at anse sig selv for uafhængig, og at kun Allah var berettiget til at kræve absolut lydighed, tjeneste og tilbedelse. Det blev også gjort klart for mennesket, at livet i denne verden, hvor han var blevet placeret og tildelt en vis ære og autoritet, faktisk var en midlertidig frist, og at det var ment som en prøvelse for ham. Det blev fastslået, at mennesket efter det jordiske livs ophør skal vende tilbage til Allah, der vil dømme ham på grundlag af hans indsats og erklære, hvem der har sejret, og hvem der har fejlet.

Den rette vej for mennesket er at betragte Allah som sin eneste Hersker og som den eneste genstand for sin tilbedelse og hengivelse; at følge den vejledning, Allah har åbenbaret; at handle i denne verden i bevidstheden om, at det jordiske liv blot er en prøvelsens tid, og at holde blikket rettet mod det endelige mål – succes ved Allahs endelige dom. Enhver anden vej er forkert.

Det blev også forklaret mennesket, at hvis han valgte at følge den rette levevis – og i dette valg var han fri – ville han nyde fred og tilfredshed i denne verden. Ved sin tilbagevenden til Allah ville han blive tildelt den bolig af evig lyksalighed og lykke, der kendes som Paradiset. Skulle mennesket følge en hvilken som helst anden vej – skønt han var fri til at gøre det – ville han opleve de onde følger af fordærv og uorden i livet i denne verden. Han ville blive henvist til evig sorg og pine, når han overskrider den nuværende verdens grænser og ankommer til det hinsidige.

3. Efter at have forklaret alt dette, placerede universets Herre mennesket på jorden. Han meddelte Adam og Eva, de første mennesker der levede på jorden, den vejledning, som de og deres efterkommere var pålagt at følge. De første mennesker blev ikke født i en tilstand af uvidenhed og mørke. Tværtimod begyndte de deres liv i den guddommelige vejlednings klare lys. De havde et indgående kendskab til virkeligheden, og loven, de skulle følge, blev meddelt dem. Deres levevis bestod af lydighed mod Allah (dvs. islam), og de lærte deres børn at leve i lydighed mod Ham (dvs. at leve som muslimer).

Med tiden afveg menneskene imidlertid gradvist fra deres sande levevis og begyndte at følge forskellige fejlagtige veje. De lod den sande vejledning gå tabt gennem skødesløshed og forsømmelse, og til tider forvanskede de den endda overlagt af ond fordærvelse. De sidestillede en

række væsener med Allah – menneskelige og ikke-menneskelige, virkelige såvel som indbildte – og tilbad dem som guddomme. De opblandede den gudgivne viden om virkeligheden med alle mulige fantasifulde forestillinger, overtro og filosofiske begreber, og gav derved fødsel til utallige religioner. De tilsidesatte eller forvanskede det sunde og retfærdige princip for individuel moral og kollektiv adfærd og lavede deres egne love i overensstemmelse med deres lave lyster og fordomme. Som følge heraf blev verden fyldt med uret og uretfærdighed.

4. Det var uforeneligt med den begrænsede autonomi, som Allah havde tildelt mennesket, at Han skulle bruge Sin overvældende magt og tvinge mennesket til retskaffenhed. Det var også uforeneligt med det faktum, at Allah havde givet menneskeslægten en frist til at vise sit værd, at Han skulle ramme mennesker med katastrofal ødelæggelse, så snart de viste tegn på oprør. Desuden havde Allah fra skabelsens begyndelse påtaget Sig, at sand vejledning ville være til rådighed for mennesket gennem hele den tildelte frist. Denne vejledning ville være tilgængelig på en måde, der var i overensstemmelse med menneskets autonomi. For at opfylde dette selvpålagte ansvar valgte Allah at udpege de mennesker, hvis tro på Ham var fremragende, og som fulgte den vej, der var Ham velbehagelig. Allah valgte disse mennesker til at være Sine udsendinge. Han lod Sine budskaber overbringe til dem, ærede dem med et indgående kendskab til virkeligheden og forsynede dem med livets sande love. Han betroede dem opgaven med at kalde mennesket tilbage til den oprindelige vej, som det var afveget fra.

5. Disse profeter blev sendt til forskellige folkeslag i forskellige lande og over en periode, der strakte sig over tusinder og atter tusinder af år. De havde alle den samme religion – den, der oprindeligt blev åbenbaret for mennesket som den rette vej. De fulgte alle den samme vejledning. Det var de principper for moral og samfundsliv, der var foreskrevet for mennesket lige fra begyndelsen af dets eksistens. Alle disse profeter havde den samme mission: at kalde mennesket til sin sande religion. Derefter skulle de organisere alle, der accepterede dette budskab, i et fællesskab, der var bundet af Allahs Lov. Dette fællesskab skulle stræbe efter at sikre lovens overholdelse og søge at forhindre, at den blev overtrådt. Alle profeterne udførte deres hverv på ærefuld vis i deres egen tid. Der var dog altid mange, der nægtede at tage imod deres vejledning. Som følge heraf forfaldt de, der tog imod den og blev et muslimsk fællesskab (en muslim er enhver, der adlyder Allah), gradvist. Dette førte til, at den guddommelige vejledning enten gik tabt, blev forvansket eller opblandet.

6. Til sidst sendte universets Herre Muhammad til Arabien og betroede ham den samme mission, som Han havde betroet de tidligere profeter. Dette sidste Sendebud fra Allah henvendte sig til de tidligere profeters følgere såvel som til resten af menneskeheden. Hver enkelt profets mission var at kalde menneskene til den rette levevis og at formidle Allahs sande vejledning på ny. Han skulle organisere alle, der reagerede på hans mission og accepterede den åbenbarede vejledning, i ét fællesskab. Et sådant fællesskab skulle vies til en dobbelt opgave: at forme sit eget liv i overensstemmelse med Allahs vejledning og at stræbe efter verdens reformering. Koranen er Bogen, der rummer denne mission og vejledning, således som den blev åbenbaret af Allah for Profeten Muhammad.

Hvis vi husker disse grundlæggende kendsgerninger om Koranen, bliver det let at begribe dens sande emne, dens centrale tema og det mål, den søger at opnå. For så vidt som den søger at forklare de endelige årsager til menneskets sejr eller nederlag, er Bogens emne MENNESKET.

Dens centrale tema er, at begreber om Allah, universet og mennesket, der udspringer af menneskets egen begrænsede viden, strider mod virkeligheden. Det samme gælder begreber, der enten er vævet

af menneskets intellektuelle tankespind, eller som er opstået ved menneskets besættelse af dyriske lyster. De levemåder, der hviler på disse falske fundamenter, er både i strid med virkeligheden og ødelæggende for mennesket. Kernen i sand viden er det, som Allah åbenbarede for mennesket, da Han udnævnte ham til Sin statholder. Derfor er den levevis, der er i overensstemmelse med virkeligheden og fremmer menneskets vel, den, vi ovenfor har betegnet som "den rette vej." Bogens egentlige formål er at kalde folk til denne "rette vej" og at kaste lys over Allahs sande vejledning. Denne vejledning er ofte gået tabt enten gennem menneskets forsømmelse og skødesløshed, eller den er blevet forvansket af dets onde fordærvelse.

Hvis vi studerer Koranen med disse kendsgerninger i mente, vil det uundgåeligt slå os, at Koranen ikke afviger en tøddel fra sit hovedemne, sit centrale tema og sit grundlæggende mål. Alle de forskellige temaer, der forekommer i Koranen, er knyttet til det centrale tema. Det er ligesom perler af forskellig størrelse og farve, der kan trækkes på en snor for at danne en halskæde. Koranen taler om himlenes og jordens opbygning og om mennesket. Den henviser til virkelighedens tegn i universets forskellige fænomener og fortæller beretninger om svundne folkeslag. Den kritiserer forskellige folks overbevisninger, moral og gerninger, belyser overnaturlige sandheder og diskuterer desuden mange andre ting. Alt dette gør Koranen – ikke for at give undervisning i fysik, historie, filosofi eller nogen anden specifik vidensgren – men snarere for at fjerne den vrangforestilling, folk har om virkeligheden, og for at gøre denne virkelighed åbenbar for dem.

Den understreger, at de forskellige veje, mennesker følger, som ikke er i overensstemmelse med virkeligheden, i bund og grund er falske. De er fulde af skadelige konsekvenser for menneskeheden. Den opfordrer mennesker til at sky alle sådanne veje. I stedet bør de følge den vej, der både er i overensstemmelse med virkeligheden og giver de bedste praktiske resultater. Det er derfor, Koranen kun omtaler tingene i det omfang og på den måde, der er nødvendig for det formål, den søger at tjene. Koranen begrænser sig til det væsentlige og udelader derved enhver irrelevant detalje. Således kredser hele dens indhold konsekvent om dette kald.

Ligeledes er det ikke muligt fuldt ud at værdsætte hverken Koranens stil, den orden der ligger til grund for dens vers' rækkefølge, eller mangfoldigheden af de emner, der behandles i den, uden fuldt ud at forstå den måde, hvorpå den blev åbenbaret.

Koranen er, som vi tidligere har bemærket, ikke en bog i ordets konventionelle forstand. Allah forfattede og overdrog den ikke i ét stykke til Profeten Muhammad, for at han kunne sprede dens budskab og kalde folk til at antage en livsholdning i overensstemmelse med dens lære. Ej heller er Koranen en af de bøger, der diskuterer sine emner og hovedtemaer på konventionel vis. Dens opbygning adskiller sig fra almindelige bøgers, og dens stil er tilsvarende anderledes. Denne Bogs egenart er, at Allah udvalgte en mand i Mekka til at tjene som Sit Sendebud og bad ham om at forkynde Sit budskab. Han skulle begynde i sin egen by og med sin egen stamme (Quraysh). På dette indledende stadie var instruktionerne begrænset til det, der var nødvendigt på netop dette tidspunkt i missionen. Tre temaer træder især frem:

1. Der blev givet anvisninger til Profeten om, hvordan han skulle forberede sig på sin store mission, og hvordan han skulle påbegynde arbejdet for fuldførelsen af sin opgave.

2. Der blev givet en grundlæggende viden om virkeligheden, og de vrangforestillinger, folk almindeligvis nærede i denne henseende, blev fjernet – vrangforestillinger, der gav anledning til forkerte livsretninger.

3. Folk blev opfordret til at anlægge den rette holdning til livet. Desuden klargjorde Koranen de grundlæggende principper, der – hvis de følges – fører til menneskets sejr og lykke.

I tråd med missionens karakter på dette stadie bestod de tidlige åbenbaringer generelt af korte vers. De var affattet i et sprog af sjælden ynde og klædt i en litterær stil, der passede til smagen og temperamentet hos det folk, de oprindeligt var henvendt til. Disse vers' rytme, melodi og livskraft fangede tilhørernes fulde opmærksomhed. Deres stilistiske ynde og charme var så stor, at folk uvilkårligt begyndte at recitere dem.
Disse tidlige budskabers atmosfære er iøjnefaldende. For mens de sandheder, de indeholdt, var universelle, blev de argumenter og billeder, der blev brugt til at belyse dem, hentet fra det umiddelbare miljø, som var velkendt for de første tilhørere. Der blev henvist til deres historie og traditioner samt til fortidens synlige spor. Det var elementer, der havde sneget sig ind i Arabiens tro og i dets moralske og sociale liv. Hensigten med alt dette var at øge den appel, budskabet havde for sine umiddelbare tilhørere. Denne tidlige fase varede i fire eller fem år. I denne periode viste følgende reaktioner på Profetens budskab sig:

1. Nogle få mennesker reagerede på kaldet og indvilgede i at slutte sig til den Ummah (nation), der af egen fri vilje havde forpligtet sig til at underkaste sig Allahs vilje.

2. Mange mennesker reagerede med fjendtlighed, enten af uvidenhed eller egoisme, eller på grund af en blind tilknytning til deres forfædres levevis.

3. Profetens kald forblev ikke begrænset til Mekka; det begyndte at møde en positiv respons uden for grænserne.

Til trods for den stærke og voksende modstand og opposition fortsatte den islamiske bevægelse med at sprede sig. Der var næppe en familie tilbage i Mekka, uden at mindst ét af dens medlemmer havde antaget islam.

Under Profetens lange og hårde kamp fortsatte Allah med at inspirere ham med åbenbaringer. Disse budskaber instruerede de troende i deres grundlæggende pligter og indpodede dem en følelse af fællesskab og samhørighed. De formanede til fromhed, moralsk fuldkommenhed og karakterens renhed, og lærte dem, hvordan de skulle forkynde den sande tro. Budskabet holdt deres mod oppe med løfter om sejr og Paradiset i det hinsidige og æggede dem til at kæmpe for Allahs sag med tålmodighed, styrke og højt humør. De fyldte deres hjerter med en sådan iver og begejstring, at de var parate til at udholde ethvert offer, trodse enhver genvordighed og møde enhver modgang.

Dette stadie udfoldede sig i flere faser. I hver fase antog forkyndelsen af budskabet stadigt større omfang, i takt med at kampen for islams sag og modstanden mod den blev mere og mere intens og voldsom. Desuden mødte de troende mennesker med forskellige livssyn og overbevisninger. Alle disse faktorer bidrog til at øge mangfoldigheden af de emner, der blev behandlet i de budskaber, som blev åbenbaret i denne periode. Sådan var, kort fortalt, situationen, der dannede baggrund for Koranens Mekka-suraer.

Det står nu klart for os, at åbenbaringen af Koranen begyndte og gik hånd i hånd med forkyndelsen af budskabet. Dette budskab gennemgik mange stadier og mødte mangfoldige situationer helt fra begyndelsen og gennem en periode på treogtyve år. Koranens forskellige dele blev åbenbaret trin for trin i takt med den islamiske bevægelses skiftende behov og krav under disse stadier. Den kunne

derfor umuligt besidde den form for sammenhæng og systematiske rækkefølge, man forventer af en doktordisputats. Desuden blev de forskellige brudstykker af Koranen, der blev åbenbaret i harmoni med den islamiske bevægelses vækst, ikke udgivet som skriftlige afhandlinger. De blev derimod udbredt mundtligt. Deres stil bar derfor præg af en oratorisk tone snarere end af en litterær kompositions karaktertræk.

Desuden blev disse taler fremført af en person, hvis opgave indebar, at han skulle appellere til forstanden, til hjertet og til følelserne – og til mennesker af forskellige mentale niveauer og sindelag. Han skulle revolutionere folks tankegang og vække en storm af ædle følelser i dem til støtte for sin sag. Han skulle overbevise sine ledsagere og indgyde dem sand hengivenhed samt et ønske om at forbedre og reformere deres liv. Han måtte højne deres moral og stålsætte deres beslutsomhed. Han skulle forvandle fjender til venner og modstandere til beundrere. Desuden skulle han afvæbne dem, der var ude på at modarbejde hans budskab, og påvise, at deres position var moralsk uholdbar. Kort sagt skulle han gøre alt, hvad der var nødvendigt, for at føre sin bevægelse frem til en sejrrig afslutning. Taler, der åbenbares i overensstemmelse med kravene fra et budskab og en bevægelse, vil uundgåeligt have en anden stil end den, man finder i en faglig forelæsning.

Dette forklarer de gentagelser, vi støder på i Koranen. Et budskabs og en bevægelses interesser forudsætter, at der på et bestemt stadie kun lægges vægt på de emner, der passer til dette stadie. Forhold, der vedrører senere stadier, må udelades. Som følge heraf kan visse emner kræve vedvarende betoning i måneder eller endda år. På den anden side bliver konstant gentagelse på samme måde trættende. Når et emne gentages, bør det derfor udtrykkes i forskellige vendinger, i nye former og med stilistiske variationer. Formålet er at sikre, at de idéer og overbevisninger, der formidles, finder vej ind i folks hjerter.

Samtidig var det afgørende, at de grundlæggende overbevisninger og principper, som bevægelsen var baseret på, altid blev holdt friske i folks sind. Denne nødvendighed dikterede, at de skulle gentages løbende gennem alle bevægelsens stadier. Hvis disse idéer havde mistet deres greb om folks hjerter og sind, kunne den islamiske bevægelse ikke have bevæget sig fremad i sin sande ånd. Hvis vi grunder over dette, bliver det også klart, at Profeten ikke ordnede Koranen i den rækkefølge, hvori den blev åbenbaret. Som vi har bemærket, var den kontekst, hvori Koranen blev åbenbaret i løbet af treogtyve år, Profetens mission og bevægelse. Åbenbaringerne svarer til de forskellige stadier af denne mission og bevægelse. Nu er det indlysende, at da Profetens mission var fuldført, kunne den kronologiske rækkefølge af Koranens forskellige dele – åbenbaret i overensstemmelse med Profetens missions vækst – på ingen måde være egnet til den ændrede situation. Hvad der nu var påkrævet, var en anden rækkefølge, der var i samklang med den ændrede kontekst, som fulgte af missionens fuldførelse.

I begyndelsen var Profetens budskab henvendt til folk, der var fuldstændig uvidende om islam. Deres undervisning måtte begynde med de mest elementære ting. Efter at missionen havde nået sin sejrrige afslutning, fik Koranen en bydende relevans for dem, der havde besluttet at tro på Profeten. I kraft af denne tro var de blevet et nyt religiøst fællesskab – den muslimske Ummah. Ikke nok med det: De var blevet gjort ansvarlige for at videreføre Profetens mission, som han havde overdraget dem i en fuldendt form på både det begrebsmæssige og det praktiske plan. Det var ikke længere nødvendigt, at Koranens vers var ordnet i kronologisk rækkefølge. I den ændrede kontekst var det blevet nødvendigt, at bærerne af Profetens mission blev oplyst om deres pligter og om de sande principper og love, der skulle styre deres tilværelse. De skulle også advares mod de afvigelser og forvanskninger, der havde vist sig blandt de tidligere profeters følgere.

Det ville være fremmed for selve Koranens egenart at samle alle vers, der vedrører et bestemt emne, på ét sted. Koranens natur kræver, at læseren finder læresætninger, der er åbenbaret i Medina-perioden, indflettet mellem dem fra Mekka-perioden, og omvendt. Det kræver en granskning af de tidlige taler sammenholdt med instruktioner fra den senere periode af Profetens liv. Denne forening af lærdomme fra forskellige perioder hjælper med at give et helhedsbillede og et integreret perspektiv på islam. Den fungerer desuden som et værn mod ensidighed. Desuden ville en kronologisk ordning af Koranen kun have været meningsfuld for senere generationer, hvis den var blevet suppleret med forklarende noter. Disse ville have skullet behandles som uadskillelige tillæg til Koranen. Dette ville have været helt i strid med Allahs formål med at åbenbare Koranen. Hovedformålet med dens åbenbaring var, at alle mennesker – børn og unge, gamle mænd og kvinder, byboere og landboere, lægfolk og lærde – skulle kunne henvende sig til den guddommelige vejledning. Den skulle være tilgængelig for dem i samlet form og ved forsynets hjælp sikret mod forvanskning. Dette var nødvendigt for at gøre det muligt for folk på ethvert intelligens- og forståelsesniveau at vide, hvad Allah krævede af dem. Dette formål ville være blevet forpurret, hvis læseren havde været forpligtet til højtideligt at recitere historiske noter og forklarende kommentarer sammen med Allahs Bog.

De, der har indvendinger mod Koranens nuværende opbygning, synes at nære en fejlopfattelse af dens sande formål. Undertiden virker det næsten, som om de lever i den vildfarelse, at den udelukkende blev åbenbaret til gavn for historie- og sociologistuderende!

Koranens nuværende ordning er ikke senere generationers værk, men blev foretaget af Profeten under Allahs anvisning. Hver gang en surah blev åbenbaret, tilkaldte Profeten sine skrivere. Han dikterede dem omhyggeligt dens indhold og instruerede dem om, hvor den skulle placeres i forhold til de andre suraer. Profeten fulgte den samme rækkefølge af suraer og vers, når han reciterede under bønnen, som ved andre lejligheder, og hans ledsagere fulgte den samme praksis, når de lærte Koranen udenad. Det er derfor en historisk kendsgerning, at samlingen af Koranen blev afsluttet på selvsamme dag, som åbenbaringen ophørte.

Da bønnen var obligatorisk for muslimerne helt fra begyndelsen af Profetens mission, og recitation af Koranen var en obligatorisk del af disse bønner, lærte muslimerne Koranen udenad, mens dens åbenbaring stod på. Så snart et stykke af Koranen blev åbenbaret, blev det lært udenad af nogle af ledsagerne. Derfor var bevarelsen af Koranen ikke udelukkende afhængig af, at dens vers blev nedskrevet på palmeblade, knoglestykker, læder og pergament stumper – de materialer, Profetens skrivere brugte til at nedskrive Koranens vers. I stedet blev versene indskrevet i snesevis, derefter hundreder, så tusinder og sidenhen hundreder af tusinder af menneskehjerter, kort efter at de var blevet åbenbaret. Derved blev der ikke levnet noget spillerum for nogen djævel til at ændre så meget som ét ord af dem.

Efter Profetens død rystede frafaldets storm Arabien, og ledsagerne måtte kaste sig ud i blodige kampe for at nedkæmpe det. Mange ledsagere, der havde lært Koranen udenad, led martyrdøden. Dette fik Umar til at argumentere for, at Koranen burde bevares på skrift såvel som mundtligt. Han understregede derfor sagens uopsættelighed over for Abu Bakr (den første kalif). Efter en smule tøven indvilligede denne og betroede opgaven til Zayd ibn Thabit, der havde arbejdet som skriver for Profeten.

Den Koran, vi er i besiddelse af i dag, svarer nøjagtigt til den udgave, der blev udarbejdet på Abu Bakrs befaling. Det er denne udgave, hvoraf eksemplarer på Uthmans befaling officielt blev sendt

ud til forskellige byer og provinser. Adskillige eksemplarer af denne originale udgave af Koranen eksisterer stadig i dag.

Koranen er en Bog, som utallige mennesker vender sig til i utallige øjemed. Det er vanskeligt at give råd, der passer til alle. De læsere, dette værk henvender sig til, er dem, der ønsker at opnå en seriøs forståelse af Bogen, og som søger den vejledning, den har at tilbyde i forhold til livets forskellige problemer. Til sådanne mennesker har vi nogle få forslag, og vi vil tilbyde nogle forklaringer i håbet om at lette deres studium af Koranen. Enhver, der virkelig ønsker at forstå Koranen – uanset om han tror eller ej – må så vidt muligt frigøre sit sind for enhver forudfattet mening, partiskhed og fordom for at kunne påbegynde sit studium med et åbent sind. Enhver, der begynder at studere Koranen med et sæt forudfattede idéer, vil sandsynligvis læse netop disse idéer ind i Bogen. Ingen bog kan studeres med udbytte med denne form for indstilling, og da slet ikke Koranen, der nægter at åbne sit skatkammer for sådanne læsere.

For dem, der kun ønsker et overfladisk kendskab til Koranens læresætninger, er én gennemlæsning måske tilstrækkelig. For dem, der ønsker at udgrunde dens dybder, er adskillige gennemlæsninger ikke engang nok. Disse mennesker må studere Koranen igen og igen og notere sig alt, der forekommer dem væsentligt. De, der er villige til at studere Koranen på denne måde, bør gøre det mindst to gange til at begynde med. Dette for at opnå et bredt overblik over det system af overbevisninger og praktiske forskrifter, den tilbyder. I denne indledende gennemgang bør de forsøge at opnå et helhedsperspektiv af Koranen og begribe de grundlæggende idéer, den fremlægger, samt den livsordning, den søger at opbygge på baggrund af disse idéer. Hvis noget under dette studium vækker uro i læserens sind, bør han notere det pågældende punkt og tålmodigt holde ved med sit studium. Han vil sandsynligvis opleve, at vanskelighederne opklares, efterhånden som han skrider frem. Erfaringen viser, at eventuelle problemer, der stadig er uløste efter en første gennemlæsning af Koranen, sandsynligvis vil blive opklaret ved en omhyggelig anden gennemlæsning.

Først når man har opnået et helhedsperspektiv af Koranen, bør man forsøge sig med et mere detaljeret studium. Igen gør læseren klogt i løbende at notere de forskellige aspekter af Koranens lærdomme. For eksempel bør han notere sig den menneskетype, Koranen fremhæver som prisværdig, og den type, den fordømmer. Det kan være nyttigt at lave to kolonner: én med overskriften "prisværdige egenskaber" og en anden med "klanderværdige egenskaber." Herefter kan man indføre alt relevant fra Koranen i de respektive kolonner. For at tage et andet eksempel kunne læseren gå videre med at undersøge Koranens syn på, hvad der fremmer menneskets sejr og lyksalighed, i modsætning til hvad der fører til menneskets endelige nederlag og fortabelse. På samme måde bør læseren tage noter om Koranens lærdomme vedrørende spørgsmål om tro og moral, menneskets rettigheder og pligter, familieliv og kollektiv adfærd, økonomisk og politisk liv, jura og social organisation, krig og fred og så videre. Herefter bør han bruge disse forskellige lærdomme til at forsøge at danne sig et billede af Koranens lære i forhold til hvert enkelt aspekt af menneskelivet. Dette bør efterfølges af et forsøg på at integrere disse billeder, så han opnår en forståelse af den samlede livsordning, som Koranen anviser.

Desuden bør enhver, der ønsker et indgående studium af Koranens synspunkt på et bestemt livsproblem, først og fremmest studere alle væsentlige strømninger inden for menneskelig tænkning vedrørende dette problem. Både gamle og moderne værker om emnet bør studeres. Uløste problemer, hvor den menneskelige tænkning synes at være kørt fast, bør noteres. Derefter bør Koranen studeres med disse uløste problemer for øje med henblik på at finde ud af, hvilke løsninger

Koranen har at tilbyde. Personlig erfaring viser igen, at enhver, der studerer Koranen på denne måde, vil finde sit problem løst ved hjælp af vers, som han måske har læst snesevis af gange, uden at det nogensinde er faldet ham ind, at de kunne have nogen relevans for de foreliggende problemer.

Man bør dog huske, at en fuld forståelse af Koranens ånd kræver praktisk deltagelse i kampen for at opfylde dens mission. Koranen er hverken en bog med abstrakte teorier og kolde læresætninger, som læseren kan begribe siddende i en hyggelig lænestol, ej heller er den blot en religiøs bog som andre religiøse bøger, hvis hemmeligheder kan fattes på seminarier og i bedehuse. Tværtimod er den grundplanen og vejledningen for et budskab, for en mission, for en bevægelse. Så snart denne Bog blev åbenbaret, drev den en stille, godhjertet mand ud af hans isolation og tilbagetrukkethed og placerede ham på livets slagmark for at udfordre en verden, der var kommet på afveje. Den inspirerede ham til at hæve stemmen mod falskhed og kastede ham ud i en indædt kamp mod fanebærerne for vantro, ulydighed mod Allah, egensindighed og vildfarelse.

En efter en opsøgte den alle, der havde en ren og ædel sjæl, og samlede dem under Sendebuddets fane. Den gjorde også alle dem rasende, som af natur var opsat på fordærv, og drev dem til at føre krig mod sandhedens bærere. Dette er Bogen, som inspirerede og ledte den store bevægelse, der begyndte med en enkelt persons forkyndelse af et budskab, og som fortsatte i ikke færre end treogtyve år, indtil Allahs rige var sandt etableret på jorden. I denne lange og hjerteskærende kamp mellem sandhed og falskhed guidede denne Bog usvigeligt sine følgere til udryddelsen af sidstnævnte og til konsolideringen og indsættelsen af førstnævnte. Hvordan kunne forvente at nå ind til kernen af Koranens sandheder blot ved at recitere dens vers, uden at træde ind på slagmarken mellem tro og vantro, mellem islam og uvidenhed? For at forstå Koranen fuldt ud må man tage den til sig og kaste sig ud i opgaven med at kalde folk til Allah, idet man gør den til sin vejleder på ethvert trin.

Da, og først da, møder man de forskellige erfaringer fra tiden for åbenbaring. Man oplever byen Mekkas indledende afvisning af islams budskab. Man mærker den vedholdende fjendtlighed, der førte til søgen efter et fristed i Abessinien, og forsøget på at vinde genklang i Ta'if – hvilket i stedet førte til grusom forfølgelse af bæreren af det Koraniske budskab. Man oplever også felttogene ved Badr, Uhud, Hunayn og Tabuk. Man står ansigt til ansigt med Abu Jahl og Abu Lahab, med hyklere og jøder. Man møder dem, der øjeblikkeligt besvarer dette kald, såvel som dem, der på grund af manglende indsigt og moralsk styrke først blev draget ind i islam på et senere tidspunkt.

Dette vil være en oplevelse, der er forskellig fra enhver såkaldt "mystisk oplevelse." Jeg betegner den "Koranisk mystisk oplevelse." Et af kendetegnene ved denne 'oplevelse' er, at man på hvert stadie næsten automatisk finder visse Koraniske vers, der vejleder en. De blev nemlig åbenbaret på et tilsvarende stadie og indeholder derfor den vejledning, der passer til det. En person, der er engageret i denne kamp, fatter måske ikke alle de sproglige og grammatiske finesser, og han overser måske også visse finere pointer i Koranens retorik og semantik. Alligevel er det umuligt, at Koranen ikke åbenbarer sin sande ånd for ham.

Det er velkendt, at Koranen hævder at være i stand til at vejlede hele menneskeheden. Men den studerende af Koranen finder, at den generelt henvender sig til Arabiens folk, der levede på tiden for dens åbenbaring. Selvom Koranen lejlighedsvis henvender sig til hele menneskeheden, er dens indhold i det store og hele vitalt forbundet med smag og temperament, miljø og historie samt skikke og sædvaner i Arabien. Når man bemærker dette, begynder man at spørge, hvorfor en Bog, der søger at vejlede hele menneskeheden til frelse, skulle tillægge visse aspekter af et bestemt folks liv – og ting, der hører til en bestemt tidsalder – så stor betydning. Manglende forståelse af den virkelige

årsag til dette kan lede en til at tro, at Bogen oprindeligt var designet til at reformere araberne i den bestemte tidsalder alene, og at det blot er en helt igennem ny fortolkning. Når Koranen henvender sig til folk i et bestemt område på et bestemt tidspunkt – idet den forsøger at gendrive deres polyteistiske overbevisninger og fremfører argumenter til støtte for sin egen doktrin om Allahs Enhed – trækker den på kendsgerninger, som disse folk var bekendt med. Men dette retfærdiggør ikke den konklusion, at dens budskab kun er relevant for dette bestemte folk eller for denne bestemte tidsperiode.

Det, der bør overvejes, er, hvorvidt de Koraniske udsagn til gendrivelse af datidens araberes polyteistiske overbevisninger også gælder for andre former for polyteisme i andre dele af verden. Kan de argumenter, Koranen fremfører i den forbindelse, bruges til at korrigere andre polyteisters tro? Er den Koraniske argumentationsrække for at fastslå Allahs Enhed – med mindre tilpasninger – gyldig og overbevisende for enhver tidsalder? Hvis svarene er bekræftende, er der ingen grund til, at en universel lære skal stemples som værende forbeholdt et bestemt folk og en bestemt tid, blot fordi den tilfældigvis oprindeligt var henvendt til dette folk og i denne bestemte tidsperiode.

Det, der i sandhed adskiller en tidsbunden lære fra en evig – og en partikulær national lære fra en universel – er den kendsgerning, at førstnævnte enten søger at ophøje et folk eller gør krav på særlige privilegier til det. Eller også rummer den idéer og principper, der er så vitalt forbundet med dette folks liv og traditioner, at den bliver totalt uanvendelig under andre folks forhold. En universel lære er derimod villig til at tildele alle lige rettigheder og status. Dens principper har en international karakter, idet de er lige anvendelige på andre nationer. På samme måde er gyldigheden tidsbunden for de lærdomme, der blot søger at håndtere spørgsmål af forbigående og overfladisk karakter. Hvis man studerer Koranen med disse overvejelser for øje, kan man så virkelig konkludere, at den kun har en partikulær national karakter, og at dens gyldighed derfor er tidsbunden?

De, der giver sig i kast med et studium af Koranen, går ofte ud fra den antagelse, at denne Bog er – som det er den gængse opfattelse – et detaljeret regelsæt for vejledning. Men når de rent faktisk læser den, finder de ikke detaljerede bestemmelser vedrørende sociale, politiske og økonomiske forhold. Faktisk bemærker de, at Koranen ikke har fastsat detaljerede bestemmelser, selv ikke for så ofte gentagne emner som bønnen og zakah. Læseren finder dette en smule forvirrende og undrer sig over, i hvilken forstand Koranen kan betragtes som et regelsæt for vejledning.

Den uro, nogle mennesker føler herved, skyldes, at de glemmer, at Allah ikke blot åbenbarede en Bog, men at Han også udpegede en profet. Forestil dig, at nogle lægfolk fik udleveret de blotte skitser til en byggeplan under den forudsætning, at de skulle udføre byggeriet, som de ønskede. I så fald ville det være rimeligt at forvente, at de skulle have udførlige anvisninger om, hvordan byggeriet skulle udføres. Forestil dig imidlertid, at de sammen med byggeplanens grove skitser også fik tildelt en kompetent ingeniør til at føre tilsyn med opgaven. I så fald ville det være uberettiget at se bort fra ingeniørens arbejde – i forventning om, at detaljerede anvisninger skulle udgøre en fast bestanddel af byggeplanen – for derefter at klage over ufuldkommenheder i selve planen. Kort sagt er Koranen en Bog med brede, generelle principper snarere end juridiske detaljer. Bogens hovedformål er klart og fyldestgørende at redegøre for det intellektuelle og moralske fundament for det islamiske program for tilværelsen. Den søger at befæste disse ved at appellere til både menneskets forstand og hjerte. Dens metode til vejledning i det praktiske islamiske liv består ikke i at fastsætte love og regler ned til mindste detalje. Den foretrækker at skitsere de grundlæggende rammer for hvert aspekt af menneskelig aktivitet og at fastlægge visse retningslinjer, inden for hvilket mennesket kan indrette sin tilværelse i overensstemmelse med Allahs vilje. Profetens mission var at give den

islamiske vision om det gode liv en praktisk skikkelse. Det gjorde han ved at tilbyde verden en model for en individuel karakter samt for en stat og et samfund som levende legemliggørelse af Koranens principper.

Kilde: M. Mawdudi, *Introduktion mod forståelse af Koranen* (Komplet tafsir [forklaring] på Koranen), tilgængeligt online på: *www.quranproject.org*

Den unikke Koraniske generation

De, der kalder til islam i ethvert land og i enhver periode, bør tænke over ét bestemt aspekt af islams historie og grunde dybt over det. Dette vedrører metoden for at invitere folk til islam og dens former for oplæring.

Engang skabte dette budskab en generation – generationen af Profetens ledsagere, må Allah være tilfreds med dem – uden sidestykke i islams historie, ja, endog i hele menneskehedens historie. Efter denne tid var ingen anden generation af denne kaliber nogensinde at finde igen. Det er sandt, at vi finder enkelte personer af denne kaliber hist og her i historien, men aldrig igen eksisterede et stort antal af sådanne mennesker i ét område, som tilfældet var i islams første periode.

Dette er en indlysende og åbenbar historisk sandhed, og vi bør grunde dybt over den, så vi kan nå ind til dens hemmelighed.

Dette budskabs Koran er stadig i vore hænder, og Allahs Sendebuds ahadith (profetiske overleveringer) – dvs. hans vejledning i praktiske anliggender – samt historien om hans hellige liv er også i vore hænder. Det var de også for det første muslimske fællesskab, hvis lige historien ikke kunne frembringe igen. Den eneste forskel er personen; Allahs budbringer, men er dette hemmeligheden?

Havde Profetens person været absolut afgørende for dette budskabs etablering og fuldbyrdelse, ville Allah den Almægtige ikke have gjort islam til et universelt budskab. Han ville ikke have forordnet den som religionen for hele menneskeheden, givet den status som det sidste guddommelige budskab til menneskeheden og gjort den til en vejledning for alle denne verdens beboere i alle deres anliggender indtil tidernes ende.

Allah den Almægtige har påtaget Sig ansvaret for at bevare den Hellige Koran, fordi Han ved, at islam kan etableres og gavne menneskeheden selv efter Profetens tid. Derfor kaldte Han Sin Profet tilbage til Sin barmhjertighed efter 23 års Profetskab og erklærede denne religion for gyldig indtil tidernes ende. Derfor er Allahs Sendebuds fravær ikke den virkelige årsag, og det forklarer heller ikke dette fænomen.

Vi leder derfor efter nogle andre årsager, og til dette formål ser vi på den klare kilde, hvorfra den første generation af muslimer slukkede deres tørst. Måske er noget blevet blandet i den klare kilde. Vi bør se på den måde, hvorpå de modtog deres oplæring. Måske har nogle ændringer fundet vej ind i den.

Den kilde, som Profetens ledsagere drak af, var den Hellige Koran; udelukkende Koranen, eftersom Profetens hadith og hans lærdomme var udløbere af dette kildevæld. Da nogen spurgte de Troendes Moder, Aisha – må Allah være tilfreds med hende – om Profetens karakter, svarede hun: *'Hans karakter var Koranen.'*

Den Hellige Koran var den eneste kilde, hvorfra de slukkede deres tørst, og dette var den eneste støbeform, hvori de formede deres tilværelse. Dette var den eneste vejledning for dem – ikke fordi der ingen civilisation eller kultur eller videnskab eller bøger eller skoler fandtes. Faktisk fandtes den romerske kultur, dens civilisation, dens bøger og dens love, som selv i dag betragtes som fundamentet for europæisk kultur. Der var arven fra den græske kultur, dens logik, dens filosofi og

dens kunst, som stadig er en inspirationskilde for vestlig tænkning. Derudover var der den persiske civilisation, dens kunst, dens poesi og dens legender samt dens religion og regeringssystem.

Der fandtes mange andre civilisationer, nære og fjerne, såsom den indiske og den kinesiske kultur og så videre. De romerske og persiske kulturer var etableret nord og syd for Den Arabiske Halvø, mens jøder og kristne var bosat i hjertet af Arabien. Derfor tror vi, at denne generation ikke satte sin lid udelukkende til Allahs Bog for at forstå deres religion på grund af nogen uvidenhed om civilisation og kultur, men at det alt sammen var i overensstemmelse med en velovervejet plan og metode. Et eksempel på dette formål findes i det mishag, som Allahs Sendebud gav udtryk for, da Umar – må Allah være tilfreds med ham – kom med nogle sider fra Toraen. Allahs Sendebud sagde: *"'Ved Allah, hvis selv Musa havde været i live iblandt jer i dag, ville han ikke have haft anden udvej end at følge mig."*

Det fremgår klart af denne hændelse, at Allahs Sendebud bevidst begrænsede den første generation af muslimer, som gennemgik de indledende stadier af oplæring, til kun én kilde til vejledning, og det var Allahs Bog. Hans hensigt var, at denne gruppe skulle hellige sig Allahs Bog rent og indrette deres tilværelse udelukkende efter dens lærdomme. Det var derfor, Allahs Sendebud blev oprørt, da Umar – må Allah være tilfreds med ham – tyede til en anden kilde end Koranen.

Faktisk havde Allahs Sendebud til hensigt at forberede en generation ren af hjerte, ren af sind og ren i forståelse. Deres oplæring skulle baseres på den metode, der var foreskrevet af Allah den Almægtige, som bevarede den Hellige Koran renset for indflydelse fra alle andre kilder.

Denne generation drak således udelukkende af denne kilde og opnåede dermed en unik særstatus i historien. I senere tider skete det, at andre kilder blev blandet med den. Andre kilder, som senere generationer benyttede, omfattede græsk filosofi og logik, gamle persiske legender og deres idéer, jødiske skrifter og overleveringer, kristen teologi og – foruden disse – brudstykker af andre religioner og civilisationer. Disse blandedes med kommentarværkerne til den Hellige Koran og med den skolastiske teologi, ligesom de blev blandet ind i retsvidenskaben og dens principper. De efterfølgende generationer modtog deres oplæring fra denne blandede kilde, og derfor fremstod en generation som denne aldrig igen.

Således kan vi uden forbehold sige, at hovedårsagen til forskellen mellem den første enestående og fremragende gruppe af muslimer og senere muslimer er, at renheden i den islamiske vejlednings første kilde blev blandet med forskellige andre kilder, som vi har angivet.

Der er endnu en grundlæggende årsag, som har været medvirkende til at skabe denne forskel. Denne forskel ligger i denne enestående generations måde at tilegne sig viden på. Den første generation gik ikke til Koranen med det formål at tilegne sig dannelse og information, ej heller for smagens eller nydelsens skyld. Ingen af dem kom til Koranen for at øge sin samlede viden for videns egen skyld, eller for at løse et videnskabeligt eller juridisk problem, eller for at afhjælpe en mangel i sin forståelse. Han vendte sig snarere mod Koranen for at finde ud af, hvad den Almægtige Skaber havde foreskrevet for ham og for den gruppe, han levede i – for hans eget liv og for gruppens liv. Han gik til den for at handle efter det, han hørte, med det samme – ligesom en soldat på slagmarken læser "dagsbefalingen" for at vide, hvad der skal gøres. Han læste ikke mange af Koranens vers ad gangen, da han forstod, at dette ville lægge en ubærlig byrde af pligter og ansvar på hans skuldre. Højst ville han læse ti vers, lære dem udenad og derefter handle efter dem. Dette ved vi fra en overlevering berettet af Abdullah ibn Mas'ud.

Denne forståelse – forståelsen af, at instruktion er til for at handle, åbnede dørene til åndelig opfyldelse og til viden. Hvis de kun havde læst Koranen for diskussionens, lærdommens og informationens skyld, ville disse døre ikke have åbnet sig. Desuden blev handling let, ansvarets vægt blev let, og Koranen blev en del af deres personligheder, idet den smeltede sammen med deres liv og karakter, så de blev levende eksempler på tro; en tro, der ikke var skjult i intellektet eller i bøger, men som udtrykte sig i en dynamisk bevægelse, der ændrede vilkår og begivenheder og livets gang.

Sandelig, denne Koran åbner ikke sine skatte for andre end ham, der tager imod den i denne ånd: ånden af at ville vide med den hensigt at handle efter det. Den kom ikke for at være en bog med intellektuelt indhold, eller en litterær bog, eller for at blive betragtet som en bog med fortællinger eller historie, selvom den rummer alle disse facetter. Den kom for at blive en livsform – en vej helliget Allah den Almægtige. Derfor tildelte Allah den Ophøjede dem den gradvist, for at den skulle læses i intervaller:

"Og Vi nedsendte Koranen i dele, sådan at du kan recitere den for folk lidt efter lidt, og Vi har åbenbaret den gradvist."

Koranen 17:106

Koranen kom ikke ned på én gang. Den kom derimod ned i takt med det islamiske samfunds behov for at håndtere nye problemer, i takt med udviklingen af idéer og begreber, i takt med det generelle samfundslivs fremskridt og i takt med nye udfordringer, som det muslimske fællesskab stod overfor i det praktiske liv. Et enkelt eller nogle få vers blev åbenbaret i henhold til særlige omstændigheder og begivenheder. De besvarede spørgsmål, der opstod i folks sind, forklarede en bestemt situations karakter og anviste en måde at håndtere den på. Disse vers korrigerede deres fejltagelser, hvad enten det gjaldt forståelse eller praksis, bragte dem tættere på Allah og forklarede dem visdommen i universets forskellige aspekter i lyset af Allahs egenskaber. Således indså de klart, at hvert øjeblik af deres liv var under den Almægtige Skabers kontinuerlige vejledning og styrelse, og at de vandrede ad livets sti under Allahs barmhjertigheds vinger. På grund af denne bevidsthed om en konstant forbindelse med Allah den Almægtige blev deres tilværelse formet i overensstemmelse med den hellige livsform, der blev anvist af Ham.

Således var instruktion, der skulle omsættes til handling, metoden for den første gruppe af muslimer. Senere generationers metode var instruktion med henblik på akademisk diskussion og nydelse. Dette er uden tvivl den anden væsentlige faktor, som adskilte de senere generationer fra islams første, enestående generation.

En tredje årsag gør sig også gældende i muslimernes historie; vi bør også se på den.

Når en person tog imod islam på Profetens tid, løsrev han sig øjeblikkeligt fra *Jahiliyyah* (den før-islamiske uvidenhed). Når han trådte ind i islams kreds, begyndte han et nyt liv, idet han adskilte sig fuldstændigt fra sit tidligere liv i uvidenhed om den guddommelige lov. Han betragtede gerningerne fra sit liv i uvidenhed med mistro og frygt – med en følelse af, at de var urene og ikke kunne tolereres i islam! Med denne følelse vendte han sig mod islam for at søge ny vejledning. Hvis fristelser på noget tidspunkt overmandede ham, eller de gamle vaner lokkede, eller hvis han blev lemfældig med at udføre islams påbud, blev han rastløs af skyldfølelse. Han følte behov for at rense sig for det skete og vendte sig mod Koranen for at forme sig selv efter dens vejledning.

Dermed opstod der et brud mellem muslimens nuværende islam og hans fortidige *jahiliyyah*. Dette skete efter en velovervejet beslutning, der resulterede i, at alle hans forbindelser til *jahiliyyah* blev kappet over, og han knyttede sig fuldstændigt til islam. Ganske vist var der en vis udveksling med polyteisterne i forbindelse med handel og daglige forretninger; men relationer baseret på forståelse er én ting, og daglig forretning er noget andet.

Denne frasigelse af *jahiliyya* (den før-islamiske uvidenhed) – dets skikke og traditioner, dets idéer og begreber – udsprang af, at polyteisme blev erstattet med begrebet om Allahs Enhed. Den udsprang af, at det *jahiliyya* syn på livet og verden blev erstattet af det islamiske syn. Endelig stammede den fra indlemmelsen i det nye islamiske fællesskab under et nyt lederskab, hvor al loyalitet og alle forpligtelser blev helliget dette nye samfund og denne nye ledelse.

Dette var vejenes adskillelse og begyndelsen på en ny rejse – en rejse fri for presset fra *jahili*-samfundets værdier, begreber og traditioner. Muslimen mødte intet tyngende bortset fra tortur og undertrykkelse. Men han havde allerede inderst i sit hjerte besluttet, at han ville møde det med sindsro. Derfor ville intet pres fra *jahili*-samfundet have nogen indvirkning på hans fortsatte standhaftighed.

Vi er også omgivet af *jahiliyyah* i dag. Den er af samme natur, som den var i islams første periode, måske endda lidt dybere. Hele vores miljø – folks overbevisninger og idéer, vaner og kunst, regler og love – er *jahiliyyah*. Det gælder endda i et omfang, hvor det, vi betragter som islamisk kultur, islamiske kilder, islamisk filosofi og islamisk tænkning, også er konstruktioner af *jahiliyyah*.

Det er derfor, de sande islamiske værdier aldrig trænger ind i vores hjerter, hvorfor vores sind aldrig oplyses af islamiske begreber, og hvorfor der iblandt os ikke opstår nogen gruppe af mennesker af samme kaliber som islams første generation.

Det er derfor nødvendigt på den islamiske bevægelses vej, at vi i de tidlige stadier af vores oplæring og uddannelse fjerner os fra alle påvirkninger fra *jahiliyyah*, som vi lever i, og som vi drager nytte af. Vi må vende tilbage til den rene kilde, hvorfra disse mennesker hentede deres vejledning – den kilde, der er fri for enhver blanding eller forurening. Vi må vende tilbage til den for at hente vores begreber om universets natur, den menneskelige eksistens' natur og disse tos forhold til det Fuldkomne, det Virkelige Væsen: Allah den Ophøjede. Fra den må vi også hente vores livsopfattelse, vores principper for regeringsførelse, politik, økonomi og alle livets øvrige aspekter.

Vi må vende tilbage til den med en indstilling om instruktion til lydighed og handling, og ikke til akademisk diskussion og nydelse.

Vi bør vende tilbage til den for at finde ud af, hvilket menneske den beder os om at være, og derefter være sådan. Under denne proces vil vi også opdage den kunstneriske skønhed i Koranen, de forunderlige beretninger i Koranen, scenerne fra Dommedag i Koranen, Koranens intuitive logik og alle andre sådanne goder, som søges i Koranen af akademiske og litterære folk. Vi vil nyde alle disse andre aspekter, men de er ikke hovedformålet med vores studium. Vores primære formål er at vide, hvilken livsform der kræves af os af Koranen, og hvilket helhedssyn på universet Koranen ønsker, vi skal have. Vi skal vide, hvad der er karakteren af vores viden om Allah, som Koranen lærer os; hvilken form for moral og adfærd den påbyder, og hvilken form for juridisk og forfatningsmæssigt system den beder os om at etablere i verden.

Vi må også frigøre os fra *jahili*-samfundets kløer, *jahili*-begreber, *jahili*-traditioner og *jahili*-lederskab. Vores mission er ikke at gå på kompromis med *jahili*-samfundets praksis, og vi kan heller ikke være loyale over for det. *Jahili*-samfundet er, på grund af sine kendetegn, ikke værdigt at indgå kompromis med. Vores mål er først at ændre os selv, så vi senere kan ændre samfundet.

Vores fremmeste mål er at ændre dette samfunds praksis. Vores hensigt er at ændre *jahili*-systemet ved selve dets rødder – dette system, som er grundlæggende i strid med islam, og som ved hjælp af magt og undertrykkelse afholder os fra at leve den slags liv, der kræves af vores Skaber.

Vores første skridt vil være at hæve os over *jahili*-samfundet og alle dets værdier og begreber. Vi vil ikke ændre vores egne værdier og begreber hverken lidt eller meget for at købslå med dette *jahili*-samfund. Aldrig! Selv hvis vi befandt os på forskellige veje, og vi tog blot ét skridt i dets selskab, ville vi miste vores mål fuldstændigt og også fare vild.

Vi ved at vil møde vanskeligheder og prøvelser, og at vi skal bringe store ofre. Men hvis vi skal gå i fodsporene på den første generation af muslimer – gennem hvem Allah etablerede Sit system og gav det sejr over *jahiliyyah* – så må Allah være Herre over vores vilje.

Det er derfor ønskværdigt, at vi til enhver tid er bevidste om karakteren af vores handlemåde, karakteren af vores position og karakteren af den vej, vi må vandre ad for at komme ud af uvidenheden, ligesom den fremragende og enestående generation af Profetens ledsagere kom ud af den.

Kilde: Kapitel 1 fra *Milestones* af Sayyid Qutb, Maktabah Booksellers and Publishers, tilgængelig online

Koranens bevarelse og litterære udfordring

Udenadslære

"I oldtiden, hvor skriftsprog sjældent blev brugt, blev hukommelse og mundtlig overlevering opøvet og styrket i en grad, der i dag er næsten ukendt,"[202] beretter Michael Zwettler. Det var ind i dette 'mundtlige' samfund, at Profeten Muhammad blev født. Under dens åbenbaring, som strakte sig over 23 år, underviste Profeten ikke blot i Koranen; han lærte den også selv fuldstændigt udenad. Det samme gjorde mange af hans ledsagere, heriblandt: Abu Bakr, Umar, Uthman, Ali, Ibn Mas'ud, Abu Hurairah, Abdullah bin Abbas, Abdullah bin Amr bin al-As, A'isha, Hafsa og Umm Salama. Englen Jibriil tilbragte hvert år hver nat i måneden ramadan sammen med Profeten for at opfriske hans udenadslære af Koranen.

Muslimernes liv drejede sig udelukkende om Koranen; de lærte den udenad, underviste i den og reciterede stykker fra den hver dag til deres obligatoriske bønner. Mange stod endda op en tredjedel af natten i bøn og reciterede fra den. Der fandtes så mange, der havde lært Koranen udenad, at det blev betragtet som mærkeligt at finde en familie, hvor der ikke var nogen, som havde lært hele Koranen udenad.

Som tiden gik, blev der åbnet bogstaveligt talt tusindvis af skoler, der var helliget specifikt til undervisning af børn i Koranen med henblik på udenadslære. Lærerne på disse skoler havde ubrudte *tazkiya*'er [autoritative læringskæder], der gik tilbage til Profeten selv gennem hans mange ledsagere – et system, der eksisterer endnu i dag.

Sandelig lever vi i en verden, hvor der er millioner, som har lært Koranen udenad, spredt i hver en by og hvert et land over hele kloden. Disse personer spænder fra 6-års alderen og opefter; mænd, kvinder, arabere, ikke-arabere, sorte, hvide, østerlændinge, rige og fattige.

Der findes ikke en eneste bog, hverken verdslig eller religiøs, som har så mange, der har lært den udenad, som Koranen. I virkeligheden, hvis man betragter verdens 'største' skrifter – Det Gamle og Det Nye Testamente, Aristoteles, Platon, Shakespeare, Orwell, Marx, Dickens, Machiavelli, Sun Tzu osv. – kan man spørge: Hvor mange mennesker har lært dem udenad? Sjældent finder vi en enkelt person.

Hypotetisk set, hvis vi skulle miste alle verdens bøger – for eksempel ved at kaste dem i havet – ville den eneste bog, vi kunne genskabe fuldstændigt ord for ord, være Koranen. Forbløffende nok kunne det gøres samtidigt i alle verdens lande inden for fireogtyve timer.

Kenneth Cragg skriver: "Dette fænomen med Koran-recitation betyder, at teksten har vandret gennem århundrederne i et ubrudt, levende forløb af hengivenhed. Den kan derfor hverken behandles som en antikvarisk genstand eller som et historisk dokument fra en fjern fortid. Kendsgerningen om *hifdh* (Koran-udenadslære) har gjort Koranen til et nærværende eje gennem hele det muslimske tidsforløb. Det har givet den en menneskelig aktualitet i hver generation, der aldrig har tilladt, at den blev henvist til kun at være en autoritet til referencebrug."[203]

---

[202] Zwettler, Michael -*The Oral Tradition of Classical Arabic Poetry,* s.14.
[203] Cragg, Kenneth - *The Mind of the Qur'an*, London: George Allen & Unwin, 1973, s.26.

Skriftlig tekst

Hele Koranen forelå på skrift på åbenbaringens tid, nedskrevet efter Profetens diktat af nogle af hans skrivekyndige ledsagere, hvoraf Zayd ibn Thabit var den mest fremtrædende. Andre blandt hans ædle skrivere var Ubayy ibn Ka'b, Ibn Mas'ud og Zubayr ibn Awwam.Versene blev nedfældet på læder, pergament, skulderblade (fra dyr) og daddelpalmens stilke.[204]

Samlingen af Koranen (dvs. i 'én bogform') blev udført kort efter Slaget ved Yamamah (11 e.H./633 e.v.t.), efter Profetens død og under Abu Bakrs kalifat. Mange ledsagere led martyrdøden i dette slag. Man frygtede derfor, at store dele af Koranen kunne gå tabt sammen med døden af dem, der havde lært den udenad, medmindre der blev fremstillet en skriftlig kopi af hele åbenbaringen. Derfor anmodede Abu Bakr – på Umars opfordring om at samle Koranen på skrift – Zayd ibn Thabit om at stå i spidsen for en komité, der skulle indsamle de spredte optegnelser af Koranen. De skulle udarbejde en *mushaf* – løse ark, som indeholdt hele åbenbaringen.[205]For at sikre samlingen mod fejl accepterede komitéen kun materiale, som var blevet nedskrevet i Profetens eget nærvær, og som kunne bekræftes af mindst to pålidelige vidner, der rent faktisk havde hørt Profeten recitere den pågældende passage.[206] Da disse ark var færdiggjort og enstemmigt godkendt af Profetens ledsagere, blev de opbevaret hos kaliffen Abu Bakr (død 13 e.H./634 e.v.t.). Derefter blev de videregivet til kaliffen Umar (13-23 e.H./634-644 e.Kr.) og sidenhen til Umars datter og Profetens enke, Hafsa.[207]

Den tredje kalif Uthman (23-35 e.H./644-656 e.v.t.) anmodede Hafsa om at sende ham Koranens manuskript, som var i hendes varetægt. Han beordrede fremstillingen af adskillige indbundne eksemplarer af det (*masaahif*, ental *mushaf*). Denne opgave blev betroet til ledsagerne Zayd ibn Thabit, Abdullah ibn al-Zubayr, Sa'id ibn al-As og Abd ar-Rahman ibn Harith ibn Hisham.[208] Efter færdiggørelsen (i 25 e.H./646 e.v.t.) returnerede Uthman det originale manuskript til Hafsa og sendte eksemplarerne til de større islamiske provinser.

En række ikke-muslimske lærde, der har studeret spørgsmålet om Koranens samling og bevarelse, har også bekræftet dens autenticitet. John Burton fastslår i slutningen af sit omfattende værk om Koranens samling, at Koranen, sådan som vi har den i dag, er:

"...den tekst, der er berettet til os i den form, hvori den blev ordnet og godkendt af Profeten… Det, vi har i hænderne i dag, er Muhammads *mushaf*."[209]

Kenneth Cragg beskriver overleveringen af Koranen fra åbenbaringens tid til i dag som værende foregået i "et ubrudt, levende forløb af hengivenhed."[210]

[204] Al-Muhasabi, al-Harith - *Kitab Fahm al-Sunan*, Citeret i Suyuti, a*l-Itqan fi 'Uloom al-Qur'an*, udg..1, s.58.
[205] Bukhari, udg.6, hadith nr. 201 & 509 og udg.9, hadith nr.301.
[206] Al-'Asqalani, Ibn Hajar - *Fath al-Bari*, udg.9, s.10-11.
[207] Bukhari, udg.6, hadith nr.201.
[208] Bukhari, udg.4, hadith nr.709 and udg.6, hadith nr.507.
[209] Burton, John - *The Collection of the Qur'an*, Cambridge University Press, 1977, s.239-40.
[210] Cragg, Kenneth - *The Mind of the Qur'an*, London: George Allen & Unwin, 1973, s.26.

Schwally erklærer sig enig i, at: "Hvad angår de forskellige dele af åbenbaringen, kan vi være overbeviste om, at deres tekst generelt er blevet berettet nøjagtigt, som den blev fundet i Profetens efterladenskab."[211]

Koranens historiske troværdighed underbygges yderligere af den kendsgerning, at der stadig eksisterer tusindvis af identiske manuskripter, der spænder over 1.400 år og er geografisk spredt over hele verden.

Desuden er vi i besiddelse af en række manuskripter, som bærer betegnelsen 'Mushaf Uthman', og som højst sandsynligt er direkte afskrifter af de officielle eksemplarer, der blev udsendt af den tredje kalif, Uthman ibn Affan. Et af disse – et næsten komplet eksemplar, der kun mangler et par blade – opbevares på Topkapi-museet; et andet befinder sig på Turk ve Islam Eserleri-museet. Begge ligger i Istanbul. Et tredje befinder sig i Tashkent, Usbekistan.[212] Et fjerde eksemplar er bevaret i Cairo [tidligere i al-Hussaini-moskéen], og det femte befinder sig på Instituttet for Orientalske Studier i Sankt Petersborg.

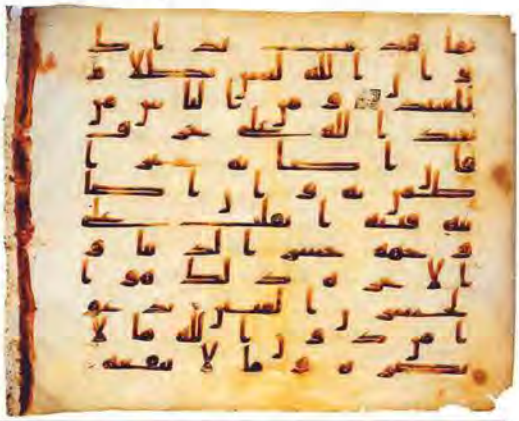

Dette manuskript opbevares af Det Muslimske Råd i Usbekistan. Ifølge UNESCO,[213] et organ under De Forenede Nationer, er det "den definitive version, kendt som Uthmans Mushaf."[214]

En faksimile af *mushafen* i Tashkent findes på Columbia University Library i USA og på Topkapi-museet i Tyrkiet.

[211] Geschichte des Qorans, Schwally - *Leipzig: Dieterich'sche Verlagsbuchhandlung*,1909-38, udg.2, s.120.
[212] Al-Nur, Yusuf Ibrahi - *Ma' al-Masaahif*, Dubai: Dar al-Manar, 1. udgave., 1993, s.117; Makhdum, Isma'il *Tarikh al-Mushaf al-Uthmani fi Tashqand*, Tashkent: al-Idara al-Diniya, 1971, s.22
[213] http://www.unesco.org - I. Mendelsohn, *"The Columbia University Copy Of The Samarqand Kufic Qur'an,"* The Moslem World, 1940, s. 357-358. A. Jeffery & I. Mendelsohn, *"The Orthography Of The Samarqand Qur'an Codex,"* Journal Of The American Oriental Society, 1942, udg. 62, s. 175-195.
[214] Billede udlånt af Memory of the World Register, UNESCO.

En afskrift af den *mushaf*, der blev sendt til Syrien (kopieret før en brand i 1310 e.H./1892 e.v.t. ødelagde Jaami' Masjid, hvor den blev opbevaret), findes også på Topkapi-museet i Istanbul.[215] Derudover findes et tidligt manuskript på gazellepergament i Dar al-Kutub as-Sultaniyyah i Egypten.

Dette manuskript, der opbevares på Topkapi-museet i Istanbul, dateres tilbage til det sene 1. århundred e.H.

Dette Koran-manuskript [tidligere opbevaret i al-Hussein-moskéen i Cairo] er blandt de ældste af alle manuskripter og er sandsynligvis en nøjagtig afskrift af originalen.

Flere gamle manuskripter fra alle perioder af islamisk historie, som findes på Library of Congress i Washington, Chester Beatty-museet i Dublin (Irland) og London Museum, er blevet sammenlignet med dem i Tashkent, Tyrkiet og Egypten. Resultaterne bekræfter, at der ikke er forekommet ændringer i teksten siden dens oprindelige nedskrivning.

[215] al-Nur, Yusuf Ibrahiim - *Ma' al-Masaahif*, Dubai: Dar al-Manar, 1. udg. 1993, s.113.

Det er et bevis på, at den tekst i Koranen, vi har i omløb i dag, er identisk med teksten fra Profetens og hans ledsageres tid. Instituttet for Koranforschung på Universitetet i München indsamlede for eksempel over 42.000 komplette eller ukomplette gamle afskrifter af Koranen. Efter omkring halvtreds års forskning rapporterede de, at der ikke var nogen afvigelser mellem de forskellige afskrifter, bortset fra de lejlighedsvise fejl fra skriverens side, som let kunne konstateres. Dette institut blev desværre ødelagt af bomber under Anden Verdenskrig.[216]

Takket være de tidlige ledsageres indsats og med Allahs bistand reciteres Koranen, sådan som vi har den i dag, derfor som den blev åbenbaret. Dette gør den til det eneste religiøse skrift, der stadig er fuldstændigt bevaret og forstået på sit originale sprog. Som Sir William Muir da også fastslår: *"Der findes sandsynligvis ingen anden bog i verden, som har bestået i tolv århundreder (nu fjorten) med så ren en tekst."*[217]

Beviserne ovenfor bekræfter Allahs løfte i Koranen:

Sandelig, Vi har nedsendt Påmindelsen! Og sandelig, Vi er dens vogtere.

Koranen 15:9

Koranen er blevet bevaret i både mundtlig og skriftlig form på en måde, som ingen anden bog er, hvor hver form udgør en kontrol og balance for den andens autenticitet.[ii]

Forklaring af Koranens uforlignelighed

Profeten Muhammads tilstand:

- Han var et helt almindeligt menneske.
- Han var analfabet. Han kunne hverken læse eller skrive.
- Han var over fyrre år gammel, da han modtog den første åbenbaring. Indtil da var han ikke kendt som taler, digter eller skriftkyndig; han var blot en købmand. Han forfattede ikke et eneste digt eller holdt end ikke én prædiken, før han blev udvalgt til at være profet.
- Han bragte en bog og tilskrev den Allah, og alle hans tids arabere var enige om, at den var uforlignelig.

Hvordan ved vi, at den er fra Allah?

William Shakespeare, der var en engelsk digter og dramatiker og bredt anerkendt som den største forfatter på det engelske sprog, bruges ofte som et eksempel på unik litteratur. Argumentet lyder, at hvis Shakespeare udtrykte sin poesi og prosa på en unik måde – og han er et menneske – så må Koranen, uanset hvor unik den er, givetvis også være fra et menneske. Der er imidlertid nogle problemer med ovenstående argument. Det tager ikke højde for karakteren af Koranens enestående natur, og det forstår ikke den unikke karakter hos litterære genier som Shakespeare. Selvom Shakespeare forfattede poesi og prosa, der fik en uovertruffen æstetisk modtagelse, var den litterære form, han udtrykte sine værker i, ikke unik. I mange tilfælde brugte Shakespeare det gængse jambiske pentameter (det jambiske pentameter er et versemål i poesi. Det refererer til en linje bestående af

[216] Hamidullah, Mohammed - *Muhammad Rasullullah*, Lahore: Idara-e-Islamiat, u.å., s.179.
[217] Sir William Muir, *Life of Mohamet*, London, 1894, udg.1, Introduction.

fem jambiske versefødder. Ordet "pentameter" betyder simpelthen, at der er fem versefødder i linjen).

I Koranens tilfælde er sproget imidlertid i en fuldstændig ukendt og uovertruffen litterær form. Det er de strukturelle træk ved Koranens diskurs, der gør den unik, og ikke den subjektive vurdering af dens litterære og sproglige opbygning.

Med dette i mente er der to tilgange, der kan påvise, at der er tungtvejende grunde til at tro, at Koranen er af guddommelig oprindelse og er en mirakuløs tekst. Den første tilgang er rationel deduktion, og den anden er miraklernes filosofi.

Rationel deduktion

Rationel deduktion tankeprocessen, hvori logiske konklusioner drages ud fra et accepteret udsagn eller beviselige præmisser. Dette kaldes også rationel inferens eller logisk deduktion. I forbindelse med Koranens enestående karakter er det alment accepterede udsagn, der støttes af østlig og vestlig forskning: "Koranen blev ikke imiteret med succes af araberne på åbenbaringens tid."

Ud fra dette udsagn kan følgende logiske konklusioner drages:

1. Koranen kan ikke stamme fra en araber, da araberne på åbenbaringens tidspunkt var sprogkyndige *par excellence*, og de formåede ikke at udfordre Koranen. De havde endda indrømmet, at Koranen ikke kunne stamme fra et menneske – idet anklagen lød på, at Profeten var en troldmand eller blev undervist af en jinn.

2. Koranen kan ikke stamme fra en ikke-araber, da sproget i Koranen er arabisk, og besiddelse af kendskab til sproget er en forudsætning for at kunne udfordre Koranen med succes.

3. Koranen kan ikke stamme fra Profeten Muhammad af følgende årsager:
    a. Profeten Muhammad var selv araber, og alle arabere formåede ikke at udfordre Koranen.
    b. De arabiske sprogkyndige på åbenbaringens tid anklagede aldrig Profeten for at være forfatteren til Koranen
    c. Profeten Muhammad oplevede mange prøvelser og trængsler under sin profetiske mission. For eksempel døde hans børn, hans elskede hustru Khadija gik bort, han blev boykottet, og hans tætte ledsagere blev tortureret og dræbt, men på trods af dette, bevarer Koranens litterære karakter og guddommelige stemme. Intet i Koranen udtrykker Profeten Muhammads uro og følelser. Det er næsten en psykologisk og fysiologisk umulighed at gennemleve det, Profeten gjorde, uden at nogen af disse følelser kommer til udtryk i Koranens litterære karakter
    d. Koranen er et kendt litterært mesterværk, men dens vers blev ofte åbenbaret til specifikke omstændigheder og begivenheder, der fandt sted. Alligevel er de, uden revision eller sletning, litterære mesterværker. Alle litterære mesterværker har gennemgået revision og sletning for at sikre litterær fuldkommenhed, hvorimod Koranen blev åbenbaret øjeblikkeligt.
    e. Alle former for menneskeligt udtryk kan imiteres, hvis skabelonen for dette udtryk findes. For eksempel kan kunstværker imiteres, selvom visse former for kunst anses

for at være ekstraordinære eller utroligt unikke. Men i Koranens tilfælde har vi skabelonen – selve Koranen – og alligevel har ingen været i stand til at imitere dens unikke litterære form.

4. Koranen kan ikke stamme fra et andet væsen, såsom en jinn eller en ånd, da grundlaget for deres eksistens er selve Koranen og åbenbaringen. Deres eksistens er baseret på åbenbaring og ikke på empiriske beviser. Hvis nogen derfor hævder, at kilden til Koranen er et andet væsen, vil de skulle bevise dets eksistens og i så fald bevise åbenbaringen. Hvis man bruger Koranen som den åbenbaring, der skal fastslå jinns eksistens, vil det betyde, at hele den rationelle deduktion slet ikke ville være nødvendig, da Koranen allerede ville være fastslået som en guddommelig tekst, eftersom troen på jinns eksistens ville indebære en tro på Koranen i første omgang.

5. Koranen kan kun stamme fra det Guddommelige, da det er den eneste logiske forklaring. Alle andre forklaringer er blevet forkastet, fordi de ikke forklarer Koranens enestående karakter på en udtømmende og sammenhængende måde.

Miraklernes filosofi

Ordet mirakel stammer fra det latinske ord 'miraculum', der betyder "noget vidunderligt." Et mirakel defineres normalt som en overtrædelse af en naturlov (lex naturalis), men dette er en usammenhængende definition. Denne mangel på sammenhæng skyldes vores forståelse af naturlove, som filosoffen Bilynskyj bemærker: *"...så længe naturlove opfattes som universelle induktive generaliseringer, er begrebet om overtrædelse af en naturlov usammenhængende."* Naturlove er induktive generaliseringer af mønstre, vi observerer i universet. Hvis definitionen på et mirakel er en overtrædelse af en naturlov, med andre ord en overtrædelse af de mønstre, vi observerer i universet, opstår der et åbenlyst konceptuelt problem. Problemet er: Hvorfor kan vi ikke betragte denne opfattede overtrædelse af mønsteret som en del af mønsteret?

Derfor er den mere sammenhængende beskrivelse af et mirakel ikke en 'overtrædelse', men en 'umulighed'. Filosoffen William Lane Craig afviser definitionen af et mirakel som en *"overtrædelse af en naturlov"* og erstatter den med den sammenhængende definition af *"begivenheder, der ligger uden for naturens produktive kapacitet."* Det betyder, at mirakler er handlinger, der udgør umuligheder, hvad angår kausale eller logiske sammenhænge.

Det, der gør Koranen til et mirakel, er, at den ligger uden for den produktive kapacitet i det arabiske sprogs natur. Naturens produktive kapacitet, hvad angår det arabiske sprog, er, at ethvert grammatisk korrekt udtryk på arabisk altid vil falde inden for de kendte arabiske litterære former: prosa og poesi.

Koranen er et mirakel, da dens litterære form ikke kan forklares via det arabiske sprogs produktive kapacitet, eftersom alle mulige kombinationer af arabiske ord, bogstaver og grammatiske regler er udtømt, og alligevel er Koranens litterære form ikke blevet imiteret. Araberne, der var kendt for at være arabiske sprogkyndige *par excellence*, formåede ikke at udfordre Koranen med succes. Forster Fitzgerald Arbuthnot, der var en bemærkelsesværdig britisk orientalist og oversætter, udtaler: "...og at selvom der er gjort adskillige forsøg på at frembringe et værk, der kan måle sig med det, hvad angår elegant skrivekunst, er det endnu ikke lykkedes nogen."

Implikationen af dette er, at der ikke er nogen forbindelse mellem Koranen og det arabiske sprog; dette virker imidlertid umuligt, da Koranen består af det arabiske sprog! På den anden side er alle kombinationer af arabiske ord og bogstaver blevet brugt i forsøget på at imitere Koranen. Derfor må det konkluderes, at en overnaturlig forklaring er den eneste sammenhængende forklaring på denne umulige arabiske litterære form – Koranen. Når vi ser på det arabiske sprogs produktive natur for at finde et svar på Koranens unikke litterære form, finder vi ingen forbindelse mellem den og den guddommelige tekst, hvilket gør den til en umulighed, der kræver en overnaturlig forklaring. Så det følger logisk heraf, at hvis Koranen er en litterær begivenhed, der ligger uden for det arabiske sprogs produktive kapacitet, så er den per definition et mirakel.

Koranen er et litterært og sprogligt mirakel. Den har udfordret dem, der tvivler på dens guddommelige forfatterskab, og historien har vist, at den faktisk er et mirakel, da der ikke findes nogen naturlig forklaring, der udtømmende kan forklare dens uovertrufne, unikke udtryk. Professor Bruce Lawrence hævder med rette: *"Som håndgribelige tegn er Koraniske vers udtryk for en uudtømmelig sandhed; de betegner mening lag på lag, lys over lys, mirakel efter mirakel."*[218]

Åbenbaring relateret til samtidige begivenheder

Det faktum, at bestemte passager i den Hellige Koran blev åbenbaret samtidig med de begivenheder, de beskriver, er ikke overraskende. Det, der imidlertid er ekstraordinært at bemærke, er indholdet.

Enhver, der læser Koranen for første gang, vil måske blive slået ikke kun af, hvad åbenbaringen indeholder, men også af det, der er fraværende. For eksempel overlevede Profeten Muhammad sin første kærlighed og hustru – kvinden, med hvem han tilbragte femogtyve år af sin ungdom, Khadijah. Hun døde efter to lange, smertefulde år, hvorunder de mekkanske idoltilbedere udstødte, forfulgte og udsultede Profeten Muhammad og hans følgere. Femogtyve års kærlighed, støtte, omsorg og venlighed – borte. Hans første hustru, så elsket, at han forblev tro mod hende gennem hele deres ægteskab og gennem hele sin ungdom – borte. Den første person, der troede på hans profetskab, hustruen, der fødte alle undtagen ét af hans otte børn – borte. Så hengiven var hun, at hun opbrugte sin rigdom og ofrede sine stammeforbindelser for at støtte ham. Hvorefter hun var borte.

Musikere synger vemodigt om deres tabte kærlighed; kunstnere udødeliggør deres betagelser i marmor og på lærred; fotografer fylder albums med glittede minder, og digtere udøser deres hjerter på papiret med klagesangens flydende blæk. Men på trods af, hvad man måtte forvente, nævner Koranen ingen steder navnet Khadijah. Ikke én eneste gang. Firauns, Noas og Lots hustruer hentydes der til, men Khadijah tildeles ikke engang en flygtig omtale. Denne ejendommelighed forstærkes af den forbløffende kendsgerning, at den eneste kvinde, Koranen nævner ved navn, er Maria – en israelit og Jesu mor. Hun omtales endda i strålende vendinger. Faktisk bærer en hel surah hendes navn [surah 19].

Mange orientalister hævder, at Koranen ikke er åbenbaring, men var et produkt af Profeten Muhammads sind. Man kan stille spørgsmålstegn ved, om dette kunne være produktet af en mands sind, når han udelukkede de kvinder, der fyldte hans liv og erindring, fra den åbenbaring, han hævdede at have modtaget, til fordel for en israelitisk kvinde og moderen til en israelitisk Profet. Dette strider voldsomt imod enhver rimelig forventning.

[218] www.theinimitablequran.com.

I løbet af Profeten Muhammads liv så han hver eneste af sine sønner dø. Alle undtagen én af hans fire døtre døde før ham. Hans foretrukne onkel, Hamzah, blev dræbt i kamp og lemlæstet på en forfærdelig måde. Profeten Muhammad og hans følgere blev jævnligt hånet, ydmyget, slået og ved lejlighed myrdet. Ved en lejlighed blev indvoldene fra en slagtet kamel smidt på Profetens ryg, mens han lå ned i bøn. Det berettes, at den blotte vægt af dette slagteaffald trykkede ham mod jorden, indtil hans datter befriede ham. Kameler lugter slemt nok i forvejen, mens de er i live. Prøv at forestille dig lugten af deres rådne indvolde i den tropiske sol. Prøv derefter at forestille dig at blive begravet i den sammenfiltrede masse af denne slimede vederstyggelighed, med små strømme af rådden kamelsaft løbende ned ad blottede arme, kinder og, åh ja, bag ørerne. Et forfriskende brusebad med massagehoved er et par tusinde kalendersider væk, og sæbe er endnu ikke registreret på patentkontoret. Sådanne begivenheder må have pint Profeten Muhammads erindring. Alligevel er de ingen steder beskrevet i Koranen.

Således er Koranen bemærkelsesværdig ved, at dens indhold ikke afspejler Sendebuddets sind. Faktisk gør Koranen i visse tilfælde det stik modsatte og korrigerer Profeten Muhammads fejlvurderinger. For eksempel definerede mange passager emner, som Profeten Muhammad og hans ledsagere var umiddelbart optaget af, eller formidlede lærdom vedrørende samtidige begivenheder. Sådanne passager er talrige. I stedet for at bekræfte Profeten Muhammads dømmekraft, nøjes Koranen imidlertid ikke med at formane visse af de troende, men korrigerer endda til tider Profeten Muhammad. Surah 80 irettesætter Profeten Muhammad for at have rynket panden og vendt ryggen til en blind muslim, der i sin søgen efter vejledning afbrød en samtale, som Profeten Muhammad fejlagtigt prioriterede. Fejlvurderingen var forståelig, men det var ikke desto mindre en fejl. Ifølge den Hellige Koran var det en fejl, der fortjente at blive rettet.

Ved andre lejligheder irettesatte åbenbaringen Profeten Muhammad for at forbyde sig selv brugen af honning [efter at være blevet narret til at tro, at det gav ham dårlig ånde - 66:1], for at anvise sin adoptivsøn til at fastholde sit ægteskab, da skilsmisse var at foretrække, og for at bede om tilgivelse for hyklerne [muslimer af navn alene, der blev nægtet Allahs barmhjertighed på grund af deres stædige oprør]. Irettesættelsen af hans fejlvurdering vedrørende hans adoptivsøn, Zayd, og hans ulykkelige ægteskab med Zaynab, var så yderst pinlig, at Profeten Muhammads hustru, A'ishah, senere udtalte noget i retning af: "Hvis Profeten Muhammad skulle have skjult noget af åbenbaringen, ville han have skjult dette vers."

I et tilfælde blev Profeten Muhammad irettesat for at være hævngerrig, i et andet for at være eftergivende. Selvom sådanne fejlvurderinger var sjældne, understreger de hans menneskelighed. Lige så vigtigt er det, at de afslører hans oprigtighed, for Profetens fejl krævede korrektion af Den, som Profeten repræsenterede, for at de ikke skulle opfattes som havende Allahs godkendelse.

Men til forskel fra en falsk Profet, som ville have skjult sine mangler, videregav Profeten Muhammad åbenbaring, der udødeliggjorde hans fejl og Allahs irettesættelse af disse. Så her er en mand, der hævdede, at hvert bogstav i åbenbaringen var fra Allah, inklusive de passager, der korrigerede hans egne fejl og instruerede ham i at angre. Mærkeligt. Hvis vi altså forestiller os, at Koranen er forfattet af en falsk Profet. Falske Profeter er enten løgnere eller vildfarne, og begge typer forsøger at opbygge tillid hos deres følgere ved at fremstille sig selv som perfekte.[219]

[219] Redigeret fra, *The First and Final Commandment*, Dr. Laurence B. Brown.

Oprindeligt sagde de mekkanske vantro, at Muhammad er forfatteren til Koranen. Allah svarede dem:

"Eller siger de: "han har opdigtet det på egen hånd!"? Nej, de tror ikke. Lad dem komme med et budskab lig dette, hvis de er sandfærdige! Eller er de blevet skabt af intet? Eller er de selv skaberne?"

Koranen 52:33-35

Først udfordrede Allah dem til at frembringe ti kapitler magen til Koranen:

"Siger de vantro: "Sendebuddet har selv opdigtet Koranen!" Sig: "Så bring ti opdigtede kapitler af samme slags (som Koranens), og anråb hvem i end magter ud over Allah, hvis I er sandfærdige!" Hvis de ikke tager imod jeres udfordring, så vær forvisset om, at den (Koranen) er blevet åbenbaret med Allahs viden, og at der ikke findes nogen anden gud end Ham. Vil i så holde jer til islam?"

Koranen 11:13-14

Men da de ikke var i stand til at løfte udfordringen om ti kapitler, reducerede Allah den til et kapitel:

"Hvis I tvivler på noget af det, som Vi har sendt til Vor tjener, så kom med en surah (kapitel) magen til, og kald de vidner, I har, frem, ud over Allah, hvis I er ærlige. Hvis I ikke gør det, og I kommer aldrig til at gøre det, så frygt ilden, hvis brændsel er mennesker og sten, gjort klar til de vantro."

Koranen 2:23-24

Til sidst forudsagde Allah, at de til evig tid ville mislykkes med at løfte den guddommelige udfordring:

Sig: "Selv hvis alle mennesker og jinner forenede sig for at bringe Koranens lige, ville de ikke kunne bringe dens lige, om de så støttede og hjalp hinanden."

Koranen 17:88

Profeten sagde: *"Enhver profet fik tildelt 'tegn', på grund af hvilke folk troede på ham. Sandelig, jeg er blevet tildelt den guddommelige åbenbaring, som Allah har åbenbaret for mig. Derfor håber jeg at have flest følgere af alle profeterne på opstandelsens dag."*[220]

De fysiske mirakler, der blev udført af profeterne, var tidsbegrænsede og kun gyldige for dem, der overværede dem, hvorimod noget magen til vores Profets vedvarende mirakel, den Ædle Koran, ikke blev tildelt nogen anden profet. Dens sproglige overlegenhed, stil, budskabets klarhed, argumentationens styrke, retoriske kvalitet og den menneskelige manglende evne til at måle sig med selv dens korteste kapitel indtil tidernes ende, giver den en udsøgt unikhed.

De, der overværede åbenbaringen, og de, der kom efter, kan alle drikke af dens visdomskilde. Det er derfor, Barmhjertighedens Profet håbede, at han ville få flest følgere af alle profeterne, og profeterede dette på et tidspunkt, hvor der var få muslimer, men siden begyndte de at strømme til islam. Således gik denne profeti i opfyldelse.

[220] Sahih al-Bukhari 4981.

Koranens videnskabelige mirakler

Koranens integritet og videnskabeligt fremskridt

Et mirakel er en guddommelig handling, der trodser og overskrider universelle love, som Allah tildeler Profeterne for at overbevise folk om sandheden af deres budskab. Koranen bruger ordet 'Ayat' [der bogstaveligt betyder 'tegn'] til at beskrive dette fænomen. Disse guddommelige mirakler er designet til at give folk evnen til at opfatte dem som tegn på Allahs magt, viden og vilje over alle ting i universet. For at et mirakel skal have fuld effekt, bør det relatere sig til et vidensområde, som dets tiltænkte publikum er velbevandret i; på denne måde kan et mirakel opfylde sit formål.

Historisk set fik enhver profet tildelt mirakler, og disse blev overværet af deres respektive samtidige. Profeten Muhammad er enestående i profetrækken, for til forskel fra alle tidligere profeter blev han sendt som Allahs sidste Profet og Sendebud til hele menneskeheden. Fornuften kræver derfor, at han bør have et universelt mirakel, der ikke er bundet af tid eller geografiske forhold. Ethvert individ på ethvert stadie af menneskets historie, uanset hvor i verden han levede, er således berettiget til at sige: "Hvis Muhammad er en Profet for mig i dag, vil jeg gerne se et mirakel i dag."

Til forskel fra de tidligere profeters håndgribelige mirakler [hvoraf et eksempel er havets deling], var Profeten Muhammads primære mirakel, selvom han fik tildelt andre mirakler, et intellektuelt mirakel. Effektiviteten af de håndgribelige mirakler ville have størst indvirkning på øjenvidner, og deres fulde effekt ville ophøre ved disse vidners død. Hvis vi beder en jøde eller kristen om at vise os Profeten Moses' eller Profeten Jesu mirakler, ville de begge erkende, at det ikke står i menneskelig magt at demonstrere nogen af disse mirakler nu. Moses kan ikke bedes om at dele havet igen, og Profeten Jesus kan ikke kaldes til at oprejse folk fra de døde. For os i dag er disse mirakler intet andet end historiske beretninger. Men hvis en muslim bliver spurgt om Profeten Muhammads største mirakel, kan han uden videre fremvise Koranen – for Koranen er et mirakel, der forbliver i vores hænder. Det er en Bog, hvis indhold alle mennesker kan undersøge.

Koranens mirakuløse natur ligger i den viden, den indeholder, og denne er evig, fornyelig og et levende bevis. Koranen blev givet til menneskeheden for mere end fjorten århundreder siden. Nylige fremskridt inden for forskellige videnskaber har afsløret utallige kendsgerninger. Ingen af disse opdagelser modsiger et enkelt vers i Koranen. Faktisk øges vores vished, hver gang verden gør et gennembrud i afdækningen af universet, om at Den, der skabte dette univers, er Den, der åbenbarede Koranen. Koranen er fyldt med vigtige kendsgerninger, som blev åbenbaret på et tidspunkt i menneskets historie, hvor det var umuligt for noget menneske at kende dem. Koranen taler om universets oprindelse, himmellegemernes virke, stadierne i menneskets fosterudvikling, arters adfærdsmønstre, historiske og arkæologiske sandheder osv.

Ikke-troende vil naturligt søge en forklaring på kilden til Koranens viden. Ateister vil hævde, at Koranen var produktet af Profeten Muhammads intellektuelle tankespind, og jøderne og de kristne vil sige, at den var plagieret fra Det Gamle og Det Nye Testamente. Faktum er, at sådanne udsagn ikke hører til den periode, hvor Koranen blev åbenbaret, og ingen sådanne udsagn findes i Det Gamle og Det Nye Testamente. Det er indlysende, at intet enkelt menneske kunne besidde al den viden, der er indeholdt i Koranen. Man kunne tænkeligt være heldig med nogle få gæt, men variationen og kvaliteten af præcis viden i Koranen viser uden tvivl, at dette ikke er ord fra en almindelig dødelig. Intet menneske har nogensinde skrevet en omfattende bog med en sådan absolut

perfektion og sikkerhed i viden. Enhver bog repræsenterer den viden, der er tilgængelig for en forfatter på et bestemt tidspunkt og sted, og menneskelig viden udvikler sig løbende. Som et resultat bliver enhver bog skrevet af et menneske forældet efter nogen tid, fordi informationen viser sig at være enten falsk eller ufuldstændig, hvilket skaber behov for, at bøger revideres eller omskrives. Værkerne fra enhver fysiker, videnskabsmand, biolog eller filosof har bevist, at dette er tilfældet.

Koranen indeholder over 6.000 *ayat* [vers] med over 70.000 ord, men det er en kendsgerning, at ikke et eneste ord, en eneste vending, sætning eller et emne behøver at blive revideret. Det gælder også, at en forfatter sædvanligvis har viden om et specifikt emne eller nogle få beslægtede emner. Man kan for eksempel skrive om historie, økonomi, filosofi eller fysik. Det er imidlertid ikke muligt for et menneske at skrive samtidigt om en stor mangfoldighed af forskellige emner med en sådan indgående og præcis information. Selv en tilfældig læser vil finde, at Koranen diskuterer en række emner med en nøjagtighed og præcision, der får dem til at fremstå som observationer fra et sagkyndigt øjenvidne.

Endelig må det stå klart, at Koranen ikke er en bog om videnskab, filosofi, geologi eller historie – den er en åbenbaring fra Allah med det formål at vejlede menneskeheden. Ikke desto mindre, hvis en ekspert fra de forskellige vidensområder analyserede, hvad Koranen angiver, ville de konkludere, at Koranen hævet over enhver tvivl ikke er forfattet af en mand i det 7. århundrede. Hvis det, Koranen formidlede, var ubegrundet, ville videnskaben med tiden have bevist dens falskhed, og hele religionen ville være gået til grunde. Tværtimod har enhver videnskabelig teori fra den historiske fortid, der modsagde Koranen, vist sig at være ubegrundet og uden empirisk bevis. For hver efterfølgende generation tilbyder Koranen nye og relevante betydninger svarende til udviklingen af viden og væksten i den generations intellektuelle formåen. Med andre ord er de relevante for menneskehedens konstant udviklende opfattelser, idet betydningen udvides, i takt med at menneskets udforskning af universet og dets søgen efter viden om sit liv og sin eksistens øges. Heraf ser vi, at Koranen ikke udelukkende var tiltænkt ét folk eller én nation, men kom til gavn og vejledning for alle; en komplet og omfattende religion, der giver viden til alle generationer. Hvis denne lære var begrænset til ét århundrede eller én generation, ville Koranens evige formål for længst være svundet ind. Alligevel frembringer Koranen konstant ny betydning og udgør en vedvarende kilde til vejledning.

Koranen om 'Big Bang-teorien'

Historisk indledning

Det enormt vidtstrakte univers har været genstand for nysgerrighed siden tidernes morgen. Græske filosoffer, herunder Aristoteles, mente, at universet altid havde eksisteret og ville fortsætte med det i al evighed. Dette var også den fremherskende opfattelse i videnskabelige kredse i begyndelsen af det 20. århundrede, passende kendt som 'Steady State-teorien'. En evig tilstand for universet betød, at der ikke var noget iboende behov for en Skaber – for det, der ikke har en begyndelse, nødvendiggør ikke behovet for en årsag. Videnskabelige fremskridt ville imidlertid knuse denne opfattelse og fundamentalt bevise, at universet havde en begyndelse.

I 1922 frembragte fysikeren Alexander Friedmann beregninger, der viste, at universets struktur ikke var statisk, og at selv en lille impuls kunne være tilstrækkelig til at få hele strukturen til at udvide sig eller trække sig sammen i overensstemmelse med Einsteins 'Generelle Relativitetsteori'. Georges

Lemaître var den første til at erkende konsekvenserne af det, Friedmann konkluderede. Baseret på disse beregninger erklærede Lemaître, at universet må have haft en begyndelse, og at det udvidede sig som følge af noget, der udløste det. Han fastslog også, at strålingsniveauet kunne bruges som et mål for efterdønningerne af dette 'noget'.

Disse to videnskabsmænds teoretiske overvejelser vakte ikke megen opmærksomhed og ville sandsynligvis være blevet ignoreret, hvis det ikke havde været for nye observationsbeviser, der rystede den videnskabelige verden i 1929. Det år gjorde den amerikanske astronom Edwin Hubble en af de vigtigste opdagelser i astronomiens historie. Han opdagede, at galakser bevægede sig væk fra os med hastigheder, der stod i direkte forhold til deres afstand fra os og fra hinanden.

Et univers, hvor alting konstant bevæger sig væk fra alt andet, indebar et konstant udvidende univers. Stephen Hawking skriver: "Universets udvidelse var en af de vigtigste intellektuelle opdagelser i det 20. århundrede – eller i et hvilket som helst århundrede."

Da universet konstant udvider sig, ville vi, hvis vi skulle spole en film [af dets historie] tilbage, nødvendigvis finde, at hele universet befandt sig i en samlet tilstand, som af nogle omtales som 'Det Primordiale Atom'. Mange videnskabsmænd og filosoffer modsatte sig ideen om en begyndelse på universet på grund af de mange spørgsmål, den rejste – primært hvad eller hvem der forårsagede den. Men med Penzias og Wilsons opdagelse af mikrobølgestråling, der udgik fra alle retninger og besad de samme fysiske egenskaber – nemlig forstenet lys, der kom fra en enorm eksplosion i de første sekunder efter universets fødsel – var der kun ringe tvivl tilbage om det faktum, at universet havde en begyndelse.

I fjorten hundrede år, siden åbenbaringen af Koranen, havde skeptikere svært ved at forstå verset: **'...himlene og jorden var et sammenhængende hele, og at Vi derefter rev dem fra hinanden...'** Men med hjælp fra videnskabelige fremskridt kan vi nu forstå disse vers i et nyt lys, hvilket hjælper os med at samle brikkerne til det kosmologiske puslespil. Koranens mirakuløse natur ligger i den viden, den indeholder. Dens bekræftelse af videnskabelige fakta viser, at dens budskab er lige så relevant for videnskabsmanden i sit laboratorium i dag, som det var for beduinen i ørkenen.

Sproglig analyse

"Og har de vantro ikke set, at himlene og jorden var et sammenhængende hele [ratq], og at Vi derefter rev dem fra hinanden i adskilte dele [fataqa]... Vil de da ikke tro?"
Koranen 21:30

Ordet 'ratq' betyder 'blandet ind i hinanden, sammenblandet' på arabisk. Det bruges til at referere til to forskellige substanser, der udgør en helhed. Udtrykket 'fataqa' er 'sprættet op' og indebærer, at noget opstår ved at rive fra hinanden eller ødelægge strukturen af ting, der er syet sammen.

I verset er himlene og jorden først underlagt tilstanden 'ratq'. De bliver adskilt [fataqa], idet den ene udspringer af den anden. Interessant nok ser vi, når vi tænker på de første øjeblikke af 'big bang', at alt universets stof var samlet i ét enkelt punkt. Med andre ord befandt alt sig, inklusive 'himlene og jorden', der endnu ikke var skabt, i en sammenvævet og uadskillelig tilstand. Derefter eksploderede dette punkt voldsomt, hvilket fik dets stof til at blive adskilt.

Koranen om universets oprindelse

Den moderne kosmologis videnskab, både observationel og teoretisk, indikerer klart, at hele universet på et tidspunkt intet andet var end en sky af 'røg' [dvs. en uigennemsigtig, meget tæt og varm gassammensætning].[221] Dette er et af de ubestridte principper i standard moderne kosmologi. Videnskabsmænd kan nu observere nye stjerner, der dannes ud af resterne af denne 'røg' [se figur 1 og 2].

Figur 1: En ny stjerne, der dannes ud af en sky af gas og støv (tåge), som er en af resterne af den 'røg', der var oprindelsen til hele universet.[222]

Figur 2: Lagunetågen er en sky af gas og støv, omkring 60 lysår i diameter. Den exciteres af den ultraviolette stråling fra de varme stjerner, der for nylig er dannet i dens indre.[223]

De lysende stjerner, vi ser om natten, var – ligesom hele universet – i dette 'røg'-materiale. Allah har sagt i Koranen:

"Derefter vendte Han Sig mod himlen, mens der endnu var røg."

Koranen 41:11

Da jorden og himlene ovenover (solen, månen, stjerner, planeter, galakser osv.) er blevet dannet af denne samme 'røg', konkluderer vi, at jorden og himlene var én forbundet enhed.

Vi ved, at vores verden, solen og stjernerne ikke opstod umiddelbart efter ureksplosionen. For universet befandt sig i en gastilstand før stjernernes dannelse. Denne gastilstand bestod oprindeligt af brint og helium. Fortætning og komprimering formede planeterne, jorden, solen og stjernerne, som blot var produkter af gastilstanden. Opdagelsen af disse fænomener er blevet muliggjort takket være løbende fund som følge af observationer og teoretisk udvikling.

[221] Weinberg, *The First Three Minutes, a Modern View of the Origin of the Universe*, s. 94-105.
[222] The Space Atlas, Heather og Henbest, s. 50.
[223] Horizons, Exploring the Universe, Seeds, planche 9, fra Association of Universities for Research in Astronomy Inc.

NYHEDER KARRIERER KOMMENTAR TIDSSKRIFTER Science

Omkring 300.000 år efter Big Bang var universet som et røgfyldt kammer, hvorfra lys ikke kunne slippe ud. Da universet var en milliard år gammelt, var røgen – faktisk en gas af lysindfangende brint – næsten helt forsvundet, hvilket gjorde det muligt for stjerner og galakser at blive synlige. Men præcis hvad der skar gennem disen, har været et af de store spørgsmål inden for astrofysik. Ved at analysere billeder taget af Hubble-rumteleskopet er forskere nu kommet tæt på at bekræfte deres bedste gæt: røgen blev fjernet af en flamme af ultraviolet stråling fra de tidligste galakser.

Omkring 300.000 år efter Big Bang blev de første atomer dannet, da protoner kombinerede sig med elektroner for at danne brint. Fordi brintatomer indfanger lys, gik det unge univers ind i sin "mørke tidsalder". Omkring en milliard år senere havde en form for stråling ioniseret brinten og forvandlet den til en gennemsigtig bouillon af elektroner og ioner over en periode på flere hundrede millioner år; perioden er kendt som reioniseringsepoken.

Skærmbillede taget og oversat fra Science Magazine - (et af verdens førende videnskabelige tidsskrifter).

"...Da universet var en milliard år gammelt, var røgen- faktisk en gas af lysindfangende brint - næsten helt forsvundet, hvilket gjorde det muligt for stjerner og galakser at blive synlige..."[224]

Den viden, som alle samtidige samfund på Profetens tid rådede over, ville ikke være tilstrækkelig til at fremsætte påstanden om, at universet engang havde været i en gastilstand. Profeten selv hævdede ikke at være forfatteren til udsagnene i Koranen; den mindede ofte herom ved at erklære, at han blot er et Sendebud fra Allah.

"Dette er (et af) underretningerne om det usete, som Vi åbenbarer for dig; før dette kendte du ikke til det og ej heller dit folk. Hav derfor tålmodighed! Udfaldet tilhører de gudfrygtige!"

Koranen 11:49

Koranen om universets udvidelse

Det var først efter udviklingen af radioteleskopet i 1937, at universets udvidelse blev observeret og fastslået. Mens han observerede himlen med et teleskop, opdagede den amerikanske astronom Edwin Hubble, at stjernerne og galakserne konstant bevægede sig væk fra hinanden. Denne opdagelse betragtes som en af de største i astronomiens historie. Under disse observationer fastslog Hubble, at stjernerne udsender et lys, der bliver rødere alt efter deres afstand.

Det skyldes, at lys, der bevæger sig mod et observationspunkt, ifølge fysikkens kendte love bliver violet, og lys, der bevæger sig væk fra dette punkt, antager et mere rødligt skær. Under sine observationer bemærkede Hubble en tendens mod farven rød i det lys, der blev udsendt af stjernerne. Kort sagt bevægede stjernerne sig længere og længere væk hele tiden. Stjernerne og galakserne bevægede sig ikke kun væk fra os, men også fra hinanden. Et univers, hvor alting konstant bevæger sig væk fra alt andet, indebar et konstant udvidende univers. Debatten handler nu ikke om, hvorvidt universet udvider sig, men snarere om med hvilken hastighed. I 2011 blev Nobelprisen i fysik tildelt tre videnskabsmænd for 'opdagelsen af universets accelererende udvidelse gennem observationer af fjerne supernovaer'.

[224] https://www.sciencemag.org/news/2010/11/how-early-universe-cleared-away-fog.

"Og himlen konstruerede Vi med styrke, og sandelig, Vi er [dens] udvider."
Koranen 51:47

Koranen om solens og månens kredsløb

De arabiske ord, der bruges i disse vers, er *falak* og *yasbahoon*, som kan oversættes til 'sfære eller bane' og 'at svømme'. Dette koncept om solens, månens og de andre planeters bevægelse er i perfekt harmoni med nylige opdagelser. En gravitationsbølge er en usynlig (men utroligt hurtig) krusning i rummet og bevæger sig teoretisk set med lysets hastighed (186.000 mil i sekundet). Disse bølger klemmer og strækker alt på deres vej, idet de passerer forbi. I 2015 registrerede forskere gravitationsbølger for allerførste gang ved hjælp af et meget følsomt instrument kaldet LIGO (Laser Interferometer Gravitational-Wave Observatory).

NASA forklarer: "Albert Einstein teoretiserede, at når objekter bevæger sig gennem rummet, skaber de bølger i rumtiden omkring sig. Disse gravitationsbølger bevæger sig udad ligesom krusninger fra en sten, der bevæger sig hen over overfladen af en dam."[225] Det ord, der bruges af Allah til at beskrive himmellegemernes bevægelse, er *yasbahoon*, hvilket betyder 'at svømme'.

[225] https://www.jpl.nasa.gov/edu/teach/activity/dropping-in-with-gravitational-waves.

"Og Han er Den, som skabte natten og dagen og solen og månen; alle [himmellegemer] flyder [*yasbahoon*](de roterende) hastigt i deres bane[falak]."

Koranen 21:33

"Solen kan ikke indhente månen, og ej heller kan natten komme før dagen. Hver især bevæger [yasbahoon] de sig i deres egne baner [falak]."

Koranen 36:40

Det er utænkeligt, at en araber, der levede for århundreder siden i en af verdens mest primitive egne, korrekt kunne have brugt en så specifik betegnelse til at beskrive planeternes bevægelser uden guddommelig vejledning. Det bør bemærkes, at opdagelsen af alle himmellegemers kredsløb skyldtes opfindelsen af teleskoper.

Det laveste punkt på jorden

Figur 3: Det Døde Hav ligger i en dyb dal ved transform grænsen mellem den afrikanske og den arabiske plade (vist som en sort linje på kortet). Med mere end 400 meter under havets overflade er det landområdet med den laveste beliggenhed. Billede af United States Geological Survey.

I begyndelsen af det 7. århundrede var de to mest magtfulde riger på den tid det Romerske [østlige – byzantinske] og det Persiske Rige. Omkring 614-15 e.v.t. gik de to riger i krig i Stor-Syrien, hvor romerne (byzantinerne) led et alvorligt nederlag i hænderne på perserne. Både Damaskus og Jerusalem faldt til Perserriget. I de følgende vers fra Koranen fastslår Allah, at selvom romerne var blevet besejret, ville der ikke gå ni år, før de ville få sejr.

"Romerne har lidt nederlag et sted i nærheden (af jer). Men efter dette nederlag vil de sejre inden for tre til ni år. Befalingen tilhører Allah både før og efter (dette). Og de troende vil glædes den dag..."

Koranen 30: 2-4

Sandelig, inden for ni år efter åbenbaringen af disse vers, mod alle odds, besejrede Romerriget perserne, og de tabte territorier blev til sidst givet tilbage til dem.

I verset beskriver Allah den geografiske beliggenhed som *'adna al-ardh'*. Ordet *'adna'* kan oversættes til det 'nærmeste' eller det

'laveste' land. Klassiske islamiske lærde valgte at fortolke ordet i overensstemmelse med den første betydning 'nærmeste'. Imidlertid har nylige geologiske studier vist, at det laveste punkt på Jorden [tørt land] faktisk er den region, hvor hovedslagene fandt sted – omkring Det Døde Hav. Det er nu fastslået, at der ikke findes noget landpunkt på Jorden med en lavere beliggenhed end Det Døde Havs kystlinje [som ligger cirka 418 m under havets overflade].

Er det blot en tilfældighed, at den region, som Allah beskriver som *'adna al-ardh'* – faktisk er det laveste punkt på Jorden?

Koranen om dualitet i skabelsen

"Ophøjet er Han, som skabte alle ting parvis – af det, jorden lader vokse frem, af dem selv (dvs. mennesket) og af det, de ikke kender til. "

Koranen 36:36

Dette vers fra Koranen beskriver det faktum, at alle skabninger, hvad enten det er levende væsener eller fast stof, er skabt i par. Det henviser til alt det skabte. Forbløffende nok er den enestående sandhed og almengyldighed i dette og lignende vers blevet gradvist erkendt, og i højere grad for nylig, i løbet af 14 århundreder, siden Koranen først blev åbenbaret i en primitiv verden.

Millioner af dyrearter, der først er blevet opdaget, klassificeret og undersøgt i løbet af de sidste to århundreder, har vist sig undtagelsesløst at være i 'par': han og hun. Elektronmikroskopi har klarlagt, at alle levende skabninger, hvor små de end er, findes i par. De mindste mikrober, vira og bakterier har deres modstykke i antistoffer.

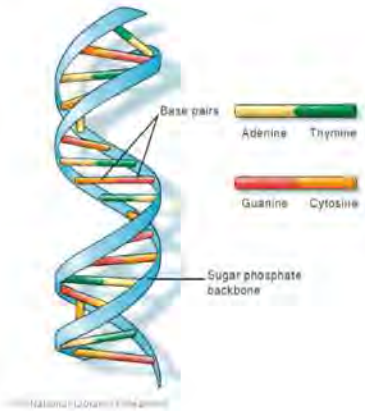

Tag for eksempel DNA – det består af tusindvis af forskellige gener, og gener er opbygget af basepar. Disse 'basepar' består af to sammenparrede nukleotider. For at danne et basepar skal man parre specifikke nukleotider. Hver type nukleotid har en bestemt form, så kun visse kombinationer passer sammen.

Rækkefølgen, sammensætningen og orienteringen af disse 'par' af nukleotider styrer den genetiske information, der bæres af DNA'et. Et kromosom består af forskellige typer protein, der er bundet tæt sammen med en enkelt DNA-molekylekæde. DNA'et er en stor, lang (op til 1 meter lang) aminosyrekæde.

DNA'et er en stor, lang (op til 1 meter lang) aminosyrekæde. Det består af et 'par' spiralstrenge, der er forbundet med trin. Hvert trin består af et 'par' kemiske komponenter, såkaldte nukleotider.

Der er 4 nukleotider: Adenin, Thymin, Guanin og Cytosin, repræsenteret henholdsvis ved bogstaverne A, T, G og C. På grund af deres former passer kun A og T eller G og C sammen.

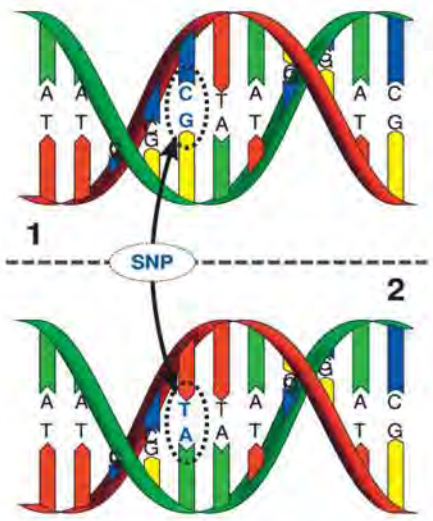

Basepar [A-T, G-C] (milliarder af disse matchende par) —> Gener (tusindvis af disse) —> DNA --> Kromosomer --> Nukleotider --> Cellekernen (cellens 'hjerne').[226]

Alle livssystemer, herunder planter, dyr og mennesker, består af forskellige typer celler. En celle består af en cellekerne omgivet af cytoplasma, som normalt er indesluttet i en cellevæg. Cellekernen bærer kromosomerne, der styrer alle cellefunktionerne. Alle celler i en bestemt organisme har nøjagtig det samme antal kromosomer; antallet varierer meget mellem forskellige arter. Proteiner dannes af forskellige kombinationer af aminosyrer. Specifikt bruges 20 typer aminosyrer i forskellige kombinationer til at danne mere end en million typer protein, der findes i et menneske. Hver type aminosyre kan eksistere i en af to strukturer (højrehåndet isomer eller venstrehåndet isomer) med modsat retning for rotation af polariseret lys. Det samme gælder for de proteiner, der dannes heraf.

Den store mangfoldighed af skabninger, herunder levende arter, fast stof, væsker og gasser, er vidunderlige kombinationer af den samme liste af byggesten: atomer. Disse grundenheder var længe kendt for at bestå af et 'par' af en positivt ladet kerne omgivet af negative elektroner. Kernen består af protoner, der bærer den positive ladning, sammen med neutroner. Selv de neutrale neutroner har deres modstykke, antineutronerne. Senere fremskridt inden for kernefysik har påvist, at hver af disse partikler i virkeligheden er en kompleks struktur af meget mindre kernepartikler. Over 200 af sådanne elementarpartikler er nu kendt.

På atomart niveau kan atomer bogstavelig talt ioniseres, dvs. enten miste eller optage elektroner for at danne positive kationer eller negative anioner. 'Par' af kationer/anioner forbinder sig for at frembringe den store mangfoldighed af kemiske (uorganiske) forbindelser. Dette er en af de konklusioner, der blev draget af den britiske fysiker Paul Dirac, som modtog Nobelprisen i fysik i 1933. Hans opdagelse, kendt som 'paritet', afslørede dualiteten kendt som stof og antistof.

Et andet eksempel på dualitet i skabelsen er planter. Botanikere opdagede først for omtrent 100 år siden, at der findes en kønsforskel hos planter. Alligevel blev det faktum, at planter er skabt i par, åbenbaret i Koranens vers for 1.400 år siden. Det var først efter opdagelsen af mikroskoper, at mennesker blev klar over, at planter har hanlige organer (støvdragere) og hunlige organer (frugtknuder), og at vinden, sammen med andre faktorer, fører pollenet fra den ene type til den modsatte, så reproduktion kan finde sted.

[226] International Human Genome Sequencing Consortium (2004). "Finishing the euchromatic sequence of the human genome." Nature 431 (7011): 931–45.

Enhver dyreart i det omfattende dyrerige formerer sig seksuelt. Seksuel reproduktion er et resultat af kombinationen af en hunlig ægcelle og en hanlig sædcelle. Dannelsen af dette zygote-'par' er udgangspunktet i reproduktionscyklussen. Sædcellerne er til gengæld af 'to' slags; den første bærer de arvelige hanlige egenskaber, mens den anden bærer de hunlige.

Blomsterplanter, hvoraf der hidtil er opdaget mere end 250.000, formerer sig også seksuelt. De har både hunlige (frugtknuder, der indeholder æg) og hanlige (støvdragere, der bærer pollen); enten kombineret i samme blomst eller i forskellige blomster. I sidstnævnte tilfælde sker befrugtning, når pollen overføres af vind eller insekter til en tilstødende blomst.

Ikke-blomstrende planter, som på den anden side udgør 150.000 arter, formerer sig i en cyklus med to stadier af seksuel og aseksuel reproduktion. Det aseksuelle reproduktionsstadie er dog i bund og grund en proces, hvor DNA-strengenes 'par' spaltes i to, efterfulgt af at hver af dem gendanner sin komplementære streng. Således resulterer det i et nyt 'par' af identiske DNA molekyler i cellen, lige inden det deler sig til et 'par' at identiske celler. The same forekommer ved aseksuel reproduktion ved bakterier.

Hver bakterie består af en enkelt celle, den mindste biologiske enhed, der er i stand til at fungere selvstændigt. En enkelt bakterie formerer sig på samme måde som forklaret ovenfor, dvs. ved at dele sig i et par identiske celler. Som vi har set, sker celledeling gennem processen DNA-replikation, hvor DNA-molekylernes to strenge adskilles, hvorefter hver streng gensyntetiserer en streng, der er komplementær til den selv. Bakteriers 'aseksuelle' reproduktion indebærer altså, at DNA-strengenes 'par' spaltes og omdannes til et nyt 'par' celler.

Koranen om livets oprindelse fra vand

Og har de vantro ikke set, at himlene og jorden var et sammenhængende hele, og at Vi derefter rev dem fra hinanden i adskilte dele? Og Vi lod alle levende væsener opstå af vand. Vil de da ikke tro?

Koranen 21:30

Livets oprindelse er nu en så grundlæggende videnskabelig kendsgerning, at den accepteres uden tøven. Dette kunne mindske ens værdsættelse af disse vers. Man må dog huske på, at Den Arabiske Halvø er et ørkenland uden en eneste sø eller flod; disse vers beskriver noget, der var utænkeligt for dem i Profeten Muhammads tid.

Det er værd at bemærke, at dyr i tørre egne er skabt med mekanismer, der beskytter deres stofskifte mod vandtab og sikrer maksimal udnyttelse af vandet. Hvis der opstår vandtab i kroppen af en hvilken som helst årsag, og hvis dette tab ikke erstattes, vil døden indtræffe i løbet af få dage.

Koranen om have og floder

Moderne videnskab har opdaget, at der på de steder, hvor to forskellige have mødes, findes en barriere imellem dem. Denne barriere adskiller de to have, således at hvert hav har sin egen temperatur, saltholdighed og tæthed. For eksempel er Middelhavets vand varmt, saltholdigt og mindre tæt sammenlignet med Atlanterhavets vand. Når Middelhavets vand strømmer ind i Atlanterhavet over Gibraltar-tærsklen, bevæger det sig flere hundrede kilometer ind i Atlanterhavet i en dybde på omkring 1.000 meter med sine egne varme, saltholdige og mindre tætte karakteristika. Middelhavets vand stabiliseres i denne dybde[227] [se figur 1].

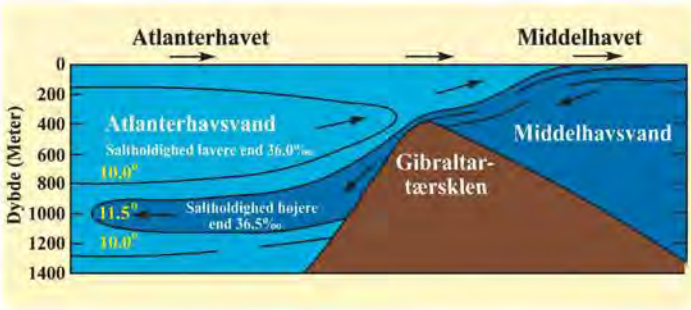

Figur 1: Middelhavet idet det strømmer ind i Atlanterhavet over Gibraltar-tærsklen med sine egne varme, saltholdige og mindre tætte karakteristika på grund af barrieren der adskiller dem. Temperaturen er angivet i grader Celsius (C°). (Marine Geology, Kuenen s43, med en let forbedring).

Selvom der er store bølger, stærke strømme og tidevande i disse have, blandes de ikke og overskrider ikke denne barriere.

Koranen nævnte, at der er en barriere mellem to have, der mødes, og at de ikke overskrider den.

[227] Davis, *Principles of Oceanography*, s. 92-93.

Allah har sagt:

"Han lader de to have flyde, de omfavner hinanden. Mellem dem er der en barriere, de kan ikke krydse hinanden."

Koranen 55:19-20

Men når Koranen taler om skellet mellem fersk- og saltvand, nævner den eksistensen af "en uoverstigelig grænse" sammen med barrieren. Allah har sagt i Koranen:

"Og Han er Den, som samlede de to søer; den ene er sød og velsmagende, og den anden salt og udrikkelig. Og Han lavede en barriere imellem dem og en uigennemtrængelig forhindring."

Koranen 25:53

Man kan spørge, hvorfor Koranen nævnte adskillelsen, når den taler om skellet mellem fersk- og saltvand, men ikke nævnte den, når den taler om skellet mellem de to have?

Moderne videnskab har opdaget, at i flodmundinger, hvor ferskvand (sødt) og saltvand mødes, er situationen noget anderledes end, hvor to have mødes. Det der adskiller ferskvand fra saltvand i flodmundinger, er en "pyknoklin-zone med et markant spring i tætheden, der adskiller de to lag."[228] Denne adskillelse har en anden saltholdighed end ferskvandet og saltvandet [se figur 2].

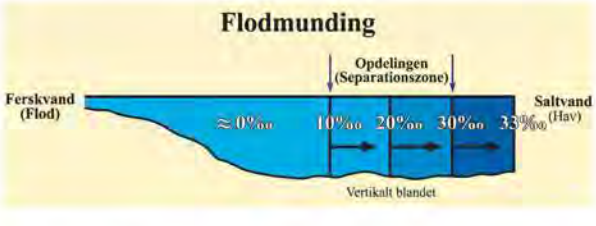

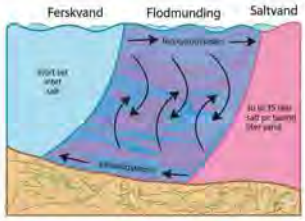

Figur 2: Længdesnit, der viser saltholdigheden (promille ‰) i en flodmunding. Her ser vi skellet (adskillelseszonen) mellem ferskvandet og saltvandet.[229]

Dette er blevet opdaget for nylig ved brug af avanceret udstyr til at måle temperatur, saltholdighed, tæthed, iltopløselighed osv. Det menneskelige øje kan ikke se forskel på de to have, der mødes. For os fremstår de to have derimod som ét homogent hav. Ligeledes kan det menneskelige øje ikke se vandets opdeling i flodmundinger i tre typer: ferskvand, saltvand og skellet (adskillelseszonen).

[228] Gross, *Oceanography*, s. 242.
[229] Thurman, *Introductory Oceanography*, s. 300-301.

Allah har sagt i Koranen:

"Eller de er som det dybe havs mørke, som en bølge har dækket. Herover er end nu en bølge og over den en sky. Mørke over mørke. Når en (person, der er faldet heri) rækker sin hånd ud, kan han ikke se den (gennem mørket)..."

Koranen 24:40

Dette vers omtaler det mørke, der findes i de dybe have og oceaner, hvor man – hvis man rækker hånden frem – ikke kan se den. Mørket i de dybe have og oceaner findes ved en dybde på omkring 200 meter og nedefter. På denne dybde er der næsten intet lys [se figur 3]. Under 1.000 meters dybde er der slet intet lys.[230] Mennesker er ikke i stand til at dykke dybere end fyrre meter uden hjælp fra ubåde eller særligt udstyr. Mennesker kan ikke overleve uden hjælpemidler i den dybe, mørke del af oceanerne, såsom ved en dybde på 200 meter.

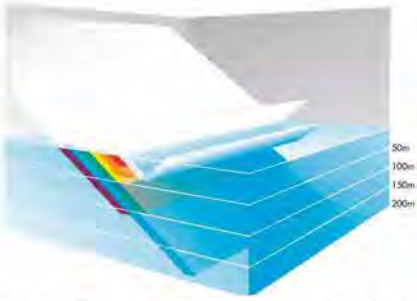

Figur 3: Mellem 3 og 30 procent af sollyset reflekteres ved havoverfladen. Derefter absorberes næsten alle lysspektrets syv farver en efter en i de første 200 meter, undtagen det blå lys. (Oceans, Elder and Pernetta, s.27).

Dette mørke er nyligt opdaget ved hjælp af særligt udstyr og ubåde, der har gjort det muligt at dykke ned i oceanernes dybde.

Vi kan også ud fra følgende sætninger i det foregående vers: **"...det dybe havs mørke, som en bølge har dækket. Herover er end nu en bølge og over den en sky..."** (24:40) forstå, at havenes og oceanernes dybe vande dækkes af bølger, og at der over disse bølger findes andre bølger. Det er tydeligt, at det andet sæt bølger er de overfladebølger, vi kan se, da verset nævner, at der over disse bølger befinder sig skyer. Hvad med de første bølger? Videnskabsfolk nyligt opdaget, at der findes interne bølger, som "opstår ved grænsefladerne mellem lag med forskellig tæthed"[231] [se figur 4].

Figur 4: Interne bølger ved grænsefladen mellem to vandlag med forskellig tæthed. Det ene er tæt (det nederste), det andet er mindre tæt (det øverste).

[230] *Oceans*, Elder and Pernetta, s. 27.
[231] Gross, *Oceanography*, s. 205.

De interne bølger dækker havenes og oceanernes dybe vande, fordi de dybe vande har en højere tæthed end vandene over dem. Interne bølger opfører sig som overfladebølger. De kan også brydes, præcis ligesom overfladebølger. Interne bølger kan ikke ses med det menneskelige øje, men de kan påvises ved at studere ændringer i temperatur eller saltholdighed på et givent sted.[232]

Jernets mirakel

Jern er et af de grundstoffer, der fremhæves i Koranen. I suraen kendt som *al-Hadid*, der betyder jernet, oplyses vi:

"Vi sendte jernet; i det er der stor styrke og nytte for mennesket. Allah kan så synliggøre, hvem der, i det skjulte, hjælper ham og hans Sendebud. Sandelig, Allah er magtfuld, almægtig."

Koranen 57:25

Ordet *anzalna*, der oversættes med "nedsendt" og anvendes om jern i verset, kunne tænkes at have en metaforisk betydning for at forklare, at jern er blevet givet til gavn for menneskene. Men tager vi ordets bogstavelige betydning i betragtning – nemlig at være fysisk nedsendt fra himlen, idet denne ordbrug i Koranen udelukkende har været anvendt i bogstavelig forstand, såsom ved regnens eller åbenbaringens nedsending – da indser vi, at dette vers indebærer et yderst betydningsfuldt videnskabeligt mirakel. Moderne astronomiske opdagelser har nemlig afsløret, at det jern, der findes i vores verden, stammer fra kæmpestjerner i det ydre rum.[233]

Ikke blot jernet på jorden, men også jernet i hele solsystemet, stammer fra det ydre rum, da temperaturen i Solen er utilstrækkelig til dannelsen af jern. Solen har en overfladetemperatur på 6.000 grader Celsius og en kernetemperatur på omtrent 20 millioner grader. Jern kan kun dannes i stjerner, der er langt større end Solen, hvor temperaturen når op på nogle hundrede millioner grader. Når mængden af jern i en stjerne overstiger et vist niveau, kan stjernen ikke længere rumme det, og den eksploderer til sidst i det, der kaldes en 'nova' eller en 'supernova'. Disse eksplosioner gør det muligt for jern at blive sendt ud i rummet.

En videnskabelig kilde giver følgende oplysninger om dette emne: *"Der er også beviser for ældre supernova-hændelser: Forhøjede niveauer af jern-60 i dybhavssedimenter er blevet tolket som tegn på, at en supernovaeksplosion fandt sted inden for 90 lysår fra Solen for omkring 5 millioner år siden. Jern-60 er en radioaktiv isotop af jern, dannet i supernovaeksplosioner, som henfalder med en halveringstid på 1,5 millioner år. En forhøjet forekomst af denne isotop i et geologisk lag indikerer en nylig nukleosyntese af grundstoffer tæt på i rummet og deres efterfølgende transport til Jorden (måske som en del af støvkorn)."*[234]

Alt dette viser, at jern ikke blev dannet på Jorden, men blev ført hertil fra supernovaer og blev "nedsendt", netop som det er angivet i verset. Det står klart, at denne viden umuligt kunne have været kendt i det 7. århundrede, da Koranen blev åbenbaret. Ikke desto mindre er denne kendsgerning gengivet i Koranen, Allahs Ord – Han, der omfatter alle ting i Sin uendelige viden. Den kendsgerning, at verset specifikt nævner jern, er ganske forbløffende, når man tager i

[232] smst
[233] Kazi, Dr. Mazhar U. *130 Evident Miracles in the Qur'an*, s. 110-111.
[234] Frisch, Priscilla, *The Galactic Environment of the Sun*, American Scientist, January-February 2000.

betragtning, at disse opdagelser først blev gjort i slutningen af det 20. århundrede. I sin bog *Nature's Destiny* fremhæver den anerkendte mikrobiolog Michael Denton vigtigheden af jern:

"Af alle metaller er intet mere essentielt for livet end jern. Det er ophobningen af jern i en stjernes indre, der udløser en supernovaeksplosion og den efterfølgende spredning af livets vitale atomer i hele kosmos. Det var tyngdekraftens træk, der samlede jernatomerne i urjordens centrum og derved skabte den varme, som forårsagede Jordens indledende kemiske differentiering, afgasningen af den tidlige atmosfære og i sidste ende dannelsen af hydrosfæren. Det er flydende jern i Jordens centrum, der – idet det virker som en gigantisk dynamo – genererer Jordens magnetfelt, som igen skaber Van Allen-strålingsbælterne. Disse skærmer Jordens overflade mod ødelæggende, højenergetisk og gennemtrængende kosmisk stråling og beskytter det livsvigtige ozonlag mod ødelæggelse fra kosmiske stråler... Uden jernatomet ville der ikke være noget kulstofbaseret liv i kosmos; ingen supernova, ingen opvarmning af den primitive jord, ingen atmosfære eller hydrosfære. Der ville intet beskyttende magnetfelt være, ingen Van Allen-strålingsbælter, intet ozonlag, intet metal til at danne hæmoglobin (i menneskeblod), intet metal til at tæmme iltens reaktivitet og intet oxidativt stofskifte... Det fængslende og intime forhold mellem livet og jern, mellem blodets røde farve og en fjern stjernes død, indikerer ikke blot metallers relevans for biologien, men også kosmos' biocentricitet..."[235]

Denne redegørelse indikerer klart jernatomets betydning. Den kendsgerning, at der i Koranen henledes særlig opmærksomhed på jern, understreger ligeledes grundstoffets vigtighed.

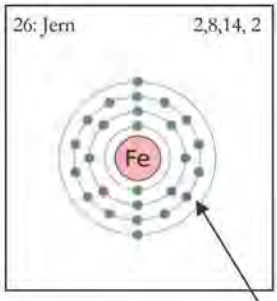

"Vi sendte jernet; i det er der stor styrke og nytte for mennesket. Allah kan så synliggøre, hvem der, i det skjulte, hjælper ham og hans Sendebud. Sandelig, Allah er magtfuld, almægtig."

Koranen 57:25

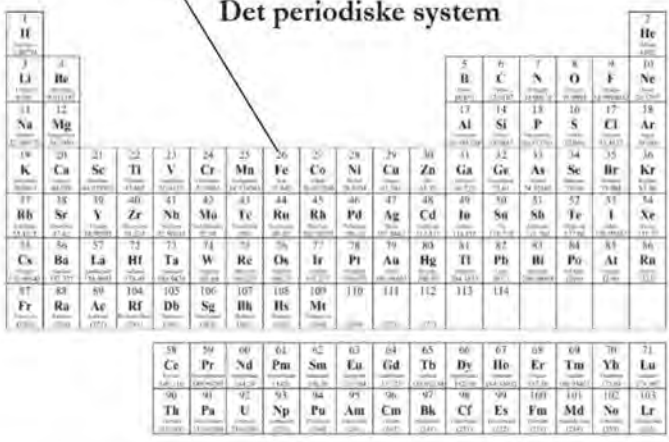

[235] Denton, Michael J., *Nature's Destiny*, s.198.

Zaghloul El-Naggar, professor i geovidenskab og geologi, har en interessant teori. Han konkluderer, at Koranens beretning om jernets himmelske oprindelse ledsages af endnu et mirakulost aspekt. Dette aspekt repræsenteres ved den kendsgerning, at nummeret på både suraen om jern og det vers, der omtaler dette grundstof i samme surah, svarer præcist til henholdsvis jerns atomvægt (55,847 eller omtrent 56) og atomnummer (26).

Ganske vist er nummeret på *surah al-Hadid* (Koranens kapitel om jern) '57', og versets nummer er '25', men i sin tekst adskiller Koranen sin introduktion (*surah al-Fatihah* eller Åbningen) fra resten af Bogen og betragter *basmalah* (I Allahs Navn, Den Nådige, Den Barmhjertige) som et Koranisk vers i begyndelsen af denne surah (*al-Fatihah*) og ved enhver anden Koranisk surah, hvor den nævnes.

Når denne Koraniske anvisning tages i betragtning, bliver nummeret på *surah al-Hadid* '56', hvilket er det tal, der ligger tættest på atomvægten af den mest udbredte jernisotop (55,847), og versets nummer bliver '26', hvilket er jerns nøjagtige atomnummer. Eksistensen af en jernisotop med en atomvægt på 57 passer ligeledes meget vel med den nuværende nummerering af suraen om jern i den Glorværdige Koran [Allah ved bedst].

Koranen om bjerge

Bogen med titlen *Earth* er en grundbog på mange universiteter verden over. En af dens to forfattere er professor emeritus Frank Press. Han fungerede som videnskabelig rådgiver for den tidligere amerikanske præsident Jimmy Carter og var i 12 år præsident for National Academy of Sciences i Washington D.C. Hans bog anfører, at bjerge har underliggende rødder.[236] Disse rødder er dybt forankret i jorden, og dermed har bjerge form som en pæl [se figur 1, 2 og 3].

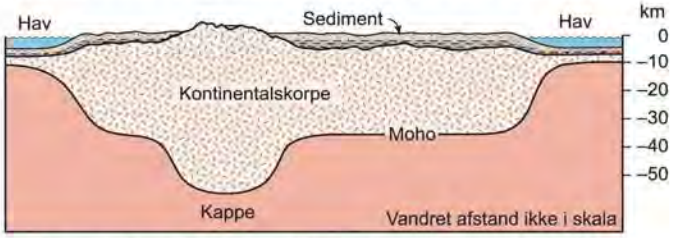

Figur 1: Bjerge har dybe rødder under jordens overflade.[237]

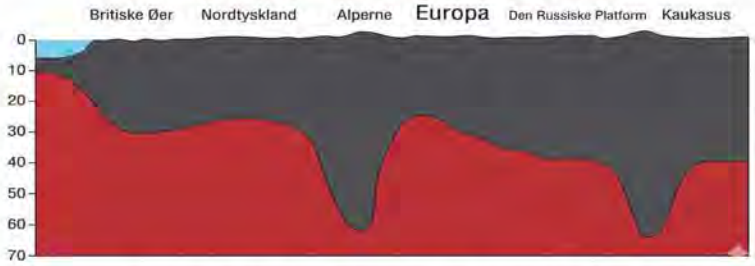

Figur 2: Skematisk snit. Bjergene har, ligesom pæle, dybe rødder forankret i jorden.[238]

[236] Press, E.F., *Earth*, s. 435.
[237] smst, s. 413.
[238] Cailleux, *Anatomy of the Earth*, s. 220.

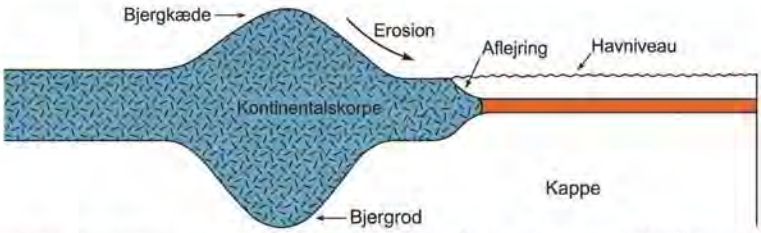

Figur 3: En anden illustration viser, hvorledes bjergene er pæleformede på grund af deres dybe rødder.[239]

Således har Koranen beskrevet bjergene. Allah har sagt i Koranen:

"Er det ikke Os, som har gjort jorden til et bosted? Bjergene til støttepæle?"

Koranen: 78:6-7

Moderne geovidenskab har bevist, at bjerge har dybe rødder under jordens overflade [se figur 3], og at disse rødder kan nå adskillige gange deres højde over jordens overflade. Derfor er ordet 'støttepæl' – på baggrund af denne viden – det mest passende ord til at beskrive bjerge, eftersom størstedelen af en korrekt placeret støttepæl er skjult under jordens overflade. Videnskabshistorien fortæller os, at teorien om, at bjerge har dybe rødder, først blev introduceret i den sidste halvdel af det 19. århundrede.[240]

Bjerge spiller også en vigtig rolle i at stabilisere jordskorpen.[241] De forhindrer jorden i at ryste.

"Og han skabte bjerge på jorden, for at den ikke skulle ryste under jer, såvel som floder og stier, hvormed I må finde den rette vej"

Koranen: 16:15

Ligeledes hævder den moderne teori om pladetektonik, at bjerge fungerer som stabilisatorer for Jorden. Denne viden om bjergenes rolle som stabilisatorer for Jorden er først begyndt at blive forstået inden for rammerne af pladetektonik siden slutningen af 1960'erne.[242]

Kunne nogen på Profeten Muhammads tid have kendt til bjergenes sande form? Kunne nogen forestille sig, at det massive bjerg, han ser foran sig, rent faktisk strækker sig dybt ned i jorden og har en rod, således som videnskabsfolk hævder? I mange geologibøger beskrives der, når man taler om bjerge, kun den del, der rager op over jordoverfladen. Det skyldes, at disse bøger ikke er skrevet af geologiske eksperter. Den moderne geologi har imidlertid bekræftet sandheden i Koranens vers.

[239] Tarbuck and Lutgens, Earth Science, s. 158.
[240] smst, s.5.
[241] smst, s.44 -45.
[242] smst, s.5.

Koranen om menneskets embryonale udvikling

Historisk indledning

Vestlige læger troede i det 16. århundrede, at et menneskes oprindelse begyndte udelukkende i mandens sæd. De forestillede sig, at der inde i mandens sæd fandtes et mikroskopisk, fuldt dannet menneske, der voksede sig større, når det først var blevet implanteret i moderens livmoder.

I det 17. og 18. århundrede blev den tidligere opfattelse afløst af den teori, at det 'mikroskopiske' menneske i stedet dannedes af kvindens menstruationsblod, der koagulerede [størknede], og at mandens sæd blot var en aktiverende faktor. Det var først i 1775, at den italienske videnskabsmand Spallanzani fastslog, at både mandens sæd og kvindens æg var nødvendige for at danne det menneskelige embryon.

Sædcelletegning fra det 17. århundrede af Harrsoeker

Det var ligeledes først i moderne tid, ved hjælp af elektronmikroskopet, at videnskabsfolk opdagede eksistensen af kromosomer og gener, og at menneskets embryonale udvikling finder sted i på hinanden følgende, adskilte stadier.

Den terminologi, der anvendes til at beskrive menneskets udvikling i Koranen, er kendetegnet ved sin beskrivende karakter og nøjagtighed. Indtil for nylig blev disse udsagn ikke fuldt ud værdsat, da de henviste til detaljer i menneskets udvikling, som var videnskabeligt ukendte i tidligere tider.

I Koranen nævner Allah, at menneskets embryonale udvikling gennemgår en række adskilte stadier:

"...Så gjorde Vi det til en sæddråbe [*nutfah*] på et sikkert opholdssted. Derefter omdannede Vi sæddråben til en klistret masse [*'alaqah*]. Så gjorde Vi den klistrede masse til en kødklump [*mudghah*]. Derefter dannede Vi fra kødklumpen [*idham*] et skelet, så beklædte Vi skelettet med kød[*lahm*]. Derefter lod Vi ham vokse til en anden skabning. altophøjet er Allah, Den bedste Skaber"

Koranen 23:13-14

Stadierne i *ayat* [verset] kan opsummeres som følger:

Stadie 1: Sæddråbe [*Nutfah*]

Stadie 2: Klistret masse [*'Alaqah*]

Stadie 3: Kødklump [*Mudghah*]

Stadie 4: Knogledannelse [*Idham*]

Stadie 5: Beklædning af knoglerne med kød [*Lahm*]

Stadie 1: *Nutfah*

Nutfah betyder bogstaveligt 'en [enkelt] dråbe' af væske, hvorimod *manii* betyder 'sæd'. Allah siger: **"Var det ikke blot en dråbe [nutfah] af udstødt sæd [manii]?** [Koranen 75:37]

I Koranen og *hadith* anvendes *nutfah* i tre forskellige, men beslægtede sammenhænge:

1. Den mandlige *nutfah* [Koranen 75:37].
2. Den kvindelige *Nutfah*.
3. *Nutfah amshaj* – blandet eller sammenblandet mandlig og kvindelig *nutfah* [Koranen 76:2]

Den mandlige *nutfah*

Ordet *nutfah* er nævnt tolv forskellige gange i Koranen, og ordet *manii* er nævnt tre gange. I den mandlige kontekst er *nutfah* en enkelt partikel fra *manii*, når den udløses – dvs. en enkelt celle [sædcelle] blandt de 200-300 millioner sædceller. Før det 16. århundrede skelnede skrifter om embryonal udvikling ikke mellem sædens bestanddele i dens rolle ved befrugtning.

"Antager mennesket, at det vil blive overladt til sig selv? Var det ikke blot en dråbe [nutfah] af udstødt sæd [manii]? Derefter blev det en klæbende substans ['alaqah], så skabte Han det i menneskeform. Og Han skabte derfra to grupper, mand og kvinde. Skulle han da ikke formå at genopvække?

Koranen 75:36-40

"At han skabte parret, hankøn og hunkøn, af en sæddråbe, [nutfah] når den udstødes [manii]."

Koranen 53:45-46

I disse *ayat* er der mange fakta, der kræver nøje overvejelse. Vi ved, at den nyfødtes køn bestemmes af sædcellen – det er utvetydigt fastslået, at hankønnet og hunkønnet skabes af en sæddråbe fra den sæd, der er blevet udgydt. Hvis en sædcelle, der bærer et X-kromosom, befrugter en ægcelle [som altid indeholder et X-kromosom], vil afkommet blive en pige, mens afkommet vil blive en dreng, hvis den befrugtende sædcelle indeholder et Y-kromosom.

Koranen har fastslået denne kendsgerning for 1.400 år siden, før nogen vidste noget om X- og Y-kromosomer.

Den kvindelige *nutfah*

Den kvindelige nutfah [ægcelle] er ikke i sig selv nævnt eksplicit i Koranen, men er underforstået i begrebet *nutfah amshaj* dvs. sammenblanding af både det mandlige og kvindelige [Se Koranen 76:2]. Det er dog klart angivet i *hadith* fra Profeten.

En jøde kom til Profeten og spurgte: 'O Muhammad. Fortæl mig, af hvilken ting mennesket er skabt.' Profeten sagde: 'O jøde. Mennesket er skabt af både mandlig og kvindelig *nutfah*.'[243]

Dette er en meget forbløffende afsløring, da det først er for nylig, at vi har fået kendskab til, at både mandlige og kvindelige celler [sædcelle og ægcelle] forenes for at danne den menneskelige zygote – et faktum, der ikke var kendt før det 19. århundrede.

Generes rolle

"Af hvad skabte Han ham? Af en sammensmeltet dråbe [nutfah] skabte Han ham og bestemte hans skæbne"

Koranen 80:18-19

I en enkelt mandlig *nutfah* [sædcelle], der måler 60 mikron [1 mikron = 1/1.000 mm], findes der 23 kromosomer – lange, spiralformede dobbeltstrengede helixer. De indeholder generne, der bestemmer enhver type egenskab, kroppen har, såsom hårfarve, hudtype osv.

Derfor er det i denne *nutfah*, at Allah har fastlagt og forudbestemt alle de fysiske træk, som et individ har. Det er forbløffende, at beskrivelsen af disse realiteter er så nøjagtigt angivet af Allah i Koranen.

Profeten sagde: 'Allah har udpeget en engel, der ledsager de forskellige udviklingsstadier af *nutfah*. *'Alaqah*, *mudghah*, og på hvert stadie spørger han Allah: 'O Allah, hvad skal der gøres dernæst?' Hvis Allah beslutter dens fulde udvikling, spørger englen: 'Er det en dreng eller en pige? Lykkelig eller ulykkelig, hans levebrød og hans levetid. Alt bliver nedskrevet [fastlagt], mens han er i moderens livmoder.' [Bukhari]

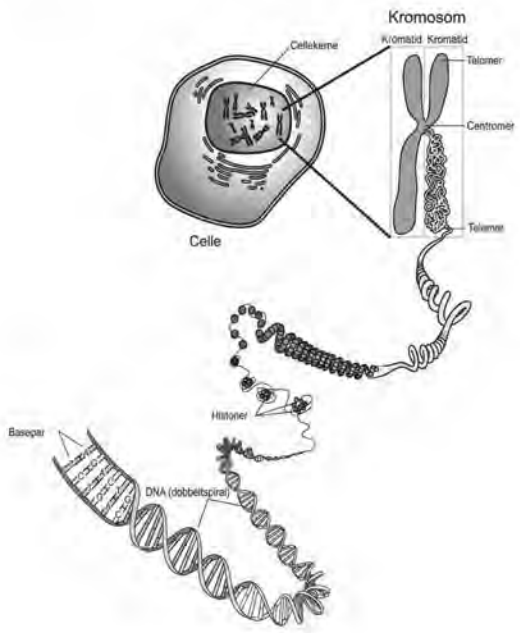

[243] Musnad Ahmad. Hele overleveringen er erklæret *da'eef* [indeholder svaghed i henhold til reglerne for hadith-verifikation] af Ahmad Shakir.

Stadie 2: 'Alaqah stadiet

Sproglig analyse

Ifølge mange arabiske ordbøger omfatter ordet 'alaqah følgende betydninger:

1. Fastgjort og hængende ved noget
2. Størknet blod
3. Igle

1. 'Alaqah som 'fastgjort og hængende'

Som vi ser på figur 1, er embryonet [som er repræsenteret ved den tolagede kimskive] fastgjort til moderkagen og hænger eller er ophængt i chorionhulen ved kropsstilken. Dette er i overensstemmelse med betydningen af ordet *'alaqah* som "fastgjort og hængende ved noget."

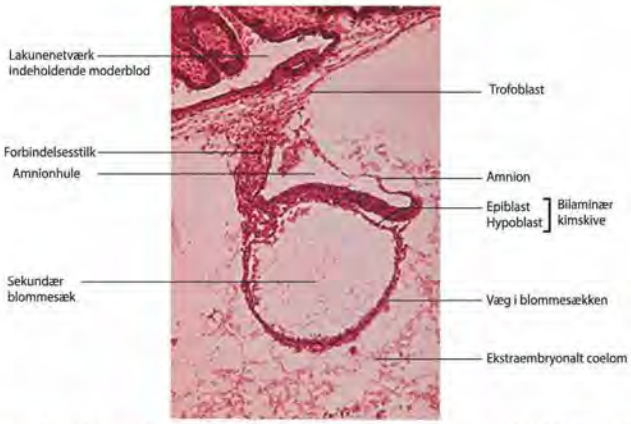

Figur 1: Mikrofotografier af længdesnit af et implanteret embryon ved cirka 14 dage. Kraftig forstørrelse [×95]. Embryonet repræsenteres af den tolagede kimskive bestående af epiblast og hypoblast. [Fra Nishimura H [red.]: Atlas of Human Prenatal Histology. Tokyo, Igaku-Shoin, 1983]. Embryonet er nu fastgjort til den primitive moderkage og er ophængt eller hænger via 'kropsstilken'.[244]

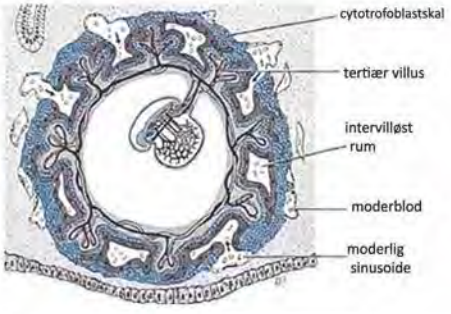

Figur 2: På dette diagram kan vi se ophængningen af et embryon under *'alaqah*-stadiet i moderens livmoder [uterus]. Moore og Persaud, *The Developing Human*, 5. udg., s. 66.

[244] Kareem, E., *Embryology in the Qur'an: The Alaqah Stage, Islam Papers.*

2. 'Alaqah som 'Størknet blod'

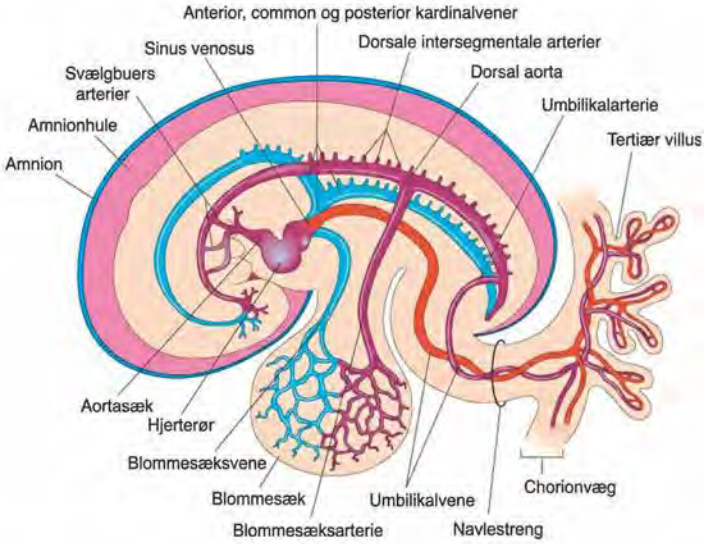

Figur 3: Diagram over det primordiale hjerte-karsystem i et embryon på cirka 21 dage, set fra venstre side under *'alaqah*-stadiet. Embryonets og dets sækkes ydre fremtoning ligner størknet blod, på grund af tilstedeværelsen af relativt store mængder blod i embryonet og chorion. Navlevenen fører veliltet blod og næringsstoffer fra chorionsækken til embryonet. Navlearterierne fører iltfattigt blod og affaldsstoffer fra embryonet til chorion. [Fra Moore og Persaud [2007].

Figur 3 viser et diagram over det primitive hjerte-karsystem i et embryon på cirka 21 dage. Under dette stadie finder vi at embryonets og dets sækkes ydre fremtoning ligner størknet blod.

"Implantation begynder omkring den 6. til 7. dag efter befrugtning. Den del af blastocysten, der rager ind i livmoderhulen, forbliver forholdsvis tynd. Syncytiotrofoblasten indeholder et proteolytisk enzym, som forårsager ødelæggelse af endometriecellerne, således at blastocysten synker dybere og dybere ned i livmoderslimhinden… Den endelige defekt i endometriet forsegles af en **blod- eller fibrinprop**, der ligger over blastocysten. Dette dække kaldes *operculum*. Omkring 10 til 12 dage efter befrugtning er blastocysten fuldstændig indkapslet i endometriet, og dermed er implantationen færdig."[245]

Blodet cirkulerer ikke, skønt det er flydende, før slutningen af den tredje uge. På den 21. dag forbindes embryonets hjerte med blodkarrene i embryonet, kropsstilken, chorion og navleblæren [blommesækken], og blodet begynder at cirkulere, og hjertet begynder at slå. Således antager embryonet udseende af størknet blod, selvom dets blod er flydende.

[245] Allan, J., & Kramer, B. *The Fundamentals of Human Embryology*, [2. udg.], s. 23: Wits University Press – som citeret af Kareem, E., *Embryology in the Koran: The Alaqah Stage*.

3. 'Alaqah som 'igle'

Lærde, sprogforskere og ordbøger har alle nævnt en af betydningerne af *'alaqah* som en igle.[246] Ordbogen *Lisan al-'Arab* fra det 14. århundrede anfører, at "*'alaqah* refererer til en orm, der lever i vandet, som suger blod, hvis flertal er *'alaq*",[247] og i ordbogen *al-Qamus al-Muhit*, at *'alaq* er "en lille skabning i vand, der suger blod [en igle]."[248] Ordet *'alaqah* forekommer også på adskillige sprog, der er beslægtet med arabisk. På hebraisk findes עֲלוּקָה *'alúqah* [eller *alukah*],[249] den generiske betegnelse for enhver blodsugende orm eller igle. På aramæisk og syrisk findes der ord med tilsyneladende lignende betydninger. I Ad-Damiris arabiske zoologiske leksikon, *Hayat al-Hayawan* [Dyrenes liv, 1372 e.v.t.], findes der en artikel om iglen [*'alaq*],[250] og i Ibn Wahshīyas *Kitab al-Sumum* [Bogen om gifte, ca. 950 e.v.t.] findes behandlincen for den, der har slugt en igle [*'alaq*].[251]

En populær kristen polemik mod islam fra det niende århundrede hævder, baseret på Nicetas af Byzantiums værk, at muslimer tror, at "Allah skabte mennesket af en igle." Nicetas, der skrev mellem 842 og 867 e.v.t., havde et eksemplar af Koranen i græsk oversættelse, som han benyttede sig af til at identificere islams læresætninger. Hans græske oversættelse gengiver både *'alaq* og *'alaqah* som *bdella* [βδελλα], hvilket betyder "igle."[252]

Den klassiske Koran-kommentator, Ibn Kathīr [f. 1302 e.v.t.], nævner betydningen "aflang som formen på en igle - فصارت علقة حمراء على شكل العلقة مستطيلة."[253] Endelig har *The Koran: an Encyclopedia* et opslag om *'alaq*, der også nævner de samme betydninger: "Den sproglige definition af *'alaq* [ental *'alaqah*] er 'igle', 'lægeigle', '[koaguleret] blod', 'størknet blod' eller 'det tidlige stadie af embryonet'."[254]

---

[246] Dette afsnit er en redigeret udgave af Kareem, E., *Embryology in the Qur'an: The Alaqah Stage*, I*slam Papers*

[247] Ibn Manẓur, i *Lisan al-'Arab*, Dar Ṣadir, Beirut, u.å., bd. 10, s. 261-268; som citeret i Zindani et al. [1994, s. 68].

[248] *Al-Qamus al-Muḥīṭ*, bd. 3, s. 275 som citeret i Zindani et al. [1994, s. 68].

[249] "Iglen [עֲלוּקָה *alûqah*] har to døtre: Giv og Giv." Ordsprogene 30:15 [ESV]. Hebraisk עֲלוּקָה *alûqah* betyder en igle. [Blue Letter Bible] Selvom det hebraiske ord oversættes til igle i de fleste udgaver af Bibelen, har der været stor uenighed om, hvorvidt dette er den korrekte betydning. Man må derfor ty til det arabiske sprog – Se Kaltner, *The Use of Arabic in Biblical Hebrew Lexicography*: Catholic Biblical Association of America. [1996, s. 86-87].

[250] *Kitab Ḥayat al-ḥayawan* [Bogen om dyrenes liv] færdiggjort i 1372 e.v.t. som nævnt i De Somogyi [1950, s. 42].

[251] Ibn Wahshīyas bog om gifte ca. 950 e.v.t. Kendt under forskellige titler: *Kitab al-Shanaq fi al-Sumum wa'al-tiryaq*, *Kitab al-Sumum wa'al-tiryaqat* og *al-Sumum wadaf' madarrha*. Levey [1966, s. 84].

[252] "Nicetas anklager Koranen for at lære, at mennesket stammer fra en igle [Confutatio1, linje 90–92]: [han siger, at mennesket er skabt af en igle]. Vendingen tages derefter op af Zigabenos, som finder den absurd..." Simelidis [2011, s. 900-902] *The Byzantine Understanding of the Qur'anic Term al-Ṣamad and the Greek Translation of the Qur'an*. Speculum, 86(04), 887-913.

[253] Ibn Kathīr, *Tafsīr al-Koran al-'Aẓīm*, s. 242 (1. udg. Bd. 3). 1980. Beirut, Libanon: Dar al-Fikr.

[254] Sahin, H. "Alaq" s. 27. I O. Leaman [Red.] [2006], *The Qur'an: An Encyclopedia*: Routledge.

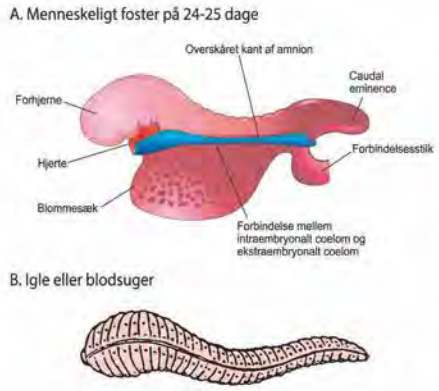

Figur 4: Der illustreres lighederne i udseende mellem et menneskeligt embryon og en igle [*'alaqah*]. **A** viser et embryon set fra siden [størrelse 2,5-3,0 mm] ved dag 24 til 25 under foldningen, der viser den store forhjerne og hjertets ventrale position [fra Moore & Persaud; *The Developing Human* 9. udgave [2013]. B viser en tegning af en igle.

Bemærk det menneskelige embryons igle-lignende udseende på dette stadie.

En igle er en nøjagtig beskrivelse af det tidlige menneskelige embryon. Embryonet klamrer sig til endometriet eller livmoderslimhinden [dag 7], ligesom en igle klamrer sig til huden. Embryonet er også omgivet af fostervand, ligesom iglen er omgivet af vand. Hvis vi betragter den bogstavelige betydning af "igle" for *'alaqah*, finder vi, at embryonet i løbet af den tredje uge mister sin runde form og forlænges, indtil det antager form af en igle.

Figur 4 ovenfor og figur 5 viser tydeligt, at embryonets form rent faktisk ligner en igle. På dette stadie er hjerte-karsystemet begyndt at vise sig, og embryonet er nu afhængigt af moderens blod for sin ernæring ligesom en igle, der lever af andres blod.[255]

Figur 5 A, viser et sidebillede (lateral view) af et foster [størrelse 2,5-3,0 mm] på dag 24 til 25 [Modificeret fra Moore & Persaud: *The Developing Human 8. udgave*]. **B**, *Hirudo medicinalis*, lægeigle. **C**, Scanning elektronmikrograf af et foster i uge 4, 26 - 30 dage [Professor Kathy Sulik, University of North Carolina]. Bemærk fosterets igle-lignende udseende på dette stadie.

[255] Navlevenen fører veliltet blod og næringsstoffer fra chorionsækken til embryonet. Arterierne fører iltfattigt blod og affaldsstoffer til choriontotterne til overførsel til moderens blod.

I BBC-tv-serien, *The Human Body: The Incredible Journey from Birth to Death*, beskriver professor Robert Winston[256] også embryonet på en lignende måde. Prof. Winston demonstrerer, hvordan embryonet får næring fra moderens blod ved at sammenligne det med en igle, som lever af andres blod.

> "[Iglen] tager, hvad end den har brug for for at leve, ved at suge blodet fra hvad som helst, den kan hægte sig på; i dette tilfælde er det mig! Idet den suger mit blod, tager den alt fra det, den har brug for for at leve; den lever bogstaveligt talt af mig, og hele graviditeten er præget af en lignende form for parasitært forhold... det plyndrer hendes blod for de råmaterialer, det skal bruge for at vokse. Fra første færd er både igle og embryon sig selv nærmest." [257]

Figur 6: Vært professor Robert Winston med en blodsugende igle [*'alaqah*] fastgjort til sin underarm. Professor Winston viser, hvordan embryonet får næring fra moderens blod, ligesom iglen, der lever af andres blod. [*The Human Body. The Incredible Journey from Birth to Death*, © BBC Worldwide Ltd, 1998].

Tilsvarende beskrives det tidlige embryon i *Anatomy Demystified* som havende et ormelignende udseende, der næres af moderens blodforsyning: "En anden hinde bliver til blommesækken, som giver næring til det tidlige embryon. Ved 24 dage fremkommer en kropsstilk i midten af den nu **ormelignende krop.**"[258]

En segmenteret krop som en igle

Iglens krop er opdelt i en række segmenter, hvilket giver kroppen et ringet udseende, heraf navnet "ledorme."[259] Det menneskelige embryon er også segmenteret præcis som en igle eller orm, som professor Peter Nathanielsz beskriver i *A Time to be Born: The Life of the Unborn Child.*

"Ved slutningen af den tredje uge har **embryonet gennemgået segmentering ligesom en regnorm**, og består nu af zoner ligesom stablede cirkulære dæk."[260]Disse lag folder sig sammen for

[256] Prof. Robert Winston er professor i videnskab og samfund og professor emeritus i fertilitetsstudier ved Imperial College, London.

[257] Prof Winston i *The Human Body: The Incredible Journey from Birth to Death*, BBC Woldwide [1998].

[258] Layman, D. P., *Anatomy Demystified*, s. 366, [2004] New York: McGraw-Hill Professional; London: McGraw-Hill.

[259] Garwood, P. R., & Campbell, A. [2007]. "Segmented Worms." *The Encyclopedia of Underwater Life*. Oxford Reference Online.

[260] Nathanielsz [1994, s. 22]. Peter W. Nathanielsz er professor ved Laboratoriet for graviditets- og nyfødtforskning, Cornell University, Ithaca, USA. "Professor Nathanielsz var blandt den håndfuld pionerer,

at danne en rørlignende struktur, som Anthony Smith, i *The Human Body*, også sammenligner med en orm." Det tidlige embryon er som en orm, med en tarm, der løber fra den ene ende til den anden, et ydre dække, der også løber fra ende til ende, og et centralt lag, der udfylder mellemrummet mellem de to."[261] Ted Zerucha beskriver i *Human Development* også embryonets tarm som et rør: "Løbende gennem kroppen, langs den anterior-posteriore akse, er tarmen. Tarmen er i bund og grund et rør, der løber fra munden, gennem fordøjelsessystemet, til anus."[262] Den rørlignende beskrivelse af embryonets tarm er ikke ulig den af en ledorm, som beskrevet i *The Columbia Encyclopedia*, "Ledormes fordøjelsessystem består af en usegmenteret tarm, der løber gennem midten af kroppen fra munden, placeret på undersiden af hovedet, til anus, som er på pygidium [den bageste terminale region]."[263]

En igles indre struktur

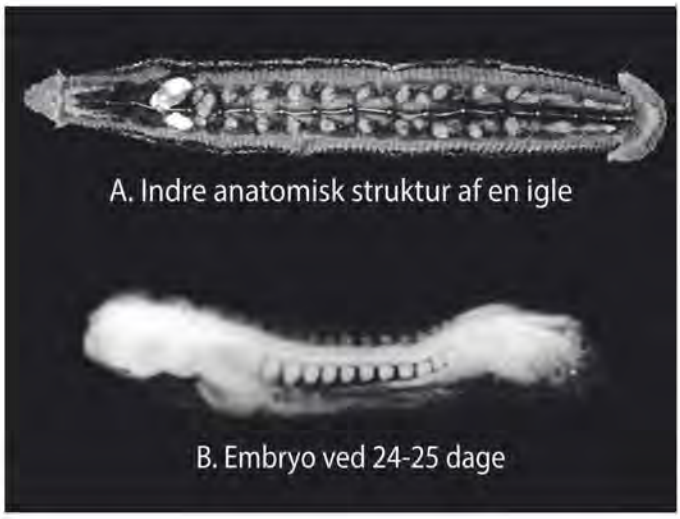

Figur 7 A, Ventral dissektion, der viser den indre anatomiske struktur af en igle. [Fra J.G. Nicholls og D. Van Essen. *The nervous system of the leech*, 1974, Scientific American 230:38-48]. **B**, 13-somit-embryon set fra rygsiden ved cirka 24 dage, faktisk størrelse 3,0 mm. [Fra professor Hideo Nishimura, Kyoto University, Kyoto, Japan]. Bemærk den bemærkelsesværdige lighed i udseende mellem det menneskelige embryon og iglens indre struktur.

der assisterede ved fødslen af den nye disciplin fotologi for omkring tredive år siden, og han er forblevet i spidsen for det, der nu er et enormt felt. Hans laboratorium har bidraget med mange af de tekniske fremskridt, der nu tillader, at de mest intime detaljer af fosterlivet kan undersøges med en præcision svarende til en kosmologs radioteleskop."

[261] Smith, *The Human Body: The Incredible Journey from Birth to Death*, s. 38.

[262] Zerucha, T., *Human Development*, s. 52.

[263] "Annelida" i 'The Columbia Encyclopedia' [2008].

Hvis vi undersøger iglens anatomi, finder vi, at udseendet af dens indre strukturer også ligner det menneskelige embryons:

Figur 7 A viser en dissekeret lægeigle set fra bugsiden. Bemærk, hvordan kroppen er opbygget af en række lignende segmenter, som ligner somitterne i menneskelige embryoner.
Figur 7 B viser et embryon ved 24-25 dage. Den faktiske størrelse af embryonet på dette stadie er blot 3,0 mm.
Figur 8 A-C viser embryoner set fra rygsiden i løbet af den tredje og fjerde uge.
Figur 8 D viser iglens indre struktur. Bemærk den bemærkelsesværdige lighed i udseende mellem embryonerne og iglens anatomi.

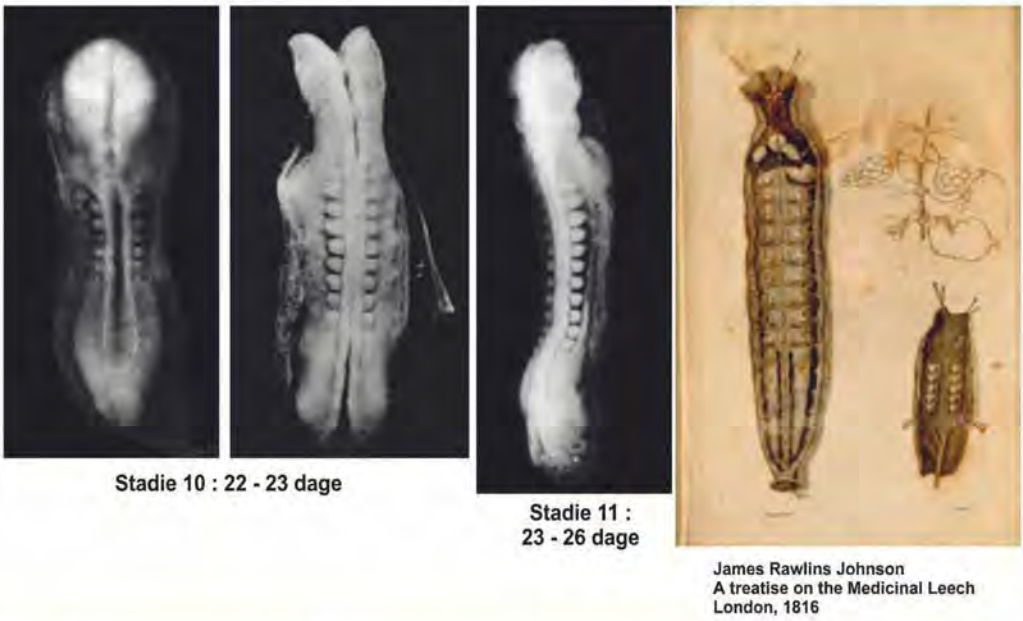

Figur 8: Embryoner set fra rygsiden i løbet af den tredje og fjerde uge. **A**, 5-somit-embryon set fra rygsiden, faktisk størrelse 2,5 mm. **B**, Ældre otte-somit-embryon set fra rygsiden, faktisk størrelse 3,0 mm. **C**, 13-somit-embryon set fra rygsiden ved cirka 24 dage, faktisk størrelse 3,0 mm [Fotografier fra professor Hideo Nishimura, Kyoto University, Kyoto, Japan]. **D**, Iglens anatomiske struktur [Illustreret af James Rawlins Johnson, *A Treatise on the Medicinal Leech*, London, 1816. [Rare – In process] UCLA Biomedical Library: History and Special Collections for the Sciences].

Forebyggelse af blodstørkning

En stor lighed mellem iglen og embryonet er den måde, hvorpå enzymer frigives for at lette blodgennemstrømningen og forebyggelsen af blodets størkning. Idet embryonet trækker næring [igle-lignende] fra moderens blod, forhindrer det antikoagulerende enzym, trombomodulin [TM], blodstørkning. Hos iglen kaldes det protein, der tjener samme funktion, hirudin.

Sammenfatning af *'alaqah*-stadiet

Det Koraniske begreb *'alaqah* er et omfattende udtryk for det andet stadie af embryonal udvikling, der beskriver de primære ydre og indre træk. I dette ene ord beskrives embryonets generelle form som en igle, de indre begivenheder såsom dannelsen af blod og lukkede kar beskrives, og tanken ledes også hen på embryonets tilhæftning til moderkagen.

Ligheden mellem fosteret og iglen er bemærkelsesværdig:

- Iglens ydre form minder om et foster på 22-25 dage [Figur 4 og 5].
- Iglens indre struktur minder om et foster på 22-26 dage [Figur 7 og 8].
- Fosteret klynger sig til livmoderens slimhinde på en lignende måde som en igle, der klynger sig til huden.
- Fosteret modtager næring fra moderens blod [Figur 3], ligesom iglen, der lever af andres blod [Figur 6].
- Fosteret har en leddelt krop ligesom en orm eller igle.
- Det tidlige foster minder yderligere om en igle derved, at det har en rørlignende tarm, der løber fra den ene ende til den anden.

Den Koraniske betegnelse *alaqah* henviser til fosteret, når det er ekstremt småt. *Alaqah* er blot 0,7-3,0 mm langt. Grundet de små størrelser, der er involveret, kunne videnskabsfolk ikke have erkendt *alaqah*-stadiets detaljerede træk før den anden halvdel af det 19. århundrede og begyndelsen af det 20.

Prof. Keith L. Moore konkluderer, at det er "bemærkelsesværdigt, hvor meget fosteret på 23-24 dage minder om en igle. Da der ikke var mikroskoper eller linser tilgængelige i det 7. århundrede, ville læger ikke have vidst, at det menneskelige foster havde dette igle-lignende udseende. I den tidlige del af den fjerde uge er fosteret kun lige akkurat synligt for det blotte øje, da det er mindre end en hvedekerne."[264]

[264] Moore, K. L., *A Scientist's Interpretation of References to Embryology in the Qur'an.*

Stadie 3: Mudghah stadiet

Figur 9. Fotografi af et foster ved slutningen af *alaqah*-stadiet [alder 24 til 25 dage]. Ti par af de 13 par somitter kan let genkendes, men fosteret er stadig forholdsvis lige og har et igle-lignende udseende.

Fosteret på 24-25 dage er ved at afslutte *alaqah*-stadiet. Det overgår til *mudghah*-stadiet ved 26-27 dage. Omdannelsen fra *alaqah* til *mudghah* er faktisk meget hurtig, og i løbet af den sidste dag eller to af *alaqah*-stadiet begynder fosteret at udvikle nogle af *mudghah*-stadiets karakteristika, f.eks. begynder somitterne at komme til syne og bliver et tydeligt træk ved dette stadie.

En af betydningerne af ordet *mudghah* er "noget, der er tygget af tænder." Hvis man tog et stykke tyggegummi og tyggede det i sin mund og derefter sammenlignede det med et foster på *mudghah*-stadiet, ville vi konkludere, at fosteret på *mudghah*-stadiet antager udseende af en tygget substans. Dette skyldes somitterne på ryggen af fosteret, der "i nogen grad minder om tandmærker i en tygget substans." [se Figur 10 og 11].[265]

Figur 10: Øverste venstre fotografi af et foster på *mudghah*-stadiet [28 dage gammelt]. Fosteret antager på dette stadie udseende af en tygget substans, fordi somitterne på ryggen af fosteret i nogen grad minder om tandmærker i en tygget substans. Fosterets faktiske størrelse er 4 mm.[266]

[265] Moore and Persaud, *The Developing Human*, 5. udg., s. 8.

[266] Moore and Persaud, *The Developing Human*, 5. udg., s.82 – af Professor Hideo Nishimura, Kyoto Universitetet, Japan.

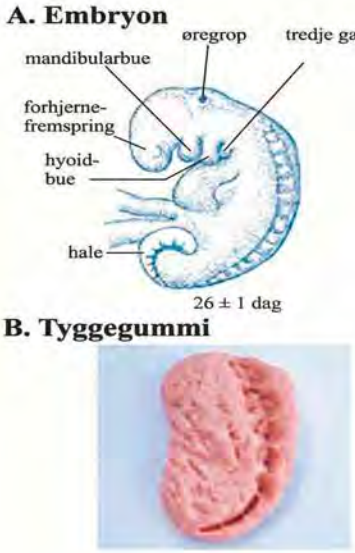

Figur 11: Når man sammenligner udseendet af et foster på *mudghah*-stadiet med et stykke tyggegummi, der er blevet tygget, finder vi en lighed mellem de to.

A. Tegning af et foster på *mudghah*-stadiet. Vi kan her se somitterne på tyggen af fosteret, der ligner tandmærker. [Moore og Persaud, *The Developing Human*, 5. udg., s. 79.]

B. Fotografi af et stykke tyggegummi, der er blevet tygget.

Somitternes eller "aftrykkenes" udseende ændrer sig løbende, præcis som tandaftrykket ændrer sig på en tygget substans ved hver tyggebevægelse. Embryonet ændrer sin overordnede form, men de strukturer, der stammer fra somitterne, forbliver. Ligesom en substans antager furer, udbulinger og en rillet overflade, mens den bliver tygget, således sker det også med fosterets udseende.

Fosteret vender sig i sin position grundet ændringer i dets tyngdepunkt ved dannelsen af nyt væv, svarende til vendingen af en substans under tygning.

Figur 12: Menneskeligt foster dag 32 med 35 somitter. Fosteret er omkring 7,0 mm langt. Bemærk fordybningerne, der kan skelnes mellem somitterne, og med disse fordybninger minder fosteret om en tygget substans i sit ydre udseende.

I Figur 12 ligner fosteret i nogen grad en tygget klump. Det tyggede udseende skyldes somitterne, der minder om tandmærker. Somitterne [kubiske blokke af mesodermalt væv] repræsenterer begyndelsen eller anlægget til ryghvirvlerne. Ved den 3. uge af den menneskelige fosterudvikling dannes omkring 38 par somitter. Ved den 5. uge er der 42-44 par somitter. Det meste af det aksiale skelet [kranium, hvirvelsøjle, ribben og brystben] og skeletmuskulaturen vil stamme fra disse somitter.[267]

Da der ikke var mikroskoper tilgængelige i det 7. århundrede e.v.t., ville folk ikke have vidst, at det menneskelige foster havde dette tyggede udseende. Professor Marshall Johnson udtaler:

> "Man må være meget påpasselig med, hvad definitionen af 'at se' er. Jeg kan se et stykke skæl på denne bordplade; jeg kan kun lige akkurat skelne det, fordi dette er en god sort overflade, [men] jeg kan ingen detaljer se i det. Hvis jeg ønsker at se detaljer i det, har jeg brug for en form for optisk hjælpemiddel, noget til at understøtte mit syn; jeg har brug for et forstørrelsesglas, jeg har brug for et mikroskop. Så er jeg er måske i stand til at se et stykke skæl, men for at se nogen detaljer i det, som beskrevet i Koranen, behøver jeg et instrument, der ikke blev udviklet før 1700-tallet."[268]

Stadie 4: Knogledannelse [*Idham*]

Allah fortsætter: **"...Derefter dannede Vi fra kødklumpen [mudghah] et skelet [idham], så beklædte Vi skelettet med kød."[23:14]** *Mudghah*- eller somit-fosteret formes til knogler, der beklædes med kød.

Hamilton, Boyd og Mossman skriver, at "somitterne er grundlaget, hvorfra størstedelen af det aksiale skelet og muskulaturen udvikles."[269]

Tidspunktet for denne fase er omtalt i følgende udsagn fra Profeten Muhammad: "Når 42 nætter [dvs. 6 uger] er gået fra tidspunktet for *nutfah* [undfangelsestidspunktet], sender Allah en engel til den, som former den og skaber dens ører, øjne, hud, muskler og knogler…" [270]

"Før den 42. dag er det svært at skelne det menneskelige foster fra mange dyrs fostre, men på dette tidspunkt bliver det tydeligt adskilleligt i sit udseende."[271] Dannelsen af skelettet giver fosteret dets menneskelige form.

---

[267]Dette afsnit er en redigeret udgave af Kareem, E., *Embryology in the Qur'an: The Mudghah Stage and Some observations on the mudghah (chewed-like) stage of human development*, *Islam Papers.*

[268]Som citeret i Kareem, E., *Some observations on the mudghah stage of human development*, *Islam Papers.*

[269]*Hamilton, Boyd, Mossman, Human Embryology,* 4. udgave, som citeret *i Albar, M.Ali, Human Development as revealed in the Holy Qur'an and Hadith, s. 79.*

[270] Sahih Muslim, *Kitab al-Qadr.*

[271] G.C. Goeringer, A. A. Zindani, M. A. Ahmed, *Embryology in the Qur'an: Bone and Muscle Development, Islam Papers.*

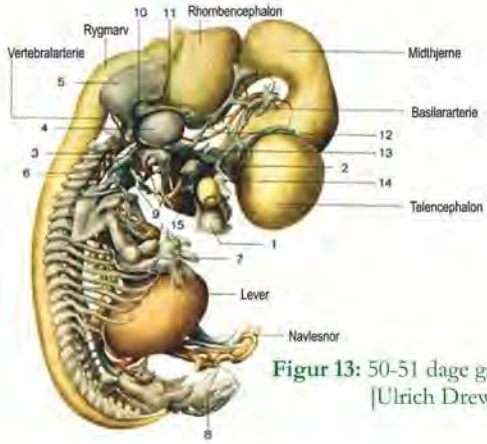

Figur 13: 50-51 dage gammelt menneskeligt embryon
[Ulrich Drews, *Color Atlas of Embryology*, 1995]

I den 6. uge begynder bruskskelettet at dannes, og fosteret får et blødt skelet [som vi ser i Figur 13]:

> "Knogledannelse begynder ikke ensartet i hele kroppen. Der er snarere tale om en sekventiel fremkomst af knoglevæv. I den 7. uge finder en udbredelse af skelet udviklingen imidlertid sted. Knogledannelse i lemmerne indledes i lemmeknopperne fra mesenkymale celler. Primære ossifikationscentre fremkommer i lårbenet i løbet af uge 7 og i sternum [brystbenet] og maxilla [overkæben] i uge 8-9."[272]

Stadie 5: Beklædning af knoglerne med kød [*lahm*]

Allah siger: **"...Vi beklædte skelettet med kød [*lahm*]"** [23:14]. I *Fundamentals of Human Embryology* bemærkes det, at: "Kort efter at knoglernes brusk modeller er blevet etableret, samler de myogene celler, som nu er blevet til myoblaster, sig for at **danne muskelmasser** på de ventrale [forreste] og dorsale [bageste eller posteriore] sider af lemmerne."[273] Selvom forstadie celler [myoblaster, eller primitive muskelceller] er til stede stødende op til knogler under udvikling, "finder differentiering til skeletmuskel tilhæftninger sted, **efter** at ossifikation processen i knoglernes skaft og ender er begyndt."[274]

[272] G.C. Goeringer, A. A. Zindani, M. A. Ahmed, *Embryology in the Qur'an: Bone and Muscle Development, Islam Papers.*
[273] Allan, J., and Kramer, B., *The Fundamentals of Human Embryology*, 2. udg. Wits University Press, 2010, s. 148.
[274] G.C. Goeringer, A. A. Zindani, M. A. Ahmed, *Embryology in the Qur'an: Bone and Muscle Development, Islam Papers*

Konklusion

Det fremgår tydeligt af de foregående sider, at Allah i Koranen giver en detaljeret redegørelse for det menneskelige fosters udvikling. For det første beskrives udviklingens hovedstadier nøjagtigt. Hvert ord beskriver kendetegnene ved et specifikt stadie samt dets morfologiske og fysiologiske identitet. For det andet beskriver den rækkefølgen af disse begivenheder i den samme kronologiske orden, som er blevet opdaget ved hjælp af elektronmikroskopet.

Videnskabsfolks anerkendelse af Koranens mirakler

Professor emeritus Keith L. Moore er en af verdens mest fremtrædende videnskabsfolk inden for områderne anatomi og embryologi og er forfatter til bogen med titlen *The Developing Human*, som er blevet oversat til otte sprog. Dr. Keith Moore er professor emeritus i anatomi og cellebiologi ved University of Toronto, Toronto, Canada. Her var han prodekan for grundvidenskab ved Det Medicinske Fakultet, og i 8 år var han institutleder for Anatomisk Institut. I 2007 blev Professor Moore den første modtager af *Henry Gray/Elsevier Distinguished Educator Award*, som er 'The American Association of Anatomists' (AAA) højeste udmærkelse for undervisning i menneskets anatomi. Senest, i 2012, modtog Prof. Moore *Queen's Diamond Jubilee Medal* – en erindringsmedalje til at hædre betydelige bidrag og præstationer ydet af canadiere.

Professor Moore sagde:

> "...Da stadieinddelingen af menneskelige fostre er kompleks, grundet den kontinuerlige forandringsproces under udviklingen, foreslås det, at et nyt klassifikationssystem kunne udvikles ved brug af de betegnelser, der er nævnt i Koranen og *Sunnah*. Det foreslåede system er enkelt, omfattende og er i overensstemmelse med nuværende embryologisk viden. De intensive studier af Koranen og *hadith* [pålideligt overleverede beretninger om Profeten Muhammad] i de sidste fire år har afsløret et system til klassificering af menneskelige fostre, der er forbløffende, da det blev nedskrevet i det 7. århundrede e.v.t. Selvom Aristoteles, grundlæggeren af videnskaben embryologi, gennem sine studier af hønseæg i det fjerde århundrede f.v.t. erkendte, at kyllingefostre udviklede sig i stadier, gav han ingen detaljer om disse stadier. Så vidt det vides fra embryologiens historie, var der kun lidt viden om stadieinddeling og klassificering af menneskelige fostre før det 20. århundrede. Af denne grund kan beskrivelserne af det menneskelige foster i Koranen ikke være baseret på videnskabelig viden i det syvende århundrede. Den eneste rimelige konklusion er: Disse beskrivelser blev åbenbaret for Muhammad fra Allah. Han kunne ikke have kendt sådanne detaljer, da han var en analfabet uden nogen som helst videnskabelig uddannelse."[275]

Som følge heraf blev Professor Moore stillet følgende spørgsmål: "Betyder dette, at du tror på, at Koranen er Allahs ord?" Han svarede: "Jeg finder ingen vanskeligheder ved at acceptere dette."[276]

[275] *This is the Truth* – www.islam-guide.com/truth.htm.
[276] Smst.

Professor Moore konsulterede en række embryologer for at få deres mening:

> "…Jeg blev inviteret til Saudi-Arabien for at forelæse i embryologi ved Kong AbdulAziz Universitet i Jeddah, Saudi-Arabien… og mens jeg var der, inviterede jeg, på mit forslag, Dr. [T.V.N] Persaud og Dr. [E. Marshall] Johnson til at komme til Saudi-Arabien. Og de [Embryologi-komitéen] stillede dem de samme spørgsmål, og jeg fortalte dem bevidst ikke om mine tolkninger; jeg ønskede, at de skulle give deres egne. Så det gjorde de, og deres svar lignede mine…Dr. Johnson er en af de mest fremragende embryologer og teratologer i USA. Vi valgte ikke bare hvem som helst, jeg valgte de bedste. Og i Canada er Dr. Persaud ved University of Manitoba, hvor jeg tilbragte tyve år, også en fremragende embryolog, der har tre doktorgrader… så jeg valgte de allerbedste. Og da jeg så begyndte at tænke på andre embryologer rundt omkring i verden, inddrog vi Dr. [Robert] Edwards fra Cambridge [verdenskendt for sit tidlige arbejde med in vitro-befrugtning]… så vi inviterede ham til Saudi-Arabien, og igen blev han stillet de samme spørgsmål, og de [Embryologi-komitéen] fik i det væsentlige de samme svar.… [og] en af mine kolleger i Kyoto, Japan… han tog ikke til Saudi-Arabien, [og] han er blevet konsulteret og så videre. Så vi har konsulteret embryologer rundt omkring i verden for at få deres mening om disse udsagn i Koranen, og det står klart ud fra, hvad Dr. Persaud har sagt, og ud fra alt vores arbejde på dette område, at disse udsagn [i Koranen] er korrekte."[277]

Professor emeritus T.V.N. Persaud er professor i anatomi, professor i pædiatri og børnesundhed samt professor i obstetrik, gynækologi og reproduktionsvidenskab ved University of Manitoba, Winnipeg, Manitoba, Canada. Her var han institutleder for Anatomisk Institut i 16 år. Han er velkendt inden for sit felt. Han er forfatter eller redaktør af 22 lærebøger og har udgivet over 181 videnskabelige artikler. I 1991 modtog han den mest fornemme pris, der uddeles inden for anatomifeltet i Canada, *J.C.B. Grant Award* fra Canadian Association of Anatomists. *Henry Gray/Elsevier Distinguished Educator Award*, American Association of Anatomists, 2010.

Da han blev spurgt til de videnskabelige mirakler i Koranen, udtalte han følgende:

> "Som det blev forklaret for mig, var Muhammad en ganske almindelig mand. Han kunne ikke læse, vidste ikke, [hvordan] man skriver. Han var faktisk analfabet. Vi taler om tolv [faktisk omkring fjorten] hundrede år siden. Man har en analfabet, der kommer med dybsindige udtalelser og udsagn, som er forbløffende nøjagtige af videnskabelig karakter. Personligt kan jeg ikke se, hvordan dette blot kunne være en tilfældighed. Der er for mange nøjagtigheder, og ligesom Dr. Moore har jeg ingen vanskeligheder ved at se, at dette er en guddommelig inspiration eller åbenbaring, som ledte ham til disse udsagn."[278]

Professor Persaud har inkluderet visse Koraniske vers og udtalelser fra Profeten Muhammad i nogle af sine bøger.

Dr. E. Marshall Johnson er professor emeritus i anatomi og udviklingsbiologi ved Thomas Jefferson University, Philadelphia, Pennsylvania, USA. Her var han i 22 år professor i anatomi, institutleder for Anatomisk Institut og direktør for Daniel Baugh Institute. Han var desuden

[277] Prof. Moore lecture to Muslim Students Association, "Embryology in the Qur'an with Drs. Persaud, Moore and Johnson [1988]", http://youtu.be/ZJRRhfk5xUI?t=37m32s
[278] Taget fra video dokumentaren, *'This is the Truth.'*

formand for *Teratology Society*. Han har forfattet mere end 200 publikationer. I 1981, under den syvende medicinske konference i Dammam, Saudi-Arabien, udtalte Professor Johnson under fremlæggelsen af sin forskningsartikel:

> "Opsummering: Koranen beskriver ikke blot udviklingen af den ydre form, men betoner også de indre stadier, stadierne inde i fosteret, af dets skabelse og udvikling, idet den fremhæver store begivenheder, der anerkendes af nutidens videnskab."
>
> Han sagde desuden: "Som videnskabsmand kan jeg kun forholde mig til ting, som jeg specifikt kan se. Jeg kan forstå embryologi og udviklingsbiologi. Jeg kan forstå de ord, der oversættes til mig fra Koranen. Som jeg gav eksemplet på før: Hvis jeg skulle transportere mig selv tilbage til den æra med den viden, jeg har i dag, og beskrive tingene, ville jeg ikke kunne beskrive de ting, der blev beskrevet.
>
> Jeg ser intet bevis, der kan modbevise forestillingen om, at denne person, Muhammad, måtte udvikle denne information fra et sted. Så jeg ser intet her i konflikt med forestillingen om, at guddommelig indgriben var involveret i det, han var i stand til at skrive."[279]

Dr. Yoshihide Kozai er professor emeritus ved Tokyo Universitet, Hongo, Tokyo, Japan, og var direktør for *National Astronomical Observatory*, Mitaka, Tokyo, Japan. Han sagde:

> "Jeg er meget imponeret over at finde sande astronomiske fakta i Koranen, og for os har moderne astronomer studeret meget små stykker af universet. Vi har koncentreret vores anstrengelser om at forstå [en] meget lille del.
>
> For ved at bruge teleskoper kan vi kun se meget få dele [af] himlen uden at tænke [på] hele universet. Så ved at læse Koranen og ved at besvare spørgsmålene, tror jeg, at jeg kan finde min fremtidige vej for udforskning af universet."[280]

Professor Tejatat Tejasen er institutleder for Anatomisk Institut ved Chiang Mai Universitet, Chiang Mai, Thailand. Tidligere var han dekan for Det Medicinske Fakultet ved samme universitet. Under den ottende saudiske medicinske konference i Riyadh, Saudi-Arabien, rejste Professor Tejasen sig og sagde:

> "I løbet af de sidste tre år er jeg blevet interesseret i Koranen… Ud fra mine studier, og hvad jeg har lært på denne konference, tror jeg på, at alt, hvad der er blevet nedskrevet i Koranen for fjorten hundrede år siden, må være sandheden, der kan bevises med videnskabelige midler.
>
> Da Profeten Muhammad hverken kunne læse eller skrive, må Muhammad være et Sendebud, der viderebragte denne sandhed, som blev åbenbaret for ham som en oplysning af den, der er egnet [som] skaberen. Denne skaber må være Allah.
>
> Derfor tror jeg, at dette er tiden til at sige *La ilaha illa Allah,* der er ingen tilbedelsesværdig foruden Allah, *Muhammadur rasoolu Allah,* Muhammad er Allahs Sendebud. Afslutningsvis

[279] Taget fra video dokumentaren, *'This is the Truth'.*
[280] Smst.

> må jeg lykønske med det fremragende og yderst succesfulde arrangement for denne konference… Jeg har opnået ikke kun fra det videnskabelige synspunkt og religiøse synspunkt, men også den store chance for at møde mange velkendte videnskabsfolk og få mange nye venner blandt deltagerne. Det mest dyrebare af alt, som jeg har opnået ved at komme til dette sted, er *La ilaha illa Allah*, *Muhammadur rasoolu Allah*, og at være blevet muslim."[281]

Efter alle disse eksempler, vi har set på de videnskabelige mirakler i den Hellige Koran, lad os stille os selv disse spørgsmål:

Kan det blot være en tilfældighed, at al denne nyligt opdagede videnskabelige information fra forskellige områder blev nævnt i Koranen, som blev åbenbaret for fjorten århundreder siden? Kunne denne Koran være blevet forfattet af Muhammad eller af noget andet menneske? Hvordan kunne Profeten Muhammad muligvis have vidst alt dette for 1.400 år siden, når videnskabsfolk først for nylig har opdaget dette ved hjælp af avanceret udstyr og kraftige mikroskoper, som ikke eksisterede på den tid?

Det eneste svar er, at Koranen er Allah, den Almægtiges ord.

[281] Taget fra video dokumentaren, *'This is the Truth'*.

Udførte mirakler

Ud over det største mirakel, der blev tildelt ham, Koranen, udførte Profeten mange fysiske mirakler, som blev bevidnet af hans samtidige, sommetider af hundrede og i visse tilfælde tusinder. Beretningerne om miraklerne er nået frem til os via pålidelige og stærke overleveringsmetoder, som er uovertrufne i verdenshistorien - *hadith*. Det er som om miraklerne blev udført for øjnene af os. Disse mirakler blev bevidnet af tusindvis af troende og skeptikere, hvorefter dele af Koranen blev åbenbaret, som omtalte de overnaturlige begivenheder.

Koranen gjorde visse mirakler evige ved at indprente dem i de troendes bevidsthed. Datidens fornægtere forblev blot tavse, når disse vers blev reciteret. Gennem disse begivenheder blev de troende mere sikre på sandheden om Profeten Muhammad og Koranen.

Profeten Muhammad blev, gennem bøn eller ved at påkalde velsignelser fra Allah, set bringe mælk til yveret på golde får. Han forvandlede kameler, der var stort set for udmattede til at gå, til flokkens hurtigste og mest energiske. Han omdannede også en træstok til et sværd for en soldat, hvis sværd var knækket [Ukashah ibn Mihsan ved Slaget ved Badr]. Desuden bespiste og gav han vand til masserne fra ganske små mængder. Snesevis af sultne fattige blev mættet af en skål mælk, der ellers kun så ud til at være nok til én person. En hel hær på mere end tusind mand blev bespist af et mål mel og en gryde kød ved 'Slaget ved Graven'. Mængden var så lille, at man troede, det kun var nok til ti personer. Efter måltidet virkede mængden af mel og kød dog uformindsket. Der var så meget tilovers, at der blev givet en madgave til naboen til det hus, hvor måltidet var blevet tilberedt. En anden hær på 1.400 mand, der var på vej til Slaget ved Tabuk, blev bespist af nogle få håndfulde blandede madvarer, som Profeten påkaldte velsignelser over. Mængden voksede sig så stor, at den var tilstrækkelig til ikke blot at fylde hærens maver, men også deres tomte sadeltasker.

Onde ånder [Jinn] blev uddrevet. Abdullah ibn Atiiqs brækkede ben og Salama ibn Aqwas krigsskadede ben blev helbredt på stedet [ved hver sin lejlighed]. Al-Harith ibn Aws' blødende sår blev brændt og helet øjeblikkeligt. Desuden blev det giftige stik i Abu Bakrs fod lindret, og en blind mand fik synet tilbage. Ved en anden lejlighed blev Qatadah ibn an-Nu'man såret under Slaget ved Badr, så alvorligt at hans øje faldt ud på hans kind. Hans ledsagere ville skære de resterende vedhæftninger over, men Profeten bad over øjet og satte det på plads igen. Fra den dag kunne Qatadah ikke skelne, hvilket øje der var det skadede, og hvilket der ikke var.

Da han blev udfordret til at bryde med Rukanah, en ubesejret mester, vandt Profeten mirakuløst. Ved blot at røre Rukanah på skulderen faldt han om, besejret. I en omkamp gentog miraklet sig. En tredje udfordring førte til samme resultat.

Da han blev bedt om at bede om regn, gjorde han det, og regnen faldt. Da han blev anmodet om at bespise folket, bragte hans bønner forsyninger. Hvorfra disse kom, vidste folk ikke. Når han trådte til som helbreder, forsvandt sår og skader.

Kort sagt bragte Profetens bønner og anråbelser lindring og velsignelser til de troende. Men uanset om han blev stenet i Ta'if, sultet i Mekka, slået foran Ka'baen eller ydmyget blandt sin stamme og sine kære, synes Profetens eksempel at have været at imødegå personlige prøvelser – som der var en

overflod af – ved at sætte sin lid til indre tålmodighed frem for at bede om guddommelig indgriben.[282]

Månens spaltning: Et mirakel

"Timen er nær, og månen er splittet i to. Hvis de ser et tegn, vender de sig bort og siger: "Dette er vedvarende magi!"

Koranen 54:1-2

På Profetens tid bad Mekkas idoltilbedere Profeten Muhammad om et mirakel. Som svar herpå spaltede Profeten månen, hvor den ene del forblev over bjerget, og den anden del forsvandt bag det. Idoltilbederne sagde imidlertid: "Muhammad har fortryllet os, men han kan ikke forhekse verden; så lad os vente på, at folk kommer fra de omkringliggende egne, og høre hvad de har at sige."

Historiske beviser

En skeptiker vil måske spørge: Har vi nogle uafhængige historiske beviser, der tyder på, at månen nogensinde blev spaltet? Når alt kommer til alt, burde folk verden over have set denne forunderlige begivenhed og registreret den. Svaret på dette spørgsmål er todelt.

For det første kunne folk rundt om i verden ikke have set det, da det ville have været dagslys, sen nat eller tidlig morgen i mange dele af verden. Den følgende tabel vil give læseren en idé om de tilsvarende verdenstider i forhold til kl. 21.00 Mekka-tid:

Land	Tid
Mekka	21:00
Indien	23:30
Perth	02:00
Reykjavik	06:00
Washington D.C.	14:00
Rio de Janeiro	15:00
Tokyo	03:00
Beijing	02:00

Desuden er det ikke sandsynligt, at et stort antal mennesker i de omkringliggende lande ville observere månen på nøjagtig samme tidspunkt. Det havde de ingen grund til. Selv hvis nogen gjorde det, betyder det ikke nødvendigvis, at folk troede på ham og førte en skriftlig optegnelse over det, især da mange civilisationer på den tid ikke bevarede deres egen historie på skrift.

[282] Redigeret fra, *The First and Final Commandment*, Dr. Laurence B. Brown.

For det andet har vi faktisk en uafhængig og ganske forbløffende historisk bekræftelse af begivenheden fra en indisk konge fra den tid.

Kerala er en delstat i Indien. Delstaten strækker sig over 360 mil langs Malabarkysten på den sydvestlige side af den indiske halvø. Kong Chakrawati Farmas af Malabar var en Chera-konge, Cheraman Perumal af Kodungallure. Det er optegnet, at han så månen blive spaltet. Hændelsen er dokumenteret i et manuskript, der opbevares på India Office Library, London, referencenummer: Arabic, 2807, 152-173.

En gruppe muslimske købmænd, der passerede Malabar på vej til Kina, talte med kongen om, hvordan Allah havde støttet den arabiske Profet med miraklet om månens spaltning. Den chokerede konge sagde, at han også havde set det med egne øjne, indsatte sin søn som stedfortræder og rejste til Arabien for at møde Profeten personligt.

Malabar-kongen mødte Profeten og aflagde de to trosbekendelser, lærte troens grundprincipper, men gik bort på hjemrejsen og blev begravet i havnebyen Zafar, Yemen.

Det siges, at følget, anført af en muslim, Malik bin Dinar, fortsatte til Kodungallure, Chera-hovedstaden, og byggede den første, og Indiens ældste moské i området i 629 e.v.t., som eksisterer i dag. Nyheden om at han havde accepteret islam, nåede Kerala, hvor folk tog islam til sig. Befolkningen på Lakshadweep og Moplaerne [Mapillaerne] fra Calicut-provinsen i Kerala er konvertitter fra den tid. Kongen blev også betragtet som en 'Ledsager' – en betegnelse, der bruges om en person, der mødte Profeten og døde som muslim – og hans navn er registreret i de store samleværker, der optegner Profetens Ledsagere. Abu Sa'id al-Khudri, en af Profeten Muhammads Ledsagere, beretter: "Den indiske konge forærede Profeten en krukke ingefær. Ledsagerne spiste det stykke for stykke. Jeg tog også en bid."

Et billede af Cheraman Juma Masjid fra før renoveringen, Indiens ældste moské, der stammer fra 629 e.v.t.

Månens spaltning – Synlig i dag

Dr. Zaghloul El-Naggar, professor i geovidenskab og geologi, erindrer: "[For det første] har de indiske og kinesiske kalendere registreret hændelsen om månens spaltning...Mens jeg holdt en forelæsning på Det Medicinske Fakultet ved Cardiff Universitet i Wales, stillede en muslim mig et spørgsmål om versene...om månens spaltning. Han spurgte, om det betragtes som et af de videnskabelige tegn, der er nævnt i Koranen, og om der er fundet noget videnskabeligt bevis til at forklare denne hændelse. Mit svar var, at denne hændelse betragtes som et af de mest håndgribelige mirakler. Det fandt sted for at støtte Profeten, da han blev udfordret af Qurayshs polyteister og vantro, for at vise dem dette mirakel og bevise, at han er et af Allahs Sendebud. Under alle omstændigheder finder mirakler sted som usædvanlige hændelser, der bryder alle naturens normale love. Derfor er konventionel videnskab ude af stand til at forklare, hvordan mirakler finder sted. Hvis de ikke var nævnt i Koranen og i Profetens Sunnah, ville vi ikke have været forpligtet til at tro

på dem...Da jeg afsluttede min tale, bad en britisk mand fra tilhørerne...om at tilføje noget til mit svar.

Han sagde: "Det er disse vers i begyndelsen af Surah al-Qamar, der fik mig til at acceptere islam i slutningen af halvfjerdserne." Dette skete, mens han foretog omfattende studier i komparativ religion, og en af muslimerne gav ham et eksemplar af en oversættelse af betydningerne i Koranen. Da han åbnede dette eksemplar for første gang, stødte han på Surah al-Qamar. Han læste versene i begyndelsen af Suraen og kunne ikke tro på, at månen var blevet spaltet i to adskilte dele, og at de var blevet samlet igen. Derfor lukkede han oversættelsen og lagde den til side.'

I 1978 var det ved Allahs vilje skæbnebestemt, at den britiske mand skulle se et program på BBC. Her talte værten med tre amerikanske rumforskere. Han anklagede USA for at bruge for mange penge og spilde millioner af dollars på rumprojekter, mens millioner af mennesker levede i fattigdom her på Jorden. Videnskabsmanden svarede: "Vi studerede månens overflade for at undersøge omfanget af ligheder med Jordens overflade...Vi blev forbløffede over at finde et bælte af smeltede stenarter, der skærer tværs over overfladen og dybt ind i månens kerne. Denne information blev straks videregivet til vores geologer. De blev chokerede over deres fund og udtalte, at dette fænomen aldrig kunne forekomme, medmindre månen på et tidspunkt var blevet spaltet og bragt sammen igen. Stenbæltet på overfladen er resultatet af sammenstødet i det øjeblik, denne hændelse fandt sted."

En stenet stribe [revne] ses tydeligt på tværs af månens overflade

Han fortsatte: "Da jeg hørte dette, sprang jeg op af stolen og sagde: 'Dette er et mirakel, som fandt sted for fjorten hundrede år siden for at støtte Muhammad, og Koranen beretter om det på en så detaljeret måde.' Efter denne lange periode og i videnskabens og teknologiens tidsalder bruger Allah folk (ikke-muslimer), der har brugt alle disse penge til intet andet end at bevise, at dette mirakel faktisk fandt sted. Så sagde jeg til mig selv: 'Dette må være den sande religion.' Jeg vendte tilbage til oversættelsen af betydningerne i Koranen og læste den ivrigt. Det var disse vers i begyndelsen af Surah al-Qamar, der ligger til grund for min... [konvertering] til islam."

Gamle og Nye Testamentes profetier om Muhammad

Profetier i Det Gamle Testamente

Gud lover, at Abrahams slægt skal nævnes gennem både Ismail og Isak

"...det er gennem Isak, din slægt skal opbygges. Men jeg vil også gøre slavekvindens søn til et stort folk, fordi han er din søn." [Første Mosebog 21:13-14]

Ismails efterkommere skal blive et stort folk

Abraham havde efterladt Hagar og deres nyfødte, Ismail, i Mekka (eller Paran). "Da vandbeholdningen slap op, efterlod hun drengen udmattet i skyggen af en busk. Så gik hun omkring hundrede meter væk og satte sig ned. "Jeg kan ikke holde ud at se ham dø," sagde hun og brast i gråd. Men Gud hørte drengens klynken, og Herrens engel råbte fra himlen: "Hagar, hvad er der i vejen? du skal ikke være bange! Gud har hørt drengens klynken dér hvor han ligger. Gå hen og hjælp ham op og trøst ham. Hans efterkommere skal blive til et stort folk." [Første Mosebog 21:13-14]

Ismail bosætter sig i Mekka (omtalt som Paran)

"...Gud velsignede drengen. Han voksede op i Parans ørken og blev en dygtig bueskytte..." [Første Mosebog 21:20-21]

Reference til Moses, Jesus og Muhammad (i rækkefølge)

"Før sin død velsignede profeten Moses israelitterne med følgende ord: Fra **Sinai** førte Herren os fremad, i **Seir** så vi hans Herlighed, På **Parans** bjerge hans stråleglans. Hans hellige titusinder fulgte ham…" [Femte Mosebog 33:1-2]

Sinai – er en henvisning til Moses. Det er en tydelig henvisning til Sinai Bjerget, hvor Moses modtog åbenbaringen.
Se'ir – er en henvisning til Jesus. Det forbindes normalt med bjergkæden vest og syd for Det Døde Hav, der strækker sig gennem Jerusalem og Betlehem, Jesu fødested.
Paran – er en henvisning til det sted, hvor Ismail bosatte sig. Profeten Muhammad blev født i Paran (Mekka). Efter at være udvandret fra Mekka vendte han tilbage for at erobre byen med 10.000 af sine ledsagere.

Profet som Moses

"...Jeg vil sende dem en profet som dig. Han skal udgå fra deres eget folk, og jeg vil fortælle ham, hvad han skal sige. Han skal være mit talerør overfor folket…" [Femte Mosebog 18:18]

Mange kristne tror, at denne profeti, som Musa forudsagde, handler om Jesus. Jesus blev ganske vist forudsagt i Det Gamle Testamente. Men som det vil fremgå tydeligt, passer denne profeti ikke på ham. Den passer snarere på Muhammad, må Allahs velsignelse og barmhjertighed være med ham. Musa forudsagde følgende:

1. Profeten vil være som Moses

Områder til sammenligning	Moses	Jesus	Muhammad
Fødsel	Normal fødsel	Mirakuløs, jomfrufødsel	Normal fødsel
Mission	Profetskab	Angiveligt guds søn	Profetskab
Forældre	Moder og fader	Kun en moder	Moder og fader
Familieliv	gift, med børn	aldrig gift	gift, med børn
Accept af eget folk	Jøderne accepterede ham	Jøderne accepterede ham ikke [Johannesevangeliet 1:11]	Araberne accepterede ham
Politisk autoritet	Moses havde det [Fjerde Mosebog 15:33 & 35]	Jesus nægtede det [Johannes Evangeliet 18:36]	Muhammad havde det
Sejr over fjender	Farao druknede	Angiveligt korsfæstet	Mekkanerne besejret
Død	Naturlig død	Angiveligt korsfæstet	Naturlig død
Begravelse	Begravet	Tom grav	Begravet
Guddommelighed	Ikke guddommelig	Angiveligt guddommelig	Ikke guddommelig
Alder hvor mission startede	40	30	40
Genoplivet på jorden	Ikke genoplivet	Angiveligt genoplivet	Ikke genoplivet

2. Den Ventede Profet vil være fra jødernes brødre

Det omtalte vers siger udtrykkeligt, at Profeten vil komme blandt jødernes brødre. Abraham havde to sønner: Ismail og Isak. Jøderne er efterkommere af Isaks søn, Jakob. Araberne er Ismails børn. Derfor er araberne det jødiske folks brødre. Bibelen bekræfter:

"...Han [Ismail] skal leve på tværs af alle sine brødre." [Første Mosebog 16:12]

Isaks børn er Ismailitternes brødre. På samme måde er Muhammad fra israelitternes brødre, fordi han var en efterkommer af Ismail, Abrahams søn.

3. Gud vil lægge Sine ord i munden på den ventede Profet

Koranen siger om Profeten Muhammad:

"Han taler ikke af egen lyst. Dette er en åbenbaring, intet andet, åbenbaret (for ham)"
Koranen 53:3-4

Dette minder meget om verset i Femte mosebog 18:18

"Jeg vil oprejse dem en Profet midt ud af deres brødre, ligesom du er; og jeg vil lægge mine ord i hans mund, og han skal tale til dem alt det, som jeg vil befale ham." [Femte Mosebog 18:18]

Profeten Muhammad kom med et budskab til hele verden, og blandt dem jøderne. Alle, herunder jøderne, skal anerkende hans profetskab, og dette støttes af følgende ord:

"Herren, jeres Gud, vil engang sende jer en profet som mig. Han skal udgå fra jeres eget folk, og I skal lytte til ham og adlyde ham. [Femte Mosebog 18:15]

4. En advarsel til fornægtere

Profetien fortsætter

"...og den, der ikke adlyder mine ord, som han taler i mit navn, vil jeg kræve til regnskab" [Femte Mosebog 18:19]

Interessant nok indleder muslimer hvert kapitel af Koranen i Allahs navn ved at sige:

Bismillah ir-Rahman ir-Rahiim – 'I Allahs navn, Den Nådige, Den Barmhjertige.'

Abdul-Ahad Dawud var den tidligere pastor David Benjamin Keldani, BD, en romersk-katolsk præst af den unierede kaldæiske sekt. Efter at have accepteret islam skrev han bogen 'Muhammad i Bibelen'. Han skriver om denne profeti:

"Hvis disse ord ikke gælder Muhammad, forbliver de stadig uopfyldte. Jesus hævdede aldrig selv at være den Profet, der hentydes til. Selv hans disciple var af samme opfattelse: De så frem til Jesu genkomst for opfyldelsen af profetien (Apostlenes Gerninger 3:17-24). Indtil videre er det ubestridt,

at Jesu første komme ikke var ankomsten af 'Profeten ligesom dig', og hans andet komme kan næppe opfylde ordene. Jesus vil, ifølge sin kirkes tro, fremtræde som en dommer og ikke som en lovgiver. Men den lovede skal komme med en 'brændende lov' i sin højre hånd."

Esajas 42 – Mekka og Medina

Esajas' Bog forudsiger udsendelsen af en Profet med følgende detaljer:

- Denne Profet vil være 'Hans tjener'.
- Han skal bringe en ny lov og indføre retfærdighed i verden.
- Han skal være et lys for alle folk, jøder og ikke-jøder.
- Hans adfærd vil være mild, ikke en, der råber i gaderne.
- Byerne Mekka [hvor Kedar bor] og Medina [Sela] bør glæde sig over denne Profets ankomst.
- Hans modstandere i denne mission vil specifikt være afgudsdyrkere.

Uddrag fra Esajas' Bog 42:1-17: Guds udvalgte tjener

1 Herren siger: „Se min **tjener**, som jeg holder i
min hånd, min **udvalgte**, som jeg er fuldt
tilfreds med. Jeg lægger min **Ånd** på ham, han
skal bringe retfærdighed til alle folkeslag.
2 Han går **ikke rundt og skændes,** han **råber**
ikke op i gaderne.
3 Et knækket siv brækker han ikke af. Et lys, der
brænder svagt, puster han ikke ud. Han fører
retfærdigheden igennem til sejr.
4 Han giver ikke op og lader sig ikke kue. Han
sørger for, at **retfærdigheden vil sejre på**
jorden. Fremmede folkeslag ser frem til, hvad
han vil lære dem."
5 Herren skabte himlen og jorden og alt, hvad der
er i dem, og han giver liv og ånde til hele
skabningen. Han er Gud, og han siger til sin
tjener:
6 Jeg udvalgte dig til at gøre min retfærdighed og
godhed kendt. Jeg holder dig i min hånd, og jeg
våger over dig. **Du skal oprette en pagt med**
mit folk og blive et lys for alle folkeslag.
7 Du skal åbne de **blindes** øjne og sætte dem i
frihed, som er fanget i fortvivlelsens mørke.
8 Jeg er Herren, det er mit Navn! Ingen afguder
kan sammenlignes med mig, og det er mig og
ikke dem, der skal æres.
9 Alt, hvad jeg forudsagde, er gået i opfyldelse.
Nu vil jeg forudsige nye ting. Jeg fortæller jer,
hvad der vil ske, før det sker."

10 Syng **en ny sang** for Herren! Lad lovsang lyde
overalt på jorden! Syng, I, der færdes på havet!
Syng, alle I, som bor i fjerne lande!
11 Syng med, I **ørkenbyer**, **Kedars** lejre og **Selas**
beboere! Stem i, alle I, som bor i bjergene!
12 Lad alle give Herren ære, lad de fjerne lande
synge hans pris!
13 Herren står frem som en vældig kriger og viser
sin vrede. Han udstøder et voldsomt krigsråb
og udfordrer sine fjender til kamp.
14 Længe har jeg forholdt mig tavs og lagt bånd
på mig selv," siger Herren. „Men nu giver jeg
luft for min vrede, skriger som en fødende
kvinde.
15 Jeg gør bakker og bjerge øde, afsvider alle
grønne planter. Jeg stopper flodernes
vandstrømme og lader vandhullerne tørre ud.
16 Jeg fører mit blinde folk ad veje, de aldrig før
har gået. Jeg sender mit lys ind i det mørke, de
befinder sig i, og jeg jævner vejen foran dem.
Jeg lader dem ikke i stikken, men opfylder mine
løfter.
17 De, som tror på **afguderne** og sætter deres lid
til dem, skal skamfulde trække sig tilbage.'
[Esajas bog 42:1-17]

1. "Min tjener"

Ordet, der bruges i hebraiske og arabiske kristne bibler, er עַבְדִּי [avdi] og عَبدِي [abdi], hvilket betyder "Min slave/tjener." I Koranen omtaler Allah Profeten Muhammad som Sin 'abd' [slave] flere steder, f.eks. 17:1, 18:1, 25:1, 53:10, 57:9.

2. "Jeg lægger min ånd på ham"

Her er "Ånden" [på hebraisk רוּחִי [ru-ḥī] guddommelig åbenbaring sendt til dem, der er udvalgt til at være Profeter og Sendebude af Allah. Koranen nævner Ruh [Ånden], der blev sendt ned til Profeten Muhammad;

"Sådan har Vi for dig åbenbaret (Koranen) ved Vor befaling. Og du vidste ikke, hvad Bogen var, ej heller troen. Men Vi gjorde den til lys. Vi retleder ved den, hvem Vi vil af Vore tjenere. Sandelig, du retleder til den rette vej."

Koranen 42:52

3. "Han går ikke rundt og skændes, han råber ikke op i gaderne."

Det er interessant at bemærke, at Profeten Muhammads personlighed og karakter er præcis, som dette vers beskriver, og de omkring ham vidnede om, hvor mild i talen han var. En af Profetens Ledsagere blev spurgt om profetierne om ham i Toraen. Han svarede:

"... ved Allah, han beskrives i Toraen med nogle af de egenskaber, der tilskrives ham i Koranen, som følger...Du er **Min slave** og Mit Sendebud. Jeg har navngivet dig 'al-Mutawakkil' [den, der stoler på Allah]. Du er hverken grov, hård eller en, der **råber** på markederne. Du gør ikke ondt mod dem, der gør ondt mod dig, men du møder dem med tilgivelse og venlighed. Allah vil ikke lade ham [Profeten] dø, før han retter det krumme folk ud ved at få dem til at sige: 'Ingen har ret til at blive tilbedt undtagen Allah', hvormed blinde øjne, døve ører og indhyllede hjerter vil blive åbnet."[283]

4. "Du skal oprette en pagt med mit folk og blive et lys for alle folkeslag."

Her understreger passagen denne kommende Profets universelle mission. Han vil blive sendt til alle folk, jøder og ikke-jøder. I Koranen fortæller Allah os:

> **"Vi har ikke sendt dig som andet end glædens budbringer og en advarer til menneskeheden, men de fleste mennesker ved det ikke."**
>
> Koranen 34:28

5. Syng med, I ørkenbyer, Kedars lejre og Selas beboere! Stem i, alle I, som bor i bjergene!

Af alle steder på jorden, som denne profeti kunne have nævnt, valgte den at fremhæve placeringen af, hvor 'Kedars' huse og 'Sela' er befinder sig. Tilsammen udpeger disse to steder en præcis lokalitet for denne særlige person.

Hvem er Kedar?

Bibelen fortæller os, at Kedar var søn af Ismail [søn af Abraham], og han boede i Arabien.

"Det følgende er en liste over Ishmaels, Abrahams søn med Hagar. efterkommere: Nebajot, den førstefødte, Kedar, Adbe'el, Mibsam..." [Første Mosebog 18:12-13]

Det Gamle Testamente fortæller os også, at Ismail boede et sted kaldet Paran:

"...Gud velsignede drengen [Ismail]. Han voksede op i Parans ørken..." [Første Mosebog 21:20]

Der er enstemmig enighed om, at Paran ligger i Arabien, og mere specifikt er det Mekkas placering. Araberne har gennem historien ikke været uenige om, at Ismail voksede op og boede i byen Mekka.

[283] Bukhari nr. 4838.

Mange kristne bibelfortolkere anerkender også, at Paran ligger i Arabien. Fra Clarke's *Commentary on the Bible*: "Han boede i Paran-ørkenen – Dette anses generelt for at have været en del af ørkenen, der hører til Arabia Petraea…" *Strong's Bible Dictionary* fortæller os også: "Paran, en ørken i Arabien."

I to passager forbinder Bibelen eftertrykkeligt Kedar med Arabien;

"Guds budskab om de arabiske stammer: I bliver nødt til at slå lejr for natten i Arabiens Buskads...Om et år, siger Herren, er Kedars land besejret…" [Esajas Bog 21:13-17]

"'Arabere og Kedars stormænd kom med lam, væddere og geder." [Ezekiels Bog 27:21]

Som konklusion efterlades vi med ingen tvivl om, at Ismail og hans efterkommere, herunder Kedar, levede og boede i Arabien.

Den Store Esajasrulle er en af de oprindelige syv Dødehavsruller, fundet i Qumran i 1947. "Den er den største (734 cm) og bedst bevarede af alle de bibelske ruller og den eneste, der næsten er komplet."[284]

"Syng med, I ørkenbyer, Kedars lejre og Selas beboere! Stem i, alle I, som bor i bjergene!"

Efter at have specificeret placeringen af 'Kedars lejre', fortsætter passagen med en anden lokalitet, 'Sela'. Det sted, der omtales, er faktisk byen Medina, for 'Sela' er navnet på et berømt bjerg i Medina. Faktisk er det det bjerg, der ligger tættest på Profeten Muhammads hus, i en afstand af cirka 900 meter i nordvestlig retning.
Hvis du indtaster 'Sela bjerget' i Google Maps, vil du finde nedenstående resultat. Den hvide bygning i midten er Profetens Moske med Sela-bjerget markeret til venstre for den.

[284] http://dss.collections.imj.org.il/isaiah#42:11

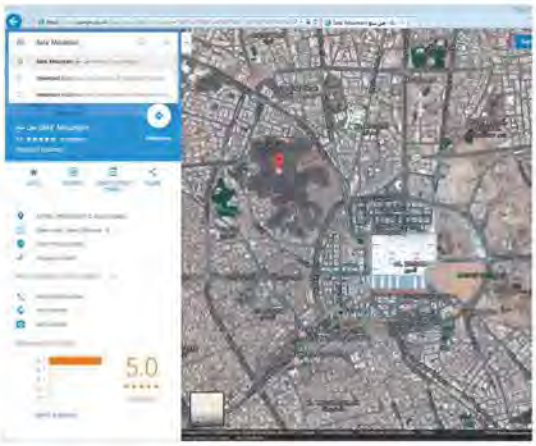

Sela-bjerget eller på arabisk, سلع [sin, lam, 'ayn], nævnes i en række profetiske overleveringer. Et eksempel: Ka'b ibn Malik, Profetens Ledsager, sagde: "*...der hørte jeg stemmen af en, der var steget op på bjerget Sela [سَلْعٍ جَبَلِ] og kaldte med sin højeste stemme: 'O Ka'b bin Malik! Glæd dig [ved at modtage det glade budskab].' Jeg faldt ned i prostration foran Allah, da jeg indså den lettelse, der var kommet.*"[285]

Hvis vi også henviser til den kristne arabiske Bibel[286] for teksten i Esajas 42, finder vi, at 'Sela' omtales som 'Madinah af Sela', hvilket oversættes til 'Selas by'.

وَالسَّاحاتُ الَّتِي تَسكُنُها عَشِيرَةُ قِيدارَ.

لِيَهتِفْ سُكّانُ مَدِينَةِ سالِعَ بِفَرَحٍ.

Jødiske stammer i Medina

En vigtig pointe, der er værd at nævne, er tilstedeværelsen af tusindvis af jøder, der levede i Medina før Profeten Muhammads fremkomst. Jødiske historikere, sekulære historikere og islamisk historie vidner om dette faktum. Alexander Marx, en amerikansk historiker, og Max Margolis, en amerikansk filolog, skrev følgende i deres bog "A History of the Jewish People":

"I den nordvestlige del af halvøen beboede jøderne oaserne langs karavaneruten, der løb fra nord til syd. Taima, Fadak, Khaibar, Wadi-i-Kura [Landsbyernes Dal] var i deres hænder, og Yathrib [senere Medina] blev efter al sandsynlighed grundlagt af dem…"[287]

Salo Baron, sin generations mest fremtrædende historiker over jøderne, skrev følgende i sin bog "Social and Religious History of the Jews":
"Jødisk tilstedeværelse og indflydelse i hele regionen voksede støt gennem de første få århundreder e.v.t. Processen underbygges af solidt sympatiske henvisninger til jøder og jødedom i præ-islamisk arabisk litteratur. Ved det sjette århundrede står det klart, at "jødiske stammer dominerede Yathrib[288] *[Medina]… Blandt omtrent tyve jødiske*

[285] Bukhari, nr. 4418.
[286] Arabic Bible: Easy-to-Read version.
[287] Max L. Margolis og Alexander Marx, *A History of the Jewish People*, NY. 1927, 248.
[288] Yathrib var byen Medinas navn forinden Profeten Muhammads fremkomst.

stammer, der nævnes i senere arabisk litteratur, fremtræder de aramæisk-klingende Banu-Zaghura. Vigtigere var Banu-Nadhir, Banu-Quraidah og Banu-Qainuqa, som tilsammen på et tidspunkt besad nioghalvtreds fæstninger og praktisk talt hele det frugtbare landområde."[289]

Derfor opstår spørgsmålet: Hvorfor var der adskillige jødiske stammer i Medina? Svaret er, at de lærde jøder kendte til denne profeti i Esajas og ventede spændt på det profeterede sted. Faktisk finder vi i en række hadither, at jøderne advarede araberne om ankomsten af en Profet fra Allah – især under interne konflikter. Derfor var araberne i Medina langt mere bekendte med Profetens fremkomst, og dette var delvist grunden til, at de var så hurtige til at invitere og acceptere ham som deres religiøse og politiske leder.

6. "De, som tror på afguderne og sætter deres lid til dem, skal skamfulde trække sig tilbage."

Det står klart, at den særlige person, som Allah taler om, vil blive sendt til et folk, der tilbeder afguder. Dette beskriver perfekt de præ-islamiske arabere, da hele Arabien ved begyndelsen af Muhammads Profetskab bestod af afgudsdyrkere.

Hvor smukt opsummerer dette vers i Esajas afslutningen på Profeten Muhammads mission i Arabien. Ikke alene erobrede Profeten Muhammad Mekka, Arabiens hedenske hovedstad, men ved slutningen af hans liv havde Arabien afvist afgudsdyrkelse og tilbad den Ene sande Gud.

Som konklusion står det klart, at personen, der tales om i Esajas 42, er Profeten Muhammad.

Profeti i Det nye Testamente

"Jeg vil anmode Faderen om at sende jer en anden vejleder,[290] som altid skal være hos jer."[291]

I dette vers lover Jesus, at en anden "trøster" vil fremtræde, og dermed må vi diskutere nogle emner vedrørende denne "trøster."

Det græske ord paravklhtoß, ho parakletos, er blevet oversat som 'Trøster'. Parakletos betyder mere præcist 'en, der taler en andens sag, en forbønner'[292]. Ho parakletos er en person i det græske sprog, ikke en ulegemlig entitet. I det græske sprog besidder hvert navneord køn; det vil sige, det er hankøn, hunkøn eller intetkøn. I Johannesevangeliet, kapitel 14, 15 og 16, er ho parakletos faktisk en person. Alle pronominer på græsk skal stemme overens i køn med det ord, de henviser til, og pronominet "han" bruges, når der henvises til parakletos. Det Nye Testamente bruger ordet pneuma, som betyder "ånde" eller "ånd", det græske modstykke til ruah, det hebraiske ord for "ånd", der bruges i Det Gamle Testamente. Pneuma er et grammatisk neutralt ord og repræsenteres altid af pronomenet "det."

---

[289] Salo Baron. Social and Religious History of the Jews, Kapitel 16 'The Pre-Islamic World.'
[290] På dansk anvendes 'vejleder' eller 'talsmand' som oversættelse her. Hvis vi undersøger andre sprog, vil vi opleve at 'trøster' anvendes hyppigst.
[291] Johannes Bog 14:16
[292] *Vine's Expository Dictionary of New Testament Words.*

Alle nutidige bibler er sammensat af "gamle manuskripter", hvoraf de ældste dateres tilbage til det fjerde århundrede e.v.t. Ingen to gamle manuskripter er identiske.[293] Alle bibler i dag er produceret ved at kombinere manuskripter uden nogen enkelt, definitiv reference. Bibeloversætterne forsøger at "vælge" den korrekte version. Med andre ord, da de ikke ved, hvilket "gamle manuskript" der er det korrekte, beslutter de for os, hvilken "version" af et givent vers, vi skal acceptere. Tag Johannes 14:26 som et eksempel. Johannes 14:26 er det eneste vers i Bibelen, der forbinder Parakletos med Helligånden. Men de "gamle manuskripter" er ikke enige om, at "Parakletos" er 'Helligånden'. Men de "gamle manuskripter" er ikke enige om, at "Parakletos" er 'Helligånden'. For eksempel i det berømte Codex Syriacus, skrevet omkring det femte århundrede e.v.t. og opdaget i 1812 på Sinajbjerget, lyder teksten i 14:26: "Parakleten, Ånden" og ikke "Parakleten, Helligånden."

Muslimske lærde hævder, at det, Jesus rent faktisk sagde på aramæisk, svarer mere nøje til det græske ord periklytos, som betyder 'den beundrede'. På arabisk betyder ordet 'Muhammad' 'den lovpriste, beundrede'. Med andre ord er periklytos "Muhammad" på græsk. Vi har to stærke grunde til støtte for dette. For det første, på grund af adskillige dokumenterede tilfælde af lignende ordudskiftning i Bibelen, er det ganske muligt, at begge ord var indeholdt i den oprindelige tekst, men blev udeladt af en afskriver på grund af den gamle skik med at skrive ord tæt sammenpakket uden mellemrum imellem. I så fald ville den oprindelige læsning have været: "og Han vil give jer en anden talsmand (parakletos), den beundringsværdige (periklytos)." For det andet har vi det pålidelige vidnesbyrd fra mindst fire muslimske autoriteter fra forskellige æraer, der tilskrev 'beundret, lovprist' som en mulig betydning af det græske eller syriske ord over for kristne lærde.

Følgende er nogle af dem, der bevidner, at Parakleten faktisk er en hentydning til Profeten Muhammad.

Det første vidne

Anselm Turmeda (1352/55-1425 e.v.t.), en præst og kristen lærd, var vidne til profetien. Efter at have accepteret Islam skrev han bogen *"Tuhfat al-arib fi al-radd 'ala Ahl al-Salib."*

Det andet vidne

Abdul-Ahad Dawud var den tidligere pastor David Abdu Benjamin Keldani, BD, en romersk-katolsk præst af den unerede kaldæiske sekt. Efter at have accepteret Islam skrev han bogen 'Muhammad in the Bible.' Han skriver i denne bog: "Der er ikke den mindste tvivl om, at der med 'Periqlyte' menes Profeten Muhammad, dvs. Ahmad."

[293] "Foruden de større uoverensstemmelser, såsom disse, er der næppe et vers, hvori der ikke findes en variation i ordlyden i nogle afskrifter [af de gamle manuskripter, hvorfra Bibelen er samlet]. Ingen kan sige, at disse tilføjelser eller udeladelser eller ændringer er sager af ren ligegyldighed." *'Our Bible and the Ancient Manuscripts,'* af Dr. Frederic Kenyon, Eyre & Spottiswoode, s. 3.

Det tredje vidne

Kommentar til verset, hvor Jesus forudsiger Profeten Muhammads komme:

" ...en profet, hvis navn er Ahmad, som vil komme efter mig..."

Koranen 61:6

M. Asad [tidligere jøde] forklarer, at ordet Parakletos:

"...[det] er næsten helt sikkert en forvanskning af Periklytos ('den meget lovpriste'), en nøjagtig græsk oversættelse af den aramæiske betegnelse eller navnet Mawhamana. (Man skal huske på, at aramæisk var sproget, der blev brugt i Palæstina på Jesu tid og i nogle århundreder efter ham, og således utvivlsomt var det sprog, hvori de oprindelige – nu tabte – tekster til evangelierne blev forfattet.) I betragtning af den fonetiske lighed mellem Periklytos og Parakletos er det let at forstå, hvordan oversætteren – eller, mere sandsynligt, en senere skriver – forvekslede disse to udtryk. Det er betydningsfuldt, at både det aramæiske Mawhamana og det græske Periklytos har samme betydning som de to navne på den Sidste Profet, Muhammad og Ahmad, som begge er afledt af det hebraiske verbum hamida ('han priste') og det hebraiske substantiv hamd ('pris')."

Helligånd eller profet?

Hvorfor er det vigtigt? Det er betydningsfuldt, fordi en "ånd" i bibelsk sprogbrug simpelthen betyder "en profet."

"'Mine kære, tro ikke enhver ånd, men prøv om ånderne er af Gud, for der er gået mange falske profeter ud i verden." [Johannes' Første Brev 4:1]

Det er lærerigt at vide, at adskillige bibelforskere anså parakletos for at være en 'uafhængig frelsende (med magt til at frelse) skikkelse', ikke Helligånden. Lad os undersøge nærmere, om Jesu parakletos, vejlederen, var en 'Helligånd' eller en person (en profet), der skulle komme efter ham? Når vi læser videre ud over kapitel 14:16 og kapitel 16:7, finder vi, at Jesus forudsiger de specifikke detaljer om parakletens ankomst og identitet. Derfor, ifølge konteksten i Johannes 14 og 16, opdager vi følgende fakta.

1. Jesus sagde at parakleten er et menneske

"...alt, hvad han hører, skal han tale" [Johannes 16:13]

"For går jeg ikke bort, vil talsmanden [parakletos] ikke komme til jer..." [Johannes 16:7]

Det er umuligt, at talsmanden er "Helligånden", fordi Helligånden var til stede længe før Jesus og under hans virke.[294]

[294] 1. Mosebog 1:2, 1. Samuel 10:10, 1. Samuel 11:6, Esajas 63:11, Lukas 1:15, Lukas 1:35, Lukas 1:41, Lukas 1:67, Lukas 2:25, Lukas 2:26, Lukas 3:22, Johannes 20:21-22.

I Johannes 16:13 omtalte Jesus parakleten som 'han' og ikke 'den' syv gange. Intet andet vers i Bibelen indeholder syv maskuline pronominer. Derfor er parakleten en person, ikke en ånd.

2. Jesus kaldes en parakletos

"Men hvis nogen synder, har vi en talsmand (parakletos) hos Faderen, Jesus Kristus, den retfærdige." [Johannes' første brev 2:1]

Her ser vi, at parakletos er en fysisk og menneskelig forbeder.

3. Jesu guddommelighed – en senere nyskabelse:

Jesus blev ikke accepteret som guddommelig før koncilet i Nikæa, 325 e.v.t., men alle, undtagen jøder, er enige om, at han var en Profet fra Allah, som angivet af Bibelen:

"Det er profeten Jesus fra Nazaret i Galilæa" [Mattæeus 21:11]

"... Det med Jesus fra Nazaret, som var en profet, mægtig i gerning og ord over for Gud og hele folket..."[Lukas 24:19]

4. Jesus bad til Gud om en anden parakletes

"Jeg vil bede faderen, og han vil give jer en anden talsmand" [Johannes 14:16]

5. Jesus beskriver paratkletens funktion

"Når han kommer, sandhedens ånd, skal han vejlede jer i hele sandheden" [Johannes 16:13]

Allah siger i Koranen

"O i mennesker! Sandelig, der er kommet et Sendebud til jer med sandheden fra jeres Herre, så tro (på ham), dette er bedre for jer. "

Koranen 4:170

"Han skal herliggøre mig" [Johannes 16:14]

Koranen, bragt af Muhammad, herliggør Jesus:

"Englene sagde: 'O Maryam! Allah giver dig det glædelige budskab om et Ord fra ham: hans navn skal være Messias, Isa, Maryams søn, højagtet både i denne verden og i den hinsidige af dem, som står Allah meget nær.'"

Koranen 3:45

Profeten Muhammad herliggjorde også Jesus; han sagde: *"Den, der bevidner, at ingen fortjener tilbedelse foruden Allah, som ingen partner har, og at Muhammad er Hans tjener og Sendebud, og at Jesus er Allahs tjener,*

Hans Sendebud, og Hans Ord, som Han lagde i Maria, og en ånd skabt af Ham, og at Paradiset er sandt, og at helvede er sandt, ham vil Allah lade indtræde i Paradiset, alt efter hans gerninger."[295]

"Og når han kommer, skal han overbevise verden om synd og om retfærdighed og om dom." [Johannes 16:8]

Koranen erklærer:

"Sandelig, de, der siger: "Allah er Messias, søn af Maryam," de er blevet vantro. Tværtimod sagde Messias selv: "O Israels børn! "Tjen Allah, min Herre og jeres Herre!" Sandelig, den, som sætter andre ved siden af Allah, for ham gør Allah visselig Paradiset forbudt, og ilden er hans endeligt. Og de uretfærdige har ingen hjælpere."
Koranen 5:72

"...han skal ikke tale af sig selv, men alt, hvad han hører, skal han tale, og hvad der kommer, skal han forkynde for jer" [Johannes 16:3]

Koranen siger om Profeten Muhammad:

"Han taler ikke af egen lyst. Dette er en åbenbaring, intet andet, åbenbaret (for ham)."
Koranen 53:3-4

"Han skal lære jer alt og minde jer om alt, hvad jeg har sagt til jer" [Johannes 14:26]

Koranens ord:

"...Messias (sagde) selv: "O Israels børn! tjen Allah, min Herre og jeres Herre!"
Koranen 5:72

...Påminder folket om Jesu første og største bud, som de har glemt: "Det første bud er: "Hør Israel! Herren vor Gud, Herren er én" [Markus 12:29]

"...Hvad det kommer, skal han forkynde for jer" [Johannes 16:13]

Koranen erklærer:

"Dette er en af underretningerne om det usete. Vi åbenbarer den for dig..."
Koranen 12:102

Hudhaifa, en ledsager til Profeten Muhammad, fortæller os: *"Profeten holdt engang en tale foran os, hvori han intet udelod, men nævnte alt, der ville ske indtil timen (Dommedag)."*[296]

"...som skal være hos jer til evig tid" [Johannes 14:16]

[295] Bukhari og Muslim.
[296] Bukhari.

...hvilket betyder, at hans oprindelige lære vil forblive for evigt. Muhammad var Allahs sidste Profet til menneskeheden. Hans lære er perfekt bevaret. Han lever i hjerterne og sindene på sine beundrende følgere, der tilbeder Allah i nøje efterligning af ham. Intet menneske, herunder Jesus eller Muhammad, har et evigt liv på jorden. Parakletos er heller ikke en undtagelse. Dette kan ikke være en hentydning til Helligånden, for nutidens lære om Helligånden eksisterede ikke før Konciliet i Chalcedon i 451 e.v.t., fire og et halvt århundrede efter Jesus.

"Sandhedens ånd" [Johannes 14:17] ...dvs. en sand profet, se Johannes 4:1-3.

"Som verden ikke kan tage imod, fordi den hverken ser eller kender den."[Johannes 14:17]

Mange i verden i dag kender ikke profeten Muhammad.

"...De kender ham ikke" [Johannes 14:17]

Få anerkender den sande Muhammad, Profeten af Allahs barmhjertighed.

"...Talsmanden (parakletos)" [Johannes 14:26]

Profeten Muhammad vil være talsmand for menneskeheden som helhed og for syndige troende på Dommedag. Folk vil søge efter dem, der kan gå i forbøn på deres vegne hos Allah for at mindske nøden og lidelsen på Dommedag. Adam, Noa, Abraham, Moses og Jesus vil undskylde sig. Så vil de komme til Profeten Muhammad, og han vil sige: "Jeg er den, der er i stand til det." Så vil han gå i forbøn for folkene på Dommedagen. Dette er den 'prisværdige rang', som Allah lover ham i Koranen.

"Sandelig, din herre vil hæve dig til den mest prisværdige rang."

Koranen 17:79

Profeten Muhammad sagde: *"Min forbøn vil være for dem af mit folk, der har begået store synder."*[297] og *"Jeg vil være den første forbeder i Paradiset."*[298]

Barnabasevangeliet

"Og da Isa, Maryams søn, sagde: "O i Israels børn! Jeg er Allahs profet, sendt til jer for at stadfæste al-Tawrat (Toraen), som var før mig, og for at overbringe det glædelige budskab om en Profet, hvis navn er Ahmad, som vil komme efter mig." Men da han kom til dem med tydelige tegn, sagde de: "Dette er tydeligvis magi!"

Koranen 61:6

Barnabasevangeliet tilskrives Barnabas, en af Jesu tolv disciple. Dette evangeliums fulde ægthed er ikke fastslået, men det er ikke desto mindre forbløffende, at der i det findes mange henvisninger, der eksplicit nævner Profeten Muhammad. I kapitel 163 af evangeliet læser vi:

[297] Tirmidhi
[298] Muslim

"Jesus gik ud i ødemarken hinsides Jordan med sine disciple, og da middagsbønnen var forbi, satte han sig nær et palmetræ, og i palmetræets skygge satte hans disciple sig. Da sagde Jesus: 'Så hemmeligt er forudbestemmelsen, O brødre, at jeg siger jer sandelig: Kun for én mand vil den blive klart kendt. Det er ham, som folkene venter på, for hvem Guds hemmeligheder er så klare, at når han kommer til verden, vil de være velsignede, der lytter til hans ord, fordi Gud vil overskygge dem med sin barmhjertighed, ligesom dette palmetræ overskygger os. Ja, ligesom dette træ beskytter os mod solens brændende hede, således vil Guds barmhjertighed beskytte dem, der tror på den mand, mod Satan.' Disciplene svarede: 'O Mester, hvem skal den mand være, som du taler om, der skal komme til verden?' Jesus svarede med glæde i hjertet: 'Han er Muhammad; Guds Sendebud, og når han kommer til verden, ligesom regnen får jorden til at bære frugt, når det i lang tid ikke har regnet, således skal han være anledning til gode gerninger blandt mennesker gennem den rigelige barmhjertighed, som han skal bringe. For han er en hvid sky fuld af Allahs barmhjertighed, som Allah vil stænke over de troende som regn.'"

Anbefalet litteratur

- 'The Cross and the Crescent' af Dr. Jerald Dirks
- 'What did Jesus Really Say?' af Misha'al ibn Abdullah
- 'Izhar ul-Haq' [Sandheden åbenbaret] af Rahmatullah Kairanvi
- 'The Choice' af Ahmed Deedat
- 'The First and Final Commandment – A Search for Truth in Revelation within Abrahamic Religions' af Dr. Laurence B. Brown
- 'Muhammad in the Bible' af Prof. Abdul-Ahad Dawud
- 'The Bible's Last Prophet' af Faisal Siddiqui
- 'The Dead Sea Scrolls, The Gospel of Barnabas and the New Testament' af M.A. Yussuff
- 'Al-Jawab as-Sahih' af Ibn Taymiyyah

Kvinder i islam

Introduktion

Spørgsmålet om kønsretfærdighed er en vigtig, relevant og aktuel problemstilling. Debatter og skrifter om emnet er i vækst og er mangfoldige i deres perspektiver. Det islamiske perspektiv på sagen er det mindst forståede og mest forvanskede af ikke-muslimer såvel som af visse muslimer. Denne artikel har til hensigt at give en kortfattet og autentisk redegørelse for, hvad islam står for i denne henseende.

Kvinder i antikke civilisationer

Et hovedformål med denne artikel er at give en retfærdig vurdering af, hvad islam bidrog med til genoprettelsen af kvindens værdighed og rettigheder. For at opnå dette mål kan det være nyttigt kort at gennemgå, hvordan kvinder generelt blev behandlet i tidligere civilisationer og religioner, især dem, der gik forud for islam (før 610 e.v.t.). En del af den information, der her fremlægges, beskriver imidlertid kvinders status så sent som i dette århundrede, mere end 13 århundreder efter islam.

I en beskrivelse af de indiske kvinders status anfører *Encyclopaedia Britannica*, 1911: "I Indien var underkastelse et hovedprincip. Dag og nat skal kvinder holdes i en tilstand af afhængighed af deres beskyttere, siger Manu. Arveregler var agnatiske, det vil sige, at afstamning blev sporet gennem mænd med udelukkelse af kvinder."[299] I hinduistiske skrifter lyder beskrivelsen af en god hustru som følger: "En kvinde, hvis sind, tale og krop holdes i underkastelse, opnår høj anseelse i denne verden og i den næste samme bolig som sin husbond."[300]

I Athen var kvinder ikke bedre stillet end hverken de indiske eller de romerske kvinder: "Atheniensiske kvinder var altid umyndige, underlagt en mand – deres far, deres bror eller en af deres mandlige slægtninge."[301] Hendes samtykke til ægteskab blev generelt ikke anset for nødvendigt, og "hun var forpligtet til at underkaste sig sine forældres ønsker og fra dem modtage sin ægtemand og sin herre, selvom han var fremmed for hende."[302]

En romersk hustru blev af en historiker beskrevet som: "et spædbarn, en mindreårig, en myndling, en person ude af stand til at gøre eller handle efter sin egen individuelle smag, en person bestandigt under sin ægtemands formynderskab og beskyttelse."[303] I *The Encyclopaedia Britannica*, 1911, finder vi et resumé af kvindens juridiske status i den romerske civilisation: "Ifølge romersk lov var en kvinde, selv i historisk tid, fuldstændig afhængig. Hvis hun var gift, overgik hun og hendes ejendom til hendes ægtemands magt…hustruen var sin ægtemands ejendom og blev, ligesom en slave, kun

[299] *Encyclopaedia Britannica*, 11. udgave, bd. 28 (Cambridge: University Press, 1911), s. 782.
[300] David Mace & Vera Mace, *Marriage: East and West* (New York: Doubleday, 1960), s. 67.
[301] Emery Adams Allen, *History of Civilization: The Ancient World*, bd. 2 (Cincinnati: Central Publishing House, 1889), s. 444.
[302] Smst. 444-445.
[303] Emery Adams Allen, *History of Civilization: The Ancient World*, bd. 2 (Cincinnati: Central Publishing House, 1889), s. 579.

erhvervet til hans fordel. En kvinde kunne ikke bestride noget civilt eller offentligt embede… kunne ikke være vidne, kautionist, formynder eller kurator; hun kunne ikke adoptere eller blive adopteret, ej heller oprette testamente eller indgå kontrakt."[304]

Blandt de skandinaviske folkefærd var kvinder: "under evigt formynderskab, uanset om de var gifte eller ugifte. Så sent som i Christian 5.s Danske Lov, i slutningen af det 17. århundrede, blev det forordnet, at hvis en kvinde giftede sig uden sin formynders samtykke, kunne han, hvis han ønskede det, overtage forvaltningen og brugsretten over hendes gods i hendes levetid."[305] I Storbritannien blev gifte kvinders ret til at eje ejendom ikke anerkendt før sent i det 19. århundrede, "Ved en række love, der startede med loven om gifte kvinders ejendomsret i 1870, ændret i 1882 og 1887, opnåede gifte kvinder retten til at eje ejendom og indgå kontrakter på lige fod med ugifte kvinder, enker og fraskilte."[306] I Frankrig var det ikke før 1938, at den franske lov blev ændret, så den anerkendte kvinders ret til at indgå kontrakter. En gift kvinde var dog stadig forpligtet til at sikre sig sin husbonds tilladelse, før hun kunne råde over sin private ejendom.[307]

I den mosaiske (jødiske) lov var hustruen trolovet. I en forklaring af dette begreb anfører *Encyclopaedia Biblica*, 1902: "At trolove en hustru til sig selv betød ganske enkelt at erhverve besiddelse af hende ved betaling af købesummen; den trolovede er en pige, for hvem købesummen er betalt."[308] Fra et juridisk synspunkt var pigens samtykke ikke nødvendigt for hendes ægteskabs gyldighed. "Pigens samtykke er unødvendigt, og behovet for det er ingen steder antydet i Loven."[309] Hvad angår retten til skilsmisse, beskrives "Da kvinden er mandens ejendom, følger hans ret til at lade sig skille fra hende som en selvfølge."[310] Retten til skilsmisse lå udelukkende hos manden; *The Encyclopaedia Britannica*, 1911, anfører: "I den mosaiske lov var skilsmisse udelukkende ægtemandens privilegium."[311]

Den kristne kirkes holdning indtil de seneste århundreder lader til at have været påvirket af både den mosaiske lov og af de tankestrømme, der var fremherskende i dens samtidige kulturer. I deres bog, *Marriage East and West*, skrev David og Vera Mace: "Lad ingen heller antage, at vores kristne arv er fri for sådanne nedsættende domme. Det ville være svært at finde nogen steder en samling af mere nedværdigende omtale af det kvindelige køn, end den de tidlige kirkefædre leverer.[312] Lecky, den berømte historiker, taler om 'disse voldsomme udfald, som udgør en så iøjnefaldende og så grotesk del af fædrenes skrifter… kvinden blev fremstillet som helvedes port, som moderen til alle menneskelige onder. Hun burde skamme sig ved selve tanken om, at hun er en kvinde. Hun burde leve i vedvarende bod på grund af de forbandelser, hun har bragt over verden. Hun burde skamme sig over sin klædedragt, for den er mindesmærket over hendes fald. Hun burde især skamme sig over sin skønhed, for den er djævelens mest kraftfulde redskab.'[313] Et af de mest sønderlemmende af disse angreb på kvinden er Tertullians: 'Ved I, at I hver især er en Eva? Guds dom over dette jeres køn lever i denne tidsalder; skylden må nødvendigvis også leve. I er djævelens indgangsportal; I

[304] *Encyclopaedia Britannica*, 11. udgave, bd. 28 (Cambridge: University Press, 1911), s. 782–783.
[305] Smst. 783.
[306] *Encyclopaedia Britannica*, bd. 23 (Chicago: William Benton, 1968), s. 624.
[307] *The French Civil Code*.
[308] *Encyclopaedia Biblica*, bd. 3 (London: Adam and Charles Black, 1902), sp. 2942.
[309] smst. sp. 2942.
[310] *Encyclopaedia Biblica*, bd. 1 (London: Adam and Charles Black, 1899), sp. 1123.
[311] *Encyclopaedia Britannica*, 11. udgave, bd. 28 (Cambridge: University Press, 1911), s. 782.
[312] David Mace & Vera Mace, *Marriage: East and West* (New York: Doubleday, 1960), s. 80.

er den, der brød seglet til det forbudte træ; I er de første, der svigtede den guddommelige lov; I er hende, der overtalte ham, som djævelen ikke var modig nok til at angribe."[314] Ikke alene stadfæstede kirken kvinders underlegne status, den berøvede hende også de juridiske rettigheder, hun tidligere havde nydt."[315]

Fundamentet for åndelig og menneskelig retfærdighed i islam

Midt i det mørke, der indhyllede verden, gav den guddommelige åbenbaring genlyd i Arabiens vide ørken i det syvende århundrede med et friskt, ædelt og universelt budskab til menneskeheden som beskrevet nedenfor. Ifølge den Hellige Koran har mænd og kvinder den samme menneskelige åndelige natur:

"O mennesker! Frygt jeres Herre, som skabte jer af én enkelt person og fra ham skabte hans mage og fra de to udbredte utallige mænd og kvinder."

Koranen 4:1

Se også 7:189, 42:11, 16:72, 32:9 og 15:29.

Koranen bebrejder ikke kvinder for "menneskets fald", ej heller betragter den graviditet og fødsel som straf for at have "spist af det forbudte træ." Tværtimod skildrer Koranen Adam og Eva som lige ansvarlige for deres synd i Haven, og udpeger aldrig Eva alene til bebrejdelse. Begge angrede, og begge blev tilgivet (se Koranen 2:36-37 og 7:19-27). Faktisk blev Adam i ét vers (Koranen 20:121) specifikt bebrejdet. Desuden værdsætter Koranen graviditet og fødsel som tilstrækkelige grunde til den kærlighed og respekt, der tilkommer mødre fra deres børn (Koranen 31:14 og 46:15).

Mænd og kvinder har samme religiøse og moralske pligter og ansvar. Ethvert menneske skal møde konsekvenserne af sine gerninger:

"Og deres Herre besvarede dem: "Visselig, Jeg lader ikke belønningen for nogen af jeres anstrengelser gå tabt, om det så er en mands eller en kvindes."

Koranen 3:195

Se også 74:38, 16:97, 4:124, 33:35 og 57:12.

Koranen er ganske klar vedrørende spørgsmålet om den påståede overlegenhed eller underlegenhed hos ethvert menneske, mand eller kvinde. Det eneste grundlag for en persons overlegenhed over en anden er gudsfrygt og retskaffenhed, ikke køn, farve eller nationalitet (se Koranen 49:13).

Det økonomiske aspekt for kvinder i islam

1) Retten til at besidde personlig ejendom: Islam fastsatte en ret, som kvinder var berøvet både før islam og efter (selv så sent som i det 20. århundrede), nemlig retten til selvstændig ejendomsret. Den islamiske lov anerkender kvinders fulde ejendomsret før og efter ægteskab. De kan købe, sælge

[313] W.E.H. Lecky, *History of European Morals from Augustus to Charlemagne*, bd. 2 (London: Longmans, Green, and Co., 1869), s. 357–358.

[314] Tertullian, *De Cultu Feminarum* (Om kvindernes påklædning), Bog 1, Kapitel 1. Oversat i *The Ante-Nicene Fathers*, bd. 4 (Buffalo: The Christian Literature Co., 1885), s. 14.

[315] David Mace & Vera Mace, *smst.*, s. 81.

eller udleje enhver af eller alle deres ejendomme efter forgodtbefindende. Af denne grund kan muslimske kvinder beholde (og faktisk har de traditionelt beholdt) deres efternavn efter ægteskab, en indikation af deres uafhængige ejendomsrettigheder som juridiske personer.

2) Økonomisk sikkerhed og arvelove: Økonomisk sikkerhed er sikret for kvinder. De er berettigede til at modtage ægteskabsgaver uden begrænsning og til at beholde deres nuværende og fremtidige ejendom og indkomst for deres egen sikkerhed, selv efter ægteskab. Ingen gifte kvinder er pålagt at bruge noget beløb overhovedet af sin ejendom og indkomst på husholdningen. Kvinden er også berettiget til fuld økonomisk forsørgelse under ægteskabet og i "venteperioden" (*'iddah*) i tilfælde af skilsmisse eller enkestand. Visse retslærde kræver desuden et års forsørgelse ved skilsmisse og enkestand (eller indtil de indgår nyt ægteskab, hvis dette sker, før året er omme). En kvinde, der føder et barn i ægteskab, er berettiget til børnebidrag fra barnets far. Generelt er en muslimsk kvinde garanteret forsørgelse i alle stadier af sit liv, som datter, hustru, mor eller søster. De økonomiske fordele, der tildeles kvinder og ikke mænd i ægteskabet og i familien, har et socialt modstykke i de bestemmelser, som Koranen fastlægger i arvelovene, der i de fleste tilfælde tildeler manden det dobbelte af en kvindes arv. Mænd arver mere, men i sidste ende er de økonomisk ansvarlige for deres kvindelige slægtninge: deres hustruer, døtre, mødre og søstre. Kvinder arver mindre, men beholder deres andel til investering og økonomisk sikkerhed uden nogen juridisk forpligtelse til at bruge nogen del af den, end ikke til deres eget underhold (mad, tøj, bolig, medicin osv.). Det bør bemærkes, at kvinder før islam undertiden selv var objekter for arv (se Koranen 4:19). I visse vestlige lande blev hele den afdødes bo, selv efter islams komme, givet til den ældste søn. Koranen gjorde det imidlertid klart, at både mænd og kvinder er berettigede til en fastsat andel af boet efter deres afdøde forældre eller nære slægtninge. Allah har sagt:

"Mænd skal have en andel af, hvad forældre og nære slægtninge efterlader, og kvinder skal have en andel af, hvad forældre og nære slægtninge efterlader – det være sig lidt eller meget – en andel foreskrevet af Allah."

Koranen 4:7

3) Beskæftigelse: Hvad angår kvindens ret til at søge beskæftigelse, bør det først fastslås, at islam betragter hendes rolle i samfundet som mor og hustru som hendes mest hellige og væsentlige. Hverken hushjælp eller barnepiger kan på nogen måde overtage moderens plads som opdrager af et retskaffent barn, frit for komplekser og omhyggeligt opdraget. En sådan ædel og vital rolle, der i høj grad former nationers fremtid, kan ikke betragtes som lediggang. Der findes imidlertid ingen bestemmelse i islam, der forbyder kvinder at søge beskæftigelse, når der er en nødvendighed for det, især i stillinger, der passer bedst til hendes natur, og hvor samfundet har mest brug for hende. Eksempler på disse erhverv er sygepleje, undervisning (især af børn), lægegerning samt socialt og velgørende arbejde.

Det sociale aspekt for kvinder i islam

A) Som datter:

1) Koranen gjorde en ende på den grusomme praksis med drab på pigebørn, som fandtes før islam. Allah har sagt:

"Og den levende begravede pige bliver spurgt hvilken synd hun blev dræbt for"
Koranen 81:8-9

2) Koranen gik videre og irettesatte den afvisende holdning hos visse forældre, når de hørte nyheden om fødslen af en lille pige i stedet for en lille dreng. Allah har sagt:

"Og når nogen overbringer én af dem den glædelige nyhed om et pigebarn(s fødsel), da bliver hans ansigt formørket, mens han er fuld af vrede. Han gemmer sig for folk på grund af den dårlige nyhed, han har fået. Skal han beholde det (pigebarnet) i vanære eller begrave det i jorden? Vid! Elendigt er det, som de afgør!"
Koranen 16:58-59

3) Forældre er forpligtede til at forsørge samt vise venlighed og retfærdighed over for deres døtre. Profeten Muhammad, må Allah velsigne Ham, sagde: "Enhver, der forsørger to døtre, indtil de bliver voksne – han og jeg vil komme på Dommedag som dette (og han pegede med sine fingre samlet)."

4) Et afgørende aspekt i opdragelsen af døtre, der i høj grad påvirker deres fremtid, er uddannelse. Uddannelse er ikke blot en ret, men et ansvar for alle mænd og kvinder. Profeten Muhammad sagde: "At søge viden er påbudt for enhver muslim." Ordet "muslim" omfatter her både mænd og kvinder.

5) Islam hverken påbyder eller opfordrer til kvindelig omskæring. Selvom det måske praktiseres af visse muslimer i bestemte dele af Afrika, praktiseres det også af andre folkeslag, herunder kristne, på disse steder, hvilket blot er en afspejling af de lokale skikke og praksisser dér.

B) Som hustru

(1) Ægteskab i islam bygger på gensidig fred, kærlighed og barmhjertighed, og ikke blot på den blotte tilfredsstillelse af menneskeligt seksuelt begær. Blandt de mest bemærkelsesværdige vers i Koranen om ægteskab er følgende:

"Og blandt hans tegn er, at han skabte ægtefæller til jer af jeres egen slags, for at I skulle få sjælero derved, og Han frembragte kærlighed og omsorg mellem jer. Sandelig, i dette er der tegn for et folk, som tænker efter."
Koranen 31:21

Se også 42:11 og 2:228.

2) Kvinden har ret til at acceptere eller afvise frierier. Ifølge den islamiske lov kan kvinder ikke tvinges til at gifte sig med nogen uden deres samtykke.

3) Ægtemanden er ansvarlig for familiens forsørgelse, beskyttelse og overordnede ledelse, inden for rammerne af samråd (se Koranen 2:233) og venlighed (se Koranen 4:19). Gensidigheden og den komplementære natur i mandens og hustruens roller betyder ikke underdanighed fra nogen af parterne over for den anden. Profeten Muhammad instruerede muslimer vedrørende kvinder: "Jeg lægger jer på sinde at være gode mod kvinder." Samt: "De bedste iblandt jer er dem, der er bedst mod deres hustruer." Koranen opfordrer indtrængende ægtemænd til at være venlige og hensynsfulde over for deres hustruer, selv hvis en hustru falder i unåde hos sin ægtemand, eller hvis der opstår uvilje mod hende i ham:

"Behandl dem vel. Hvis I ikke synes om dem, så kan det forholde sig således, at I ikke synes om noget, som Allah har lagt meget godt i."

Koranen 4:19

Den forbød også den arabiske praksis før islam, hvorved den afdøde fars stedsøn havde lov til at tage sin fars enke(r) i besiddelse (arve dem), som om de var en del af den afdødes bo (se Koranen 4:19).

4) Skulle der opstå ægteskabelige stridigheder, opfordrer Koranen par til at løse dem privat i en ånd af rimelighed og godhed. Koranen skitserer faktisk et oplyst skridt og en vis tilgang for mand og hustru til at løse vedvarende konflikter i deres ægteskabelige liv. I tilfælde af at en strid ikke kan løses rimeligt mellem mand og hustru, foreskriver Koranen mægling mellem parterne gennem indgriben fra familien på vegne af begge ægtefæller (se Koranen 4:35).

5) Skilsmisse er en sidste udvej, tilladt men ikke tilskyndet, for Koranen værdsætter bevarelsen af troen og individets ret – mand såvel som kvinde – til lyksalighed. Former for ægteskabsopløsning omfatter en iværksættelse baseret på gensidig enighed, ægtemandens initiativ, hustruens initiativ (hvis det er en del af hendes ægteskabskontrakt), domstolens afgørelse på en hustrus initiativ (af en legitim årsag), og hustruens initiativ uden en årsag, forudsat at hun returnerer sin brudegave til sin ægtemand. Når fortsættelsen af ægteskabsforholdet er umulig af nogen årsag, belæres mænd stadig om at søge en værdig afslutning på det. Koranen udtaler om sådanne tilfælde:

"Og når I har skilt jer fra kvinder, og de har nået deres foreskrevne venteperiode, så behold dem på sømmelig vis, eller lad dem gå på sømmelig vis. Men tag dem ikke tilbage for at gøre dem uret."

Koranen 2:231

Se også 2:229 og 33:49.

6) At forbinde polygyni med islam, som om det blev indført af denne eller er normen ifølge dens lære, er en af de mest hårdnakkede myter, der videreføres i vestlig litteratur og medier. Polygyni eksisterede i næsten alle nationer og var endda sanktioneret af jødedom og kristendom indtil de seneste århundreder. Islam forbød ikke polygyni, således som mange folk og religiøse samfund gjorde; tværtimod regulerede og begrænsede den det. Det er ikke påbudt, men blot tilladt under betingelser (se Koranen 4:3). Lovens ånd, herunder åbenbaringens tidspunkt, er at håndtere individuelle og kollektive eventualiteter, der kan opstå fra tid til anden (f.eks. ubalancer mellem antallet af mænd og kvinder skabt af krige) og at tilvejebringe en moralsk, praktisk og human løsning på enkers og forældreløses problemer.

C) Som mor:

1) Koranen påbyder godhed og lydighed over for forældre (især mødre):

"Og din herre har befalet, at I ikke må tilbede andre end ham, og at I skal behandle jeres forældre med godhed. Hvis en af dem eller begge skulle nå en høj alder hos dig, så sig ikke "uf!" til dem. Og skæld ikke ud på dem. Sig dem kærlige ord. Sænk din ydmyghedens vinge over dem af medfølelse og sig: 'Min herre! Vis dem nåde. Det er, som da de opfostrede mig, da jeg var lille!'"

Koranen 17:23-24

Se også 31:14, 46:15 og 29:8

2) Naturligvis præciserede Profeten Muhammad denne adfærd for sine følgere, hvorved han tildelte mødre en uforlignelig status i menneskelige relationer. En mand kom til Profeten Muhammad og sagde: "O Allahs Sendebud! Hvem blandt folk er mest værdig til mit gode selskab?" Profeten sagde: "Din mor." Manden sagde: "Hvem dernæst?" Profeten sagde: "Dernæst din mor." Manden spurgte videre "Hvem dernæst?" Profeten sagde: "Dernæst din mor." Manden spurgte igen: "Hvem dernæst?" Profeten sagde: "Dernæst din far."

D) Som søster i troen (generelt):

1) Ifølge Profeten Muhammads udsagn: "Kvinder er blot *shaqa'iq* (tvillingehalvdele eller søstre) til mænd." Dette udsagn er en dybsindig udtalelse, der direkte relaterer til spørgsmålet om menneskeligt ligeværd mellem kønnene. Hvis den første betydning af det arabiske ord *shaqa'iq*, "tvillingehalvdele", antages, betyder det, at manden er den ene halvdel værd (af samfundet), mens kvinden er den anden halvdel værd. Hvis den anden betydning, "søstre", antages, indebærer det det samme.

2) Profeten Muhammad lærte om venlighed, omsorg og respekt over for kvinder generelt: "Jeg lægger jer på sinde at være gode mod kvinder." Det er betegnende, at en sådan formaning fra Profeten var blandt hans sidste instruktioner og påmindelser i afskedsprædikenen, der blev holdt kort før hans bortgang.

3) Ærbarhed og social omgang: Rammerne for passende ærbarhed for mænd og kvinder (beklædning og adfærd) er baseret på åbenbaringskilder (Koranen og profetiske udsagn) og betragtes som sådan af troende mænd og kvinder som guddommeligt funderede retningslinjer med legitime mål og guddommelig visdom bag sig. De er ikke restriktioner pålagt af mænd eller samfundet. Det er interessant at vide, at selv Bibelen opfordrer kvinder til at tildække deres hoved: "for hvis en kvinde ikke tildækker sit hoved, kan hun lige så godt lade sig klippe. Men da det nu regnes for en skam, når en kvindes hår er klippet, eller hendes hoved er raget, skal hun have hovedet tildækket."[316]

[316] 1. Korintherbrev 11:6

Det juridiske og politiske aspekt for kvinder i islam

1) Lighed for loven: Begge køn har ret til lighed for loven og ved domstolene. Retfærdighed er kønsløs (se Koranen 5:38, 24:2 og 5:45). Kvinder besidder en uafhængig juridisk personlighed i økonomiske og andre anliggender.

2) Deltagelse i det sociale og politiske liv: Den generelle regel i det sociale og politiske liv er deltagelse og samarbejde mellem mænd og kvinder i offentlige anliggender (se Koranen 9:71). Der er tilstrækkeligt historisk bevis for muslimske kvinders deltagelse i valget af regenter, i offentlige spørgsmål, i lovgivning, i administrative stillinger, i lærdom og undervisning og endda på slagmarken. En sådan involvering i sociale og politiske anliggender blev udført, uden at deltagerne tabte de komplementære prioriteter for begge køn af syne, og uden at overtræde islamiske retningslinjer for ærbarhed og dyd.

Konklusion

Den status, som ikke-muslimske kvinder opnåede i den nuværende æra, blev ikke opnået på grund af mænds venlighed eller på grund af naturlig fremgang. Den blev snarere opnået gennem en lang kamp og opofrelse fra kvindens side og kun, da samfundet havde brug for hendes bidrag og arbejde, især under de to verdenskrige og på grund af eskaleringen af teknologiske forandringer. I islam blev en sådan barmhjertig og værdig status derimod fastsat, ikke fordi den afspejler det syvende århundredes miljø, ej heller under trussel eller pres fra kvinder og deres organisationer, men snarere på grund af dens iboende sandfærdighed.

Hvis dette indikerer noget, ville det demonstrere Koranens guddommelige oprindelse og sandfærdigheden af islams budskab, som, i modsætning til menneskelige filosofier og ideologier, langtfra udsprang af sit menneskelige miljø; et budskab, der etablerede sådanne humane principper, der hverken blev forældede i tidens løb, ej heller kan blive forældede i fremtiden. Det er trods alt budskabet fra den Alvise og Alvidende Allah, hvis visdom og viden ligger langt ud over det ypperste inden for menneskelig tænkning og fremskridt.[317]

[317] M. Malaekah, *Women in Islam*, http://www.islamreligion.com/articles/2132.

Hvordan bliver jeg muslim?

Ordet "muslim" betyder en, der underkaster sig Allahs vilje, uanset race, nationalitet eller etniske baggrund. At blive muslim er en enkel og let proces, der ikke kræver nogen forudsætninger. Hvis nogen har et reelt ønske om at være muslim og har fuld overbevisning og stærk tro på, at islam er Allahs sande religion, så er alt, hvad man behøver at gøre, at udtale "Shahada", trosbekendelsen, uden yderligere tøven, ideelt set bevidnet af andre muslimer.

Shahada er den første og vigtigste af islams fem søjler. Ved udtalelsen af denne bekendelse, eller Shahada, med oprigtig tro og overbevisning, indtræder man islam. Idet man indtræder i islams fold udelukkende for Allahs velbehag, tilgives alle ens tidligere synder, og man påbegynder et nyt liv i gudsfrygt og retskaffenhed. Profeten sagde til en person, der havde stillet Profeten den betingelse for at acceptere islam, at Allah ville tilgive hans synder: "Ved du ikke, at det at acceptere islam udsletter alle synder, der gik forud for den?"[318]

Når man accepterer islam, angrer man i bund og grund sit tidligere livs veje og overbevisninger. Man behøver ikke at være tynget af synder, der er begået før ens accept. Personens tavle er ren, og det er, som om han netop var blevet født af sin moders liv. Man bør forsøge så vidt muligt at holde sin tavle ren og stræbe efter at gøre så mange gode gerninger som muligt.

Både Koranen og hadith (profetiske udsagn) understreger vigtigheden af at følge islam. Allah erklærer:

"Sandelig, religionen hos Allah er islam."

Koranen 3:19

I et andet vers af den Hellige Koran, erklærer Allah:

"Hvis nogen søger en anden religion end islam, vil det ikke blive godtaget, og han vil være blandt taberne i det hinsidige."

Koranen 3:85

Profeten Muhammad sagde: "Enhver, der vidner, at der ingen er værdig til tilbedelse undtagen Allah, som ingen partner har, og at Muhammad er Hans slave og Profet, og at Jesus er Allahs slave, Hans Profet og Hans ord, som Han skænkede Maria, og en ånd skabt fra Ham; og at Paradiset (himlen) er sandt, og at helvedesilden er sand, da vil Allah med tiden give ham adgang til Paradiset, alt efter hans gerninger."[319]

Allahs Profet sagde også: "Sandelig har Allah forbudt, at den person skal opholde sig evigt i helvede, som siger: "Jeg vidner, at ingen har ret til tilbedelse undtagen Allah,' idet han derved søger Allahs Ansigt."[320]

[318] Saheeh Muslim.
[319] Bukhari.
[320] Bukhari.

Erklæringen af vidnesbyrdet (Shahada)

For at konvertere [eller mere præcist vende tilbage] til islam og blive muslim, skal en person udtale nedenstående vidnebyrd med overbevisning og forståelse af dets betydning – med andre muslimer til stede:

"Ash hadu anla ilaha Illa Allah
wa ash hadu anna Muhammadan Rasool Allah."

"Jeg bevidner, at der ingen er værdig til tilbedelse foruden Allah, og jeg vidner, at Muhammad er Allahs Sendebud."

Når nogen udtaler vidnesbyrdet med overbevisning, så er han/hun blevet muslim.

Den **første** del af vidnesbyrdet består af den vigtigste sandhed, som Allah åbenbarede for menneskeheden: at der intet guddommeligt er, eller noget værdigt til at blive tilbedt, foruden den Almægtige Allah. Allah erklærer i den Hellige Koran:

"Og Vi har ikke sendt et eneste Sendebud før dig, uden at Vi gav ham denne åbenbaring: "Der er ingen anden Gud end Mig, så tilbed Mig alene!"

Koranen 21:25

Dette indebærer, at alle former for tilbedelse, hvad enten det er bøn, faste, påkaldelse, at søge tilflugt, og at ofre et dyr, skal rettes mod Allah og mod Allah alene. At rette nogen form for tilbedelse mod andre end Allah (hvad enten det er en engel, et Sendebud, Jesus, Muhammad, en helgen, en afgud, solen, månen, et træ) ses som værende i strid med islams fundamentale budskab, og det er en utilgivelig synd, medmindre man angrer den, før man dør. Alle former for tilbedelse skal rettes mod Allah alene.

Tilbedelse betyder udførelsen af handlinger og udsagn, der behager Allah; ting, som Han har befalet eller opfordret til at udføre, enten ved direkte tekstmæssigt bevis eller ved analogi. Således er tilbedelse ikke begrænset til udførelsen af islams fem søjler, men omfatter også ethvert aspekt af livet. At sørge for mad til sin familie og at sige noget venligt for at muntre en person op betragtes også som tilbedelseshandlinger, hvis dette gøres med den hensigt at behage Allah. Dette betyder, at alle tilbedelseshandlinger, for at blive accepteret, skal udføres oprigtigt for Allahs skyld alene.

Den anden del af vidnebyrdet betyder, at Profeten Muhammad er Allahs tjener og udvalgte Sendebud. Dette indebærer, at man adlyder og følger Profetens befalinger. Man skal tro på det, han har sagt, efterleve hans lære og undgå det, han har forbudt. Man skal derfor tilbede Allah kun ifølge hans lære alene, for hele Profetens lære var faktisk åbenbaringer og inspirationer, overbragt til ham af Allah.

Man skal forsøge at forme sit liv og sin karakter og efterligne Profeten, da han var et levende eksempel for mennesker at følge. Allah siger:

"Sandelig, du har en storslået karakter"

Koranen 68:4

"Sandelig, Allahs Sendebud er det smukkeste forbillede for enhver, som sætter sin lid til Allah og den yderste dag og husker Allah meget."

Koranen 33:21

Han blev sendt for i praksis at udmønte Koranen, i sin tale, sine handlinger, sin lovgivning såvel som alle livets andre facetter. Da Aisha, Profetens hustru, blev spurgt om Profetens karakter, svarede hun: "Hans karakter var Koranen."
At efterleve den anden del af Shahadaen i sandhed er at følge hans eksempel i alle livets forhold. Allah siger:

"Sig: 'hvis I elsker Allah, så følg mig'"

Koranen 3:31

Det betyder også, at Muhammad er den sidste Profet og Allahs Sendebud, og at ingen (sand) Profet kan komme efter ham.

"Muhammad er ikke fader til nogen af mændene blandt jer; derimod er han Allahs Sendebud og den sidste af alle profeterne! Allah er alvidende om alle ting"

Koranen 33:40

Alle, der hævder at være profeter eller at modtage åbenbaring efter Muhammad, er bedragere, og at anerkende dem ville være ensbetydende med vantro.

Vi byder dig velkommen til islam, lykønsker dig med din beslutning og vil forsøge at hjælpe dig på enhver måde, vi kan, om Allah vil. Gå ind på www.quranproject.org/newmuslim for yderligere oplysninger.

Anbefalet litteratur:

- *'I am a new Muslim: What now?'* www.quranproject.org/what-now
- *'A Guide for the new Muslim'* af Jamal Zarabozo [Også tilgængelig som PDF]
- *'Riyadh as-Saliheen'* af Imam an-Nawawi
- *Islamic Creed Series af Dr. Umar al-Ashqar* [Også tilgængelig som PDF]
  - *'Belief in Allah'*
  - *'The World of the Noble Angels'*
  - *'The Messengers and the Messages'*
  - *'The Minor Resurrection' [What happens after death]*
  - *'The Day of Resurrection'*
  - *'Paradise and Hell'*
- *'Islam and the World'* af Abul Hasan Ali Nadwi
- *'Purification of the Soul'* publiceret af al-Firdous [Også tilgængelig som PDF]
- *'Invocation of God'* af Ibn Qayyim al-Jawziyyah

Kort vejledning i afvaskning og bøn[321]

Ethvert folk har sin egen metode til at søge trøst, afslapning og flugt. Nogle bruger musik, nogle bruger øvelser som yoga, og andre stoffer og alkohol. Hvad angår muslimer, opnår vi fordelene ved alt det ovennævnte og mere, gennem bønnen. Vi tyr til kilden til alle løsninger og kilden til al fred og lindring – *vores Elskede, vores Skaber.*

Enhver af os blev skabt med særlige behov; såsom behovet for at føle sig elsket, behovet for at være alene en stund, behovet for at vide, at en særlig person venter på én derhjemme efter en lang, hård arbejdsdag, behovet for at tilbringe tid med sine børn og kysse dem i søvn, behovet for at høre venlige ord, osv. Når disse behov aldrig tilfredsstilles, opstår der en ubalance i os, som kan påvirke kvaliteten af hele vores dag. Vi kan blive irritable og gnavne og ikke vide hvorfor. Et behov i os er ikke blevet opfyldt den dag. Dog er vi blevet skabt med et behov, der er langt større og mere kritisk for vores fuldstændige velbefindende end noget andet… Det er behovet for at *tilbede.*

For at tilfredsstille dette behov har folk gennem tiderne tilbedt alt under solen [inklusivt solen]. De tilbad afguder, vand, dyr, slanger, solen, stjernerne og penge – og ofrede store anstrengelser og rigdom for at gøre det. Sandelig, dette behov for at tilbede må tilfredsstilles, men intet af ovenstående kan tilfredsstille det som at tilbede den Eneste Sande Gud! Og bønnen indfrier denne tilfredsstillelse.

Det var almindeligt, at når tiden til bønnen kom, vendte Profeten Muhammad sig mod Bilal [hvis pligt det var at udråbe kaldet til bøn] og sagde: *"Giv os lindring med den, O Bilal."* Med andre ord: Udråb kaldet, Bilal, for det, som vil lette vores tunge byrder – berolige – og trøste os. For når Profeten var tynget af en vanskelig sag eller stor bekymring, tyede han til bønnen.

Da Profeten stod midt i sin sværeste tid i Mekka og følte den dybeste sorg, hvordan trøstede Allah ham da og opløftede hans ånd? Han hævede Profeten op til Sig under alle tiders mest betydningsfulde begivenhed – al-Israa wal-Mi'raaj! [nattefærden til Jerusalem og derefter til Himlen] indtil han nåede det tætteste, et menneske nogensinde kan nå i nærhed til sin Herre! Det var ved denne lejlighed, at Allah påbød, at bønnen skal udføres fem gange dagligt.

Når vi dør, er bønnen det første ansvar, vi vil blive dømt for; hvis den er i orden [accepteret], da vil alle vores gerninger derefter være i orden [accepteret], og hvis den er fordærvet, da vil alle vores gerninger derefter være fordærvede. Profeten Muhammad sagde: *"Den, der opgiver den [bønnen], har begået vantro."*

Dog er det ikke kun bønnens obligatoriske natur, der bør få os til at passe den. Dette ville være en ufuldstændig hensigt. Bønnen er en handling, der bringer en sådan tilfredsstillende trøst, en sand slukning af den åndelige tørst! Din krop er måske på jorden, men din sjæl svæver omkring Den Barmhjertiges Trone! Bønnen er Allahs største gave til os. I den findes freden og den sande lykke, som vi alle længes efter og søger. Hver stilling har en særlig mening og en unik betydning, således at vi med hver stilling, vi bevæger os til, bliver ført ind i en ny og anderledes scene.

[321] Redigeret fra forskellige kilder bl.a. *'Love of Allah'* – www.quranproject.org og www.myprayer.org.au.

Disse overgange hjælper vores sind til at forblive bevidste om og internalisere de ord, vi udtaler. Derudover hjælper de vores hjerter til at forblive levende gennem hele vores bøn – levende med skiftende følelser og sindsstemninger over for Allah; kærlighed, håb, frygt og ydmyghed.

Til slut, så husk dette: Dette livs sødme ligger i ihukommelsen af Ham, det næste livs sødme ligger i at se Ham! Når du træder frem til din bøn, så gør det fordi du *elsker* Ham, gør det fordi du *savner* Ham og længes at være med Ham. Mærk dit hjerte banke. Først da, vil du være på vej til at opnå den indre fred og trøst, som bønnen blev foreskrevet for.

Kilde: Redigeret fra *'Love of Allah: Experience the beauty of Salah'* – [fås gratis som PDF og bog – bestil : www.quranproject.org]

Vejledning i afvaskning og bøn

Dette er en hurtig og grundlæggende vejledning til bøn, som fremhæver hovedsøjlerne i bøn og afvaskning. For en mere detaljeret og grundig vejledning i bønnens regler/metoder, gå ind på www.quranproject.org/prayer

Wudu – Afvaskningen

Wudu er en forudsætning for bønnen

1. Hav intentionen til afvaskningen og sig 'Bismillah' (I Allahs navn)
2. Vask dine hænder
3. Skyl munden og næsen
4. Vask ansigtet
5. Vask den højre arm inklusive hånden op til albuen, og derefter det samme for den venstre
6. Stryg hovedet frem og tilbage én gang
7. Vask den højre fod inklusive anklen, og gør derefter det samme for den venstre

Alle handlinger kan gøres én, to eller tre gange, undtagen strygningen af hovedet, som kun gøres én gang.

De fem daglige bønner

For globale tider for hver bøn, besøg din lokale moske og få en bønnetidsplan eller besøg www.salahtimes.com/denmark

Navn	*Tid på dagen*	*Enheder af bøn*
Fajr	Daggry	2
Dhuhr	Middag	4
Asr	Sen-eftermiddag	4
Maghrib	Solnedgang	3
Isha	Nat	4

Enhver del af det, du finder svært at memorere, kan du erstatte med en bøn på dit modersmål som: 'Æret være Allah, al lovprisning tilkommer Allah, Allah er den Største, og der er ingen guddom værdig af tilbedelse foruden Allah.' Indtil du kan memorere det på arabisk.

Oversatte korte fraser

Bevægelse under bønnen - *'Allah u Akbar'* – Allah er den største.

Bukke - *'Subhana rabbiyal Adhiim'* – Æret være Allah, den mægtigste.

Stående efter at have bukket - *'Sami Allahu liman hamidah'* – Allah hører dem, der lovpriser ham. - *'Rabbana wa lakal hamd.'* Vor Herre, Dig tilkommer al lovprisning.

Under prostration - *'Subhana Rabbiyal a'la'* – Æret være Allah, Den Højeste.

Mellem prostrationer - *'Rabbigh firli war hamni.'* - Min herre, tilgiv mig og vis mig barmhjertighed.

Afslutning af bønnen - *'Assalamu 'alaykum wa rahmatullah'* – Må Allahs fred og barmhjertighed være med dig.

Bønnens første enhed (rak'ah)

I stående stilling, vend dig mod Qiblah (bederetningen)

Bemærk: Qiblah er omtrent mod sydøst i Danmark, men ændrer sig afhængigt af din placering i verden

...Dan hensigten i dit hjerte om at bede den specifikke bøn.

1. Løft dine hænder op på højde med dine skuldre/ansigt, idet du siger: '*Allahu Akbar*'

2. Placer dem derefter på brystet, den højre hånd over den venstre.

3. Mens du står, reciter det åbnende kapitel (al-Fatihah) af Koranen:

Bismillahi Rahmani Rahiim

Alhamdu lillahi Rabbil alamiin.
Ar-Rahmanir Rahiim.
Maliki yawmid diin.
Iyyaka na'budu
wa iyyaka nasta'iin.
Ihdinas siratal mustaqiim.
Siratal lathiina an 'amta alayhim.
Ghayril maghdubi alayhim walad daalliin.'
Sig dernæst '*Amiin*'

'I Allahs navn, Den Nådigste, Den Barmhjertigste.

Al pris tilkommer Allah, universets herre,
Den Nådigste, Den Barmhjertigste,
Dommedagens hersker
Dig alene tilbeder vi
og dig alene beder vi om hjælp
Led os til den rette vej
Vejen, som følges af dem, Du har vist nåde
ikke vejen, som følges af dem, som har vakt
(Din) vrede eller er vildfarne

4. Sig *'Allahu akbar'*, og buk derefter. Sig derefter *'Subhana rabbiyal adhiim'* tre gange, mens du står bukket.

5. Vend tilbage til stående stilling, idet du siger:
'Sami Allahu liman hamidah, Rabbana wa lakal hamd.'

6. Sig *'Allahu Akbar'* og kast dig ned med panden og næsen mod jorden, og mens du er på jorden sig *'Subhana rabbiyal a'la'* tre gange…

7. Sæt dig op, idet du siger 'Allahu Akbar' sig dernæst siddende *'Rabbigh firli war hamni.'*

8. Kast dig ned igen, idet du siger *'Allahu Akbar'* gentag endnu en gang *'Subhana Rabbiyal a'la.'* tre gange

Den anden enhed af bønnen (rak'ah)

Vend tilbage til stående stilling til bønnens anden enhed (rak'ah), idet du siger 'Allahu Akbar.' Begynd med at læse det åbnende kapitel, og fortsæt denne bønne-enhed, som du gjorde i det første.

At-Tashahhud (Vidnesbyrdet)

9. I bønnen på tre eller fire enheder, efter den anden enhed, sæt dig ned efter din nedkastelse og sig følgende bøn.

'At-tahiyyatu lillahi was-salawatu wattayyibat. Assalamu alayka ayyahun nabiyyu wa rahmatul-lahi wa barakatahuh. Assalamu alayna wa ala ibadillahis salihiin. Ash hadu alla ilaha ilal-ha wa ashadu anna Muhammadan abduhu wa rasuluh.

'Lovprisningsord og forherligelse er til Allah, og bønner og rene ord. Fred og hilsener være med dig, O Profet, og Allahs barmhjertighed og Hans velsignelser. Fred være med os og med alle Allahs retfærdige tjenere. Jeg bevidner at ingen har ret til at blive tilbedt undtagen Allah, og jeg bevidner at Muhammad er Hans tjener og Sendebud.'

10. I den sidste rak'ah (bønne-enhed), sig den forrige (punkt 9) bøn, og tilføj følgende bøn:

'Allahumm salli 'ala Muhammad wa 'ala ali Muhammad kama sallayta ala Ibrahiim wa 'ala ali Ibrahiim innaka hamiidun majiid. Allahumma barik 'ala Muhammad wa 'ala ali Muhammad kama barakta 'ala Ibrahiim wa 'ala ali Ibrahiim innaka hamiidun majiid'

'O Herre, velsign Muhammad og hans familie, ligesom Du velsignede Ibrahiim og hans familie. Du er den mest lovpriste, den mest Glorværdige. O Herre, tildel Din nåde til Muhammad og hans familie, ligesom Du tildelte den til Ibrahiim og hans familie. Du er den mest lovpriste, den mest glorværdige.'

11. Efter at du har sagt bønnen, vend dit ansigt mod højre, idet du siger:

'Assalamu alaykum wa rahmatullah'...

....Vend derefter mod venstre, idet du siger det samme.

Nu er din bøn fuldendt.

- Korte svar -

Spm.: Hvad er islam?

Svar: Islam betyder underkastelse til Allahs vilje. Islam lærer troen på kun én Allah, Dommedag og individuelt ansvar for handlinger. En, der underkaster sig Allah, kaldes en muslim – hvilket er forudsætningen for at komme i Paradis

Spm.: Hvem er Allah?

Svar: Allah er simpelthen det arabiske ord for Gud, den Gud, der tilbedes af kristne og jøder. Det er Ibrahiims og Musas Gud, ikke en anden Gud. Kristne arabere omtaler også Gud som Allah.

Spm.: Hvad er Koranen?

Svar; Koranen er islams hellige bog. Muslimer tror på, at Koranen blev guddommeligt åbenbaret og er Allahs sidste testamente. Koranen er bevaret i sin originale arabiske form, og det er enstemmigt accepteret, at den aldrig er blevet ændret - bevaret både mundtligt og i skriftlig form.

Q: Hvad er islams grundlæggende lærdomme?

Der er fem søjler i islam:

a. *Troshekendelsen:* At vidne om, at der ingen guddom er værdig til tilbedelse foruden Allah, og at Muhammad er Allahs Sendebud
b. *Bøn:* Bed mod Mekka fem gange hver dag
c. *Almisse:* Donere en del af din formue til de fattige
d. *Faste:* afholde sig fra mad, drikke og fra at have samkvem med dine ægtefæller fra daggry til solnedgang i måneden ramadan
e. *Pilgrimsfærd:* Besøg Mekka og udfør Hajj én gang i livet, hvis du har midlerne til at gøre det.

Disse søjler er bygget på troens artikler – som kan opdeles i følgende:

1) *Allah:* At Allah én, uden nogen partner. Alt, hvad der skete i fortiden, sker nu og vil ske i fremtiden, er ved Allahs vilje.
2) *Englene:* Engle er skabt af lys og udfører Allahs befalinger uden at stille spørgsmål.
3) *Allahs bøger:* Disse inkluderer Toraen åbenbaret til Musa, Dawuds Salmer, Evangeliet åbenbaret til Isa og Koranen.
4) *Allahs Profeter:* Der var tusindvis af Profeter, der prædikede Allahs budskab. Profeten Muhammad var den sidste Profet for hele menneskeheden og fuldendte Allahs budskab.
5) *Dommedag:* På denne dag vil hele menneskeheden blive genoplivet og dømt af Allah. De, hvis gode gerninger opvejer deres dårlige gerninger, vil få lov til at komme i Paradis, og de, hvis dårlige gerninger opvejer deres gode gerninger, vil blive dømt til Helvede, undtagen dem, som Allah er barmhjertig mod.
6) *Guddommelig bestemmelse:* Allahs forordning, forudbestemmelse af alle ting, og begivenheder. Intet i universet kan ske uden Allahs viden. Hvad end Han ønsker, sker det, og hvad end Han ikke ønsker, sker ikke. Der er ingen magt eller nogen bevægelse undtagen ved Allah.

Spm.: Hvorfor beder muslimer fem gange om dagen?

Svar: Muslimer beder fem gange om dagen, fordi Allah foreskrev det. De, der ikke kender bønnens værdier, tænker måske, at det er for meget. De, der praktiserer bønnen, finder trøst i den, idet de lovpriser, forherliger og taler til den Mægtigste. Derfor fokuserer de fem gange i løbet af dagen, uanset hvilke omstændigheder der omgiver dem, tilbage på Allah og livets sande realiteter. Sandelig foretrækker nogle at bede mere for at opnå lykke, fred og sindsro.

Spm.: For at bede udfører du afvaskningen. Hvorfor udfører du sådan et ritual? Kan du ikke bede uden afvaskning?

Svar: For enhver aktivitet i livet er der regler og regulativer. Nogle gange er der også forudsætninger for de generelle krav. I islam er der også nogle regler og regulativer for de systemer, som Allah har lovgivet. I skoler har hver lærer sine krav til hvert kursus, som han/hun underviser i. Gennem deres viden og visdom har de designet kurset og kravet, så de studerende vil være i stand til at bestå kurset. Bønnen (Salah) i islam har sine regler og regulativer. Den har sine åndelige og fysiske dimensioner – åndeligt renses enhver mindre synd, der er blevet opsamlet siden den forrige afvaskning, og fysisk fjerner og renser kroppen for alle typer urenheder. Islam opfordrer også til brug af en tandstik til at rense vores tænder og påføre duft – alt sammen som forberedelse til, at den troende præsenterer sig selv for Kongernes Konge, Allah selv.

Spm.: Hvorfor skal muslimer bede mod Ka'baen i Mekka?

Svar: Ka'baen er det første hus bygget til tilbedelse af Allah på jorden. Det blev oprindeligt bygget af Adam og derefter genopbygget af Ibrahiim og hans søn Ismail. Allah har valgt Ka'baen som et fokuspunkt for vores bøn og for at skabe enhed for alle de troende over hele verden.

Spm.: Hvad er en moske/masjid?

Svar: En moske eller masjid er et tilbedelsessted for muslimer. Muslimer beder i en masjid såvel som kristne beder i en kirke.

Spm.: Jeg ved, at muslimer faster i ramadan. Hvorfor faster I hele måneden uden at spise og drikke noget i løbet af dagen?

Svar: At faste hele måneden ramadan er den fjerde søjle i islam. Denne måned er den 9. måned i den islamiske kalender og er den måned, hvor Koranen blev åbenbaret. I hele måneden faster muslimer fra daggry til solnedgang. I Profetens levetid steg Englen Jibriil ned hver nat i måneden og gennemgik de vers, der var åbenbaret indtil da, med ham. Ud over den åndelige renselse af sjælen har faste mange religiøse, sociale, kulturelle, økonomiske og uddannelsesmæssige fordele for alle – herunder kontrol over egoer, appetit og lyster. Faste er også blevet foreskrevet andre folk før islam, ligesom jøderne og de kristne.

Spm.: Hvad er hajj?

Svar: Pilgrimsfærden til Mekka (Hajj) er en forpligtelse kun for dem, der er fysisk og økonomisk i stand til at gøre det. Ikke desto mindre tager over to millioner mennesker til Mekka hvert år fra hvert hjørne af kloden, hvilket giver en unik mulighed for folk fra forskellige nationer til at møde hinanden.

Den årlige Hajj begynder i den tolvte måned af det islamiske år. Pilgrimme bærer særligt tøj: enkle klædningsstykker, der fjerner forskelle i klasse og kultur, så alle står lige over for Allah. Hajj-ritualerne, som er af Ibrahiims oprindelse, inkluderer at gå rundt om Ka'baen syv gange og gå syv gange mellem højene Safa og Marwah, som Hajar (Ibrahiims kone) gjorde under sin søgen efter vand. Pilgrimmene står senere sammen på de brede sletter ved Arafat (et stort ørkenområde uden for Mekka) og forenes i bøn om Allahs tilgivelse, i hvad der ofte tænkes som en forsmag på Dommedag. Afslutningen på Hajj markeres af en højtid, Eid al-Adha, som fejres med bøn og udveksling af gaver i muslimske samfund i hele verden. Denne dag og Eid al-Fitr (en festdag der fejrer slutningen af ramadan), er de to helligdage i den islamiske kalender.

Spm.: Hvem var Profeten Muhammad?

Svar: Profeten Muhammad var den sidste og endelige Profet sendt af Allah Han fuldendte rækken af Profeter, som inkluderede Adam, Nuh, Ibrahiim, Ismail, Ishaq, Musa og Isa. Han blev født i Mekka i år 570 e.v.t., i den periode af historien, europæere kalder middelalderen. Profeten Muhammad var søn af Abdullah, en adelsmand fra Quraysh-stammen. Hans far døde før hans fødsel, og hans mor, Aminah, døde kort efter. Han blev derefter opdraget af sin onkel, Abu Talib. Da han voksede op, blev Muhammad kendt for sin sandfærdighed, generøsitet og oprigtighed, hvilket indbragte ham titlen al-Amin, den troværdige. Han var af en eftertænksom natur og havde længe afskyet sit samfunds dekadence. Det blev hans vane at trække sig tilbage fra tid til anden i Hira-grotten nær toppen af 'Lysets Bjerg' nær Mekka.

Spm.: Hvordan blev Muhammad Profet og Sendebud for Allah?

Svar: I en alder af 40 år, mens han var optaget af en meditativ retræte, modtog han sin første åbenbaring fra Allah gennem Ærkeenglen Jibriil. Denne åbenbaring, som fortsatte i treogtyve år, er kendt som Koranen. Profeten Muhammad begyndte at recitere de ord, han hørte fra Jibriil, og at prædike den sandhed, som Allah havde åbenbaret for ham. Befolkningen i Mekka var nedsunket i deres uvidenhed og modarbejdede ham og hans lille gruppe af følgere på enhver måde. Disse tidlige muslimer led under bitter forfølgelse. I år 622 e.v.t. gav Allah det muslimske samfund befalingen om at udvandre. Denne begivenhed, Hijrah eller migrationen, hvor de forlod Mekka til fordel for byen Medina, omkring 420 kilometer mod nord, markerer begyndelsen på den muslimske kalender. Medina gav Profeten Muhammad og muslimerne den sikre og nærende havn, hvor det muslimske samfund voksede, og her etablerede han den islamiske stat. Efter adskillige år vendte Profeten og hans følgere tilbage som erobrere. Han var nu Arabiens øverste hersker, rensede landet for afgudsdyrkelse og dedikerede Ka'baen til tilbedelsen af Allah, den Ene. Han døde i en alder af 63, og inden for et århundrede efter hans død havde islam spredt sig til Spanien i vest og så langt østpå som Kina.

Spm.: Er det sandt, at muslimer tilbeder Muhammad?

Svar: Slet ikke! Muslimer tilbeder kun Allah alene. Af denne grund kaldes de ikke muhamedanere. For eksempel tilbeder kristne Kristus og kaldes derfor kristne. Det er den største synd i islam at tilbede nogen eller noget andet ved siden af Allah.

Spm.: Jeg troede, at muslimer kun tror på Muhammad som deres Profet. Er dette sandt?

Svar: Nej! Muslimer tror på alle de profeter og Sendebude, som Allah sendte til menneskeheden fra Adams dage til Profeten Muhammads dage. Allah sendte over 124.000 profeter i menneskehedens historie. Dog nævnte Allah 25 navne i Koranen, hvoraf nogle er: Adam, Idris, Nuh, Ibrahiim, Lut, Ismail, Ishaq, Yaqub, Yusuf, Ayyub, Musa, Harun, Kong Dawud, Kong Sulayman, Yunus, Zakariyya, Yahya, Isa og Muhammad. Muslimer tror på dem alle og gør ikke forskel på deres missioner – som alle kaldte til tilbedelsen af én Allah. Hver gang en profets navn nævnes, siger muslimer fred være med ham (fvmh).

Spm.: Jeg blev overrasket over at høre, at muslimer tror på Jesus og jomfru Maria?

Svar: Muslimer er forpligtede til at tro på Isa og Maryam. De respekterer dem dybt og betragter dem som værende blandt de bedste mennesker, med Isa som et af de største af Allahs Sendebud og hans mor som den største af alle kvinder. I Koranen er der et kapitel (Surah) i Maryams eget navn – Surah 19. Intet andet kvindenavn blev åbenbaret eksplicit i Koranen undtagen Maryams.

Spm.: Jeg er også overrasket over at høre, at muslimer tror på Musa. Jeg troede, at Musa kun var jødernes Profet.

Svar: Musa var ikke jødernes Profet. Han var Allahs Profet til Israels børn. Han blev sendt for at redde dem fra forfølgelsen af Firaun af Egypten. Dog var Musa muslim. Han prædikede Allahs Budskab og lærte dem at tro på Allah, Universets Skaber. Han instruerede dem også i at bede, faste og betale almisse. Muslimer tror på Profeten Musa, såvel som de tror på alle de andre Profeter og Sendebude, uden nogen forskelsbehandling.

Spm.: Er det sandt, at Muhammad er den sidste Profet og det sidste Sendebud? Hvis ja, hvordan kan det være? Tror du ikke, at vi har brug for flere Profeter i dag?

Svar: Ja! Muhammad er den sidste Profet og det sidste af Allahs Sendebud til hele menneskeheden. Hans lærdomme er ment for kristne, jøder, buddhister, hinduer og andre. Man ville måske have brug for en anden Profet, hvis hans lærdomme var blevet fordrejet eller tabt. Originaliteten, helheden og autenticiteten af Koranen er veldokumenterede og bevist at være intakte. Islams lærdomme er ment for alle mennesker. Dette var ikke tilfældet for de tidligere Profeter, der kom til en bestemt stamme, et bestemt folk eller endda til en bestemt æra og et bestemt område. Koranen blev åbenbaret som det sidste testamente til menneskeheden.

Spm.: Kristne tror, at vi blev født syndige, og derfor er vi nødt til at blive døbt. Hvad siger islam om arvesynd?

Svar: I islam fødes ethvert menneske fri for synd. Det ville være umenneskeligt og uretfærdigt, at Allah skulle skabe os med synder. Allah er så barmhjertig. Han skabte os så rene som krystalklar is. Det er først efter pubertetsalderen, at man vil blive stillet til regnskab for sine gerninger og handlinger forudgået af hensigt. På det tidspunkt vil vi blive belønnet ti gange for enhver god gerning, og vi vil blive talt for én for hver dårlig gerning. Hvis vi beder Allah om tilgivelse, vil Han tilgive os. Fordi vi er født fri for synder, behøver vi ikke at blive døbt. Vi er allerede født som muslimer.

Spm.: I kristendommen skal man tro på Isa som vores personlige frelser for at komme i Paradis. Hvad siger islam om frelse?

Svar: Frelse i islam afhænger ikke af, at en anden gør det for os. Vi er ansvarlige for vores gerninger og handlinger forudgået af vores gode hensigter. Derfor er enhver nødt til at arbejde hårdt med god hensigt. Vores hensigt som muslimer er at behage Skaberen. Hvem end der tror på Allah; på alle de Profeter og Sendebude, som Allah sendte til menneskeheden; på Dommedag; og gør gode gerninger mod alle uden personligt ego eller uden udnyttelse; da og kun da sikrer Allah os evig frelse. Gennem Hans barmhjertighed, tilgivelse og velsignelser vil folk blive givet frelse.

Spm.: Engang talte jeg med en muslim og sagde til ham, at kristne tror på Allahs forening. Han informerede mig om, at muslimer ikke tror på Allahs forening, men på Allahs Enhed. Jeg blev forvirret. Vil du venligst uddybe forskellen for mig?

Svar: Mange tak for at rejse et meget grundlæggende princip i islam. Muslimer tror på Allahs Enhed. De tror ikke på konceptet om Allahs forening. Ordet forening kan give et forkert indtryk af konceptet om Allah. Det kan betyde to guder i én, eller tre guder i én. Kristne tror på tre guder i én: Gud faderen, gud sønnen og gud helligånden. Tre i én. Dette er konceptet om Allahs forening. Muslimer tilslutter sig ikke dette koncept. Allah er den eneste Ene. Han er Én-i-Én. Han avler ingen; og ingen har avlet Ham. Han er Skaberen af hele universet. Ingen deler Hans suverænitet med Ham.

Spm.: Under julen gik det op for mig, at muslimer ikke deltager i denne fejring. Siden muslimer tror på Isa, hvorfor fejrer de så ikke jul?

Svar: Muslimer tror på Profeten Isa. Han var et af Allahs fem mægtige Sendebude. Dog fejrer muslimer ikke nogen Profets fødsel. Selv disse Profeter fejrede ikke deres egne fødselsdage. Dens oprindelse ligger i Romerrigets hedenske fest.

Spm.: Betragter islam kristne og jøder som troende?

Svar: Jøder og kristne omtales i Koranen som 'Bogens Folk' – hvilket betyder, at deres oprindelse ligger i skrifter åbenbaret af Allah. Disse skrifter er dog ikke forblevet uberørte af menneskelige tilføjelser og er blevet fordrejet. Da hver Profet blev sendt, var den tids folk forpligtet til at følge ham og ville blive defineret som sandhedens folk eller slet og ret 'muslimer' – så da Musa kom, var folk forpligtet til at følge ham, og disse jøder var troende. Da Isa kom, var folk nu forpligtet til at acceptere ham som Allahs Profet, og at undlade at gøre dette ville fjerne dem fra at blive defineret som troende – selvom de måske havde accepteret Musa som en Profet. Disse kristne var nu de troende indtil den tid, hvor Profeten Muhammad blev sendt. Herefter ville enhver person, der hævder at underkaste sig Allahs vilje, skulle acceptere Muhammads profetskab, og at undlade at gøre dette ville udelukke dem fra at være en sand troende på Allah.

Spm.: Hvis alt er forudbestemt og besluttet, hvor er den frie vilje?

Svar: Spørgsmålet om 'skæbne og fri vilje' har forvirret folk i mange århundreder; men islam har givet et klart svar. Det første punkt, der skal bemærkes i denne henseende, er, at det islamiske koncept om *qadar* og *qadha'* er ganske anderledes end fatalisme, determinisme og prædestination, som forstået af de fleste mennesker. På arabisk bruges ordene *qadar* og *qadha* ofte om skæbne og bestemmelse. Ordet *qadha* betyder at beslutte; at afgøre; at dømme. En *qadi* er en dommer, der afgør

en sag mellem stridende parter. Fra det islamiske synspunkt finder verdens begivenheder sted inden for Allahs viden og vilje

Læs følgende vers:

1. "...Og der er ikke så meget som et støvkorn, som er skjult for din herre, på jorden eller i himlen, og det, der er endnu mindre end det, og det, der er endnu større – uden undtagelse – står sandelig skrevet i Den tydelige Bog." (Koran 10:61)

2. "Ingen ulykke rammer på jorden og ej heller i jeres liv, uden at den står skrevet i en bog, før Vi skaber den. Sandelig, dette er let for Allah. I skal derfor ikke sørge over det I har mistet, og ej heller skal I blive hovmodigt smigret over det, Han har givet jer. Allah kan ikke lide den, som praler…"(Koran 57:23-23)

Ovenstående vers taler om Allah den Almægtiges magt og kontrol over Hans skabelse samt om Hans vilje og plan. Dette er ét aspekt af Hans *qadar*. Der er også et andet aspekt af *qadar*, som vedrører menneskelig fri vilje.

Om menneskelig frihed og ansvar:

1) "Uro og fordærv har spredt sig på land og til havs på grund af det, menneskenes hænder har bedrevet. Sådan, lader han dem smage på (konsekvenserne) af de handlinger, de har begået, så de må vende om." (Koran 30:41)

2) "Og sig: 'Sandheden kommer fra jeres herre! Den, som vil tro, må tro, og den, som vil fornægte, må fornægte!'" (Koran 18:29)

Ovenstående vers taler om menneskers særlige status som væsener med en rolle og mission. Allahs magt over Hans skabelse og Hans forudviden om alle vores handlinger og deres resultater udelukker ikke den status. Allahs *qadar* og *qadha* – som løst kunne gengives som 'Guddommelig forordning og menneskelig skæbne' – inkluderer en vis mængde frihed for mennesker. Vi kan sige, at Allah den Almægtige har villet, at vi skal have friheden til at vælge mellem godt og ondt og handle efter vores egen beslutning, dvs. i det omfang vi har tilladelse til. Det er Allah, der skabte os med alle vores talenter og gaver, og hvis vi ikke har friheden til at bruge dem, hvad ville meningen med disse velsignelser så være? Husk, at Allah gav os ikke blot vores intellektuelle evner, men også evnen til moralsk dømmekraft. Hvad mere er, Han sendte os Sin Vejledning gennem Sine udvalgte Profeter og Bøger for at hjælpe os med at træffe de rigtige valg. Så i islam er der ingen modsigelse mellem tro på guddommelig forudbestemmelse på den ene side og menneskets frihed på den anden.

Spm.: Hvorfor sker der dårlige ting?

Svar: Først og fremmest har Allah ikke gjort denne verden til en permanent verden. Dette er en midlertidig verden, og alt her har en tidsbegrænsning. Hverken de gode ting i denne verden er for evigt, eller de dårlige ting evige. Vi er her i kort tid, og vi bliver testet – de, der består testen, vil finde en evig verden, der er perfekt og permanent.
"Når Vi lader menneskerne smage nåden, bliver de fornøjede over det, men når en ulykke rammer dem for det, som de har begået tidligere, mister de med det samme alt håb. (Koran 30:36)

En række årsager til at dårlige ting kan ske:

1) Som en straf, hvor Allahs love er blevet overtrådt, som i tilfældet med Nuhs og Luts folk: "Er underretningen om dem, der var før dem, ikke nået til dem; om Nuhs folk, 'Aad og Thamud, om Ibrahiims folk, Madyans og de omvæltede byers indbyggere? Deres Sendebude kom til dem med tydelige tegn. Så det var ikke Allah, som gjorde dem uret, men de gjorde sig selv uret." (Koran 9:70)

2) Nogle gange tillader Allah folk at blive ramt af konsekvenserne af deres handlinger som et tegn og en påmindelse, for at de kan få muligheden for at angre og forbedre sig. "Uro og fordærv har spredt sig på land og til havs på grund af det, menneskenes hænder har bedrevet. Sådan, lader han dem smage på (konsekvenserne) af de handlinger, de har begået, så de må vende om." (Koran 30:41)

   "Enhver modgang, som rammer jer, er på grund af jeres hænders værk. Dog tilgiver han også mange." (Koran 42:30)

3) Lidelse kan også være en test og prøvelse for nogle mennesker. Allah tillader nogle mennesker at lide, for at teste deres tålmodighed og standhaftighed. Selv Allahs Profeter og Sendebud blev udsat for lidelse. Profeten Ayyub er nævnt i Koranen som en Profet, der var meget tålmodig. Gennem disse prøvelser og trængsler har man muligheden for at komme tættere på Allah.

4) Allah tillader nogle gange nogle mennesker at lide for at teste andre, hvordan de reagerer på dem. Når du ser en person, der er syg, fattig og trængende, så bliver du testet af Allah for at teste din almisse og tro. Allah siger [i en hadith qudsi]: 'Sandelig, Allah vil sige til sin tjener, når Han stiller ham til regnskab på Dommedag: 'O Adams søn, Jeg var sulten, og du bespiste Mig ikke.' Han vil svare: 'Hvordan kunne jeg bespise Dig? Du er Verdens Herre!' Han vil sige: 'Vidste du ikke, at min tjener den og den, som er søn af den og den, følte sult, og du bespiste ham ikke. Ak, havde du bespist ham, ville du have fundet det (dvs. belønning) hos Mig.' 'O Adams søn, Jeg var tørstig, og du gav Mig intet at drikke.' Han vil svare: 'Hvordan kunne jeg give Dig at drikke? Du er Verdens Herre!' Han vil sige: 'Vidste du ikke, at min tjener den og den, sønnen af den og den, følte tørst, og du gav ham ikke at drikke. Ak, hvis du havde givet ham, ville du have fundet det (dvs. belønning) hos mig.' 'O Adams søn, Jeg blev syg, og du besøgte Mig ikke.' Han vil svare: 'Hvordan kan jeg besøge Dig? Du er Verdens Herre!' Han vil sige: 'Vidste du ikke, at min tjener den og den, sønnen af den og den, blev syg, og du besøgte ham ikke. Ak, havde du besøgt ham, ville du have fundet Mig hos ham."

Spm.: Hvor mange muslimer er der i verden?

Svar: Der er i øjeblikket over 2 milliarder muslimer i verden med næsten 4 millioner, der bor i Storbritannien og over 300.000 i Danmark. I modsætning til den gængse opfattelse er kun 20 % af muslimerne arabere og bor i Mellemøsten. Landene med de største muslimske befolkninger er Indonesien og Indien med hhv. ca. 240 -og 200 millioner muslimer. [322]

[322] https://worldpopulationreview.com/country-rankings/muslim-population-by-country

Spm.: Er det sandt, at alle arabere er muslimer, og at alle muslimer er arabere?

Svar: Nej! Enhver person, der læser, skriver og taler det arabiske sprog, kaldes en araber. Der er over 2 milliarder muslimer i verden. 20 % betragtes som arabere, mens resten er ikke-arabere. Blandt det arabiske folk er der omkring 8 %, der er ikke-muslimer, såsom kristne, jøder, assyrere, ateister, agnostikere osv. Dog skal enhver muslim studere og lære det arabiske sprog, så han/hun vil være i stand til at bede dagligt og læse Koranen og det arabiske sprog.

Spm.: Er arabere andre overlegne?

Svar: Profeten sagde under sin afskedsvalfarten: 'Hele menneskeheden stammer fra Adam og Eva, en araber har ingen overlegenhed over en ikke-araber, ligeledes har en hvid ingen overlegenhed over en sort, heller ikke har en sort nogen overlegenhed over en hvid, undtagen ved fromhed og gode handlinger. Vid, at enhver muslim er en bror til enhver muslim, og at muslimerne udgør ét broderskab.'

Spm.: Hvad er islams retskilder?

Svar: Islams kilder er Koranen, hadith (Profetens udsagn) og de tidlige muslimske lærdes enstemmige beslutninger.

Spm.: Hvad er forskellen på hadith og sunnah?

Svar: Hadith er Profetens præcise udsagn i citationstegn. Profetens sunnah er hans gerninger, handlinger og hans stiltiende godkendelse, dvs. handlinger udført af andre i hans nærvær, som han ikke kommenterede.

Spm.: Hvad betyder jihad – sprogligt og i praksis?

Svar: Jihad betyder sprogligt processen med at 'udøve de bedste anstrengelser', hvilket involverer en form for 'kamp' og 'modstand' for at opnå et bestemt mål. I Koranen er dette ord blevet brugt i forskellige betydninger – hvilket indebærer at kæmpe på Allahs vej, verbalt, økonomisk og fysisk. I krigskontekst lovgiver Koranen om udførelsen af jihad for at gøre Hans ord til det højeste i landet, forsvare eller etablere religionen, fjerne undertrykkelse fra svage mænd, kvinder og børn og for at fjerne uro og fordærv. En bemærkning – der er strenge love, der styrer mødet med fjenden og behandlingen af krigsfanger – alt sammen fastlagt af Allah og demonstreret af Hans Profet.

Spm.: Hvad er en Fatwa?

Svar: En Fatwa er en religiøs afgørelse på et spørgsmål baseret på islamisk lov og udstedt af islamiske lærde.

Spm.: I sekulære lande er troskabseden til landets flag. Hvordan ser muslimer på sådan en ed?

Svar: Enhver person, der aflægger sin troskabsed til sit lands flag, er juridisk ansvarlig for at forsvare det land i henhold til, hvad de politiske ledere beslutter. Lederne kan beslutte at invadere andre lande og begå forskellige former for uretfærdigheder, grusomheder og kriminalitet. En muslims loyalitet

er til Allah. Han vil aldrig adlyde politiske ledere, medmindre de selv adlyder Allah. Deltagelse i uretfærdige krige er blandt de største forbrydelser. Derfor bør masserne såvel som lederne aflægge en troskabsed til Allah, hele universets Skaber.

Spm.: Siden muslimers troskabsed kun er til Allah, hvad er den ed så, og hvad betyder den?

Svar: Ja, muslimers troskabsed er kun til Allah, Universets Skaber. Muslimer skal dagligt sige eden på Koranens sprog, dvs. arabisk. De skal recitere den vokalt, individuelt og i fællesskab. De kan også udtale den mundtligt, privat og stille. Eden lyder som følger: *"Ashhadu anla ilaha illa Allah, Wa ashhadu anna Muhammadan RasooluAllah." "Jeg bevidner, at der ikke er nogen værdig til tilbedelse foruden Allah, og jeg bevidner, at Profeten Muhammad er Allahs Sendebud."*

Spm.: Kan du forklare Sharia og sekularisme i islam?

Svar: Islam lærer, at den troende ikke kan indgå nogen aftale med nogen person eller regering for at mishage Allah; de kan ikke indgå nogen aftale med nogen gruppe om at afgøre nogen sag imod, hvad Allah allerede har besluttet. I islam skal stat og religion rette hele deres liv efter Allahs lærdomme. Ingen har ret til at adskille staten fra religionen - ellers skaber vi to guder: Én gud til vores daglige liv og én gud til det åndelige liv. Denne form for tilgang er totalt afvist og uacceptabel. I islam skabte Allah hele universet. Han er den Virkelige Lovgiver af alle livssystemer for os, og Han ved præcis, hvad vi har brug for. Han lovgav Sharia (islamisk lov) – som vi bør overholde. Da og kun da vil vi leve i fred og harmoni i dette liv og i det hinsidige.

Spm.: Jeg har hørt, at der er noget, der hedder Siirah. Vil du være venlig at fortælle mig, hvad det er?

Svar: Generelt talt betyder Siirah en persons livshistorie. Hver gang muslimer taler om Siirah, mener de biografien om Profeten Muhammad. Muslimer skal studere Profetens Siirah, så de vil være i stand til at efterligne ham, følge hans eksempel og drage nytte af hans visdom og hans lærdomme. De tidlige følgere af islam har skrevet en række bøger om Profeten Muhammads Siirah, som fungerer som en vejledning til alle kommende generationer.

Spm.: Hvordan ser islam på kvinder?

Se artiklen i bilagene, 'Kvinder i islam'

Spm.: Hvorfor tildækker muslimske kvinder sig?

Svar: De gør det i underkastelse til Allah. Han har bedt dem om at skjule deres skønhed undtagen for dem, som Han tillader, og enhver kvinde, der gør dette, opfylder den befaling, som Allah har pålagt hende. Allah har lovgivet for alle samfundets medlemmer, og hvert individ vil blive dømt ifølge befalinger, der var forordnet for ham eller hende. De rettigheder, en hustru har over for sin mand, eller en søn over for sin mor, eller en bror til sin søster, varierer alle – og selvom de er forskellige, bliver vores underkastelse under Allah i bund og grund dømt efter, hvordan vi overholder dem. Derudover beskytter deres Hijab (tildækning) dem dog og kræver respekt fra mænd, der ellers ville have bedømt dem på deres udseende i modsætning til, hvad de siger eller gør. Konceptet med at holde en kvindes skønhed skjult er ikke unikt for islam, men eksisterer i mange

andre trosretninger, herunder kristne nonner, der bærer lignende klædedragt som nogle muslimske kvinder.

Spm.: Hvordan ser islam på menneskerettigheder?

Svar: Samvittighedsfrihed er fastlagt af Koranen selv:
"Der er ingen tvang i (accept af) religionen…" (Koranen 2:256) Liv, ære og ejendom for alle borgere i en islamisk stat betragtes som helligt, uanset om personen er muslim eller ej.

O i mennesker! Sandelig, Vi har skabt jer af en mand og en kvinde, og Vi gjorde jer til folk og stammer, for at I skal kunne genkende hinanden. Sandelig, den mest ærefulde i Allahs øjne er den mest gudfrygtige af jer. Sandelig, Allah er alvidende, kender til alt.

Koranen 49:13

Spm.: Hvor kan jeg lære mere om islam?

Svar: Online på www.quranproject.org - du vil finde relevant lyd, video, bøger og artikler, som vil uddybe alle ovenstående spørgsmål.

Kort indeks over Koranen

A

- 'Aad, 7:65-72, 7:74, 9:70, 11:50-60, 22:42, 25:38, 26:123-140, 29:38, 38:12, 41:15-16, 46:21-26, 50:13, 51:41-42, 53:50, 54:18-21, 69:4, 69:6, 89:6-8
- Aber, 5:60
  - foragtelige, 2:65, 7:166
- Abu Lahab (Profetens onkel), 111:1-3
  - hans kone, 111:4-5
- Adam, 2:31-32, 3:33, 5:27, 7:19-25, 17:61, 17:70, 18:50, 19:58, 20:115-123
  - at englene skulle kaste sig ned for ham, 2:34, 7:11
  - det forbudte træ, 2:35, 7:19, 20:120-121
  - Forvisning fra haven (ej Hawas(Evas) skyld), 2:36, 7:24
- Afgudsdyrkelse
  - forbud, 5:90, 6:145
- Ahmad, 61:6
- Al Rass (brøndens beboere), 25:38
- Al-Yasa, 6:86, 38:48
- Aldring, 16:70, 22:5, 30:54, 36:68
  - Opførsel mod aldrende forældre, 17:23
- Alkohol (se rusmidler)
- Allah (Gud)
  - de, der anstrenger sig, belønnes bedre, 4:95-96, 5:54, 9:120, 49:15, 61:11
  - den bedste dommer, 95:8
  - et år for ham er
    - tusinde menneskeår, 22:47, 32:5
    - halvtreds tusinde år, 70:4
  - elsker dem som handler retfærdigt, 49:9
  - evne til at gøre alt, 2:106, 2:117, 3:165, 3:189, 8:41, 9:116, 11:4, 16:40, 40:68, 41:39, 42:49, 57:2
  - falske døtre af, 16:57, 17:40, 43:16, 52:39, 53:21-22
    - ved navn, 53:19-20
  - fik en mand til at sove et århundrede, 2:259
  - fjende af dem som benægter sandheden 2:98
  - former dig i fostret, 3:6
  - forårsage latter og gråd, 53:43
  - få menneskeheden til at forsvinde og frembringe en ny skabelse, 4:133, 14:19, 35:16
  - giver liv og død, 44:8, 53:44, 57:2, 67:2
  - giver mennesket fri vilje, 36:67
  - gør de vantros planer til intet 8:30, 8:36
  - opgive alt for Ham, 4:66-68, 4:125
  - godt og ondt er fra Ham, 4:78
  - Han er
    - Den Første og Den Sidste 57:3
    - Den Synlige Den skjulte, 57:3
  - har ikke lavet love omkring det han ikke omtaler, 5:101, 6:140, 6:148, 7:32
  - Hans væsen, 2:255

    - har ikke svigtet dig i svære tider, 93:3
    - har ingen gemal, 72:3
    - har ingen søn, 43:81, 72:3, 112:3
    - ihukom Ham stående, siddende og liggende, 3:191, 4:103, 10:12, 25:64
    - ikke en treenighed, 4:171
    - intet menneske er guddommelig, 3:64, 3:151
    - nåde mod krigsfanger, 8:70
    - prise hans herlighed fra morgen til aften 33:42
    - søg tilflugt hos Ham, 113:1-5, 114:1-6
    - skaber ting som du intet ved om, 16:8
    - tronen hviler på vandet, 11:7
    - uden for enhver definition, 43:82, 67:12
    - ved, alt det som går ud over vores fatteevne, 6:59, 6:73, 9:94, 9:105, 13:9, 32:6, 34:48, 35:38, 39:46, 49:18, 59:22, 62:8, 64:18, 72:26, 74:31, 87:7
    - viljer intet forkert for sin skabelse, 3:108, 4:40, 17:71, 21:47, 22:10, 26:209, 40:31, 41:46,45:22, 50:29, 64:11
- Alliancer, 8:72, 9:7
    - forbudt med vantro slægtninge, 9:23
    - forbudt med hyklere, 4:88-89, 4:139, 4:144
    - kristne og jøder, 5:51
- Angreb/argumenter
    - svar med venlighed, 8:58, 16:126
        - det er langt bedre at være tålmodig, 16:126
- Ark (se Noah)
- Arv, 2:240, 2:180, 4:176, 5:106-108, 89:19
    - fordeling til
        - børn og forældre, 4:11
        - enke og enkemænd, 4:12
        - forældreløse, andre slægtninge og trængende 4:8
        - søskende, 4:12
    - hav ikke koner du ikke elsker for, 4:19
    - for kvinder, 4:7
    - for mænd, 4:7
    - opsummering, 4:33
- Astronomi
    - astronomisk navigation, 6:97, 16:16
    - atomer (mindste vægt), 10:61, 34:3, 34:22, 99:7-8
    - himmelske mekanismer, 7:54, 22:65
        - måne, 10:5, 16:12, 21:33, 22:18, 25:61, 29:61, 41:37, 54:1, 71:16, 74:32, 84:18, 91:2
        - månen og solens kredsløb, 6:96, 10:5, 13:2, 14:33, 21:33, 31:29, 35:13, 36:38-40, 39:5,55:5
        - sol, 10:5, 16:12, 21:33, 22:18, 25:45, 25:61, 29:61, 41:37, 71:16, 78:13, 81:1, 91:1
    - konstellationer, 15:16, 25:61, 85:1
    - objekters bevægelse i universet, 35:41, 44:39, 45:22, 46:3, 64:3, 86:11

- objekter rammer jorden, 34:9
- planeter, 81:16
- Sirius (Alpha Canis Major), 53:49
- solnedgang, 55:17, 70:40, 84:16
- solopgang, 37:5, 55:17, 70:40
- stjerner, 22:18, 37:88, 51:7, 81:2, 86:3
  - deres bevægelse, 79:2-4
  - kredsløb, 81:15
  - nær Jorden, 37:6, 41:12, 67:5

- Ayyub (Job), 4:163, 6:84, 21:83, 38:41-44
- Azar, 6:74

B

- Baal, 37:125
- Badr, 3:13, 8:5-19, 8:42-48, 54:45
- Bakkah
  - første masjid, 3:96
- Beduin, 9:90-99, 9:101-106, 33:20, 48:11, 48:16, 49:14
- Bedragere
  - Religiøs, 2:78
  - Straf for, 2:79
- Begravelse
  - indirekte reference til, 5:31
- Beklædning, 7:26, 16:81
  - af ild, 22:19
  - kvinders yderste beklædning forhindrer hykleres chikane, 33:59-60
  - "sløret" eller kvinders beklædning uden for hjemmet, 24:31
- Besætning, 40:79
- Bibel, 5:68
  - forvrængning af 3:78, 5:14-15
- Bier, 16:68
- Biologi
  - levende ting skabt af vand, 24:45, 25:54
- Bjerge, 15:19, 16:15, 16:81, 17:37, 20:105-107, 27:61, 31:10, 33:72, 34:10, 38:18, 41:10, 42:32, 50:7, 77:27, 78:7, 79:32, 81:3, 88:19, 95:2
- Bolig, 16:80
- Botani, 13:4, 39:21
  - to køn af alle planter, 13:3
- Bud
  - generelt religiøse, 2:42-45, 2:83, 2:110, 2:177, 3:113-114, 3:134, 5:12, 5:55, 6:151-153, 7:33, 7:156, 8:3, 9:18, 9:20, 9:86, 9:112, 10:87, 10:93, 13:22, 14:31, 16:90, 16:110, 22:41, 22:78, 24:57, 25:68, 26:181-184, 26:227, 31:3-4, 31:14-19, 35:29, 42:36-43, 58:13, 73:20, 90:13-17, 98:5
  - venlighed mod andre, 4:36
  - forlade dem som håner Allahs love, 4:140, 6:68
- Byggere, 38:37
- Byrde (se modgang)
- Bøn, 2:45, 9:103, 51:18, 70:22-23, 75:31, 96:10, 108:2
  - af Ibrahim, 2:126-129, 9:114, 14:35-41, 26:83-89
  - af Musa, 20:25-35
  - af Nuh, 23:26, 26:117-118, 71:26, 71:28
  - af Suleiman, 38:35
  - af Yusuf, 12:101
  - af Zakariyya, 19:8, 19:10
  - ammende kvinder, 2:233
  - begrænser afskyelige handlinger, 29:45

- en hellig pligt, der er knyttet til tidspunktet på dagen, 4:103
- forskøn jer til, 7:31
- forsamlingsdagen (Fredag), 62:9
- for de rigtige årsager, 107:4-6
- ikke mens man er fuld, 4:43
- indhold, 2:285-286, 3:8-9, 3:16, 3:147, 3:191-194, 17:80-81, 17:111, 23:118, 59:10, 66:8
- prostration, 3:113, 7:206, 9:112, 15:98, 16:48-49, 22:18, 22:26, 22:77, 25:60, 25:64, 26:219, 32:15, 39:9, 41:37, 48:29, 50:40, 53:62, 76:26, 96:19
- stående, 39:9
- tid på dagen, 11:114, 17:78-79, 20:130, 24:36, 24:58, 30:17-18, 32:16, 38:18, 50:39-40, 51:17, 52:48-49, 73:2-4, 76:25-26
- tilgang, 2:238, 17:110
- under fare, 2:239, 4:101-102

- Børn, 16:72, 17:64, 18:46, 19:77, 26:133, 34:35, 34:37, 40:67, 46:15, 57:20, 58:17, 63:9, 64:14-15, 65:7, 68:14, 71:12, 71:21, 74:13, 80:36
  - adopterede skal navngives efter deres far, 33:5
  - af Adam, 36:60
  - af Israel, 2:40, 2:47, 2:72, 3:180, 5:12, 5:70, 5:78, 7:105, 10:90, 17:2, 17:4, 17:101, 17:104, 20:47, 20:80, 20:94, 26:17, 26:22, 26:59, 26:197, 27:76, 32:23, 40:53, 43:59, 44:30, 45:16, 46:10, 61:6, 61:14
  - amning i to år, 2:233
  - dræb dem ikke i frygt for armod, 6:151, 17:31
  - døtre fejlagtigt tænk som et ondt tegn, 16:58-59, 53:21-22
  - døtre som er begravet levende vil spørge om hvilken forbrydelse hun er blevet dræbt for, 81:8-9
  - præislamiske skikke med at dræbe børn, 6:137, 6:140
  - velsignelse af kvindelig afkom, 42:49
  - velsignelse af mandlig afkom, 42:49
  - uvidenhed om fødselstidspunktet, 16:78

D

- Daddel palmer, 36:34, 50:10, 55:11, 55:68, 59:5, 80:29
- Dadler, 50:10
- Dawud, 4:163, 5:78, 6:84, 17:55, 21:78-80, 21:79, 27:15-16, 34:10, 34:13, 38:17, 38:21-26, 38:30
  - givet salmerne, 4:163
  - og Jalut (Goliat), 2:251
- Digtere, 21:5, 26:224, 37:36, 52:30
- Disciple (af Isa), 3:52, 61:14
- Diversitet
  - af mennesker, 30:22, 35:27-28
  - af liv, 35:27-28
- Domme, 4:58, 5:8, 6:151-152, 37:53, 40:78, 45:21, 50:29, 51:6, 60:10, 69:18, 76:24, 82:9, 95:8
  - brug fornuft, 6:151
  - Bekræft beretninger og rygter, 49:6, 49:12
  - Dag, 2:48, 2:113, 2:123, 2:177, 2:254, 2:281, 3:9, 3:25,

3:30, 3:106, 3:114, 3:185, 4:41, 4:59, 4:87, 4:136, 4:141, 5:69, 5:119, 6:15-16, 6:40, 6:128, 7:8, 7:53, 7:187, 9:29, 9:35, 9:44, 9:45, 9:77, 9:99, 10:15, 10:28-30, 10:93, 11:3, 11:8, 11:25, 11:84, 11:103, 11:105, 12:107, 14:21, 14:29, 14:30, 14:41, 14:42, 14:44, 14:47-51, 14:49, 15:36, 15:38, 16:77, 16:84, 16:87, 16:89, 16:111, 17:13-14, 17:71, 17:104, 18:99, 18:100, 19:37-39, 19:75, 19:85, 19:94-95, 20:111-112, 20:15, 20:105-112, 21:47, 21:49, 21:103-104, 22:1-2, 22:2-7, 22:17, 22:55-56, 22:69, 23:16, 24:24-25, 24:37, 25:11, 25:22-30, 26:82, 27:83, 27:87-90, 30:12, 30:14, 30:55, 30:56, 31:33, 32:5, 32:14, 32:29, 33:21, 33:44, 33:63, 33:66, 34:3, 36:51-54, 37:20, 38:16, 38:26, 38:53, 39:13, 39:31, 39:60-61, 39:67-75, 40:9, 40:15-18, 40:27, 40:33, 40:51, 40:59, 42:7, 42:47, 43:66, 43:83, 43:85, 44:40, 45:26-27, 45:32, 45:34, 45:35, 47:18, 50:20-30, 50:30-35, 51:12, 52:45, 54:46, 54:48, 56:56, 57:12-13, 58:22, 60:6, 64:9, 68:42-43, 69:19-37, 70:26, 74:46, 75:7-15, 76:7, 77:13-14, 77:38, 78:17, 79:6-14, 79:34-41, 79:42-46, 80:33-42, 81:1-14, 82:15, 82:17-19, 83:11, 99:1-8, 100:9-11, 101:1-11

- bjerge bevæger sig, 52:10
- bjerge bliver en luftspejling, 78:20
- bjerge knuses til støv, 77:10
- bjerge løftes og knuses, 69:14, 89:21
- bjerge skælver og bliver til sanddynger, 73:14
- bjerge smuldrer, 56:5
- bjerge som uld, 70:9, 101:5
- Budbringere sammenkaldt, 77:11
- børn bliver gråhårede 73:17
- det er for sent at angre, 40:85
- er de vantro forberedte?, 10:51-52
- havene flyder over, 82:3
- himlen frembringer røg, 44:10
- himlen sammenrulles, 21:104
- himlen som smeltet metal, 70:8
- himlen sprækker, 55:37, 69:16, 73:18, 77:9, 82:1, 84:1
- himlen revner og bliver til skyer, 25:25
- himlen rød som brændt olie, 55:37
- himlen åbnes, 78:19
- jorden sprækkes, 50:44
- jorden bredt ud, 84:3
- jorden rystes, 56:4
- månens splittelse, 54:1
- røgløs ild, 55:35

        - Stjerners lys slukkes, 77:8
        - Stjerner udspredes, 82:2
        - tre slags sjæle dømmes
            - dem som er onde 56:9, 56:41-55, 56:92-94
            - dem som er retskafne 56:8, 56:27-38, 56:90-91
            - dem tæt på Allah 56:10-11, 56:15-26, 56:88-89
    - vær retfærdig, 5:8, 5:42
        - lad ikke had lede til fejlbedømmelse, 5:8
- Drab, 2:61, 2:217, 3:21, 4:29, 6:151, 17:31, 18:74, 18:80 40:28, 60:12
    - af en anden troende er utænkeligt medmindre ved fejltagelse, 4:92, 48:25
        - afsoning, 4:92
    - bevidst drab af troende og dets straf, 4:93
    - drab af hyklere i Medina, 33:60-61
    - døtre som er begravet levende vil spørge om hvilken forbrydelse hun er blevet dræbt for, 81:8-9
    - gengældelse, 2:178, 17:33
    - ikke af økonomiske årsager, 4:94
    - kun under igangværende fjendtligheder 2:191, 4:89, 4:91, 5:33, 8:39, 8:57, 9:5, 9:12
    - lad være med, 6:151, 17:33, 25:68
    - skad ikke dem som ønsker fred, 4:90
    - straf for mord og spredning af korruption på Jorden, 5:32
    - undertrykkelse er værre end, 2:191, 2:217
- Dyr, 6:38, 22:18, 25:49, 36:71, 42:11, 43:12, 45:4
- Død, 2:154, 2:234, 2:240, 3:107-108, 3:145,3:157-158, 3:169, 3:185, 3:193, 4:78, 6:93, 8:50, 16:28, 16:32, 21:35, 22:5, 23:99, 31:34, 32:11, 33:19, 33:23, 39:30, 39:42, 40:67-68, 4:100, 5:106, 44:56, 47:27, 50:119, 56:60, 56:84-87, 63:10, 67:2, 75:29
    - at dø på Allahs vej, 3:195, 22:58, 47:4
        - de er stadig i live, 2:154, 3:169
    - i flugt mod Allah, 4:100
    - og flugt fra slagmarken, 33:16
    - samfund som ikke har fået en åbenbaring vil ikke ødelægges, 6:131, 9:115, 10:47,11:117, 15:4, 16:119, 17:15, 28:59

E

- Ed, 2:224, 16:91-92, 16:94, 48:10
    - afsoning når de brydes, 5:89
- Edderkop, 29:41
- Elefant, 105:1
- Embryologi, 22:5, 23:14, 35:11, 40:67, 75:37-39
- Engle, 2:30-34, 2:97-98, 2:102, 2:285, 3:80, 3:124-125, 4:97, 6:93, 8:9, 8:12, 8:50-51, 11:69, 13:11, 13:13, 13:23-24, 15:7-8, 15:28-30, 15:51-64, 16:28, 16:32-33, 16:49-50, 17:61, 18:50,

22:75, 25:22-23, 25:25, 32:11, 33:43, 33:56, 34:40, 35:1, 37:150, 38:71, 39:75, 41:14, 41:30-31, 41:38, 42:5, 43:53, 43:60, 43:77, 43:80, 47:27, 50:17-18, 50:21-23, 53:26-28, 66:4, 66:6, 69:17, 70:4, 72:27, 78:38, 79:1-5, 89:22, 96:18, 97:4
    - falsk påstand om, at de er kvinder,, 43:19, 53:27
    - ikke sendt for at opfylde lyster, 15:7-8
    - nitten over Helvede, 74:30-31
    - Otte vil bære Allahs trone på Dommedagen, 69:17
    - sendt til at inspirere, 16:2
    - vogtere 82:10-12, 86:4
- Enker
    - et års forsørgelse i testamente, 2:240
        - mulighed for et års ophold i mandens hjem, 2:240
    - venteperiode før man gifter sig igen, 2:234
        - acceptabelt at planlægge ægteskab under venteperiode, 2:235
- Evangelie, 3:3, 3:48, 3:65, 5:46-47, 5:66, 5:68, 5:77, 5:110, 7:157, 9:111, 48:29, 57:27

F

- Familie, 8:75
- Fanger, 8:67, 8:70
- Fare
    - Vær forberedt på, 4:71
- Faste, 2:183-184, 2:196, 4:92, 5:89, 33:35, 58:4
    - Tidspunkter 2:187
    - under Hajj, 2:196
    - under ramadan, 2:185
    - undtagelser, 2:184-185
- Figen, 95:1
- Firaun (farao), 7:104-137, 8:52, 8:54, 10:75-90, 11:97, 14:6, 20:24, 20:43, 20:56, 20:60, 20:78, 23:46, 26:10-66, 27:12, 28:3-42, 29:39, 38:12, 40:24-46, 43:46-85, 44:17, 44:31, 50:13, 51:38-40, 54:41-42, 66:11, 69:9, 73:15-16, 79:17-25, 85:18
    - straf af, 3:11, 20:78-79, 26:66, 28:40, 43:55, 44:24, 51:40
    - tortur af, og redning fra, 2:49, 17:103
- Flygtninge, 59:8
- Forfulgt
    - Folk, 8:72
        - Beskyt dem medmindre de er under et styre som du har indgået en pagt med, 8:72
    - dem som er beskyttere af dem som er, 8:72, 8:74
- Forfølgere, 85:10
- Forretning
    - vær retfærdig i handel, 6:152, 17:35
- Forræderi, 8:58
- Forurening, 30:41
- Forældreløse, 2:220, 4:6, 4:127, 93:6
    - efterlad deres ejendele, 4:2-3, 4:10, 17:34
- Fremtid
    - forbud mod at forsøge at spå, 5:3, 5:90, 15:18, 37:8, 72:9
- Frafald, 3:72, 3:86-88, 3:90-91, 3:167, 4:137, 5:54, 9:74, 9:107, 16:106, 33:14
    - afvisning af andre, 3:87
    - angre, 3:89, 5:34, 9:5, 9:11

        - for sent på Dommedagen, 40:85
    - bed ikke om hurtig undergang for de frafaldende, 46:35
        - Allah alene vil straffe dem, 73:11, 74:11
    - straf i det Hinsidige, 2:217, 9:74
    - under tvang, 16:106
- Fromhed, 2:177
- Fugle, 6:38, 16:79, 27:16-17, 27:20, 34:10, 38:19, 67:19

G

- Gabriel (se Jibriil),
- Gamle testamente
    - Følgere af, 4:153
- Genopstandelse, 6:36, 16:38-39, 22:5-7, 22:66, 27:65, 30:27, 31:28, 35:9, 36:51-53, 36:78-79, 37:16-21, 46:33, 56:49-50, 64:7, 67:15, 83:4
    - af mennesker, 13:5, 16:39, 17:51, 17:98-99, 20:55, 22:7, 22:66, 25:40, 29:20, 30:11, 34:7, 36:12, 36:79, 41:39, 43:11, 46:33, 53:47, 56:61, 63:7, 71:18, 75:3, 80:22, 85:13, 86:8
    - af sjælen, 2:28, 2:48, 2:123, 2:281, 2:284, 2:286, 3:25, 3:30, 3:145, 3:185, 4:1, 4:29, 4:128, 5:32, 5:45, 5:105, 6:93, 6:98, 6:104, 6:152, 6:158, 6:164, 7:189, 9:55, 9:85, 10:30, 10:54, 10:100, 10:108, 11:105, 12:53, 15:29, 16:111, 17:13-15, 17:25, 17:33, 17:85, 20:15, 21:35, 21:47, 21:101-102, 23:62, 23:101-103, 25:68, 29:6, 29:57, 30:25, 31:6, 31:28, 31:34, 32:9, 32:13, 35:18, 36:54, 38:72, 39:42, 39:70, 40:17, 41:30-31, 41:46, 43:71, 45:15, 45:22, 47:38, 48:10, 50:16, 51:20-22, 52:21, 53:32, 59:18-19, 63:10-11, 64:16, 65:7, 73:20, 74:38, 75:2, 81:14, 82:5, 86:4, 89:27, 91:7
    - Dagen, 2:113, 2:212, 3:77, 3:161, 3:180, 3:185, 3:194, 4:87, 4:109, 4:141, 4:159, 5:14, 5:36,5:64, 6:12, 6:73, 7:32, 7:167, 10:93, 11:60, 11:98, 11:99, 16:25, 16:27, 16:92, 16:124, 17:13, 17:49-52, 17:58, 17:62, 17:98-99, 18:47, 18:105, 19:95, 20:100-102, 20:124, 21:47, 22:9, 22:17, 22:69, 23:16, 25:69, 26:87, 28:41-42, 28:61, 28:71, 28:72-81, 28:85, 29:13, 29:25, 30:40, 30:56, 31:34, 32:25, 35:14, 38:79, 39:15, 39:24, 39:31, 39:47, 39:60, 39:67-75, 40:46, 41:40, 41:47, 41:50, 42:17, 42:18, 42:45, 45:17, 45:26, 46:5, 50:42, 54:6-8, 58:6, 58:7, 58:18, 60:3, 68:39, 75:1, 75:6, 78:18, 80:33-42, 85:2, 88:1
    - Jesu følgere ophøjet over ikke troende, 3:55
    - månen formørkes, 75:8
    - sol og måne sammenbragt, 75:9
- Geografiske lokationer og historie
    - As-Safa og Al-Marwah, 2:158
    - første tempel i Bakkah, 3:96
- Glemme, 17:86, 18:24, 87:6-7
- Granatæbler, 55:68

- Grav, 9:84, 22:7, 35:22, 36:51, 54:7, 60:13, 70:43, 77:26, 80:21, 82:4, 100:9, 102:2
- Graviditet, 7:189, 13:8, 31:34, 32:8, 39:6, 41:47, 53:32
  - Allahs ånd er pustet ind i fosteret, 32:9
- Grænser (jurisdiktionsgrænser), 8:72
- Græshopper, 54:7
- Grådighed (se Materialisme)
- Guder af de præ-islamiske arabiske afgudsdyrkere og deres navne, 71:23
- Guddomme
  - ingen foruden Allah, 25:68
- Gudinder af de arabiske afgudsdyrkere, 53:19
  - navne af, 53:19-20
  - væsenet af, 53:19-28
- Guld, 35:33, 43:35, 43:71, 56:15
- Guld armbånd, 43:53
- Gylden kalv, 2:51, 2:54, 4:153, 7:148, 7:152, 20:88
  - og straffens tordenslag, 2:55
  - tilgivet efter ødelæggelsen af, 2:36-37

H

- Hajj, 2:158, 2:189, 2:196-199, 22:27-36
  - undladelse af skænderi under, 2:197
  - pligt at besøge Mekka, 3:97
  - fritagelse for, 2:196
  - faste under, 2:196
  - jagt forbudt, 5:1, 5:94-95
    - fiskeri tilladt, 5:96
    - gentag ikke ved overtrædelse, 5:95
    - kompensation ved overtrædelse 5:95
  - ofring, 2:196
  - regler, 5:2
- Haman, 28:6, 28:8, 28:38, 29:39, 40:24, 40:36
- Harut og Marut, 2:102
- Hasardspil
  - forbud, 2:219, 5:91
- Hav, 2:50, 2:164, 5:96, 6:59, 6:63, 7:138, 7:163, 10:22, 10:90, 14:32, 16:14, 17:66, 17:67, 17:70, 18:60, 18:61, 18:63, 18:79, 18:109, 20:77, 22:65, 24:40, 26:63, 27:63, 30:41, 31:27, 31:31, 42:32-33, 45:12, 52:6, 55:24, 81:6
  - mørket i dets dybde, 24:4040, 40:80, 42:32, 43:12, 45:12, 55:24
- Heste, 16:8, 17:64
- Helvede, 2:24, 2:39, 2:86, 2:119, 2:161, 2:166, 2:201, 3:10, 3:12, 3:116, 3:131, 3:151, 3:162, 3:192, 4:10, 4:55-56, 4:93, 4:97, 4:121, 4:140, 4:145, 4:169, 5:10, 5:37, 5:72, 5:86, 6:27, 6:70, 6:128, 7:18, 7:36, 7:38, 7:41, 7:50, 7:179, 8:16, 8:36, 8:50, 9:17, 9:35, 9:49, 9:63, 9:68, 9:73, 9:81, 9:95, 9:109, 9:113, 10:8, 10:27, 11:16, 11:17, 11:98, 11:106, 11:113, 11:119, 13:5, 13:18, 13:35, 14:16, 14:49, 15:43, 16:29, 16:62, 17:8, 17:18, 17:39, 17:63, 17:97, 18:29, 18:53, 18:100, 18:106, 19:68, 19:70, 19:72, 19:86, 20:74, 21:29, 21:39, 21:98, 22:4, 22:9, 22:19-22, 22:51, 22:72, 23:103-104, 24:57, 25:11-13, 25:34, 25:65, 26:91, 26:94, 27:90, 28:41, 29:25, 29:54, 29:68, 31:21, 32:13, 32:20, 33:64, 33:66, 34:12, 34:42, 35:6, 35:36, 36:63, 37:10, 37:23, 37:55, 37:63, 37:68, 37:163, 38:27, 38:56, 38:59, 38:61, 38:64, 38:85, 39:8, 39:16, 39:19, 39:32, 39:60, 39:71, 39:72, 40:6, 40:7, 40:41, 40:43, 40:46, 40:47, 40:49, 40:60, 40:72,

40:76, 41:19, 41:24, 41:28, 41:40, 42:7, 43:74, 43:77, 44:47, 44:56, 45:10, 45:34, 45:35, 46:20, 46:34, 47:12, 47:15, 48:6, 48:13, 50:24, 50:30, 51:13, 52:13-16, 52:18, 54:48, 55:43, 56:41-44, 56:51-56, 56:94, 57:15, 57:19, 58:8, 58:17, 59:3, 59:17, 59:20, 64:10, 66:6, 66:9, 66:10, 67:5-10, 69:31, 70:15, 71:25, 72:15, 72:23, 73:12-13, 74:26-31, 74:42, 76:4, 77:31, 78:21, 79:37-39, 81:12, 82:14, 83:16, 84:12, 85:10, 87:12, 88:4, 89:23, 90:20, 92:14, 96:18, 98:6, 101:9-11, 102:6, 104:6-9, 111:1-5
    - brændende fortvivlelse og iskold mørke i, 38:57
    - en kæde på 70 kubit, 69:32
    - dets beboere vil hverken leve eller dø, 87:13
- Harun, 4:163, 6:84, 7:122, 7:142, 7:150, 10:75, 19:53, 20:29-36, 20:90-94, 20:92, 21:48, 23:45-48, 25:35, 26:48, 28:34-35, 37:114-120
    - Huset af, 2:248
- Hilsen, 4:86
- Himmel, 88:18
    - røg, 41:11
- Himlen (Paradis), 2:25, 3:15, 3:136, 3:195, 3:198
    - evig ungdom, 56:17, 76:19
    - flere, 2:29, 2:164, 3:129, 6:73, 6:101, 17:44, 55:29, 65:12, 67:3, 71:15, 78:12
    - forældre forenede med deres børn, 52:21
    - fyldt med vagter 72:8
    - jomfrulige ledsagere, 55:56, 55:72-74, 56:22, 56:36
    - rene ægtefæller, 2:25, 3:15, 56:36
- Historie
    - Studer det, 3:137, 14:5
- Homoseksualitet
    - betragtes som en ond gerning, 26:165-166, 27:55, 29:28-29
- Honning, 16:69, 47:15
- Hud (Profeten), 7:65-72, 11:50-57, 11:89, 26:124-138, 29:38, 41:15, 46:21-26, 51:41-42, 54:18-21, 69:4, 69:6, 89:6-8
- Hud, 41:22
- Hunayn, 9:25
- Hunde, 7:176
- Hur'in, 44:54, 52:20, 55:72, 56:22
- Hydrologi, 14:32, 16:15, 39:21
    - skum, 13:17
- Hyklere, 2:8-16, 2:204-206, 2:217, 3:167-168, 4:38, 4:60-63, 4:88-91, 4:138-143, 4:145, 5:61, 9:61-70, 9:73-110, 33:73, 48:6, 57:13, 58:14-19, 59:11, 61:3, 63:1-7, 66:9
    - det nytter ikke at bede for dem, 9:84, 9:113
- Hån
    - forlad selskabet af dem som håner Allahs love., 4:140, 6:68

I

- Ibliis (Satan), 2:34, 2:36, 2:168, 2:208, 2:268, 3:155, 3:175, 4:38, 4:60, 4:76, 4:116, 4:119-120, 5:90, 5:91, 6:38, 6:43, 6:68, 7:11-12, 7:20, 7:21, 7:27, 7:175, 7:200, 7:201, 8:11, 8:48, 12:5, 12:42, 12:100, 14:22, 15:31-40, 16:63, 16:98, 17:27, 17:53, 17:61, 17:64, 18:50, 18:63, 19:44, 19:45, 20:116, 20:120, 22:52, 22:53, 24:21, 25:29, 26:95, 27:24, 28:15, 29:38, 31:21, 34:20-21, 35:6, 36:60, 37:65, 38:41, 38:74-85, 41:36, 43:62, 47:25, 58:10, 58:19, 59:16, 72:4,

- Ibrahim (Abraham), 2:124-129, 2:130-132, 2:135, 2:136, 2:140, 2:258, 2:260, 3:65, 3:67-68, 3:84, 3:95,3:97, 4:54-55, 4:125, 4:163, 6:74-83, 6:161, 9:70, 9:114, 11:69-76, 12:6, 12:38, 14:35-41, 15:51-56,16:120-123, 19:41-50, 19:58, 21:51-73, 22:26-27, 22:43, 22:78, 26:69-89, 29:16-18, 29:24-27, 29:31-32, 33:7, 37:83-113, 38:45-47, 42:13, 43:26-28, 51:24-34, 53:37, 57:26, 60:4-5, 87:19
  - ej jøde eller kristen, 3:67
  - stod i den første moske i Bakkah, 3:97
- Idris, 19:56-57, 21:85
- Ild, 56:71, 100:2
- Ilyas, 6:85, 37:123-130
- Indfødte
  - drevet ud af deres hjemland, 3:195
  - jag dem ikke væk 2:84
    - afvis dem som gør, 2:85
- Imran (huset af), 3:33
- In sha Allah (Hvis Allah ønsker det), 18:23-24
- Iram, 89:7-8
- Isaac, 2:136, 2:140, 3:84, 4:163, 6:84, 11:71, 12:5, 12:6, 12:38, 14:39, 19:49, 21:72, 37:112-113, 38:45
- Isa, 4:163, 5:110-118, 9:30, 9:31, 10:68, 19:19-37, 21:91, 23:50, 33:7, 61:6, 61:14
  - blot et Sendebud, 4:171, 4:172, 5:75, 19:30
  - bærer vidne ved Genopstandelsen, 4:159
  - disciple, 3:52, 61:14
  - et tegn på Dommedagen, 43:61
  - forskellige synspunkter om, 43:65
  - følgere ophævet over andre ved Genopstandelsen, 3:55
  - genopstandelse forudsagt, 3:55, 19:33
  - genopstået, 4:158
  - hans eksempel er som Adam, 3:59
  - hans hellige inspiration, 2:87, 2:252, 5:110-118
  - helbredelse af blinde og spedalske, opvækkelse af døde, 5:110
  - ikke Allah, 5:17, 5:72, 5:116
  - jøder praler af at have dræbt, 4:157
  - kristne frarådet at guddommeliggøre, 4:171
  - Sandheden om ham vil gå op for folk, når de dør, 4:159
  - skabelsen af, 3:45-49, 19:22
  - så kun ud til at være dræbt og korsfæstet, 4:157
- Ismail, 2:125-129, 2:133, 2:136, 2:140, 3:84, 4:163, 6:86, 14:39, 19:54-55, 21:85, 37:102-109, 38:48
  - og Hagar, 2:158

J

- Jagt
  - dyr som bruges til jagt 5:4
- Jalut (Goliat), 2:249
  - og Dawud, 2:251
- Jesus (se Isa)
- Jern, 57:25
- Jibriil, 2:87, 2:97, 2:253, 5:110, 16:102, 26:193, 66:4, 66:12, 70:4, 78:38, 81:19-21, 97:4
- Jihad (kæmpe, bestræbe sig), 2:154, 2:190-191, 2:193, 2:216, 2:244, 3:157-158, 3:169, 3:171, 3:195, 4:71-77, 4:104, 8:15-16, 8:39-41, 8:45-46, 8:55-

57, 8:60-62, 9:5-6, 9:29, 9:36, 9:38-41, 9:111, 9:120, 22:39, 22:58-59, 33:23, 47:4-7, 47:35, 48:16, 57:10, 57:25, 59:2-7, 61:4, 100:1-5
    - ikke-troende forældre forsøger at overbevise en troende til afgudsdyrkelse, 29:8, 31:15
    - bestræbe sig mod de vantro, 9:73, 25:52, 66:9
    - bestræbe sig på Allahs vej, 2:218, 3:142, 4:95, 5:35, 5:54, 8:72, 8:74-75, 9:16, 9:19-20,
    - 9:24, 9:44, 9:86, 9:88, 22:78, 29:6, 29:69, 49:15, 60:1, 61:11
- Jinn, 2:34, 6:100, 6:112, 6:128, 6:130, 7:38, 7:179, 11:119, 15:17-18, 15:27, 17:88, 18:50, 21:82, 27:17, 27:38-40, 32:13, 34:12, 34:14, 34:41, 37:6-10, 37:158, 41:25, 41:29, 46:18, 46:29, 51:56, 55:15, 55:33, 55:39, 55:56, 55:74, 67:5, 72:1-15, 72:5, 72:6, 114:6
    - skabt af ild, 15:27, 55:15
- Johannes døberen (se Yahya)
- Jordan, 2:58
    - indtræd i, 5:21-26
    - indtræd med ydmyghed, 2:58, 7:161
    - jøder har adgang der, men det er ikke noget, de har ret til, 2:58
- Jorden 2:164, 6:99, 7:24-25, 13:3-4, 15:19, 16:11, 16:13-15, 16:65, 17:44, 18:7-8, 19:90, 20:53-55, 21:30-31, 22:5, 22:63, 23:18, 26:7-8, 27:60, 29:56, 30:48, 31:10, 32:27, 33:72, 35:9, 35:27-28, 35:41, 36:33-36, 39:21, 40:64, 41:39, 42:29, 43:10-11, 50:7, 51:20, 51:48, 55:10, 57:17, 57:22, 67:15, 71:19-20, 77:25-27, 78:6-7, 80:26-32, 88:20, 91:6
    - forandret, 14:48
    - skabelsen af, 3:190, 79:30
        - på seks dage, 7:54, 10:3, 11:7, 25:59, 50:38, 57:4
        - på to dage, 41:9
        - resten på fire, 41:10
    - skabelsen og genskabelsen, 11:7, 29:44, 39:5, 40:57, 41:9-11, 65:12, 79:29-33
    - tilstanden ved Genopstandelsen 18:47, 19:40, 20:105, 22:65, 27:88, 39:67-69, 50:44, 56:4-6, 69:14, 73:14, 78:20, 84:3-5, 89:21, 99:1-5
    - rotation af, 3:190, 7:54, 10:6, 13:3, 14:33, 25:62, 39:5, 41:37, 45:5
    - rotationsaksens hældning i forhold til baneplanet, 22:61, 57:6
- Jordskælv, 7:78, 7:91, 7:155, 7:171, 16:26, 17:37, 17:68, 29:37, 34:9, 67:16, 69:5, 99:1
- Jøder, 5:51, 5:69, 16:118, 21:135, 22:17
    - advarsel til, 4:47
    - de fleste har glemt, hvad de er blevet bedt om at huske på, 5:13
    - dræber profeter, 2:61, 3:21, 3:112, 3:181, 3:183, 4:155, 4:157, 5:70
    - forfædres gode gerninger tæller ikke, 2:136
    - fødevarer som er forbud for, 6:146
    - gengældelse i toraen, 5:45
    - og kristne, 2:120, 2:139, 3:75, 5:68
        - fjendskab og had blandt dem, 5:64

        - fødevarerestriktioner , 6:146
        - har ingen ret til at gøre krav på Allahs gavmildhed alene, 57:29
        - Himlen er ikke kun for dem, 2:111
        - Sendebude kommer til dem, 5:32
        - siger de er Allahs børn 5:18
        - stridigheder blandt dem, 2:113
    - løskøber hinanden, mens Profeten levede, 2:85
    - mest fjendtlige mod muslimer, 5:82
    - nogle forvrænger betydningen af alle åbenbaringerne, 4:46, 5:13, 5:41
    - nægtet de gode ting i livet, 4:160
        - årsager heraf, 4:161
    - påstår at de alene er tæt på Allah, 2:94, 62:6
    - religiøse bud, 2:43, 2:84-85, 5:32
    - retskafne vil belønnes, 2:62, 5:65, 5:69
    - siger "Uzair er Allahs søn" 9:30
    - siger "vores hjerter er fulde af
    - skader sig selv ved deres misforståelser, 5:64
    - tror fejlagtigt kun på deres egen åbenbaring, 2:91 viden" 2:88, 4:155
        - tilgiv dem, 5:13
    - tror kun på få ting, 4:155

K

- Ka'bah, 2:125-127, 2:144-145, 2:149-150, 2:158, 2:191, 2:217, 3:96-97, 5:2, 5:95, 5:97, 8:34, 9:7, 14:37, 22:26, 22:29, 22:33, 48:25, 48:27, 106:3
    - indtræd med barberede hoveder eller kort hår, 48:27
    - skabelsen af, 2:125
- Kalender
    - måne, 2:189, 10:5
        - korrekthed af, 9:37
        - vantro ændrer den årlige indskydning af skudår, 9:37
- Kamp, 9:14, 9:123, 22:39, 47:4, 48:16
    - aggression
        - forbud, 2:190, 4:90, 60:8
        - syn af, 5:2
    - anskaf ikke fanger, medmindre det er under krig, 8:67
    - befri slaver efter bekæmpelsen, 47:4
    - bekæmp dem ikke hvis de stopper med at bekæmpe dig, 2:193, 4:90, 8:37, 8:61
    - de nyligt stridende parters anger, 5:34, 9:5, 9:11
    - dræb kun de fjendtlige, 2:191, 4:89, 4:91, 5:33, 8:39, 8:57, 9:5, 9:12
    - forbudt under de fire hellige måneder, 9:36
        - medmindre man lider angreb, 2:194, 2:217
    - gå fremad med ydmyghed, 8:47
    - vær modig, 4:104

    - ikke for materiel fortjeneste, 4:94
    - på Allahs vej, 4:74, 4:77, 4:84, 9:38-39, 9:41
    - mellem to grupper af troende, 49:9
    - når man beordres, 2:190-193, 2:216-217, 4:91, 22:39, 60:8
    - tig ikke om fred, 47:35
    - undtagelse, 9:122, 48:17
        - af forkerte grunde, 9:43, 9:45, 9:49, 9:86, 9:93
        - for hjælpeløse, 4:98, 9:91
        - for syge, 4:102, 9:91
    - vær velforberedt, 8:60
- Kanaan, 5:12
- Kirker, 22:40
- Klosterlig askese
    - Kritiserede slags, 57:27
- Kontrakter
    - bearbejd ikke nedskriveren eller vidnen, 2:282
    - kontrakter skal nedskrives, 2:282
    - under rejsen er end "ord" tilstrækkelig, 2:283
    - vidner (to mænd eller en mand og to kvinder), 2:282
    - ærlighed blandt vidner, 2:283, 5:8, 25:72
- Kommunikationer (forbud om at forsøge at spå fremtiden)
    - overhørelse i himlen, 15:18, 37:8, 72:9
- Korn, 36:33, 55:12
- Korruption, 5:32, 8:73, 30:41
- Kosmologi
    - The big bang, 21:30
    - universets alder, 76:1
    - universets udvidelse, 51:47
- Krigsbytte, 48:15, 59:6-7
    - en femtedel til velgørenhed, 8:41
    - fornøj dig i det som er lovligt og godt, 8:69
    - skal ikke komme de velhavende til gode, 59:7
- Kristne, 5:14, 5:19, 5:65, 5:69, 22:17
    - de fleste har glemt, hvad de er blevet bedt om at huske på, 5:14
    - de retskafne belønnes, 2:62, 5:65, 5:69
    - der kommer nu et Sendebud til jer, 5:15, 5:19
    - frarådet at guddommeliggøre Isa, 4:171
    - kommer tættest på at føle kærlighed for muslimer, 5:82
    - siger "Isa er Allahs søn", 9:30
- Krystal, 76:15-16
- Kufr (benægtelse af sandheden), 2:108, 3:52, 3:80, 3:167, 3:177, 5:41, 5:61, 9:12, 9:17, 9:23, 9:37, 9:74, 16:106, 49:7
- Kvinder
    - de retskafne bevogter hemmeligheder, 4:34, 66:3-6
    - de troende kvinders løfter, 60:12
    - graviditetens varighed (se Graviditet)
    - grov moralsk forfald, 4:15
        - straf for, 4:15
        - anger, 4:16
    - ondsindede, 4:34
        - straf for, 4:34
    - mangel på ydre beklædning for ældre, 24:60
    - tage imod dem, der søger tilflugt fra vantro ægtemænd, 60:10

- Kvæg, 16:5-7, 16:66, 22:28, 23:21, 39:6, 47:12
- Kyskhed, 23:5, 24:33, 70:29

L

- Liv
  - tiltrækning af der verdslige, 3:14
  - væsener består hovedsageligt af vand (se Biologi)
  - diversitet, 30:22, 35:27-28
  - gode ting er gjort lovlige, 5:5, 5:87, 5:88, 5:93, 7:32, 7:157, 16:114, 40:64, 45:16
  - vejen til tilfredshed er gjort let 80:20, 87:8, 92:7
- Lote-træet, 53:14, 53:16, 56:28
- Love vedtaget af Allah og Profeten 33:36
- Lut, 6:86, 7:80-84, 11:70, 11:74, 11:77-83, 11:89, 15:59-77, 21:71, 21:74, 22:43, 26:160-175, 27:54-58, 29:26, 29:28, 29:31-34, 37:133-138, 37:153, 38:13, 50:13, 54:33-39, 66:10
- Luqman, 31:13-19
- Læse- og skrivefærdigheder, 96:1-5

M

- Mad (se også sundhedsregler), 3:93, 5:88, 16:114, 22:28, 22:36, 33:53, 35:12, 40:79, 76:8, 80:24
  - forbud, 2:173, 5:3, 6:121, 6:145, 16:115
  - lovlig, 2:168, 5:4, 6:118, 6:146
  - velsignelser af, 6:118, 6:138
- Madyan, 7:85-93, 9:70, 11:84-96, 15:78, 20:40, 22:44, 26:176, 28:22-23, 28:45, 29:36, 50:14
- Magi, 2:102
- Majus, 22:17
- Manna, 7:160, 20:80
- Maryam (Jomfru Marie), 3:34-37, 3:42-47, 4:156-157, 4:171, 5:17, 5:46, 5:72, 5:78, 5:110, 5:112, 5:114, 5:116, 9:31, 19:16-39, 21:91, 23:50, 33:7, 43:57, 61:6, 61:14, 66:12
  - ikke guddommelig, 5:116
- Materialisme, 9:24, 9:34, 9:55, 9:85, 28:76, 57:20, 63:9, 64:15, 68:14, 71:22, 89:20, 92:11, 100:8, 102:1, 104:2-3, 111:2
  - forbud, 4:29-30, 8:27
  - forbud mod misundelse, 4:32, 15:88, 16:90, 20:131
  - forbud om at ødelægge andre, 4:32
  - grådighed frembringer ødelæggelse, 102:1-6
  - og Profetens hustruer, 33:28
  - straf for, 4:30
- Medina, 9:101, 9:120, 33:60, 63:8
- Mekka, 2:142-150
  - dalen, 48:24
  - pligt om at besøge Mekka under hajj, 3:97
  - vend og bed mod, 2:144, 2:149-150
    - ikke nødvendigt, 2:115, 2:142, 2:177
- Mennesket, 55:33, 91:7-8
  - de værste er dem, der ikke bruger fornuften, 8:22, 8:55
  - diversitet i, 30:22, 35:28
  - fra jord som planter, 71:17
  - givet fri vilje, 36:67
  - par fra jeres egne, 16:72, 30:21, 42:11
  - selviskhed, er altid til stede i sjælen, 4:128

    - skabt af, 2:30, 4:1, 6:98, 7:189, 10:4, 15:26, 15:28, 15:33, 39:6, 71:14, 96:2
        - jord, 11:61, 53:32
        - ler, 6:2, 7:12, 15:26, 17:61, 23:12, 32:7, 38:71, 38:76, 55:14, 15:26, 15:28, 15:33
        - mænd og kvinder, 49:13
        - seminalvæske, 86:6
        - støv, 3:59, 18:37, 22:5, 30:20, 35:11, 40:67
        - sæddråbe, 16:4, 18:37, 22:5, 23:13, 35:11, 36:77, 40:67, 53:46, 75:37, 76:2, 80:19
        - vand, 37:11
    - skabt i den bedste form, 95:4
    - skabt i par, 78:8, 92:3
    - skabt utålmodigt, 70:19
    - ubetydelig i forhold til universet, 40:57
- Menstruation, 2:222
- Metallurgi, 18:96-97
    - jern, 57:25
    - slag, 13:17
    - smeltet kobber, 34:2
- Mineralogi, 16:14, 35:12
- Modgang
    - ikke bebyrdet med en andens byrde, 6:164, 17:15, 35:18, 39:7, 53:38
    - ingen byrde er for tung, 2:286, 6:152, 7:42, 23:62
    - tålmodighed under, 2:153, 2:155, 2:177, 2:250, 3:17, 3:125, 3:142, 3:146, 3:186, 3:200, 7:87, 7:126, 7:128, 7:137, 8:46, 8:65, 8:66, 10:109, 11:11, 11:49, 11:115, 12:18, 12:83, 12:90, 13:22, 16:96, 16:110, 16:126, 21:85, 22:35, 23:111, 28:54, 29:59, 30:60, 31:17, 31:31, 37:102, 38:44, 39:10, 40:55, 40:77, 41:35, 42:33, 46:35, 47:31, 70:5, 76:12, 90:17, 103:3
- Musa, 3:84, 6:84, 6:91, 7:103-162, 10:75-93, 11:96, 11:110, 14:5-6, 14:8, 17:2, 17:101-104, 18:60-82, 19:51-53, 20:9-98, 21:48, 22:44, 23:45-49, 25:35, 26:10-66, 27:7-14, 28:3-43, 28:44, 28:48, 28:76, 29:39, 32:23, 33:7, 33:69, 37:114-120, 40:23-27, 40:53, 41:45, 42:13, 43:46-55, 44:17-36, 46:12, 46:30, 51:38-40, 53:36, 61:5, 79:15-25, 87:19
    - beordrer sit folk, 5:21
    - deler Det Røde Hav, 20:77, 26:63
    - frembringer vand fra sten, 2:60, 7:160
    - fyrre nætter på Sinai Bjerget, 2:51, 7:142
    - huset af, 2:248
    - pest, 7:133-136, 7:163
    - trolddomskamp mod faraos troldmænd, 7:109-126, 10:79-81, 20:65-70, 26:43-47
- Moske
    - afgudsdyrkere bør ikke varetage moskeer 9:17
    - forbud mod at bede i hykleres moske, 9:108
- Muhammad, 47:2
    - blot en Profet, 3:144, 6:50, 7:188
    - enker må ikke gengifte, 33:53
    - forbud om at bede for (afdøde) vantro onkel, 9:113
    - formanet, 33:37, 66:1, 75:16-19, 80:1-10

    - ikke en galning, 7:184, 52:29, 68:2, 81:22
    - mystisk opstigning, 53:6-18
    - når der tages afsked fra, 24:62
    - når han tilkaldes, 24:63
    - Profeternes "segl", 33:40
    - reagerede imod noget lovligt, 66:1
    - skilsmisse, 33:52
    - som dommer mod sine følgere, 4:65
    - undtaget for 'almindelige' ægteskabslove, 33:51
    - uuddannet Profet 7:157, 7:158, 62:2
    - våger ikke at ændre Koranen eller handle i strid med den, 10:15
    - ægteskab med
        - forbudte, 33:52
        - tilladte, 33:50
- Munke
    - anses af nogle for at være herrer, 9:31
    - nogle fortærer folks ejendele, 9:34
    - nogle vender folk væk fra Allah, 9:34
- Myrer, 27:18
- Mælk, 16:66, 47:15
- Mænd og kvinder
    - hver har ret til egen indtjening, 4:32
    - lighed af, 3:195, 4:32, 4:124, 6:139, 9:67, 9:68, 9:71, 9:72, 16:97, 33:35, 33:58, 33:73, 40:40, 42:49, 42:50, 47:19, 48:5, 48:6, 57:13, 57:18, 60:10
        - i skilsmisse, 2:228
    - mænd som kvindernes formyndere 4:34
    - skabt fra en sjæl, 4:1, 6:98
    - vejledere for hinanden, 9:71
- Måneder
    - fire hellige med forbud mod kamp, 9:36
        - medmindre man lider angreb, 2:194, 2:217
    - tolv (måne cyklus) i et år, 9:36

N

- Nat, 25:47
- Nepotisme forbud, 33:40
- Nuh (Noah), 3:33, 6:84, 7:59-64, 7:69, 9:70, 10:71, 11:25-33, 11:36-48, 11:89, 14:9, 17:3, 17:17, 19:58, 21:76, 22:42, 23:23-29, 25:37, 26:105-120, 29:14, 37:75-79, 38:12, 40:5, 40:31, 42:13, 50:12, 51:46, 53:52, 54:9, 57:26, 66:10
    - ark, 7:64, 10:73, 11:37-38, 11:40, 23:27, 29:15, 54:13-14, 69:11, 71:1-28
        - hvilede på Judi-bjerget, 11:44
    - overflod, 7:64, 10:73, 11:40-44, 25:37, 29:14, 54:11-12, 71:25
- Nødvendighed
    - under alvorlige omstændigheder kan forordninger, der forbyder noget, ophæves, 5:3, 16:115

O

- Ofring, 108:2
- Oliven, 95:1
- Oliven træ, 80:29
- Opførsel

- behandle ikke-krigsførende ikke-troende retfærdigt, 60:8
- det er en synd at tale dårligt om de troende
- fredsmæglere belønnes, 42:40
- herskere træffer beslutninger efter konsultationer, 42:38, 42:38
- hver gruppe fik tildelt en lov og en livsform, 2:148, 5:48, 10:47, 10:74, 13:38, 16:36, 16:63,16:84
  - Allah kunne have gjort dem til et fællesskab, 5:48, 11:118, 16:93, 42:8
  - et fællesskab under Allah, 21:92
  - og en Profet, 10:47, 16:36
  - og en tilbedelsesmåde, 22:67
- hån ikke andre, 49:11, 104:1
- I skal ikke anse jer selv for rene, 53:32
- I skal ikke bebrejde dem, der søger jeres hjælp, 93:10
- indbildskhed frarådes, 4:36, 57:23
- kvinder (overfor mænd), 24:31
- mod andre, 17:26-29, 17:35, 17:53, 60:8
- mod andre muslimer, 33:6
- mod forældre, 46:15
- mod slaver, 4:36, 24:33
- mænd (overfor kvinder), 24:30
- over for aldrende forældre i din varetagelse, 17:23
- Profetens koner, 33:28-34
- samfundet bør være moderat, 2:143, 25:67
- spionere ikke på hinanden, 49:12
- tal ikke dårligt om hinanden, 49:12, 104:1
- tal ikke åbent om onde ting, 4:148
- tal retfærdigt til de nødlidende, hvis du ikke kan gøre andet, 17:28
- tal venligt til dem, der tidligere har modtaget åbenbaring, 16:125, 29:46
- tilgiv de ikke-troende, 31:15, 45:14
- tilgiv let, 42:37
- undgå alvorlige synder og skammelige handlinger, 53:32
- undgå at blande dig i anliggender, du intet ved om, 17:36
- undgå at gisne om hinanden, 49:12
- vær retfærdig i dine meninger, 6:152

- Ophævelse, 2:106, 16:101

P

- Pagt, 5:1
  - brud af (se også ed), 8:58 9:12
  - med de vantro, 8:56, 8:72, 9:4, 9:7
- Patriarkatet, 33:5
- Perler, 35:33, 52:24, 55:22, 55:58, 56:23, 76:19
- Pen, 68:1, 96:4
- Privatliv, 24:27-29
  - deling af mad, 24:61

    - nøgenhed midt på dagen, 24:58-59
    - Profetens husstand, 33:53, 49:4-5
- Profet
    - accepter ham som bekræfter de tidligere åbenbaringer, 3:81
    - blot et dødeligt menneske, 12:109, 16:43, 21:7-8, 25:7
    - de, der kom før, havde koner og børn, 13:38
    - formålet ved, 2:213, 6:48, 6:130, 14:4-6
    - er kommet til dig, 9:128
    - er vågen i bøn om natten, 73:20
    - falske profeter er ondskabsfulde, 6:93, 6:143-144, 6:157, 7:37, 10:17, 11:18, 29:68, 39:32, 61:7
    - har den største ret til de troendes loyalitet, 33:6
    - hustruer
        - belønninger og straffe, 33:30-31
        - forlades hvis de ønsker det verdslige, 33:28-29
    - hæv ikke stemmen over, 49:2
    - mirakler udelukkende ved Allahs magt, 40:78
    - nogle nævnes ikke, 40:78
    - nogle ophøjede over andre, 2:253, 17:55
    - velgørenhed forinden konsultation med, 58:12
    - åbenbaring i det modtagende folks sprog, 14:4, 16:89

Q

- Qabil og Habil, 5:27-31
- Qarun, 28:76-81, 29:39, 40:24
- Koran, 4:82, 5:17, 7:204, 9:111, 10:15, 10:37, 11:13-14, 12:3, 15:87, 15:91, 16:98, 17:9, 17:41, 17:45, 17:46, 17:60, 17:82, 17:88-89, 18:54, 20:2, 20:114, 25:4, 25:30, 25:32, 27:1, 27:6, 27:76, 27:92, 28:85, 30:58, 34:31, 36:2, 38:1, 39:27, 41:26, 41:44, 42:7, 43:31, 46:12, 46:29, 47:24, 50:1, 50:45, 54:22, 54:32, 54:40, 55:2, 56:77, 59:21, 69:40, 73:4, 73:20, 76:23, 84:21
    - afslutning af, 5:3
    - er ikke Muhammads ord, 69:44
    - formidlet klart, 5:16, 10:15
    - forvrængning af, 5:41
    - fuld af visdom, 36:2
    - guddommelige natur af, 10:37
    - gå ikke for hurtigt til værks, 20:114
    - ikke digte, 36:69, 69:41
    - ikke fra en djævelsk kraft, 81:25
    - kilde til helbredelse, 17:82, 41:44
    - på en beskyttet tavle, 85:21-22
    - klare bestemmelser, 98:3
    - nem at forstå, 44:58
    - nedsendt gradvist, 77:1
    - nogle vers tydelige, andre allegoriske, 3:7
    - reciter så meget du kan med lethed, 73:20
    - skænket på en velsignet nat, 44:3, 97:1-5
    - usynlig slør under recitation, 17:45

    - vejledning til mennesket, 2:185
    - åbenbaret på arabisk, 12:2, 13:37, 16:103, 20:113, 26:195, 39:28, 41:3, 43:3
- Quraysh, 106:1

R

- Rabbinere
    - nogle
        - fortærer folks ejendele, 9:34
        - tages som herrer, 9:31
        - vender folk væk fra Allah, 9:34
- Ramadan, 2:183-185, 2:187
    - og samleje om natten, 2:187
- Regering
    - beslutningstagning i offentlige anliggender, 3:159
    - ledere træffer beslutninger efter konsultationer, 42:38
- Register over handlinger, 3:181, 4:81, 10:21, 17:13, 17:71, 18:49, 19:79, 23:62, 36:12, 43:19, 43:80, 45:28-29, 54:53, 69:19, 69:25, 78:29, 81:10, 83:7-9, 83:18-21, 84:7-12
- Religion, 2:21, 2:79, 2:112, 2:116, 2:132, 2:138, 2:208-9, 2:213, 3:19, 3:24, 3:83, 3:85-86, 4:60, 4:125, 4:136, 4:166, 4:171, 5:3, 5:54, 5:63, 5:65-66, 5:72-73, 5:77, 6:116, 6:151-153, 6:159, 6:161, 7:29, 7:175-176, 9:121, 10:104-106, 11:118, 12:40, 12:106, 19:59, 21:92-93, 22:11, 22:78, 23:52-53, 24:63, 25:43, 30:30-32, 39:2, 39:11-12, 40:14, 40:65, 42:13-15, 43:65, 45:18, 45:23, 60:8, 98:5, 109:6, 110:2
    - at fejlagtigt følge andres gisninger, 6:116, 6:119
    - bringer tidligere fjender sammen, 3:103
    - brug fornuften i, 3:65, 8:22
    - det samme som det var for dem før jer, 42:13
    - er ikke leg og flygtig fornøjelse, 6:70, 7:51, 47:36
    - er overgivelse af sig selv til Allah, 3:85
    - fejlagtigt styret af en forfædres opfattelse af, 43:22
    - forkerte forestillinger om, hvad der er tilladt og forbudt, 16:116
    - forsøg at trænge ind i den dybeste betydning af, 4:162
    - ingen tvang i trosanliggender, 2:256
    - ingen vanskeligheder i, 22:78
    - meningsforskel, 3:19, 42:14, 45:17, 51:8, 78:3, 98:4
    - ondskaben ved at tilskrive Allah sine egne løgnagtige opfindelser, 6:21
- Religiøse
    - sekter, 6:159, 30:32, 43:65
    - sammenhold, 3:103
- Renter af lån (se Åger)
- Romerne, 30:2-4
- Rituel afvaskning, 4:43
- Rubiner, 55:58
- Rusmidler, 16:67
    - forbud om at bede fuld, 4:43
    - forbudt undtagen i alvorlige omstændigheder, 2:219, 5:90, 5:91
- Rustning, 16:81
- Røde Hav
    - delingen af, 2:50, 20:77-78, 26:63-66

S

- Saba', 27:22-41, 34:15
- Sabbat, 16:124
  - brydere, 2:65, 4:47, 4:154-155, 7:163-166
- Sabæerne, 22:17
  - retskafne belønnes, 2:62, 5:69
- Salih, 7:73-79, 11:61, 11:89, 26:142-158, 27:45-52, 91:13
- Salmerne (givet til Dawud), 4:163
- Samiri, 20:85, 20:87, 20:95
- Samleje
  - undfangelse og graviditet (se Graviditet)
  - omgås hustruer på en god måde, 4:19
  - tving ikke kvindelige slaver til prostitution,, 24:33
  - under ramadan, 2:187
  - som dine ægtefælle er til for 2:187, 2:222-223
  - tilladt med krigsfanger, 23:6, 33:50, 33:52, 70:30
- Shu'ayb, 7:85-93, 11:84-95, 26:177-189, 28:25-28, 29:36-37
- Skabelsen af alting
  - i modsætning til dualitet, 36:36, 51:49
- Skibe, 2:164, 10:22, 14:32, 16:14, 17:66, 18:71, 18:79, 22:65, 23:22, 29:65, 30:46, 31:31, 35:12, 36:41, 37:1
- Skikke
  - Praktiseres men ikke frem for Koraniske påbud, 2:170, 5:3, 5:104, 6:138
- Silke, 22:23, 44:53, 76:12, 76:21
- Sinai, (bjerget), 2:63, 2:93, 19:52, 95:2
- Skilsmisse, 4:130, 65:1
  - en mor bør ikke lide på grund af sit faderløse barn, 2:233
  - find en til amning hvis nødvendigt, 65:6
  - forsøg på forsoning, 4:35
  - før islam, 58:2
    - anger for at opnå forsoning
      - faste uafbrudt i to måneder
      - frigive en slave,
      - give mad til 60 trængende, 58:4 58:3
  - kan trækkes tilbage to gange, 2:229
    - bruden har ret til halvdelen af medgiften, 2:237
  - kvinder
    - berettiget til forsørgelse, 2:241, 65:1
    - efter tre skilsmisser er det nødvendigt at kvinden giftes og fraskiller sig en anden mand, for at kunne gifte sig med den første mand igen, 2:229-230
    - ikke at blive bortvist fra deres hjem, 65:1
    - må beholde det, hendes mand har givet hende, 2:229
    - tilsvarende rettigheder 2:228

        - tre måneders ventetid for kvinder, der ikke har menstruation, 65:4
            - medmindre ægteskabet ikke er fuldbyrdet, 33:49
        - vent tre menstruationscykler for at udelukke graviditet, 2:228
    - medgift status, 2:229, 2:236-237
    - mænd
        - at skille sig fra en kvinde for at gifte sig med en anden, tag ikke det tilbage, det som er givet, 4:20
        - chikaner ikke hustru, 65:6
        - fire måneder til at ombestemme sig, 2:226
        - hold ikke hustruer tilbage mod deres vilje 4:19
        - støt kone fuldstændigt
            - hvis hun ammer dit barn, 65:6
            - under graviditet, 65:6
            - under hendes ventetid 65:6
    - ophæve eller forlige efter ventetiden, 2:231, 65:2
            - to vidner, 65:2
    - underholdsbidrag, 2:233, 2:241
        - omfatter også eksmandens arving, 2:233
    - syndfri, hvis ægteskabet ikke er fuldbyrdet, 2:236
- Slaver, 4:3, 4:24, 4:25, 4:36, 16:71, 23:6, 24:31, 24:58, 30:28, 33:50, 33:52, 33:55, 70:30
    - befrielse
        - dem som beder dig om det og har godhed i sig, 24:33
        - efter krigen afsluttes, 47:4
        - er handlingen af en retskaffen person, 2:177
        - som bod for drabet på en troende, der kæmpede imod jer, 4:92
        - som bod for en brudt ed, 5:89
        - velgørenhed handler blandt andet om at frigøre, 9:60
    - kun gennem krig, 8:67
    - tving ikke kvindelige slaver ud i prostitution, 24:33
- Sprog
    - diversitet i, 30:22
        -
- Stoffer (se rusmidler) 2:219, 5:90-91
- Suleiman (Salomon), 2:102, 4:163, 6:84, 21:78, 21:79, 21:81, 27:15-44, 34:12-14, 38:30-40
    - nyheden om døden af, 34:14-16

    - og dronningen af Saba, 27:22-41
- Sundhedsregler, 41:44
    - børn
        - amning i to år, 2:233
    - mad, 2:173, 5:1, 5:3, 5:5, 5:96, 6:118-119, 6:121, 6:142, 6:145-146, 16:115
        - fanget af dine jagtdyr, 5:4
    - menstruation, 2:222
    - Rusmidler forbudt (se rusmidler)
- Svin, 5:60
- Syn, 41:22
- Synd, 2:81, 2:85, 2:181-182, 2:188, 2:205-206, 2:219, 2:283, 3:11, 3:31, 3:135, 3:178, 4:18, 4:48, 4:50, 4:85, 4:108, 4:110-112, 5:18, 5:28-30, 5:49, 5:107, 6:6, 6:120, 7:33, 7:100, 8:52, 8:54, 9:102, 17:17, 17:31, 17:38, 28:78, 28:84, 29:12-13, 29:40, 33:58, 39:53, 40:21, 42:40, 49:12, 58:8-9, 61:12, 69:9-10, 81:9
    - give andre skylden, 4:112
    - undgåelse, 4:31
- Synagoger, 22:40
- Sølv, 43:33-34, 76:15-16, 76:21

T

- Tawrat, 2:53, 3:3-8, 3:50, 3:65, 3:93, 5:43-46, 5:66, 5:68, 5:110, 6:154, 7:157, 9:111, 11:110, 17:2-3, 28:48, 32:23, 48:29, 61:6, 62:5
    - gengældelse i (også vedtaget af muslimer), 5:45
        - det vil være bedre at lade være, 5:45
- Tabuk
    - Allahs nåde for dem som deltog i, 9:40-59, 9:81-99, 9:117-118, 9:120-122
- Talut, 2:247, 2:249
- Testamenter, 2:180, 2:240
    - to vidner når det erklæres, 5:106
        - hvis de to skulle svigte 5:107
    - ændring (af andre) forbudt 2:181-182
- Thamud, 7:73, 9:70, 11:61, 11:95, 14:9, 15:80, 17:59, 22:42, 25:38, 26:141-159, 27:45-52, 29:38, 38:13, 40:31, 41:13, 41:17, 50:12, 51:43, 53:51, 54:23-31, 69:4, 69:5, 85:18, 88:9, 91:11
    - hunkamel, 7:73, 11:65, 26:155, 54:27, 91:13
        - drabet af, 7:77, 11:66, 26:157, 54:29, 91:14
            - straf for, 7:78, 11:67, 26:158, 54:31, 91:14
    - klippeboplads, 7:74, 15:82, 26:149, 88:9
- Ti bud 2:53, 7:145
- Tiden, 103:1
- Tolv stammer, 7:160
    - Spredningen af, 7:168
- Treenighed
    - Allah er ikke en, 4:171, 5:73
- Tro
    - i alle åbenbaringer, 2:136, 2:285
    - natur af, 49:14-15
- Troende, 2:2-5, 2:285, 8:2-4, 8:24
- Træ
    - fra Helvede, 17:60, 37:62-63, 56:52

- ved Hudaybiyyah, 48:18
- Træer, 22:18, 23:20, 27:60, 31:27, 36:80, 55:6, 56:72
- Tubba, 44:37, 50:14
- Tyveri
  - at hugge hænderne af som straf, 5:38
    - tilgivelse ved angring, 5:39
  - er forkert, selv gennem retsvæsenet, 2:188

U

- Uhud
  - slaget, 3:121-123, 3:143, 3:152-154, 3:166
- Uld, 16:80
- Undertrykkelse, 2:193, 8:39
  - forsvar mod, 42:39
  - skylden ligger hos undertrykkerne, 42:42
  - værre end drab, 2:191, 2:217
- Utugt
  - fire øjenvidner er nødvendigt for at give en dom, 4:15
  - kvinder, 4:15
  - straf begge, 4:15
    - anger ophæver straffen 4:15
    - angren accepteres ikke lige forinden døden 4:18
- Uzair, 9:30

V

- Vagtel, 7:160
- Vand, 47:15, 56:31, 56:68, 67:30, 77:27, 88:17
  - to mægtige vandområder, 25:53, 27:61, 35:12, 55:19, 55:21
- Vantro (se også Hyklere) 2:6-9, 2:171, 2:112, 2:157, 3:90, 3:98, 4:37-38, 4:150-151, 5:10, 5:17, 5:72-73, 6:172, 7:101, 8:36, 8:73, 9:37, 9:74, 10:96-97, 13:33, 14:18, 14:28-30, 16:22, 18:56, 19:83, 22:55, 22:72, 23:117, 22:4, 27:67-68, 29:23, 35:39, 38:2, 39:45, 40:4, 40:12, 41:44, 47:8-9, 47:11-12, 66:10
  - Allah gør deres planer nytteløse, 8:30, 8:36
  - Allahs løfte, 2:39, 2:126, 2:161-162, 3:4, 3:12, 3:56, 3:91, 3:178, 4:140, 4:168-169, 5:36-37, 6:70, 8:36, 9:68, 10:4, 10:69-70, 13:34, 16:104, 16:106, 17:8, 17:10,18:102, 21:39-40, 22:19-22, 22:72, 24:57, 29:23, 35:36, 35:39, 39:71-72, 22:72, 24:57, 29:23, 35:36, 35:39, 39:71-72, 40:10, 41:27-28, 42:26, 47:34, 58:5, 67:6
  - Allahs vrede over dem som bevis, 6:57-58, 8:32, 10:49-52
  - bede Muhammad om at påkalde
  - behandle ikke-krigsførende retfærdigt, 60:8
  - beskyt dem hvis de beder dig om det, 9:6
  - bære over med det de siger med tålmodighed, 20:130, 50:39
  - forhold til de troende, 2:105, 3:28, 3:98-100, 4:101, 4:139-140, 4:144, 5:57, 6:68, 9:23, 11:113, 60:8-13, 76:24, 109:1-6
  - forlad selskabet af dem som håner Allahs lov, 4:140, 6:68
  - må ikke varetage moskeer, 9:17

    - omgås dem med venlighed, 31:15
    - pagter med, 8:56, 8:72, 9:4, 9:7
        - brud af, 8:58, 9:12
    - straf
        - under krig, 8:12, 8:50, 8:59
        - i det Hinsidige, 8:37
    - stræbe hårdt imod, 9:73, 25:52, 66:9
    - tal venligt til dem, 17:53
    - vil kun alliere sig med andre vantro 8:72
- Vejret
    - hagl, 24:43
    - lyn, 13:12, 30:24
    - regn, 2:164, 2:265, 6:99, 7:57, 8:11, 10:24, 13:17, 14:32, 15:22, 16:65, 18:45, 20:53, 22:5, 22:63, 23:18, 24:43, 25:48, 27:60, 29:63, 30:24, 30:48, 31:10, 31:34, 32:27, 35:27, 39:21, 40:13, 41:39, 42:28, 42:33, 43:11, 45:5, 46:24, 50:9, 56:69, 57:20, 78:14, 80:25
        - og kamp, 4:102
    - skyer, 7:57, 7:160, 24:40, 24:43, 25:25, 30:48, 35:9, 52:44, 56:69
        - deres mønstre, 2:164
        - hæve 30:48, 35:9
        - rammer mennesker, 13:13
    - storm, 17:68, 17:69
    - torden, 13:13
    - vind, 7:57, 14:18, 15:22, 17:68, 21:81, 25:48, 27:63, 29:40, 30:46, 30:48, 30:51, 33:9, 34:12, 35:9, 38:36, 41:16, 45:5, 46:24, 51:1-4, 51:41, 52:27, 54:19, 67:17, 69:6, 78:14
        - bestøvning, 15:22
- Velgørenhed, 2:43, 2:110, 2:177, 2:196, 2:215, 2:254, 2:261-265, 2:267, 2:270-274, 2:276-277, 2:280, 3:92, 3:134, 4:39, 4:92, 4:114, 5:12, 5:55, 9:5, 9:18, 9:60, 9:71, 9:75-77, 9:103-104, 9:121, 13:22, 14:31, 21:73, 22:28, 22:36, 22:41, 22:78, 24:37, 27:3, 30:38-39, 31:4, 34:39, 35:29-30, 36:47, 41:7, 47:36-38, 51:19, 52:40, 57:7, 57:18, 58:12-13, 63:10, 64:16-17, 73:20, 76:8-9, 90:13-14, 92:18, 98:5, 107:7
    - de som er utilfredse med fordelingen af, 9:58, 9:76
    - dele mad, 24:61, 89:18, 107:3
    - forbud mod at spendere for ros, 4:38
    - gnierhed, 3:180, 4:37, 25:67, 47:37, 57:24, 92:8
    - ikke betaling for modtagne tjenester, 92:19
    - mod slaver, 16:71
    - prioritet af udgifter, 2:215, 2:219
    - under hajj, 22:36
    - ved konsultation af Profeten, 58:12-13
- Venskab, 8:72
    - forbudt med dem som bekæmper dig på grund af din religion, 60:9
    - forlad selskabet af dem som håner Allahs lov„ 4:140, 6:68
    - undgå dem som åbenlys er vantro, 3:118-120, 5:57, 15:94, 58:14, 60:1, 60:13
- Viden, 2:31, 2:151, 3:48, 4:113, 4:116, 5:83, 12:68, 12:76, 17:85, 18:65, 21:74, 21:79, 28:14, 28:80, 29:49, 30:22, 34:6, 35:8, 39:9, 47:6, 58:11, 96:3-5
    - skriftsprogskyndighed, 96:1-5

    - menneskets pligt til at tilegne sig og videregive, 2:42, 2:140, 2:159, 2:174, 3:137, 3:187, 6:11, 7:86, 7:185, 9:122, 10:101, 12:109, 16:36, 16:43-44, 20:114, 25:59, 28:69, 30:9, 30:42, 35:44, 39:9, 40:21, 40:82, 47:10, 50:6, 58:11, 80:24-32, 86:5-8, 88:17-20, 96:1
      rejs for at lære, 29:20
    - studer naturen for at tilegne, 3:190, 6:99, 10:5-6, 13:3-4, 16:10-16
- Vin, 47:15, 83:25
- Vrede
    - tilbagehold, 3:134
- Værgemål
    - korrekt fremgangsmåde ved, 4:5-6, 6:151
    - når det bør afsluttes, 4:6
        - vidner, 4:6
    - straf for de dårlige, 4:10

Y

- Yajuuj og Majuuj, 21:96
- Yaqub (Israel), 2:132-133, 3:84, 3:93, 4:163, 6:84, 11:71, 12:38, 12:68, 19:6, 19:49-50, 19:58, 21:72, 29:27
- Yunus, 4:163, 6:86, 10:98, 21:87, 37:139-148, 68:48-50
- Yusuf, 6:84, 12:4-101, 12:102, 40:34
    - forsøg på forførelse af, 12:23
    - solgt til en ægypter, 12:21
- Yahya, 3:38-40, 6:85, 6:86, 19:7-15, 21:90

Z

- Zakariyya, 3:37-41, 6:85, 19:2-12, 21:89-90

Æ

- Ægtefæller (når de er fjendtlige), 64:14
- Ægteskab, 25:54
    - forbudt
        - med visse slægtninge, 4:22-24
        - med ikke troende, 2:221, 5:5, 60:10
    - hold ikke hustruer mod deres vilje 4:19
    - hvis en kvinde frygter mishandling fra sin mand, 4:128
    - hvis man ikke er i stand, 24:33
    - klager, 58:1
    - kun med ikke-gifte, 24:32
    - læn dig tilbage sammen med din ægtefælle i Paradiset, 36:56, 40:8, 43:70
    - medgift, 4:4, 4:19-21, 4:24, 4:25, 5:5, 60:10, 60:11
        - andre aftaler, som parterne er blevet enige om, 4:24
        - kvinden kan returnere den, 4:4
    - kærlighed og ømhed, 30:21
    - polygami, 4:3
        - restriktioner ved, 4:3
        - advarsel mod, 4:129
    - er tilladt over for den adopterede søns ekskone, 33:37

    - til forældreløse, 4:3
    - kun med enlige kvinder, 4:24
    - med slaver
        - og blandt slaver, 24:32
        - kvinder ved behov, 4:3, 4:25
        - bedre hvis mænd ikke giftes 4:25
        - selvom hun er gift før hun blev fanget, 4:24
        - kun halvdelen af straffen ved umoralsk adfærd, 4:25
    - udpeg en dommer blandt jer, når I frygter et brud, 4:35
    - utugt, 17:32
        - fire vidner nødvendigt for at blive dømt, 24:4
        - forbud, 17:32, 25:68, 4:24, 4:25, 4:27, 5:5
        - hvis ikke der er fire vidner 24:6-9
        - straf for 24:2
        - straf for falske anklager, 24:4, 24:19, 24:23
        - ægteskab efterfølgende, 24:3
    - ægtefæller er hinandens klæder, 2:187
- Æsler, 16:8, 31:19

Å

- Åbenbaring, 2:176, 2:252, 3:3, 3:7, 3:108, 4:105, 4:113, 4:136, 4:166, 6:114, 6:155, 7:2, 7:196, 10:16, 10:37, 10:94, 11:1, 12:2-3, 13:1, 14:1, 15:9, 15:87, 16:44, 16:101-102, 17:105-106, 18:1-2, 21:10, 21:50, 22:16, 24:34, 24:46, 25:6, 26:192-195, 28:86, 29:51, 32:2, 35:31, 36:5, 38:29, 39:1-2, 39:4, 39:23, 40:2, 41:2-4, 41:41-42, 42:17, 42:52, 43:4, 44:2-3, 45:2, 45:6, 45:16, 46:2, 46:12, 47:20, 52:2-3, 56:80, 57:9, 57:16, 57:25, 57:26, 66:12, 69:43, 74:31, 74:52, 76:23, 80:13, 98:1, 98:4, 98:6
    - hver tidsperiode har sin, 13:38
    - metode til åbenbaring, 42:51, 53:2-11
    - når der nævnes krig, 47:20
- Åger, 30:39
    - forbudt, 2:275-280, 3:130
    - jøderne tog det på trods af forbud, 4:161
    - tilgiv gæld, 2:278
    - udsæt tilbagebetaling (det er bedre at tilgive gælden), 2:278

Koranen er den Evigtlevende, Allahs ord. Den er nedsendt for at vejlede menneskeheden til alle tider; ingen bog kan måle sig med den. Når du træder mod Koranen, taler Allah til dig. Når man læser Koranen, lytter man til Ham; man indtræder en dialog og følger Hans vej. Det er livets møde med livets Giver.

"Allah! Der er ingen anden Gud end ham, Den levende, Opretholderen. Han har sendt Bogen ned til dig med sandheden... som en retledning for menneskene..."

(Koranen 3:2-4)

BILAG

- Kort biografi om Profeten Muhammad
- Introduktion til studiet af Koranen
- Den unikke Koraniske generation
- Koranens bevarelse og litterære udfordring
- Koranens videnskabelige mirakler
- Koranen om 'Big Bang-teorien'
- Koranen om universets oprindelse
- Koranen om universets udvidelse
- Koranen om solens og månens kredsløb
- Det laveste punkt på Jorden
- Koranen om dualitet i skabelsen
- Koranen om livets oprindelse fra vand
- Koranen om have og floder
- Jernets mirakel
- Koranen om bjerge
- Koranen om menneskets embryonale udvikling
- Videnskabsfolks anerkendelse af Koranens mirakler
- Udførte mirakler
- Gamle og Nye Testamentes profetier om Muhammad
- Kvinder i islam
- Hvordan bliver jeg muslim?
- Kort vejledning i afvaskning og bøn
- Ofte stillede spørgsmål om islam
- Indeks

THE QUR'ĀN PROJECT

P.O.Box 13976, Birmingham, B11 9DQ

www.quranproject.org